Hoàng Đế Càng Muốn Cưng Chiều Nàng

Contents

Hoàng Đế Càng Muốn Cưng Chiều Nàng **3**
1. Chương 1: Nhập Cung . . . 3
2. Chương 2: Lần Đầu Gặp Gỡ . . . 7
3. Chương 3: Hoàng Thượng . . . 10
4. Chương 4: Tình Cạn . . . 14
5. Chương 5: Ngự Ban . . . 20
6. Chương 6: Tặng Hương . . . 26
7. Chương 7: Mệnh Làm Hoàng Hậu . . . 30
8. Chương 8: Quan Tâm . . . 37
9. Chương 9: Vinh Hạnh Đặc Biệt . . . 40
10. Chương 10: Ân Sủng . . . 43
11. Chương 11: Thánh Chỉ . . . 47
12. Chương 12: Phong Hậu . . . 50
13. Chương 13: Vô Tình Gặp . . . 53
14. Chương 14: Tướng Quân . . . 56
15. Chương 15: Gia Tiệc . . . 59
16. Chương 16: Hoàng Hậu . . . 61
17. Chương 17: Tiến Cung . . . 68
18. Chương 18: Bày Tỏ . . . 70
19. Chương 19: Gần Gũi . . . 76
20. Chương 20: Cung Yến . . . 81
21. Chương 21: Nắm Tay . . . 91
22. Chương 22: So Tài . . . 95
23. Chương 23: Sính Lễ . . . 98
24. Chương 24: Xuân Cung Đồ . . . 101
25. Chương 25: Đại Hôn . . . 105
26. Chương 26: Động Phòng . . . 108
27. Chương 27: Chăm Sóc . . . 112
28. Chương 28: Chăm Sóc . . . 116
29. Chương 29: Nghỉ Ngơi . . . 120
30. Chương 30: Thật Lòng . . . 124
31. Chương 31: Dung Túng . . . 127
32. Chương 32: Say Rượu . . . 131
33. Chương 33: Dụ Dỗ . . . 134
34. Chương 34: Thân Mật . . . 139
35. Chương 35: Đùa Giỡn . . . 142
36. Chương 36: Đứng Đắn . . . 146
37. Chương 37: Kìm Nén . . . 150
38. Chương 38: Xoa Bóp . . . 153
39. Chương 39: Chân Ngọc . . . 157
40. Chương 40: Cổ Vũ . . . 160
41. Chương 41: Tiệc Xuân . . . 164

42. Chương 42: Tính Tình . . . 168
43. Chương 43: Sủng Ái . . . 172
44. Chương 44: Nguyệt Sự . . . 175
45. Chương 45: Đút Ăn . . . 179
46. Chương 46: Tắm Rửa . . . 183
47. Chương 47: Kiều Diễm . . . 186
48. Chương 48: Đút Đồ Ăn . . . 191
49. Chương 49: Hôn Nhẹ . . . 195
50. Chương 50: Động Tâm . . . 198
51. Chương 51: Quân Tâm . . . 202
52. Chương 52: Cầu Sủng . . . 207
53. Chương 53: Ghen Tuông . . . 213
54. Chương 54: Chử Diệu . . . 217
55. Chương 55: Mỹ Vị . . . 221
56. Chương 56: Tứ Hôn . . . 224
57. Chương 57: Gieo Giống . . . 228
58. Chương 58: Tên Thân Mật . . . 232
59. Chương 59: Thịnh Sủng . . . 235
60. Chương 60: Mỹ Nhân . . . 241
61. Chương 61: Sượng Mặt . . . 245
62. Chương 62: Dụ Dỗ . . . 252
63. Chương 63: Quyến Rũ . . . 256
64. Chương 64: Hạ Cung . . . 262
65. Chương 65: Biểu Muội . . . 267
66. Chương 66: Chuyện Mang Thai . . . 273
67. Chương 67: Có Thai . . . 278
68. Chương 68: Chuyện Vui . . . 284
69. Chương 69: Kìm Nén . . . 289
70. Chương 70: Dập Lửa . . . 294
71. Chương 71: Không Ổn . . . 299
72. Chương 72: Trừng Phạt . . . 305
73. Chương 73: Lời Đồn Đãi . . . 310
74. Chương 74: Nghiêm Trị . . . 315
75. Chương 75: Ý Chỉ . . . 321
76. Chương 76: Tình Thú . . . 326
77. Chương 77: Đút Cho Ta . . . 331
78. Chương 78: Hơi Say . . . 336
79. Chương 79: Khó Nhịn . . . 342
80. Chương 80: Song Thai . . . 347
81. Chương 81: Đau Nhức . . . 355
82. Chương 82: Chủ Động . . . 360
83. Chương 83: Thai Máy . . . 366
84. Chương 84: Nghịch Ngợm . . . 371
85. Chương 85: Đông Chí . . . 376
86. Chương 86: Trời Đông Giá Rét . . . 381
87. Chương 87: Tỉnh Giấc . . . 395
88. Chương 88: Xử Trí . . . 400
89. Chương 89: Đau Bụng . . . 406
90. Chương 90: Sinh Ra . . . 409
91. Chương 91: Làm Chuyện Xấu . . . 417
92. Chương 92: Nuôi Con . . . 428
93. Chương 93: Gấu Cha . . . 430
94. Chương 94: Tình Cảm . . . 436
95. Chương 95: Hương Vị . . . 441

96. Chương 96: Bảo Bảo 443
97. Chương 97: Là Yêu 449
98. Chương 98: Phiên Ngoại Một 452
99. Chương 99: Phiên Ngoại Hai 459
100. Chương 100: Phiên Ngoại Ba 467
101. Chương 101: Phiên Ngoại Bốn 474
102. Chương 102: Phiên Ngoại Năm 478

Hoàng Đế Càng Muốn Cưng Chiều Nàng

Giới thiệu
Editor: Chào Một Ngày NắngBeta: Nguyệt Vi Yên + Vũ Ngư NhiBìa: JasConverter: gachuaonl@tan

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/hoang-de-cang-muon-cung-chieu-nang

1. Chương 1: Nhập Cung

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Tháng mười hai năm Nguyên Phong thứ năm.

Đã nhiều ngày mà tuyết lớn không dứt, chúng chất thành lớp dày trên đường, người xe qua lại dẫm lên khiến lớp tuyết được nén rất chặt.

Bên ngoài đô thành tầm mười dặm có một đoàn xe xuất hiện từ sau núi. Xe ngựa lạch cạch chạy để lại hai vệt mờ trên đường do bánh xe lăn qua.

Bên ngoài gió lạnh thấu xương, bên trong xe cũng chẳng ấm áp hơn là bao.

Nha hoàn Liễu Nhi đổ trà gừng ấm áp từ trong túi đựng ra một cái chén nhét vào trong tay Tiết Tĩnh Xu. Khi Liễu Nhi chạm vào đầu ngón tay lạnh lẽo của nàng thì đau lòng không thôi: "Tiểu thư, em bảo bọn họ đi chậm lại một chút nhé?! Gió đều chui qua kẽ hở hết rồi, cũng chẳng thể che chắn được gì cả. Nếu người còn tiếp tục để gió lùa thì sẽ lại bị bệnh mất thôi."

Tiết Tĩnh Xu đỡ lấy chén trà uống một ngụm rồi nhẹ nhàng lắc đầu, "Bọn họ cũng là người làm theo lệnh thôi, là bất đắc dĩ cả mà."

Nàng nới chiếc áo khoác dày trên người ra, "Liễu Nhi, em đừng ngồi ở đầu nơi có gió nữa. Nếu không che chắn được gì thì chẳng bằng qua đây sưởi ấm với ta đi, hai người cùng ấm chắc chắn sẽ hơn chỉ một người rồi đúng không nè?"

"Haizz." Liễu Nhi ngẫm lại thì thấy điều này cũng đúng. Từ nhỏ, cơ thể tiểu thư đã không được khỏe, mặc dù chưa đến mức thuốc không rời miệng nhưng dù sao cũng yếu ớt hơn người bình thường. Trời tháng sáu nóng bức nhưng tay tiểu thư vẫn lạnh lẽo chứ đừng nói gì đến thời tiết mùa đông khắc nghiệt như thế này.

Hai người sống ở ngọn núi ngoài thành. Tuy rằng tất cả chi phí đều do Tiết phủ trong thành đưa đến nhưng thói quen của hạ nhân trong phủ chính là nhìn sắc mặt để làm việc. Mấy năm đầu mang đồ đến theo quy tắc phân lượng xem như cũng được, dần dần thấy tiểu thư chắc không còn hi vọng hồi phủ nên Nhị lão gia, Nhị lão phu nhân lại chuyển tâm tư lên những tiểu thư thiếu gia khác. Bọn họ càng ngày càng coi thường thờ ơ, đồ đạc đưa tới không thiếu một hai cân thì cũng là hàng giả, rẻ tiền.

Mùa đông năm nay cực kỳ lạnh lẽo, than dùng để sưởi ấm thì thiếu, chỉ đủ đốt một ít ở trong chậu mà thôi. Nàng với tiểu thư đã ngủ cùng nhau trong một chiếc chăn hơn nửa mùa đông đấy. Lúc này đây, tiểu thư bảo nàng qua sưởi ấm cùng đương nhiên nàng sẽ không từ chối rồi.

Hai người ngồi cạnh nhau, dùng tay nắm chặt hai bên áo choàng sau đó cùng biến thành một cái kén tằm thật to.

Liễu Nhi khịt mũi nói: "Tiểu thư, trên người người có mùi hương của cổ tùng, giống như mùi hương trên núi vậy."

"Thật không?" Tiết Tĩnh Xu cũng thử ngửi một chút nhưng lại không thấy gì khác, "Hương tùng thì không thấy nhưng ta lại ngửi được mùi ngọt ngào của hoa quế. Liễu Nhi, em lại giấu đồ ăn đúng không?"

"Ôi trời," Liễu Nhi ôm mặt, "Lại bị tiểu thư phát hiện ra rồi."

Tiết Tĩnh Xu cười khẽ, "Ta sẽ không cười nhạo em đâu."

Liễu Nhi cười hi hi lấy từ trong ngực ra một túi giấy dầu, vừa mở ra thì bên trong lập tức xuất hiện một chồng bánh hoa quế, "Tối hôm qua em mới làm xong chỗ này đó. Vốn định để hôm nay cùng tiểu thư thưởng tuyết thì ăn nhưng không ngờ đột nhiên người trong phủ lại tới."

Lúc nàng nói thì nụ cười trên mặt dần nhạt đi, mặt mày hiện lên nét lo lắng, "Tiểu thư, người nói thử xem tại sao đột nhiên lão thái gia gọi chúng ta trở về?"

Mười năm trước, lão thái gia lấy lí do thân thể tiểu thư không khỏe, cần phải tĩnh dưỡng nên đưa người chuyển qua sống ở am ni cô.

Vốn người đi theo phục vụ có khoảng mười người nhưng về sau những người đó không chịu nổi cô quạnh, lại thấy tiền đồ vô vọng nên đều dùng thủ đoạn để được gọi về. Chỉ có nàng không phải người hầu của Tiết phủ, lại cảm thấy cuộc sống trên núi tự tại hơn cuộc sống trong phủ nên vẫn ở lại cho đến bây giờ. Nàng làm bạn với tiểu thư đã khoảng mười năm, tình cảm đã không còn tầm thường như chủ tớ nữa mà giống như chị em vậy.

Sáng sớm hôm nay, quản sự trong phủ vội vàng lên núi, nói là phụng mệnh lão thái gia, mời tiểu thư lập tức trở về phủ. Hai người họ còn chưa ăn sáng xong đã phải vội vã lên đường.

Cũng may hôm nay nàng định ngắm tuyết nên đã sớm chuẩn bị trà gừng và mấy món ăn nhẹ, nếu không đoạn đường này lại càng thêm gian nan vất vả.

Tiết Tĩnh Xu dùng khăn tay cầm bánh hoa quế, cẩn thận cắn một miếng sau đó thản nhiên nói: "Tổ phụ làm như vậy đương nhiên là người có lí do của mình rồi, chúng ta chỉ cần làm theo thôi. Nhưng mà… Liễu Nhi, trong phủ không giống trên núi, nhiều người thì nhiều quy củ, ta lại không thể lúc nào cũng ở bên cạnh em, em phải thận trọng từ lời nói đến việc làm đấy. Nếu không may gặp phải người nào thì đừng cậy mạnh mà hãy tỏ ra yếu thế. Trước tiên phải tỏ ra yếu thế, ngàn vạn lần phải chờ ta đến giúp em giải vây đó!"

Liễu Nhi nghiêm mặt: "Tiểu thư người yên tâm đi! Em nhớ cả rồi, nhất định em sẽ không gây chuyện đâu mà."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, "Ta biết em có chừng mực, chỉ sợ ai đó có ý đồ xấu, cố tình bới móc thôi. Chúng ta rời phủ đã lâu như vậy rồi, tình huống trong phủ lại không biết gì. Vì thế mọi việc phải cẩn thận thì hơn."

"Dạ." Liễu Nhi vâng lời đồng ý nhưng trong lòng lại thấy xót xa.

Tiểu thư là trưởng nữ, con vợ cả của chi thứ hai Tiết phủ, cha mẹ đều còn sống. Đáng lẽ ra phải được nhận hàng nghìn sủng ái, gả cho một đấng lang quân như ý nhưng hết lần này đến lần khác chỉ vì câu nói năm đó của lão thái gia mà nàng bị đày ra ngoài thành.

Ban đầu Nhị lão gia, Nhị phu nhân còn thường xuyên phái người đến thăm hỏi. Về sau chắc bởi có nhiều con, hoặc tình thân đã phai nhạt nên chuyện phái người đến dần liệt vào những việc cần làm cho xong.

Cha mẹ ruột mà như vậy thì còn có thể nói ai được nữa. Thảo nào tiểu thư quay về nhà mình mà còn phải cẩn thận như vậy.

Bọn họ đi không ngừng nghỉ, cuối cùng đến trưa cũng đã vào được trong thành.

Xe ngựa đang đi trong khu phố xá náo nhiệt thì rẽ sang một đoạn đường an tĩnh, không bao lâu lại quẹo vào một ngõ nhỏ. Tuyết trong ngõ đã được quét tước sạch sẽ, vó ngựa đạp trên phiến đá, bên tai đều là tiếng vọng quạnh hiu.

Liễu Nhi chui ra khỏi áo choàng sau đó nhẹ giọng nói: "Tiểu thư, đến nơi rồi."

Tiết Tĩnh Xu: "Còn chưa bảo chúng ta xuống xe, em cứ vào đây ngồi một lúc nữa đi."

Liễu Nhi chà xát hai tay rồi cầm lấy tay nàng: "Em không lạnh đâu. Người xem nè, tay em rất nóng đó."

Tiết Tĩnh Xu nhìn bộ quần áo cũ trên người Liễu Nhi, "Đã trở về rồi thì nhất định lần này ta sẽ bảo bọn họ làm cho em một bộ trang phục mới."

Liễu Nhi giúp nàng buộc lại chiếc áo choàng thật chắc, trâm búi trên đầu cũng kiểm tra lại một lần. Sau khi cảm thấy không còn gì sai sót nữa mới ngồi cạnh cửa đi: "Quần áo của em đủ mặc rồi nhưng mà cái áo choàng này của tiểu thư mặc cũng chừng năm sáu năm ấy. Năm nay phải làm cái mới mới được."

Trong lúc hai người nói chuyện thì xe ngựa đã chậm rãi dừng lại, những bước chân gấp gáp từ xa bước đến rồi dừng ở trước cửa xe.

"Hoan nghênh Tam tiểu thư trở về, mời người xuống xe."

Liễu Nhi vén mành nhảy xuống. Bên ngoài có một bà tử khoảng bốn năm mươi tuổi đeo vàng đội bạc, ăn mặc phú quý, trông thật quen mắt nhưng nhất thời nàng lại không nhớ ra là ai.

Nhưng Tiết Tĩnh Xu lại kinh ngạc, vịn tay Liễu Nhi xuống xe, mặt không biến sắc, "Hạ ma ma, sao dám để ngài phải ra đây nghênh đón ta."

Hạ ma ma thấy nàng thì giật mình, ngay sau đó liền nở nụ cười, lời nói vẫn mang vẻ gấp gáp, "Tam tiểu thư chẳng phải là làm khó lão nô sao? Lão thái gia, lão thái quân đều đang đợi ở sảnh, tiểu thư mau theo lão nô vào trong thôi."

Nói xong liền đưa Tiết Tĩnh Xu lên một cái kiệu bốn gia đinh khiêng, dù vội vã nhưng vẫn vững vàng.

Liễu Nhi cũng chỉ có thể nín thở đuổi theo.

Tiết Tĩnh Xu nghe nói cả tổ phụ và tổ mẫu đều ở đây chờ nàng thì trong lòng càng nổi sóng.

Vứt bỏ nàng ở ngoài hơn mười năm, không một ai đến hỏi thăm hỏi về tôn nữ. Từ lúc nào mà nàng lại đáng giá để tổ phụ tổ mẫu làm như vậy chứ? Trừ khi…

Kiệu đưa nàng một mạch đến tiền viện mới dừng lại. Không đợi Liễu Nhi bước lên đã có hai nha hoàn một người mang đồ đỏ, người kia mặc đồ xanh cướp trước một bước.

Tiết Tĩnh Xu được các nàng đỡ, chỉ kịp cho Liễu Nhi một ánh mắt trấn an đã bị mọi người vây đi đến chính sảnh.

"Đến rồi."

"Cuối cùng cũng chờ được!"

Nha hoàn vừa kéo mành gấm lên thì không khí ấm áp trong phòng đã tỏa ra.

Tiết Tĩnh Xu vừa đi vừa liếc mắt nhìn, chỉ thấy ở chủ tọa là một cụ già uy nghiêm và đó chính là tổ phụ của nàng.

Bên tay phải tổ phụ là một vị thái giám, nhìn quần áo thì phẩm cấp không hề thấp, còn lại bên tay trái là cha nàng với các thúc bá (chú bác).

Có lẽ nghe thấy động tĩnh nên một nhóm phu nhân son phấn ùa ra từ phía sau bình phong, là lão thái quân, phụ nhân và tiểu thư các phòng.

Tiết Tĩnh Xu thấy vậy thì càng khẳng định suy đoán trong lòng.

Nàng cụp mắt cúi đầu khẽ bước lên sau đó dịu dàng phúc thân: "Tôn nữ Tĩnh Xu bái kiến tổ phụ tổ mẫu."

Không đợi nàng nói xong, Tiết lão thái gia đã phái Hạ ma ma đỡ nàng lên: "Ưu tiên việc gấp, những nghi thức xã giao không cần phải để ý đâu. Mau tới gặp Phúc công công, công công chính là thái giám chưởng cung của thái hoàng thái hậu. Lần này phụng mệnh thái hoàng thái hậu xuất cung, đã chờ ở đây cả một buổi sáng."

Tiết Tĩnh Xu đáp lại, hơi xoay người hành lễ.

Phúc công công híp mắt cười nói: "Tiết cô nương không cần đa lễ. Lão nô phụng mệnh truyền khẩu dụ của thái hoàng thái hậu, cô nương đã về rồi, vậy tiếp chỉ luôn nhé."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người trong phòng đều quỳ xuống.

"Thái hoàng thái hậu có khẩu dụ, tuyên tôn nữ của Thừa Ân công – Tiết Tĩnh Xu, lập tức vào cung Trường Nhạc yết kiến!"

Quả nhiên.

Tiết Tĩnh Xu đã có dự liệu, không hề bất ngờ chỉ là trong lòng trầm xuống, cung kính thi lễ một cái: "Thần nữ Tiết Tĩnh Xu lĩnh chỉ, thái hoàng thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế."

Đợi nàng đứng dậy, Phúc công công nói: "Tiết cô nương hãy cùng nô tài tiến cung nhé."

Chu lão thái quân vịn tay nha hoàn đứng cho vững rồi vội nói: "Công công xin dừng chút, xin chờ cháu gái ta đến hậu viện rửa mặt chải đầu đã."

Lúc nàng vừa vào cửa Phúc công công đã thấy rõ ràng. Trang phục của Tam cô nương với cả sảnh đường vàng bạc lộng lẫy rõ ràng không hợp nhau, khác xa với cách ăn diện của các tiểu thư khác của Tiết gia. Hệt như lời đồn vậy, vị tiểu thư này dường như không được Tiết gia coi trọng.

Nhưng với dung mạo của nàng thì chỉ sợ hôm nay lúc tiến cung, tất cả sẽ biến hóa long trời lở đất mất.

Rất nhiều ý nghĩ xoay quanh trong đầu nhưng mặt hắn vẫn cười ha hả: "Chỉ sợ thái hoàng thái hậu đợi chờ sốt ruột."

"Vậy..." Chu lão thái quân không gánh được tội danh để thái hoàng thái hậu chờ đợi nên đành phải nói: "Thôi vậy. Vân Hương, mau đem áo choàng lông cáo của ta ra đây choàng cho Tam cô nương."

"Dạ." Một nha hoàn xinh đẹp bên cạnh thi lễ. Nàng đi đến phía sau tấm bình phong, lấy chiếc áo choàng mà lão thái quân đã mặc hôm nay thay cho Tiết Tĩnh Xu.

Chu lão thái quân lại nói: "Tuệ Hương, ngươi biết quy củ trong cung nên ngươi theo Tam cô nương tiến cung đi, phải hầu hạ cẩn thận đấy."

Một nha hoàn cao gầy thưa vâng, cúi đầu đi tới phía sau Tiết Tĩnh Xu.

Tiếp tục im lặng nhàn nhã, Tiết Tĩnh Xu theo Phúc công công ra khỏi viện.

Liễu Nhi còn chờ ở bên ngoài, thấy chuyện này liền không dám tùy tiện bước lên.

Tiết Tĩnh Xu nói với Hạ ma ma: "Ma ma, làm phiền ngài gọi người đưa nha đầu của ta đi nghỉ ngơi."

Thấy Hạ ma ma đồng ý, nàng gật đầu với Liễu Nhi rồi nhóm người vội vã đạp tuyết rời đi.

2. Chương 2: Lần Đầu Gặp Gỡ

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Bên trong cung Trường Nhạc, thái hoàng thái hậu được cung nhân hầu hạ dùng bữa trưa. Bà để cung nữ đỡ đi lại vài vòng trong điện rồi mới chậm rãi dựa vào nệm giường.

Bà thấy Xảo ma ma đã hầu hạ mình mấy chục năm đang lau nước mắt thì cười nói: "A Xảo, khóc cái gì."

Xảo ma ma lên tiếng, cầm lấy gậy đấm lưng từ tay tiểu cung nữ, "Lão nô rất vui. Thân thể của người ngày càng tốt, đợi mùa xuân sang là có thể tới Ngự hoa viên ngắm hoa rồi.

Thái hoàng thái hậu nhắm hai mắt dưỡng thần, lúc nghe thấy lời này chỉ nhếch miệng: "A Phúc vẫn chưa hồi cung à?"

"Dạ. Hôm nay tuyết rơi liên tục, có lẽ đi đường chậm trễ, có khi bây giờ đã ở ngoài cửa cung rồi ạ."

Thái hoàng thái hậu than một tiếng rồi lại hỏi: "Chỗ hoàng thượng đã truyền cơm trưa chưa?"

Xảo ma ma khẽ gật đầu, "Truyền rồi ạ, vừa rồi Tiểu Đức Tử của điện Sùng Đức đến truyền lời: Bệ hạ vừa nghị sự với các đại thần xong, sau khi ăn trưa sẽ tới thỉnh an người."

Thái hoàng thái hậu than thở: "Hắn là một đứa hiếu thuận. Ngươi phái người đi dặn một tiếng, chọn hạ nhân hầu hạ thông minh một chút. Bên ngoài trời rét lắm, đừng để hoàng thượng bị lạnh."

"Dạ." Xảo ma ma khom người lui ra ngoài điện. Bà gọi một tên thái giám, dặn dò một phen rồi để hắn đến điện Sùng Đức truyền lời.

Ngoài trời gió thổi lồng lộng. Lúc sáng mặt đất vừa được quét dọn sạch sẽ mà giờ đây lớp tuyết đã bám dày hàng gang tay.

Xảo ma ma híp mắt nhìn về phía cửa cung, bông tuyết bay đầy trời khó có thể thấy rõ cảnh vật ở xa.

Bà đang định xoay người vào điện thì một tiểu thái giám vội vã chạy vào từ cửa cung màu son.

Xảo ma ma vội hỏi: "Phúc công công về rồi đúng không?"

Tiểu thái giám thở hổn hển nói: "Thưa ma ma, công công đã vào cửa phía Tây rồi."

Xảo ma ma gật đầu sau đó bước nhanh vào nội điện.

Thái hoàng thái hậu tựa trên gối mềm. Trên đầu gối đắp một chiếc chăn mỏng, tay thì đang cầm một chiếc lò sưởi nhỏ, tựa như đang ngủ.

Xảo ma ma cân nhắc một chút, đang định lui ra ngoài thì nghe thấy người nói: "Ta nghe thấy động tĩnh, có phải A Phúc về không?"

"Dạ, đã tới cửa phía Tây rồi ạ." Xảo ma ma quay lại bước về phía trước.

Thái hoàng thái hậu từ từ mở mắt ra: "Đỡ ta ngồi dậy đi."

Rất nhanh sau đó, đoàn người đã đến ngoài điện. Phúc công công vào trong phụng mệnh còn Tiết Tĩnh Xu thì chờ dưới bậc thềm.

Các nàng ngồi kiệu tiến cung. Đến cửa cung thì hạ kiệu rồi phải nhanh chóng đi bộ vào, lại gặp gió tuyết chặn đường nữa. Thế nên, với thân thể nàng mà nói thì đây quả là một cuộc khảo nghiệm rất lớn mà.

Cũng may nàng không phải chờ lâu trong tuyết, rất nhanh đã có cung nhân bước ra gọi vào.

Vừa rồi trên đường tiến cung, Tuệ Hương đã nói đại khái quy củ trong cung cho nàng. Lúc này đây, nàng cúi đầu đi ở phía sau cung nhân, từ tốn bước vào trong điện.

Vừa vào cửa, làn hương ấm áp đã phả vào mặt. Trong phút chốc, giá lạnh và hơi ấm đan xen vào nhau khiến nàng cảm thấy cổ họng mình rất ngứa ngáy. Dường như nàng muốn ho khan nhưng lại cố ép bản thân nhịn xuống. Một làn hơi nóng từ bên trong cơ thể đưa đến gò mà khiến gương mặt trắng nhợt của nàng hồng hào lên phần nào.

Nàng bước chậm chậm sau đó cung kính hành lễ, "Thần nữ Tiết Tĩnh Xu bái kiến thái hoàng thái hậu, thái hoàng thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế."

"Mau đứng dậy." Thái hoàng thái hậu nói, "Ban ghế ngồi."

Cung nữ mang một chiếc tú đôn đặt ở trên điện, Tiết Tĩnh Xu lại hành lễ tạ ân.

Thái hoàng thái hậu lên tiếng: "Không cần đa lễ đâu. Đứa trẻ này, đến đây ngồi cạnh ta."

"Dạ." Tiết Tĩnh Xu chậm rãi nhẹ nhàng, ngồi trên tú đôn một cách quy củ.

Thái hoàng thái hậu lại nói: "Ngẩng đầu lên cho ta nhìn một cái."

Tiết Tĩnh Xu nghe lời ngẩng đầu. Lông mi nàng vẫn rũ xuống, không dám nhìn xung quanh.

Khuôn mặt của nàng có vài nét giống mẹ. Hai mươi năm trước bà nổi danh mỹ nhân của đô thành, so với bà nàng càng thêm phần xuất sắc hơn. Dung mạo dịu dàng xuất trần, bởi vì ở lâu trong gió tuyết lạnh giá nên trên người cũng mang theo vài phần lạnh nhạt, càng thêm rung động lòng người.

Thái hoàng thái hậu không ngừng khen ngợi: "Thật là một cô nương khéo léo thanh khiết."

Tiết Tĩnh Xu hơi cúi đầu, dường như đang thẹn thùng.

Giọng thái hoàng thái hậu ngày càng hiền từ, "Đứa bé ngoan, không cần câu nệ đâu. Lại nói con còn phải gọi ta một tiếng cô tổ mẫu đấy, đều là người một nhà cả thôi."

Thái hoàng thái hậu cũng họ Tiết, là chị ruột của Thừa Ân công Tiết lão thái gia. Bàn về vai vế thì Tiết Tĩnh Xu quả thật phải gọi bà là cô tổ mẫu.

Tuy nhiên ở trước mắt đây, nàng không nghĩ rằng thái hoàng thái hậu thật sự cho nàng gọi như vậy nên chỉ nhẹ nhàng gật đầu, "Dạ."

"Năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"

"Mười bảy ạ." Tiết Tĩnh Xu nói.

Hầu như con gái mười bốn tuổi đã bắt đầu bàn chuyện hôn sự rồi, sớm thì mười lăm, muộn thì mười sáu xuất giá. Còn nàng đã mười bảy tuổi rồi nhưng trong nhà cũng không nhắc tới. Đây cũng chẳng phải thái độ bình thường gì.

Nhưng thái hoàng thái hậu chỉ gật đầu rồi lại hỏi tiếp: "Ta nghe nói mấy năm nay ngươi rời nhà ở ngoài thành, thế thường ngày hay làm gì?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Ở trong am ni cô rất nhàn rỗi, trước kia chỉ đọc mấy quyển sách linh tinh giết thời gian."

Bình thường các khuê nữ không cần phải tinh thông cầm kì thi họa nhưng cũng nên biết một hai thứ. Nữ công may vá thì không cần quá tinh xảo, chí ít đến thời điểm quan trọng cũng có thể ra tay.

Nàng ở trên núi nên không có người chỉ dạy, cũng chẳng có nhiều tiền để đi mua những thứ đồ đó. Nàng chỉ đọc mấy quyển sách linh tinh trong am ni cô, hiểu được chút ít thuật kì hoàng (*). Khi trời đẹp thì cùng Liễu Nhi lên núi tìm thảo dược để chơi đùa cũng như tự học điều phối hương liệu.

(*) Thuật kì hoàng: chỉ học thuật trung y hoặc y thuật, lí luận trung y.

Hôm nay ở trên xe ngựa, Liễu Nhi nói trên người nàng có hương của cổ tùng, có lẽ là do hôm qua bị dính vào.

Nếu là tiểu thư khuê các bình thường thì câu trả lời này chắc chắn sẽ không làm người khác vừa lòng nhưng thái hoàng thái hậu lại khẽ gật đầu đồng ý nói: "Không tệ đâu, nhà chúng ta không giống với nhà khác. Muốn học cái này, muốn thêm cái kia vậy còn phải hầu hạ người khác thế nào nữa? Đọc vài quyển sách để

hiểu thêm được ít lẽ phải, tu tâm dưỡng tính là điều quan trọng nhất. Lúc thường ngày ngươi hay đọc sách gì?"

Tiết Tĩnh Xu chọn mấy quyển, trong đó có kinh Phật cũng có kinh thuốc nữa.

Thái hoàng thái hậu cười nói: "Tiểu cô nương, chọn sách đọc không khác bà cụ này là bao đâu, cũng do chúng ta có duyên đấy. Về sau ngươi tiến cung nhiều một chút, chúng ta cùng nhau thảo luận."

Tiết Tĩnh Xu đang định đáp lời thì bỗng ngoài điện truyền đến tiếng thái giám cao giọng nói: "Hoàng thương giá lâm." –^.^–

Nàng giật mình, nhớ lại lời Tuệ Hương thì đứng lên khỏi tú đôn, cúi đầu quỳ trên mặt đất.

Trong phòng không có một tiếng động, tất cả mọi người đều đang quỳ, chỉ có thái hoàng thái hậu vẫn ngồi ở vị trí ấy.

Tiếng bước chân trầm ổn của một người vang lên từ xa đến gần, người nọ vào trong điện rất nhanh.

Tiết Tĩnh Xu cúi đầu, nàng chỉ nhìn thấy một đôi giày thêu hình rồng vàng đi qua người nàng mang theo hơi lạnh từ bên ngoài.

"Đứng lên đi." Hoàng đế nhìn không chớp mắt lướt qua mọi người sau đó làm lễ với thái hoàng thái hậu, "Tôn nhi thỉnh an hoàng tổ mẫu, hôm nay hoàng tổ mẫu thấy thế nào?"

Tiết Tĩnh Xu đứng lui sang một bên, nàng không ngồi nữa.

Thái hoàng thái hậu vẫy vẫy tay để người mang ghế vào cho hoàng thượng ngồi rồi cười nói: "Lâu lắm rồi không có tinh thần như vậy."

Xảo ma ma ở bên đánh bạo xen vào, "Hôm nay thái hoàng thái hậu còn ăn hết một chén cháo ngô, còn đi lại trong điện một chung trà, bây giờ vẫn còn đủ tinh lực để gào thét ạ."

"Hả? Thật vậy sao? Thưởng cho Lý thái y."

Thái hoàng thái hậu nhìn lướt qua trên mặt đất: "Việc này chẳng liên quan gì đến thái y cả, uống tới uống lui đủ loại thuốc, không thấy người nào thật sự có bản lĩnh Hoa Đà tái thế cả. Ta ấy à, tâm tình tốt thì lòng thoải mái thôi."

Vì sao bà vui vẻ hoàng đế sao lại không biết được chứ. Lúc này hắn mới nhìn sang Tiết Tĩnh Xu đang đứng ở một bên.

Thái hoàng thái hậu vội hỏi: "Hoàng thượng có biết vị cô nương này là ai không?" Không đợi hoàng đế trả lời lại nói tiếp: "Nàng chính là cháu gái dòng chính của Thừa Ân công, cũng là biểu muội của ngươi đấy."

Tiết Tĩnh Xu thấy bọn họ nhắc tới mình thì đành phải bước lên phía trước quỳ xuống, "Thần nữ Tiết Tĩnh Xu bái kiến hoàng thượng.

Thái hoàng thái hậu nói: "Mau ngồi xuống đi, người nhà không cần đa lễ."

Tiết Tĩnh Xu ngồi xuống tú đôn một lần nữa. Nàng cảm giác có vài ánh mắt đang nhìn nàng, quan sát, dò xét, đánh giá, có lẽ đây không phải là trường hợp đặc biệt.

Điều này khiến nàng thấy gai gai sống lưng nhưng lại không thể làm gì, trên nét mặt càng thêm trầm lặng hơn.

Xảo ma ma thấy cung điện im lặng thì thử lên tiếng dò xét: "Vừa rồi lão nô thấy thái hoàng thái hậu nói chuyện với Tiết cô nương rất ăn ý, hiếm khi nào ngài vui vẻ thoải mái như vậy."

Thái hoàng thái hậu cười nói: "Đứa bé này rất lanh lợi, rất hợp ý ta. Hoàng thượng vừa nói cần thưởng cho Lý thái y, nếu như cần thưởng thật, ta thấy nên thưởng cho biểu muội của ngươi mới đúng!"

Thấy hai người phụ xướng như vậy, hoàng đế cũng không muốn xóa sạch mặt mũi của thái hoàng thái hậu nên nói: "Tiết cô nương muốn được ban thưởng cái gì?"

Tiết Tĩnh Xu vội vàng nói khẽ: “Thái hoàng thái hậu nhân từ, thân thể được trời bảo vệ, thần nữ không dám kể công.”

Thái hoàng thái hậu nói: ”Cô nương ngốc, ta ban thưởng cho ngươi, ngươi còn không nhận, nên biết đi qua phố rồi thì chẳng còn quán này nữa đâu.

(*) Câu phổ biến ví von cơ hội qua rồi thì không còn nữa.

Tiết Tĩnh Xu cười mỉm nhưng vẫn lắc đầu.

Thái hoàng thái hậu liền nói: “Ban thưởng có thể không cần nhưng hoàng thượng, đây là lần đầu tiên ngươi gặp biểu muội, lễ gặp mặt không thể không có chứ, đúng không?”

Hoàng đế biết chẳng qua thái hoàng thái hậu chỉ cần hắn tỏ thái độ rằng hắn hài lòng với cô nương trước mặt, đồng thời qua việc ban thưởng để cả kinh thành đều biết rằng hắn vừa ý nàng.

Lần này hoàng đế không có dị nghị gì, nữ tử này có thể đứng ở đây, chính là kết quả của việc hắn nhượng bộ thái hoàng thái hậu, đã nhượng bộ thì ngoài mặt cũng không ngại làm đến cùng.

Hắn nói với thái giám sau lưng: “Truyền ý chỉ của trẫm, ban thưởng cho cháu gái của Thừa Ân công: Một đấu ngọc trai, một hộp bảo thạch, mười chuỗi Ngọc như ý, hai mươi mảnh vải gấm, vàng một trăm lượng.”

Thái giám đó nhanh chóng ghi nhớ rồi khom người lui ra ngoài, hiển nhiên là đi mở kho chuẩn bị.

Tiết Tĩnh Xu vội vàng quỳ xuống, “Đa tạ hoàng thượng.”

Hoàng đế khoát khoát tay ý bảo nàng đứng lên.

Đối với hoàng gia, lần ban thưởng này không tính là nhiều nhưng chỉ là lễ gặp mặt thì lại không tệ lắm.

Thái hoàng thái hậu rất thỏa mãn. Bà bệnh lâu chưa khỏi, lần này lại cố nói nhiều, giờ tinh lực không còn đủ nữa, lại thấy mục đích đã đạt được nên cũng không che giấu mệt mỏi, “Được rồi, ta cũng thấy mệt, không giữ các ngươi lại nữa. Hoàng thượng, ngươi thay ta tiễn đứa bé này nhé.”

Nói xong không đợi hoàng đế trả lời bà đã nói với Xảo ma ma: “A Xảo, đỡ ta đi nghỉ.”

Hoàng đế nói: “Hoàng tổ mẫu nghỉ ngơi thật tốt, ngày khác tôn nhi lại đến.”

Tiết Tĩnh Xu đứng lên thi lễ một cái, thấy thái hoàng thái hậu đi vào hậu điện, hoàng đế lại đi ra ngoài. Nàng suy nghĩ một chút, đành phải cúi đầu đuổi theo.

3. Chương 3: Hoàng Thượng

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Hoàng thượng cao lớn ngẩng đầu sải bước. Hai bước của Tiết Tĩnh Xu mới bằng một bước của hắn, chỉ trong chớp mắt, hai người đã ra đến hành lang uốn khúc.

Tiết Tĩnh Xu nhìn hắn từ phía sau. Đến tận bây giờ, nàng đã có thể xác định mục đích của việc bị gọi tiến cung ngày hôm nay – chỉ sợ thái hoàng thái hậu muốn nàng vào cung nhưng hoàng thượng lại không vui.

Mặc dù nàng ở ngoài thành nhiều năm nhưng việc thiên hạ đổi chủ cũng có biết. Sáu năm trước tiên đế bị bệnh nặng, các hoàng tử từ đấu tranh ngầm chuyển ra ngoài ánh sáng. Lúc đó người có hy vọng lên ngôi nhất là đại hoàng tử do Sở quý phi sinh và thái tử được Vương hoàng hậu sinh ra. Hai vị hoàng tử và hai nhà bên ngoại đã xé rách da mặt từ lâu, đến nỗi người chết thì ta sống.

Tất cả mọi người đều đang đợi, chờ xem ai là người chiến thắng cuối cùng, là chủ nhân chân chính của thiên hạ này.

Nhưng không ai ngờ rằng, người cuối cùng bước ra từ màn đấu đá quyền lợi ấy lại là kẻ im hơi lặng tiếng nhất, thế lực yếu kém nhất – Lục hoàng tử.

Vị hoàng tử này vừa đăng cơ đã thể hiện thủ đoạn phi phàm của mình. Chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã nắm trọn triều đình trong tay, những hoàng tử hoặc là kinh tài tuyệt diễm (*) hoặc là xuất thân cao quý, giữa dòng chảy của thời gian đều đã bị cuộc đời quên lãng.

(*) kinh tài tuyệt diễm: đẹp khiến người khác phải kinh sợ.

Tài năng của kim thượng (*) lòng dạ và cách đối nhân xử thế không cái nào là không khiến người ta khen ngợi. Duy chỉ có một điều khiến các lệnh thần sầu lo, đó chính là từ ngày đăng cơ đến nay, hậu cung của hắn trống vắng, không một bóng người.

(*) kim thượng: cách gọi vua thời Tam quốc.

Khi hoàng đế còn là hoàng tử, bởi vì địa vị của mẹ đẻ thấp kém thế nên nhà ngoại suy tàn. Hắn cũng chưa từng biểu hiện năng lực hơn người nên không được tiên hoàng coi trọng.

Chờ đến tuổi thành thân, mẹ đẻ của hắn lại qua đời, hắn liền giữ đạo hiếu ba năm. Tiên hoàng thấy nhi tử không xin cũng không hỏi nhiều vẫn cứ mặc kệ hắn.

Ba năm sau kì tang vừa hết, Phùng tiên đế lại băng hà. Hoàng đế ra chỉ lệnh với thiên hạ, muốn giữ hiếu ba năm vì tiên đế.

Mãi đến hai năm trước mới hết hiếu kì. Khi đó hoàng đế đã hai mươi mốt, trên triều cũng có người nhắc đến việc phong phi lập hậu.

Hoàng đế nghe xong cũng không biểu hiện thái độ gì gọi là không hài lòng nhưng mấy ngày sau, những đại thần dâng tấu sẽ gặp đủ việc như bị người tố cáo, hoặc vì tình riêng mà làm việc bất hợp pháp, nhận hối lộ, do người nhà liên lụy. Kết quả không ngoài việc bị mất chức quan, thậm chí ngay cả đầu cũng khó giữ.

Sau mấy bận, chúng đại thần đã nắm rõ tình hình của hoàng thượng thì lại càng quý cái mạng già của mình hơn. Không ai dám vuốt lông trên đầu hổ nữa, chuyện nạp phi mở rộng hậu cung cứ thế bị trì hoãn từ năm này qua năm khác.

Đồng thời, các tin đồn mịt mờ về hoàng đế cũng được mọi người trong thành âm thầm lưu truyền.

Tất nhiên Tiết Tĩnh Xu không biết chuyện này. Nàng chỉ biết chuyện hôm nay khiến hoàng thượng không vui, chính nàng cũng không vui một chút nào.

Chỉ tiếc là tâm nguyện của nàng cho tới giờ đều không quan trọng.

Đang suy nghĩ thì đã ra bên ngoài, hoàng đế chắp tay đứng trước cửa điện, không biết là do thời tiết lạnh giá hay gì, bóng lưng của hắn thoạt nhìn lại càng thêm lạnh lẽo.

Mặc dù thái hoàng thái hậu nói để hoàng đế tiễn nàng nhưng Tiết Tĩnh Xu cũng không dám nghĩ rằng hắn sẽ thực sự tiễn nàng. Bởi vậy nàng phúc thân, nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng, thần nữ xin cáo lui."

Hoàng thượng nghiêng người, ánh mắt rơi vào người nàng.

Tiết Tĩnh Xu cứng đờ người.

Hoàng đế rời mắt khỏi người nàng rất nhanh sau đó dùng giọng nói bình thản trầm ổn: "Đức Lộc, chuẩn bị kiệu đưa Tiết cô nương xuất cung."

"Dạ." Đức Lộc khom người đáp rồi vội vã đi ra khỏi cung Trường Nhạc.

"Đa tạ hoàng thượng!" Tiết Tĩnh Xu chần chờ một chút, không biết nên đi ra cửa cung chờ hay đứng ngốc sau lưng hoàng thượng nữa.

Nàng khẽ liếc mắt về phía Tuệ Hương một cái.

Tuệ Hương khẽ lắc đầu, tỏ rõ nàng cũng không biết. Khi còn bé ở trong cung nàng đã học qua quy củ của ma ma. Nhưng ma ma từng nói, trong cung, trừ chủ tử từ tần vị trở lên thì những người khác không có tư cách dùng kiệu mà phải đi bộ.

Nàng không biết những người như Tam cô nương thì phải làm sao.

Không để cho Tiết Tĩnh Xu phải khó xử lâu, hoàng đế nhận áo khoác từ trong tay thái giám, dẫn đầu bước vào làn tuyết: "Cùng đi đi."

Tiết Tĩnh Xu mặc áo choàng rộng có mũ rồi đi theo.

Mấy ngày nay tuyết rơi nhiều đến tận bây giờ mới ngừng rơi. Trên bầu trời vẫn còn lác đác vài bông tuyết vì bị gió thổi qua nên chúng liền đậu lên mặt người.

Ra khỏi cung Trường Nhạc, bên ngoài có ngự liễn xếp thành hàng lối uy nghiêm, mười mấy cung nhân cúi đầu đứng bên cạnh ngự giá.

Hoàng đế không có ý đuổi, Tiết Tĩnh Xu đành phải đi theo sau hắn, hơn mười cung nhân không được ra lệnh cũng đi theo.

Trong cung Trường Nhạc, Xảo ma ma hỏi: "Thế nào? Hoàng thượng và Tiết cô nương đã đi chưa?"

Một gã thái giám nói: "Đi rồi ạ, nô tài thấy hoàng thượng ra lệnh Đức công công chuẩn bị kiệu cho Tiết cô nương. Người còn cùng cô nương đi trong tuyết, lúc này đã ra khỏi cung Trường Nhạc rồi."

Xảo ma ma khoát tay cho hắn lui xuống rồi quay đầu vui vẻ nói: "Theo lão nô thấy, có vẻ hoàng thượng rất có ý với Tiết cô nương."

Thái hoàng thái hậu tựa vào đầu giường, trên người đắp một chiếc chăn dày, sắc mặt không được tốt như vừa rồi. Bà cố cười, chỉ nói: "Từ trước tới giờ hoàng thượng vốn rất hiếu thuận.

Cung nữ mang chén thuốc lên, Xảo ma ma đưa tay cầm, múc một muỗng thổi cho nguội, cẩn thận đưa tới bên mép thái hoàng thái hậu, "Người cứ yên tâm, hoàng thượng đã đồng ý với người rồi, nhất định là nói được làm được."

Thái hoàng thái hậu gật đầu, than thở: "Đúng vậy, hắn sẽ làm được…"

Chỉ là cuối cùng, bà lấy bệnh nặng của mình để ép hoàng đế thỏa hiệp cưới cô nương nhà ngoại của bà. Sau này hoàng đế có thể vẫn còn kính trọng nhưng một phần thân cận tín nhiệm bà có lẽ sẽ không còn nữa.

Dù bà không hề hối hận vì đã tranh thủ lợi ích cho nhà mẹ đẻ nhưng trong lòng vẫn có chút phiền muộn.

"A Xảo, ngươi thấy đứa bé đó thế nào?"

Xảo ma ma biết thái hoàng thái hậu rất vừa lòng cô nương Tiết gia kia, nếu không cũng sẽ không khen trước mặt hoàng thượng, bởi vậy cũng khen: "Lão nô thấy nhiều tiểu thư rồi nhưng lần đầu tiên thấy một cô nương không nhiễm bụi trần như Tiết cô nương. Nàng ăn mặc trắng trong thuần khiết, lúc nãy nàng khoác áo choàng lông cáo, lão nô còn tưởng là tiên nữ tuyết hạ phàm!"

Thái hoàng thái hậu được bà chọc cười, "Ngươi ấy, mở miệng ra là nói lời ngon ngọt."

Bà suy nghĩ một chút rồi nói: "Nếu hoàng thượng đã tặng lễ gặp mặt, ta cũng không ngại tặng thêm một phần nữa. Ngươi đi chuẩn bị một chút rồi sai ngươi đưa đi đi."

Hôm nay bà và hoàng thượng liên tiếp ban thưởng, tin rằng mọi người sẽ đoán được địa vị ngày sau của con bé.

Tiết gia làm sai rồi, lạnh nhạt với Tam cô nương này nhiều năm, hy vọng hôm nay bọn họ có thể thấy rõ ràng. Nhân dịp bây giờ thời cơ vẫn chưa tính là quá muộn, tốt xấu gì cũng phải bù đắp một ít, tránh ngày sau nàng không thân cận với nhà mẹ đẻ.

Cách cung Trường Nhạc không xa có một vườn hoa nhỏ, trong vườn có vài cây đào đang nở rộ.

Hai cung nữ đang vịn cành vui đùa ầm ĩ thì khóe mắt thoáng nhìn thấy hoàng thượng liền hoảng hốt quỳ xuống.

Hoàng đế cũng không để ý tới, phía sau hắn có một vị thái giám nhanh chóng bước đến khoát tay để các nàng lui xuống.

Hai cung nữ lui tới chỗ đám người bên ngoài, không kìm được len lén quay đầu lại nhìn. Cung nữ bé hơn nhỏ giọng hỏi người bên cạnh, "Tỷ tỷ, cô nương đi cùng bệ hạ là ai?"

Cung nữ lớn hơn cũng chỉ tầm mười lăm mười sáu tuổi. Nàng liếc mắt nhìn hoàng đế cực nhanh sau đó đưa mắt sang nhìn Tiết Tĩnh Xu. Quan sát trên dưới một lượt vì sợ bị người phát hiện nên quay đầu lại rất nhanh rồi khẽ lắc đầu, giọng nói có chút phức tạp: "Không biết, chắc là tiểu thư nhà đại thần nào đó."

"À" Tiểu cung nữ thở nhẹ, "Từ trước tới giờ muội chưa thấy bệ hạ đi cùng cô nương nào cả. Tỷ tỷ, ngươi nói trong cung không có vị nương nương nào đúng không?"

Một cung nữ nữa vội lên tiếng: "Đừng nói nữa, đây không phải việc mà chúng ta có thể bàn luận. Đi nhanh đi."

Tiểu cung nữ che miệng không dám nói nữa, hai người cúi đầu vội vã rời đi.

Hoàng đế đến trước cây đào rồi dừng lại.

Tiết Tĩnh Xu ngẩng đầu nhìn. Cái vườn này rất nhỏ, ngoại trừ hai cung nữ vừa rồi thì trong vườn chẳng có ai cả.

Phía sau đã không còn ngự liễn, thái giám và Tuệ Hương vốn dĩ luôn theo sát không biết đã lặng lẽ lui xuống từ lúc nào. Trong phạm vi mấy chục bước chỉ còn lại nàng và hoàng đế.

Bông tuyết rơi bám dày trên cành hồng mai, đầu các nhánh cây lộ ra những cánh hoa đỏ tươi rực rỡ, như thoa phấn hồng điểm xuyết giữa nền tuyết trắng xóa đẹp lay động lòng người.

Từ đầu đến cuối hoàng đế không mở miệng. Tiết Tĩnh Xu cũng không nói gì, chỉ im lặng đứng sau hắn.

Không lâu sau, ở ngoài hoa viên truyền đến chút tiếng động. Đức Lộc – người phải đi chuẩn bị kiệu đã trở về.

Hoàng đế xoay người nhìn Tiết Tĩnh Xu.

Cho dù lúc nãy đã có kinh nghiệm nhưng lại bị hắn nhìn, Tiết Tĩnh Xu vẫn thấy không tự nhiên. Nàng rũ mắt khẽ mân môi, ngón tay lặng lẽ nắm chặt chiếc áo choàng.

Đột nhiên một cành hồng mai xuất hiện trước mặt nàng. Nhị hoa run rẩy trong tuyết, muốn rơi nhưng lại không rơi.

Tiết Tĩnh Xu cả kinh, lần đầu tiên quên quy củ ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái. Tuy rằng cúi đầu lại rất nhanh nhưng cũng đủ để nàng có thể thấy rõ tướng mạo của hoàng đế trẻ tuổi.

Hoàng đế cực kì anh tuấn, nhưng khi hắn còn là hoàng tử đã từng có người đùa, tướng mạo của hắn không giống Lục hoàng tử chút nào cả, chỉ có gương mặt là có thể tạm chấp nhận. Mà sau khi hắn lên ngôi, lại không có ai dám nhìn thẳng mặt hắn. Năm đó người đã từng giễu cợt hắn, giờ cũng không còn cơ hội mở miệng nói chuyện nữa.

Ý thức được bản thân mình thất lễ, Tiết Tĩnh Xu vội vàng phúc thân, "Hoàng thượng thứ tội."

Dường như hoàng đế không hề để ý, đưa cành hồng mai đến trước mặt nàng.

Tiết Tĩnh Xu không biết hắn có ý gì, chần chờ một chút mới đưa tay ra nhận rồi nhẹ giọng nói: "Đa tạ hoàng thượng."

Hoàng đế gật đầu sau đó đứng chắp tay, "Đức Lộc, mời Tiết cô nương lên kiệu."

Giọng hắn không lớn nhưng Đức Lộc đứng cách xa vài chục lập tức chạy chậm đến rồi lên tiếng: "Dạ, mời Tiết cô nương theo nô tài lên kiệu."

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng gật đầu lại thi lễ, "Thần nữ cáo lui."

Nàng cầm cành hồng mai, chậm rãi rời khỏi vườn hoa nhỏ, đi về phía chiếc kiệu.

Tuệ Hương đứng bên cạnh kiệu nhìn Tam tiểu thư đi tới. Nàng khoác áo choàng trắng như tuyết, tay cầm cành hồng mai kiều diễm đi trong làn tuyết rơi, tựa như thần tiên hạ phàm từng bước từng bước tiến vào bên trong thế tục hồng trần.

Chưa bao giờ Vân Hương thanh tỉnh như thế này. Lúc trước Tam cô nương không được coi trọng, bị người quên lãng ở ngoài thành, thậm chí ngay cả một cái áo choàng cũng chẳng có. Từ nay về sau, chỉ sợ là sẽ bay lên đầu cành, làm mọi người muốn trèo cao cũng không nổi.

4. Chương 4: Tình Cạn

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Lúc về đến phủ đã chạng vạng tối, vậy mà mọi người vẫn còn tụ họp trong chính sảnh chưa tản đi.

Tiết Tĩnh Xu định làm lễ chào hỏi trưởng bối một lần nữa nhưng chân trước nàng vừa vào cửa thì chân sau lễ vật của hoàng đế và thái hoàng thái hậu đã đến quý phủ. Vì vậy nàng đành phải tiến lên tiếp chỉ tạ ơn.

Chu lão thái quân vốn định giữ nàng lại hỏi về chuyện vào cung nhưng lại thấy thái giám tuyên chỉ rồi từng người từng người bước vào, trong lòng nghĩ lại, nói: "Hôm nay con cũng mệt mỏi rồi, về nghỉ ngơi cho thật tốt đi đã. Bữa tối ta tự làm sẽ sai người mang qua cho con, có gì ngày mai hẵng nói. Vân Hương, ngươi đưa Tam cô nương về viện đi, dặn mọi người hầu hạ cho cẩn thận, không được phép lười biếng. Còn mấy tỷ muội các ngươi nữa, tối nay đừng có đi quấy rầy con bé." Câu cuối cùng là nói với các vị tiểu thư trong phủ.

Tiết Tĩnh Xu cũng không từ chối. Vốn nàng từ ngoại thành trở về, đã rất lâu không được gặp người thân, xa cách đã lâu mới gặp lại, cảnh tượng vốn dĩ cảm động rơi nước mắt mà bị cắt ngang nhiều lần, giờ sức lực đã kiệt, muốn nàng diễn cảnh tình sâu nghĩa nặng nàng cũng không làm được nữa. Huống hồ hôm nay mệt nhọc cả ngày, thực sự đã hao hết tinh lực của nàng, nàng phải cố lắm mới gắng gượng được.

Nàng cùng Vân Hương trở về phòng, đồ ban thưởng từ trong cung còn đang được bày ở đại đường.

Ngọc trai hoàng đế ban thưởng to tròn trơn láng, viên nào viên nấy đều to bằng ngón tay cái. Cho dù đã quen nhìn thấy châu báu như các tiểu thư trong công phủ thì lúc này đây vẫn không khỏi hết lòng tán thưởng. Huống chi ngoài ra còn có một rương đầy đá quý lóng lánh chói lòa, hơn mười cán ngọc như ý thượng hạng, gấm vóc chất chồng.

Trong số lễ vật thái hoàng thái hậu ban thưởng có hai tấm da cáo trắng. Lông cáo trắng tinh, dày ít nhất một gang tay, được đặt ngay ngắn trong mâm đỏ thắm, trắng sáng đến chói mắt.

Các tiểu thư trong phủ đương nhiên là lớn lên trong nhung lụa. Y phục bằng gấm chất thành đống trong tủ, đồ trang điểm đầy đủ trong hộp nhưng toàn bộ chỗ đó cộng lại cũng chẳng bằng Tiết Tĩnh Xu vào cung một chuyến được nhận thưởng. Sao có thể không làm người ta đỏ mắt chứ?

Ngay cả Chu lão thái quân cũng nhìn mấy lần rồi mới sai người đưa tất cả đến viện của Tiết Tĩnh Xu.

Ý của thái hoàng thái hậu và hoàng thượng bà đã hiểu rồi. Về sau có lẽ đứa cháu gái này sẽ trở thành thái hoàng thái hậu tiếp theo, là người mà Tiết phủ phải dựa vào. Bây giờ phải đối đãi với nàng như thế nào, cần phải suy tính lại rồi.

Khi Tiết Tĩnh Xu vào nội viện thì Liễu Nhi đã đứng chờ ở đó, thấy nàng liền vui mừng chào đón, "Tiểu thư, cuối cùng người cũng về rồi."

Lúc trước khi Tiết Tĩnh Xu ở trong phủ, nàng phải ở cùng viện với mẹ, mà bây giờ nơi đây lại là viện Nghênh Xuân. Hôm nay Chu lão thái quân mới sai người thu dọn lại để trở thành một tiểu viện độc lập.

Không phải ở cùng người khác, đó cũng là ý của nàng.

Liễu Nhi đưa cho nàng chén trà gừng: "Em đun trên bếp suốt nên nóng lắm, tiểu thư mau uống xua tan khí lạnh đi."

Tiết Tĩnh Xu nhận lấy, đưa cành hồng mai cho nàng để nàng tìm bình hoa cắm vào rồi nói với Vân Hương: "Cảm ơn tỷ tỷ đã đưa ta về."

Vân Hương vội vàng lắc đầu, "Tam cô nương đừng khách khí, lão thái quân bảo tạm thời nô tỳ sẽ hầu hạ cô nương. Nếu cần gì thì cô nương chỉ cần phân phó nô tỳ là được."

"Về sau tỷ tỷ phải vất vả rồi."

Vân Hương chỉ nói không dám rồi nói thêm vài lời: "Nô tỳ đi bảo các nàng quét hết tuyết trong sân. Có việc gì cô nương gọi nô tỳ một tiếng là được."

Vân Hương vừa đi khỏi liền có người mang thưởng từ trong cung vào. Sau khi bọn họ rời đi thì Liễu Nhi vội vàng đóng cửa, quay lại nhìn đồ vật trong phòng rồi trợn tròn mắt, "Tiểu thư, những thứ này của ai vậy?"

Tiết Tĩnh Xu khẽ cười, "Đều là của chúng ta đấy."

Mắt Liễu Nhi trừng càng lớn hơn nhưng thấy giữa lông mày Tiết Tĩnh Xu lộ vài phần mệt mỏi liền không hỏi tới cùng nữa. Vội vàng đỡ nàng ngồi xuống, đốt cho chậu than cháy rực hơn, chọn một ít hương liệu từ lư hương, chờ cả phòng ấm áp hẳn lên mới cởi áo của Tiết Tĩnh Xu xuống, cầm một chiếc thảm mềm đắp lên đùi nàng.

Tiết Tĩnh Xu tựa trên giường êm. Cảm giác thân thể đang dần ấm trở lại, chóp mũi tràn ngập hương thơm quen thuộc, dễ chịu thoải mái thở dài một hơi.

Liễu Nhi ngồi xổm trên mặt đất bóp chân cho nàng rồi đau lòng nói: "Chốc nữa em hâm nóng canh. Người uống xong hẵng ngủ, đừng để bị cảm lạnh."

"Được." Tiết Tĩnh Xu nghe lời đồng ý rồi đưa tay kéo nàng lên để nàng ngồi bên cạnh mình sau đó nói khẽ: "Liễu Nhi, có lẽ chúng ta sẽ không thể trở về núi nữa."

Liễu Nhi cả kinh, "Sau này sẽ ở trong phủ sao?"

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng lắc đầu, "Cũng không ở trong phủ, có lẽ sẽ phải tiến cung."

Liễu Nhi vội hỏi: "Hôm nay tiểu thư vào cung là vì chuyện này ư? Những thứ này đều do nội cung ban thưởng ạ?"

"Đúng vậy. Liễu Nhi, nếu ta thật sự tiến cung thì em có nguyện ý đi cùng ta không?"

Liễu Nhi nghe xong đã mất hứng nhíu mày: "Tiểu thư nói gì vậy? Em không theo người thì còn có thể đi đâu?"

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Đúng đúng, là ta nói sai."

Liễu Nhi khẽ hừ một tiếng, giúp nàng kéo lại chăn rồi hỏi: "Vậy khi nào chúng ta tiến cung ạ?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Ta cũng không biết nữa. Nhưng mà chắc phải sang năm mới hạ chỉ, ngày chính sớm nhất cũng phải đầu xuân năm sau.

Liễu Nhi tính thử trong lòng. Bây giờ là tháng chạp, mấy ngày nữa là ăn cháo mùng tám tháng chạp rồi, cũng chẳng còn nhiều thời gian nữa. Nàng nắm tay Tiết Tĩnh Xu nói: "Tiểu thư, bất kể đi đến nơi nào em đều đi cùng người."

"Tốt." Tiết Tĩnh Xu cười gật đầu rồi đột nhiên nghĩ ra cái gì mới lên tiếng: "Buổi sáng còn nói để bọn họ làm cho em mấy bộ quần áo mới. Giờ chúng ta cũng có tiền rồi, muốn làm bao nhiêu thì làm, cuối cùng cũng không phải đi xin người khác nữa."

Liễu Nhi nghe xong thì hăng hái đi đến bên chỗ lễ vật, nhìn cái này, sờ cái kia, xem đến hoa mắt rồi không kìm được vui mừng nói, "Tiểu thư, nhiều thứ quá đi!"

Tiết Tĩnh Xu chỉ cười, "Em xem thích cái gì thì giữ lại, chỗ còn lại ngày mai chuẩn bị lễ đưa cho người khác."

Liễu Nhi nhìn nhìn, vẻ mặt khó xử: "Tiểu thư, cái gì em cũng thích."

Nàng được mua vào trong phủ, khi còn bé thì nhà nghèo còn chưa từng thấy bạc. Vào phủ rồi mới được ăn cơm no, không lâu sau đi cùng Tiết Tĩnh Xu ra ngoài thành. Mặc dù áo cơm không thiếu song những thứ tốt đều chưa từng thấy, bây giờ được thấy nhiều đồ vua ban như vậy, nước miếng đều chảy ra rồi.

Tiết Tĩnh Xu bất đắc dĩ lắc đầu rồi đứng dậy nhìn. Thái hoàng thái hậu ban nào là tổ yến, các loại thuốc bổ, còn có một bộ trang sức bằng hồng ngọc, một bộ khảm ngọc trai và mấy tấm da thuộc thượng hạng.

Nàng chỉ mấy thứ này rồi nói: "Ngọc trai với ngọc thạch thì phân một ít cho các tỷ muội, gấm vóc thuốc bổ thì đưa cho trưởng bối còn lại cất vào trong rương đi."

Liễu Nhi nhíu mày: "Em phải làm một quyển sổ ghi lại mới được, nhiều đồ như vậy cũng không thế nhớ hết, bị mất cũng không biết nữa."

Tiết Tĩnh Xu đùa nói: "Đợi ta có kho riêng, nhất định cho em làm quản sự."

Liễu Nhi vui vẻ nói: "Tốt quá, em yêu việc đếm tiền nhất."

Tiết Tĩnh Xu ấn trán của nàng, "Nha đầu ngốc, mau lựa mấy thứ yêu thích đi không thì bị người khác lấy mất đấy."

Liễu Nhi không dám chậm trễ nữa. Nàng chọn tới chọn lui giữa đám vật phẩm, đến cả hai viên ngọc trai cũng phải cầm lên so một lượt, giữ lại viên to hơn tròn hơn, đồ có giá trị hơn một chút thì để lại vào hộp.

Đây rõ ràng không phải bộ dạng phóng khoáng nhưng nàng làm trông lại chân thành, đáng yêu.

Nàng thả viên ngọc trai to nhất vào lòng bàn tay, hớn hở nói: "Tiểu thư, người nói viên ngọc trai to như vậy, một viên có thể bán bao nhiêu bạc?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Ta chưa từng mua bao giờ nên có biết đâu? Có điều thuở nhỏ ta nghe quản sự trong phủ tính toán sổ sách, một viên ngọc nặng năm sáu phân, màu sắc và chất lượng tốt thì phải mất đến cả trăm lượng bạc, những thứ này e chỉ đắt hơn chứ không rẻ hơn đâu."

Liễu Nhi trợn mắt há hốc mồm. Nàng nhìn gần trăm hạt ngọc trong tay, nuốt nước bọt rồi dè dặt nói: "Ta, chúng ta phát tài rồi?"

Nàng nhớ rõ năm đó nàng bị người bán vào phủ với tám lượng bạc. Sau khi vào phủ thì tiền lương hàng tháng chỉ năm trăm đồng, tiền tiêu vặt của tiểu thư cũng không quá hai ba lượng bạc mà giờ đây một viên ngọc trai đã hơn hai trăm bạc, gấp mười lần nàng lận đó!

Hơn nữa có nhiều tiền như vậy, có thể mua được bao nhiêu đồ ăn?

Nàng nuốt nước bọt nói: "Tiểu thư, chúng ta bán những hạt ngọc trai này đi rồi mua bánh ngọt hoa hồng vị sữa đi!" Nàng đã thèm nhiều năm rồi. Từ khi còn bé được ăn với tiểu thư một lần, cho đến hôm nay còn nhớ mãi không quên.

Tiết Tĩnh Xu bất đắc dĩ nói: "Em xem ở trong hộp kìa, có bao nhiêu đĩnh vàng? Cần gì phải đem chỗ này đi bán."

Liễu Nhi vội lấy một hộp khác. Vừa mở ra thì ánh sáng đã lóe lên trong mắt nàng, "Là vàng! Tiểu thư, đĩnh vàng thật lớn!"

Tiết Tĩnh Xu thò người nhìn thoáng qua. Mười đĩnh vàng được sắp xếp chỉnh tề trong hộp, một đĩnh chắc phải được mười lượng.

Liễu Nhi cầm một đĩnh vàng, thích không buông tay cầm chơi, một mặt lại buồn rầu nói: "Vàng lớn như vậy thì mua bánh kiểu gì đây?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Đến ngân hàng tư nhân đổi thành bạc là được mà, nếu không thì lấy kéo cắt thành bạc vụn."

Liễu Nhi suy nghĩ một chút rồi ôm chặt đĩnh vàng lắc đầu nói: "Được rồi được rồi, vậy em không ăn bánh ngọt hoa hồng nữa. Vàng lớn như vậy, em không nỡ cho người khác."

"Em đấy, lại nữa rồi." Tiết Tĩnh Xu bật cười, "Ta nhớ chúng ta vẫn còn chút tiền dư mà? Tuy không nhiều lắm nhưng cũng đủ để mua đồ ăn. Dù sao bây giờ chúng ta cũng có chút của cải rồi, không phải ăn mặc tiết kiệm nữa."

Liễu Nhi vội vàng gật đầu rồi thả thỏi vàng lại vào hộp. Nàng nhìn một vòng những thứ đáng giá bên cạnh, nội tâm sung sướng không tả nổi, "Tiểu thư, những thứ này đều là hoàng thượng ban thưởng ạ?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Những thứ này là hoàng thượng thưởng còn bên kia là Thái Hoàng Thái hậu ban cho."

Liễu Nhi không ngừng cảm thán, "Hoàng thượng và thái hoàng thái hậu thật hào phóng!"

Tiết Tĩnh Xu nhìn cành hồng mai trong bình rồi nói khẽ: "Đúng vậy."

Không lâu sau phòng bếp đưa cơm tối tới. Tiết Tĩnh Xu cùng Liễu Nhi ăn cơm, rửa mặt xong thì cất đồ vào rương rồi cùng đi ngủ.

Hai người ngủ chung một phòng. Liễu Nhi nằm trên chiếc giường nhỏ, hai chậu than hồng cháy rừng rực,. Cho dù chỉ đắp một cái chăn cũng cảm thấy ấm áp.

Liễu Nhi lật qua lật lại không ngủ được, suy nghĩ một chút, nàng nhỏ giọng hỏi: "Tiểu thư, người đã ngủ chưa?"

"Vẫn chưa." Tiết Tĩnh Xu nói.

Liễu Nhi nghiêng người đối mặt với giường, "Người cũng không ngủ được sao?"

Tiết Tĩnh Xu cũng quay sang, "Nửa đêm không nghe thấy tiếng gió nên không quen."

"Đúng vậy! Hồi trước ở trên núi, nghe tiếng gió rừng thổi qua còn thấy sợ, bây giờ không nghe thấy lại không quen. Hơn nữa trong phòng thật ấm áp, em luôn tự hỏi có phải mình đang mơ không."

Tiết Tĩnh Xu khẽ cười.

Liễu Nhi lại nói: "Buổi sáng đi vội quá. Bánh gạo nếp ngọt em làm còn chưa ăn xong, quần áo mới chỉ lấy được vài bộ, sách của tiểu thư cũng không kịp mang, hương liệu trên kệ cũng quên, lá trắc bách diệp vẫn còn phơi ở phòng bếp. Ai da, đột nhiên em muốn trở về mang hết toàn bộ chỗ đó qua đây quá!"

Tiết Tĩnh Xu trấn an nói: "Sáng mai ta sẽ viết một phong thư nhờ sư tỷ Tĩnh Từ giúp chúng ta thu xếp, chờ khi nào ổn định thì chúng ta chuyển về."

"Vâng, chỉ có thể như vậy."

Liễu Nhi yên lặng trong chốc lát lại nói khẽ: "Tiểu thư, hoàng cung là nơi như thế nào? Hoàng thượng là người ra sao?"

"Hoàng cung…" Tiết Tĩnh Xu suy nghĩ một chút rồi nói: "Là một nơi rất lớn, phòng rất đẹp cũng không có nhiều người lắm. Hoàng thượng… là một hoàng đế rất tốt."

"Về sau hắn sẽ là cô gia của tiểu thư đấy."

Tiết Tĩnh Xu vội nói: "Liễu Nhi, lời này không thể nói ra. Hoàng thượng chính là hoàng thượng chứ không phải là ai khác."

Liễu Nhi vội che miệng lại rồi gật gật đầu.

Tiết Tĩnh Xu lại nói: "Mấy ngày nữa có lẽ tổ mẫu sẽ mời người đến dạy ta quy củ trong cung, đến lúc đó em học cùng ta đi."

"Dạ. Tiểu thư người yên tâm, em sẽ học thật tốt."

Tiết Tĩnh Xu lên tiếng, "Mau ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm đi thăm hỏi tổ mẫu."

Sáng sớm ngày hôm sau, tuyết đã ngừng rơi, Vân Hương cho người đi lấy nước ấm từ phòng bếp, Liễu Nhi hầu hạ Tiết Tĩnh Xu rửa mặt.

Tiết Tĩnh Xu hỏi Vân Hương: "Lão thái quân dậy rồi sao?"

Vân Hương nói: "Nô tỳ vừa qua hỏi người trong nội viện, tối hôm qua lão thái quân ngủ muộn, bây giờ vẫn chưa dậy. Đêm qua lão thái quân cho người làm gấp quần áo mùa đông của tiểu thư suốt đêm, giờ đã đưa tới rồi ạ."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, "Khiến tổ mẫu phí tâm rồi. Bên Nhị phu nhân có động tĩnh gì không?"

Nhị phu nhân là mẹ đẻ của nàng, nhà mẹ đẻ họ Tần.

Dưới gối Tần thị có hai nữ một nam, trưởng nữ chính là Tiết Tĩnh Xu, trong phủ còn có vài vị cô nương nên nàng xếp thứ ba, mọi người gọi nàng là Tam cô nương; thứ nữ Tiết Tĩnh Uyển, xếp thứ năm; con út Tiết Ngọc, là thiếu gia thứ tư trong Tiết phủ. Ngoài ra còn có một di nương sinh thứ nữ Lục cô nương.

Vân Hương nói: "Sáng sớm Nhị lão gia đã đến nha môn, còn hai vị phu nhân đã dậy rồi ạ."

Tiết Tĩnh Xu nói: "Vậy chúng ta đến thăm mẹ trước đi."

Liễu Nhi chải cho nàng một kiểu tóc đơn giản, trên đầu cột bởi chiếc trâm ngọc. Nàng suy nghĩ một chút, hôm qua trong lễ vật của thái hoàng thái hậu có một chiếc trâm hoa bằng vàng hình bướm nên cài thêm lên búi tóc.

Vân Hương cầm y phục mùa đông Chu lão thái quân cho người đưa tới lên, là màu mai đỏ vô cùng rực rỡ phối với chiếc áo choàng viền gấm cùng màu.

Ở trong lòng Tiết Tĩnh Xu khẽ nhíu mày nhưng ngoài mặt lại không nói gì.

Vân Hương thấy nàng mặc đẹp vậy liền khen: "Tướng mạo của Tam cô nương tìm cả kinh thành cũng không thể tìm được người thứ hai."

Tiết Tĩnh Xu mỉm cười, "Lời này của tỷ tỷ chỉ nên nói trong viện của chúng ta thôi. Người khác mà nghe thấy là muốn cười đến rụng răng đấy."

Vân Hương vội nói: "Đây đều là lời nói thật lòng của nô tỳ, không tin cô nương thử hỏi Liễu Nhi muội muội mà xem."

Liễu Nhi cũng nhìn Tiết Tĩnh Xu. Nói thật, đã nhìn quen tiểu thư mặc trang phục trước kia, đột nhiên bây giờ người ăn mặc xinh đẹp như vậy vì thế nàng vẫn chưa quen. Về phần dung mạo của tiểu thư, nàng nhìn từ nhỏ đến lớn, chỉ cảm thấy thuận mắt thoải mái, ngược lại không có cảm giác gì khác.

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu cười nhạt.

Thừa dịp Vân Hương đi rót nước, Liễu Nhi cầm một miếng bánh hoa quế nhét vào miệng Tiết Tĩnh Xu, "Tiểu thư, em nghe nói sau khi thỉnh an xong đồ ăn sáng mới được mang tới, người ăn vài miếng lót bụng đi."

Tiết Tĩnh Xu dùng khăn che miệng nhai cẩn thận, nuốt xong mới nói: "Ta không đói, em cũng ăn một ít đi."

Liễu Nhi gật đầu, lại đút một miếng vào trong miệng nàng. Từ nhỏ nàng nhịn đói thành quen, bụng trống cũng không thấy gì. Ngược lại buổi sáng huyết áp của tiểu thư kém hơn mọi người một chút, nếu không tranh thủ ăn chút gì thì có thể bị choáng váng đầu óc, đi cũng không nổi.

Tiết Tĩnh Xu cố hết sức nuốt xuống, sợ nàng lại nhét thêm nên che miệng nói: "Được rồi được rồi, thật sự ta không đói nữa, em mau ăn đi."

Liễu Nhi đưa cho nàng một chén trà, cẩn thận nhìn sắc môi nàng, thấy màu đỏ tươi mới thật sự yên tâm, ăn nốt hai miếng còn lại, vừa ăn vừa buồn rầu nói: "Trong viện này đến cả phòng bếp cũng không có. Muốn ăn gì cũng không thể tự làm, còn phải sai người đi mua."

Tiết Tĩnh Xu nói: "Tí nữa đưa bạc cho Vân Hương, nhờ nàng sai người mua đi, em thích gì thì ghi ra."

Liễu Nhi gật đầu, trong đầu hiện ra tên hơn mười loại bánh ngọt.

Chờ Vân Hương sắp xếp xong, mọi người liền đi khỏi sân nhỏ.

Viện Nghênh Xuân của nàng ở phía nam mà viện của Tần thị lại ở phía tây, gần như phải đi qua nửa Tiết phủ mới tới nơi.

Giờ vẫn còn sớm nên trên đường còn có mấy hạ nhân đang quét tuyết đọng.

Đi thẳng một mạch đã đến viện phía tây của Tần thị. Bởi vì Nhị lão gia phải đến nha môn, người hầu đều đã dậy hết nên nơi này náo nhiệt hơn các nơi khác một chút.

Ba người đi vào sân, có một nha hoàn đang bưng trà vào phòng, thấy Vân Hương dẫn đường, ngạc nhiên hỏi: "Sao Vân tỷ tỷ đến sớm vậy?"

Vân Hương liếc nàng ý chỉ Tiết Tĩnh Xu sau lưng rồi nói: "Niệm Hạ muội muội khỏe không? Ta đưa Tam cô nương tới thăm Nhị phu nhân, phu nhân đang ở trong phòng à?"

Nha hoàn tên là Niệm Hạ hôm qua xin về nhà nghỉ nên chưa thấy Tam tiểu thư. Lúc này thì tò mò nhìn vài lần, mắt hiện lên vẻ kinh sợ, vội vàng đáp lời: "Chờ một chút, ta đi vào truyền lời."

Vân Hương dẫn Tiết Tĩnh Xu đến hành lang gấp khúc, mấy người còn lại chờ ở đường về.

Tuy tuyết đã ngừng rơi nhưng thời tiết lại lạnh hơn hôm qua một chút. Bây giờ đã có thể thở ra khói trắng.

Liễu Nhi nói: "Tiểu thư, người có lạnh không?"

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu rồi duỗi bàn tay từ trong ống áo ra, "Em sờ thử đi, ấm lắm đó."

Liễu Nhi cầm một cái sau đó vội vàng nhét tay nàng trở lại, "Đừng để bị gió thổi lạnh."

Vân Hương nhìn hành động của hai người mới hâm mộ nói: "Tình cảm của Tam cô nương với Liễu Nhi muội muội thật tốt."

Liễu Nhi nhướn mày, đang định khoe khoang nàng và tiểu thư thân như chị em nhưng cảm giác mãnh liệt nhắc nhở nàng đây không phải trên núi. Mọi nơi đều có quy tắc, sợ người khác nghe được lại mang đi rêu rao nên vội vàng nuốt vào trong bụng.

Đúng lúc Niệm Hạ đi ra mời Tiết Tĩnh Xu vào. Hai người không nói thêm gì nữa, cúi đầu theo sau.

Trong phòng, Tần thị đang ngồi ngay ngắn trên ghế. Bà ước chừng khoảng ba mươi tuổi, nét mặt dịu dàng. Tiết Tĩnh Xu giống bà sáu bảy phần, chỉ khác ở khí chất lạnh lùng.

Hôm qua lúc hồi phủ hai mẹ con đều không có cơ hội để nói chuyện, bây giờ mới có thể nhìn thật kĩ đối phương.

Nhìn đứa con gái nhiều năm không gặp, nước mắt Tần thị liền chảy xuống.

Khóe mắt Tiết Tĩnh Xu cũng đỏ lên, cuối cùng nàng nhịn nước mắt xuống, làm đại lễ, "Con gái gặp qua mẹ."

"Mau đỡ cô nương đứng lên." Tần thị vội nói, bà vốn định tự mình đỡ nàng nhưng thân thể đứng được một nữa lại ngồi xuống, cúi đầu lau khóe mắt.

Tiết Tĩnh Xu nắm tay Liễu Nhi đứng lên.

Tần thị ngẩng đầu lên, nước mắt đã được lau sạch rồi dịu dàng nói: "Ngồi xuống đi, ở chỗ này của mẹ không cần gò bó."

"Vâng." Tiết Tĩnh Xu ngồi xuống, Liễu Nhi với Vân Hương đứng sau lưng nàng, "Cha không có ở nhà ạ?"

Tần thị nói: "Cha con đã đến nha môn rồi, chiều mới về."

Tiết Tĩnh Xu nói: "Con gái bất hiếu, chưa từng hầu hạ cha mẹ, không biết cha mẹ có khỏe hay không?"

Tần thị gật đầu, "Ta và cha con đều khỏe, con không cần lo lắng, ngược lại là con… những năm nay ở bên ngoài phải chịu khổ rồi."

Tiết Tĩnh Xu nói khẽ: "Con gái rất tốt, mẹ không cần lo lắng."

Tần thị muốn nói lại thôi. Bà chỉ khẽ thở dài.

Năm đó lão thái gia đưa nữ nhi của bà ra ngoài thành ở, trong lòng bà cả ngàn lần không nỡ nhưng cũng không thể làm gì được.

Lúc ấy cuộc sống trong phủ của bà cũng không tốt. Bởi vì vào phủ nhiều năm mà chỉ sinh được hai đứa con gái, dưới gối không con trai nên lão thái quân liền bắt phu quân nạp thiếp.

Cũng chính lúc ấy, bà biết rằng tình cảm của bà với trượng phu cũng không mỹ mãn như trong tưởng tượng. Cái gì mà thề non hẹn biển, tình sâu ý đậm, tất cả đều không quan trọng bằng một đứa con trai.

Bà đã khóc mấy lần, trong thâm tâm đau xót đến tột cùng nhưng ngoài mặt chỉ có thể mạnh mẽ tươi cười, ra vẻ hào phóng với người được nạp vào.

Đó là đoạn thời gian khốn khổ nhất của bà. Trưởng nữ không có ở bên người, tâm của trượng phu cũng không còn bên bà, chỉ có một mình con gái út giúp bà, trò chuyện để an ủi đau đớn trong lòng.

Cũng may di nương mới vào cửa chỉ sinh được một đứa con gái mà không lâu sau bà lại sinh hạ được con trai, tình hình chuyển biến ngày càng tốt đẹp.

Trong nội tâm bà rất thất vọng về trượng phu. Bà dành toàn bộ tinh lực lên hai đứa con, đến lúc quay đầu, bà mới phát hiện mình đã lơ là đứa con còn lại quá lâu.

Thời gian thấm thoát trôi đi, đứa bé ngày nào đã trở thành một cô nương duyên dáng yêu kiều ngồi trước mặt bà. Trong lòng bà có ngàn lời muốn nói nhưng lên đến miệng thì không nói nên lời.

Cả hai người đều không nói tiếp, nhất thời cả phòng có vài phần lúng túng. Đúng lúc này, bên ngoài vang lên một chuỗi âm thanh của ngọc bội, tiếng bước chân nhẹ nhàng từ ngoài vào.

Tiết Tĩnh Xu thấy mặt Tần thị khẽ động, trên mặt hiện lên ý cười, trong lòng liền có phỏng đoán.

Chỉ thấy rèm được vén lên, còn chưa thấy người đến từ sau bình phong mà đã nghe thấy giọng nói nũng nịu trước: "Mẹ, sao mẹ cho người gọi con dậy sớm vậy? Bên ngoài lạnh sắp chết rồi."

Người mới tới hấp tấp chạy vào, trực tiếp bổ nhào vào lòng Tần thị rồi nũng nịu nói: "Con mặc kệ, con muốn ngủ bù ở chỗ mẹ cơ."

Mặt Tần thị tràn đầy ý cười, véo mũi của nàng mắng yêu: "Con mèo lười, mặt trời đã chiếu đến mông rồi mà còn ngủ."

Đây là một cô nương mới mười ba mười bốn tuổi. Nàng mặc một chiếc váy vàng ngắn, khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu, là con gái nhỏ của Tần thị, em gái ruột của Tiết Tĩnh Xu, Ngũ cô nương Tiết Tĩnh Uyển.

5. Chương 5: Ngự Ban

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Năm đó Tiết Tĩnh Xu rời nhà lúc bảy tuổi, Tiết Tĩnh Uyển cũng chỉ ba bốn tuổi, là cái đuôi nhỏ suốt ngày đi sau lưng nàng gọi tỷ tỷ. Trong chớp mắt, đứa bé ngày nào đã trở thành đại cô nương, hơn nữa có lẽ đã quên mất nàng.

Tiết Tĩnh Xu im lặng ngồi một bên nhìn Tần thị và con gái nhỏ thân mật với nhau.

Nàng có cảm giác Liễu Nhi đang khẽ đè lên vai nàng nên hơi quay đầu cười trấn an, ý bảo bản thân không sao.

Thật ra nếu nói nàng không để ý việc bị mẹ xa cách thì chính là lừa người.

Lúc trước khi còn nhỏ, vì nhớ người nhà nên nàng từng trốn trong phòng khóc hết bao nhiêu là nước mắt.

Nhưng một năm rồi lại một năm qua đi, chẳng có ai đón nàng trở về cả. Thư ân cần hỏi thăm mấy ngày một lá dần thành mấy tháng mới có vài lời, tình cảm nóng hổi cũng trở nên nguội lạnh.

Tình cảm giữa người với người đều do sự tiếp xúc lâu ngày mà ra, nàng đặt mình vào hoàn cảnh của người khác suy nghĩ thử; nếu nàng là Tần thị, một bên là đứa con gái mười năm không gặp, một bên là đứa con bà yêu thương nâng niu ở ngay bên cạnh, ai thân ai xa, chẳng phải vừa nhìn là biết ngay sao?

Không cần nói ai khác, chỉ nói chính nàng, Liễu Nhi luôn luôn ở bên nàng, có quan trọng hơn người khác nhiều không?

Nếu vậy thì sao phải bất bình.

Tiết Tĩnh Uyển quấn quýt trong lòng Tần thị làm nũng, Tần thị vỗ lưng nàng rồi nói: "Mau đứng lên đi, tỷ tỷ của con đang nhìn đấy."

Tiết Tĩnh Uyển nghiêng đầu, trốn trong ngực Tần thị nhìn Tiết Tĩnh Xu, "Tỷ tỷ?"

Tiết Tĩnh Xu khẽ cười nói: "Muội muội."

Tiết Tĩnh Uyển đứng thẳng người, tò mò đi đến trước mặt nàng, mở to mắt cẩn thận quan sát nàng một lần.

Tuy nàng đã mười bốn tuổi song có cha mẹ ở bên yêu thương nên mỗi hành động đều khờ khạo ngây ngô, xinh đẹp, ngọt ngào nhưng khuôn mặt vẫn lộ ra nét trẻ con.

Tiết Tĩnh Xu mỉm cười mặc kệ nàng đánh giá.

Năm đó khi rời nhà tuổi của nàng cũng không lớn, hơn nữa đã qua rất nhiều năm, hình dáng của em gái trong trí nhớ của nàng chênh lệch quá nhiều. Hôm qua có nhiều người như vậy nhưng nàng cũng không nhận ra em ấy.

Nếu nhìn kĩ thì có thể thấy hai chị em có phần giống nhau nhưng Tiết Tĩnh Uyển giống bố còn nàng thì giống mẹ nhiều hơn.

Tiết Tĩnh Uyển nhìn một chút rồi vỗ tay cười hì hì nói: "Mẹ, tỷ thật xinh đẹp! Còn xinh hơn Tứ tỷ nhiều."

Tần thị kéo nàng lại sau đó vỗ nhẹ: "Con ấy, ngày nào cũng khen tỷ này xinh, tỷ kia đẹp, mình thì ngày nào cũng hoạt bát như vậy, chẳng có dáng vẻ của con gái gì cả."

Tiết Tĩnh Uyển nghe xong, nàng quơ tay không chịu bỏ qua: "Đều tại mẹ, các tỷ tỷ đều xinh đẹp như vậy, chỉ con có bộ dạng thế này, mẹ bất công!"

Tần thị lắc đầu rồi bật cười nói: "Đúng đúng đúng, đều là lỗi của mẹ."

Lúc này Tiết Tĩnh Uyển mới vui vẻ ra mặt, chạy đến trước mặt Tiết Tĩnh Xu nghiêng đầu nhìn nàng.

Tiết Tĩnh Xu nhìn đôi mắt đen láy của muội muội vẫn mang chút hình ảnh năm xưa. Nàng chần chờ một chút rồi chậm rãi cầm tay Tiết Tĩnh Uyển nói: "Uyển Uyển đã lớn rồi."

Tiết Tĩnh Uyển hào hứng ngay tức khắc, đi tới chiếc ghế bên cạnh nàng, cầm tay nàng lấy làm lạ hỏi: "Tỷ biết rõ ta?"

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, "Khi còn bé chúng ta còn sống chung với nhau đấy."

Tiết Tĩnh Uyển chống cằm nhíu mày suy nghĩ một chút rồi tiếc nuối nói: "Vậy sao muội không nhớ rõ?"

Tần thị nói: "Lúc đó con còn quá nhỏ thì biết được cái gì."

Đang nói thì Niệm Hạ lại bước vào truyền lời: "Nhị phu nhân, Lục cô nương đến thỉnh an."

Tần thị thu lại nụ cười trên mặt nhưng lại giãn ra một cách nhanh chóng: "Mau để nó vào đi, bên ngoài trời lạnh."

Tiết Tĩnh Xu quay đầu nhìn về phía bình phong, chỉ thấy nha hoàn dẫn một tiểu cô nương tám, chín tuổi đi đến. Đây chính là Lục cô nương do di nương của cha nàng sinh ra.

Lục cô nương gầy còm ốm yếu, sau khi đi vào cũng không ngẩng đầu sau đó quy củ hành lễ: "Thỉnh an mẫu thân."

Tần thị khẽ gật đầu để nha hoàn dắt nàng ngồi bên cạnh.

Tiết Tĩnh Uyển thấy Lục cô nương thì lập tức nói: "Mẹ, Lục muội cũng đến rồi, Tứ đệ vẫn còn chưa tới, hôm nay nó lại là người đến muộn nhất!"

Tần thị khẽ sẵng giọng: "Con cho rằng ai cũng lười biếng giống con và Ngọc nhi sao? Hôm qua nó đọc sách tới đêm muộn nên ta cho nó ngủ thêm một chút."

"Hừ." Tiết Tĩnh Uyển bĩu môi, nhỏ giọng cáo trạng với Tiết Tĩnh Xu: "Tỷ tỷ, mẹ bất công, chỉ cho tiểu đệ ngủ nướng."

Tiết Tĩnh Xu cười cười xoa đầu nàng.

Tần thị lập tức trừng mắt nhìn nàng rồi lại bất đắc dĩ lắc đầu sau đó nói với Niệm Hạ: "Ngươi đến phòng phía đông xem Tứ thiếu gia đã dậy chưa, đã đến lúc đi thỉnh an lão thái thái rồi."

"Vâng." Niệm Hạ vội vàng rời đi.

Không lâu sau, Tiết Ngọc mang theo gã sai vặt đi đến.

Năm nay cậu mới tám tuổi, bình thường trẻ con ở tuổi này rất ham chơi song lại không thể nhìn ra điều đó trên người cậu.

Trông cậu đạo mạo như một vị đại nhân chào Tần thị, bắt chuyện cùng hai vị tỷ tỷ Ngũ cô nương và Lục cô nương.

Tần thị đang định mở miệng thì Tiết Tĩnh Uyển đã giành nói trước: "Đây chính là Tam tỷ tỷ của chúng ta, ngươi còn chưa thấy tỷ ấy đâu."

Lúc này Tiết Ngọc mới ngạc nhiên nhìn về phía Tiết Tĩnh Xu. Hai mắt trợn lên, nhìn rồi mới thấy Tiết Tĩnh Uyển với nàng có vài phần giống nhau.

Tiết Tĩnh Xu cũng nhìn cậu, lúc tiểu đệ sinh ra nàng đã rời nhà hai năm, không có duyên thấy nhau, chỉ có thể biết được đôi câu từ thư của nhà. Nghe nói đệ đệ không chỉ lớn lên giống phụ thân mà tính tình cũng rất giống, ngày thường không thích chơi đùa, chỉ thích đọc sách tập viết, tuổi còn nhỏ mà đã đọc sách được ba năm rồi.

Từ trong suy nghĩ trở về thực tại, Tiết Tĩnh Xu nở nụ cười, chủ động nói: "Tứ đệ."

Mặt Tiết Ngọc ửng đỏ, tựa như người hướng nội, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Tam tỷ tỷ khỏe."

Tần thị nói: "Giờ đã đủ người rồi, có chuyện gì chốc nữa từ từ nói. Bây giờ chúng ta đi thăm bà nội của các con trước đã."

Nơi Chu lão thái quân ở nằm giữa hậu viện, cách viện phía Tây không xa. Mọi người đi theo Tần thị ra phía sau sân nhỏ, vòng qua mấy cái hành lang gấp khúc, xuyên qua một vườn hoa nhỏ là đến.

Lúc nãy các nàng nán lại ở viện phía Tây quá lâu nên bây giờ bị đến muộn một chút, trong phòng đã truyền đến tiếng nói cười liên tiếp.

Tần thị cùng các nàng trực tiếp đi vào phòng, vừa vào đã nghe thấy một giọng nói: "Hôm nay đệ muội đến chậm rồi."

Tần thị mỉm cười: "Chúng ta toàn người rảnh rỗi, đương nhiên không bằng chị dâu chịu khó."

Tiết Tĩnh Xu ngẩng đầu nhìn thoáng qua, trong phòng đã có hơn mười phu nhân và các cô nương trẻ tuổi đang ngồi, trừ Chu lão thái quân thì người lớn tuổi nhất là Đại phu nhân và Tam phu nhân. Ngoài ra còn có mấy phu nhân cách ăn mặc rất trẻ, hẳn là nữ quyến của các huynh trưởng, còn lại là các tỷ muội trong phủ.

Tần thị dẫn các nàng chào Chu lão thái quân, đến phiên Tiết Tĩnh Xu thì nàng làm một đại lễ.

Chu lão thái quân gật đầu liên tục, vẻ mặt tươi cười: "Tốt tốt tốt, mau đỡ cô nương đứng lên."

Tiết Tĩnh Uyển giới thiệu mọi người đang ngồi ở đây với nàng, nàng lại thi lễ với từng người một.

Ngồi vào chỗ của mình xong, Chu lão thái quân hỏi nàng: "Hôm qua ngủ có ngon không? Hạ nhân hầu hạ có chu toàn không? Có gì không hài lòng nhớ nói cho bá nương con, trong viện thiếu cái gì thì bảo Vân Hương đi lấy."

Bởi vì một mực không muốn ở riêng nên bây giờ trong phủ Đại phu nhân Vương thị quản lí mọi việc.

Tiết Tĩnh Xu gật đầu nói: "Khiến bà nội phí tâm rồi, mọi việc trong viện đều rất tốt. Vân Hương tỷ sắp xếp mọi chuyện thỏa đáng đâu ra đấy rồi ạ."

Chu lão thái quân liếc nhìn Vân Hương được khen ngợi lại nói: "Nếu đã trở về thì cứ yên tâm mà ở, đừng khách khí. Ta lớn tuổi, người cũng hồ đồ rồi, ngày nào cũng như ngày nào, chẳng có mấy ngày được sống tốt, mặc sức lừa gạt ta. Con ở bên ngoài sống gian khổ, bị người dưới cắt xén, vậy mà bà nội cũng không biết, khiến con vô cớ phải chịu rất nhiều oan ức, là lỗi của ta!"

Bà nói xong liền lau nước mắt.

Đại phu nhân Vương thị vội nói: "Lão thái thái, không phải lỗi của ngài. Tất cả đều là lỗi của con dâu, là do con ngu dốt không quản nổi để hạ nhân lừa bịp nhiều năm như thế, hại Tam cô nương phải sống cực khổ, thật xin lỗi đệ muội."

Hai người đau thương buồn bã lau nước mắt. Mọi người vội vàng khuyên giải rồi đưa khăn sang, cũng có người khóc theo, cả căn phòng trở nên vô cùng ầm ĩ náo loạn.

Vất vả lắm mọi chuyện mới ổn lại vì thế Tiết Tĩnh Xu lên tiếng: "Những năm nay cháu sống rất tốt, xin bà nội và bá nương bớt buồn."

"Ôi chao!" Chu lão thái quân thở dài, "Con là đứa cháu tốt, biết giữ thể diện cho gia tộc. Thế nhưng những người hầu trong phủ lại to gan lớn mật dám lừa chủ tử, thế thì không thể tha cho bọn nó được. Con dâu, ngươi xem thế nào rồi làm đi, phải cho cháu gái của ngươi một công đạo đấy."

Vương thị hiểu chẳng qua lão thái thái mượn lí do này phát tác lên người bà. Nếu là lúc trước con gái bà còn đang có quyền thế thì chỉ cần ứng phó qua loa một hai câu là được nhưng dưới tình hình bất lợi thế này, bà không thể không nghiến răng đồng ý sau đó cười lớn nói: "Đúng, chốc nữa trở về ta sẽ lôi cái loại không bằng heo chó kia ra khỏi phủ để Tam cô nương hả giận."

Tiết Tĩnh Xu cũng không cảm thấy vui mừng chỉ gật đầu nói: "Đều do bá nương làm chủ."

Lúc này Chu lão thái quân mới hớn hở, mọi người lại nói rất nhiều lời may mắn, đến tận tám giờ mới tản đi.

Liễu Nhi đỡ Tiết Tĩnh Xu về Nghênh Xuân viện, Vân Hương quay lại phòng bếp trước giờ ăn trưa.

Không còn người ngoài, Liễu Nhi liền hỏi: "Tiểu thư, Đại phu nhân thật sự không biết chúng ta bị cắt xén đồ sao? Vậy sao tự nhiên bây giờ lại biết?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Bà nói là không biết thì chúng ta cứ coi như bà không biết là được."

Liễu Nhi đảo mắt, lập tức hiểu ý của nàng liền bĩu môi sau đó mất hứng bảo: "Mỗi năm lấy bao nhiêu đồ của chúng ta, chỉ nói sẽ phạt người khác lại không nói sẽ bổ sung cho chúng ta."

Tiết Tĩnh Xu trêu cho nàng cười: "Những vật đó lúc trước xem ra là nhiều, rất muốn đòi lại nhưng hôm nay trên tay chúng ta có những hạt ngọc trai quý giá, em còn thấy chúng hiếm có nữa không?"

Liễu Nhi nói: "Sao lại không hiếm chứ? Có rất nhiều bánh hoa quế đó!"

Tiết Tĩnh Xu bật cười: "Xem ra không phải là em tham tiền mà là tham ăn thì có."

Liễu Nhi cũng không tức giận, ngược lại rất vênh váo, "Tham ăn là có phúc, ăn vào mới có sức."

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu, không nên tranh luận mấy vấn đề hoang đường này với nàng.

Đồ ăn sáng là cháo cá lóc và mấy đĩa điểm tâm tinh xảo cùng hai miếng bánh ngọt.

Liễu Nhi nhìn, thể loại thức ăn thì nhiều nhưng số lượng lại rất ít. Tiết Tĩnh Xu cho nàng ngồi xuống ăn cùng nhưng nàng không đồng ý, cùng một tiểu nha hoàn đến phòng bếp kiếm đồ ăn.

Ăn xong bữa sáng, Tiết Tĩnh Xu chia phần thưởng vua ban ra làm các phần. Nàng bảo Liễu Nhi và Vân Hương đưa đến các phòng, các viện.

Buổi chiều, có mấy cô nương trong phủ tới kết bạn, thăm hỏi nàng.

Trong phủ có ba lão gia, con cái tổng cộng có bốn thiếu gia, bảy cô nương, trong đó Đại cô nương, Nhị cô nương đã xuất giá, ngoại trừ Tiết Tĩnh Xu thì còn bốn vị cô nương.

Lúc này bốn cô nương còn lại đều đến Nghênh Xuân viện. Dẫn đầu là Tứ cô nương và Ngũ cô nương, hai người khác tuổi còn rất nhỏ, chỉ tám, chín tuổi.

Tứ cô nương này chính là Tứ tỷ trong miệng Tiết Tĩnh Uyển, là con gái của Đại lão gia, tên là Tiết Tĩnh Viện, năm nay mười lăm tuổi, nghe Vân Hương nói, vì Tứ cô nương có dung mạo xinh đẹp, tài văn chương xuất chúng, trong đám con gái nhà quyền quý ở đô thành cũng có chút danh tiếng; lúc mười hai, mười ba tuổi đã có không ít công tử thế gia tới cửa cầu hôn. Nhưng Đại phu nhân không nỡ gả con gái nên giữ lại hai năm, chưa vội gả.

Tiết Tĩnh Xu mời các nàng ngồi xuống, bảo Vân Hương đi rót trà.

Tiết Tĩnh Uyển nhìn ngôi viện hâm mộ nói: "Tam tỷ một mình ở một viện, thật sướng quá đi. Muội cũng muốn, như thế mẹ không thể giục muội rời giường mỗi ngày."

Thất cô nương nhỏ nhẹ nói: "Ngũ tỷ tỷ, tỷ nói không muốn ở cùng Nhị bá nương vậy thì buổi sáng phải dậy sớm hơn, nếu không sẽ bị muộn giờ thỉnh an bá nương đó."

Tiết Tĩnh Uyển tưởng tượng, thật sự là có việc như vậy, vội vàng khoát tay một cái: "Thế thì thôi đi, ở cùng mẹ cũng rất tốt."

Tiết Tĩnh Xu mỉm cười chăm chú nhìn các nàng.

Thất cô nương còn nói: "Tam tỷ tỷ, cảm ơn quà của tỷ, muội rất thích."

Lục cô nương cũng nhỏ giọng nói theo: "Muội cũng vậy."

Tiết Tĩnh Xu nhẹ giọng cười nói: "Các muội thích là được rồi, ta ở trong viện quạnh quẽ lắm, thường ngày nếu không có việc gì thì cứ tới đây chơi với tỷ."

"Tốt quá," Tiết Tĩnh Uyển nói: "Nơi này của Tam tỷ bí mật, vừa không có người lớn, vừa không cần lo lắng bị bắt bẻ lễ tiết, có thể vui vẻ chơi đùa một chút rồi! Tứ tỷ, tỷ nói có đúng không?"

Từ lúc ngồi xuống Tứ cô nương không nói một tiếng nào, Tiết Tĩnh Xu có thể cảm nhận được ánh mắt dò xét mình của nàng, đương nhiên nàng ta không phát hiện ra.

Thấy Tiết Tĩnh Uyển nhắc đến mình, Tứ cô nương mới nói: "Chẳng có gì hay cả."

Tiết Tĩnh Uyển bĩu môi, "Tứ tỷ sống chẳng có ý nghĩa gì cả, ngày nào cũng trốn trong phòng đánh đàn làm thơ, mọi người ngột ngạt sắp chết rồi."

Khuôn mặt diễm lệ của Tứ cô nương trầm xuống rồi nói: "Giống như ngươi cả ngày chơi bời mới là có ý nghĩa à?"

Tiết Tĩnh Uyển còn chưa cãi lại thì Thất cô nương đã vội nói: "Tứ tỷ đừng giận, muội thấy ý của Ngũ tỷ không phải như vậy đâu, tỷ ấy chỉ hoạt bát thôi. Ngũ tỷ tỷ, tỷ nói có phải không?"

Tiết Tĩnh Uyển quay đầu sang một bên, khẽ hừ một tiếng.

Tứ cô nương mím môi đứng lên đi ra ngoài, "Ta về trước."

Thất cô nương nhìn hai bên một chút, giải thích với Tiết Tĩnh Xu: "Tam tỷ, hai hôm nay tâm trạng của Tứ tỷ không được tốt..."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu nói: "Tỷ biết rồi, không sao đâu."

Tiết Tĩnh Uyển thấy mình làm mọi việc trở nên khó coi như vậy thì ngượng ngùng nói: "Tam tỷ, muội không cố ý, ai biết tỷ ấy lại tức giận thế, như ăn phải pháo vậy."

"Không sao, tâm trạng của Tứ muội không tốt, để nàng yên lặng một mình đi, có lẽ ngày mai sẽ tốt hơn."

"Chưa chắc đâu!" Tiết Tĩnh Uyển giống như bị những lời này kích thích, bĩu môi đứng lên, "Chẳng phải nàng ỷ mình lớn lên tốt, có nhiều người yêu thích nên để mắt lên tận đầu sao. Hừ, mệt cho nàng phải nói mình đọc rất nhiều sách, tự cho mình là tài nữ. Đạo lí người giỏi còn có người giỏi hơn còn không hiểu, ta đoán nàng thấy Tam tỷ xinh hơn mình nên mới làm cái vẻ mặt mất hứng đùa nghịch đó!"

"Ngũ tỷ tỷ, đừng nói nữa." Thất cô nương vội vàng túm lấy tay áo của nàng rồi nhìn ra ngoài viện. Nàng sợ Tứ cô nương chưa đi xa, nghe thấy lời này lại xông ra.

Tiết Tĩnh Uyển lè lưỡi, "Còn lâu ta mới sợ nàng."

Tiết Tĩnh Xu nói: "Muội cũng đừng nói nữa, nếu mẹ biết sẽ mắng muội đấy."

Tiết Tĩnh Uyển nghe vậy mới thu liễm vài phần.

Những ngày sau, mấy vị cô nương đều thường xuyên đến chơi với Tiết Tĩnh Xu, chỉ có Tứ cô nương không đến.

Đảo mắt một cái đã đến mùng tám tháng chạp, sáng sớm hôm đó, sau khi ăn cháo xong, vì không có người đến thăm chơi nên Tiết Tĩnh Xu tựa vào giường đọc sách, Liễu Nhi thì nằm bò lên bàn tính sổ~~ Nàng đã làm một quyển sổ thật, ngày nào cũng lấy đồ trong rương ra đối chiếu mấy lần, mặc dù tính đi tính lại cũng chỉ có từng nấy thứ nhưng nàng vẫn rất vui vẻ.

Hôm nay sau khi kiểm tra xong, nàng lại lôi hành lí mang từ trên núi xuống ra sắp xếp rồi nói: "Tiểu thư, hương liệu chúng ta mang từ trên núi xuống sắp hết rồi."

Tiết Tĩnh Xu buông sách, "Chúng ta cũng không mang được nhiều lắm, mai điều chế một ít đi."

"Nhưng những nguyên liệu đó đều không tìm thấy trong phủ ạ."

Tiết Tĩnh Xu phối hương đều dùng nguyên liệu nàng thu thập từ trên núi.

Tiết Tĩnh Xu nói: "Không sao, chỉ là nguyên liệu bình thường mà thôi, chốc nữa ta viết danh sách bảo Vân Hương sai người đến tiệm thuốc mua là được."

"Bây giờ cũng chỉ có thể làm vậy." Liễu Nhi gật đầu, cũng may những vật kia dễ tìm nếu không nàng sẽ đau lòng muốn chết.

Hai người đang nói thì Vân Hương bỗng thở hồng hộc chạy vào, "Tam cô nương, mau… Công công từ trong cung lại tới nữa, lão thái quân bảo người mau đến tiếp chỉ."

Tiết Tĩnh Xu lập tức đứng dậy, Liễu Nhi với Vân Hương nhanh nhẹn giúp nàng sửa sang lại quần áo, mặc thêm áo choàng rồi đi đến viện phía trước.

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu đoán không biết có phải thái hoàng thái hậu muốn nàng tiến cung trò chuyện nữa không. Nhưng không ngờ khi đến nơi thì thấy người đến lại là Đức Lộc công công bên người hoàng đế.

Những người khác trong nhà cũng vội đi tới, Chu lão thái quân sai người bày án đốt nhang.

Đức công công nói: "Bệ hạ chỉ sai nô tài truyền lời, lão thái quân không cần lễ tiết câu nệ như vậy."

Chu lão thái quân vẫn cung kính nói: "Không biết chuyện gì đã làm phiền công công?"

Đức công công vẫy vẫy tay, một gã thái giám bưng hộp cơm có ngự ấn trình lên.

"Hôm nay mùng tám tháng chạp, tối hôm qua ngự thiện phòng hầm nhỏ lửa cả đêm mới nấu ra được nồi cháo này. Bệ hạ ăn cảm thấy không tệ nên sai nô tài mang đến cho Tiết cô nương."

6. Chương 6: Tặng Hương

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Nhất thời, mọi người trong Tiết phủ đều ngẩn ra. Bệ hạ sai đại thái giám có quyền thế ở bên cạnh đến một chuyến chỉ để đưa chén cháo thôi ư?

Tiết Tĩnh Xu lấy lại tinh thần rồi vội vã tạ ơn.

Đức công công nói: "Hai ngày nay thái hoàng thái hậu đều nhớ đến Tiết cô nương. Hôm nay nô tài xuất cung, lão nhân gia có nói nếu cô nương rảnh rỗi thì xin ngài theo nô tài vào cung trò chuyện cùng người."

Chu lão thái quân nghe xong thì vội lên tiếng: "Để thái hoàng thái hậu đợi lâu rồi. Tam cô nương, ngươi mau sửa sang rồi theo công công vào cung đi."

"Dạ, xin công công chờ một chút." Tiết Tĩnh Xu vội dẫn Liễu Nhi về viện thay quần áo.

Liễu Nhi nhanh chóng chải đầu cho nàng sau đó lấy đồ trang sức từ trong hộp ra hỏi nàng: "Tiểu thư, người xem mang cái gì thì hợp?"

Tiết Tĩnh Xu nhìn hộp trang sức. Trong phần thưởng của thái hoàng thái hậu có một chiếc trâm vàng tua rua nạm hồng ngọc, vô cùng hợp với bộ trang phục ngày hôm nay nên đã lấy ra, "Mang cái này đi."

Liễu Nhi cẩn thận đeo lên cho nàng sau đó lại hỏi: "Ở đây có đủ bộ trang sức, vậy có cần lấy thêm những thứ khác không ạ?"

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu, "Quá long trọng rồi, mang một cái này là đủ."

Liễu Nhi lùi xuống hai bước sau đó tự nhủ: "Còn thiếu một thứ mà."

Nàng lục tìm trong hộp một đôi khuyên tai xinh xắn màu tím, giúp Tiết Tĩnh Xu đeo xong thì thỏa mãn.

Tiết Tĩnh Xu đứng dậy vuốt nếp nhăn trên quần áo, "Tổ mẫu muốn Tuệ Hương tiến cung cùng ta, em cứ ở nhà an tâm chờ đi. Nếu cảm thấy nhàm chán muốn ra khỏi phủ thì phải nói với Vân Hương một tiếng để nàng sai người đi cùng em."

Liễu Nhi đáp, "Em biết rồi. Tiểu thư cứ yên tâm, em sẽ không chạy lung tung đâu."

Tiết Tĩnh Xu nói: "Chờ ta về sẽ mang bánh ngọt hoa hồng cho."

Liễu Nhi vội vàng gật đầu, "Cả bánh nướng phủ đường thắng nữa."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu điểm lên trán nàng, "Cẩn thận sâu răng đấy."

Tuệ Hương đã đến ngoài viện vì thế hai người không đùa giỡn nữa. Liễu Nhi kiểm tra từ trên xuống dưới một lượt mới để Tiết Tĩnh Xu ra ngoài.

Trên đường đi lại gặp Tiết Tĩnh Uyển đang chạy đến, nàng lượn trái lượn phải bên cạnh Tiết Tĩnh Xu rồi hiếu kì hỏi: "Tam tỷ, muội nghe nói hoàng thượng đặc biệt sai người đưa cháo mùng tám tháng chạp cho tỷ có phải không?"

"Đi đường cẩn thận, đừng để bị ngã sấp mặt chứ." Tiết Tĩnh Xu kéo nàng đến bên người, "Không phải hôm nay muội có lớp học sao?"

Muội muội nàng cũng đã đến tuổi xuất giá rồi. Mấy hôm nay Tần thị mời tú nương đến dạy nàng, hy vọng đến lúc đó tốt xấu gì nàng cũng thêu được một đôi gối uyên ương.

Tiết Tĩnh Uyển lè lưỡi: "Sư phụ đi thay quần áo nên muội ra xem sao. Ai da, tam tỷ vẫn chưa trả lời muội đâu đó, cháo mùng tám tháng chạp ở trong cung cũng giống của chúng ta sao?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Ta đã ăn đâu mà biết, chắc cũng chỉ có gạo trắng, đậu đỏ, mứt táo nấu lên thôi."

Tiết Tĩnh Uyển thất vọng nói, "Ồ? Vậy cũng chẳng khác ở trong phủ lắm, thế sao hoàng thượng còn đặc biệt đưa đến chứ? Muội nghe mọi người nói chuyện, cứ tưởng rằng sẽ ngon lắm cơ."

Nàng đang học ở trong lớp thì nghe thấy bọn nha hoàn tốp năm tốp ba nói chuyện rất hăng say. Nói bệ hạ đặc biệt sai công công đắc lực nhất đưa cháo cho Tam cô nương, đó là ân sủng lớn lao. Nghe thế, lòng nàng tức thì ngứa ngáy, nhân lúc sư phụ không để ý đã trốn ra ngoài, đang chuẩn bị mở mang kiến thức thì phát hiện dường như bát cháo kia cũng chẳng hiếm lạ gì.

Tiết Tĩnh Xu không để ý đến nàng, mắt thấy sắp đến chính sảnh liền nói: "Mẹ đang ở trong sảnh, muội cũng muốn vào cùng tỷ sao?"

Tiết Tĩnh Uyển vội vàng dừng bước rồi vẫy tay buồn cười nói: "Tam tỷ tỷ, tỷ đi đi, muội phải trở về học đây."

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu sau đó cùng Tuệ Hương đi vào.

Tiết Tĩnh Uyển cong miệng rồi uể oải trở về. Đi được một đoạn thì thấy Tứ cô nương Tiết Tĩnh Viện đang đứng không xa nhìn về phía bên này thế là nàng lập tức đến gần, khoe khoang bảo: "Hoàng thượng đặc biệt sai người mang cháo cho Tam tỷ đó!"

Tứ cô nương lạnh lùng nói: "Cũng chỉ là một chén cháo mà thôi."

Tiết Tĩnh Uyển không phục, "Hoàng thượng đích thân thưởng đó. Đồ ăn được mang ra từ trong ngự thiện phòng ở nội cung, cả đô thành chỉ có một mình Tam tỷ có, chắc chắn hoàng thượng rất thích Tam tỷ."

"Thích thì sao chứ? Hoàng thượng vẫn là hoàng thượng của Đại Diễn, không phải của ai cả."

Tiết Tĩnh Uyển hầm hừ nói: "Không phải của ai cũng sẽ không phải của ngươi! Ta thấy có mà ngươi ghen tỵ với Tam tỷ tỷ vì nàng lớn lên xinh đẹp hơn ngươi, vì thế hoàng thượng thích tỷ ấy, ngươi thấy hoàng thượng có sai người đưa cháo cho ngươi không? Hừ!"

"Ngươi…" Khuôn mặt Tứ cô nương căng thẳng, sắc mặt âm trầm, trừng mắt nhìn Tiết Tĩnh Uyển rồi quay đầu rời đi.

Tiết Tĩnh Uyển làm mặt quỷ với bóng lưng của nàng.

Ở bên kia, Tiết Tĩnh Xu theo Đức công công xuất phủ. Lúc ngồi lên cỗ kiệu tiến cung nàng nói khẽ: "Công công, tiểu nữ cả gan xin hỏi, hôm nay để người đưa cháo là ý của hoàng thượng hay là ý của thái hoàng thái hậu ạ?"

"Cái này…" Đức công công liếc nhìn nàng một cái rồi khom lưng nói: "Sáng nay bệ hạ cùng thái hoàng thái hậu ăn cháo mùng tám tháng chạp… Nhưng bảo nô tài đưa cháo đến cho cô nương quả thật do chính miệng bệ hạ nói ra."

"Đa tạ công công đã nói cho ta biết." Tiết Tĩnh Xu gật đầu. Qua đó, nàng đã hiểu rõ ràng. Xem ra việc đưa cháo cho nàng là ý của thái hoàng thái hậu, chẳng qua là mượn lời của bệ hạ, mời Đức công công đi một chuyến mà thôi.

Vừa rồi nàng đã cảm thấy kì lạ. Phản ứng ngày đó của hoàng thượng rõ ràng không cam tâm tình nguyện lắm với sự sắp xếp của thái hoàng thái hậu, làm sao có thể đột nhiên phô trương đưa cháo đến cho nàng chứ? Nếu là ý của thái hoàng thái hậu thì vừa nói đã có thể hiểu, dù sao lão nhân gia bà chỉ tập trung tinh thần tác hợp nàng và hoàng thượng thôi.

Vẫn là đi vào cung Trường Nhạc, Xảo ma ma đưa nàng vào thẳng thiên điện. Bên trong là một Phật đường nhỏ, thái hoàng thái hậu đang quỳ gối trước tượng Phật.

Thấy nàng bước đến, thái hoàng thái hậu cũng không kiêng kị gì mà vịn tay cung nhân đứng lên, "Xu nhi tới thật đúng lúc. Ta đã lớn tuổi rồi, không quỳ lâu được, ngươi giúp ta niệm nốt cuốn kinh Phật này đi."

"Vâng." Tiết Tĩnh Xu làm lễ, theo cung nữ quỳ trên bồ đoàn.

Nàng ở am ni cô mười năm. Dù chưa từng chịu nhưng thường ngày nàng vẫn cùng sư phụ tụng kinh lễ Phật, được coi là một nửa đệ tử tục gia, đương nhiên rất quen thuộc với kinh Phật.

Thái hoàng thái hậu thấy tấm lòng thành của nàng thì càng hài lòng gật đầu, yên tâm vịn cung nhân đi ra chính điện.

"A Xảo, ngươi cho người đến điện Sùng Đức xem hôm nay bệ hạ có nhiều việc không. Nói chỗ của ta có canh cua và vây cá hầm cách thủy, mời hắn tới cùng ăn trưa."

"Vâng." Xảo ma ma rời khỏi điện, gọi một tên thái giám lanh lợi đi.

Khoảng chừng nửa tiếng sau, Tiết Tĩnh Xu niệm xong kinh Phật thì cùng cung nữ đi vào chính điện.

Thái hoàng thái hậu tựa trên giường êm, cung nhân đang đấm chân cho bà, thấy nàng bước vào thì ân cần hỏi: "Có mệt không? Có cần các nàng xoa bóp cho không?"

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng lắc đầu, "Không mệt ạ, tạ ơn thái hoàng thái hậu quan tâm."

Thái hoàng thái hậu thở dài sau đó cười nói: "Cơ thể mấy người trẻ tuổi thật tốt. Lúc ta còn trẻ có thể leo một hơi từ chân núi lên đỉnh núi, đi một bước lạy một bước cũng không thấy mệt, bây giờ thì không được rồi, già quá rồi."

Tiết Tĩnh Xu nói: "Thân thể thái hoàng thái hậu vẫn còn tốt lắm ạ, nhất định có thể sống lâu trăm tuổi."

"Ta cũng không dám trông chờ." Thái hoàng thái hậu cười vẫy tay, "Sống thêm được vài năm là tốt rồi. Ta ấy à, bây giờ chỉ trông chờ hoàng thượng tranh thủ thời gian sinh một đứa chắt trai, nhân dịp ta còn khỏe thì có thể chơi với nó một hai năm."

Lời này Tiết Tĩnh Xu không đáp lại, nàng cúi thấp đầu.

Thái hoàng thái hậu mỉm cười chăm chú nhìn nàng, thấy nàng mang chiếc trâm hoa mai nạm hồng ngọc thì híp mắt nhìn kĩ một chút sau đó khen: "Ta biết ngay mà, cây trâm này chỉ có ngươi mang mới hợp. Đứa bé ngoan, tuy nói chúng ta trong trắng thuần khiết nhưng ngươi còn trẻ, phải ăn diện đa dạng, nếu không đến lúc già như ta đây mà mặc những bộ quần áo tươi sáng sẽ bị mọi người chê cười đấy."

"Thái hoàng thái hậu dạy bảo rất đúng ạ, Tĩnh Xu sẽ ghi nhớ trong lòng." Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng gật đầu.

Thái giám vừa đến điện Sùng Đức truyền lời liền khom người tiến lên: "Bẩm thái hoàng thái hậu, bệ hạ đang nghị sự cùng các đại thần, Đức công công bảo nô tài thưa lại buổi trưa bệ hạ sẽ không đến dùng bữa cùng ngài được."

"A?" Thái hoàng thái hậu liếc nhìn Tiết Tĩnh Xu.

Tiết Tĩnh Xu cúi đầu nhìn thảm dưới chân.

Thái hoàng thái hậu liền nói: "Mà thôi, hắn không đến cũng tốt, chúng ta ăn cùng nhau còn có chút thoải mái."

Ăn xong bữa trưa, thái hoàng thái hậu hào hứng rủ Tiết Tĩnh Xu đi dạo Ngự hoa viên.

Mùa đông đến nên có mấy trận tuyết lớn, mãi đến hai ngày nay mới hết. Ánh mặt trời chiếu lên người mang đến sự ấm áp từng biến mất đã lâu.

Sức khỏe của thái hoàng thái hậu vẫn còn yếu. Đi một đoạn đã chẳng còn sức, cung nhân vội vàng chuẩn bị noãn các để bà vào nghỉ chân.

Bên ngoài noãn các là vườn mai nhỏ, gió thổi qua mang theo từng làn hương bay tới.

Xảo ma ma nhìn qua cửa sổ rồi cảm thán: "Năm nay dù lạnh nhưng hoa mai lại nở đẹp hơn các năm trước."

Thái hoàng thái hậu nói: "Nếu không phải đám văn nhân (*) thì sao dám nói hoa mai ngạo nghễ? Loại hoa này ấy à, càng lạnh nó càng nở đẹp, năm nào mà không có tuyết thì có khi nó còn không thèm nở hoa đấy chứ."

(*) Văn nhân: người có học thức, biết làm văn thơ, có thể nói là ho ra thơ, thở ra văn =]]] – Nguồn: Yahoo –

"Ôi!" Xảo ma ma vui vẻ nói: "Chúng còn rất đỏng đảnh."

Thái hoàng thái hậu cười nhìn về phía Tiết Tĩnh Xu rồi lên tiếng: "Mấy năm nay trong cung ít người, chẳng có ai đi lại mấy, đã lâu lắm rồi hoa cỏ của Ngự hoa viên chẳng có thêm loại nào, đến mùa đông cũng chỉ có thể ngắm mấy gốc mai, còn lại thì chán ngắt. Những năm qua ngươi ở trên núi thấy mùa đông có hoa gì nở đẹp?"

Tiết Tĩnh Xu suy nghĩ một chút rồi nói: "Trên núi không có hoa cỏ quý báu gì cả, những ngày mùa đông chỉ có thể tìm thấy vài cọng hoa lan kiếm tàu và hoa sơn trà nở trong khe núi thôi ạ."

Thái hoàng thái hậu gật gật đầu sau đó nói với thái giám sau lưng: "Nhớ kĩ chưa? Báo với bên quản lĩnh (*) một tiếng để bọn họ mang ít hoa lan, hoa trà tới đây."

(*) Quản lĩnh: có thể hiểu là người quản lí ấy

Thái giám nhận được ý chỉ lập tức lui ra.

Bỗng, Xảo ma ma lặng lẽ ra dấu với thái hoàng thái hậu.

Thái hoàng thái hậu hiểu ý vì thế che miệng ngáp một cái sau đó lên tiếng: "Già rồi… ăn xong lại buồn ngủ. A Xảo, đỡ ta về nghỉ ngơi."

Tiết Tĩnh Xu cũng định đứng dậy nhưng thái hoàng thái hậu lại đè vai nàng xuống không cho đứng lên, nói: "Hiếm khi có được một ngày đẹp trời như thế lại không bị lạnh tay. Xu nhi, ngươi ở đây chép giúp ta một cuốn kinh Phật đi."

Bảo nàng chép kinh Phật trong hoa viên, yêu cầu này thật kì lạ! Tiết Tĩnh Xu hiểu nhất định thái hoàng thái hậu có ý khác, nhất định chín mười phần là có liên quan đến hoàng đế. Trong tâm nàng cảm thấy bất đắc dĩ nhưng lại không thể từ chối.

Nàng cung kính tiễn lão nhân gia rời đi, cung nhân mang trà bánh xuống rồi đưa giấy mực lên.

Tiết Tĩnh Xu rửa sạch tay sau đó cởi túi hương trên người xuống.

Chờ mùi thơm tản ra, nàng hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi thở ra, vứt bỏ mọi tạp niệm, chuyên tâm sao chép cuốn kinh.

Mùi thơm quen thuộc quanh quẩn trên mũi, những dòng kinh văn quen thuộc được viết ra. Dường như nàng được quay lại quãng thời gian ở trên núi, phiền não trong lòng chậm rãi tiêu tan, những suy nghĩ táo bạo cũng dần quay lại, nàng đưa bút ngày càng lưu loát, càng ngày càng tập trung.

Sau khi chép xong cuốn kinh Phật nàng mới phát hiện ra cơn đau nhức ở cổ tay, vội đặt bút xoa tay, vừa cẩn thận chu đáo nhìn thành quả rồi thuận miệng lên tiếng: "Liễu Nhi, em tới nhìn xem ——"

Nói được một nửa nàng mới hồi phục lại tinh thần. Lắc đầu cười nhẹ, quay đầu định gọi cung nhân cất cuốn kinh đi thì thấy bên cạnh không có một bóng người. Người hầu hạ chẳng biết đã lui ra ngoài từ lúc nào, mà hoàng đế lại ngồi ở bàn đối diện, lấy tay chống trán, hai mắt nhắm lại tựa như đang ngủ.

Tiết Tĩnh Xu vội im lặng, nín thở đặt cuốn kinh xuống sau đó nhẹ chân nhẹ tay đứng lên, chuẩn bị lui ra ngoài.

Không ngờ vừa bước qua người hoàng đế thì hắn liền mở mắt ra, bên trong là cả một bầu trời trong veo.

Bước chân tiếp theo Tiết Tĩnh Xu đành phải rụt lại, hành lễ một cách quy củ.

Hoàng đế vẫy tay cho nàng đứng lên rồi chìa tay ra cầm quyển kinh nàng mới chép xong, vừa nhìn vừa hỏi: "Ngươi tin Phật?"

Tiết Tĩnh Xu rũ mắt nói: "Dạ, thần nữ đã ở trong am ni cô mười năm."

"Ngồi đi." Hoàng đế chỉ chiếc ghế đối diện, "Vì sao lại đến am ni cô?"

Tiết Tĩnh Xu nói khẽ: "Khi còn bé, thần nữ gầy yếu hơn những đứa trẻ cùng lứa nhiều. Có một vị phương sĩ đến phủ, nói với ông nội cần đưa thần nữ đến Phật đường để tĩnh dưỡng, như vậy mới có thể thuận lợi trưởng thành."

Hoàng đế gật đầu nhưng từ chối cho ý kiến sau lại hỏi: "Đang đốt hương gì?"

Tiết Tĩnh Xu sửng sốt một lúc mới hiểu hắn đang hỏi cái gì, "Không phải là hương đúng chuẩn, chỉ là thần nữ sửa mấy loại trên đơn thuốc trong sách cổ để phối chơi thôi ạ."

"Không sai." Hoàng đế nói.

Tiết Tĩnh Xu không hiểu ý hắn, đành phải đắn đo nói: "Những loại đã phối lúc trước cũng dùng hết rồi. Giờ chỉ còn hương trong túi này, thần nữ định mấy ngày nữa rảnh rỗi thì chế thêm."

Hoàng đế cầm túi hương qua, lấy một hạt hương đặt dưới mũi ngửi. Hương này không nồng đậm như các loại hương bình thường, một hạt hương nho nhỏ này tuy có hình dáng xấu xí nhưng mùi hương lại tươi mát tựa cỏ cây, ngửi lâu có thể khiến lòng người bình thản, an thần, giảm tức giận.

Hoàng đế hỏi: "Trong này có những gì?"

"Có trắc bách diệp, tiểu hương diệp, mạn kinh tử…"

Tiết Tĩnh Xu kể tên hơn mười loại thảo mộc, đều là các loại thông thường mọc trong rừng núi, vốn cách điều chế giống hệt trong sách cổ, chỉ khác ở phần dược liệu quý báu. Nàng với Liễu Nhi lật tung cả dãy núi cũng không tìm thấy, mà cũng không có đủ bạc để mua nên đành phải nghĩ cách dùng dược liệu thay thế, không ngờ lại chế ra loại hương đặc biệt bất ngờ.

Hương này là loại mà nàng và Liễu Nhi thích nhất, thường xuyên mang theo trong túi thơm. Cũng may là có thói quen đó, nếu không lần này khi hai người vội vàng xuống núi thì nó đã không được trọng dụng rồi.

Hoàng đế nhét chiếc túi vào trong ngực rồi nói: "Nhớ chế nhiều một chút."

Tiết Tĩnh Xu nhìn hắn thản nhiên lấy đồ của mình sau đó há hốc mồm, "… Vâng."

Tiết Tĩnh Xu xuất cung không lâu thì hoàng đế nói với Đức Lộc: "Ngươi đi điều tra thử xem vì sao mười năm trước Tiết gia đưa nàng ra ngoài thành sống."

"Nô tài tuân chỉ."

7. Chương 7: Mệnh Làm Hoàng Hậu

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Tiết Tĩnh Xu ngồi kiệu xuất cung, nàng vẫn nhớ rõ lời hứa với Liễu Nhi. Đi được nửa đường thì bảo kiệu dừng lại, nàng mua một gói bánh nướng phủ đường thắng, nhớ đến mấy tiểu cô nương thường xuyên đến viện nàng chơi thì mua thêm ô mai đường, nước hoa hồng với mấy loại kẹo khéo léo tinh xảo.

Trở về phủ, nàng đến thưa đại khái mọi chuyện xảy ra trong cung ngày hôm nay cho Chu lão thái quân. Nàng không giấu giếm bất cứ chuyện gì, đằng nào nàng không nói thì cũng có Tuệ Hương tận mắt chứng kiến mọi việc sẽ báo lại thôi.

Chu lão thái quân nghe xong càng khẳng định suy nghĩ trong lòng mình: Thái hoàng thái hậu rất vừa lòng với đứa cháu này, có lẽ không bao lâu nữa thánh chỉ lập hậu sẽ được ban xuống.

Trong tâm lão thái quân vô cùng phức tạp. Từ trên xuống dưới triều Đại Diễn này đều ngầm coi Tiết gia là nhà mẹ đẻ hoàng hậu vì mấy đời nay Tiết gia đều có con cháu vào cung làm hoàng hậu, đời Tiết lão thái gia là tỷ tỷ ruột của ông vào cung. Tiết gia có quan hệ bám váy này nên đã phồn thịnh kéo dài cả trăm năm nay không hề suy yếu.

Vi Yên: Ý là cả Tiết gia nhờ vào phụ nữ trong phủ nên không suy yếu ~~ Người ta gọi là bám váy đàn bà á =))

Mười ba năm trước có một thuật sĩ tha phương ghé thăm quý phủ nói bà có hai đứa cháu gái có mệnh làm hoàng hậu nhưng chỉ một người có thể làm mẫu nghi thiên hạ, khi đó gặp qua thuật sĩ kia, một là trưởng nữ Đại phòng, một là trưởng nữ Nhị phòng.

Chuyện này chỉ có những người ở đó biết, Tiết lão thái gia đã ra lệnh không ai được phép tiết lộ ra ngoài.

Hai năm sau thái tử đương triều tới cửa cầu hôn Đại cô nương vì vậy trưởng nữ Đại phòng liền trở thành thái tử phi. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì sau khi thái tử đăng cơ, thái tử phi sẽ là người đứng đầu hậu cung.

Dường như tất cả mọi chuyện đều xảy ra đúng như lời thuật sĩ kia nhưng câu nói chỉ một người có thể làm mẫu nghi thiên hạ đã để lại khúc mắc trong lòng Đại cô nương.

Nàng ta nhanh chóng tạo áp lực cho nhà mẹ đẻ, tất cả ý tứ đều là không muốn phát sinh thêm vấn đề gì nữa.

Tiết lão thái gia cân nhắc mọi chuyện, lấy lí do thân thể ốm yếu cần tĩnh dưỡng để tống trưởng nữ Nhị phòng đến am ni cô ngoài thành.

Mọi chuyện tưởng như đã được định sẵn như vậy. Ai ngờ thái tử rơi đài, ngồi trên ngôi vị hoàng đế lại là người không được coi trọng – Lục hoàng tử.

Lúc đó không phải Tiết lão thái gia không động tâm đến chuyện đưa đứa cháu thứ ba vào cung, chỉ là thấy được sự bài xích về việc lập hậu của bệ hạ rồi mấy đại thần nhắc đến vấn đề đó đều gặp phải tai ương nên mới buông xuôi quyết định đó.

Không biết thái hoàng thái hậu nghe được lời của thuật sĩ từ đâu mà nói đã thuyết phục được hoàng đế, chỉ mặt gọi tên muốn trưởng nữ Nhị phòng vào cung.

Chu lão thái quân cảm thán trong lòng, chứng tỏ mọi việc đều đã có số của nó. Mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay không khác gì lời tiên đoán của thuật sĩ đó chút nào.

Bà nhìn đứa cháu gái lạnh nhạt trầm tĩnh trước mắt thì trong lòng lại thở dài. Lúc trước Tiết phủ từ bỏ nàng, về sau muốn dựa vào nàng để duy trì vinh hoa phú quý, chỉ sợ phải trả giá cao.

Trong lòng Chu lão thái quân có rất nhiều suy nghĩ, nụ cười trên mặt càng ôn hòa, "Tam nương (nương trong cô nương), theo bà nội thấy thái hoàng thái hậu rất thích con, có lẽ về sau sẽ thường xuyên gọi con vào cung hầu hạ. Ta định mời một cô cô ở trong cung dạy con quy củ để tránh xảy ra chuyện không may, con thấy thế nào?

Cho tới bây giờ, người sáng suốt đều có thể nhìn ra sau này Tiết gia Tam cô nương chính là hoàng hậu, chỉ là chưa hạ thánh chỉ mà thôi. Vì vậy ai biết chuyện cũng giả vờ hồ đồ.

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, nói: "Tĩnh Xu tạ ơn bà nội, khiến bà nội phí tâm rồi ạ."

"Được rồi, đứa bé ngoan. Con cũng mệt rồi, mau trở về nghỉ ngơi cho khỏe đi, chốc nữa ta sẽ nói một tiếng với mẹ con, sáng mai con không cần tới thỉnh an đâu."

"Đa tạ bà nội yêu quý, cháu gái xin cáo lui." Tiết Tĩnh Xu cũng không từ chối, thi lễ quay người lui xuống.

Quay về viện Nghênh Xuân thì nàng phát hiện ba đứa Ngũ, Lục, Thất đều ở đây.

Nàng cầm mấy loại kẹo vừa mua rồi cười nói: "Có phải các ngươi ngửi thấy mùi thơm nên đặc biệt đến chỗ của ta chờ ăn không?"

Lục cô nương nhỏ giọng nói: "Ngũ tỷ tỷ nói muốn tới nghe kịch hay."

Mẹ của Lục cô nương là Cầm di nương chỉ sinh được một đứa con gái. Nhà mẹ đẻ không giúp được gì nên ở Tiết phủ này không có địa vị, theo đó Lục cô nương cũng không được coi trọng.

Tiểu cô nương rất nhạy cảm, ngày thường an phận không dám gây sự lại hay xấu hổ cũng rất nhát gan. Lúc đầu không dám nói chuyện với Tiết Tĩnh Xu, mấy ngày nay dần thân thiết nên mới thả lỏng một chút.

Tiết Tĩnh Uyển thấy câu đầu tiên nàng đã bán đứng mình liền trừng mắt nói: "Giỏi lắm, đồ không có tình nghĩa, về sau ta không chơi với ngươi nữa!"

Lục cô nương sốt ruột, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hai mắt đẫm lệ nhìn Tiết Tĩnh Uyển, sợ nàng tức giận lại không dám giải thích, trông vô cùng đáng thương.

Tiết Tĩnh Xu lo lắng nhìn nàng rồi đánh Tiết Tĩnh Uyển một cái: "Cái gì mà nghĩa khí với không nghĩa khí, muội học câu này ở đâu?"

Tiết Tĩnh Uyển lập tức im lặng, con ngươi liền xoay tròn, không biết đang suy nghĩ cái cớ gì.

Tiết Tĩnh Xu lại đánh nàng một cái, "Nói lung tung thì thôi lại còn dám dọa muội muội, có bản lĩnh đấy!"

Tiết Tĩnh Uyển vội vàng che gáy, cầu xin: "Tam tỷ, muội sai rồi. Đừng đánh nữa, đánh nữa là muội bị ngu đi đấy."

Thất cô nương nói: "Ngũ tỷ tỷ, không sao đâu, sẽ không ngu đi đâu."

Tiết Tĩnh Uyển sửng sốt một lúc mới hiểu được ý của nàng, trợn mắt há mồm hét ầm lên: "Thất muội muội đồ xấu xa! Miệng muội còn xấu hơn Tứ tỷ!"

Tiết Tĩnh Xu bật cười lắc đầu, đứa ngốc này, còn dám nói người khác xấu xa, chính mình một câu hai câu đắc tội với người khác lại không biết.

"Được rồi, nói nữa thì trời tối mất." Nàng đưa Vân Hương cầm hộp đựng rồi cất bánh ngọt đi sau đó kéo Liễu Nhi ngồi xuống cùng, "Sắp tới giờ ăn tối rồi, mỗi người chỉ được ăn một cái thôi đó."

Mấy cô nương gật đầu liên tục, mong chờ động tác trên tay nàng.

Tiết Tĩnh Xu nhìn vẻ mặt của mấy đứa, vẻ mặt thèm ăn giống nhau như đúc khiến người ta dở khóc dở cười.

Tiết Tĩnh Uyển được ăn rồi vẫn không thể lấp kín miệng lại, nàng dùng lưỡi liếm hết hạt đường trên miệng sau đó vô cùng hiếu kì hỏi: "Tam tỷ, Hoàng thượng truyền tỷ vào cung làm gì vậy?"

Tiết Tĩnh Xu liếc nàng một cái, nói: "Là thái hoàng thái hậu tuyên ta."

"Đúng vậy đúng vậy." Tiết Tĩnh Uyển gật đầu, "Chẳng phải đều giống nhau sao, tỷ tiến cung có gặp hoàng thượng không? Tam tỷ, hoàng thượng trông như thế nào?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Đương nhiên là giống chúng ta rồi, hai mắt một miệng."

"Nhưng mắt với miệng mỗi người đều không giống nhau mà. Như Tam tỷ ấy, lớn lên xinh đẹp đến thế còn bọn muội thì rất bình thường. Mặt mũi của hoàng thượng nhất định không giống với người thường, Tam tỷ, tỷ tiết lộ một chút đi."

Mấy cô nương khác cũng chống cằm, đều một dáng vẻ chờ nàng kể chuyện xưa.

Tiết Tĩnh Xu không còn cách nào khác nên đành phải nói: "Có ai dám nhìn chằm chằm hoàng thượng đâu? Ta chỉ nhìn thoáng qua thôi, đúng là bệ hạ uy nghiêm hơn người thường một chút."

"Ồ..." Tiết Tĩnh Uyển khoa trương cảm thán một tiếng lại vô cùng tò mò, "Vậy hắn có đẹp trai hơn Đại ca không?"

Đại ca trong miệng nàng chính là Đại thiếu gia Tiết phủ do di nương của Đại lão gia sinh ra, bởi vì thừa hưởng dung nhan xinh đẹp của mẹ lại đang dốc sức phục vụ cho quân đội nên được rèn luyện ngày càng đẹp trai khôi ngô, là đối tượng được bàn luận nhiều nhất trong đám nha đầu.

"Muội ấy." Tiết Tĩnh Xu nói, "Đã lâu lắm rồi ta không nhìn thấy đại ca, không biết bây giờ huynh ấy trưởng thành như thế nào thì sao mà so sánh được? Ngược lại là muội không quan tâm đến chuyện nghiêm chỉnh, cứ suốt ngày tò mò người ta đẹp trai hay không, muội cứ thế thì ta sẽ nói với mẹ, xem bà có làm gì muội hay không?"

"Đừng đừng đừng. Tam tỷ, tỷ đối xử tốt với muội mà, muội không hỏi nữa, tỷ đừng nói với mẹ, bà sẽ càu nhàu chết muội."

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu, "Biết sợ thì ngoan ngoãn một chút đi. Được rồi, không còn sớm nữa, các muội đều về đi, nếu muốn ăn mấy thứ này thì cứ mang về."

Mấy cô nương thấy nàng hạ lệnh đuổi khách thì ngoan ngoãn đứng lên.

Trước khi đi, Tiết Tĩnh Uyển còn cười hi hi dùng khăn lấy một bọc ô mai đường. Hai cô nương khác cũng đánh bạo lấy một ít, chỉ là da mặt không dày như Tiết Tĩnh Uyển nên không dám lấy nhiều.

Tiễn các nàng đi rồi Tiết Tĩnh Xu mới khẽ thở dài.

Liễu Nhi vừa dọn dẹp đồ trên bàn vừa nhìn sắc mặt nàng, nói: "Tiểu thư, một lúc nữa mới đến giờ ăn tối, người có muốn ngủ một chút không?"

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu, "Bây giờ ngủ thì tối sẽ không ngủ được."

Liễu Nhi nhìn nàng rồi đột nhiên ồ lên: "Tiểu thư, túi hương của người đâu?"

Tiết Tĩnh Xu vô thức sờ eo.

Liễu Nhi lại lải nhải, "Có phải lại làm mất rồi không? Chỗ hương liệu chúng ta mang theo chỉ còn một chút kia, bây giờ chế thì cũng phải mấy ngày nữa mới sử dụng được… Không được, bây giờ em lập tức viết danh sách nhờ Vân Hương tỷ tỷ mua hộ.

"Là hoàng thượng cầm đi." Tiết Tĩnh Xu không giấu giếm nàng.

"Ồ? Hoàng thượng cũng thích hương của chúng ta sao?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Có lẽ vậy, bệ hạ còn bảo ta làm nhiều một chút."

"Vậy chúng ta làm nhiều hơn." Liễu Nhi vỗ tay nói: "Hoàng thượng hào phóng như vậy vì thế chúng ta cũng không thể keo kiệt được. Hắn mà ban thưởng lễ vật thì một hạt ngọc trai đã đủ mua bao nhiêu hương luôn rồi!"

Tiết Tĩnh Xu khẽ vuốt cằm, "Em bảo Vân Hương mua nhiều một chút."

Liễu Nhi thu dọn xong đồ đạc thì thấy nàng ngồi thất thần bên cửa sổ liền đi tới dựa vào người nàng. Hai người đều không lên tiếng, một lúc sau nàng mới nhẹ giọng hỏi: "Tiểu thư, hoàng thượng có tốt không?"

Mặt Tiết Tĩnh Xu khẽ động rồi chậm rãi nói: "Lòng dạ bệ hạ và thái hoàng thái hậu đều vô cùng bao la, ở chung cũng tốt."

Liễu Nhi im lặng khẽ vuốt vai nàng.

Tiết Tĩnh Xu cầm chặt tay nàng, nói: "Liễu Nhi, em đừng lo lắng. Trong cung thanh tịnh hơn trong phủ nhiều, nếu thật sự phải vào cung, cuộc sống của chúng ta sẽ không khác lúc chúng ta ở trên núi lắm đâu."

Liễu Nhi gật đầu, "Em không sợ. Tiểu thư ở đâu, em liền ở đó."

Tiết Tĩnh Xu mỉm cười.

Chu lão thái quân làm việc rất nhanh, ngay ngày hôm sau đã có một cô cô đến dạy Tiết Tĩnh Xu quy củ.

Lý cô cô vô cùng nghiêm khắc. Có lẽ Chu lão thái quân đã nói gì đó với bà nên bà đối xử với Tiết Tĩnh Xu khá lịch sự nhưng Liễu Nhi cùng học với nàng thì không được tốt như vậy, bị bà giày vò qua lại vô cùng khổ.

Tiết Tĩnh Xu rất đau lòng, buổi đêm bôi thuốc cho nàng liền nói: "Liễu Nhi, mai em đừng học cùng ta nữa, chờ ta học xong sẽ dạy lại cho em."

Liễu Nhi đau chảy cả nước mắt nhưng lại không đồng ý, "Không được, nếu như em chùn chân sẽ bị bà ta khinh thường." Nàng phồng má nói tiếp: "Em sẽ không để bà ta chế giễu em đâu."

Hơn nữa có một điều quan trọng là, thân phận của nàng và tiểu thư khác nhau đương nhiên quy củ cũng khác. Lão cô cô kia giày vò nàng như vậy nàng đã không chịu nổi, thân thể tiểu thư yếu đuối như thế thì sao học được quy củ của hạ nhân?

Tiết Tĩnh Xu vừa đau lòng vừa buồn cười, "Không ngờ Liễu Nhi của chúng ta cũng có khí phách nhé."

"Đấy là đương nhiên." Liễu Nhi ngẩng mặt đắc ý nói, chỉ là một khắc sau cả khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn hết cả lại vì cơn đau nhức trên người. Nàng hít một hơi, tức giận nắm chặt tay nói: "Tiểu thư, về sau người nhớ phong em làm nữ quan của cung lớn nhất đó. Em muốn ngày nào lão cô cô kia cũng phải hành lễ với em!"

Tiết Tĩnh Xu bật cười, "Được được được, đều tùy em."

Buổi trưa hôm đó, Lý cô cô xin nghỉ nên hai người có nửa ngày nghỉ ngơi.

Liễu Nhi nhìn chỗ hương liệu Vân Hương mua về rồi lắc đầu nói: "Tiểu thư, có lẽ người Vân Hương tỷ nhờ không hiểu biết về dược liệu nên có mấy thứ bị mua sai rồi, em nghĩ mình phải tự thân vận động thôi."

Tiết Tĩnh Xu nhìn nhìn, đúng là có mấy loại dược liệu bị mua sai, "Hay là bảo người kia đi mua lại một chuyến?"

Liễu Nhi nói: "Nếu như hắn không biết thì đi một chuyến nữa cũng vô ích. Giờ chúng ta không có hàng mẫu cho hắn đi so sánh, thà tự đi còn hơn."

Tiết Tĩnh Xu khẽ nhíu mày, "Ta bảo Vân Hương đi cùng em."

"Dạ," Liễu Nhi biết nàng lo lắng nên nói: "Trước kia ở trên núi, em vẫn cùng sư tỷ Tĩnh Từ vào thành mà. Bây giờ còn thuận tiện hơn trước nhiều, tiểu thư người đừng lo lắng."

Tiết Tĩnh Xu gật nhẹ đầu, "Vậy các em đi nhanh về sớm, đừng nán lại ở bên ngoài lâu quá."

Nói xong nàng gọi Vân Hương tới dặn dò một phen, bảo nàng chăm sóc cho Liễu Nhi rồi mới thả hai người đi.

Sau giờ trưa, Tiết Tĩnh Xu ngồi một mình trong viện cầm quyển sách giết thời gian.

Bỗng ngoài sân truyền đến tiếng động nhỏ, nàng nghiêng đầu nhìn qua thì thấy Tiết Tĩnh Uyển đang ló đầu vào trong viện, tựa như kẻ trộm nhìn quanh trái phải sau đó nhỏ giọng hỏi: "Tam tỷ tỷ, Lý cô cô có ở đây không?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Mau vào đi, đứng ở đấy làm gì chứ? Cô cô không có ở đây."

Tiết Tĩnh Uyển vỗ ngực rồi nhón chân đi tới, phía sau còn có hai cái đuôi nhỏ. Trên mặt hai tiểu cô nương vẫn còn nỗi khiếp sợ rồi không nhịn được phải nhìn quanh phòng vì sợ đột nhiên Lý cô cô xuất hiện.

Tiết Tĩnh Xu thấy thế thì vô cùng buồn cười. Hai ngày trước mấy cô nương này đến tìm nàng lại đúng lúc Lý cô cô đang ở đó nên bị bắt học quy củ hai tiếng. Từ đó về sau không dám tới cửa nữa, có lẽ hôm nay nghe đâu Lý cô cô không có ở đây nên mới dám đến.

Mấy người thấy Lý cô cô thật sự không có trong viện mới thở phào nhẹ nhõm. Tiết Tĩnh Uyển nghênh ngang ngồi xuống, vẻ thận trọng lúc nãy đã biến mất không chút tăm hơi.

Tiết Tĩnh Xu nói: "Muội cứ thế này thì sớm muộn gì mẹ cũng sẽ mời người tới dạy quy củ cho muội."

Lời này đáng sợ đến mức Tiết Tĩnh Uyển lập tức quy quy củ củ ngồi ngoan rồi liên tục nói: "Tam tỷ tỷ, từ nay về sau muội sẽ ngoan mà. Nếu mẹ định mời người về dạy muội thì tỷ giúp muội một chút nha."

Tiết Tĩnh Xu nói: "Lời này muội phải nhớ kĩ mới được." Với bản tính của nàng chỉ sợ học quy củ không nổi ba ngày.

Tiết Tĩnh Uyển vội vàng gật đầu, "Nhớ được nhớ được!" Nàng thật sự bị Lý cô cô dọa sợ rồi. Nếu về sau mẹ cũng định mời người như vậy về dạy nàng thì từ giờ trở đi nàng tự nguyện đàng hoàng hơn một chút.

Thất cô nương nói: "Ngũ tỷ tỷ, lời này của tỷ bọn ta đều nghe thấy, đều là nhân chứng cả đấy. Lục tỷ tỷ, tỷ nói đúng không?"

Lục cô nương sợ hãi nhìn Tiết Tĩnh Uyển một cái rồi kiên định gật đầu, "Ta cũng nghe thấy."

"Biết rồi, " Tiết Tĩnh Uyển nhăn mũi, nhìn hai bên viện một chút rồi nói: "Tam tỷ, sao Liễu Nhi tỷ tỷ không có ở đây?"

"Ta bảo em ấy ra phố mua đồ rồi."

"Là đồ ăn sao?" Tiết Tĩnh Uyển vội hỏi, Lục cô nương, Thất cô nương cũng mong đợi nhìn Tiết Tĩnh Xu.

Động tác của Tiết Tĩnh Xu ngừng lại, nàng không bảo Liễu Nhi mua đồ ăn. Tuy nhiên… với tính tình của Liễu Nhi không có chuyện nàng không ghé vào hàng ăn vặt. Vừa nghĩ đến đây, nàng gật gật đầu, "Là đồ ăn."

"Tuyệt vời!" Ba cô nương lập tức trở nên vui vẻ, Tiết Tĩnh Uyển liền nói thẳng: "Ta sẽ ở đây chờ Liễu tỷ tỷ về!"

Tiết Tĩnh Xu bất đắc dĩ.

Đột nhiên Lục cô nương nhỏ giọng nói: "Tam tỷ tỷ, bọn muội hay đến chỗ tỷ hay ăn như vậy, tỷ có còn đủ bạc hay không? Ở đây muội còn có một ít."

Tiết Tĩnh Uyển nghe xong vội vàng nói: "Tam tỷ, muội cũng có, tỷ cầm hết đi!"

Thất cô nương cởi hà bao nhỏ trên người mình xuống ngay lập tức, đổ mấy khối vàng vụn, "Cả muội nữa."

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Mau cất đi. Mấy muội miệng nhỏ xíu làm sao khiến ta trở nên nghèo túng được."

Thất cô nương gật đầu, hình như rất cảm động nói: "Tam tỷ, ngày đó tỷ đưa ta ngọc trai, mẹ nói mỗi viên ít nhất cũng phải một trăm lượng."

Thất cô nương là con Tam lão gia. Tam lão gia là thứ xuất, nhà ngoại là bách tính bình thường, ngay cả hắn cũng không có chức tước, công danh gì, còn lấy con gái của thương gia nữa.

Trong các vị lão gia thì Tam lão thái gia có địa vị thấp nhất, với mấy vị phu nhân thì Tam phu nhân xuất thân cũng kém cỏi nhất. Nhưng hết lần này tới lần khác tình cảm của phu thê bọn họ vô cùng tốt, thành thân đã vài chục năm, đừng nói tới di nương hay thông phòng, ngay cả đề tài câu chuyện để mọi người tranh cãi cũng không có. Tổng cộng trong phủ có bốn vị thiếu gia, mà đã có đến hai người do Tam phu nhân sinh ra. Quả thật khiến người ta phải cảm khái.

Tiết Tĩnh Uyển trợn mắt, "Sau lại có nhiều bạc như vậy?"

Thất cô nương nói: "Ngũ tỷ tỷ, đừng nói là tỷ đã vứt đi rồi nhé!"

Tiết Tĩnh Uyển vội vàng lắc đầu, "Không có không có, ta trở về sẽ khóa kỹ chúng lại."

Lục cô nương cũng bị chỗ tiền này hù dọa, ngơ ngác không nói nên lời.

Tiết Tĩnh Xu nói: "Vì vậy các muội cứ ăn thoải mái, chỉ cần không biến thành chú heo nhỏ là được rồi."

Mấy người cười một lúc, đột nhiên Tiết Tĩnh Uyển vỗ đầu nói, "Suýt nữa quên mất!"

Nàng lấy một tấm thiệp mời từ trong ngực ra đưa cho Tiết Tĩnh Xu, "Tam tỷ, đây là tấm thiệp mời hội thơ của quý phủ Vĩnh Ninh quận chúa, nàng đặc biệt sai người đưa tới."

Tiết Tĩnh Xu nhận lấy rồi nhìn thoáng qua sau đó nghi ngờ nói: "Vĩnh Ninh quận chúa? Ta có giao tình gì với nàng đâu, sao lại…"

Tiết Tĩnh Uyển nói: "Lúc trước Tam tỷ không có ở nhà có lẽ không biết rằng hội thi thơ của quận chúa rất nổi tiếng. Không phải ai cũng nhận được thiệp mời đâu, trước kia chỉ có Tứ tỷ mới được đi."

Nàng nói xong, hai cô nương còn lại cũng gật đầu.

Đối tượng được Vĩnh Ninh quận chúa mời đến hội thi thơ không phải tiểu thư xuất thân nhà giàu cũng là người có tài văn chương.

Thừa Ân công phủ dù có dòng dõi cao nhưng vì quan hệ bám váy phụ nữ nên mới có địa vị như ngày hôm nay. Đàn ông trong Tiết phủ cũng chẳng có tiền đồ gì đặc biệt nên không khỏi khiến các thế gia khác coi thường.

Huống chi mấy năm gần đây thái hoàng thái hậu ngày càng yếu, không biết còn có thể che chở cho nhà mẹ đẻ được bao lâu nữa. Mà Tiết phủ Đại cô nương lúc trước gả cho thái tử lại bị kim thượng chán ghét vứt

bỏ, tất cả mọi người đều thấy có lẽ Thừa Ân công phủ sẽ khó còn được huy hoàng như trước nhưng không ai ngờ nửa đường lại xuất hiện Tiết gia Tam cô nương chưa nghe danh bao giờ.

Tiết Tĩnh Xu thả thiệp mời sang một bên nói: "Ta không thích ngâm thơ cũng không thích vẽ tranh, đi cũng chỉ làm trò cười cho người trong nghề, chỉ sợ làm phụ lòng của quận chúa thôi."

Mặt mấy tiểu cô nương tràn đầy sự tiếc hận nhìn thiệp mời, Tiết Tĩnh Uyển nói: "Tam tỷ tỷ không đi cũng tốt, những người kia suốt ngày chỉ biết ngâm thơ vẽ tranh, nếu Tam tỷ cũng trở nên giống Tứ tỷ thì không có ý nghĩa nữa rồi."

Tiết Tĩnh Xu điểm trán nàng, "Tự muội không chịu cố gắng lại còn đi ghét bỏ người khác."

Tiết Tĩnh Uyển thè lưỡi nhăn mặt.

Mấy cô nương tuy nói phải đợi Liễu Nhi mang đồ ăn trở về nhưng cũng không thể tiêu tốn cả buổi chiều ở đây nên không bao lâu liền rời đi.

Các nàng đi rồi Liễu Nhi mới mang theo bao lớn bao nhỏ vào cửa, quả thật hơn phân nửa là đồ ăn.

Tiết Tĩnh Xu nói: "Em về trễ rồi, có người đợi em gần nửa ngày đấy."

"Ai cơ ạ?"

"Đám Ngũ muội muội ấy."

Liễu Nhi liền cười nói: "Chỉ sợ Ngũ cô nương không phải chờ em mà là chờ đồ ăn trên tay em thì có."

Tiết Tĩnh Xu cười trêu nói: "Em với các nàng đạt đến cảnh giới tâm linh tương thông rồi đấy."

Liễu Nhi suy nghĩ một chút liền hiểu tiểu thư đang cười nàng với Ngũ cô nương yêu ăn như nhau. Nàng cũng không phủ nhận còn ngược lại tự đắc nói: "Cái này gọi là có phúc khí."

"Dạ dạ dạ." Tiết Tĩnh Xu cười lắc đầu, "Liễu Nhi của chúng ta cực kì có phúc khí."

Liễu Nhi cất kĩ đồ trên tay rồi hào hứng nói: "Tiểu thư, nhất định người không thể tưởng tượng được trên đường em gặp được ai."

"Là ai? Chúng ta có quen không?"

"Vâng vâng vâng." Liễu Nhi dùng sức gật đầu, "Là thần võ Đại tướng quân nha! Em ra ngoài mới biết hôm nay là ngày Đại tướng quân chiến thắng trở về. Trên phố nơi đâu cũng có người, trong lầu hai bên đường toàn là các cô nương tiểu thư. Ai ai cũng mong chờ được nhìn thấy Đại tướng quân!"

Tiết Tĩnh Xu ngạc nhiên nói: "Em cũng đi xem? Sao ta không nhớ chúng ta quen hắn?"

Liễu Nhi nói: "Em phải nhìn cũng mới biết đó chính là người kì lạ kia, người ngủ ở ngoài am ni cô của chúng ta ấy."

Nàng vừa nói vậy thì Tiết Tĩnh Xu lập tức hồi tưởng lại, "Là cái người ngủ cả ngày rồi ăn xong mì liền bỏ đi ngay đấy ư?"

Đó là chuyện của mấy tháng trước, khi đó còn ở trên núi, buổi sáng Liễu Nhi nhìn thấy có người hôm mê ở ngoài cửa am.

Tiết Tĩnh Xu hiểu một chút về dược lý, lí thuyết y học, nhìn tới nhìn lui hắn mấy lần mới phát hiện dường như người kia chỉ đang ngủ.

Bởi vì am ni cô chỉ có nữ tử nên nàng và Liễu Nhi đành phải sắp xếp cho hắn ở một chỗ trong đình, trải giường chiếu cho hắn nằm.

Người kia ngủ trọn một ngày mới tỉnh lại, có lẽ mới tỉnh nên hành động bất tiện. Liễu Nhi đút cho hắn ăn... một tô mì, kết quả chỉ trong chớp mắt hắn đã biến mất không còn tăm hơi.

"Chính là hắn!" Liễu Nhi vỗ tay kích động nói: "Không ngờ hắn chính là Đại tướng quân. Tiểu thư, em còn đút cho Đại tướng quân ăn đấy! Ai da, đôi tay này của em ít nhất cũng phải được trăm lượng bạc!"

Tiết Tĩnh Xu cười nói: “Hương chúng ta làm còn được hoàng thượng cầm đi nữa, có phải tay của em lại tăng giá không hả?”

Liễu Nhi mừng rỡ giơ tay xoay một vòng, “Vậy ít nhất cũng phải thêm được một trăm lượng nữa! Oa… Em rất có tiền nha!”

Tiết Tĩnh Xu nhìn bộ dáng vui vẻ của nàng mà tâm trạng cũng vui lây theo.

8. Chương 8: Quan Tâm

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Nguyên liệu có sẵn trong tay, hai ngày sau hương đã được làm xong.

Bởi vì trong lòng nhớ kĩ việc phải đưa một phần cho hoàng đế nên Tiết Tĩnh Xu tạo hình viên hương rất công phu.

Nàng với Liễu Nhi tìm đủ loại khuôn mẫu, làm viên hương thành hình hoa mai, đĩnh vàng, bánh nướng, hong khô ở chỗ bóng râm rồi cho vào hai chiếc hộp gỗ màu đỏ.

Từ hôm mùng tám tháng chạp truyền nàng vào cung thì sau đó trong cung không còn động tĩnh gì nữa. Tiết Tĩnh Xu vẫn sinh hoạt như ngày thường, học quy củ với Lý cô cô, lúc nhàn rỗi thì chép vài cuốn kinh thư cầu phúc cho thái hoàng thái hậu.

Nàng còn có thể điềm tĩnh như vậy nhưng trong phủ lại có những người đứng ngồi không yên.

Tiết lão thái gia lặng lẽ truyền tin tức vào trong cung mới biết loáng thoáng thân thể của thái hoàng thái hậu mấy ngày nay lại không được khỏe.

Ông nghe xong liền thở phào nhẹ nhõm, không phải do bệ hạ thay đổi là tốt rồi nhưng lại nhanh chóng lo lắng. Chuyện đứa cháu thứ ba của ông vào cung là do một tay thái hoàng thái hậu thúc đẩy, bây giờ thánh chỉ lập hậu vẫn chưa hạ, nếu thái hoàng thái hậu ngã xuống thì bệ hạ có nuốt lời hay không?

Suy đoán này khiến ông đứng ngồi không yên. Suy nghĩ cả nửa ngày rốt cuộc Chu lão thái quân lấy lí do thăm bệnh dùng bài tử tiến cung.

Cho đến khi Chu lão thái quân nhận được tin chính xác từ thái hoàng thái hậu thì ông mới thật sự yên tâm, giờ mới có tâm trạng hỏi thăm bệnh tình của người tỷ tỷ ruột thịt.

Thật ra thái hoàng thái hậu cũng không có bệnh gì lớn, chỉ là đã già nên không tránh khỏi bệnh tật, không chịu được nóng không chịu nổi lạnh. Nếu là người bình thường thì đại phu cũng không cần mời, chỉ cần uống vài thang thuốc ăn uống đầy đủ là được thôi.

Kim thượng lấy hiếu trị thiên hạ. Từ đầu mùa đông, khi thái hoàng thái hậu dây dưa trên giường bệnh tới giờ thì các loại dược liệu quý báu như nước chảy vào cung Trường Nhạc nhưng thân thể của bà vẫn lúc tốt lúc xấu.

Ai cũng biết bệnh này không thuốc nào có thể chữa được chỉ là không ai dám nói ra.

Năm trước, các thôn trang cho thuê ruộng đất chuyển vào kinh làm ăn, tặng cho mỗi cô nương, thiếu gia một đôi thỏ trắng để thưởng thức.

Hai hôm nay nhóm Ngũ cô nương đến chỗ Tiết Tĩnh Xu chơi, mỗi tay đều ôm một chú thỏ. Nội dung của cuộc trò chuyện từ các loại thức ăn, tin tức nho nhỏ biến thành cách nuôi thỏ.

Tiết Tĩnh Xu cũng được cho hai con nhưng đều đưa Liễu Nhi nuôi hết, nàng không có chút hứng thú nào với chúng cả.

Hôm đó là ngày hưu mộc(*) nên Lý cô cô cho hai người nghỉ ngơi.

(*) Ngày hưu mộc: Lệ ngày xưa làm quan cứ mười ngày được nghỉ một lần để tắm gội, cho nên ngày lễ nghỉ gọi là "hưu mộc nhật" – Nguồn: Từ Điển Hán Nôm –

Tiết Tĩnh Xu nằm bò lên bàn chép kinh Phật, thỉnh thoảng đi đi lại lại trên hành lang nhìn Liễu Nhi trêu chọc hai con thỏ.

Hạ ma ma ở tiền viện bỗng tiến vào nên Tiết Tĩnh Xu mời bà vào trong phòng.

Hạ ma ma thần thần bí bí nói: "Tam cô nương, quý phủ có vị Lục công tử đến chơi. Lão thái gia bảo người mau đến tiền viện."

Miệng bà nói Lục công tử nhưng ba ngón giữa lại cong lại làm động tác biểu thị số sáu ( ).

Tiết Tĩnh Xu còn đang nghi ngờ Lục công tử là ai, trông thấy động tác của bà liền bừng tỉnh. Nàng hơi nhíu mày hỏi: "Bảo ta đến tiền viện là ý của Lục công tử hay là ý của ông nội?"

"Cái này…" Hạ ma ma ngập ngừng.

Tiết Tĩnh Xu đã hiểu, chân mày càng nhíu chặt hơn.

Trong lòng nàng hiểu rõ ông bà nội muốn đưa nàng vào cung để duy trì thể diện và phú quý của Tiết gia. Nhưng bây giờ bệ hạ tới phủ chắc chắn là có chính sự cần bàn bạc với ông nội, thời điểm này muốn nàng đến để làm gì?

Xem như muốn nàng lộ mặt trước thánh giá nhưng cũng không cần phải vội vã như vậy chứ.

Nàng khẽ lắc đầu, mặt lộ ra vài phần mệt mỏi, "Ma ma, phiền ngài bẩm báo lại với ông hôm nay thân thể Tĩnh Xu khó chịu nên không gặp khách được."

"Ôi, sao làm vậy được…" Hạ ma ma nóng nảy nói.

Liễu Nhi đi qua đỡ Tiết Tĩnh Xu nói: "Tiểu thư, để em đỡ người về phòng nghỉ ngơi."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, kéo tay nàng vào phòng trong.

Hạ ma ma dậm chân một cái, thấy hai người đi dứt khoát như vậy nên không thể làm gì. Bà đành vội quay trở về phục mệnh.

Chờ bà đi xong Tiết Tĩnh Xu mới khẽ thở dài, "Liễu Nhi, ta không sao."

Liễu Nhi nói: "Em biết nhưng tiểu thư, nếu chúng ta đã nói không thoải mái thì cũng phải giả vờ cho chót, tốt xấu gì người cũng lên giường nằm đi. Mấy hôm nay học quy củ vất vả em cũng muốn được nghỉ ngơi một chút."

"Cũng tốt." Tiết Tĩnh Xu nghe lời nàng, ngoan ngoãn lên giường nằm.

Liễu Nhi đắp chăn cho nàng xong liền thuận tay sờ trán nàng xem rồi lập tức nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, người thật sự đang phát sốt."

"Thật sao?" Tiết Tĩnh Xu nghiêng đầu, "Quả thật hôm nay có hơi mệt mỏi. Ta cứ tưởng do trời lạnh nên lười hoạt động, cứ nghĩ không có gì đáng ngại nên chỉ cần ngủ một giấc là được, không cần phải quấy rầy đến người khác."

Liễu Nhi lấy lòng bàn tay sờ trán nàng rồi lại dùng mu bàn tay sờ qua, lòng mới hơi an tâm, "Chỉ hơi nóng thôi, giờ em đi lấy chậu nước lạnh lau cho người. Nếu chốc nữa vẫn không hạ nhiệt thì nhất định phải mời đại phu đấy."

"Được, nghe lời em."

Liễu Nhi ra ngoài lấy nước lạnh, vắt nước trên khăn rồi đắp lên trán nàng.

Tiết Tĩnh Xu thoải mái thở dài sau đó nhẹ giọng nói: "Liễu Nhi, lúc nãy em nghe thấy lời của Hạ ma ma à?"

“Nghe thấy ạ. Tiểu thư, Lục công tử là…”

“Là hoàng thượng. Lúc còn là hoàng tử, hắn đứng thứ sáu.”

Liễu Nhi cả kinh nói: “Hoàng thượng đến? Hắn đến làm gì?”

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu, “Có lẽ là có việc cần bàn bạc với ông nội. Ông muốn ta đi gặp khách nhưng ta không đi. Liễu Nhi, em nói ta có làm đúng hay không?”

Liễu Nhi suy nghĩ một chút mới nói: “Tiểu thư, quy củ của hoàng gia em chưa học xong nên không biết phải làm gì với chuyện này nhưng em biết ở gia đình bình thường, nếu hôn nhân còn chưa được định ra mà gặp nhau nhiều lần sẽ bị người ta nói xấu đấy. Huống hồ hoàng thượng đến quý phủ mà không sai người vào thông báo cho người thì hiển nhiên không phải tìm người rồi. Nếu đã vậy thì càng không nên đi, nếu không trong lòng hắn sẽ nghĩ người như thế nào chứ? Tuy hoàng thượng cao quý thật nhưng cũng không có luật bắt chúng ta phải vội vã như vậy mà.”

Tiết Tĩnh Xu thở dài nói: “Đúng vậy, đạo lí đơn giản như thế mà ông nội cũng không hiểu.”

Có lẽ không phải ông không hiểu mà là để đạt được mục đích thì phải bỏ xuống một thứ gì đó.

Liễu Nhi thấy tâm trạng nàng không tốt thì nói: “Không nói chuyện này nữa. Tiểu thư, chờ em nuôi con thỏ béo lên một chút, sinh vài đứa nhỏ rồi chúng ta bảo phòng bếp nướng thỏ lên ăn đi.”

Vốn Tiết Tĩnh Xu đang vô cùng phiền muộn nhưng nghe xong lời này của nàng lập tức xùy cười, “Ta thấy em nuôi chúng tận tâm như vậy, cứ tưởng em thật lòng yêu thích, ai ngờ lại chỉ nhớ thương thịt của chúng nó. Nếu đám Uyển Uyển nghe được nhất định sẽ khóc nhè cho em xem.”

Liễu Nhi cười hì hì nói: “Trước kia ở trên núi em cũng định nuôi nhưng sư phụ lại không cho. Tiểu thư người không biết em thèm ăn đùi gà bao lâu rồi đâu.”

“Em ấy.” Tiết Tĩnh Xu bật cười, “Lúc nào cũng nghĩ đến đồ ăn nhưng chẳng biết chúng đi đâu hết rồi. Cơ mà cũng lâu lắm rồi chưa thấy em cao ra hay béo lên.”

Liễu Nhi chỉ vào đầu mình, “Tất cả đều bổ sung vào đây nha.”

“Da mặt dày.” Tiết Tĩnh Xu cười nàng.

Liễu Nhi rung đùi đắc ý, “Đó là miệng rộng ăn cả thế giới. Tiểu thư, người ngủ một lát đi, em ở đây trông.”

“Ừm, được rồi.” Tiết Tĩnh Xu nhắm mắt lại, khóe miệng vẫn còn mang theo vài phần vui vẻ, không lâu sau đã ngủ.

Liễu Nhi thấy nàng đã chìm vào giấc ngủ thì nhẹ tay nhẹ chân ra phòng ngoài gác cửa.

Hạ ma ma đi chưa được bao lâu đã quay lại. Lần này còn dẫn theo một người ở sau lưng.

Liễu Nhi nhìn người kia, khuôn mặt trắng trẻo không có râu, trông mặt không được tự nhiên cho lắm. Lòng nàng hơi nghi hoặc nhưng liền nhanh chóng hiểu rõ, có lẽ đây là công công trong cung.

Nàng đứng dậy nói với Hạ ma ma: “Ma ma, tiểu thư bị sốt, giờ còn đang ngủ.”

Hạ ma ma bán tính bán nghi, vừa rồi trông vẫn còn tốt lắm mà sao bây giờ đã sốt ngay được? Hay là giả vờ?

Cứ coi như Tam cô nương đang giả vờ nhưng hạ nhân nào dám chất vấn nàng. Hiện nay cả phủ, thậm chí cả kinh thành ai mà không biết về sau Tam cô nương sẽ làm hoàng hậu, là người để Tiết phủ dựa vào? Ngay cả lão thái gia thái quân còn phải tâng bốc nàng, ai dám nói một chữ “không” với nàng chứ?

Bà đành lo lắng nói: “Bệnh của Tam cô nương có nặng lắm không, có cần mời đại phu đến hay không? Lục công tử nghe nói thân thể cô nương khó chịu nên đặc biệt tới hỏi thăm.”

Liễu Nhi nhìn về phía vị công công rồi khẽ cúi chào, “Lục công tử có lòng, tiểu thư không sao, có lẽ ngủ một giấc là hết.”

Vị công công kia gật đầu, giọng nói hơi chói tai, "Nếu đã vậy thì ta không quấy rầy Tiết cô nương nghỉ ngơi nữa."

Hai người chuẩn bị rời đi thì giọng nói buồn ngủ của Tiết Tĩnh Xu từ trong phòng truyền ra, "Liễu Nhi, lấy hương trong tủ đưa cho vị đại nhân này, nhờ hắn chuyển cho Lục công tử."

"Dạ." Liễu Nhi vội vàng lấy hộp hương đã làm xong từ hôm trước ra.

Nàng thấy ánh mắt tò mò của Hạ ma ma nhìn chiếc hộp. Để chặn miệng bà, để bà đỡ phải đi lén lút nói xấu nên đã dứt khoát mở hộp ra cho bà nhìn rõ rồi thoải mái nói: "Đây là hương Lục công tử nhờ tiểu thư làm, xin đại nhân chuyển hộ người."

Vị công công kia nhận bằng hai tay rồi cung kính nói vâng.

Chờ hai người rời đi, Liễu Nhi mới vào phòng đút trà cho Tiết Tĩnh Xu sau đó sờ trán nàng nhưng vẫn hơi nóng, "Tiểu thư, có cần mời đại phu không ạ?"

Tiết Tĩnh Xu nhíu mày buồn rầu, "Chờ một chút, đại phu kê thuốc khó uống lắm."

Liễu Nhi vui vẻ nói: "Người còn nói em giống trẻ con, người cũng có hơn em là bao đâu, lớn như thế rồi mà còn sợ uống thuốc."

"Em nói cứ như mình cũng không sợ ấy. Mấy tháng trước ai uống một ngụm thuốc lại ăn một cái kẹo hả?" Có lẽ do bị bệnh nên Tiết Tĩnh Xu bộc lộ tính cách trẻ con hiếm thấy vì vậy rất không phục mà lên tiếng.

Liễu Nhi cố chấp giải thích: "Rõ ràng là do cái đĩa quá nhỏ, có mỗi hai cái kẹo."

"Dạ dạ dạ, là do đĩa quá nhỏ. Có khi lần sau phải cho em cầm hẳn cái chậu rửa chân thì mới đủ."

Liễu Nhi lè lưỡi không còn gì để nói.

Cơm trưa thì Liễu Nhi nhờ Vân Hương bưng vào phòng, đút cho Tiết Tĩnh Xu đang nằm trên giường. Sau đó nàng ngủ một lúc, khi tỉnh lại đã không còn thấy khó chịu nữa.

Liễu Nhi kiểm tra trán của nàng, quả thật đã hết sốt rồi.

Tiết Tĩnh Xu cảm thấy may mắn nói: "May mà không mời đại phu đến khám, em xem không phải ta đã khỏi rồi sao?"

Liễu Nhi không chút khách khí nói: "Không phải là người cảm thấy may mắn vì đại phu không tới mà là may mắn vì không phải uống thuốc thì có."

Tiết Tĩnh Xu điểm đầu nàng rồi sẵng giọng: "Nha đầu thối."

Hai người nói cười qua lại, Liễu Nhi dùng nước ấm lau qua thân thể nàng, đang chuẩn bị đỡ nàng xuống giường thì Vân Hương vội chạy vào, "Tam cô nương, thái y trong cung đến xem bệnh cho người."

9. Chương 9: Vinh Hạnh Đặc Biệt

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Hai người sững sờ, Liễu Nhi vội vàng đỡ Tiết Tĩnh Xu nằm xuống một lần nữa rồi đắp lại chăn cho nàng.

Tiết Tĩnh Xu hỏi Vân Hương: "Bây giờ thái y đại nhân đang ở đâu?"

Vân Hương nói: "Ông ta đang được Nhị lão gia đưa từ chính đường đến viện của chúng ta. Viện trước có người đến truyền lời bảo cô nương cho dọn dẹp một chút."

Liễu Nhi nói: "Phiền Vân Hương tỷ tỷ đi pha hộ hai chén trà ngon, tiểu thư ở đây ta sẽ hầu hạ."

Vân Hương gật đầu rồi chạy đi làm.

Liễu Nhi quay đầu lại lo lắng nhìn Tiết Tĩnh Xu: "Tiểu thư, làm sao bây giờ? Thái y đến nhưng người đã hết sốt rồi còn đâu, ông ta có nói với hoàng thượng chúng ta giả bệnh không?"

"Không sao, dù ta hết sốt nhưng mạch tượng vẫn còn yếu. Y thuật của thái y cao siêu như vậy thì sao có thể không nhìn ra?"

Liễu Nhi thở phào nhẹ nhõm, "Vậy là tốt rồi. Tiểu thư người nằm đi, em ra chờ ở bên ngoài."

Nàng buông màn xuống, nhìn quanh phòng một lượt, xác định không có đồ gì tư mật đang được bày ra mới yên tâm lui ra ngoài.

Tiết Nhị lão gia nhanh chóng cùng thái y bước vào sân nhỏ.

Liễu Nhi thi lễ với bọn họ một cái rồi nghênh tiếp người vào trong nhà.

Thái y xem bệnh qua màn, ông nhíu mày suy tư một lát rồi lại bảo Tiết Tĩnh Xu đổi tay.

Vốn Liễu Nhi chẳng lo lắng nhưng thấy thái y khám bệnh cả nửa ngày nên không khỏi nóng vội đứng dậy.

Tiết Nhị lão gia nói: "Trương đại nhân, bệnh của tiểu nữ..."

Thái y thu tay lại rồi chậm rãi lắc đầu, "Thân thể con gái yêu của ngài không đáng ngại, chỉ là có bệnh từ trong bụng mẹ mà trước kia lại không được điều dưỡng tốt nên giờ thân thể yếu ớt hơn người bình thường một chút. Ngài cứ đợi ta mở mấy đơn thuốc bổ huyết rồi ân cần chăm sóc, sau này điều trị thật tốt thì sẽ chẳng khác gì người bình thường."

Liễu Nhi vội nói: "Cảm ơn đại nhân."

Tiết Tĩnh Xu cũng nói: "Khiến đại nhân phí tâm rồi ạ."

Tiết Nhị lão gia tiễn thái y ra ngoài. Trước khi ra khỏi cửa thì dừng chân sau đó lên tiếng với giọng nói mang theo vài phần phức tạp: "Con cứ nghỉ ngơi thật tốt đi, không cần phải hao tâm tổn trí vào thứ khác."

Tiết Tĩnh Xu bình tĩnh gật đầu: "Vâng, cha đi thong thả."

Thái y đi rồi, những người khác trong phủ lục tục đến cửa thăm viếng. Vốn Tiết Tĩnh Xu đã khỏe lắm rồi, thấy việc này thì lại phải nằm trên giường.

Chu lão thái quân cho người tới truyền lời bảo Tiết Tĩnh Xu điều dưỡng thân thể thật tốt, trước năm mới không cần đi thỉnh an, chuyện học quy cũ cũng có thể tạm thời hoãn lại.

Tiết Tĩnh Xu mừng rỡ nhẹ nhõm cũng không hề từ chối.

Không biết sau khi hồi cung thái y bẩm báo gì với hoàng đế mà trước bữa tối hôm đó, thái giám trong cung tới tuyên chỉ ban thưởng mấy hộp lớn đủ các loại dược liệu bổ dưỡng, nhân sâm trăm năm được thưởng tận hai củ.

Bây giờ Tiết Tĩnh Xu có không muốn uống thuốc cũng không được nữa rồi. Nàng nhìn Liễu Nhi bưng bát nhân sâm sau đó cười khổ nói: "Liễu Nhi, em thử tính xem, ta uống một ngụm thì mất bao nhiêu bạc?"

Liễu Nhi lại nói: "Nếu có thể khiến thân thể tiểu thư khỏe lên thì bao nhiêu bạc cũng đáng.

"Haiz." Tiết Tĩnh Xu bất đắc dĩ lắc đầu, cầm lấy bát thuốc ấm áp uống một hơi hết sạch.

Liễu Nhi vừa thấy nàng bỏ bát thuốc xuống đã nhanh tay nhét chiếc kẹo đường phật thủ ( ) vào miệng nàng.

Mùi thơm ngào ngạt của quả phật phủ, hương ngọt ngào của mứt hoa quả tản ra trong miệng nàng. Lúc này lông mày Tiết Tĩnh Xu mới hơi giãn ra.

Nàng ở đây tìm niềm vui trong đau khổ lại không biết vì động tĩnh này của hoàng đế mà bên ngoài đã sớm nổi sóng lớn.

Việc nội cung đến Tiết phủ tuyên chỉ hai lần khiến mọi người hiểu rõ ý đồ lập hậu của hoàng đế, nhưng cũng suy đoán rốt cuộc đó có phải là tác động của thái hoàng thái hậu hay không. Có lẽ bệ hạ chưa hài lòng hẳn với Tiết gia Tam cô nương nên mọi người đều duy trì thái độ chờ đợi với Tiết gia, với người đột nhiên xuất hiện là Tam cô nương.

Hôm nay hoàng đế ban thuốc đã phá vỡ tình hình này.

Đầu tiên là sai Trương thái y – vị thái y đức cao vọng trọng nhất của Thái y viện đến xem bệnh. Sau đó là hàng loạt dược liệu quý báu như nước chảy vào viện của Tam cô nương, vinh hạnh đặc biệt như thế trước đây chỉ có thái hoàng thái hậu được hưởng.

Nếu bây giờ còn nói bệ hạ đối xử với Tiết gia Tam cô nương như vậy là do tình cảm với thái hoàng thái hậu thì chỉ sợ chẳng ai tin.

Nhất thời thiệp mời đến thăm của các phủ như hoa tuyết bay vào Tiết phủ, ai cũng muốn gầy dựng tình cảm với vị hoàng hậu tương lai này.

Tiết Tĩnh Xu lấy lí do vẫn còn bệnh nên từ chối tất cả.

Mọi người không được thấy nàng thì lập tức đưa mắt nhìn các phòng các viện còn lại trong phủ.

Thoáng chốc cả Tiết phủ vô cùng náo nhiệt, chỉ có trung tâm sự việc Nghênh Xuân Viện là trật tự thanh tịnh.

Buổi trưa ngày hôm đó tuyết chợt rơi khiến bầu trời trở nên tối tăm mịt mờ.

Tiết Tĩnh Xu uống hết chén thuốc rồi dựa trên giường êm cầm quyển sách suy nghĩ về cách điều chế hương.

Phòng trong đốt hai chậu than, ấm áp đến độ khiến người ta chỉ muốn vặn eo bẻ cổ đi ngủ.

Liễu Nhi cúi đầu viết lời từ chối các thiếp mời, chữ của nàng và Tiết Tĩnh Xu đều do sư phụ trong am ni cô dạy.

Vì phải ghi tới ghi lui có một câu nên nàng đã nhanh chóng mất kiên nhẫn, "Tiểu thư, hai ngày nay làm sao vậy? Trước đây một kẻ cũng không có, bây giờ bỗng chốc xuất hiện một đống kẻ mời người gặp mặt?"

Tiết Tĩnh Xu hỏi: "Có phải mệt rồi không? Để đấy tí nữa ta ra viết cho."

Liễu Nhi lắc đầu, "Không mệt, chỉ là không hiểu thôi. Chúng ta không quen những người kia, bọn họ mời người đến phủ làm gì?

Tiết Tĩnh Xu đặt quyển sách xuống, quay đầu nhìn mấy hộp dược liệu vua ban trên kệ rồi thở dài: "Không phải các nàng quan tâm đến ta mà đều là quan tâm đến những thứ này."

Quan tâm đến danh, đến lợi, đến ân sủng của hoàng đế.

Liễu Nhi ngẫm lại cũng hiểu rõ liền bĩu môi: "Em cứ tưởng chúng ta tặng một hộp hương, đổi được vài hộp thuốc là chúng ta có lợi, hóa ra đằng sau đó còn có nhiều phiền toái như vậy."

Tiết Tĩnh Xu bật cười, "Cứ để đó đi, dù sao cũng không vội mà. Em đến xem đơn thuốc này đi, ta thấy mùi hơi nồng nên muốn sửa lại, em giúp ta xem đổi thành cái gì."

Liễu Nhi liền vứt bút xông qua, hai người chụm đầu vào thảo luận.

Ngoài viện truyền đến tiếng bước chân đạp đá, còn chưa thấy người đã nghe thấy tiếng của Tiết Tĩnh Uyển, "Tam tỷ tỷ, muội đến tìm tỷ đó, Liễu Nhi tỷ mau mở cửa."

Liễu Nhi xuống giường đón nàng vào.

Tiết Tĩnh Uyển vừa vào cửa liền nói: "Chỗ của Tam tỷ thật yên tĩnh."

Tiết Tĩnh Xu hỏi nàng: "Hôm nay muội không theo sư phụ học may vá à?"

Tiết Tĩnh Uyển nhăn mặt, "Tỷ không biết đâu, mấy hôm nay một tốp rồi lại một tốp khách đến thăm phủ, mẹ bảo muội không cần học ra tiếp khách cùng bà. Muội chờ cả buổi sáng, nhìn những tiểu thư phu nhân cười chẳng lộ răng không ngừng khoe váy khiến muội nhịn đến hỏng rồi, còn không bằng đi làm nữ công."

Tiết Tĩnh Uyển cũng đã đến tuổi làm mai nên Tiết Tĩnh Xu suy nghĩ cũng hiểu dụng ý của Tần thị, có lẽ là muốn dẫn nàng nhìn người, lưu lại ấn tượng tốt trong lòng đám phu nhân. Nhưng hết lần này tới lần khác lại không thể trói buộc được muội muội nàng.

Tiết Tĩnh Uyển lại nói: "Tam tỷ, tỷ biết không, những phu nhân kia đều đang hỏi thăm tỷ đấy. Ngay cả mợ cũng đưa biểu tỷ đến, trước kia Trăn biểu tỷ không muốn nói chuyện cùng muội bây giờ lại tới tìm muội. Hứ, giả tạo quá rồi đấy, muội chẳng thèm để ý đến nàng. Chỗ của Tam tỷ tỷ thật tốt, không có ai quấy rầy."

Tiết Tĩnh Xu nói: "Nếu muội thấy chỗ này của ta yên tĩnh thì im lặng một chút đi, tự mình tìm sách đọc nếu không ta cũng muốn chê ngươi quá ồn ào đấy."

Tiết Tĩnh Uyển lè lưỡi ngồi sang một bên, ngoan ngoãn cầm bút vẽ để giết thời gian.

Tiết phủ náo nhiệt vài ngày, mắt thấy mọi người không còn nhiệt tình nữa thì Phúc công công của cung Trường Nhạc lại đến truyền chỉ tuyên Tiết Tĩnh Xu vào cung.

Liễu Nhi thay xong trang phục cho nàng thì lui về phía sau một bước nhìn sau đó gật đầu nói: "Tiểu thư, những liều thuốc bổ mấy ngày nay người uống thật hiệu quả! Người thử nhìn sắc mặt mình xem, hồng hào hơn trước không ít, trên người cũng có nhiều thịt hơn."

Tiết Tĩnh Xu nhìn mình trong gương, chỉ thấy chiếc cằm nhọn lúc trước đã đầy đặn hơn một chút, trên mặt cũng tăng thêm vài phần huyết sắc.

"Tiểu thư, lần này người vào cung nếu có gặp hoàng thượng thì phải cảm ơn hắn thật tốt. Lần trước là em nói sai, nhận được mấy hộp thuốc kia là chúng ta rất lời rồi!"

Tiết Tĩnh Xu cười gật đầu, "Được."

Cỗ kiệu đưa nàng vào trong cung, dừng lại trước một tòa cung điện. Tiết Tĩnh Xu xuống kiệu nhìn thoáng qua, thấy lạ mắt như vậy nên nghi ngờ hỏi: "Công công, nơi này là?"

Vốn người đi cạnh kiệu là Phúc công công, chẳng biết đổi thành Đức công công từ lúc nào. Đức công công tiến lên khom người nói: "Mời Tiết cô nương vào trong điện chờ một chút, bệ hạ biết cô nương tiến cung thăm hỏi thái hoàng thái hậu nên muốn đồng hành cùng cô nương."

Tiết Tĩnh Xu đành phải gật đầu, theo Đức công công vào thiên điện, tự có cung nhân đưa trà bánh lên.

Đợi khoảng chừng mười lăm phút thì hoàng đế mới bước từ bên ngoài vào. Hắn mặc chiếc long bào thêu rồng cuộn tròn màu vàng tươi với đôi ủng cùng màu, thắt đai bích ngọc, dáng người cao ráo, khí vũ hiên ngang.

10. Chương 10: Ân Sủng

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Tiết Tĩnh Xu vội vàng đứng dậy chào.

Hoàng đế vẫy tay cho nàng đứng lên.

Tiết Tĩnh Xu lại hành lễ: "Thần nữ khấu đầu tạ ơn hoàng thượng ban thuốc."

Hoàng đế khẽ vuốt cằm, "Không cần đa lễ. Đi thôi, hoàng tổ mẫu đã chờ đến sốt ruột rồi."

Tiết Tĩnh Xu cúi đầu đi theo sau hắn, các cung nhân hầu hạ liền cách xa hơn một chút.

Dù tuyết rơi nhiều mấy ngày trời nhưng đường đi trong cung vẫn sạch sẽ, không thấy một chỗ tuyết đọng nào. Trên đường đi chóp mũi tràn ngập mùi thơm của hoa mai – loài hoa càng lạnh càng nở rộ ở bên trong vườn.

Đột nhiên hoàng đế hỏi nàng: "Thân thể thế nào rồi?"

"Y thuật của thái y đại nhân cao minh. Thần nữ bội phục đơn thuốc của đại nhân, lại được bệ hạ ban cho thuốc tốt nên hôm nay đã khỏe hơn nhiều rồi ạ." Tiết Tĩnh Xu nói khẽ.

Hoàng đế gật đầu, "Chốc nữa Lý thái y đến xem mạch cho thái hoàng thái hậu thì để ông ta xem bệnh luôn cho ngươi đi."

Tiết Tĩnh Xu nói: "Tạ ơn ân huệ của hoàng thượng."

Hoàng đế thấy tay nàng cầm chiếc hộp từ nãy tới giờ nên hỏi: "Trên tay cầm cái gì thế? Lại là hương à?"

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng lắc đầu rồi mở chiếc hộp ra: "Đây là kinh Phật thần nữ chép vì thái hoàng thái hậu ạ."

"Ngươi có tâm." Hoàng đế nói, "Đức Lộc."

"Vâng." Đức công công lập tức bước lên sau đó cung kính nói: "Tiết cô nương, xin cho nô tài cống hiến sức lực vì ngài."

Tiết Tĩnh Xu liền đưa chiếc hộp cho hắn, "Đa tạ công công."

Sau đó cả quãng đường không ai nói gì, cuối cùng cũng đến cung Trường Nhạc.

So với mấy ngày trước, thái hoàng thái hậu lại gầy hơn vài phần cũng may tinh thần vẫn còn khá tốt. Bà thấy hoàng đế và Tiết Tĩnh Xu cùng nhau đến nên vui vẻ không ngậm miệng lại được.

Tiết Tĩnh Xu thấy thế mới hiểu được lí do hoàng đế muốn đi cùng nàng. Tuy nhiên nếu có thể khiến vị trưởng bối hiền lành thoải mái hơn chút thì nàng cũng không ngại với cách làm của hoàng đế.

Hai người cùng hành lễ với thái hoàng thái hậu, lão nhân gia bà cười ha hả nói: "Mau ngồi xuống đi."

Tiết Tĩnh Xu dâng kinh thư lên, "Đây là kinh thư thần nữ chép ở nhà, mong thái hoàng thái hậu phúc thọ an khang, sống lâu trăm tuổi."

Xảo ma ma vội tiến lên cầm lấy, thái hoàng thái hậu cẩn thận mở ra sau đó miệng cứ nói liên hồi: "Tốt tốt tốt… Đứa bé ngoan, ngươi có tâm. Ta nghe hoàng đế nói mấy hôm nay thân thể ngươi không tốt lắm? Thân thể của mình thì phải chăm sóc tốt, không thể ỷ tuổi trẻ mà không quan tâm, nếu không đến tuổi của ta sẽ phải nếm mùi đau khổ."

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng gật đầu, "Xin nghe theo lời dạy bảo của thái hoàng thái hậu ạ."

Thái hoàng thái hậu nói với Xảo ma ma: "Ta nhớ trong cung chúng ta có mấy hộp sừng hươu đúng không? Ngươi đi tìm đi rồi đưa đến phủ của Xu nhi."

Tiết Tĩnh Xu đứng dậy tạ ơn.

Thái hoàng thái hậu cho nàng ngồi xuống rồi nhìn về phía hoàng đế, "Hoàng thượng nhớ dặn thái y viện một tiếng. Bảo bọn họ sai người đặc biệt chịu trách nhiệm về cơ thể của Xu nhi, cách mấy ngày lại đến phủ xem mạch một lần, cần phải chữa khỏi bệnh từ nhỏ của Tĩnh Xu."

"Hoàng tổ mẫu cứ yên tâm, tôn nhi đã giao cho Trương thái y chịu trách nhiệm về việc này." Hoàng đế đáp.

Thái hoàng thái hậu gật đầu hài lòng rồi lại hỏi: "Ta nghe Đức Lộc nói, mấy ngày nay bệnh mất ngủ của hoàng thượng đã đỡ hơn, không biết là nhờ công lao của vị thái y nào?"

Tiết Tĩnh Xu nghe vậy kinh ngạc liếc nhìn hoàng đế. Lần nào gặp mặt cũng thấy tinh thần hắn sung mãn, khí độ hiên ngang, không ngờ hắn lại không thể ngủ say giấc.

Đúng lúc này hoàng đế cũng quay sang nhìn nàng một cái, ánh mắt hai người chạm vào nhau, Tiết Tĩnh Xu giật mình vội cúi thấp đầu.

Hoàng đế nói: "Không liên quan đến thái y, là Tiết cô nương tặng hương, tôn nhi ngửi thì thấy lòng thoái mái, buổi đêm ngủ cũng ngon hơn."

Thái hoàng thái hậu mừng rỡ, "Xu nhi còn có bản lĩnh này?"

Tiết Tĩnh Xu vội nói: "Bệ hạ phúc lớn, thần nữ không dám kể công."

Dù nàng biết hương của mình không tệ nhưng nói cho cùng cũng chỉ là mấy loại dược liệu không đáng tiền tùy tiện được chế ra. Làm gì có loại hương nào trong cung không có? Có loại nào không quý giá hơn hương liệu của nàng chứ? Những loại hương ấy vô dụng với bệ hạ còn hương của nàng lại hữu hiệu ư? Cho dù nàng tự đại cũng không dám ôm công lao này vào người.

Chỉ sợ hoàng thượng muốn thái hoàng thái hậu an tâm nên cố ý nói vậy.

"Haiz." Thái hoàng thái hậu xua tay nói: "Bệnh này của hoàng thượng đã được năm sáu năm. Truyền bao nhiêu thái y, uống bao nhiêu loại thuốc cũng không được. Giờ chỉ cần chút hương là hắn có thể cảm thấy an toàn sau đó ngủ ngon thì đây không phải công lao của con còn là của ai nữa chứ? Ta thấy rõ ràng các ngươi có duyên với nhau mà!"

Tiết Tĩnh Xu không đáp lời, cúi đầu không nói gì.

Thái hoàng thái hậu lại hỏi hoàng đế: "Hoàng thượng, ngươi nói xem?"

Hoàng đế nhấp một ngụm trà nói: "Hoàng tổ mẫu nói phải."

Thái hoàng thái hậu càng vui vẻ hơn.

Không lâu sau Lý thái y đến xem mạch, thái hoàng thái hậu bảo hắn cũng xem cho Tiết Tĩnh Xu một chút.

Sau khi Lý thái y xem mạch thì viết đơn thuốc na ná Trương thái y bà mới yên tâm, dặn Tiết Tĩnh Xu tiếp tục uống theo đơn thuốc kia.

Buổi trưa, hoàng đế và Tiết Tĩnh Xu cùng ăn trưa với thái hoàng thái hậu. Sau khi ăn xong lão nhân gia ngài đi ngủ nên hắn và Tiết Tĩnh Xu cùng ra Ngự hoa viên tản bộ.

Lần trước thái hoàng thái hậu sai người trồng thêm một số loại hoa cỏ hiếm quý mà người ưa thích. Bây giờ trong vườn có thêm từng lùm từng lùm bụi cây hoa sơn trà xanh rờn, từng đóa từng đóa hoa trà nở rộ đỏ rực, thêm phần rạng rỡ cho góc vắng nơi Ngự hoa viên này.

Đến noãn các, hoàng đế nhìn sắc mặt Tiết Tĩnh Xu rồi nói: "Nghỉ chân ở chỗ này đi."

Đức công công vội vàng im lặng ra dấu tay để người ta đi vào bố trí.

Trên tay mấy cung nhân theo hầu là chậu than, nệm gấm, lư hương, bánh ngọt, đầy đủ tất cả mọi thứ, chỉ trong chốc lát đã sắp xếp xong.

Hoàng thượng và Tiết Tĩnh Xu ngồi xuống, sau đó cung nhân dâng trà nóng lên.

Tiết Tĩnh Xu cảm thấy lúng túng khi hai người không nói gì nên thấy trà đến liền cầm lên uống từng ngụm nhỏ. Không ngờ đây lại là trà cống phẩm, một mùi thơm ngát từ chóp mũi lan tỏa khắp cổ họng. Lúc đầu vị hơi đắng nhưng dư vị còn sót lại sau thật ngọt ngào khiến người ta cảm nhận được sự vui vẻ, trong lành. Hàm răng vẫn còn lưu lại hương thơm của trà.

Nàng thấy nước trà trong suốt xanh biếc, không nhịn được lại hớp một ngụm nữa.

Hoàng đế thấy thế liền hỏi: "Đức Lộc, trà này còn bao nhiêu?"

Đức Lộc đáp: "Bẩm hoàng thượng, đây chính là trà Long Tĩnh, trà Minh Tiền do tỉnh Chiết Giang cống nạp. Tổng cộng có hai cân hai, thái hoàng thái hậu trong cung được phân một cân hai lạng. Bệ hạ có một cân, giờ đã hơn nửa năm nên còn chưa đến sáu lạng ạ."

Hoàng đế nghe vậy thì khẽ nhíu mày sau đó quay đầu sang hỏi Tiết Tĩnh Xu: "Trong cung còn cống trà khác, không biết ngươi có thích hay không."

Tiết Tĩnh Xu nghe đến đây mới biết hắn định ban thưởng trà cho mình, vội nói: "Đạ tạ long ân của bệ hạ, chỉ là về trà đạo một chữ thần nữ cũng không biết, cũng không biết thưởng thức trà. Thưởng cống trà cho ta chính là ngưu tước mẫu đơn(*), phung phí của trời.

(*)Ngưu tước mẫu đơn: con trâu ăn đóa hoa mẫu đơn, có nghĩa là con trâu không biết thưởng thức vẻ đẹp của hoa mẫu đơn. Đối với nó mẫu đơn quý giá cũng chỉ đơn thuần là một loại cỏ dại, ăn vào cho no bụng là được rồi.

Hoàng đế hỏi nàng: "Ngươi không thích?"

Tiết Tĩnh Xu ngập ngừng một chút rồi gật nhẹ đầu, "Vâng."

Hoàng đế liền không nói gì nữa.

Tiết Tĩnh Xu âm thầm thở phào nhẹ nhõm, chén trà trong tay nàng cũng không dám uống nữa.

Không lâu sau, hoàng đế sai người tiễn nàng xuất cung.

Nàng đi rồi, hoàng đế nhíu mày ngồi trong noãn các một hồi bỗng nhiên nói: "Đức Lộc, ngươi đi tìm Xảo ma ma hỏi xem trong cung Trường Nhạc còn thừa bao nhiêu trà Long Tĩnh, có thể san ra hai ba lạng được không. Nếu có thì cộng thêm năm sáu lạng của ta, kiếm đủ tám lạng đưa đến Tiết phủ. Chờ sang năm trà xuân đưa lên thì bù vào."

"Nô tài tuân chỉ." Đức Lộc vội cung kính đáp lời, nhưng trong lòng sớm kinh sợ không ngậm miệng lại được.

Lúc trước hắn thấy bệ hạ không ban trà cho Tiết cô nương nên cho rằng ngài không nỡ. Dù sao cũng còn chưa đến năm sáu lạng thôi mà. Ai ngờ thì ra hoàng thượng cảm thấy quá ít cũng ngại đưa sang nên mới hỏi Tiết cô nương có thích cống trà khác hay không.

Nên biết rằng lúc tiên đế còn tại vị, trà Long Tĩnh được tiến cống cũng chỉ được hai cân trà. Nhóm nương nương trong hậu cung mà được hai lạng đã là ân sủng vô cùng lớn rồi, có nhiều vị mùi trà còn chưa từng ngửi được đó.

Ai ngờ bệ hạ lại thấy sáu lạng trà Minh Tiền, trà Long Tĩnh là quá ít. Không còn nhận ra người quen nữa luôn chứ!

Đức công công cảm thán trong lòng rồi khom người đang định lui ra thì hoàng đế lại gọi hắn lại.

"Sao người của Khâm thiên giám vẫn chưa trình ngày lên?"

"Cái này..." Suy nghĩ của Đức công công chuyển xoay rồi nói: "Mấy ngày này trời mưa liên miên. Ban đêm mây đen che mất trăng nên nô tài đoán các đại nhân không thể xem được thiên tượng, dò được ngày xấu nên mới bị trễ nải."

Hoàng đế không tỏ vẻ vui buồn mà chỉ nói: "Ngươi đi truyền lời, trẫm cho bọn họ thêm hai ngày, nếu vẫn không xem được thì tự về nhà đi."

"Vâng."

Đức công công đáp lời xong, chờ một lúc không thấy hoàng thượng có phân phó khác nên lui xuống.

Hắn vừa đi vừa lắc đầu, các vị đại nhân ở Khâm thiên giám thật xui xẻo. Trước đây bệ hạ không muốn thành thân thì đám bọn họ được sung sướng, giờ bệ hạ chuẩn bị phong hậu, từng phút từng giây đều chờ họ định giờ lành cũng không thèm quan tâm đến mấy ngày nay đang có mưa tuyết mịt mù. Có lẽ đám người ở Khâm thiên giám không xem được thiên tượng đã phải bứt biết bao nhiêu sợi tóc rồi.

Haiz, đúng là hoàng đế đón dâu có khác – Một thái giám chết bầm mệt mỏi cho hay.

11. Chương 11: Thánh Chỉ

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Tiết Tĩnh Xu vừa về đến phủ thì lễ vật của thái hoàng thái hậu và hoàng đế cũng đã theo sau.

Phần thưởng của thái hoàng thái hậu là thuốc bổ thì còn dễ nói. Tuy rằng là vật quý báu nhưng không phải người thường sẽ không tìm được, nhưng hoàng đế lại thưởng tám lạng trà Minh Tiền, trà Long Tĩnh, khiến không biết kẻ phải kinh ngạc.

Ai cũng biết loại cống trà này vô cùng trân quý. Lúc tiên đế còn tại vị, mọi người thường coi trà này là chuẩn mực về sự sủng ái của hoàng đế, ai được nhiều thì sẽ được thánh sủng.

Còn nhớ hồi trước, khi Sở quý phi được sủng ái liền lấy được năm lạng trà từ chỗ hoàng đế, thậm chí còn vượt qua phân lệ của hậu cung. Chuyện này đã khiến lòng Vương hoàng hậu canh cánh cả đời.

Bây giờ hoàng thượng lại thưởng cho Tiết gia Tam cô nương đủ tám lạng trà. Cần biết giờ đã là cuối năm, có lẽ đây là tất cả chỗ trà còn dư trong cung của bệ hạ.

Phần ân sủng này ai có thể sánh được chứ?

Sau khi Tam cô nương tiến cung xong chỉ sợ sẽ độc chiếm thánh sủng một thời gian.

Một số nhà có nữ tử vừa độ tuổi, lúc đầu định thừa dịp hoàng thượng nhả ra thì đưa con gái vào cung, nhưng lúc này đang phải suy tính lại kế hoạch xem có phù hợp hay không.

Có lẽ bọn họ nên hoãn lại, không nên đưa con gái nhà mình vào tranh sủng lúc Tiết gia cô nương mới nhận được thánh sủng, chỉ sợ chẳng tranh được tí gì.

Trong Tiết phủ, người hiểu rõ nhất về phân lượng phần thưởng của hoàng đế chính là Tiết lão thái gia và Chu lão thái quân.

Chu lão thái quân âm thầm nói chi tiêu trong viện Tiết Tĩnh Xu cho các phu nhân nhất trí.

Về phần bản thân Tiết Tĩnh Xu thì giống như những lời nàng nói trước mặt hoàng đế, nàng không hiểu rõ về trà đạo.

Những năm nàng sống trên núi đều uống sơn trà nơi hoang dã. Nàng với Liễu Nhi hái trà, tự vân vê nhào nặn, phơi phô rồi cất trong hộp, uống dần trong một năm.

Còn với loại trà quý giá như vậy nàng mới nghe qua tên trên sách chứ chưa biết vị. Hôm nay được uống ở trong cung nàng còn không biết bản thân đang uống trà Minh Tiền, trà Long Tĩnh nữa. Đến khi lễ vật của hoàng đế đưa tới nàng mới rõ ràng.

Bởi vậy nên nàng càng không biết chỉ vì chút trà này mà người ta đã liên tưởng đến bao nhiêu thứ rồi.

Lễ vật từ trong cung đều trực tiếp mang đến viện Nghênh Xuân. Liễu Nhi nhìn mấy cái hộp rồi cảm thán nói: "Tiểu thư, sao lúc nào hoàng thượng và thái hoàng thái hậu cũng nhiệt tình như vậy thế? Mới vài ngày mà đã thưởng ba lần rồi."

Tiết Tĩnh Xu cười khẽ, lấy lá trà ra ngửi rồi nói: "Liễu Nhi, em mau lấy ấm trà ra đi. Chúng ta thử trà này nè, rất dễ uống."

Liễu Nhi đến gần liếc mắt nhìn sau đó ngạc nhiên nói: "Sao lá trà lại có hình như thế này? Trông y hệt lưỡi của con gà con."

Tiết Tĩnh Xu vui vẻ nói: "Cái gì mà lưỡi của gà con chứ, trong sách nói cái này gọi là lưỡi chim."

"Đó không phải cũng là lưỡi gà sao." Liễu Nhi lẩm bẩm rồi dọn bộ trà lên.

Sau khi lá trà được ngâm trong nước nóng thì cả căn phòng đều tràn ngập hương thơm tươi mát. Liễu Nhi hít sâu một hơi rồi đứng thẳng: "Thơm quá! Không hổ là trà hoàng thượng uống."

Tiết Tĩnh Xu đưa cho nàng một cốc, nàng uống một ngụm, "Dễ uống."

Lời nói tuy thẳng thắn nhưng lại vô cùng thật lòng.

Tiết Tĩnh Xu ngậm một ngụm nhỏ, chờ mùi thơm ngát tỏa ra khắp mũi miệng mới chậm rãi nuốt xuống, "Ngày mai ta sai người mang cho sư phụ một ít để các nàng cũng được nếm thử."

Liễu Nhi gật đầu liên tục, bỗng như nhớ tới cái gì thì chần chừ nói: "Tiểu thư, vậy còn chỗ lão phu nhân và phu nhân?"

Tiết Tĩnh Xu rũ mắt rồi thổi thổi nước trà sau đó nói: "Bà nội với mẹ thường thấy thứ tốt, mấy cái lá trà này chắc các bà sẽ không so đo với chúng ta."

Liễu Nhi không nói gì chỉ im lặng uống hết cốc trà rồi thu dọn chỗ trà còn lại.

Nàng nhìn phần thưởng hoàng thượng và thái hoàng thái hậu thưởng mấy ngày này bỗng có chút sầu lo, "Tiểu thư, lễ vật từ trong cung càng ngày càng nhiều. Trong lòng em cảm thấy chẳng thiết thực gì cả, giống như đang thiếu nợ ai đó vậy. Người nói chúng ta phải làm thế nào mới xong đây?"

Tiết Tĩnh Xu nhìn tuyết đọng đang lung lay muốn rơi trên ngọn cây ngoài cửa sổ, nói khẽ: "Nếu thái hoàng thái hậu và hoàng thượng vẫn còn ban thưởng thì chứng tỏ họ biết rõ chúng ta rất tốt, em không cần phải lo lắng."

Liễu Nhi nghe xong thì nội tâm càng thêm lo âu. Nàng hiểu tiểu thư nói rất tốt là có ý gì, họ muốn tiểu thư như bọn họ mong muốn, an phận tiến cung.

Các nàng không do dự suy tính cho đường sống của mình còn những thứ này, là trao đổi cũng là ban ân.

Long ân của hoàng thất, từ trước tới nay không cho phép ai từ chối.

Tiết Tĩnh Xu lại nói: "Liễu Nhi, có lẽ mấy ngày nữa thánh chỉ sẽ ban xuống."

Hôm nay tiến cung, nàng phát hiện bầu không khí lần này không hề giống hai lần trước. Người hầu hạ trong cung Trường Nhạc dường như càng thêm chú ý cẩn thận, lại nhìn tướng mạo của thái hoàng thái hậu, trong lòng nàng có một phỏng đoán không tốt, chỉ sợ lão nhân gia ngài không còn nhiều thời gian nữa.

Hôm nay, có thể thấy hoàng thượng đối xử với nàng khác những lần trước. Những lần trước không hề gần gũi, những hành động hôm nay có lẽ cũng chỉ để thái hoàng thái hậu an tâm, mà cũng có thể để nàng yên tâm. Chính là mau chóng hạ chỉ lập nữ tử Tiết gia làm hoàng hậu, sinh ra một hoàng tử có huyết mạch Tiết gia để bà không phải buồn phiền.

Liễu Nhi nghe vậy liền dừng việc trong tay, đi tới ngồi xổm trước mặt nàng rồi ngửa đầu nhìn, "Tiểu thư, có phải người không muốn vào cung không?"

Tiết Tĩnh Xu nắm chặt tay nàng, chậm rãi lắc đầu, "Kì thật vào cung cũng tốt. Cho dù ta không vào cung thì tuổi của ta cũng không còn nhỏ nữa, Uyển Uyển cũng cần lấy chồng, ta làm tỷ tỷ cũng không thể cản trở nàng, nhất định phải tìm người để gả đi. Nếu phải gả thì gả cho ai chẳng giống nhau? Trong cung ít người, có lẽ còn thanh tịnh hơn bên ngoài."

Lòng Liễu Nhi lo lắng nhưng trên mặt lại cố ra vẻ thoải mái nói: "Còn có một điểm mấu chốt, chờ khi nào tiểu thư lên làm hoàng hậu thì em cũng có oai theo."

Tiết Tĩnh Xu điểm trán nàng, "Em chỉ được thế là nhanh thôi."

Ngày thứ hai, hai người chuẩn bị một chút đồ, viết hai lá thư rồi để hạ nhân trong phủ đưa ra ngoài thành

Thư vừa mới đưa đi thì đám Tiết Tĩnh Uyển đã tới.

Từ khi Tiết Tĩnh Xu trở về phủ, ba cô nương các nàng ngày các thân thiết hơn. Mỗi lần làm cái gì cũng đều đi cùng nhau, không bỏ lại ai.

Bên ngoài có tuyết rơi, Tiết Tĩnh Xu cho các nàng vào trong phòng.

Phòng đốt chậu than nên vô cùng ấm áp. Mấy nàng cởi áo khoác, tay mỗi người đều không phải trường hợp ngoại lệ, đều ôm lấy con thỏ.

Tiết Tĩnh Uyển không đợi được khoe khoang nói: "Tam tỷ tỷ xem con thỏ của ta đi, được nuôi tốt hơn Lục muội với Thất muội nhiều! Thỏ của Tam tỷ đâu? Lấy ra để chúng ta so đi, nhất định không thể to hơn của ta được."

Tiết Tĩnh Xu nhìn về phía Liễu Nhi, cười nói: "Liễu Nhi, còn không mau ôm ra cho Ngũ cô nương mở mang tầm mắt?"

Mặt Liễu Nhi mang theo nét vui vẻ, ra vẻ cố sức để kéo chiếc hòm ra sau đó thả trên mặt đất nói: "Các cô nương cứ nhìn thoải mái đi, tiểu Liễu ta không khéo nuôi nên hai con thỏ này mới được ba bốn cân thịt thôi."

"Ồ..." Mấy tiểu cô nương nhìn thoáng qua chiếc rương rồi kinh ngạc kêu lên.

Thất cô nương nói: "Liễu Nhi tỷ tỷ, con thỏ của tỷ còn to hơn của Ngũ tỷ, hai con của bọn muội mới bằng một con của tỷ!"

Lục cô nương gật đầu liên tục.

Tiết Tĩnh Uyển liếc mắt nhìn cái hòm rồi nhìn con thỏ trong ngực mình rồi lại nhìn chiếc hòm, lại nhìn ngực mình, làm như thế mấy lần mới nhăn mũi không phục nói: "Trong lòng ta là con bé hơn, con trong sân lớn hơn nhiều! Chắc chắn là to hơn con của tỷ!"

Lục cô nương nhỏ giọng nói: "Ngũ tỷ tỷ, không phải con thỏ còn lại của tỷ đã chết rồi sao? Sao lại còn một con nữa?"

"Ngươi –" Tiết Tĩnh Uyển tức giận, "Ngươi im đi!"

Lục cô nương lập tức sợ hãi cúi đầu xuống. Bàn tay nhỏ bé níu chặt lông của con thỏ trong lòng.

Tiết Tĩnh Xu khẽ nhíu mày nói: "Nói chuyện hay lắm, oai phong của muội đều thể hiện cho muội muội xem? Chỉ một con thỏ mà cũng đáng làm vậy à?"

Tiết Tĩnh Uyển bĩu môi không nói lời nào.

Thất cô nương nhìn trái nhìn phải rồi kéo tay Liễu Nhi hỏi: "Liễu Nhi tỷ tỷ, tỷ truyền bí quyết cho ta đi. Làm thế nào mới nuôi được con thỏ to như thế?"

Liễu Nhi cười nói: "Có bí quyết gì đâu chứ. Ngươi cho nó ăn thật nhiều không phải là được rồi sao? Cũng không cần cho nó ăn cái gì ngon, lấy lá rau còn thừa, dây khoai lang, bí đỏ già, cái gì cũng được, rửa sạch sẽ rồi lau khô nước, nếu không nó sẽ bị tiêu chảy đấy."

Thất cô nương nghe xong chợt nói: "Thì ra chỉ cần ăn những thứ này là được rồi. Ta sợ thỏ con không ăn no nên cho nó ăn cơm, kết quả cả ngày nó chẳng ăn một miếng nào."

Liễu Nhi vội nói: "Đồ ăn đã nấu rồi cũng không được cho nó ăn, thỏ con tuy được nuôi tốt nhưng dạ dày yếu lắm, cho nó ăn những thứ ta vừa nói là được rồi."

Thất cô nương gật đầu, bội phục nói: "Liễu Nhi tỷ tỷ, tỷ thật lợi hại."

Liễu Nhi cười cười không nói gì nữa.

Tiết Tĩnh Xu cũng cười theo, nàng biết Liễu Nhi đang chờ để ăn thịt con thỏ, sao không thể dụng tâm nuôi dưỡng? Nếu nuôi thỏ gầy thì nàng ăn cái gì?

Nàng thấy Tiết Tĩnh Uyển vẫn cúi đầu mất hứng như cũ nhưng cũng không ra an ủi nàng.

Tuổi của muội muội cũng không nhỏ nữa, có lẽ được Tần thị bảo vệ quá tốt khiến nàng chưa được trưởng thành, nói chuyện không biết nặng nhẹ. Đấy là nói chuyện trước mặt chị em trong nhà thì không sao, chứ ra ngoài hay lúc đã lấy chồng rồi thì ai còn nhường nàng?

Bây giờ để nàng ăn quả đắng, không biết có thể tự tỉnh ngộ hay không nữa. Nếu không thì về sau người thua thiệt chính là nàng.

Bởi vì từ đầu đến cuối Tiết Tĩnh Uyển cứ rầu rĩ không vui khiến Lục cô nương nghĩ mình đã làm sai nên cũng không dám mở miệng nói chuyện nữa. Tuy có Thất cô nương với Liễu Nhi cố ý làm bầu không khí sôi

động hơn nhưng tình cảnh cũng không thể náo nhiệt bằng mọi khi, chẳng bao lâu sau mấy tiểu cô nương đều tạm biệt đi về.

Tiết Tĩnh Xu nhìn các nàng đi xa mới quay đầu lại hỏi Liễu Nhi: "Có phải vừa rồi ta nói nặng quá không?"

Liễu Nhi lắc đầu nói: "Tiểu thư chỉ muốn tốt cho Ngũ cô nương thôi, rồi Ngũ cô nương sẽ thông suốt thôi ạ."

Tiết Tĩnh Xu khẽ thở dài nói: "Thật ra tính tình muội ấy rất tốt, vừa khiến người ta yêu thích lại vừa làm người ta bực mình. Chỉ là đôi khi mở miệng nói đắc tội với người ta mà lại không biết, ta sợ về sau muội ấy sẽ chịu thiệt vì nó. Haiz, mà thôi, nói cho cùng tuy ta với muội là chị em cùng huyết thống nhưng lại không có nhiều tình cảm, nói với muội ấy những lời này chưa chắc nàng đã muốn nghe."

Liễu Nhi an ủi nói: "Không phải đâu. Tiểu thư người thấy đấy, sau khi người nói, Ngũ cô nương liền không dám nói nữa, nàng ấy vẫn rất kính trọng người."

Tiết Tĩnh Xu nhếch môi cười không nói về vấn đề này nữa, ngược lại hỏi: "Sao hai hôm nay không thấy em mua đồ ăn?"

Hai mắt Liễu Nhi tỏa sáng, "Tiểu thư người muốn ăn gì? Em đi mua ngay đây!"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Ta muốn ăn khoai môn lệ phố. Em đừng đi, sai người mua đi."

Lúc các nàng ở ngoài thành, Tiết Tĩnh Xu gần như chẳng bao giờ xuống núi. Khoảng một hai tháng chỉ có Liễu Nhi với sư phụ hoặc sư tỷ xuống thành một lần mua gạo, mì và vải vóc.

Liễu Nhi vào trong thành bán những thảo dược hai nàng phơi khô, được đồng nào cũng không biết để dành mà lập tức đến quán ăn nhỏ mua đồ ăn.

Khoai lệ phố vàng giòn, ngọt ngào là món ăn yêu thích của các nàng, chỉ vì ăn nhiều không tốt cho cơ thể nên mới phải khắc chế lâu lâu mới ăn một lần.

Sai người ra ngoài mua đồ ăn xong, Liễu Nhi không làm gì nữa mà ra ngồi trước cửa toàn tâm toàn ý chờ ăn.

Tuy nhiên, chưa đợi được đồ ăn về mà thánh chỉ từ trong cung đã đến.

Thánh chỉ lần này khác hẳn với các lần trước. Lần này truyền chỉ vô cùng long trọng, cách rất xa mà vẫn có thể nghe thấy tiếng chiêng trống mở đường.

Tim Tiết Tĩnh Xu đập thình thịch, nàng liếc nhìn Liễu Nhi, trong lòng đã có suy đoán.

12. Chương 12: Phong Hậu

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

"Hoàng đế Đại Diễn chiếu viết: Trời đất trong lành, âm dương hòa hợp, vạn vật đều được cai quản. Cháu gái của Thừa Ân công Tiết thị dịu dàng hiền hậu, nhã nhặn đoan trang, sắc phong làm hoàng hậu, trở thành mẫu nghi thiên hạ… Tiến hành theo buổi lễ, người lập tức nghe lệnh. Khâm thử."

Sau khi thánh chỉ phong hậu được ban xuống thì cả Tiết phủ đều đắm chìm trong sự vui mừng.

Ngay cả người không thích bộc lộ cảm xúc từ trước đến nay như Tiết lão thái gia cũng nói mấy chữ tốt, tự mình thưởng cho thái giám truyền chỉ và các thái giám đi cùng rồi dẫn đàn ông trong nhà vào cung tạ ơn.

Bởi thân thể thái hoàng thái hậu không được khỏe nên nữ quyến được miễn việc tạ ơn.

Chu lão thái quân bảo Đại phu nhân Vương thị thưởng cho mọi người trong phủ một tháng tiền tiêu hàng tháng, rồi nhắc tới chi phí của viện Nghênh Xuân với nàng để nàng cũng nhất trí. Chỉ là Tiết Tĩnh Xu lại không đồng ý.

Lúc trước, khi nàng mới hồi phủ là được tính theo phân lệ của các cô nương. Mỗi tháng ba lượng bạc, không tính Liễu Nhi thì bên người còn có Đại nha hoàn Vân Hương và vài tiểu nha hoàn lau nhà quét dọn.

Mấy ngày trước Chu lão thái quân còn nhắc tới việc tăng phân lệ của nàng giống các phu nhân, tiền tiêu vặt mỗi tháng tăng lên mười lượng, bên người có thêm hai Đại nha hoàn, bốn tiểu nha hoàn. Mặc dù viện của nàng rộng rãi hơn chỗ của các tỷ muội khác nhưng phải chứa thêm nhiều người như vậy cũng có chút chật chội.

Huống hồ xưa nay nàng không thích náo nhiệt, bình thường đều không cho bọn nha hoàn hầu hạ trước mặt, chỉ cùng Liễu Nhi ở một chỗ vô cùng yên tĩnh, thật sự không cần dùng nhiều người như vậy.

Chu lão thái quân thấy vậy thì cũng nghe theo nhưng lại sai người mở phòng ngân quỹ chuyển rất nhiều đồ cổ, vật trang trí như gấm vóc, thư họa vào viện Nghênh Xuân.

Tiểu viện hơi hẻo lánh tĩnh mịch bỗng trở nên tráng lệ. Người đến người lui ai cũng thể hiện sự vui vẻ trên mặt.

Tiết Tĩnh Xu cho cung nhân lui xuống rồi đóng cửa phòng lại. Nàng ngồi trên ghế thất thần nhìn thánh chỉ trên bàn.

Khoai lệ phố sai người đi mua đã được đặt ở trên bàn, viên tròn vàng giòn được lăn đều trên lớp đường bột, hương vị ngọt ngào lan tỏa ra khắp phòng nhưng nàng và Liễu Nhi đã không còn khẩu vị để ăn nữa rồi.

Mười tám tháng hai năm sau là lúc nàng vào cung, còn chưa đến hai tháng nữa.

Ở nhà dân bình thường thì thời gian cũng hơi gấp, huống gì đây còn là hoàng gia.

Người trong phủ chỉ lo vui vẻ nhưng lại quên suy nghĩ vì sao hoàng thượng lại vội vã như vậy.

Chỉ sợ thái hoàng thái hậu không chống đỡ được bao lâu nữa.

Thái hoàng thái hậu vừa đi thì chỗ dựa lớn nhất của Tiết gia sẽ sụp đổ nhưng dường như bọn họ cho rằng, chỉ cần nàng vào cung là có thể thay thế thái hoàng thái hậu, trở thành chỗ dựa mới của Tiết gia nhưng lại quên mất vị chủ nhân chân chính của Đại Diễn.

Thái hoàng thái hậu có thể chống đỡ nhà mẹ đẻ vì hoàng đế tôn kính bà, nguyện ý cho bà lên mặt, cho Tiết gia một phần thể diện.

Còn nàng thì sao? Dựa vào cái gì mà hoàng thượng phải vì nàng mà tiếp tục dung túng Tiết gia?

Phải biết ngay cả việc nàng được phong hậu vào cung cũng là thái hoàng thái hậu lợi dụng sự hiếu tâm của hoàng thượng mà thúc đẩy chuyện này, đợi lão nhân gia bà đi thì hoàng thượng sẽ còn cố kị sao?

Tiết Tĩnh Xu nhíu mày thở dài.

Liễu Nhi đi ra phía sau xoa bóp vai cho nàng.

Tiết Tĩnh Xu vỗ tay nàng nói: “Liễu Nhi, quãng thời gian sau này chỉ sợ chúng ta không được yên bình nữa rồi.”

Lúc trước nàng lấy lí do đang bị bệnh để từ chối rất nhiều thiệp mời. Bây giờ thánh chỉ phong hậu đã được ban xuống, người ngoài có thể khước từ nhưng người trong nhà lại không thể tránh được.

Liễu Nhi nói: “Không sợ, ồn ào một trận này là tốt rồi. Huống hồ bây giờ thân phận của tiểu thư đã khác, không cần phải cẩn thận nhìn sắc mặt của người ta để nói chuyện nữa. Em nghĩ thôi đã thấy vui vẻ.”

Dù ngoài miệng chưa từng nói ra nhưng trong lòng Liễu Nhi vẫn luôn oán giận bất mãn với người Tiết gia.

Oán bọn họ vứt bỏ Tiết Tĩnh Xu ở bên ngoài mười năm chẳng quan tâm, cho tới bây giờ lúc cần đưa người vào thế thì cả đống người vội đến nịnh nọt.

Nói là người thân huyết mạch tương liên nhưng còn chẳng bằng người dưng khiến người ta lạnh lòng.

Tiết Tĩnh Xu hiểu nàng bất bình vì mình nên nhẹ giọng cười phụ họa nói: "Đến lúc đó cho em đứng cạnh ta đấy, cũng để cho em thấy bộ dạng của các nàng."

"Thật tốt!" Liễu Nhi vỗ tay cười vui vẻ nói, "Thấy sắc mặt của các nàng, em có thể ăn nhiều hơn hai bát cơm!"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Ngày thường không cần các nàng em cũng đã ăn hai bát cơm rồi còn gì? Em ấy, đừng có mà ăn thả phanh rồi đến lúc ăn khiến ta nghèo luôn chứ."

Liễu Nhi thôi không bóp vai nàng nữa nhưng không bỏ qua nói: "Tiểu thư, hoàng cung lớn như vậy, cho dù có mười người như em ăn bất tận thì chắc hoàng thượng cũng không hẹp hòi đến thế đâu nhỉ?"

Tiết Tĩnh Xu còn định trêu nàng tiếp thì ngoài cửa truyền đến tiếng Vân Hương.

Thì ra là Tiết lão thái gia đã về phủ, đang bàn bạc chuyện làm yến tiệc. Lão thái gia sai Hạ ma ma đến hỏi ý kiến của nàng.

Chờ Hạ ma ma nói xong Tiết Tĩnh Xu mới nói: "Người trong nhà thì làm mấy bàn là được rồi, gánh hát cũng không cần mời đâu. Trong cung thái hoàng thái hậu còn đang bệnh, trong phủ chúng ta lại khua chiêng gõ trống ăn mừng. Nếu bị người khác cố ý truyền lên thì chỉ sợ không dễ nghe chút nào."

"Cô nương nói rất đúng, lão nô sẽ truyền lại lời này cho lão thái gia." Hạ ma ma đáp ứng rồi cung kính lui ra ngoài.

Liễu Nhi nhìn bà ta đi xa. Nàng nhớ rõ ngày hồi phủ hôm đó người đầu tiên nhìn thấy là Hạ ma ma. Khi đó bà mời Tiết Tĩnh Xu xuống kiệu vào phủ, lời nói tuy khách khí nhưng trong mắt lại chẳng có bao nhiêu ý kính trọng, cùng với sự cung kính quy củ bây giờ như là hai người khác nhau vậy.

Còn việc tổ chức tiệc trong phủ thì lúc trước ngay cả cơ hội tham gia tiểu thư cũng không có, càng không có chuyện có người đến hỏi ý kiến của người. Lại càng không cần phải nói đến chuyện lão thái gia phái người đến xin chỉ thị.

Hôm nay những người này, chẳng qua là vì hai chữ quyền thế mà thôi.

Những thứ này đều có giá trị hơn huyết mạch thân tình.

Đáng nhẽ bây giờ nàng phải cảm thấy hãnh diện mới đúng nhưng chẳng biết tại sao trong nội tâm lại vô cùng buồn bực.

Nàng nhìn bóng lưng của Tiết Tĩnh Xu, không biết trong lòng tiểu thư cảm thấy thế nào nhỉ.

Liễu Nhi cau mày xua tan những suy nghĩ phiền lòng ra khỏi người lại vòng ra trước mặt Tiết Tĩnh Xu, vui vẻ nói: "Tiểu thư, khoai lệ phố đã lạnh rồi, chúng ta xuất phủ đi ăn mẻ mới nóng hổi đi!"

Tiết Tĩnh Xu vừa sợ run người nhưng nghe thấy lời của nàng thì phục hồi tinh thần rồi cười nói: "Được, đã mấy năm rồi ta chưa thấy bộ dáng của kinh thành, ta cũng định tìm cơ hội ra ngoài nhìn một chút. Em ra nói một tiếng với Vân Hương đi xin chỉ thị của lão thái gia, lão thái quân đi."

Liễu Nhi liên tục gật đầu rồi vội vàng chạy ra bên ngoài.

Nếu Tiết Tĩnh Xu là một cô nương khác trong phủ, muốn xuất phủ thì chỉ cần hỏi ý của mẹ là được nhưng nay thân phận của nàng đã khác, đương nhiên tình huống không giống vậy.

Tiết phủ chuẩn bị một lúc lâu rồi một chiếc kiệu mềm mới xuất hiện, đi cùng kiệu còn có Liễu Nhi và Vân Hương. Đằng trước có hai người đi mở đường, phía sau lại có thêm bốn gia nhân.

Xuất hiện với tư thế như vậy chỉ sợ không thể vào quán nhỏ ở cửa thành ăn khoai lệ phố rồi.

Tiết Tĩnh Xu bảo người tìm một quán rượu gần cửa thành. Nàng chọn một nhã gian rồi gọi vài món điểm tâm sau đó sai người đi mua đồ ăn.

Nhã gian này gần cửa sổ nên có thể nhìn ra ngoài khe hở của vân gỗ đã được điêu khắc, tất cả dân chúng di chuyển qua cổng thành đều hiện lên trước mắt nàng.

Vân Hương đặt chiếc đĩa mật ong bên lửa ra trước mặt Tiết Tĩnh Xu, "Cô nương thử món này xem. Đây là món tủ của lâu này, rất nổi tiếng trong kinh thành."

Chân giò hun khói tỏa màu đỏ như lửa, nước canh trong trẻo như hổ phách khiến người ta cảm thấy thèm ăn.

Tiết Tĩnh Xu gắp một miếng ăn thử, quả thật không tệ nên gắp cho Liễu Nhi một miếng.

Mắt Liễu Nhi lấp lánh chờ ăn đã từ lâu. Nàng luôn tay gắp thức ăn vào trong miệng, nhất thời đôi mắt được thỏa mãn biến thành hai mặt trăng rằm, "Ngon quá!"

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu cười khẽ cho hai nàng ngồi xuống, muốn ăn gì thì tự lấy.

Vốn lúc đầu Vân Hương nhút nhát không dám động đũa nhưng thấy Liễu Nhi ăn vô cùng vui vẻ nên cũng bị nàng lây nhiễm, hơi thả lỏng ra một chút.

Một lúc sau gia nhân được sai đi mua đồ trở về nơm nớp lo sợ nói không tìm được thứ các nàng muốn ăn.

Liễu Nhi đứng lên đang định đi cùng hắn thì Vân Hương vội nói: "Ta cũng khá quen thuộc thành, để ta đi cùng hắn đi." Nói xong liền đứng dậy lui ra ngoài.

Liễu Nhi hơi xấu hổ nói với Tiết Tĩnh Xu: "Tiểu thư, biết thế em nói chúng ta không ăn, làm phiền Vân Hương tỷ tỷ phải đi một chuyến."

Tiết Tĩnh Xu nói: "Nàng ấy ở đây cũng không được thoải mái, đi ra ngoài một chút cũng tốt."

Hai người ngồi trong phòng chờ, không lâu sau cầu thang truyền đến tiếng bước chân. Liễu Nhi ngạc nhiên hỏi: "Sao họ về nhanh thế nhỉ?"

Nhưng lại thấy một gã gia nhân tiến lên rồi trả lời qua bình phong: "Tam cô nương, có vị Lục công tử muốn gặp mặt người, không biết…"

Tiết Tĩnh Xu và Liễu Nhi liếc mắt nhìn nhau, các nàng không quen ai là Lục công tử, trừ khi là… Hoàng thượng?

13. Chương 13: Vô Tình Gặp

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Nghĩ tới khả năng này, Tiết Tĩnh Xu vội vàng đứng dậy đi ra cửa nhã gian nhìn qua vân gỗ được chạm trổ tinh xảo. Chỉ thấy bên ngoài có một công tử nhà giàu mặc quần áo của nam, sau lưng là một người trung niên mặt trắng không râu, đó đúng là Đức Lộc công công.

Nàng vội nói: "Mau mời Lục công tử vào."

Người vừa bước vào cửa, Liễu Nhi lập tức đứng dậy về sau lưng Tiết Tĩnh Xu.

Tiết Tĩnh Xu đang định hành lễ thì Đức công công lên tiếng ngăn lại: "Tiết cô nương không cần đa lễ, công tử nói cứ tự nhiên là được rồi."

Hắn vừa nói như vậy thì Tiết Tĩnh Xu liền hiểu ý. Nàng cũng không hành lễ nữa mà chỉ hơi phúc thân.

Hoàng đế gật đầu: "Ngồi đi."

Liễu Nhi cúi đầu tiến lên nhanh tay nhanh chân thu dọn bát đũa trên bàn rồi mang ra ngoài.

Tiết Tĩnh Xu nhường vị trí chủ vị mà ngồi sang bên cạnh, Đức Lộc và Liễu Nhi đứng sau lưng hai người.

Đức Lộc cung kính hỏi: "Công tử muốn dùng gì ạ?"

Hoàng đế quay đầu nhìn thực đơn trên tường rồi gọi hai món tủ của quán sau đó lại hỏi Tiết Tĩnh Xu, "Ngươi muốn ăn gì?"

Tiết Tĩnh Xu khẽ lắc đầu, "Thần… tiểu nữ vừa ăn rồi, cảm ơn… công tử."

Hoàng đế lại nhìn thực đơn rồi gọi thêm bánh mứt nghìn tầng và một bình trà xanh.

Đức Lộc nhớ tên các món rồi lui ra ngoài gọi đồ ăn.

Tiết Tĩnh Xu nhẹ giọng hỏi: "Không biết hôm nay cô tổ mẫu có khỏe không ạ?"

Hoàng đế nói: "Đêm qua bà hôn mê đến sáng nay mới tỉnh lại. Thái y nói nếu bà có thể sống qua mùa đông năm nay thì có thể chống đỡ được thêm một khoảng thời gian nữa, không thì lành ít dữ nhiều."

Tiết Tĩnh Xu vội la lên: "Vậy… thái y có biện pháp bảo đảm cô tổ mẫu không có việc gì không?"

"Bọn họ đã cố gắng hết sức."

Ý của câu này là thái y đã phải bó tay rồi.

"Vậy, vậy bây giờ phải làm gì đây…" Tiết Tĩnh Xu thất thần nói.

Hoàng đế nhìn nàng một cái rồi nói: "Hôm nay ta ra ngoài chính là vì việc này. Nghe nói sư môn của thần võ Đại tướng quân có người tài ba dị sĩ có chuyên môn về thuật chữa bệnh."

Nghe thấy mấy chữ "thần võ Đại tướng quân", Liễu Nhi kinh sợ ồ lên một tiếng ngay cả Tiết Tĩnh Xu cũng có chút kinh ngạc.

Hoàng đế hỏi: "Thế nào, ngươi biết hắn à?"

"Cũng không tính là quen biết." Tiết Tĩnh Xu suy nghĩ một chút rồi tóm tắt lại chuyện thần võ Đại tướng quân mê man ở ngoài am ni cô kể cho hắn nghe.

Hoàng đế hơi suy tư một lúc rồi nói: "Chắc đó là lúc hắn đến Nam Cương bị thả cổ độc vào trong người."

Tiết Tĩnh Xu càng thêm kinh ngạc, lúc đó nàng với Liễu Nhi còn cảm thấy vô cùng kì lạ, rõ ràng người kia chỉ đang ngủ mà gọi mãi hắn không tỉnh, không ngờ là hắn lại trúng độc.

Nàng áy náy nói: "Lúc đó thần nữ tưởng hắn chỉ ngủ nên cũng không chăm sóc hắn thật tốt, cũng may về sau hắn tự tỉnh lại."

"Sư môn bọn họ tập luyện từ nhỏ nên cơ thể có khả năng kháng độc."

Tiết Tĩnh Xu vội vàng hỏi lại: "Người vừa nói sư môn của hắn rất tài ba nhưng có thể chữa bệnh cho cô tổ mẫu được không?"

Hoàng đế gật đầu, "Mấy ngày trước ta đã đề cập đến vấn đề này với hắn. Hôm nay sư môn đã gửi thư lại nói có vị tiên sinh đã khởi hành lên kinh."

Lúc này Tiết Tĩnh Xu mới yên lòng.

Đức công công đặt các món vừa gọi đến trước mặt hoàng đế rồi để chiếc đĩa bánh ngọt nghìn tầng mềm mại trước mặt Tiết Tĩnh Xu.

Tiết Tĩnh Xu khẽ nói cảm ơn.

Bầu không khí trên bàn cơm đã buông lỏng một chút, huống hồ hoàng đế tuân theo quy củ ăn không nói ngủ không nói, thỉnh thoảng chỉ nói một hai câu khiến Tiết Tĩnh Xu thả lỏng chút ít sau đó hỏi ra nghi ngờ trong lòng mình: "Sao công tử biết ta ở đây?"

Hoàng đế nói: "Là Đức Lộc nhận ra thị nữ của ngươi."

Giờ Tiết Tĩnh Xu mới hiểu, mấy lần trước khi Đức công công đến phủ truyền chỉ Vân Hương đều theo bên người nàng, có lẽ đã lưu lại ấn tượng cho hắn, vừa rồi Vân Hương xuống lầu mua đồ đã bị hắn nhận ra.

"Thì ra là vậy."

Đột nhiên ngoài cửa sổ truyền đến tiếng khóc mắng cầu xin tha thứ rồi một âm thanh kiêu ngạo vô cùng chói tai vang lên: "Tỷ tỷ của lão tử chính là vương phi phủ An vương! An thân vương thấy lão tử cũng phải gọi một tiếng cữu gia, ngươi chỉ là một tên thối bán cá mà dám khinh thường lão tử?! Mấy người các ngươi mau đưa tên thối tha này gặp Diêm vương gia! Bắt vị phu nhân mới kia về phủ nữa!"

Tiếng khóc kia càng thê lương, thỉnh thoảng còn xen lẫn vài tiếng kêu thảm thiết.

Tiết Tĩnh Xu nghe thế liền nhíu mày, Liễu Nhi không nhịn được phải ra cửa sổ nhìn rồi vội la lên: "Tiểu thư, có mấy tên bại loại đang ức hiếp một lão nhân với tiểu cô nương!"

Tiết Tĩnh Xu nhìn hoàng đế, đang định theo gia nhân xuống cứu người thì nghe hoàng đế nói: "Đức Lộc, ngươi đi đi."

"Vâng." Đức công công hành lễ lui ra.

Liễu Nhi chần chừ nhìn hắn xuống lầu sau đó lén lút hỏi Tiết Tĩnh Xu: "Tiểu thư, một mình Đức công công có thể đánh thắng những tên bại hoại kia sao? Chúng ta có cần cho người theo hỗ trợ không?"

Tiết Tĩnh Xu thấy bộ dạng đã tính trước của hoàng đế liền khẽ vỗ Liễu Nhi, thấp giọng nói: "Nếu công tử đã để Đức công công đi thì tất nhiên hắn có biện pháp. Nếu em lo lắng thì ra cửa sổ nhìn xem, nếu như thật sự Đức công công không địch lại thì chúng ta sẽ giúp đỡ."

Liễu Nhi vội vàng gật đầu rồi lại chạy ra cửa sổ chăm chú nhìn.

Không lâu sau, cửa sổ không còn tiếng động gì kì lạ nữa, chỉ còn người và xe hối hả đi lại trên đường.

Liễu Nhi quay lại, mặt tràn đầy sự sợ hãi và khâm phục.

Tiết Tĩnh Xu thấy hoàng đế vẫn tự thưởng thức trà liền nhỏ giọng hỏi nàng: "Bên ngoài thế nào rồi?"

Liễu Nhi vừa kính vừa sợ nói: "Tiểu thư ơi, người không biết đâu! Đức công công chỉ phẩy tay một cái thì mấy hắc y nhân xuất hiện từ bốn phương tám hướng. Một người tóm lấy miệng mũi của tên bại hoại rồi lôi đi trong chớp mắt."

Đang nói thì Đức công công xuất hiện trong phòng, hoàng đế hỏi hắn: "An vương phủ có vương phi từ khi nào?"

Đức công công vội nói: "Là vương gia mới nạp di nương ạ."

Hoàng đế uống một hớp trà rồi nói: "Sau khi về thì gọi bát đệ đến gặp ta."

Đức công công dạ vâng rồi thầm than trong lòng. Tên vương bát độc tử kia chỉ chơi đùa thôi nhưng kiến thức lại quá hạn hẹp. Trong kinh thành này có nhiều vương công quý tộc, con cháu hoàng thất như vậy nhưng dưới mắt của hoàng đế, tên ấy lại cố tình ném ra một hòn đá chỉ đích danh tận ba người, trong đó có một người còn là đại thần trong triều nữa chứ. Sao có thể để tên lông bông đó giả vờ nhận người thân được?

Đây là khu vực ngọa hổ tàng long, trái lại người dân rất an phận, những kẻ hay kêu gào gây chú ý thường là loại tiểu nhân có quyền thế.

Cũng chỉ là tỷ tỷ vào An vương phủ, được An thân vương sủng hạnh mấy ngày mà ngay cả họ của mình cũng quên. Một di nương không danh mà cũng dám nói xằng là An vương phi ư? Quả thật là không biết trời cao đất rộng.

Nếu hôm nay hắn không đụng vào bệ hạ thì không sao, bây giờ đã vậy nói không chừng ngay cả An thân vương cũng bị liên lụy.

Tiết Tĩnh Xu ân cần hỏi: "Công công, vị lão nhân gia kia với tiểu cô nương thế nào rồi? Có bị thương không?"

Đức công công cung kính nói: "Tiết cô nương không cần lo lắng, lão nô đã cho người đưa hai người họ đến y quán."

Tiết Tĩnh Xu yên lòng: "Khiến công công phí tâm rồi."

Đức công công vội nói không dám.

Tiết Tĩnh Xu nhìn về phía hoàng đế rồi chần chừ nói: "Lục công tử, những kẻ xấu vừa rồi không biết sẽ phải chịu hình phạt như thế nào? Ta sợ thả chúng quá sớm thì chúng sẽ quay lại tìm khổ chủ gây phiền toái nữa."

Mặt hoàng đế không dao động sau đó lên tiếng: "Việc này sẽ không xảy ra lần nữa, bọn chúng sẽ phải đến nơi chúng cần đến."

Tiết Tĩnh Xu và Liễu Nhi đều khẽ thở ra, đầu Đức công công lại cúi xuống thấp hơn.

========

Lời tác giả:

Dám quấy rầy cuộc hẹn của lão tử, các ngươi đều phải chết phải chết – từ trước đến nay đều là hoàng đế không tên không họ. Hoàng đế không phải họ Lục đâu, gọi hắn là Lục công tử chỉ vì hắn đứng thứ sáu thôi ~~

14. Chương 14: Tướng Quân

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Sau khi xảy ra trò hề này thì chẳng bao lâu hoàng đế sai người đưa Tiết Tĩnh Xu về phủ.

Lúc hồi phủ đã chạng vạng tối, Đại nha hoàn Nghênh Hương đón nàng trở về nói Ngũ cô nương đã chờ nàng cả chiều trong viện.

Tiết Tĩnh Xu đi vào viện thì chỉ thấy Tiết Tĩnh Uyển đang cúi đầu ngồi trên ghế. Ngoài trời rất lạnh mà cũng không biết cầm lò sưởi làm ấm tay, ngạo nghễ hếch chóp mũi bị lạnh mà đỏ lên.

Nàng nhíu mày nói: "Sao không đốt lò sưởi ấm hơn? Mau nhờ nhà bếp nấu một bát trà gừng cho ta."

Nghênh Hương vội vàng đi.

Tiết Tĩnh Uyển nghe thấy tiếng nói liền ngẩng đầu mong ngóng nhìn nàng, bộ dáng muốn chạy tới nhưng lại không dám, "Tam tỷ tỷ… Tỷ có còn tức giận nữa không?"

Tiết Tĩnh Xu bất đắc dĩ nói: "Giận cái gì? Ta không có giận muội, ngược lại không biết ai tức giận giống hệt ấm trà nhỏ."

Tiết Tĩnh Uyển nghe xong liền vui vẻ ra mặt quấn lấy tay nàng, "Thật tốt quá! Muội sợ tỷ giận rồi về sau sẽ không để ý đến muội nữa."

Đôi tay nàng lạnh buốt lại thế nên Tiết Tĩnh Xu lôi nàng vào trong phòng, "Muội ấy, trời lạnh thế này mà cứ ngồi trước cửa, đã thế lại còn không biết mặc thêm y phục, cũng không biết bảo người đốt thêm than cho ấm nữa. Lạnh như vậy đấy, muội thấy mẹ còn dám cho muội ra ngoài nữa không đây."

Tiết Tĩnh Uyển làm nũng nói: "Trong lòng muội nghĩ đến chuyện ấy nên không thấy lạnh xong rồi quên mất luôn."

Liễu Nhi đóng kĩ cửa sổ rồi đốt thêm hai chậu than, cả phòng nhanh chóng ấm áp hẳn lên.

Chờ Nghênh Hương mang trà gừng lên, Tiết Tĩnh Xu lại chăm chăm nhìn Tiết Tĩnh Uyển cho đến khi nàng uống xong.

Sau khi uống xong, Tiết Tĩnh Uyển đau khổ thè lưỡi quạt quạt, "Cay quá cay quá."

"Cay như vậy mới làm ấm dạ dày xua tan khí lạnh được. Muội không biết quý trọng bản thân mình gì cả, nếu lần sau mà còn hóng gió nữa ta sẽ sai người nấu nước hạt tiêu nóng đổ từ trên xuống dưới người muội."

Tiết Tĩnh Uyển vội vàng lắc đầu, "Không dám không dám nữa đâu, lần này muội lo lắng quá, sợ tỷ còn giận muội. Tam tỷ tỷ, chiều nay tỷ đi đâu lâu vậy mà không đưa muội đi cùng với, có phải các người đi ăn mảnh không? Muội cũng muốn ra ngoài nhưng mẹ không cho đi, chỉ có đến nhà bà ngoại mới đưa muội đi nhưng muội không muốn, Trăn biểu tỷ thật đáng ghét, biểu ca cũng chán ghét."

Nàng ngồi lẩm bẩm cằn nhằn một đống. Tiết Tĩnh Xu cũng không để ý đến nàng, mở bọc giấy vừa mang về ra rồi cầm viên kẹo hạt thông nhét vào miệng nàng.

Tiết Tĩnh Uyển thỏa mãn liền ngậm miệng.

Nhìn mặt nàng đã khôi phục huyết sắc, hai tay cũng ấm trở lại, Tiết Tĩnh Xu mới bắt đầu tính sổ nàng vụ buổi sáng, "Ta không tức giận vì muội nói lời không hay với ta, nhưng muội đã từng hỏi Lục muội muội xem muội ấy có giận hay không chưa?"

"À…" Ánh mắt Tiết Tĩnh Uyển dao động, "Tại Lục muội muội nàng… tại nàng ngủ trưa ấy!"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Làm gì có ai đến giờ này vẫn chưa dậy? Có phải muội vẫn chưa thấy mình làm sai đúng không?"

Tiết Tĩnh Uyển bĩu môi nói, "Ta, ta cũng không cố ý…"

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu, "Ta hỏi muội, sáng nay Lục muội muội nói con thỏ còn lại của muội đã chết, muội ấy nói sai hay sao?"

Tiết Tĩnh Uyển cúi thấp đầu, một lúc sau mới lắc đầu.

"Vậy nếu muội ấy không nói sai thì sao muội lại mắng muội ấy? Chẳng lẽ muốn nàng nói dối khen muội rằng hai con thỏ của muội vẫn còn sống tốt lắm. Được nuôi còn tốt hơn của Liễu Nhi thì muội mới vui vẻ sao? Muội sẽ tin sao?"

Tiết Tĩnh Uyển không lên tiếng, Tiết Tĩnh Xu lại nói: "Đều là chị em nhà mình, tuy Lục muội muội không cùng một mẹ với chúng ta nhưng một nửa huyết thống trên người nàng giống với chúng ta. Lúc trước ta không có ở nhà thì không nói nhưng muội lớn hơn muội ấy năm tuổi, có thể nói là nhìn nàng lớn lên, tình nghĩa tỷ muội nhiều năm như vậy, không cần muội lúc nào cũng phải nhường muội ấy nhưng có phải muội học người khác bắt nạt nàng không?"

Tiết Tĩnh Uyển nhỏ giọng nói: "Muội không muốn bắt nạt nàng…"

"Ta biết rõ trong lòng muội không muốn. Muội là một cô nương tốt, nhất định cũng có thể làm một tỷ tỷ tốt. Đừng vì lời nói linh tinh của người ngoài mà làm tổn thương tỷ muội mình."

Tiết Tĩnh Xu về phủ không lâu thì phát hiện tình cảnh của Cầm di nương và Lục cô nương trong phủ không được tốt lắm. Dù mẹ nàng Tần thị không làm khó mẹ con nàng ấy nhưng thấy hạ nhân làm sai thì bà cũng không quản, còn cha nàng thì không quan tâm đến chuyện hậu viện.

Chuyện của các trưởng bối nàng không khen ngợi đánh giá cũng không muốn quản lý nhưng trong thời gian ở chung này, nàng có vài phần thiện cảm với muội muội Lục cô nương này nên không đành lòng nhìn nàng bị người khác bắt nạt.

Ánh mắt của Tiết Tĩnh Uyển lóe lên, "Tam tỷ tỷ, sao tỷ biết có người nói gì đó?"

Nàng vừa lớn vậy, quả thật bà vú, nha hoàn thường xuyên nói Cầm di nương là hồ ly tinh, bà ta quyến rũ cha nàng khiến mẹ nàng đau lòng còn nói Lục muội muội là con của hồ ly tinh nên cũng không phải người tốt. Bởi vậy nên lúc trước, nàng không quá ghét muội muội này nhưng cũng không thể thích được. Cho đến gần đây khi Tam tỷ tỷ trở về, tỷ muội thường xuyên đi chơi cùng nhau, nàng mới phát hiện lời của các bà vú không chính xác.

Tiết Tĩnh Xu thầm thở dài một hơi. Muội muội này của nàng được mẹ quá nuông chiều, bên người lại có một đám người như vậy. Đến hôm nay vẫn còn ngây thơ thế thật sự vì bản tính thiện lương, nếu không thì chẳng biết đã biến thành bộ dạng gì nữa.

Nàng sờ tóc Tiết Tĩnh Uyển rồi nói: "Uyển bát, năm nay muội đã mười bốn tuổi rồi. Sang năm sẽ bàn đến chuyện lấy chồng, tức là muội đã trở thành người lớn rồi. Người ta nói cái gì muội cũng không thể tin ngay

được, phải tự học cách phán đoán mới biết được ai đúng ai sai, đôi khi ngay cả lời của người muội thân nhất cũng chưa chắc đã đúng. Còn việc ngày hôm nay, may là tỷ muội nhà mình, may là Lục muội muội hiền lành nên không kết thù với muội. Nếu những người đó là người muội không quen thì ai sẽ nhường muội? Nếu muội đắc tội với mọi người thì các nàng có thể sẽ xa lánh muội, đến lúc đó muội phải làm sao đây?"

Vốn Tiết Tĩnh Uyển đang đau lòng, nay lại bị nàng nói như vậy nên hai mắt đã đẫm lệ, "Tam tỷ tỷ, muội không muốn lập gia đình đâu. Tháng hai năm sau tỷ phải tiến cung nhưng muội cũng không muốn tỷ đi."

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Cô nương ngốc này, vừa nói muội là người lớn xong lại dở tính trẻ con rồi."

Tiết Tĩnh Uyển mím môi, "Muội lén nghe mẹ nói, năm đó ông nội đưa tỷ đi không phải để điều dưỡng thân thể mà là Đại tỷ tỷ không tha cho tỷ. Tam tỷ tỷ, sao bọn họ có thể làm vậy? Tỷ cũng do cha mẹ sinh ra mà, sao cha mẹ không bảo vệ tỷ chứ?"

Nụ cười trên môi Tiết Tĩnh Xu dần nhạt đi, nhưng rất nhanh nàng lại vỗ tay Tiết Tĩnh Uyển nói: "Mọi chuyện đều đã qua rồi, cần gì phải suy nghĩ nhiều như vậy chứ."

Tiết Tĩnh Uyển kéo tay nàng nói: "Tam tỷ tỷ, kì thật muội không muốn tỷ vào cung vì khi tỷ đã vào rồi thì muốn gặp tỷ rất khó nhưng muội cũng rất muốn tỷ vào cung, tỷ là hoàng hậu thì người khác mới không dám bắt nạt tỷ. Tỷ biết không? Muội nhớ lúc trước khi Đại tỷ tỷ hồi phủ, ông bà nội đối xử với nàng tốt lắm, cái gì tốt cũng đưa qua cho tỷ ấy. Nhưng về sau khi Hoài Văn thái tử qua đời, Đại tỷ tỷ lại hồi phủ thì đôi khi bà nội không muốn gặp tỷ ấy. Hơn nữa vừa rồi, muội nghe mọi người nói yến tiệc ngày mai ông nội sẽ sai người báo tin cho quý phủ của Nhị tỷ phu. Nhưng lại không cho người đi báo cho Đại tỷ tỷ… Bọn họ… Sao bọn họ lại bợ đít nịnh bợ như vậy chứ?"

"Suỵt…" Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng lắc đầu, "Uyển bát, chuyện này muội tự biết là được rồi, lần sau không cần nói lại nữa."

Tiết Tĩnh Uyển cúi đầu không lên tiếng, mãi đến lúc sau mới vâng một tiếng.

Tiết Tĩnh Xu thấy nàng rầu rĩ không vui thì nói thêm: "Đừng nghĩ về chuyện này nữa. Muội còn chưa đi thăm Lục muội muội đâu, chỗ đồ ăn này ta cho muội một gói làm lễ vật, muội đi xin lỗi muội ấy đi. Mai lại đến chỗ ta chơi, đi đi."

Nàng đi rồi, Tiết Tĩnh Xu thất thần nhìn chậu than lóe lửa đỏ, rồi chợt lên tiếng: "Nàng bất bình thay ta, nhưng nàng lại không biết rằng người trong phủ thấy ta thế nào hay đối xử với ta ra sao ta cũng chẳng quan tâm đến."

Liễu Nhi đến bên người nàng sau đó Tiết Tĩnh Xu giữ chặt tay nàng: "Nói ta vô tình cũng được, vô nghĩa cũng tốt, cha mẹ sinh ra ta, Tiết phủ nuôi ta, phần ân sinh ân dưỡng này sau này chắc chắn ta sẽ trả lại. Nhưng ông bà nội lại ôm tâm tư khác như trông cậy vào ta mưu đồ tương lai của Tiết phủ phát triển thì sợ là không thể rồi. Ta không có bản lĩnh lớn như vậy, không thể làm cái thang để bọn họ trèo cao."

Liễu Nhi khẽ nói: "Tiểu thư, người đừng nghĩ nhiều nữa. Người ngoài nói thế nào thì có liên quan gì đến chúng ta đâu? Chúng ta không thẹn với lương tâm mình là được rồi."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu sau đó thở dài nói: "Em nhờ Vân Hương nói với phòng bếp một tiếng. Tối ta ăn một bát cháo là được rồi, chiều nay ăn nhiều nên vẫn chưa đói."

"Vâng."

Liễu Nhi tìm Vân Hương truyền lời. Trong lúc về phòng thì vô tình ngẩng đầu nhìn thoáng qua thì thấy trong viện có một gốc cây rơi tuyết đọng từ trên xuống để lộ góc áo màu trắng bạc rủ xuống. Nàng tưởng mình hoa mắt nên đưa tay dụi mắt rồi nhìn lại thì vạt áo kia vẫn còn ở đó. Nàng nhìn từ góc áo lên trên thì thấy trên cây có một nam tử lạnh lùng đang ngồi, hơn nữa sắc mặt người nọ lại không thay đổi nhìn nàng.

Nàng sợ hãi lùi một bước, nhất thời không suy nghĩ nhiều mà vội vã chạy về phòng. Đóng "rầm" cửa một tiếng, nàng vỗ ngực nói một cách khẩn trương: "Tiểu thư tiểu thư! Có một người đang ngồi trên cây trong viện của chúng ta! Hắn còn trừng mắt nhìn em nữa chứ, thật hung dữ!"

15. Chương 15: Gia Tiệc

Editor: Lạc Lạc

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Tiết Tĩnh Xu nghe xong liền vội vàng mở cửa sổ ra xem. Lúc này trên cây đã không có một bóng người, chỉ còn nhánh cây hơi dao động làm rơi mấy khối tuyết đọng.

"Cái gì? Hắn đi rồi?" Liễu Nhi ngó đầu ra ngoài nhìn, lại không từ bỏ ý định nên chạy xuống dưới tàng cây để chắc chắn người kia đã biến mất.

Nàng vừa về vừa nhíu mày nghi hoặc, đột nhiên mắt lóe sáng rồi vỗ tay nói: "Tiểu thư, em nhớ ra rồi. Hắn chính là thần võ Đại tướng quân, người đã bất tỉnh ở ngoài am ni cô ấy ạ!"

"Vào trong rồi nói, bên ngoài lạnh lắm." Tiết Tĩnh Xu nói.

Liễu Nhi chạy vài bước vào phía trong, miệng vẫn nói: "Vừa rồi em bị dọa sợ nên không nghĩ được gì. Bây giờ ngẫm lại thì đúng là hắn rồi nhưng hắn tới đây làm gì chứ?"

Buổi chiều Hoàng thượng vừa đề cập về người này thì giờ lại nhìn thấy hắn xuất hiện ở trong phủ…. Trong đầu Tiết Tĩnh Xu có rất nhiều suy nghĩ cuối cùng lại nói: "Có lẽ hắn chỉ đi ngang qua đây."

Liễu Nhi nhăn mặt: "Thật là một người lạ lùng! Đường lớn không đi mà lại trèo lên cây đi làm gì?"

Mặc dù lòng nghi ngờ nhưng nàng cũng không cố gắng tìm hiểu. Tuy không có chuyện gì xảy ra nhưng bỗng dưng có một nam tử xuất hiện trong viện của tiểu thư. Nếu người ngoài biết được sẽ bị đồn đại không tốt. Cuối cùng nàng quyết định giấu chuyện này trong lòng, không nhắc đến nữa.

Ngày tiếp theo, các cô nương đã gả của Tiết gia và con cháu ở bên ngoài đều trở về.

Tiết phủ có bảy tiểu thư và bốn thiếu gia. Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư đều đã xuất giá, trừ Đại tiểu thư đang ở góa thì cả sáu tiểu thư đều có mặt đầy đủ.

Về phần mấy vị thiếu gia, hôm nay Đại thiếu gia – thứ xuất của Đại lão gia đã xin bộ binh cho hồi phủ, Nhị thiếu gia, Tam thiếu gia do Tam lão gia sinh ra luôn học ở thư viện ngoài thành cũng bị Tiết lão thái gia gọi trở về.

Bọn hạ nhân quét dọn sạch sẽ phòng khách của phủ, sắp xếp bốn năm chiếc bàn lớn, ngăn cách giữa nam và nữ là tấm bình phong.

Nhóm tiểu bối và nữ quyến ngồi chung một bàn, trong đó có sáu vị cô nương cùng với ba vị thiếu nãi. Nhị nãi nãi và Tam nãi nãi vào phủ muộn nên chưa có con dưới gối. Bên cạnh Đại nãi nãi là một đứa bé trai khoảng ba bốn tuổi, là con trai trưởng của Đại thiếu gia, cũng là tiểu thiếu gia duy nhất của Tiết phủ đến giờ.

Vài vị tiểu thư ngồi theo thứ tự, Tiết Tĩnh Xu ngồi giữa Nhị tiểu thư và Tứ tiểu thư.

Nhị tiểu thư là trưởng nữ của Tam lão gia, cùng tuổi với nàng, chỉ sinh sớm hơn nàng mấy tháng. Quan hệ giữa Nhị phu nhân và Tam phu nhân khá thân thiết nên hai nàng cùng nhau lớn lên, vô cùng thân thiết, vì tuổi gần nhau nên hai người cũng không gọi nhau là chị em mà trực tiếp gọi nhũ danh.

Mười năm sau gặp lại, người chị thân thiết ngày xưa đã là phụ nữ có chồng. Tiết Tĩnh Xu nghe nàng nhẹ nhàng gọi mình là Tam muội muội nên cũng cười nói đáp chuyện với Nhị tỷ tỷ.

Tiết Tĩnh Uyển ngồi cách vài người hỏi: "Nhị tỷ tỷ, sao tiểu Niếp Niếp không về cùng tỷ?"

Nhị tiểu thư cười nói: "Bà nội đưa nó đi dâng hương cùng rồi."

Tiết Tĩnh Uyển tò mò nhìn bụng nàng: "Vậy bao giờ tiểu bảo bảo mới ra đời?"

Nhị tiểu thư vuốt bụng rồi dịu dàng nói: "Có lẽ là tháng tư năm sau, nếu nó vội vàng thì chắc sẽ ra sớm một chút."

Tiết Tĩnh Uyển tò mò đang định hỏi tiếp thì bỗng nhiên Tứ tiểu thư đi ra phía trước ngăn cách nàng.

"Này!" Tiết Tĩnh Uyển nhíu mày nhìn nàng ta, bất mãn nói: "Ngươi đang chắn ta."

Tứ tiểu thư hừ một tiếng: "Ăn không nói ngủ không nói. Những quy củ ngươi học đi đâu hết rồi?"

Tiết Tĩnh Uyển không chịu yếu thế: "Cho dù quy củ của ngươi tốt nhưng có tốt hơn của Tam tỷ không? Tỷ ấy học quy củ trong cung, Tam tỷ còn chưa nói gì thì ngươi có quyền gì mà nói?"

Từ khi Tiết Tĩnh Xu hồi phủ, Tứ tiểu thư ghét nhất việc mọi người so sánh nàng với nàng ta, hơn nữa còn nói nàng không sánh bằng. Hết lần này tới lần khác Tiết Tĩnh Uyển đều cố ý chạm vào nỗi đau của nàng.

Nàng lạnh lùng định phản bác thì Tiết Tĩnh Xu lại nói: "Uyển bát, không cần nói nhiều, muội muốn ôn chuyện với Nhị tỷ thì chốc nữa lúc giải tán sẽ có thời gian."

Tiết Tĩnh Uyển nhăn mũi, ngoan ngoãn không lên tiếng rồi làm mặt quỷ với Tứ tiểu thư xong quay đầu tìm Lục tiểu thư nói chuyện: "Lục muội muội, muội ăn thử bánh ngọt hoa mai kim sa này đi, mùi vị ngon lắm."

"Cám ơn Ngũ tỷ tỷ."

Không có đối tượng để xả giận, Tứ tiểu thư nghẹn ở cổ mà không xả ra được nên tức đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hết lên.

Tiết Tĩnh Xu cũng không thèm để ý, quay đầu nói chuyện hằng ngày cùng Nhị tiểu thư.

Trưởng bối ngồi đằng kia nhưng số lượng ít hơn một chút. Chỉ có lão thái thái ngồi ở vị trí chủ trì, Đại phu nhân Vương thị, Nhị phu nhân Tần thị, Tam phu nhân Lâm thị, còn vị phu nhân trung niên lạ mặt kia do di nương của Tiết lão thái gia sinh ra.

Mẫu thân Tiết thị mất sớm nên từ nhỏ đã sống cùng mẹ cả. Chính vì thế Chu lão thái quân cũng có chút tình cảm với nàng, thương nàng còn trẻ đã thủ tiết nên cho phép nàng thường xuyên về nhà mẹ đẻ.

Lúc Tiết Tĩnh Xu sinh ra bà đã xuất giá nên hai người vẫn chưa được gặp mặt. Vì vậy bà nhìn về phía bàn của hậu bối khen vài câu: "Chao ôi, khó trách thái hoàng thái hậu vừa thấy Tam tiểu thư đã vô cùng yêu thích, ta mới gặp một lần mà cũng thích không thôi. Dung mạo này, phong thái này, người ta chỉ biết phủ quận chúa có Nhị tiểu thư xinh đẹp độc nhất vô nhị, ta thấy chắc chắn là bọn họ chưa được nhìn thấy Tam tiểu thư. Quả nhiên chỉ có lão thái thái mới bồi dưỡng ra được một cô nương có linh khí nhường này."

Lão thái thái nói: "Ngươi đó, mồm miệng thật khéo."

Tiết thị được bà khen vậy thì cười tươi như hoa.

Nhị phu nhân với Tam phu nhân cũng cười theo, chỉ có Đại phu nhân lại mím môi nhìn chằm chằm chiếc khăn trải bàn trước mặt.

Cảnh tượng trước mắt vô cùng quen thuộc. Mười năm trước, lúc con gái bà được ban cho vị trí thái tử phi thì tiệc của Tiết gia còn long trọng hơn bây giờ nhiều. Bữa tiệc diễn ra suốt ba ngày, gánh hát cũng mời đến ba bốn cái mà cô em chồng cũng nói những lời giống xưa như đúc.

Vậy mà mới mấy năm thôi thời thế đã đổi thay. Con gái bà phải chịu góa, tư cách tham gia yến tiệc cũng không có.

Ngay cả cuộc sống trong phủ của bà cũng ngày càng khổ sở, may còn nhà mẹ đẻ chống đỡ nếu không ngay cả quyền quản gia cũng không còn.

Bà hận, hận phu quân bạc tình, hận con vợ kế chướng mắt, hận cha mẹ chồng có quyền lực, hận ông trời bất công…

Cũng may, bà vẫn còn một đứa con gái.

Yến hội mới bắt đầu không lâu thì Nhị tiểu thư dẫn đầu dắt theo các tỷ muội đến kính trà Chu lão thái quân. Mấy đứa nhỏ tuổi thi nhau nói lời cát tường khiến lão nhân gia bà cười không ngậm miệng được.

Đúng lúc đang náo nhiệt thì một gia nhân chạy vào báo tin: "Lão thái gia, lão thái thái, Hoài Văn thái tử phi giá lâm."

Hoài Văn thái tử chính là thái tử trước đây, còn thái tử phi chính là Đại tiểu thư mười năm trước được gả ra ngoài.

Nghe thấy nàng đến đây, mọi người đều lộ ra vẻ mặt khác nhau, không khí bỗng trùng xuống.

Ngay cả mấy đứa nhỏ cũng cảm thấy không khí có chút lúng túng, ngoan ngoãn im lặng không nói gì.

Tiết Tĩnh Xu lặng lẽ ra dấu tay bảo mấy tỷ muội theo nàng về chỗ.

Vừa nói xong thì ngoài cửa xuất hiện hai thị nữ mở đường, một nữ tử trang phục lộng lẫy bước vào ước chừng hai mươi sáu tuổi, khuôn mặt diễm lệ có vài phần giống với Tứ cô nương. Quan trọng nhất là đôi mắt phượng khiến khuôn mặt nàng càng thêm rực rỡ.

Nàng đảo mắt nhìn mọi người trong sân rồi cười dịu dàng nói: "Hôm nay là ngày tốt như vậy thì sao có thể thiếu ta được chứ?"

16. Chương 16: Hoàng Hậu

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Tác giả có lời muốn nói:

Có mấy cục cưng thắc mắc về vấn đề xưng hô của thái tử phi ở chương trước thì tui cũng có tìm đọc một số tư liệu và nó có nói: Thái tử trước qua đời khi tiên đế vẫn còn sống thì sẽ được hạ táng theo quy cách là thái tử, lấy tên thụy là Hoài Văn. Phụ nữ cũng xưng hô giống trượng phu nên Đại cô nương biến thành Hoài Văn thái tử phi. Sau khi hoàng đế đăng cơ, nếu truy phong thái tử trước là XX hoàng đế thì thái tử phi cũng thành XX hoàng hậu nhưng nếu hoàng đế lòng dạ hẹp hòi thì sẽ không truy phong, thái tử trước vẫn là thái tử và thái tử phi vẫn là thái tử phi. Ví dụ như Minh Thành Tổ Chu Đệ trong lịch sử gọi Lã thái hậu – mẹ ruột của Chu Doãn Văn – là hoàng tẩu Ý Văn thái tử phi. Nếu các cục cưng có tài liệu nào khác thì hãy ném cho tui nhé! Đương nhiên văn án cũng có nói tốt nhất đừng hao tâm tổn trí khảo chứng, coi như tui nói bừa là được rồi.

Chu lão thái quân phản ứng đầu tiên nói: "Thì ra là Thiền nhi trở về. Lăng Hương, còn không mau dọn chỗ cho Đại cô nương?"

Ý bà vẫn xem Tiết Tĩnh Thiền là Đại cô nương của Tiết phủ chứ không coi nàng ta là thái tử phi mà hành lễ với nàng.

Nếu là lúc trước thì ai dám lãnh đạm với nàng ta như vậy chứ. Tiết Tĩnh Thiền cười lạnh trong lòng rồi ánh mắt chuyển đến bàn hậu bối, "Đây chính là Tam muội muội phải không?"

Thấy nàng nhìn mình, Tiết Tĩnh Xu khẽ gật đầu, "Đại tỷ tỷ khỏe!"

Tiết Tĩnh Thiền tự tiếu phi tiếu(*) nhìn nàng.

(*) Tự tiếu phi tiếu: cười như không cười

Một thị nữ từ sau lưng nàng tiến lên một bước rồi quát lớn: "Lớn mật! Thấy thái tử phi mà dám không hành lễ!"

Tiết Tĩnh Xu nhíu mày chưa nói gì thì Tiết Tĩnh Uyển đã nhướn mày nũng nịu: "Ngươi là ai mà dám gọi bậy sủa loạn ở đây? Tỷ muội chúng ta đang nói chuyện mà ngươi dám chõ mồm vào sao?"

Tiết Tĩnh Thiền thu lại nụ cười, nhíu mày không đồng ý nói: "Ngũ muội muội, thân là con gái mà sao vừa mở miệng ra đã nói lời thô tục thế? Một chút quy củ cũng không có."

"Ngươi –" Tiết Tĩnh Uyển thở hổn hển trừng mắt nhìn nàng ta.

Tiết Tĩnh Xu ngăn nàng lại rồi cười nhạt nói: "Hôm nay làm sao thế nhỉ? Đầu tiên là Tứ muội muội muốn dạy Ngũ muội quy củ, giờ lại đến Đại tỷ tỷ nói tỷ muội chúng ta không hiểu quy củ. Được thôi, nếu Đại tỷ tỷ đã nói vậy thì muội cũng có vài câu muốn nói. Không sai, muội lớn lên từ am ni cô nên quả thực quy củ không tốt bằng Đại tỷ tỷ và Tứ muội muội. Dù không hiểu nhưng ta cũng biết Đại tỷ tỷ là chính phi của thái tử trước. Thái tử mất sớm nên tiên hoàng ban thưởng tên thụy Hoài Văn, đương nhiên Đại tỷ tỷ cũng muốn được gọi là Hoài Văn thái tử phi. Nhưng lúc nãy, ta nghe rõ ràng chỉ có mỗi vị cung nữ quyền lực bên cạnh tỷ này gọi tỷ là thái tử phi. Xin hỏi hiện nay, kim thượng chưa có con lại không có thái tử thì lấy đâu ra thái tử phi? Ta khuyên Đại tỷ tỷ đừng vội dạy người khác quy củ, trước tiên hãy quản lý tốt hạ nhân bên cạnh mình đi đã. Nếu không bị người ngoài nghe thấy lại nghĩ Tiết gia chúng ta có tâm tư không tốt, nếu thật vậy thì cho dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội được đâu."

Tiết Tĩnh Uyển vội nói: "Đúng vậy, muội cũng nghe thấy!"

Lục cô nương ngồi ở một bên cũng gật đầu theo, Tiết Tĩnh Uyển thấy vậy thì vui vẻ xoa đầu nàng. Giờ nàng mới phát hiện ngày thường tỷ muội tuy ghét nhau nhưng đến thời khắc mấu chốt phải là tỷ muội thân thiết mới đồng lòng.

Thị nữ kia sợ hãi rồi lúng túng nhìn Tiết Tĩnh Thiền.

Tiết Tĩnh Uyển nghĩ đến điều gì đó liền vội nói: "Với lại Tam tỷ tỷ đã là hoàng hậu do chính hoàng thượng phong rồi. Thánh chỉ đã sớm ban xuống, nói đến chuyện hành lễ thì ai dập dầu với ai còn chưa biết đâu đấy."

Trên mặt Tiết Tĩnh Thiền không còn chút ý cười nào nữa, mặt trầm như nước.

Ở phía bên kia bình phong, Tiết lão thái gia bất mãn ho một tiếng.

Chu lão thái quân liếc Đại phu nhân Vương thị, Vương thị vội vàng đứng lên, tươi cười sắp xếp: "Đều là tỷ muội trong nhà cả, cần gì nghi thức xã giao chứ? Đều là do tiểu nha đầu này tư tung tự tác, còn không mau lui xuống nhận phạt?!"

Khuôn mặt thị nữ kia trắng bệch, cúi đầu vội vàng lui ra.

Vương thị lại nói: "Hôm nay là gia yến mà, Thiền nhi trở về thì đương nhiên lấy thân phận Tiết gia Đại cô nương rồi. Tỷ muội các ngươi chỉ cần gọi nàng Đại tỷ là được. Thiền nhi, con nói có đúng không?"

Tiết Tĩnh Thiền nở một nụ cười, "Mẹ nói phải ạ."

Vương thị lại hỏi Tiết Tĩnh Xu, "Tam cô nương thấy thế nào?"

Tiết Tĩnh Xu khẽ cười nói: "Đại nương là trưởng bối, đương nhiên là phải nghe người rồi."

Vương thị thở phào nhẹ nhõm vội sai người dọn chỗ cho Tiết Tĩnh Thiền, sắp xếp cho cô nương ngồi ở đầu bàn lớn, mấy người còn lại chuyển chỗ ngồi theo thứ tự.

Tiết Tĩnh Thiền thấy Tiết Tĩnh Xu điềm nhiên như không nên trong tâm càng không cam lòng, "Không ngờ khi còn bé Tam muội muội ít nói vậy mà giờ lại nhanh mồm nhanh miệng thế."

"Đại tỷ tỷ quá khen." Tiết Tĩnh Xu thản nhiên nói.

Tứ cô nương ngồi bên cạnh nàng bĩu môi, nhìn bát món xào tám loại ( ) thì con ngươi lập tức xoay chuyển. Nàng lấy đũa gắp một miếng thịt cua viên nhưng viên thịt lại quá trơn, chiếc đũa trên tay nàng lung lay sắp rơi, viên thịt suýt lọt vào trong chén lại bất thình lình lăn sang một bên rơi vào chiếc váy lụa xanh biếc của Tiết Tĩnh Xu.

"A." Tứ cô nương vội nói, "Tam tỷ tỷ thật xin lỗi, là do muội bị trượt tay."

Tiết Tĩnh Uyển lớn tiếng nói: "Gì mà trượt tay chứ, ta thấy ngươi cố ý thì có."

Tiết Tĩnh Xu xua tay, "Uyển Uyển, không cần la to như vậy. Tứ muội muội không giống chúng ta, nàng vô cùng hiểu quy củ nên sao có thể cố ý làm ra chuyện vụng về như vậy."

Tiết Tĩnh Uyển chớp mắt mấy cái liền hiểu ý nàng, lập tức che miệng cười nói: "Đúng vậy, sao Tứ tỷ tỷ lại ngu như thế được chứ."

Tứ cô nương tức nghiến răng nghiến lợi nhưng lại không thể phản bác.

Tiết Tĩnh Xu đứng dậy đến trước bàn trưởng bối thi lễ: "Tôn nữ không cẩn thận làm bẩn quần áo nên cần lui xuống thay quần áo. Xin bà và mọi người thứ lỗi."

Chu lão thái quân bất mãn nhìn Vương thị một cái rồi quay đầu lại ân cần nói: "Đi nhanh về nhanh, trời tối đường trơn, hạ nhân phải cẩn thận một chút."

Trở lại viện Nghênh Xuân, Liễu Nhi tìm bộ quần áo sạch sẽ thay cho Tiết Tĩnh Xu, "Tiểu thư, chúng ta quay lại đó tiếp sao?"

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu, thoải mái nằm trên giường êm, "Em đi truyền lời với Vân Hương nói người ta không khỏe nên không đi nữa."

Liễu Nhi thông báo với Vân Hương xong rồi tiến lên nói: "Không đi cũng tốt, chỉ ăn một bữa cơm mà cũng phải tốn lời như vậy, ăn vào cũng chẳng bù hết cho những lời nói ra."

Tiết Tĩnh Xu cười cười.

Liễu Nhi lại nói: "Tiểu thư, người nói Đại cô nương nghĩ gì vậy? Lão thái gia có mời nàng đâu, nếu là em thì em sẽ chẳng tới, mất mặt lắm."

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng lắc đầu, "Lòng người phức tạp lắm, làm sao chúng ta đoán được. Nhưng ta lại cảm thấy với tính tình của nàng thì dù trong tâm không cam lòng nhưng cũng không đến mức lỗ mãng như vậy, chuyện ngày hôm nay có lẽ là nàng cố ý làm vậy."

Liễu Nhi ngạc nhiên nói: "Vì sao ạ?"

"Ta cũng không biết nữa."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, "Không thể không đề phòng người khác, điểm ấy ta vẫn hiểu được."

Liễu Nhi đi tới ngồi bên người nàng, kéo tay nàng lắc lắc rồi nói khẽ: "Tiểu thư, người có hận nàng ta không?"

Tiết Tĩnh Xu cười khẽ, "Cớ gì phải phí tâm vì nàng?"

Lúc trước Tiết gia đưa nàng đi, đối với nàng mà nói thì chưa chắc đó đã là chuyện xấu. Nếu nàng lớn lên ở Tiết phủ thì tình cảm với họ rất sâu đậm vậy sau này sẽ không tránh được chuyện bị bọn họ mưu lợi, làm ra chuyện trái với lương tâm.

Hiện tại thì không phải lo những chuyện này nữa rồi. Nàng chẳng có bao nhiêu tình cảm với người của Tiết phủ, không có yêu cũng không có hận, bởi vậy cũng sẽ không phải lo lắng quá nhiều.

Liễu Nhi may mắn nói: "Vậy là tốt rồi. Em nhớ sư tỷ Tĩnh Từ đã từng nói, yêu và hận trên thế gian này đều là đao cùn tra tấn con người. Tiểu thư, người ngàn vạn lần đừng dùng đao cùn tra tấn bản thân mình đó. Em nghe thôi đã đau chết đi được."

Tiết Tĩnh Xu cười nhìn nàng, "Hẳn là yêu và hận, em có hiểu không?"

Liễu Nhi bĩu môi, "Giờ em không hiểu nhưng không chừng về sau sẽ hiểu."

Tiết Tĩnh Xu chỉ cười.

Liễu Nhi vuốt bụng, thất bụng như có chuyện lạ nói: "Tiểu thư, giờ em cảm thấy có một thanh đao cùn đang tra tấn bụng em."

"Em ấy." Tiết Tĩnh Xu bật cười rồi điểm trán nàng một cái, "Đói bụng thì nói là đói bụng, lại còn đao với chả cùn, bị nhập ma rồi à?"

Liễu Nhi cười ha ha nói: "Hôm nay còn chưa kịp ăn cơm chiều, em muốn đến phòng bếp tìm ăn, tiểu thư người ăn thêm một chút đi."

"Được, em cầm theo đèn lồng đi. Đi đường nhớ cẩn thận một chút."

Hôm nay phòng khách bày tiệc, hạ nhân tụ tập ở bên kia hết nên nơi khác còn ít người hơn một chút.

Vốn Liễu Nhi không cảm thấy làm sao nhưng khi đi qua một thân cây thì nghe thấy tiếng gì trên cây như chạy loạn. Trong lúc nhất thời, nàng cảm thấy lạnh sống lưng, cũng không dám ngẩng đầu nhìn lại chẳng dám nhìn bóng đen xung quanh, chỉ cúi đầu rụt vai chạy chậm.

Không biết có phải ảo giác hay không mà nàng cảm thấy động tĩnh trên cây tựa hồ đi theo nàng cả con đường.

Nàng bị suy đoán này hù đến mức nước mắt lưng tròng, cuối cùng cũng nhìn thấy ánh đèn của phòng bếp rồi. Quả thực khiến nàng mừng phát khóc.

Phòng bếp không có gì ăn, Liễu Nhi mở hết các nơi nhưng cũng không có gì. Nàng hết hy vọng vén tay áo chuẩn bị nấu nướng.

Nàng có cái bụng tham ăn nên từ nhỏ đã thích đi loanh quanh trong phòng bếp. Đến lúc nàng lớn hơn thì đã tự mày mò làm ra được rất nhiều món ăn, chẳng những nuôi được rất nhiều miệng ăn trong am ni cô mà còn tự nuôi bản thân mình tới mức béo tròn.

Lúc trước ở trên núi, có thể ăn này nọ không nhiều lại phải ăn chay theo sư phụ nên những thứ trước mặt đều đồ chay. Dù trong phòng bếp của Tiết phủ thứ không bao giờ thiếu chính là sơn hào hải vị nhưng nàng đã ăn chay quen rồi nên chỉ lấy một ít rau cải xanh để nấu một nồi cháo thơm ngào ngạt.

Nàng vừa nuốt nước miếng vừa tìm hai cái bát đặt trước mặt. Sau khi múc xong ra bát thì trong nồi vẫn còn thừa một ít, nàng đậy nắp nồi nghĩ chốc nữa nếu có người đói bụng giống nàng tìm ăn thì có thể ăn nốt chỗ này.

Cầm cặp lồng đi ra ngoài phòng bếp, bên ngoài vẫn tối đen như vậy. Nàng nuốt nước miếng rồi hít sâu một hơi, nhắm mắt mải miết xông vào bóng đêm.

Nàng đi rồi, xà ngang trong phòng bếp có một người nhẹ nhàng rơi xuống. Người nọ mở nắp nồi ra nhìn, không khách khí múc ra ăn ngấu ăn nghiến.

Trong phòng khách, sau khi nghe nói thân thể Tiết Tĩnh Xu khó chịu không tham gia tiệc nữa thì Tiết lão thái gia lạnh lùng nhìn Tiết Đại lão gia một cái rồi vung tay áo rời đi.

Chu lão thái quân cũng nhanh chóng kêu mệt mỏi sai người đỡ bà đi nghỉ ngơi, sau đó người trong phòng cũng tìm cớ rời đi. Cả căn phòng lớn chỉ còn lại mấy người.

Tiết Đại lão gia vòng qua bình phong nhìn vợ con rồi thở dài, lắc đầu đi tìm tiểu thiếp mới nạp.

Chỗ ngồi yên ắng vắng ngắt, Đại phu nhân Vương thị xoa xoa khóe mắt rồi mạnh mẽ cười nói: "Đi thôi Thiền nhi, mẹ tiễn con."

Bên ngoài cũng vô cùng quạnh quẽ, mấy chiếc đèn lồng lắc lư trong gió khiến bọn hạ nhân vội vàng giải quyết hậu quả.

Vương thị dắt tay con gái lớn nói khẽ: "Con không nên tới."

Tiết Tĩnh Thiền lạnh lùng cười: "Nếu con không đến chỉ sợ sẽ chẳng còn ai nhớ đến con."

"Hà tất phải tranh giành khẩu khí này." Vương thị khổ tâm khuyên nàng, "Hiện giờ từ trên xuống dưới tâm mọi người đều thay đổi rồi, con có đến cũng không ngăn được."

Tiết Tĩnh Thiền lắc đầu cười lạnh, "Mẹ à, mẹ nghĩ con không đến thì nàng sẽ bỏ qua cho con sao? Năm đó đối xử với nàng như vậy con cũng không hối hận, chỉ hận trời cao bất công, ông trời đứng ở phía nàng. Bây giờ nàng được như vậy thì sao không xử lí con chứ? Đạo lí đó chúng ta đều hiểu mà. Nếu như con không làm gì ngược lại càng khiến nàng cảnh giác, không chừng muốn đối phó với con ngay lập tức. Không bằng cứ tùy tính lỗ mãng, con càng ngốc thì nàng càng yên tâm."

Vương thị nghe vậy thì vô cùng xót xa sau đó nức nở nói: "Số ta thật khổ… Mẹ con chúng ta đều là người số khổ."

Tiết Tĩnh Thiền mím môi không cam lòng nói: "Mẹ đừng khóc, con gái sẽ không để người bị giẫm đạp cả đời đâu. Một ngày nào đó con sẽ khiến những người khinh nhục mẹ con ta phải trả lại gấp mười, gấp trăm lần."

Vương thị bất an nói: "Con… Con định làm gì? Đừng làm việc điên rồ!"

Tiết Tĩnh Thiền hời hợt kể qua rồi nói: "Mẹ yên tâm đi, mẹ chỉ cần nhớ rõ hôn nhân của muội muội không cần gấp. Viện Viện của chúng ta không thể kém hơn người khác, đương nhiên phải gả cho người tôn quý nhất."

Vương thị vẫn vô cùng lo lắng nhưng nghĩ đến hoàn cảnh của mình trong phủ bây giờ, đến đứa con gái xinh đẹp về sau sẽ sống những ngày tốt lành, cuối cùng gật đầu: "Thiền nhi, tất cả đều nhờ vào con."

Cả một đêm không có chuyện gì xảy ra. Sáng sớm ngày thứ hai Tiết Tĩnh Uyển cùng Lục cô nương đến tìm Tiết Tĩnh Xu, điều khiến hạ nhân trong phủ ngạc nhiên chính là hai vị cô nương kia tay trong tay cùng nhau đi.

Tiết Tĩnh Xu cũng tò mò nhìn Tiết Tĩnh Uyển vài lần, không biết hôm nay muội muội này được ngọn gió nào thổi vào.

Tiết Tĩnh Uyển bị nàng nhìn cho xấu hổ liền la ầm lên: "Lục muội muội ngốc như vậy, muội mà không nắm tay nàng thì nàng sẽ bị ngã sấp xuống!"

Nàng nói rất hùng hồn, làm như tám chín năm nay người ta không được nàng nắm tay nên không thể xuống đất đi bình thường được.

Tiết Tĩnh Xu buồn cười trong lòng, nhưng chú ý đến da mặt nàng vì thế cũng không cười hẳn ra.

Tiết Tĩnh Uyển tranh thủ nói sang chuyện khác, "Tam tỷ tỷ, hôm nay bọn muội tới đây là có chuyện quan trọng muốn thương lượng với tỷ."

Tiết Tĩnh Xu nhấp một ngụm trà, "Nói đi."

Tiết Tĩnh Uyển nói: "Muội quyết định từ nay về sau sẽ học quy củ thật chăm chỉ nhưng từ trước đến giờ mẹ toàn thuê ma ma rất hung dữ. Tỷ có thể nói với mẹ vài câu cho bà mời ma ma ôn hòa một chút để muội với Lục muội muội cùng nhau học được không?"

Đột nhiên nàng nói đến vấn đề này, Tiết Tĩnh Xu suy nghĩ một chút liền hiểu hôm qua nàng bị người của Đại phòng kích thích nên trong lòng kìm nén bực bội đây.

Nhưng mặc kệ nguyên nhân là gì, chỉ cần hai muội muội chủ động hiếu học thì chẳng lí gì nàng lại không đồng ý sau đó nàng gật đầu nói: "Việc này ta sẽ đi nói với mẹ."

"Tuyệt vời!" Tiết Tĩnh Uyển hoan hô.

Lục cô nương vui vẻ nói: "Cảm ơn Tam tỷ tỷ."

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Bây giờ vui vẻ như vậy nhưng đừng vừa học được hai ngày lại tìm ta khóc nhè nói không muốn học đấy nhé."

Tiết Tĩnh Uyển nắm chặt tay nói: "Không đâu, lần này nhất định phải kiên trì đến cùng! Lục muội muội, chúng ta cùng nhau kiên trì!"

Lục cô nương cũng kiên định gật đầu, "Vâng!"

Bởi vì đã đồng ý việc này nên sau khi ăn sáng xong, Tiết Tĩnh Xu vào viện của Tần thị nói tâm nguyện của Tiết Tĩnh Uyển.

Tần thị suy nghĩ một lúc rồi gật đầu đồng ý.

Sau đó hai mẹ con lại chẳng còn gì để nói.

Tiết Tĩnh Xu ngồi bên cạnh uống trà.

Mấy lần Tần thị định hỏi nàng ở trong phủ có quen không nhưng lại thấy nàng đã về lâu như vậy rồi, trước không hỏi, bây giờ hỏi dường như đã hơi muộn nên đành nuốt lời nói xuống. Bà muốn hỏi mấy năm nay nàng sống trên núi thế nào nhưng cuối cùng vì quá nhiều nỗi băn khoăn nên cũng không mở miệng hỏi.

Tiết Tĩnh Xu uống xong một chén trà liền đứng dậy cáo từ.

Tần thị muốn nói lại thôi, đành phải nhìn nàng rời đi.

Hôm nay tuyết đã ngừng rơi nhưng ngoài trời vẫn lạnh hơn bình thường một chút.

Mũi Liễu Nhi lạnh nên đỏ lên, nàng đi đến bên cạnh Tiết Tĩnh Xu lại nghĩ đến bộ dạng Tần thị vừa rồi bèn nói: "Tiểu thư, em thấy hình như Nhị phu nhân có điều gì muốn nói với người."

Tiết Tĩnh Xu nhìn hồ băng trơn bóng rồi khẽ gật đầu.

Nàng hiểu đại khái mẹ muốn nói gì, chỉ là những lời đó, nếu bà chẳng nói được nên lời thì cũng không cần phải nói làm gì.

Trong cung, thái hoàng thái hậu vừa uống xong thuốc liền tựa vào đầu giường, sai cung nhân mở cửa sổ ra.

Xảo ma ma khuyên nhủ: "Bên ngoài gió lớn lắm ạ."

Thái hoàng thái hậu lắc đầu, "Không sao đâu."

Xảo ma ma không còn cách nào khác, chỉ đành sai người đốt thêm nhiều than một chút rồi mới mở cửa sổ ra một khe nhỏ.

Thái hoàng thái hậu xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, mãi sau mới thở dài nói: "Đợi mùa xuân đến còn lâu lắm."

Xảo ma ma vội nói: "Lập tức đến lễ mừng năm mới, sang năm là mùa xuân rồi ạ. Buổi sáng hoàng thượng còn sai người mang hoa mai, hoa nhung Dương Châu tới đây."

"Ồ?" Thái hoàng thái hậu hào hứng nói: "Mang cho ta nhìn một chút xem năm nay lại có kiểu hoa văn thế nào."

Xảo ma ma vội sai cung nhân mang hoa lên, "Người xem, năm nay các nghệ nhân đã tốn hết công phu rồi. Các thứ của năm nay không hề giống của năm ngoái."

Mười bông hoa được đặt chỉnh tề trong chiếc hộp sơn đặc chế, mỗi đóa đều được làm từ các bông hoa giống nhau, trời băng đất tuyết lạnh giá càng làm nổi bật vẻ đẹp của hoa.

Thái hoàng thái hậu kinh ngạc nhìn những bông hoa này, giọng điệu phức tạp nói: "A Xảo, ngươi còn nhớ khi chúng ta tiến cung không? Vào mùng một đầu năm hàng năm đều kiễng chân trong cung ngóng trông thái giám bên cạnh hoàng thượng đưa hoa đến. Toàn bộ hậu cung chỉ có hai mươi đóa, mỗi người chỉ được một bông mà còn có rất nhiều người không được bông nào."

Xảo ma ma nói: "Đương nhiên lão nô còn nhớ. Năm đó khi ngài tiến cung, năm thứ nhất thì có còn các năm sau không thể thiếu người, phần ân sủng này không nương nương nào có thể sánh bằng."

Thái hoàng thái hậu lại lắc đầu cười, khẽ thở dài.

Xảo ma ma đợi mãi không thấy người nói tiếp bèn thăm dò nói: "Năm nay những hoa này người định xử lí thế nào ạ?"

Hậu cung của kim thượng trống không. Năm xưa chỗ hoa ban cho phi tần này đều bị đặt dưới đáy hòm của thái hoàng thái hậu. Dù năm nay đã phong hoàng hậu nhưng người còn chưa tiến cung nên không biết có thay đổi gì không.

Thái hoàng thái hậu nói: "Ngươi cho người mang đến chỗ của hoàng thượng đi, còn chỗ hoa này thì từ nay về sau không cần phải mang đến cung của ta nữa."

"Vâng."

Thái hoàng thái hậu nhắm hai mắt dưỡng thần, một lúc sau lại hỏi: "Tối hôm qua Thiền nhi cũng đi?"

Xảo ma ma gật đầu rồi cân nhắc nói: "Nghe nói người trên dưới Thừa Ân công phủ sơ sẩy nên sót mất thiệp mời của Hoài Văn thái tử phi."

Thái hoàng thái hậu lắc đầu cười khổ, "Hồ đồ, lão già hồ đồ mà con cháu cũng hồ đồ. Hồ đồ…"

Bà đã sớm biết nhà mẹ đẻ không thể dùng được lại không ngờ bọn họ có thể hồ đồ đến mức này. Trong lòng chỉ cảm thấy may mắn, may vì lúc trước đã chọn Tiết Tĩnh Xu trưởng thành ở ngoài Tiết phủ.

Từ sau mùa đông năm nay, cơ thể bà kém đi trông thấy, ngược lại bà thấy mình đã sống đủ, không còn gì để đáng tiếc nữa. Trong lòng chỉ còn hai chuyện chưa bỏ xuống được, một là lo nhà mẹ đẻ sẽ bị lụi tàn, hai là đau lòng hoàng thượng cô đơn, một người vợ chăm lo nóng lạnh cũng không có nên mới có ý tưởng để Tiết gia cô nương tiến cung.

Bà lợi dụng bệnh của mình bắt hoàng đế nhượng bộ nhưng để chọn được người tiến cung rất khó.

Nếu muốn vào cung làm hậu thì cô nương thứ xuất đương nhiên là không được, tuổi quá nhỏ cũng không được, vì vậy cuối cùng chỉ còn Tứ cô nương và Ngũ cô nương có thể chọn nhưng sau khi gặp qua bà đều thấy không thích hợp.

Tứ cô nương xinh đẹp, trong kinh đô cũng có chút mỹ danh nhưng người phá hủy nàng chính là tỷ tỷ ruột trước đó là thái tử phi. Nếu tuyển nàng thì nhất định trong nội tâm của hoàng đế có khúc mắc.

Ngũ cô nương không phải cố kỵ điều này nhưng thái hoàng thái hậu nghe nói nàng được mẹ nuông chiều vô cùng nên tính tình rất trẻ con, dù đã mười bốn tuổi nhưng lại ham chơi, không hề hợp với hoàng đế chút nào.

Đúng lúc bà đang khổ não thì Xảo ma ma vô tình nói Tiết gia còn có Tam cô nương sống ở ngoài thành tĩnh dưỡng.

Thái hoàng thái hậu cũng có ấn tượng với tiểu cô nương kia. Lúc ấy khi thời buổi đang rối loạn đột nhiên lại nghe nàng bị bệnh cần tĩnh dưỡng, khi ấy bà cũng không nghĩ gì nhưng giờ nghĩ lại lại thấy điểm đáng ngờ chồng chất nên sai người đi tìm hiểu, lúc này mới tra ra vụ phượng mệnh năm đó.

Có phải phượng mệnh hay không thái hoàng thái hậu cũng không quan tâm. Bà chỉ thấy cô nương bằng tuổi nhau, tính tình ôn lương thuần khiết tốt bụng nên rất hài lòng.

Về phần cô nương này sống ở ngoài thành từ nhỏ nên không gần gũi với người Tiết gia cũng không khiến bà lo lắng.

Bà sống nhiều năm như vậy cũng hiểu tuổi trẻ trôi qua rất nhanh, bất kể là hào môn thế gia thế nào cũng sẽ có ngày lụi bại. Còn Tiết gia tàn bại từ trong ra ngoài, do nam nhi Tiết gia một đời không bằng một đời không chịu thua kém tạo nên, không thể nhờ nữ tử làm hoàng hậu mà có thể cứu vãn.

Bà không cần hoàng hậu thân thiết với Tiết gia nhiều làm gì, cũng không hi vọng Tiết gia có thể thăng chức nhanh chóng. Bà chỉ hy vọng hoàng hậu là bùa hộ mệnh cho bọn họ bình an, không gây ra tai họa gì là được.

Hộp hoa nhung bị trả lại điện Sùng Đức, Đức công công cúi thấp đầu cung kính truyền lại lời của cung Trường Nhạc.

Hoàng đế cúi đầu phê tấu chương tựa như không nghe thấy gì.

Đức công công vẫn giơ cao hộp hoa nhung không nhúc nhích.

Một lúc sau mới nghe thấy tiếng hoàng thượng truyền đến từ trên đầu, "Vậy thì mang đến cho hoàng hậu đi."

"Vâng." Đức công công vội vàng lui xuống, ra đến ngoài điện mới đứng lại lau mồ hôi trên thái dương rồi hồi tưởng lại lời bệ hạ, cảm giác thích thú đã đến – đưa đến cho hoàng hậu. Trước giờ chỉ nói đưa đến Tiết phủ.

17. Chương 17: Tiến Cung

Editor: Lạc Lạc

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Đích thân Đức công công giao cho Tiết Tĩnh Xu hộp hoa nhung. Hắn còn đặc biệt nói một câu, mỗi năm vào mùng một tháng giêng các phi tần trong cung sẽ sử dụng hoa này đón xuân.

Tiết Tĩnh Xu nghe xong liền hiểu chỗ hoa này chỉ có mình nàng được dùng chứ không được đưa cho tỷ muội khác.

Hoa nhung Dương Châu này là đồ tiến cống của nước phiên thuộc (nước bị nước lớn xâm chiếm) nên kiểu dáng và chất liệu không hề giống các loại thường gặp.

Tiết Tĩnh Uyển kinh ngạc nhìn chiếc hộp, ngắm nghía cả nửa ngày, trong mắt cũng đầy chờ mong. Nhưng Tiết Tĩnh Xu lại nói đây là đồ cấm kỵ nên nàng đành ngoan ngoãn không hỏi nữa.

Tiết Tĩnh Xu bảo Liễu Nhi cất hộp đi sau đó mở mứt táo hoa mai kéo lại sự chú ý của tiểu cô nương bên cạnh.

Thấy muội muội ăn vui vẻ, Tiết Tĩnh Xu mỉm cười nhưng trong lòng có chút lo lắng.

Lúc nãy nàng hỏi Đức công công về sức khỏe của thái hoàng thái hậu mới nghe tin hai ngày nay lão nhân gia không ngủ được.

Nàng chần chờ không biết có nên vào trong cung thăm người không.

Từ xưa đến nay, mỗi lần tiến cung đều do thái hoàng thái hậu triệu kiến mà từ khi thánh chỉ ban xuống trong cung không còn triệu nàng nữa. Nàng cũng không rõ đây có phải là thông lệ trong cung hay không, nàng muốn dâng thẻ bài nhưng sợ không đúng quy củ.

Suy nghĩ suốt một ngày vẫn không thể ngừng lo lắng, đến ngày thứ hai nàng lập tức sai người dâng thẻ bài của mình.

Bữa trưa vừa qua thì có một cỗ kiệu đến đón nàng.

Sau khi vào cung, có một thái giám lo sợ truyền lời, hiện giờ Hoàng thượng đang nghị sự cùng các đại thần nên mời nàng đi trước.

Tiết Tĩnh Xu cũng không có ý định đi cùng Hoàng thượng, cảm ơn tiểu thái giám xong nàng trực tiếp lên kiệu đến cung Trường Nhạc.

Thái hoàng thái hậu biết nàng đến thì vô cùng vui mừng.

Hai gò má bà gầy đi khiến Tiết Tĩnh Xu thấy xót xa vô cùng nhưng không bộc lộ cảm xúc ra ngoài mà hành lễ như bình thường.

"Trời lạnh như vậy còn làm phiền ngươi tới thăm ta."

Tiết Tĩnh Xu nói: "Thần nữ chỉ lo quấy nhiễu sự thanh tĩnh của thái hoàng thái hậu."

Thái hoàng thái hậu vẫy tay: "Ngày nào ta cũng nằm một chỗ trên giường chán chết đi được, chỉ ước có người đến chỗ ta. Nhưng bây giờ là cuối năm, ta sợ phủ bận rộn nên không triệu con vào nói chuyện."

"Thần nữ ngu dốt nên không hiểu việc cúng lễ ở nhà thờ họ. Nếu người không chê thì thần nữ sẽ thường xuyên vào cung bầu bạn với người."

Thái hoàng thái hậu vui vẻ nói: "Vậy ta sẽ coi là thật, đến lúc đó ba ngày hai bữa gọi con vào thì đừng chê ta đấy nhé."

Tiết Tĩnh Xu hé miệng cười khẽ: "Thần nữ cầu còn không được."

Thấy hai người nói chuyện vui vẻ như vậy, Xảo ma ma ở bên cạnh cũng cười theo.

Cuộc sống trong cung rất quạnh quẽ, các hoàng tử công chúa đã sớm chuyển ra phủ của mình. Dù bệ hạ hiếu thuận, ngày nào cũng đến thỉnh an nhưng cũng không thể luôn ở trong cung Trường Nhạc bầu bạn cùng người. Chính vì thế, người có thể nói chuyện khiến thái hoàng thái hậu cười rất ít.

Bây giờ đã có hoàng hậu, mong nàng có thể mang tới không khí khác biệt trong hoàng cung.

Hoàng thượng đến đúng lúc Tiết Tĩnh Xu đang đút thuốc cho thái hoàng thái hậu.

Nàng muốn đứng dậy hành lễ nhưng thái hoàng thái hậu giữ tay nàng không cho đứng lên: "Thánh chỉ cũng ban rồi, chúng ta đều là người một nhà cả, chỉ là hành lễ thôi cũng không quá câu nệ hà khắc như thế. Hoàng thượng ngươi nói phải hay không?"

Hoàng thượng thỉnh an xong tiến lên nói: "Hoàng tổ mẫu nói phải ạ."

Xảo ma ma đặt ghế thêu xuống bên cạnh giường, vị trí lại rất khéo léo khiến hoàng thượng ngồi xuống ngay sát đầu gối của Tiết Tĩnh Xu.

Tiết Tĩnh Xu cảm thấy không được thoải mái nhưng lại không dám làm gì trước mặt trưởng bối nên đành nhích gối lui ra đồng thời người hơi ngả ra sau.

Nàng có ảo giác, khi nàng né đi thì hoàng thượng cũng âm thầm nhích người.

Phát hiện này khiến nàng thở phào nhẹ nhõm.

Thái hoàng thái hậu lại không phát hiện sóng ngầm bên trong. Bà nhìn hai người cười tủm tỉm, càng nhìn lại càng vừa lòng.

Hoàng thượng nói: "Hôm nay khí sắc hoàng tổ mẫu không tồi."

Thái hoàng thái hậu nói: "Uống nhiều thuốc như vậy sao không tốt cho được? Cũng vì hôm nay Tĩnh Xu đến thăm khiến ta rất vui."

Hoàng thượng liền nói: "Hoàng hậu có lòng."

Mọi người trong phòng đều sửng sốt.

Tiết Tĩnh Xu cũng kinh ngạc quay đầu nhìn hắn.

Mặt hoàng thượng thản nhiên như không biết lời mình vừa nói khiến mọi người vô cùng kinh ngạc.

"Đúng đúng đúng!" Thái hoàng thái hậu vui mừng nói: "Xưng hô vậy mới đúng!"

Bà quay đầu nhìn Tiết Tĩnh Xu: "Xu nhi cũng nên sửa lại xưng hô, lúc nào cũng thần nữ thần nữ nghe thật xa lạ. Nếu đã là người một nhà thì xưng một tiếng "con" có làm sao?"

Tiết Tĩnh Xu quay đầu lại nhẹ nhàng đáp: "Dạ"

Thái hoàng thái hậu vô cùng vui vẻ nhưng lại giả vờ nghiêm trang nói: "Hoàng thượng, nếu ngươi đã gọi như vậy thì hôm nay lão thái bà ta đây cũng nói rõ ta rất vừa lòng với đứa cháu dâu này. Đến đầu xuân nàng vào cung, người không được khi dễ nàng có nghe hay không?"

Hoàng thượng ngoan ngoãn đáp lời: "Tôn nhi không dám."

Thái hoàng thái hậu lại nói: "Xu nhi cũng đừng lo lắng. Nếu sau này hoàng thượng dám bắt nạt con thì cứ tới tìm ta, hoàng tổ mẫu sẽ làm chủ cho con."

Tiết Tĩnh Xu cúi đầu nói khẽ: "Dạ… Hoàng tổ mẫu."

"Tốt tốt tốt…" Thái hoàng thái hậu cười mà nước mắt lại trào ra, người nhẹ nhàng lau đi rồi thở dài nói: "Chỉ cần hai con sống tốt là ta yên tâm."

Xảo ma ma đi lên nhận lại chén thuốc trong tay Tiết Tĩnh Xu nói: "Lão nô thấy người an tâm quá sớm rồi. Người phải đợi bệ hạ và nương nương sinh mấy tiểu hoàng tử, công chúa cho ngài chăm nữa chứ."

"Đúng rồi." Thái hoàng thái hậu lại có tinh thần, lôi kéo tay Tiết Tĩnh Xu nhìn qua nhìn lại: "Xu nhi của chúng ta xinh đẹp như vậy phải sinh một tiểu công chúa giống con mới không lãng phí."

Thái hoàng thái hậu quay đầu nhìn hoàng thượng rồi ghét bỏ nói: "Hoàng thượng như vậy thì sinh cho hắn một hoàng tử nhỏ đi."

Hoàng thượng không ngại bị trưởng bối trêu chọc, khóe môi cong lên.

18. Chương 18: Bày Tỏ

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Suy cho cùng thì thái hoàng thái hậu vô cùng yếu ớt nên chẳng bao lâu đã mệt mỏi, hoàng đế cùng Tiết Tĩnh Xu lui ra ngoài điện.

Gió hòa với tuyết tạt vào mặt người tựa như muốn cắt thành từng mảnh.

Tiết Tĩnh Xu kéo chặt áo choàng hơn một chút, đường viền lông của chiếc áo nhẹ nhàng mềm mại ôm lấy cổ nàng mang theo hơi ấm áp.

Đức công công chờ ngoài điện. Sau khi thấy hai người đi ra thì vội dâng lên cho hoàng đế một chiếc lò sưởi nhỏ.

Hoàng đế đưa tay ra nhận rồi quay đầu đưa cho Tiết Tĩnh Xu, "Cầm cho ấm tay."

Hiển nhiên chiếc lò sưởi này khác hẳn bình thường. Nó nho nhỏ còn không lớn bằng bàn tay hoàng đế, toàn bộ được đúc từ vàng ròng chạm rỗng, bên trên khảm rất nhiều bảo thạch đủ màu, thoạt trông như một quả trứng vàng ngũ sắc tinh xảo.

Tiết Tĩnh Xu chần chừ một chút rồi đưa hai tay ra cầm, "Tạ ơn hoàng thượng."

Nàng vừa chạm vào quả trứng vàng thì ngay lập tức có một luồng hơi ấm nóng tỏa ra nhưng không hề bị bỏng tay.

Trong lòng nàng vô cùng tò mò nên lặng lẽ cúi đầu quan sát không biết nó nóng lên, phát nhiệt kiểu gì.

Dường như hoàng đế biết rõ nghi ngờ của nàng nên giải thích: "Bên trên viên hồng bảo thạch to nhất là công tắc, ấn vào nó là có thể mở ra. Trong lõi thì nhỏ hơn một chút, chỉ có than lửa ở bên trong."

Tiết Tĩnh Xu giật mình, thầm khen ngợi người thợ thủ công có ý tưởng khéo léo, tay nghề tinh xảo.

Sau khi Đức công công nhìn thấy động tác của hoàng thượng liền tự phỉ nhổ bản thân đã già nên quá hồ đồ, ngay cả điểm này mà cũng không nhận ra. Giờ đã có hoàng hậu rồi nên có vật gì tốt đương nhiên phải đưa đến tay hoàng hậu trước mới đúng.

Thấy Tiết Tĩnh Xu vô cùng hào hứng say mê chiếc lò sưởi, hắn liền vội vàng tìm cơ hội bù đắp vào sơ suất vừa rồi thế nên ân cần nói: "Lò sưởi Bát Bảo này chính là kiệt tác của Đại tượng sư tiền triều, trong thiên hạ chỉ có một đôi và tất cả đều ở trong cung. Có một cái to hơn một chút thì ở trong cung của thái hoàng thái hậu còn cái này nhỏ hơn, có thể dễ dàng mang bên mình. Lúc sử dụng thì chỉ cần mở công tắc bỏ một cục than ngân sương vào là lò sưởi có thể tỏa nhiệt liên tục trong bốn tiếng đồng hồ."

Tiết Tĩnh Xu chợt nghĩ đến điều gì thế là vội hỏi: "Là Hoàng kỳ thuật đại sư ư?"

Đức công công nói: "Chính là ông ta."

Mặt Tiết Tĩnh Xu hiện lên vẻ kích động, thấy hoàng đế nhìn mình liền vụt tắt sau đó chợt nói: "Lúc trước ở trên núi, khi rảnh thì thần nữ có đọc một ít tạp thư. Trong đó có "Ky quan tạp đàm" của Đại tượng sư,

thần nữ ngu dốt nên có rất nhiều chỗ chỉ hiểu nửa vời nhưng vẫn vô cùng thán phục ý tưởng khéo léo của đại sư. Bây giờ được tận mắt nhìn thấy tác phẩm của đại sư nên nhất thời phấn khích, xin bệ hạ thứ tội."

Hoàng đế khẽ gật đầu, không biết nghĩ đến cái gì, lặng im một hồi rồi nói: "Ngươi đi theo ta."

Tiết Tĩnh Xu không hiểu gì đi theo hắn ra phía sau cung Trường Nhạc, ra đến bên ngoài thì nghi thức hoàng đế cùng nàng ngồi kiệu dừng lại.

Hoàng đế đỡ nàng lên kiệu rồi tự mình ngồi lên kiệu đuổi theo. Đức công công đứng bên cạnh nghi trượng chỉ huy nhóm thái giám nâng về hướng điện Sùng Đức.

Tiết Tĩnh Xu thấy vô cùng lạ lùng. Điện Sùng Đức là điện ngoài, là nơi hoàng đế sinh hoạt hàng ngày cũng như triệu kiến các quan lại. Nữ nhân hậu cung chưa được truyền gọi thì không thể tùy tiện đến gần, bây giờ hoàng đế đưa nàng đi theo để làm gì?

Điện Sùng Đức không phải là một phòng mà là một cung điện chỉnh tề, trong đó chủ điện là Sùng Đức và còn rất nhiều thiên điện nữa.

Tiết Tĩnh Xu xuống kiệu từ ngoài điện rồi cùng hoàng đế vào một thiên điện. Bên trong bày rất nhiều vật quý giá, các ngăn kệ rực rỡ muôn màu như muốn làm lóa mắt mọi người.

Những vật phẩm kia đều không phải trường hợp ngoại lệ, tất cả đều được đúc bằng vàng óng ánh khảm đầy bảo thạch, ánh vàng chiếu khắp phòng khiến căn phòng tràn ngập một loại thưởng thức khó tả.

Tiết Tĩnh Xu đứng trong một nơi toàn là vàng thì vô cùng kinh ngạc sau đó trong lòng khẽ động, nàng giương mắt nhìn về phía hoàng đế, không dám tin nói: "Những thứ này… Đều là tác phẩm của Hoàng kỳ thuật đại sư ạ?"

Hoàng đế gật đầu, cầm con ngựa ở ngăn thứ nhất, thân ngựa vẫn được khắc bằng vàng, đôi mắt lại được khảm bằng hai viên bảo thạch vàng lam. Không biết hoàng đế gẩy ở đâu mà bỗng nhiên con ngựa trên tay hắn đạp vào không trung.

Tiết Tĩnh Xu liền tin ngay lập tức. Kỹ thuật khéo léo như vậy trừ Đại tượng sư thì còn có ai có thể làm ra? Huống hồ phong cách lộng lẫy phú quý này đúng là sở thích của ông ta.

Điều khiến nàng không dám tin là tác phẩm ngàn vàng của Hoàng kỳ thuật rất khó tìm, từ sau khi ông qua đời thì các tác phẩm lại dần biến mất, không biết hoàng đế phải bỏ ra bao lâu mới có thể sưu tầm được một phòng toàn trân phẩm như vậy.

Hoàng đế lại biểu diễn cho nàng xem mấy thứ đồ chơi nhỏ mới lạ như cây quạt giả có cánh quạt quay như thật, xe ngựa nhỏ có thể di chuyển, có thể giải được khóa ngàn trượng, không có cái nào không tinh xảo, không có cái nào không kì diệu.

Tiết Tĩnh Xu tò mò đang định lấy chiếc khóa ngàn trượng chơi thử thì ngoài điện truyền đến tiếng Đức công công thấp giọng báo An thân vương cầu kiến.

Thấy hắn có chính sự, Tiết Tĩnh Xu vội nói: "Thần nữ xin cáo lui trước."

Hoàng đế nói: "Bảo hắn vào phòng luận bàn chính sự chờ đi." Rồi đưa khóa ngàn trượng cho Tiết Tĩnh Xu: "Ngươi mang về mà chơi."

"Cái này… Thần nữ ngốc nghếch nên sợ làm thế nào cũng không thể giải được."

"Không sao." Hoàng đế nói.

Tiết Tĩnh Xu đành phải cầm lấy.

Hoàng đế gật đầu, "Để Đức Lộc tiễn ngươi xuất cung." Nói xong liền sải bước rời đi.

Mắt thấy hắn sắp rời khỏi điện, Tiết Tĩnh Xu nghĩ tới một chuyện nên vội nói: "Hoàng thượng, không biết bao giờ thần y ở sư môn thần võ Đại tướng quân tới?"

Hoàng đế dừng bước quay lại nhìn nàng: "Buổi sáng nhận được hồi âm thì hắn nói chỉ còn cách kinh thành chưa đến nghìn dặm. Nếu không có trở ngại gì thì có thể đến trước giao thừa."

Lúc này Tiết Tĩnh Xu mới yên lòng.

Chân trước hoàng thượng vừa đi thì chân sau Tiết Tĩnh Xu cũng đi ngay theo ra ngoài thiên điện. Xa xa, bên ngoài phòng luận bàn chính sự có một chàng trai trẻ tuổi nhưng không thể thấy rõ tướng mạo, nhìn quần áo phẩm cấp của hắn thì có lẽ là An thân vương trong lời Đức công công vừa nói.

Dường như thấy hắn nhìn về phía bên này, Tiết Tĩnh Xu không dám nhìn nhiều nữa, quay đầu lại nói: "Lại làm phiền công công."

Đức công công vội nói không dám, tay cung kính cầm một chiếc khay, trong khay đặt một tấm lệnh bài: "Vừa rồi bệ hạ phân phó giao tấm thẻ bài này cho nương nương. Về sau hoàng hậu nương nương muốn ra vào hoàng cung thì không cần truyền gọi nữa."

Tiết Tĩnh Xu nghe hắn gọi như vậy thì hơi mất tự nhiên nhưng nàng biết sớm muộn gì đó cũng sẽ là thói quen nên không nói nhiều. Điều khiến nàng kinh ngạc là hoàng đế lại cho nàng lệnh bài có thể tự do ra vào cung điện, ý là sau này nếu nàng muốn vào cung thăm thái hoàng thái hậu thì không cần phải dâng thẻ bài chờ truyền gọi mà có thể trực tiếp vào luôn.

Trở lại Tiết phủ, Liễu Nhi thấy chiếc lò sưởi Bát Bảo kia thì cũng thán phục không thôi. Nàng cẩn thận từng li từng tí cầm trên tay quan sát hồi lâu rồi mới chống cằm cảm thán nói: "Tiểu thư, mọi đồ vật trong cung thật kì diệu."

Tiết Tĩnh Xu thấy mắt nàng xoay tít nhìn chằm chằm chiếc lò sưởi bảo thạch, buồn cười nói: "Là đồ vật trong cung đều rất đáng giá mới đúng chứ?"

Liễu Nhi toét miệng cười, "Vâng vâng."

Tiết Tĩnh Xu khẽ cười rồi lại chăm chú nhìn khóa ngàn trượng, lúc trước nàng bảo hoàng đế không giải được không phải khiêm tốn, lúc trước khi đọc tạp thư ở am ni cô thì nàng đọc không hiểu quyển "Ky quan tạp đàm" nhưng vì trên núi có quá ít sách nên không thể không mở ra xem, hiểu được ít hay nhiều thì cũng xem.

Liễu Nhi cũng tò mò tiến lại gần nhìn, thấy đó là một chiếc hộp vuông vức chẳng có gì thú vị liền hỏi: "Tiểu thư, người này cũng thật lãng phí. Sao lại biến khối vàng to như vậy thành thứ xám xịt xấu xí này chứ?"

Tiết Tĩnh Xu không ngẩng đầu, "Chúng ta nói ông ấy lãng phí nhưng có lẽ người ta chẳng thiếu chút vàng bạc này. Bao nhiêu người dâng hàng ngàn thiên kim chỉ mong ông làm cho một tác phẩm đấy."

Liễu Nhi líu lưỡi, quay ra nhìn, "Bao giờ giàu em cũng sẽ coi tiền là cặn bã như vậy."

Tiết Tĩnh Xu chỉ cười không nói.

Liễu Nhi lại nói: "À, có một chuyện. Chiều nay em nói chuyện với Vân Hương tỷ tỷ thì ngày xưa có một lệ cũ là khi hết năm thì mỗi phòng, mỗi viện trong phủ sẽ ban thưởng cho hạ nhân. Theo lí mà nói, chúng ta ở chung viện với Nhị phu nhân nhưng giờ lại ở một viện riêng, nhỡ đến lúc đó có người không biết lại tới lấy phần thưởng. Vân Hương tỷ tỷ bảo em hỏi người làm thế nào."

Tiết Tĩnh Xu nghiêng đầu suy nghĩ một chút nói: "Vậy trước tiên cứ chuẩn bị đi. Dù người khác không đến đòi thì tự chúng ta cũng phải phát vài bao lì xì thuận theo tình hình."

"Vâng."

Liễu Nhi đứng dậy mở tủ lấy bạc vụn ra đếm, "Lúc trước em đã hỏi Vân Hương tỷ tỷ, nàng nói nếu không đặt sớm quả tử thì chỉ có thể mua ở cửa hàng nhưng không biết chỗ bạc này của chúng ta có thể mua được bao nhiêu."

Tiết Tĩnh Xu nhìn lác đác mấy khối bạc vụn nói: "Không phải trong tủ vẫn còn mấy đĩnh vàng à? Em lấy một hai cái ra đổi quả tử thôi, thế là đủ rồi."

Liễu Nhi trợn mắt nói: "Một đĩnh vàng nặng đến mười lạng, có thể đổi ra một trăm lạng bạc đó, cần gì phải đổi toàn bộ chứ?"

Tiết Tĩnh Xu biết rõ nàng đau lòng, trong lòng cười thầm nói: "Vậy thì không cần đổi toàn bộ đâu, em cắt ra một ít hoặc ra hàng bạc bảo người ta đổi cho."

Liễu Nhi rầu rĩ đáp, dù thịt đau như cắt nhưng không thể làm mất thể diện của tiểu thư, đành phải lấy vàng từ trong rương ra, đặt vào trong tay sờ soạng, lưu luyến không thôi nói: "Tiểu thư, em đi cùng Vân Hương tỷ tỷ nhé."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, "Mang theo hai gia đinh nữa, đi trên đường cẩn thận một chút."

"Em biết rồi."

Đến trước bữa tối Liễu Nhi mới trở về, nhìn không ra tâm trạng sa sút lúc nãy, nàng hào hứng vội vàng lấy bao quả tử ra để trên khay, bưng ra trước mặt Tiết Tĩnh Xu, "Tiểu thư người nhìn xem, mấy quả tử này được làm rất tinh xảo."

Dù ngoài miệng nói không nỡ đổi nhưng các quả tử nàng mua lại có tỉ lệ không tệ, hiển nhiên là dùng đủ tiền.

Tiết Tĩnh Xu thoáng nhìn qua, trên bàn có khoảng hơn mười quả tử, hơn nửa là bạc, non nửa là vàng, có cái được đúc thành hình hoa mai, khắc chữ Phúc nhỏ, cái thì làm hình bí ngô nhỏ, hoa hướng dương, cái nào cũng vô cùng khéo léo đẹp đẽ khiến người ta yêu thích.

Liễu Nhi nói: "Bạc để thưởng cho những người hầu hạ trong viện còn vàng cho đám thiếu gia, cô nương nhỏ tuổi. Tiểu thư người thấy có được không?"

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, "Em còn suy tính chu đáo hơn ta nhiều."

Liễu Nhi vui vẻ cười một tiếng nhưng lại ỉu xìu rất nhanh, "Đĩnh vàng kia còn chưa dùng hết nhưng em lại tiêu hết chỗ bạc thừa trên người rồi."

Tiết Tĩnh Xu an ủi nàng: "Chưa chắc đã phát hết chỗ quả tử này mà. Nếu còn thừa thì cho em cầm hết, huống hồ chúng ta phát cho người ở đây nhưng thể nào chẳng thu được một ít ở chỗ trưởng bối. Em thử tính xem, có khi đến lúc đó chỉ có nhiều hơn chứ chẳng có chuyện ít đi."

Liễu Nhi lại vui vẻ trở lại.

Ngày thứ hai, Tiết gia mở từ đường quét dọn từ trên xuống dưới, rửa sạch đồ cúng lễ, loay hoay đến mức chân không chạm đến. Người nhàn rỗi nhất có lẽ chính là mấy vị cô nương.

Vì Tần thị đi hỗ trợ Vương thị nên không có ai rảnh quan sát Tiết Tĩnh Uyển. Nàng không có người cưỡng ép, chẳng có gì làm nên dẫn Lục cô nương, Thất cô nương đến viện của Tiết Tĩnh Xu chơi.

Lần này mấy đứa đến còn mang theo bánh ngọt do cậu ruột của Thất cô nương nhờ người gửi đến. Tiểu cô nương không chờ được nên lấy ra cùng các tỷ muội nếm thử.

Nhà mẹ đẻ Tam phu nhân Lâm thị là hoàng thương, cậu của Lâm gia vào Nam ra Bắc nên tầm mắt rộng rãi hơn người bình thường. Thức ăn đưa cho cháu ngoại cũng không hề giống các món ăn thường thấy trong kinh thành. Trong đó có bánh dừa xốp sữa bò, nghe nói là hương vị phía nam, được mọi người khen rất nhiều.

Tiết Tĩnh Uyển ăn một miếng liền hài lòng rồi liên tục nói: "Thất muội muội, lần sau muội về nhà cậu làm khách nhớ mang lên cho ta nữa nha."

Thất cô nương còn chưa nói gì, Tiết Tĩnh Xu đã nói trước: "Muội là tỷ tỷ lại tranh thức ăn với muội muội mà không thấy xấu hổ à?"

Tiết Tĩnh Uyển cười hì hì, dịu dàng nói: "Nhưng thật sự rất ngon mà. Lục muội muội, muội nói có đúng không?"

Lục cô nương cũng gật đầu theo.

Thất cô nương chớp mắt mấy cái rồi nói: "Ngũ tỷ tỷ, nếu như tỷ còn muốn ăn thì muội có một cách. Trong nhà cậu muội có một biểu ca, năm nay mười một tuổi, Ngũ tỷ tỷ gả Lục muội muội cho hắn làm con dâu nuôi từ bé. Vậy là từ giờ muốn ăn bao nhiêu thì có bấy nhiều rồi còn gì."

Tiết Tĩnh Xu nghe vậy hơi kinh ngạc nhìn Thất cô nương một cái.

Dù năm nay hai vị cô nương Lục, Thất đều chín tuổi nhưng có lẽ từ trước tới giờ Lục cô nương không được coi trọng nên rất nhát gan, yếu ớt, giờ hơi thả lỏng ra một ít mới có dáng vẻ của một tiểu cô nương.

Mà từ bé, Thất cô nương đã chịu ảnh hưởng từ mẹ nên bình thường cách nói chuyện đều già dặn, lưu loát hơn bạn cùng trang lứa rất nhiều, có nhiều chuyện tiểu cô nương hiểu rất rõ ràng.

Nhưng Tiết Tĩnh Xu cảm thấy cho dù hiểu chuyện nàng cũng sẽ không vô duyên vô cớ nói những lời như vậy, có phải người lớn nói gì mà bị nàng nghe thấy không?

Nàng quay đầu nhìn khuôn mặt ngây thơ của Lục cô nương. Tóc máu trên mặt tiểu cô nương còn chưa rụng hết, hai gò má của đứa trẻ vô cùng núng nính, mềm mại.

Nếu như thật sự trưởng bối đang tính toán gì đó thì có phải còn quá sớm hay không?

Lục cô nương chưa kịp phản ứng, Tiết Tĩnh Uyển đã kêu lên: "Không được không được! Ta tình nguyện không ăn chứ nhất định không thể lấy Lục muội muội đi đổi."

Lục cô nương không rõ chuyện gì xảy ra nhưng nghe thấy lời này của nàng thì vô cùng cảm động nhìn nàng: "Ngũ tỷ tỷ…"

Khuôn mặt Tiết Tĩnh Uyển đỏ lên nhưng lại ưỡn ngực rất nhanh: "Muội là muội muội của ta, nhất định ta sẽ che chở cho muội, không cho ai cướp muội đi."

Thất cô nương nhăn mũi, bất mãn nói: "Ngũ tỷ tỷ, muội chỉ nói đùa một chút thôi mà, tỷ làm như muội là người xấu ấy."

Lục cô nương nhìn hai người trái phải, bị kẹp ở giữa nên đành cẩn thận hòa giải.

Chờ các nàng về hết rồi, Liễu Nhi mới thu dọn mặt bàn rồi nhỏ giọng hỏi: "Tiểu thư, Nhị phu nhân thật sự định kết thân với Lâm gia sao?"

"Em cũng nhìn ra à?" Tiết Tĩnh Xu hỏi lại.

Liễu Nhi nói: "Chẳng qua em cảm thấy, nếu không có ai từng nói điều đó thì Thất cô nương sẽ không tự dưng nói thế."

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng gật đầu.

Mấy ngày nay nàng đã nghĩ, vì Đại phòng không có con trai trưởng, Tam phòng lại là thứ xuất, trong bốn vị thiếu gia thì có Tứ đệ là con vợ cả. Nếu nàng không vào cung thì về sau tước vị trong phủ vào tay ai còn rất khó nói, nhưng đợi đến khi nàng làm hoàng hậu thì Đại phòng muốn tranh cũng hữu tâm vô lực(*), cuối cùng có lẽ Nhị phòng sẽ duy trì tước vị.

(*) Hữu tâm vô lực: Có lòng mà không có sức

Mà đến khi ông nội mất thì nhất định các vị thúc bá sẽ muốn ở riêng.

Trước đây Đại phòng chưởng gia thì ít nhiều cũng lấy được một ít tiền riêng. Tam phòng lại có thân thích là hoàng thương nên không có chuyện thiếu tiền. Phòng có ít của cải nhất là Nhị phòng bọn họ, nếu mẹ muốn tính toán tương lai cho Tứ đệ, muốn đại diện Thừa Ân công phủ thì sẽ tìm cách gả Lục muội muội vào Lâm gia. Từ đó, Tiết phủ không cần lo kiếm sống, Lâm gia lại có Thừa Ân công phủ làm chỗ dựa, người ngoài nhìn vào thì quả thực là vẹn toàn đôi bên.

Càng nghĩ càng thông suốt, nội tâm Tiết Tĩnh Xu càng phức tạp.

Nàng hiểu thứ nữ trong gia đình giàu có không được coi trọng, ngay cả hôn sự cũng là ván bạc của gia tộc.

Nàng không nhịn được mà nghĩ, nếu nàng không làm hoàng hậu, khả năng kế thừa tước vị của Tứ đệ sẽ nhỏ đi thì có phải Tần thị sẽ không quyết định tương lai của Lục muội muội sớm như vậy?

Nhưng rất nhanh, nàng lại lắc đầu cười khổ, tương lai của mình nàng còn không nắm chắc được thì có tư cách gì để lo lắng cho người khác?

Đảo mắt một cái đã đến hai mươi chín tháng chạp. Trong phủ đã được quét dọn sạch sẽ, các nơi đều đã dán câu đối xuân chúc phúc, chiếc đèn lồng lớn màu đỏ khiến hai con sư tử bằng đá ở ngoài cửa rực rỡ sáng bóng hẳn lên.

Ngay từ sáng sớm, đàn ông trong phủ do Tiết lão thái gia dẫn đầu vào cung chúc mừng.

Thân thể thái hoàng thái hậu không khỏe nên hôm nay và ngày mai các nữ quyến được miễn hành lễ.

Chờ đến khi Tiết lão thái gia trở về thì mọi người theo thứ tự vào nhà thờ bái lễ tổ tiên.

Theo lễ nghi, một đống người vây quanh Tiết lão thái gia và Chu lão thái quân trở về phòng khác. Hai lão nhân gia ngồi vào chỗ của mình, Tiết Đại lão gia dẫn đầu nhóm đàn ông, Đại phu nhân dẫn đầu nhóm nữ quyến tiến lên hành lễ.

Sau khi trở về chỗ thì gia nhân nha hoàn tiến lên bái lạy, Đại phu nhân sai người phát tiền lì xì, nhất thời cả phòng vang lên rất nhiều lời may mắn.

Không lâu sau phòng bếp đến thông báo tiệc đoàn viên đã được dọn lên. Mọi người lại rời phòng khách đi ăn tiệc, cho đến khi Tiết lão thái gia mệt mỏi trở về phòng nghỉ thì mọi người mới lục tục tản đi.

Các phòng đều tự về viện của mình đón giao thừa. Tiết Tĩnh Xu cũng đến viện phía Tây ngồi một lúc, nàng phát cho ba đệ muội một đôi vàng như ý phù hợp với tình tính rồi trở về viện Nghênh Xuân.

Liễu Nhi với Vân Hương tập hợp các hạ nhân cùng một chỗ, mỗi người được phát một đôi quả tử bạc.

Mọi người không ngờ lại có niềm vui ngoài ý muốn nên nói lời cảm ơn.

Bên ngoài đèn lồng được treo cao, tiếng pháo trúc vang lên. Tiết Tĩnh Xu để bọn họ ra ngoài chơi cho náo nhiệt, chỉ để lại hai người trông coi nhang đèn.

Liễu Nhi nằm sấp trên bệ cửa sổ, chống cằm nhìn ra ngoài. Hành lang được treo chỉnh tề hai hàng đèn lồng màu đỏ, chiếu lên mặt người ánh hồng hào vui sướng hớn hở.

Nàng không nhịn được thở dài: "Không ngờ năm mới ở dưới chân núi lại náo nhiệt như vậy.

Ở trên núi, chẳng có ai quan tâm năm mới đến, chỉ có sư tỷ Tình Từ thương hai nàng còn nhỏ nên phát cho mỗi người một cái hồng bao.

Nàng vừa than thở thì một ngọn cây trong nội viện hơi rung rung, một vật màu đỏ nhẹ nhàng thong thả bay đến. Liễu Nhi vô thức đưa tay ra đón, cầm trong tay mới cảm nhận được cái nặng của nó, suýt chút nữa đã không cầm nổi.

Đó là chiếc hầu bao thêu, chỉ là khổ hơi to, có lẽ bằng hai bàn tay của nàng. Trông giống hệt chiếc túi vại, đồ bên trong túi nặng trình trịch, không biết chứa cái gì đây.

Nàng không mở ra mà thò đầu qua nhìn về phía bóng đen của cây đại thụ, mở miệng thăm dò nói: "Ngươi là ai? Có còn ở đây không?"

Gió lạnh thổi qua khiến cành cây rung rinh lay động nhưng lại không có ai đáp lời nàng.

Liễu Nhi chờ trong chốc lát rồi đánh bạo chạy ra dưới gốc cây nhìn quanh, mượn ánh đèn lồng màu đỏ, nàng chỉ thấy các cành cây quấn quýt, không một bóng dáng ai.

Lúc này nàng mới chạy về phòng hưng phấn nói: "Tiểu thư, vừa rồi có một người ở trên cây ném cho em cái này."

Tiết Tĩnh Xu vẫn đang ngồi suy nghĩ về cái khóa ngàn trượng, thấy nàng đi đến liền ngẩng đầu nhìn qua, "Là ai?"

"Em không biết là ai nhưng hắn lại trốn trên cây ấy. Người nói hắn có phải thần võ Đại tướng quân không?"

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu, lại hỏi: "Hắn cho em cái gì?"

Tiết Tĩnh Xu đặt chiếc hầu bao lên bàn, đồ bên trong vang lên một tiếng trầm đục, nàng ngạc nhiên nói: "Lúc hầu bao bay đến chỗ em trông nhẹ như bông tuyết, không hề giống như phải mất nhiều sức. Không

ngờ thực tế lại nặng như vậy, suýt chút nữa làm gãy tay em. Tiểu thư, người nói cái này xử lí thế nào bây giờ?"

Vốn Tiết Tĩnh Xu không xác định được nhưng nghe nàng nói xong thì đã tin đến tám chín phần, "Chắc đó là hắn rồi, làm gì có ai có công phu tốt như hắn chứ?"

"Sao hắn lại thích leo cây đến thế nhỉ? Trời lạnh như thế, trên cây toàn là tuyết với băng vô cùng trơn trượt, nếu không cẩn thận đạp vào không khí thì chẳng phải sẽ té chổng bốn chân lên trời sao?"

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Người ta có công phu tốt như vậy, làm gì có chuyện sẩy tay sẩy chân chứ?"

Liễu Nhi dẩu môi tỏ vẻ vẫn không hiểu nhưng nàng cũng không hỏi nữa, nhìn hầu bao trên bàn kích động nói: "Tiểu thư, em có thể mở ra xem không?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Hắn cho em thì là của em, không cần phải hỏi ta."

Liễu Nhi lại nói: "Sao tự dưng lại cho em chứ? Nhất định là của tiểu thư rồi."

Nàng vừa nói vừa cởi hầu bao ra. Bên trong đựng hai thỏi vàng vàng óng, kiểu dáng giống hệt những cái nàng phát cho mọi người, một cái là hoa hải đường, một cái là hoa mai, nó lớn gấp mười lần một quả đấm của Liễu Nhi.

Liễu Nhi kinh hãi há hốc mồm, lắp ba lắp bắp nói: "Á, lớn quá!"

Tiết Tĩnh Xu cũng vô cùng kinh ngạc.

Liễu Nhi nói: "Tiểu thư, hôm nay khi em đi đổi tiền mừng tuổi trong tiệm cũng thấy hai cái này. Đó là đôi lớn nhất trong tiệm, được đặt ngay chính giữa nhà thu hút sự chú ý của mọi người. Em còn hỏi thử chủ quán, hắn nói mỗi cái hai trăm lượng bạc, chẳng phải hai cái là bốn trăm lượng rồi sao!"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Nếu là chúc tết thì cũng quá nhiều rồi. Liễu Nhi, em bảo phải làm gì bây giờ?"

Liễu Nhi lưu luyến nhưng nghĩ đến vị tướng quân kì quái cứ đi leo cây thì sợ gây phiền toái cho tiểu thư, huống hồ lễ vật nặng như vậy quả thật khiến lòng người bất an. Nàng nhìn Tiết Tĩnh Xu rồi thương lượng nói: "Tiểu thư, chờ lần sau gặp mặt thì chúng ta trả cho hắn nhé, còn hôm nay thì cứ để em ôm đi ngủ đi!"

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Nếu em không bỏ được thì mai chúng ta đi đổi hai cái lớn như vậy cho em ôm đi ngủ."

Liễu Nhi xua xua tay, "Không cần không cần đâu, bản thân ngủ thì có ý nghĩa gì, hơn nữa lấy được bạc từ chỗ người khác thì mới đáng giá!"

19. Chương 19: Gần Gũi

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Ngày mùng một đầu năm, buổi sáng mọi người cùng nhau thắp hương cho tổ tiên, Phật tổ.

Sau khi cúng lễ xong thì về viện. Nha hoàn bưng bát chè trôi nước đậu đỏ lên, Tiết Tĩnh Xu chỉ ăn mấy viên, Liễu Nhi ăn hết phần mình lại ăn nốt hơn nửa bát còn thừa của nàng rồi ôm bụng kêu đau.

Tiết Tĩnh Xu đành giúp nàng xoa bụng, bảo Vân Hương đi tìm vỏ quýt khô.

"Chè trôi nước làm từ gạo nếp nên không dễ tiêu hóa, đậu đỏ lại dễ làm trướng bụng. Bảo em ăn ít một chút mà lại dám trốn ta ăn hai chén, giờ em đau bụng thì ai đau hộ em được?"

Liễu Nhi đáng thương nhìn nàng, "Em ăn nhiều như vậy vì không muốn lãng phí mà."

Tiết Tĩnh Xu vừa đau lòng lại vừa tức giận, "Thà lãng phí còn hơn là em phải chịu tội thế này."

Nghênh Hương đi vào nghe thấy lời này bèn cười nói: "Liễu Nhi tỷ tỷ yên tâm, hôm nay phủ chúng ta phát cháo miễn phí, có rất nhiều chè trôi nước để chia cho người nghèo nên sẽ không bị lãng phí đâu."

Liễu Nhi nghe xong liền làm vẻ mặt đau khổ, "Sớm biết thế ta đã không cố ăn."

Vân Hương tìm vỏ quýt xong thì Tiết Tĩnh Xu cho Liễu Nhi ăn hai miếng nhưng lại chẳng thấy hiệu quả đâu. Nàng suy nghĩ một chút rồi nói: "Đi, theo ta đi dạo vườn hoa một chút."

Nghênh Hương vội lấy áo choàng mặc cho Tiết Tĩnh Xu rồi lại chuẩn bị chiếc lò sưởi Bát Bảo thật tốt. Liễu Nhi cũng đứng dậy mặc một chiếc áo khoác dày.

Hai người chậm rãi rời khỏi viện đến vườn hoa, vừa đến nơi thì thấy Tứ cô nương đang ngồi trong nhà thủy tạ(*) thưởng tuyết.

(*) Nhà thủy tạ: Nhà trên mặt nước

Thấy hai nàng, nàng ta nghiêng đầu sang một bên mà cũng không lên tiếng chào hỏi.

Tiết Tĩnh Xu cũng không chủ động nói chuyện với nàng ta.

Liễu Nhi nhăn mũi nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, chúng ta chẳng đắc tội với Tứ cô nương mà sao nàng cứ làm như ai thiếu nàng ta tám trăm lượng ấy."

Tiết Tĩnh Xu nói: "Có khi nàng cảm thấy chúng ta nợ nàng tám trăm lượng thì sao?"

Liễu Nhi lập tức trừng mắt nói: "Nàng nói bậy, ai thiếu nàng ta bạc chứ, đến tám đồng cũng không có đâu!"

Thấy nàng tràn đầy sức sống thế này, Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Chỉ là nói đùa mà thôi, trông em gấp đến đỏ mắt rồi kìa."

Liễu Nhi giơ ngón tay ra nghiêm túc nói: "Tám trăm lượng, lúc đầu khi em bị bán vào phủ cũng chỉ được tám lượng bạc, phải bán em đến một trăm lần mới đủ đấy."

Tiết Tĩnh Xu nghe được lời này thì không cười nữa, nghiêm túc nhìn nàng hỏi: "Liễu Nhi, em có nhớ người nhà không?"

Liễu Nhi khẽ lắc đầu, "Em không biết nữa, em đã sớm quên mất hình dáng của họ rồi, nhưng em nghĩ nếu về sau có cơ hội gặp lại thì em vẫn có thể nhận ra họ."

Nàng vốn là người phương Nam, năm sáu tuổi thì nhà có họa lớn nên cả nhà cùng đi với người khác lên phía Bắc nhưng chẳng may đi được nửa đường thì bị tẩu tán cả. Nàng bị người môi giới bán người bắt lên kinh thành, bán vào Tiết phủ, từ đó về sau vẫn luôn sống bên người tiểu thư. Có thể nói, tình cảm giữa nàng và tiểu thư còn sâu đậm hơn người nhà.

Tiết Tĩnh Xu nghiêm mặt nói: "Đợi đến lúc ta có khả năng, nhất định sẽ giúp em tìm họ."

"Vâng!" Liễu Nhi gật đầu lại nói: "Đã nhiều năm như vậy, cho dù không tìm được thì cũng không sao cả. Từ trước đến nay em vẫn có bạn là tiểu thư mà."

Hai người đi được hơn nửa vườn hoa thì Liễu Nhi không còn no như trước nữa nên lại từ từ đi về.

Sau giờ trưa, hoàng đế sai một thái giam đến nhắn cho Tiết Tĩnh Xu, thần y đã đến kinh, hơn nữa đã vào cung rồi.

Tiết Tĩnh Xu vội sửa sang lại quần áo rồi theo hắn vào cung.

Đã có thẻ bài của hoàng đế nên nàng đến cung Trường Nhạc vô cùng thuận lợi, cung nhân dẫn nàng vào trong điện, hoàng đế đã đứng ở đó, thái hoàng thái hậu đang tựa ở đầu giường, một nam tử xa lạ đang xem bệnh cho bà.

Nàng đang định hành lễ thì hoàng đế ngăn lại, thái hoàng thái hậu nhìn sang, vất vả cười nói: "Xu nhi cũng tới rồi."

"Dạ, hôm nay hoàng tổ mẫu thấy thế nào ạ?" Tiết Tĩnh Xu chậm rãi tới gần, sợ quấy nhiễu đến thần y nên dừng lại trước giường hai bước.

Thái hoàng thái hậu thấy nàng gọi như vậy thì ánh mắt sáng lên, cười nói: "Tốt lắm, con và hoàng đế hiếu thuận như vậy thì ta còn không khỏe chỗ nào đâu."

Tiết Tĩnh Xu nói chuyện với bà vài câu lại vừa liếc mắt nhìn thần ý. Khiến nàng ngạc nhiên là thần y này vô cùng trẻ, trông chắc khoảng hơn hai mươi tuổi, chỉ là hơi lôi thôi lếch thếch, râu ria xồm xoàm, đầu tóc rối bù còn dính vài ngọn cỏ.

Bộ dáng này với lão nhân gia râu bạc trắng trong suy nghĩ của nàng khác nhau hơi nhiều, nàng không nhịn được liếc nhìn hoàng đế.

Dường như hoàng đế cảm nhận được nên nhìn lại nàng, ngừng một chút lại nói: "Đức Lộc, dọn chỗ cho hoàng hậu."

Đức công công vội vàng tự làm, vừa chạy chậm vừa phỉ nhổ mình không có mắt một lần nữa.

Nhưng hắn không nhịn được phản bác lại thay mình, lần này thật sự không thể trách hắn, bệ hạ cũng đứng đó thì sao hắn có thể nghĩ đến chuyện dọn chỗ cho nương nương chứ?

Chỉ là bất kể như thế nào nhưng bệ hạ phải tự mở miệng đã là hắn thất trách không làm tròn bổn phận. Đức công công muốn chuộc lội nên không chỉ tự chuyển ghế đến mà còn sai người rót trà, bưng bánh.

Tiết Tĩnh Xu nói cảm ơn nhưng chẳng có lòng dạ nào để uống trà, trong đầu chỉ lo lắng chờ kết quả của thần y.

Một lúc sau thần y mới đứng lên, xoay người đang định tìm hoàng đế thì lại nhìn thấy Tiết Tĩnh Xu trước. Mắt hắn sáng lên, phong thái bắn ra bốn phía, hắn đi vài bước, mặt dày cười hì hì hỏi: "Mỹ nhân ơi mỹ nhân, nàng tên là gì thế?"

Tiết Tĩnh Xu bị hắn dọa sợ hết hồn, vô thức nhìn về phía hoàng đế.

Hoàng đế đã cất bước từ khi thần y đứng dậy, không đợi hắn lên tiếng thì xà nhà như bị sét đánh – một hạt đậu phộng bay xuống rơi trúng giữa mặt thần y khiến hắn gào khóc thảm thiết.

Một tên nam tử bay xuống từ trên xà nhà, liếc thần y một cái rồi xùy nói: "Mất thể hiện."

Tiết Tĩnh Xu nhận ra đây chính là thần võ Đại tướng quân – Lệ Đông Quân.

"Sư huynh! Sao ngươi lại nhẫn tâm như vậy?! Mũi lệch thì không lấy vợ được nữa đâu!" Thần y ôm mũi kêu rên.

Chỉ thấy Lệ Đông Quân dùng một ngón tay kéo cổ áo thần y như kéo giẻ rách đi ra ngoài điện.

Tiết Tĩnh Xu không nhịn được nhìn bộ quần áo rách tả tơi thành từng sợi của thần y, chẳng lẽ hắn đi ra ngoài bằng bộ đồ này sao?

Hoàng đế cúi đầu hỏi nàng: "Thế nào?"

"Không sao ạ." Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng lắc đầu.

Hoàng đế liền nói: "Nàng chăm sóc hoàng tổ mẫu đi, ta đi một chút rồi quay lại."

Tiết Tĩnh Xu đưa mắt nhìn mấy người ra ngoài lại xoay đầu nhìn thái hoàng thái hậu.

Thái hoàng thái hậu mỉm cười nhìn nàng, "Thế nào, bị dọa sợ à?"

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu nói: "Chỉ là nhất thời không đề phòng thôi ạ."

"Tiểu Phan không có ác ý đâu, chỉ là tính tình còn trẻ con lắm, vừa nãy ta cũng bị nó làm giật mình."

Tiết Tĩnh Xu ngạc nhiên hỏi: "Người biết hắn từ trước ạ?"

Thái hoàng thái hậu lắc đầu cười nói: "Không biết nhưng đứa nhỏ này rất có lòng. Có lẽ lúc nãy sợ ta căng thẳng nên vừa khám vừa nói hết lí lịch của mình cho ta nghe, nói lúc hắn sinh không có khóc, bà đỡ vừa vỗ vài cái liền thả rắm, nó còn kể rất rõ ràng tường tận."

Tiết Tĩnh Xu nghe xong thì cũng buồn cười, lúc này hình tượng của thần y đã sụp đổ.

Đang nói thì Xảo ma ma bưng một bát cháo tới, Tiết Tĩnh Xu cầm nhìn thoáng qua hỏi: "Ma ma, đây là cháo gì vậy?"

Xảo ma ma nói: "Đây là cháo nấu theo đơn thuốc của Phan thái y, củ từ hạt súng ý nhân. Trưa nay thái hoàng thái hậu không ăn trưa, chỉ nói ăn không vào nên cô nương khuyên ngài đi."

Thái hoàng thái hậu không nhịn được bất đắc dĩ nói: "A Xảo, ngươi phải cho ta chút mặt mũi trước mặt tiểu bối chứ."

Tiết Tĩnh Xu cười, múc một thìa cháo thổi cho nguội rồi đưa đến bên miệng bà, "Vậy người ăn cháo đi, như vậy con và ma ma vừa an tâm, mặt mũi của người vẫn còn nguyên vẹn. Chẳng phải vẹn toàn đôi bên hay sao?"

Nói chung người đến tuổi rồi cũng sẽ có ít tính trẻ con. Thái hoàng thái hậu cũng không phải người ngoại lệ, lầu bầu lẩm lẩm vài câu mới chịu ăn cháo.

Bà vừa ăn xong một chén cháo thì hoàng đế bước vào từ bên ngoài, sắc mặt vẫn như bình thường.

Chẳng ai không dám hỏi hắn kết quả thế nào mà hắn cũng không đề cập đến.

Thái hoàng thái hậu nhìn ra ngoài điện hỏi: "Tiểu Phan đâu?"

Hoàng đế nói: "Đang ở ngoài viết đơn thuốc ạ."

"Đừng bắt nó rời đi ngay. Đứa nhỏ này đáng yêu lắm, ta còn muốn nói chuyện với nó một lúc."

Hoàng đế gật đầu sai Đức Lộc đi truyền lời.

Thái hoàng thái hậu lại kéo tay Tiết Tĩnh Xu hỏi: "Giao thừa đêm qua trong phủ có náo nhiệt không?"

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Náo nhiệt lắm ạ, câu đối đỏ được dán khắp nơi, còn treo cả đèn lồng đỏ nữa, có người đốt pháo trúc khiến chúng nổ vang suốt cả đêm."

Thái hoàng thái hậu mang theo vẻ hoài niệm, "Lúc ta còn là cô nương không bỏ qua cho pháo trúc đâu. Có lần một quả pháo bay đến chân ông nội ngươi nổ tung khiến ông sợ đến mức khóc lớn, vì vậy mà bị mắng một trận."

Tiết Tĩnh Xu kính nể nói: "Lá gan người thật lớn."

"Sao không chứ…" Thái hoàng thái hậu đắc ý nói: "Dù khi đó cha mắng ta nhưng sau lại khen ta, nói ta không hề yếu ớt hơn nam nhi tí nào. Ấy vậy mà đã năm sáu chục năm trôi qua, đều già hết rồi…"

Tiết Tĩnh Xu không lên tiếng chỉ nhẹ nhàng nắm tay bà, hoàng đế lại im lặng.

Thái hoàng thái hậu hồi phục tinh thần lại hỏi: "Tối qua có được phát quả tử không?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Có ạ, mỗi vị trưởng bối cho một đôi, ngược lại con còn thu được nhiều hơn."

"Vậy cũng không thể thiếu phần của ta." Thái hoàng thái hậu nói với Xảo ma ma: "A Xảo, lấy cho ta hộp gỗ đàn hương."

Xảo ma ma mở tủ ra, thận trọng lấy một cái hộp.

Chiếc hộp kia đã được dùng từ lâu lắm rồi, nước sơn ở các góc đã bong ra từng mảng nhưng xung quanh lại vô cùng bóng loáng, hiển nhiên là thường xuyên có người đụng đến.

Thái hoàng thái hậu nói: "Chiếc hộp này do chính tay cha làm cho ta, năm đó khi ta tiến cung chỉ mang theo một mình nó.

Khi ở nhà Tiết Tĩnh Xu cũng từng nghe nói, năm đó khi thái hoàng thái hậu mới nhập cung chỉ là một phi tần bình thường nhưng một đường vinh dự trở thành quý phi, sau khi tiên đế đăng cơ liền trực tiếp trở thành Hoàng thái hậu.

Thái hoàng thái hậu mở chiếc hộp ra, bên trong xuất hiện một đôi quả tử vô cùng tinh xảo, chúng còn tinh xảo hơn nhiều cái hôm qua Tiết Tĩnh Xu nhìn thấy.

"Giao thừa cuối cùng trước khi ta vào cung, mọi người đã đặc biệt tìm người làm theo kiểu dáng yêu cầu, bởi vì kĩ thuật rất khó nên chỉ làm được một đôi này, con cầm đi."

Tiết Tĩnh Xu trịnh trọng nhận lấy, nói khẽ: "Cảm ơn hoàng tổ mẫu."

"À," Thái hoàng thái hậu cười thành tiếng, nhìn về phía hoàng đế trêu chọc nói: "Hoàng thượng lớn như vậy chắc không cần tiền mừng tuổi đâu nhỉ?"

Hoàng đế nói: "Trước mặt hoàng tổ mẫu tôn nhi mãi mãi là trẻ con."

"Ai ui." Thái hoàng thái hậu vui tới mức ngửa trước ngửa sau: "Các ngươi xem đi, thằng nhóc này vì muốn lấy đồ từ chỗ ta mà miệng cứ như bôi mật ấy! Mà thôi, ai bảo bà lão ta mềm lòng, gia tài đều cho các ngươi cả."

Bà lấy một miếng ngọc bội từ trong chiếc hộp đàn hương ra nói: "Cái này năm đó cha và ông cố ta rất thích nó, giờ cho ngươi đây."

Cho hai người xong, thái hoàng thái hậu vội bảo Xảo ma ma cất chiếc hộp đi rồi cười nói: "Nếu không cất đi thì chỉ sợ cái hộp cũng chẳng còn, ta còn định giữ lại ý đồ chờ hai con đại hôn thì cho sau."

Vừa cất xong thì thần y Phan Tế theo Đức Lộc tiến vào, Lệ Đông Quân chậm rãi đi ở phía sau.

Thái hoàng thái hậu vẫy tay, "Tiểu Phan mau tới đây."

Tiết Tĩnh Xu đứng dậy đến bên cạnh hoàng đế.

Phan Tế u oán nhìn nàng một cái, "Mỹ nhân nàng đừng sợ, nàng đã là vợ của người khác rồi thì ta sẽ không dây dưa nữa đâu." Nói xong càng thêm ai oán nhìn hoàng đế một cái.

Hoàng đế bất vi sở động. (*)

(*) Bất vi sở động: không có động tĩnh, không bị thuyết phục

Lệ Đông Quân chậc một tiếng.

Không biết có phải Phan Tế vừa bị hắn dạy dỗ hay không mà vừa nghe tiếng hắn liền co rúm cổ lại không dám nói nữa.

Thái hoàng thái hậu vui vẻ nói: "Đứa nhỏ này thật đáng thương. Nói cho bà bà nghe một chút, con thích cô nương thế nào để ta làm mai cho con nào."

Phan Tế nghe xong hai mắt liền tỏa sáng, tràn đầy chờ mong nói: "Con thích mỹ nhân xinh đẹp như vậy!"

"Ôi! Cái này khó nhỉ, như Xu nhi bà bà ta còn chưa thấy người thứ hai đâu." Thái hoàng thái hậu khó xử nói.

Phan Tế ỉu xìu ngay lập tức.

Thấy hắn thật đáng thương, thái hoàng thái hậu lại nói: "Không bằng con giảm yêu cầu xuống một chút? Trên đời này có nhiều cô nương như vậy, không có mỹ nhân xinh đẹp nhất thì còn có người xinh thứ hai, thứ ba mà."

Phan Tế ỉu xìu nói: "Cảm ơn bà bà nhưng không được rồi. Con cần tìm được người xinh đẹp nhất làm vợ, nếu không sẽ bị các sư huynh chê cười."

Lệ Đông Quân lại xùy cười một tiếng, "Không biết lúc trước người nào khoe khoang khoác lác cuộc đời này hoặc là lấy người xinh đẹp nhất hoặc là độc thân cả đời."

Thái hoàng thái hậu đành an ủi nói: "Lúc trẻ có ít mục tiêu là điều tốt."

Mọi người lại cùng trò chuyện với thái hoàng thái hậu một lát, thấy bà mệt mỏi, Phan Tế với Lệ Đông Quân cáo lui, hoàng đế cũng đi ra khỏi điện.

Tiết Tĩnh Xu cùng Xảo ma ma đỡ thái hoàng thái hậu nằm xuống, chờ bà ngủ rồi mới lui ra.

Bên ngoài không còn bóng dáng của Lệ Đông Quân với Phan Tế, chỉ có hoàng đế đứng chắp tay trước điện.

Cảnh tượng này quen như đã từng gặp.

Tiết Tĩnh Xu dừng bước, nàng nhớ lần đầu tiên vào cung, sau khi rời cung của thái hoàng thái hậu thì cũng thấy bóng lưng hoàng đế từ đằng sau như vậy, chỉ là giờ đây trông hắn lạnh lẽo hơn nhiều.

Nàng nhớ tới kết quả của cuộc chẩn bệnh hôm nay, lòng trầm xuống, lẽ nào bệnh của thái hoàng thái hậu...

Hoàng đế nghe thấy động tĩnh từ phía sau liền quay người lại, "Hoàng tổ mẫu ngủ rồi?"

"Vâng." Tiết Tĩnh Xu im lặng một chút sau đó không nhịn được hỏi: "Hoàng thượng, Phan thần y nói thế nào? Thân thể thái hoàng thái hậu nghiêm trọng hơn sao?"

Hoàng đế nhìn nội điện không trả lời sau đó mới lên tiếng: "Nàng đi cùng ta đi."

Hoàng đế không cho người đi theo, chỉ có hắn và Tiết Tĩnh Xu, một trước một sau bước vào trong đất tuyết.

Quả thật, ngày đầu tiên của năm ngoài cung là nơi náo nhiệt nhất, trong cung lại lạnh hơn bình thường.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng giày đạp lên tuyết tạo ra tiếng kẽo kẹt kẽo kẹt.

Bỗng nhiên hoàng đế nói: "Hoàng tổ mẫu già rồi."

Giọng điệu của hắn vô cùng bình thản như chỉ tường thuật lại một sự việc bình thường.

Tiết Tĩnh Xu lại nghe ra phần đè nén nặng trĩu, lòng cũng chìm xuống đáy cốc. Nàng há to miệng, khàn khàn giọng, "Còn bao lâu nữa?"

"Nếu chăm sóc cẩn thận thì cũng chỉ được nửa năm một năm nữa."

Tiết Tĩnh Xu cúi đầu vội lau khóe mắt.

Nàng cảm thấy hoàng đế đi đến bên nàng, dừng lại trước người nàng, lúc sau một cánh tay khẽ chạm vào vai nàng mang theo sự động viên.

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, hắn lại nhìn về nơi xa, mặt vẫn rất bình tĩnh, "Không cần quá đau lòng, người cũng đến lúc phải già đi."

Chẳng biết tại sao, dù hắn không biểu lộ cảm xúc nhưng nàng lại cảm thấy bên trong vỏ ngoài bình tĩnh này là sự đau thương và cô đơn không thể nào che lấp.

20. Chương 20: Cung Yến

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Bảy tám ngày sau thân thích lui tới không ngớt, Tiết Tĩnh Xu bình thản ngồi trong viện Nghênh Xuân chép kinh cầu phúc cho thái hoàng thái hậu. Dù nàng không ra ngoài tiếp khách nhưng những người khác cũng chẳng dám ép buộc nàng.

Hai ba ngày nàng lại tiến cung thăm một lần, có lẽ do đơn thuốc của Phan thần y thật sự hiệu quả hoặc lòng thái hoàng thái hậu thoải mái nên thân thể bà ngày càng tốt hơn. Vài ngày sau đã có thể để cung nhân đỡ ra Ngự hoa viên rồi.

Hôm đó khi Tiết Tĩnh Xu tiến cung, thái hoàng thái hậu kéo tay nàng nói: "Nhân dịp gần đây tinh thần ta tốt, trong cung lại quạnh quẽ lâu rồi, tiệc Nguyên tiêu mười lăm tháng giêng chúng ta làm lớn một chút đi."

Đương nhiên Tiết Tĩnh Xu gật đầu đồng ý.

Thái hoàng thái hậu cười nói: "Đừng đắc ý quá sớm, giờ sức khỏe của ta đã không còn như xưa, muốn làm tiệc lớn thì con phải tới giúp ta một tay mới được."

Tiết Tĩnh Xu liền nói: "Được giúp đỡ hoàng tổ mẫu, Tĩnh Xu cầu còn không được."

Thái hoàng thái hậu nghe vậy càng vui vẻ phấn chấn không thôi.

Nàng nói chuyện với bà đến trưa, thương lượng các việc vặt trong cung rồi cùng ăn trưa, đến khi thái hoàng thái hậu đã ngủ Tiết Tĩnh Xu mới chuẩn bị xuất cung.

Kiệu mới ra khỏi cung đã bị người ngăn lại.

Tiết Tĩnh Xu kéo rèm lên, thấy là Đức công công liền hỏi: "Công công có việc?"

Đức công công cười tủm tỉm nói: "Bệ hạ vừa bàn bạc việc nước với các thần công xong, giờ đang ăn cơm trưa nên đặc biệt bảo nô tài mời nương nương di giá."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, "Phiền công công dẫn đường."

Nhóm thái giám khiêng kiệu liền chuyển hướng đi về phía điện Sùng Đức.

Lúc Tiết Tĩnh Xu đến thì hoàng đế đã dùng xong bữa trưa, hắn ngồi trước bàn không biết đang nhìn cái gì.

Thấy nàng vào, hoàng đế đứng thẳng người hỏi: "Đã dùng cơm ở chỗ hoàng tổ mẫu rồi à?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Vâng, hôm nay lão nhân gia bà uống hết một bát cháo, thần sắc lại tốt hơn mấy ngày trước nhiều, quả nhiên đơn thuốc của Phan thần y rất hữu hiệu."

Hoàng đế gật đầu, "Ta nghe hoàng tổ mẫu nói nàng giúp bà tổ chức tiệc Nguyên tiêu?"

"Vâng." Thật ra nàng biết chứ, thái hoàng thái hậu nói là hỗ trợ nhưng sự thật là bà đang chỉ dạy nàng.

Hoàng đế nói: "Nếu cần gì mà không tìm được ở chỗ hoàng tổ mẫu thì bảo Đức Lộc đi chuẩn bị."

Tiết Tĩnh Xu đồng ý đáp lại.

"Đến đây nhìn cái này một chút." Hoàng đế nói.

Tiết Tĩnh Xu chần chừ bước chậm đến trước bàn.

Hoàng đế lại nói: "Đến bên cạnh ta."

Tiết Tĩnh Xu đành phải đi qua, đứng cách hắn một bước.

Hoàng đế chỉ mấy cuốn tranh trên bàn nói: "Đây là bản vẽ do Lễ bộ trình lên. Đó là các mẫu sẽ được thêu lên quần áo, vốn phải để hoàng tổ mẫu quyết định nhưng sức khỏe của bà không tốt nên đưa đến nơi của trẫm, nàng xem thích cái nào?"

Tiết Tĩnh Xu ngẩn ngơ nhìn chăm chú mấy bức vẽ. Trông thấy tất cả đều là tranh vẽ long phượng trình tường cực kì hân hoan, lại nhớ tới lời hoàng đế mới biết là có ý gì – những bức vẽ này chính là kiểu dáng giường cưới và khăn trùm mà hoàng đế muốn nàng chọn.

(*) Long phượng trình tường là loại tranh vẽ chỉ việc vui mừng, may mắn, có đôi có cặp.

Đột nhiên mặt nàng nóng lên, quay đầu liếc thấy hoàng đế đang nhìn mình chằm chằm, hiển nhiên là đang đợi nàng quyết định. Nàng đành nhẹ nhàng hít một hơi, ổn định lại tâm trạng, nhìn qua một lần rồi chỉ vào kiểu mẫu đơn giản nói: "Thần nữ thấy… kiểu này không tệ."

Hoàng đế gật đầu, nói ra ngoài điện: "Đức Lộc."

Đức công công vội vàng chạy vào, thấy bệ hạ với nương nương đang sóng vai nhau sau ngự án liền cúi thấp đầu giả bộ không biết.

Hoàng đế đưa lại cuốn tranh cho hắn, "Đi truyền lời cho Lễ bộ, tất cả hỉ phục đều thêu theo bản vẽ này."

Thấy Đức công công đã lui ra, Tiết Tĩnh Xu lưỡng lự nói: "Hoàng thượng, nếu không còn việc gì thì thần nữ cáo lui trước."

Hoàng đế hỏi: "Hương lần trước nàng đưa ta có còn không?"

"Còn thừa một hộp ạ." Tiết Tĩnh Xu đáp.

"Vậy thì đưa nốt cho ta đi, chỗ trẫm còn có các loại hương khác, nàng xem có thích hay không thì cầm đi."

Tiết Tĩnh Xu không nhịn được hỏi: "Hộp kia của ngài đâu?"

Hoàng đế nói: "Đã dùng hết từ lâu rồi."

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu vô cùng kinh hãi, chỗ hương nàng đưa cho hoàng đế nếu dùng đúng lượng thì có thể dùng trong khoảng hai ba tháng, nhưng đến giờ mới hơn hai mươi ngày mà đã dùng hết rồi?

Nàng hơi lo lắng, suy nghĩ một chút rồi nói khẽ: "Hoàng thượng, dù hương kia không có độc tính nhưng dùng quá nhiều chỉ sợ không tốt cho cơ thể."

Hoàng đế nói thẳng: "Không sao, không đốt hương thì ban đêm không ngủ được."

Mi tâm Tiết Tĩnh Xu hơi cau lại, "Thần nữ cả gan khuyên bệ hạ một câu, bệnh mất ngủ của ngài nếu không nhổ tận gốc mà chỉ dựa vào tác động từ bên ngoài thì chỉ nhổ được phần ngọn. Lúc trước thái hoàng thái hậu có nói thái y trong cung không có biện pháp, giờ Phan thần y đang ở trong kinh, không bằng mời hắn xem bệnh cho ngài một chút?"

Hoàng đế không lên tiếng.

Tiết Tĩnh Xu ngập ngừng, không biết có phải lời nói của mình vượt quá phép tắc làm hắn mất hứng hay không.

Cũng may hoàng đế đáp lại rất nhanh: "Ta biết, hai ngày trước hoàng tổ mẫu cũng bảo Phan thần y xem qua cho ta nhưng hắn nói bệnh này chỉ có thể trị phần ngọn, nếu muốn trị tận gốc phải tự xem bản thân."

Nghe hắn nói vậy Tiết Tĩnh Xu liền hiểu, nghĩ đến chứng bệnh khó ngủ của hoàng đế nguyên nhân không phải trên cơ thể mà do chuyện khác, chỉ là không biết là do đâu.

Nhưng nàng cũng không hỏi mà chỉ nói: "Nếu vậy sau khi về thần nữ sẽ cho người mang hương tới."

Hoàng đế gật đầu, "Nàng vất vả rồi."

Hắn sai một tiểu thái giám mang các loại hương tới, có khoảng chừng mười loại để Tiết Tĩnh Xu chọn lựa.

Vốn Tiết Tĩnh Xu không định lấy nhưng đến khi các loại hương được mang lên thì mùi hương lạ lẫm vờn quanh mũi khiến nàng động tâm. Vì vậy lấy từng loại ngửi qua, không ngờ lại chọn được những loại giống với mong muốn trong lòng.

Sau khi về nàng đốt hương lên, một mùi hương trong trẻo thanh khiết tỏa ra. Lúc đầu nồng đậm rồi dần dần chỉ hơi thoang thoảng nhưng mùi thơm vẫn còn nguyên vẹn.

Liễu Nhi hít sâu một hơi, thở dài rồi cảm thán nói: "Thơm quá! Tựa như mùa xuân đến, trăm hoa đua nở vậy."

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Mũi của em tinh thật đấy, hương này gọi là Bách hoa yến."

Con ngươi Liễu Nhi đảo một vòng, rạo rực nói: "Rất nhiều hoa thì gọi là Bách hoa yến. Tiểu thư, chúng ta làm hương rồi đặt tên là Bách thảo hương đi!"

Tiết Tĩnh Xu suy nghĩ một chút rồi cũng đồng ý nói: "Thế cũng đúng. Liễu Nhi, chỗ hương còn lại đưa cho hoàng thượng thì chúng ta không còn nữa, phải làm thêm thôi."

Liễu Nhi gật đầu thả hộp hương trong tay xuống, "Hoàng thượng dùng nhanh như thế thì chúng ta phải làm nhiều một chút mới được. Vậy em đi mua hương liệu đã."

Nàng vừa đi không bao lâu thì Tiết Tĩnh Uyển sưng mặt vội vàng chạy vào, thở hồng hộc không nói một lời.

Tiết Tĩnh Xu nhìn nàng một cái, ôn hòa nói: "Sao thế? Sao tức giận mà lại trông như bình trà nhỏ thế kia, là ai dám gây sự với Ngũ cô nương của ta nào?"

Tiết Tĩnh Uyển quay đầu nhìn nàng, nhếch miệng, hốc mắt ửng đỏ, "Tam tỷ tỷ, mẹ muốn gả muội cho biểu ca nhưng muội không thích hắn."

Tiết Tĩnh Xu ngồi thẳng người, "Muội nghe ai nói?"

"Chính miệng mẹ nói, mẹ nói chuyện với bà vú nên muội nghe thấy. Muội không thích biểu ca cũng không thích Trăn biểu tỷ, bọn họ toàn lén cười nhạo muội không có quy củ. Người bên nhà ngoại thật đáng ghét!"

Nhà mẹ đẻ Tần thị thuộc dòng dõi thư hương. Tổ tiên là trạng nguyên, về sau cũng có vài tiến sĩ, là quan văn thị tộc, gia phong nghiêm khắc.

Chỉ là mấy năm gần đây hình như không thêm được lứa nào. Chỉ có anh cả của Tần thị sinh được đứa con gái Tần Trăn Trăn mới mười lăm tuổi, nghe đồn tướng mạo xuất chúng, tài hoa hơn người. Nàng ta cùng Tứ cô nương Tiết phủ các nàng, Nhị cô nương phủ Vĩnh Ninh quận chúa và một vị khác của Thẩm gia khá nổi tiếng được mọi người khen là ung kinh tứ muội (*)

(*) Ung kinh tứ muội: bốn cô gái thành Tây An.

Tiết Tĩnh Xu chẳng có chút ấn tượng gì với Tần Trăn Trăn. Mấy ngày nay khách đến nhà, nàng ta cũng đến cùng mợ, nghe nói còn tới viện Nghênh Xuân tìm nàng nhưng lúc đó nàng đang ở trong cung nên không gặp được.

Thấy mặt Tiết Tĩnh Uyển vô cùng tủi thân, nàng an ủi: "Mẹ chỉ lén nói chuyện thôi chứ chưa thông báo cho mọi người chứng tỏ việc này chưa được quyết định, muội đừng gấp."

Tiết Tĩnh Uyển giương mắt nhìn nàng, "Thật sao? Nhưng mẹ nói chuyện với bà vú rất nghiêm túc, còn nói sợ gả muội cho người khác sẽ bị bắt nạt nên muốn hợp tác muội với biểu ca. Nhưng mẹ không biết từ bé đến lớn, biểu ca giỏi nhất là việc bắt nạt muội, còn gọi muội là cô nương xấu, nói muội là nha đầu lỗ mãng không có quy củ."

Tiết Tĩnh Xu nghe vậy liền nhíu mày, ngẫm lại thì hơi tức giận, uổng công nhà cậu tự xưng là gia phong trong sạch mà lại dạy ra một thằng con trai không biết tôn trọng người khác như vậy.

Nàng biết cậu chỉ có biểu đệ là con trai trưởng nên nuông chiều từ nhỏ, nhưng muội muội nàng cũng được nuông chiều từ bé vậy sao không giống người không có giáo dục như hắn?

Nàng hỏi: "Lúc trước lời hắn chế giễu muội, muội có nói với mẹ không?"

"Không có." Tiết Tĩnh Uyển lắc đầu, "Trăn biểu tỷ nói trẻ con hay nói đùa, không nhất thiết phải khua chiêng gõ trống nói cho người lớn nghe, ngược lại còn khiến người lớn tức giận."

Tiết Tĩnh Xu tức đến mức bật cười trước lời tự quyết của cô em họ, nàng chọc chọc đầu Tiết Tĩnh Uyển, hận nàng không biết cãi lại, "Muội ấy, bình thường trong nhà là tiểu bá vương, giờ ra ngoài lại bị mọi người bắt nạt sao có thể nhịn được hả? Giờ muội chỉ cần đi khóc lóc kể lể với mẹ, kể từ đầu đến đuôi hai người kia bắt nạt muội như thế nào cho bà nghe, xem bà đau lòng muội hay là tin hai người họ nói nhảm."

Tiết Tĩnh Uyển uất ức xoa gáy, "Tam tỷ tỷ, thực sự có tác dụng sao?"

"Hữu dụng hay không chẳng phải muội thử là biết ngay sao?"

Tiết Tĩnh Uyển suy nghĩ một chút rồi rầu rĩ nói: "Thế tí nữa muội đi nói với mẹ."

Nàng yên lặng trong chốc lát lại hỏi: "Tam tỷ tỷ, tỷ nói tại sao con người phải lớn lên? Lúc còn bé thật tốt, chẳng phải quan tâm chuyện gì nhưng lớn hơn thì phải lập gia đình, sinh con, hầu hạ cha mẹ chồng, mệt chết đi được mà những tên nam nhân kia còn muốn nạp thiếp."

Tiết Tĩnh Xu nhấp một ngụm trà nói: "Vì vậy chúng ta chỉ cần sống tốt là được, cớ gì phải nghĩ quá nhiều mà không có tác dụng? Chuyện lập gia đình không thể tránh được, năm nay muội đã mười lăm rồi, bao nhiêu người ở tuổi này đã làm mẹ."

"Muội biết mà." Tiết Tĩnh Uyển gật đầu lại quệt mồm nói: "Muội biết phải lập gia đình nhưng muội không muốn gả cho biểu ca."

Tiết Tĩnh Xu giật mình nói: "Gần đây thân thể thái hoàng thái hậu chuyển biến tốt đẹp nên có ý định làm tiệc đèn Nguyên tiêu, không bằng đến lúc đó muội đi cùng ta đi?"

Cung yến này vốn để hoàng gia thết đãi thần tử và gia quyến, về sau lại có không ít nam nữ trẻ tuổi ở bữa tiệc thấy nhau hợp mắt, thúc đẩy được rất nhiều mối nhân duyên. Từ đó các thanh niên tài tuấn(*), tiểu thư khuê các thường thăm dò nhau ở đây mà hoàng gia cũng vui vẻ thúc đẩy nên hàng năm đều tổ chức một trận lớn.

(*) tài tuấn: người có tài và đẹp trai

Vốn năm nay thân thể thái hoàng thái hậu không khỏe mà hoàng đế chưa tổ chức đại hôn nên ai cũng nghĩ tiệc Nguyên tiêu sẽ không tổ chức, không ít người đã thất vọng, không ngờ thân thể thái hoàng thái hậu lại tốt lên, cung yến lại khua chiêng gõ trống bắt đầu chuẩn bị.

Tiết Tĩnh Uyển nghe xong liền vô cùng vui vẻ nhưng rất nhanh lại chần chừ nói: "Muội có thể đi không? Mấy năm trước phủ chúng ta chỉ có Tứ tỷ được đi."

"Sao lại không được? Muội không thể thấp kém hơn nàng ta được, trước là do muội chưa đến tuổi, nhất định năm nay thiệp mời từ trong cung sẽ có tên muội, cứ yên tâm chờ đi."

Tiết Tĩnh Uyển liền vui mừng trở lại, "Thật tốt quá! Tam tỷ tỷ, cảm ơn tỷ."

Tiết Tĩnh Xu xẵng giọng: "Không cần cảm ơn ta, chỉ cần muội đừng thút tha thút thít khóc nhè trước mặt ta là được."

Tiết Tĩnh Uyển đỏ mặt cầm chén trà lên che giấu sự lúng túng, bỗng nàng hít mũi rồi ngạc nhiên nói: "Tam tỷ tỷ, tỷ đang đốt hương gì vậy? Thơm thật đó."

"Cái này gọi là Bách hoa yến, hôm nay vừa lấy từ trong cung ra."

Tiết Tĩnh Uyển truy hỏi: "Là hoàng thượng cho tỷ hay thái hoàng thái hậu đưa tỷ?"

Tiết Tĩnh Xu nhìn nàng hỏi: "Là hoàng thượng đưa nhưng có gì khác nhau đâu?"

"Khác nhiều chứ!" Tiết Tĩnh Uyển nói: "Về sau hoàng thượng với tỷ là vợ chồng, thái hoàng thái hậu là trưởng bối, sao có thể giống nhau được?"

Tiết Tĩnh Xu bật cười: "Toàn là ngụy biện."

Tiết Tĩnh Uyển xua tay nghiêm túc nói: "Người ta nói thật mà. Tam tỷ tỷ, muội thấy hoàng thượng thường xuyên đưa đồ cho tỷ, hắn đối xử với tỷ tốt như vậy, về sau chắc chắn sẽ không bắt nạt tỷ."

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu, "Chuyện sau này sao đoán đúng được."

Tiết Tĩnh Uyển đang định nói gì thì đột nhiên nhớ tới chuyện quả thật nếu bàn về việc đàn ông nạp thiếp nhiều thì chẳng phải hoàng đế là người nạp nhiều nhất hay sao? Tất cả các phi tần đều là thiếp của hắn, về sau nếu hắn có người khác thì còn có thể đối tốt với Tam tỷ tỷ như bây giờ sao?"

Nàng không dám khẳng định, cũng không dám suy nghĩ nhiều, nghĩ tới Tam tỷ tỷ sau này, nghĩ tới tương lai không thể nắm chắc của nàng khiến vành mắt nàng lại đỏ lên.

Tiết Tĩnh Xu vừa khó hiểu vừa bất đắc dĩ: "Hôm nay muội làm từ băng tuyết hay sao mà đến chỗ ta rơi nước mắt nhiều đến thế?"

Tiết Tĩnh Uyển chớp mắt mấy cái, nước mắt liền rơi xuống, "Tam tỷ tỷ, về sau hoàng thượng sẽ có rất nhiều phi tử, vậy tỷ phải làm sao bây giờ?"

Tiết Tĩnh Xu sững sờ, nhẹ nhàng kéo nàng qua nói: "Nha đầu ngốc, đây không phải việc đã được định sẵn sao? Còn làm thế nào nữa, bản thân nghĩ đơn giản đi một chút, đừng quá cố chấp là được. Cuộc sống trước kia trải qua như thế nào thì cuộc sống sau này cũng sẽ như vậy."

Tiết Tĩnh Uyển thút tha thút thít nói: "Nói đã thông suốt là được sao? Nếu không thể thông suốt thì sao đây?"

Tiết Tĩnh Xu lặng đi trong chốc lát rồi nói khẽ: "Nếu không thông suốt được thì cũng phải bảo vệ bản thân, không làm chuyện điên rồ."

Tiết Tĩnh Uyển cái hiểu cái không, nức nở gật đầu.

Đảo mắt đã đến rằm tháng giêng, mới sáng sớm Tiết Tĩnh Xu đã vào cung cùng thái hoàng thái hậu và Xảo ma ma chỉ huy cung nhân trang trí cung điện tổ chức tiệc, giữa trưa hoàng đế hết bận chính sự liền đến ăn trưa cùng các nàng.

Sắc mặt thái hoàng thái hậu hồng hào, vui vẻ lôi kéo Tiết Tĩnh Xu kể những chuyện đã thuộc trong lòng bàn tay về các bữa tiệc năm xưa đã thúc đẩy được bao nhiêu mối nhân duyên tốt.

Tiết Tĩnh Xu không ngờ cha mẹ nàng cũng nhìn trúng nhau ở bữa tiệc Nguyên tiêu này rồi Tiết gia mới cho người đi kết thân.

Lại nói tiếp, quả thật tình cảm của bọn họ rất tốt, nghe nói lúc vừa kết hôn xong, một người đánh đàn một người vẽ tranh; một người làm thơ một người thêm hương, căn bản trong mắt không hề có người khác, nhất thời trở thành câu chuyện để mọi người ca tụng.

Nhưng mặn nồng cũng dần chuyển sang lạnh nhạt, Tần thị vào cửa ba năm mới sinh ra nàng, ba năm sau sinh hạ Tiết Tĩnh Uyển, lại ba bốn năm nữa trôi qua Tiết gia liền thu xếp cho cha nàng nạp thiếp. Chuyện xưa về tài tử giai nhân liền kết thúc như vậy.

Thái hoàng thái hậu nói một lúc, lại nhìn Tiết Tĩnh Xu lắc đầu nói: "Không được không được. Xu nhi à, cách ăn mặc của con quá trong trắng thuần khiết, hôm nay lại có nhiều bông hoa tầm tuổi con như vậy, con không thể không bằng bọn họ được. A Xảo, chốc nữa ngươi thay trang phục cho Xu nhi đi."

Xảo ma ma cười đồng ý.

Tiết Tĩnh Xu bất đắc dĩ nói: "Hoàng tổ mẫu, con coi như xong rồi. Hôm nay người nổi bật phải là các công tử cô nương trẻ tuổi ấy."

"Gì," Thái hoàng thái hậu không đồng ý nói: "Nói gì đấy, bọn nó trẻ tuổi thế con không trẻ tuổi sao? Cái tuổi mười bảy mười tám chính là lúc đánh phấn trang điểm, con đừng ra vẻ lớn hơn bà lão này, hoàng đế ngươi nói có đúng hay không?"

Hoàng đế nghiêm mặt nói: "Hoàng tổ mẫu nói quá đúng ạ."

Thái hoàng thái hậu nghe xong lời này không biết lại xúc động gì, càng thêm bất mãn bĩu môi nói: "Lúc nào cũng rất đúng rất đúng rất đúng rất đúng, cái đồ miệng đầu gỗ này, ngươi không thể nói một hai câu dễ nghe sao? Ngươi xem đám công tử ngoài kia đi, ai cũng biết nói lời hoa mỹ để dỗ dành các cô nương vui vẻ, sao ngươi lại không học được chứ?"

Hoàng đế và Tiết Tĩnh Xu tự dưng gặp nạn, hai người liếc mắt nhìn nhau, không khỏi âu sầu đồng bệnh tương liên(*).

(*) Đồng bệnh tương liên: cùng cảnh ngộ thì thông cảm lẫn nhau.

Thái hoàng thái hậu vẫn còn đang quở trách: "Hai người các ngươi quả thật không phải người một nhà cũng vào chung một cửa mà, nhìn dáng vẻ của các ngươi có chút tinh thần phấn chấn của người trẻ tuổi nào không? Tí nữa A Xảo trang điểm cho Xu nhi, Đức Lộc, ngươi phụ trách phần ăn mặc của hoàng đế, đừng để hắn xấu xí quá làm ta mất mặt."

Đức công công sợ tai bay vạ gió nên liên tục đáp ứng.

Hoàng đế và Tiết Tĩnh Xu như đôi chim cút ngoan ngoãn nghe lời khuyên răn, không dám ý kiến gì.

Dùng xong bữa trưa, hoàng đế còn phải quay về xử lí chính vụ, thái hoàng thái hậu giữ Đức Lộc lại nhắn nhủ một lúc lâu mới thả người đi, tiếp theo lại đến lượt Tiết Tĩnh Xu.

Nàng bị thái hoàng thái hậu ra lệnh cưỡng chế an phận ngồi trên ghế, bị Xảo ma ma và hai cung nhân nữa bố trí đầu và mặt, lòng đầy bất đắc dĩ.

Vất vả lắm mới làm xong, nàng chỉ cảm thấy dường như đầu mình nặng đến ngàn cân, suýt chút nữa không đi đường được, cần hai cung nhân đỡ mới có thể thuận lợi đến trước mặt thái hoàng thái hậu.

Xảo ma ma búi cho nàng kiểu phi thiên kế cao ngất, bởi vì chưa kết hôn nên vẫn còn ít tóc thả dưới ót, búi tóc được cố định bằng chiếc trâm phượng ngọc trai khảm hồng ngọc, miệng phượng ngậm một viên hồng

bảo thạch hình giọt nước sáng long lanh rủ xuống giữa lông mày nàng, ánh sáng của bảo thạch lóe lên càng tỏa ra vẻ thanh tao thoát tục, da trắng như tuyết, đôi môi đỏ mọng làm rung động lòng người.

Thái hoàng thái hậu thấy nàng liền gật đầu liên tục nói: "Phải vậy chứ, phải vậy chứ!"

Xảo ma ma cũng ra sức líu lưỡi ca ngợi, "Lúc trước lão nô chỉ thấy nương nương thanh lịch tao nhã nhưng không ngờ trang điểm xong càng khiến người ta đui mù. Lão nô thấy so với màu trắng thanh nhã kia thì màu đỏ tươi rực rỡ hợp với người hơn nhiều."

"Đúng vậy," Thái hoàng thái hậu nói: "Chờ con nhập cung thì trừ con ra còn ai dám dùng màu đỏ tươi này chứ? Con không dùng sẽ khiến màu đỏ này bị hoang phí."

"Đúng thế, đám cung phi kia sao dám dùng chứ."

Tiết Tĩnh Xu được hai người luân phiên khuyên nhủ nên suy nghĩ dần chuyển sang nếu nàng không dùng màu đỏ diễm lệ này là một sai lầm lớn. Nàng không lay chuyển được thái hoàng thái hậu nên đành phải gật đầu đồng ý, "Đúng như hoàng tổ mẫu nói ạ."

"Chao ôi, thế này là được rồi." Thái hoàng thái hậu vừa lòng thỏa mãn, "Con nói được phải làm được, ta sẽ ở đây nhìn xem."

Tiết Tĩnh Xu bất đắc dĩ cười khổ.

Ở bên này nàng đã trang điểm xong còn ở bên kia Đức công công đang đau khổ túm lông mày.

Có câu "Trên đầu một câu, phía dưới chạy chân ngắn". Hôm nay hắn không phải dùng chân chạy nhưng lòng đau đứt cả ruột.

Thái hoàng thái hậu nói đi nói lại hắn phải chuẩn bị trang phục cho bệ hạ thật tốt nhưng dường như lão nhân gia bà đã quên, thường phục hay triều phục của bệ hạ chỉ có hai ba loại, màu sắc thì không vàng cũng là đỏ, đen, trắng, việc này còn khó hơn cả có bột mới gột nên hồ(*), phải làm thế nào hắn mới biến hoàng thượng thành bông hoa được chứ? Huống hồ chính chủ còn không để tâm phối hợp.

(*) Có bột mới gột nên hồ: Cho dù người phụ nữ có thông minh giỏi giang thế nào đi nữa mà không có gạo cũng không thể nấu được cơm. Ví với làm việc gì mà thiếu điều kiện tất yếu thì khó mà thành công.

Mắt hắn nhìn đống sổ con của hoàng đế, mặt mày ủ dột nói: "Hoàng thượng, sắp đến giờ rồi."

Hoàng đế liếc nhìn sắc trời, ngồi vững không động, "Còn sớm."

Đức công công vội đi nhìn kĩ chiếc chuông rồi nói: "Không còn sớm nữa, sắp đến giờ Thân rồi mà ngài còn chưa thay quần áo."

(*) Giờ Thân: Từ 15h đến 17h

Hoàng đế không thèm quan tâm đến lý lẽ của hắn.

Đức công công gãi ót, gấp đến độ mồ hôi tuôn rơi, "Cung Trường Nhạc đã sai người đến hỏi rồi ạ."

Cuối cùng hoàng đế cũng bỏ sổ con xuống liếc hắn một cái mang theo vài phần bất mãn.

Trong lòng Đức công công cũng đau khổ lắm chứ nhưng đành phải chịu áp lực nặng này: "Sáng nay thái hoàng thái hậu đã nói nếu người không làm theo thì tí nữa lão nhân gia bà sẽ mất hứng."

Phải lôi lệnh bài này ra thì mới có tác dụng. Hoàng đế nhíu mày đi về phía trong điện, Đức công công vội để mấy cung nhân lanh lợi đi vào thay quần áo.

Có lẽ là nhớ kĩ lời thái hoàng thái hậu nói, sợ làm bà không vui thật nên cuối cùng hoàng đế mặc bộ quần áo bình thường không thích mặc màu đỏ bên ngoài thường phục, trên đầu đội cái mão mặc ngọc hình cửu long tranh châu, không nói một lời nào đứng ở đó trông thật phong thần tuấn lãng, uy nghiêm bất phàm.

Đức công công lau trán, nước mắt lưng tròng, cuối cùng cũng không phụ lời nhờ vả của thái hoàng thái hậu, không khiến bà mất mặt rồi.

Rồi hoàng đế đến cung Trường Nhạc mời thái hoàng thái hậu cùng đi, thấy trang phục lộng lẫy giống mình của Tiết Tĩnh Xu, hai người đều không được tự nhiên.

Thái hoàng thái hậu chỉ che miệng cười.

Lúc này đã không còn sớm, đoàn người cùng thái hoàng thái hậu đến bữa tiệc, tất cả mọi người đã tề tụ đầy đủ.

Tiết Tĩnh Xu đỡ thái hoàng thái hậu vào trong điện, hoàng đế đi bên kia, hai hàng người đồng loạt quỳ xuống, chỉ có thể thấy những đỉnh đầu màu đen.

Lần đầu tiên đón nhận cái quỳ của mọi người, dù bọn họ không quỳ với nàng nhưng Tiết Tĩnh Xu cũng phát hiện vài điểm khác thường.

Nàng không nhịn được hơi quay đầu nhìn thái hoàng thái hậu và hoàng đế lại thấy vẻ mặt hai người như bình thường, hành động tự nhiên.

Nàng lại nhìn đám cung nhân hầu hạ đi theo thái hoàng thái hậu, tất cả đều cúi đầu, nhắm mắt, nàng suy nghĩ một chút liền rũ mắt, thu lại tâm tình.

Bên trên xếp hai chiếc bàn nhỏ, thái hoàng thái hậu ngồi chính giữa, bà để Tiết Tĩnh Xu ngồi bên người mình còn hoàng đế ngồi bên tay trái.

Mấy người ngồi vào chỗ của mình xong thì thái giám ty lễ mới hô đứng lên.

Mọi người cùng nói lời cảm ơn rồi đứng dậy trở về chỗ ngồi.

Chỗ ngồi phía dưới được xếp chỉnh tề thành hai hàng, nam bên trái, nữ bên phải.

Sắp xếp kiểu này khiến bên trái chỉ có vài màu xanh trắng mà bên phải lại là cảnh xuân tươi đẹp muôn hồng nghìn tía, vô cùng tưng bừng.

Vốn bữa tiệc rất náo nhiệt nhưng từ khi hoàng đế và thái hoàng thái hậu bước vào thì yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Thái hoàng thái hậu híp mắt nhìn một vòng, điểm tên mấy vị trưởng công chúa và thân vương, hỏi vài câu việc nhà rồi nói vài lời với mấy vị cáo mệnh phu nhân quen mắt, bấy giờ bầu không khí mới dần sôi động hơn.

Nam nữ trẻ tuổi có lá gan lớn vụng trộm ngẩng đầu nhìn về phía trên, Tiết Tĩnh Xu ngồi một bên liền phát hiện rất nhiều tầm mắt rơi trên người nàng, nàng chỉ làm bộ không biết.

Tính ra Tiết Tĩnh Uyển rất gần bên trên, nàng nhịn hồi lâu, cuối cùng vẫn không nhịn được ngẩng đầu cực nhanh liếc qua, thấy rõ người ở trên liền hơi trợn mắt, thở nhẹ một tiếng.

Tứ cô nương Tiết Tĩnh Viện nhíu mày nhìn nàng, bất mãn nói: "Ngươi tưởng đây là ở nhà à mà dám hô to gọi nhỏ?"

Tiết Tĩnh Uyển chẳng hề để ý đến nàng ta, chỉ sững sờ nói: "Tam tỷ tỷ mặc thế này thật xinh đẹp, hoàng đế cũng rất trẻ tuổi, còn đẹp trai hơn Đại ca ca nhiều, hai người họ thật xứng đôi."

Tiết Tĩnh Viện khịt mũi coi thường lời nàng, "Cũng vì kiến thức của các ngươi hạn hẹp, ngày ngày đem việc di nương sinh treo trên môi, tiêu chuẩn, nói ra cũng không sợ bị người ta chê cười."

Lúc này Tiết Tĩnh Uyển mới quay đầu nhìn nàng, nhíu mày nói: "Ngươi nói chuyện thật khó nghe, lúc nào cũng xem thường cái này, khinh thường cái kia, chẳng hiểu ngươi tốt hơn người khác ở điểm nào? Chẳng phải cũng giống chúng ta ngồi ở dưới này sao? Một vùng đen nhánh, nhoáng một cái liền chẳng tìm thấy đâu."

"Ngươi –" Tiết Tĩnh Viện nổi cáu, người nói vô tâm người nghe hữu ý, vốn Tiết Tĩnh Uyển chỉ tùy ý nói một câu chặn miệng nàng ta nhưng không ngờ lại chạm đúng chỗ đau của Tiết Tĩnh Viện.

Nhớ năm đó khi tỷ tỷ của nàng là thái tử phi, vị trí của nàng chỉ cách chủ vị hai ba bàn, lúc đó có bao nhiêu tiểu thư khuê các hâm mộ nàng, trong tối ngoài sáng nịnh nọt nàng?

Từ khi đại tỷ thất thế, địa vị của nàng ta cũng rơi rớt trầm trọng, đã từng được hưởng quang cảnh nở mày nở mặt, giờ nàng ta lại mờ nhạt trong đám người như vậy, sao nàng ta cam tâm được đây?

Cũng có người thấy rõ dung mạo kinh diễm như vậy của Tiết Tĩnh Xu liền hiểu, trước đây còn có người nghi hoặc vì sao Tiết gia Tam cô nương đột nhiên xuất hiện lại được vua sủng ái, bây giờ đều hiểu rõ.

Chỉ là bọn họ chưa từng nghĩ đến, Tiết gia có một cô nương xinh đẹp xuất chúng như vậy sao trước đây lại một mực không xuất hiện chứ? Nói là thân thể không tốt cần nghỉ ngơi nhưng giờ xem ra chỉ hơi yếu ớt hơn người thường một chút, làm gì đến nỗi phải rời nhà tĩnh dưỡng?

Chỉ sợ trong đó có không ít ẩn tình.

Đám nam tử trẻ tuổi cả gan nhìn Tiết Tĩnh Xu còn các cô nương thì xấu hổ liếc mắt đưa tình với hoàng đế.

Đương nhiên cũng có người đến tuổi không có ý định trèo cao liền mượn ống tay áo che giấu âm thầm quan sát một số người.

Trong lúc mọi người có tâm tư khác nhau thì ở ghế phải gần bên trên, một thiếu nữ xinh đẹp đứng dậy đến giữa điện thi lễ một cái, thanh tú động lòng người nói: "Minh nhi có một khúc muốn hiến tặng thái hoàng thái hậu và bệ hạ, nguyện thái hoàng thái hậu an khang trường thọ, phúc vận vô biên."

Thái hoàng thái hậu nhìn kĩ nàng một chút, cười nói: "Thì ra là Minh nhi, tốt tốt, ngươi có tâm."

Hoàng đế khẽ gật đầu.

Xảo ma ma thấy dường như Tiết Tĩnh Xu không biết nàng nên nhỏ giọng giải thích: "Đây là Nhị cô nương của phủ Vĩnh Ninh quận chúa, khuê danh là An Minh."

Tiết Tĩnh Xu khẽ gật đầu, nhẹ giọng cảm ơn.

Nhưng Tiếu An Minh không hát ngay mà lại nhìn về phía bên trái, dịu dàng nói với nam tử ngồi đầu dãy: "Biểu ca, đệm tiêu cho ta."

Tiết Tĩnh Xu cũng nhìn sang bên trái, ngồi đầu là một nam tử tuấn mỹ, giữa lông mày có vài phần giống hoàng đế.

Xảo ma ma lại nói: "Đây là An thân vương."

An khánh vương là con thứ tám của tiên đế, em ruột hoàng đế mà Vĩnh Ninh quận chúa là em họ của tiên đế nên Tiếu An Minh gọi An thân vương là biểu ca cũng không sai. Hơn nữa nghe nói quận chúa cố ý kết thân với An thân vương, nếu chuyện này thành thì hai nhà đã thân lại càng thêm thần, khó trách Tiếu An Minh biểu hiện thân mật công khai trước mặt mọi người như vậy.

An thân vương dung túng biểu muội theo thói quen, chỉ bất đắc dĩ cười một tiếng rồi để tùy tùng lấy ngọc tiêu ra, đứng dậy đến trước điện, "Tôn nhi bêu xấu rồi."

Thái hoàng thái hậu cười ha hả nói: "Mau bắt đầu đi, đừng để mọi người đợi lâu."

Đương nhiên là cả sảnh đường khen ngợi ca khúc đó.

Có Tiếu An Minh mở đầu, sau đó các công tử tiểu thư thế gia khác lên hiến tài, Tiết Tĩnh Viện cũng đánh một khúc đàn cổ.

Bầu không khí trong sảnh vô cùng hòa hợp, bên ngoài hành lang có một chiếc đèn lồng sáng lên, đã là hội đèn lồng Nguyên tiêu thì đương nhiên phải có trò đoán đố đèn, thái hoàng thái hậu đang định sai người mang chiếc đèn đầu tiên vào thì Tiếu An Minh lại đứng lên, nghiêng đầu mở to hai mắt nói: "Đã nghe mỹ danh của Tiết gia Tam cô nương từ lâu, không biết chúng ta có thể được mở mang tầm mắt không?"

Cả bữa tiệc lập tức yên tĩnh lại, vô số con mắt che che giấu giấu qua lại giữa Tiết Tĩnh Xu và Tiếu An Minh, có một số người nhạy cảm lén nhìn thần sắc của hoàng đế.

Tiết Tĩnh Xu nhìn nàng ta, không biết là nàng thật tâm hay giả ý, quay đầu nhìn thái hoàng thái hậu, đang định mở miệng thì bà lại cười nói: "Mấy hôm nay Xu nhi chăm sóc ta rất vất cả nên ta không nỡ để nàng vừa hát vừa nhảy múa. Yêu cầu của ngươi, ta đành phải bác bỏ rồi."

Tiếu An Minh chớp mắt vài cái liền bĩu môi nói: "Được rồi, con biết là lão tổ tông thiên vị mà, người ta còn chưa tiến cung đã thành bảo vật trong lòng người rồi, chỉ sợ qua ít ngày nữa, cọng cỏ non bọn con liền bị ngài quên mất thôi."

Câu nói dí dỏm làm bầu không khí thoải mái hơn, mọi người đều che miệng cười lớn.

Thái hoàng thái hậu sai người mang chiếc đố đèn đầu tiên đến trước mặt hoàng thượng, cười dịu dàng nói: "Hoàng thượng, ngươi làm mẫu cho mọi người trước đi."

Đức công công bước lên phía trước cao giọng đọc câu hỏi, "Có thể dùng trừ ma, thân tròn như cuốn lụa, đốt lên như tiếng sấm nổ, ngoảnh đầu nhìn thì đã thành tro."

Thái hoàng thái hậu nghe xong rất vui vẻ, "Cái này đơn giản! Xu nhi, mấy hôm trước chúng ta còn nhắc đến nó có phải không?"

Tiết Tĩnh Xu mỉm cười gật đầu.

Hoàng đế dùng bút viết hai chữ, Đức công công liếc mắt nhìn rồi đọc to: "Đáp án của bệ hạ là, pháo trúc!"

Thái hoàng thái hậu nói: "Mau đi xem có đúng hay không, nếu đoán sai thì hoàng thượng có thể ném mặt mũi đi rồi."

Một tiểu thái giám vội chạy ra ngoài, mở chiếc cốc nhỏ trong đèn lồng bằng ngọc lưu ly ra xem rồi chạy vào, "Bẩm thái hoàng thái hậu, hoàng thượng, đáp án đúng là pháo trúc."

Vì vậy cả điện lại vang lên rất nhiều tiếng ca ngợi.

Đức công công tiến lên nhận chiếc đèn lồng trong tay tiểu thái giám rồi quay lại xin chỉ thị của hoàng đế.

Hoàng đế nói: "Tặng cho hoàng hậu."

Mọi người đều nghe thấy rõ ràng lời này nên trong nhất thời quên quy củ nhao nhao ngẩng đầu nhìn.

Tiết Tĩnh Xu đứng dậy cảm ơn.

Thái hoàng thái hậu thỏa mãn gật đầu rồi nói với mọi người bên dưới: "Đèn lồng đã được treo lên, mọi người không cần gò bó, cứ tùy ý là được rồi. Ta mệt nên không ngồi cùng với đám người trẻ tuổi các ngươi nữa."

Tiết Tĩnh Xu cùng hoàng đế đỡ bà rời đi.

Mọi người trong điện thấy nghi trượng đi xa, biết bao người chỉ hận không thể đồng hành.

Rời khỏi điện không xa lắm, thái hoàng thái hậu liền nói: "Để bọn họ đưa ta về là được rồi. Đêm nay trăng đẹp, hoàng thượng cùng Xu nhi đi một chút đi."

Hoàng đế với Tiết Tĩnh Xu đồng ý, chờ thái hoàng thái hậu rời đi, hoàng đế hỏi: "Đức Lộc, Trích Tinh Lâu đã được quét tước sạch sẽ chưa?"

Đức công công vội nói: "Dạ rồi ạ, sáng nay nô tài đã cho người quét qua."

Hoàng đế gật đầu, cúi đầu hỏi Tiết Tĩnh Xu: "Trích Tinh Lâu thích hợp ngắm trăng nhất, nàng cùng ta đi xem đi."

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng gật đầu.

Hai cung nhân đi trước cầm đèn, phía sau lại có mấy người cẩn thận đi theo. Cả quãng đường không hề gặp người nào, chẳng bao lâu đã đến trước một tòa nhà cao ngất.

Tiết Tĩnh Xu ngẩng đầu nhìn lên, giữa bầu trời xanh thẫm, tòa lầu nhỏ như một cây giáo dài, đâm vào không trung.

Cửa lâu được mở ra, bên trong không hề được trang trí gì. Mà ngay chính giữa căn phòng là cầu thang xoáy bằng gỗ, đi thẳng lên cao.

Đức công công cầm đèn chiếu xuống dưới chân cẩn thận dẫn đường.

Lên tới tầng hai Tiết Tĩnh Xu mới phát hiện thì ra cả bốn phía đều vững vàng giữa không trung, chỉ có lan can che chắn lại.

Từ đây nhìn ra ngoài thì không thể nhìn được toàn cảnh nội cung, chỉ thấy tiếng cười nói hoan hô từ xa xa thỉnh thoảng lọt vào tai.

Đi thêm một tầng nữa đã có thể cảm nhận được cái lạnh lẽo, tầm mắt lại rộng hơn trước.

Tiết Tĩnh Xu khẽ thở dốc.

Hoàng đế hỏi nàng: "Có đi được nữa không?"

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, "Có thể đi được một tầng nữa."

Càng lên trên cầu thang càng chật hẹp, hai người đã không thể đi song song với nhau.

Hoàng đế cầm đèn lồng trên tay Đức công công rồi tự mình đi trước dẫn đường.

Mới leo được lên tầng thứ tư mà Tiết Tĩnh Xu đã thấy chân mình mỏi nhừ rồi.

Nhưng thân thể không khỏe so với phong cảnh nơi cao thì đều không đáng để nhắc tới.

Nàng đứng trước lan can nhìn ra ngoài, cả Đô thành đều ở dưới chân nàng.

Ngày hội Nguyên tiêu, trong ngoài cung đèn đuốc sáng trưng, đèn hoa rực rỡ.

Bầu trời xanh thẫm như rửa cả bầu trời đêm, trăng sáng như chiếc đĩa ngọc treo cao lơ lửng trong không trung.

Bầu trời và nhân gian trông thật giống như đang đoàn viên, như vô cùng đầm ấm.

Tiết Tĩnh Xu càng mê đắm hơn, không tự chủ được nỉ non: "Thật đẹp…"

Bầu trời càng sâu hơn, gió đêm cũng càng lạnh, Tiết Tĩnh Xu bị thổi làm hắt hơi một cái.

Trên thân hai người đều không có áo choàng, hoàng đế liền nói: "Trên này lạnh lắm, đi xuống đi."

Tiết Tĩnh Xu lưu luyến không rời nhưng nàng cũng không dám đùa giỡn với thân thể nên đành chậm rãi đi về.

Dường như lúc đi xuống còn khó khăn hơn lúc đầu một chút, nơi đây cầu thang hẹp, ánh sáng còn không rõ. Dù tận lực cẩn thận dưới chân nhưng Tiết Tĩnh Xu vẫn bị bước hụt một bước, thân thể liền rơi xuống.

21. Chương 21: Nắm Tay

Editor: Lạc Lạc

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Tiết Tĩnh Xu kinh ngạc hô lên một tiếng rồi theo bản năng bám vào tay vịn ở bên cạnh mà không được, lúc này nàng chỉ biết nhắm mắt lại chờ đợi cơn đau khi thân thể rơi xuống đất.

Nhưng mọi dự đoán đều không xảy ra mà nàng lại rơi vào một vòng ôm rộng lớn, đôi cánh tay còn có chút cứng nhắc khiến lúc va vào mũi nàng đau đến ứa nước mắt.

Đức công công đang ở tầng ba nghe thấy tiếng động vội cầm đèn lồng lên xem thì sửng sốt khi thấy hai người ôm nhau trong góc, thấy vậy Đức công công cúi thấp đầu, lùi vào chỗ tối rồi rời đi.

Trên cầu thang, hoàng thượng giật mình một lúc rồi mới buông tay, lui về sau nhìn nàng: "Sao rồi? Có bị thương không?"

Tiết Tĩnh Xu đang kinh hoàng dần bình tĩnh lại, hồi thần xong mới nhẹ nhàng lắc đầu: "Thần nữ thất lễ, đa tạ bệ hạ đã giúp đỡ."

"Không phải lỗi của nàng, là do cầu thang quá hẹp."

Nơi này không phải chỗ thích hợp để nói chuyện, hoàng đế cúi đầu định tìm lồng đèn nhưng vừa rồi là trường hợp khẩn cấp nên đèn lồng đã bị hắn vứt trên mặt đất, ngọn nến bên trong cũng đã tắt.

Hắn đành quát to gọi Đức công công nhưng kỳ lạ ở chỗ Đức tổng quản – người chỉ cần gọi một tiếng là xuất hiện nay lại chẳng thấy bóng dáng đâu.

Tiết Tĩnh Xu đợi một lúc cũng cảm thấy có gì kỳ quái, nàng nhìn xuống phía dưới qua lan can cầu thang thì thấy cả tòa Trích Tinh Lâu tối đen như mực, hiển nhiên là không hề có người hầu hạ ở trong này.

Rõ ràng vừa rồi nàng còn nghe thấy tiếng của Đức công công, hình như hắn còn lên đây nữa…

Đầu nàng lóe lên một ý nghĩ, lập tức sắc mặt nàng không được tự nhiên.

Chẳng lẽ Đức công công… Đã hiểu lầm cái gì rồi sao?

Chẳng biết hoàng đế có nghĩ đến điều này hay không, sau khi gọi hai lần mà Đức Lộc không đáp lại, hắn liền im lặng.

Hai người cứ trầm mặc như vậy, dù trong bóng tối không nhìn rõ được gì nhưng Tiết Tĩnh Xu vẫn cúi thấp đầu che đi sự xấu hổ.

Nàng không biết lúc này trong đầu người ngoài nghĩ đến cái gì nữa nhưng thực tế lại hoàn toàn trái ngược.

Chỉ có một điều có thể chắc chắn là có vẻ hoàng đế không định làm gì nàng.

Vừa rồi khi thân thể hai người tiếp xúc với nhau, nàng có thể cảm nhận thấy người hoàng đế cứng đờ như một tảng đá. Hắn không thích có người đụng chạm vào mình, tất nhiên cũng có thể là không muốn tiếp xúc với nàng.

Cứ trầm mặc mãi giống như tra tấn vậy, Tiết Tĩnh Xu ngẩng đầu lên quan sát xung quanh. Dù không có đèn lồng nhưng nhờ ánh trăng sáng ngời chiếu vào cùng với ánh mắt đã thích nghi với bóng tối mà có thể nhìn rõ bậc thang, nàng nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng, có ánh trăng chiếu nên chúng ta chỉ cần cẩn thận là có thể đi được."

Hoàng thượng gật đầu nhưng vẫn không hề quay người đi xuống, cứ đứng tại chỗ suy nghĩ gì đó.

Tiết Tĩnh Xu nghi hoặc: "Hoàng thượng?"

Cuối cùng hoàng thượng cũng có động tĩnh, khẽ duỗi bàn tay ra, "Nắm tay ta."

Tiết Tĩnh Xu sửng sốt rồi theo bản năng rồi nói: "Không cần đâu, có thể vịn lan can mà."

Hoàng thượng lại nói: "Trích Tinh Lâu đã nhiều năm không tu sửa rồi, không chắc chắn một chút nào."

Tiết Tĩnh Xu há to miệng, không phản bác lại được nên đành đưa tay ra thăm dò.

Hoàng thượng nắm chặt lấy bàn tay nàng.

Tay hắn vô cùng dày rộng, lòng bàn tay có vết chai nên không mềm mại nhưng lại khô ráo và ấm áp.

Tay Tiết Tĩnh Xu được hắn bao bọc không một kẽ hở, hơi ấm áp ấy còn hơn cả lò sưởi Bát Bảo thường dùng.

Hoàng thượng đi rất chậm, từng bước một trầm ổn nên nàng hoàn toàn không lo bị ngã sấp xuống.

Tới lầu trệt mới phát hiện hóa ra toàn bộ hạ nhân đều đứng ở ngoài lâu, chẳng trách vừa rồi gọi mà không có ai đáp lại.

Hoàng đế quay đầu nhìn Tiết Tĩnh Xu chờ nàng bước xuống mặt đất mới buông tay ra.

Đức công công ở ngoài điện cúi đầu nhìn mũi chân, trong lòng đang cân nhắc một phen, lúc này không nên quấy nhiễu bệ hạ và nương nương, đợi lúc hai người tách ra mới tiến lên chờ sai bảo.

Hoàng thượng lười giải thích chuyện mới xảy ra với hắn nên phân phó nói: "Chuẩn bị kiệu đưa hoàng hậu ra khỏi cung."

Đức công công lĩnh mệnh xong vội vàng rời đi.

Hoàng thượng nói với Tiết Tĩnh Xu: "Đã không còn sớm nữa, nàng về đến nơi thì mau nghỉ ngơi đi."

"Dạ. Xin bệ hạ cũng chú ý thân thể."

Lúc trở lại phủ thì đêm cũng đã khuya rồi, Tiết Tĩnh Xu hỏi qua Vân Hương mới biết Tiết Tĩnh Uyển đã hồi phủ, lúc này nàng mới an tâm sai người chuẩn bị nước tắm rửa.

Liễu Nhi vừa tháo trang sức trên đầu nàng vừa thở dài: "Tiểu thư, sau này người thay đổi cách ăn mặc đi, giống như hôm nay vậy đó, em bị bộ dáng xinh đẹp của người thu hút đến nỗi không rời được mắt."

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Em nói nhỏ một chút đừng để cho người khác nghe thấy. Em không biết hôm nay Xảo ma ma làm cho ta kiểu tóc này khiến ban ngày đầu nặng đến mức đi không vững, cho đến giờ cổ ta vẫn còn cứng đây này. Nếu ngày nào cũng phải ăn mặc như này thì sớm muộn gì ta cũng bị mệt chết thôi."

Liễu Nhi véo sau gáy nàng thì đúng là hơi cứng thật, "Chốc nữa tắm xong em giúp người xoa bóp. Búi tóc tuy đẹp nhưng tốt nhất là không có lần sau, nếu còn nữa chắc bả vai của tiểu thư sụp mất."

Tiết Tĩnh Xu bật cười: "Được."

Một đêm không nói chuyện gì xảy ra, ngày thứ hai Lục cô nương và Thất cô nương cùng Tiết Tĩnh Uyển vào viện Nghênh Xuân. Hai tiểu cô nương quấn quít lấy hai vị tỷ tỷ muốn các nàng kể một chút về cung yến rầm rộ tối qua.

Đây là lần đầu tiên Tiết Tĩnh Uyển tham gia cung yến, vốn có ý định khoe khoang một chút nên lúc này không hề nhăn nhó mà nói liên mồm.

Kể từ bài trí trong cung đến đèn lồng treo khắp hành lang, nói từ bánh ngọt trên bàn đến người ngồi đối diện, một lúc sau khi nói đến thái hoàng thái hậu và hoàng thượng giá lâm thì khuôn mặt nàng sáng bừng lên, "Các ngươi không biết tất cả mọi người đều phải quỳ xuống, đầu cũng không được ngẩng lên mà phải chờ công công hô thì mới được đứng dậy về chỗ của mình. Ta cúi đầu lâu đến không chịu được đành liếc mắt một cái, các ngươi đoán xem ta nhìn thấy ai?"

Hai tiểu cô nương vội hỏi: "Ai? Không phải là hoàng thượng và thái hoàng thái hậu sao?"

Tiết Tĩnh Xu mỉm cười nghe nàng khoe khoang.

Tiết Tĩnh Uyển nói: "Hoàng thượng và thái hoàng thái hậu thì chắc chắn là nhìn thấy rồi, ta nhìn thấy Tam tỷ á, nàng và thái hoàng thái hậu ngồi cùng với nhau."

Tiểu cô nương ngạc nhiên quay đầu nhìn Tiết Tĩnh Xu muốn chứng thực: "Thật sự là Tam tỷ tỷ sao?"

Tiết Tĩnh Xu giận liếc Tiết Tĩnh Uyển một cái rồi gật đầu giải thích: "Ta chỉ ngồi gần thái hoàng thái hậu chứ không phải ngồi cùng một bàn."

Thế nhưng đối với hai tiểu cô nương thì như vậy là đủ rồi.

Các nàng một người là đích nữ của con thứ, một người là thứ nữ của con trưởng nên có lẽ cả đời sẽ không thể bước vào hoàng cung, cũng không thể chiêm ngưỡng dung nhan thiên tử vì thế biết tỷ tỷ có thể ngồi cạnh thái hoàng thái hậu thì đối với các nàng, đó chính là vinh hạnh đặc biệt.

Tiết Tĩnh Uyển ăn hết chiếc bánh đậu xanh hoa sen, uống một hớp trà rồi nói: "Cái này không phải quan trọng nhất, quan trọng là hôm qua Tam tỷ vô cùng xinh đẹp! Ngày hôm qua có nhiều người giống ta nhìn trộm Tam tỷ mấy lần, không những thế bệ hạ còn rất anh tuấn, còn đẹp trai hơn đại ca vài phần! Người và Tam tỷ đúng là trời sinh một đôi!"

"Oa…" Hai tiểu cô nương sợ hãi thán phục không thôi, hoàng thượng như nào các nàng không thể tưởng tượng nhưng các nàng biết đại ca vô cùng anh tuấn, vậy mà còn đẹp trai hơn hắn vài phần thì phải đẹp đến mức nào? Hơn nữa bình thường Tam tỷ vốn đã rất đẹp, mặc trang phục lộng lẫy thì sẽ như thế nào?

Từ bé đến giờ lần đầu tiên các nàng cảm thấy hiểu biết của mình quá hạn hẹp, không thể nào tưởng tượng ra khung cảnh kia.

Lục cô nương đáng thương nhìn Tiết Tĩnh Xu: "Tam tỷ tỷ lần sau tỷ còn mặc như vậy nhớ cho người gọi muội một tiếng, tốt xấu gì cũng cho muội liếc mắt một cái."

"Cả muội nữa." Thất cô nương vội nói.

Tiết Tĩnh Uyển rung đùi đắc ý: "Ta đã nhìn qua hết rồi thế nhưng Lục muội muội và Thất muội muội đừng gấp, chờ ngày Tam tỷ tỷ xuất giá là chúng ta có thể xem thoải mái thôi."

"Đúng vậy." Thất cô nương bấm bấm ngón tay tính, "Mười tám tháng hai Tam tỷ xuất giá, hôm nay đã là mười sáu tháng giêng rồi, sẽ rất nhanh thôi."

Tiết Tĩnh Xu nhìn Tiết Tĩnh Uyển đầy bất đắc dĩ: "Tối hôm qua cho muội tiến cung là vì cái gì? Ta nghĩ muội đã quên hết rồi."

Mấy ngày hôm trước còn thút tha thút thít tìm đến chỗ nàng nói không muốn gả đến Tần gia. Nàng đưa ra biện pháp để muội đến tìm Tần thị khóc lóc kể lể xem ra có chút tác dụng, còn muội thì tốt rồi, lành sẹo thì quên đau lại tiếp tục hô hào đúng với bản tính của mình.

Tiết Tĩnh Uyển đảo mắt, liên tục gật đầu:"Nhớ rõ nhớ rõ, muội luôn lưu ý."

"A, vậy nói ta nghe muội lưu ý cái gì?" Tiết Tĩnh Xu nói.

Tiết Tĩnh Uyển cười hắc hắc nói: "Ngày hôm qua muội phát hiện trong đám nam nhân, trừ hoàng thượng thì An thân vương cũng vô cùng tuấn tú. Tam tỷ tỷ đi trước nên không biết, lúc đố đèn các vị tiểu thư vì muốn được An Thân vương tặng đèn mà suýt nữa đánh nhau."

Tiết Tĩnh Xu nhăn mặt: "Muội sẽ không nằm trong số đó chứ?"

"Không có không có." Tiết Tĩnh Uyển lắc đầu như trống bỏi: "Nhiều người như thế muội không vào đâu."

Nghe ý tứ trong lời nói của muội ấy thì xem ra không chen vào được nhưng cũng phải tham gia góp vui.

Tiết Tĩnh Xu nghiêm mặt: "Uyển Uyển, nghe ta khuyên muội một câu. Nếu muội muốn tìm một người thật lòng với mình thì An thân vương không phải lựa chọn thích hợp."

Tiết Tĩnh Uyển ngạc nhiên hỏi: "Vì sao? Hắn trẻ tuổi, trưởng thành tốt mà còn là thân vương nữa."

Hai vị tiểu cô nương cũng tò mò nhìn Tiết Tĩnh Xu.

Tiết Tĩnh Xu quay đầu nhìn Liễu Nhi nói: "Liễu Nhi, em còn nhớ năm ngoái chúng ta ra khỏi phủ gặp một trò khôi hài không?"

Liễu Nhi nghiêng đầu suy nghĩ rồi lập tức nhớ ra.

Chính là huynh đệ của di nương phủ An thân vương ỷ thế hiếp người có ý đồ cường bạo dân nữ mưu hại mạng người.

Nàng nhớ lại việc này vẫn thấy tức giận, liền kể lại toàn bộ cho các vị tiểu thư nghe.

Tiết Tĩnh Uyển nghe xong câu chuyện thì nắm chặt đôi bàn tay trắng muốt: "Thật đáng giận, đáng lẽ tỷ phải cho người đánh hắn, còn An thân vương kia lúc nào cũng ra vẻ là con người khuôn mẫu vậy mà chưa cưới vương phi đã nạp di nương vào phủ, còn dung túng cho người nhà đó đi làm việc ác. Hắn đúng là quỷ hồ đồ! Quỷ háo sắc! Hứ!"

Lục cô nương và Thất cô nương nghe nàng nói cũng gật đầu hưởng ứng.

Tiết Tĩnh Xu vốn lo lắng Tiết Tĩnh Uyển bị sắc đẹp mê hoặc, hiện giờ thấy thế cũng rất vui mừng, cười cười nói: "Nhã nhặn một chút đi."

Tiết Tĩnh Uyển khoát tay: "Chờ muội mắng hắn xong rồi sẽ nhã nhặn!"

Tiết Tĩnh Xu bật cười, đành mặc kệ nàng.

Liễu Nhi đổi than rồi đưa lò sưởi Bát Bảo cho nàng.

Tiết Tĩnh Xu ôm trong tay, hơi ấm truyền ra làm nàng nghĩ đến đôi bàn tay ấm áp đêm qua.

Nàng không rõ ý nghĩ trong lòng hoàng thượng rốt cuộc là sao, rõ ràng không muốn tiếp xúc với người khác nhưng lại nắm lấy tay nàng?

22. Chương 22: So Tài

Editor: Lạc Lạc

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Mấy ngày trôi qua là vào đúng dịp sinh nhật của Nhị phu nhân Tần thị, mặc dù không phải ngày chỉnh thọ (*) nhưng Chu lão thái quân vẫn ra lệnh chuẩn bị tiệc rượu và mời hai tốp hát kịch về mua vui.

(*) Chỉnh thọ: Mừng "ngày sinh nhật chẵn" còn được gọi là mừng "Chỉnh thọ". Bắt đầu từ tuổi 40, cứ mười năm một, 50 tuổi, 60 tuổi, 70 tuổi, 80 tuổi, 90 tuổi, 100 tuổi cứ thế cao dần đều phải tổ chức một bữa tiệc long trọng ăn mừng. Trước đó đám tiểu bối sẽ đại diễn phát thiệp mời cho các họ hàng.

Trong đại sảnh nhỏ xếp mấy bàn tiệc, nhà thủy tạ phía đối diện đang xướng khúc "Bái Nguyệt ký."

Đào kép hát réo rắt thảm thiết khiến mấy vị cô nương trẻ tuổi đỏ ửng cả hai mắt, Tiết Tĩnh Uyển không chịu nổi nhắm mắt che lỗ tai lẩm bẩm trong miệng: "Không nghe thấy gì hết, không nghe thấy gì hết…"

Lục cô nương còn nhỏ nên không hiểu rõ ý tứ ly biệt sầu thảm trong lời kịch, thấy tỷ tỷ như vậy nên nghi ngờ nói: "Ngũ tỷ tỷ, tỷ đang làm gì thế?"

Ban đầu Tiết Tĩnh Xu có một chút thương cảm nhưng nghe thấy tiếng nói rồi quay lại nhìn thì cười cười nói với Lục, Thất cô nương: "Các muội xem, đây chính là tự lừa dối mình đấy."

Lục cô nương càng thêm khó hiểu, Thất cô nương lại cười: "Lá gan của Ngũ tỷ tỷ thật nhỏ, có cái này cũng không dám nhìn."

Tiết Tĩnh Uyển nói: "Đó là do các ngươi xem không hiểu."

Thất cô nương không phục nói: "Sao lại không hiểu, chẳng phải là Vương thượng thư ghét bỏ người con rể là một tú tài nghèo hèn cổ hủ, muốn chia rẽ con gái và con rể sao. Muội thấy ông ta không sai, nếu muội có con gái cũng không muốn gả nó cho tú tài chịu khổ."

Tiết Tĩnh Uyển nhíu mày nghiêm túc nói: "Thế nhưng tú tài và Thụy Lan đã kết tóc phu thê rồi, tình cảm bọn họ tốt như vậy sao cha nàng nỡ đưa nàng cho kẻ khác chứ?"

Thất cô nương lè lưỡi: "Tình cảm tốt cũng không thể ăn được."

Tiết Tĩnh Uyển không cùng quan điểm với nàng nên đành nói: "Cho nên ta mới bảo muội không hiểu."

Thất cô nương đảo mắt bỗng nhiên cười nói: "Muội hiểu rồi, Ngũ tỷ tỷ muốn lập gia đình, nếu không thì sao lại cảm động như vậy?"

"Nha đầu thối này dám cười nhạo ta!" Mặt Tiết Tĩnh Uyển đỏ lên, ra vẻ muốn đánh nàng.

Thất cô nương đứng lên chạy về phía bàn của trưởng bối: "Nhị nương cứu con với, Ngũ tỷ tỷ thẹn quá hóa giận muốn đánh người!"

Mấy vị trưởng bối bên kia vốn dĩ đang lau khóe mắt, bị hai người bày trò nên cái gì tức giận, cảm động đều mất hết, Tần thị vội bảo vệ Thất cô nương sau lưng, ngăn Tiết Tĩnh Uyển lại, chỉ vào trán nàng nói: "Con ấy, không có một chút dáng vẻ cô nương, suốt ngày hi hi ha ha nhốn nháo, kể từ ngày hôm nay trở về phòng học quy củ thật tốt cho ta, không có sự cho phép của ta, không ai được cho nó ra ngoài."

Câu nói cuối cùng là nói cho nha hoàn và bà vú bên cạnh Tiết Tĩnh Uyển nghe.

Mấy người hầu hạ vội cúi đầu đồng ý.

Tiết Tĩnh Uyển mất hứng bĩu môi.

Tam phu nhân Lâm thị kéo Thất cô nương đến bên cạnh mình, không hề thương xót mà trách cứ: "An phận một chút, đừng có gây sự." Rồi nói với Tần thị: "Tiểu hài tử hoạt bát một chút cũng tốt, việc gì mà tẩu phải hù dọa nó."

Tần thị sửa sang lại xiêm y cho Tiết Tĩnh Uyển, để cho nàng trở về chỗ ngồi mới quay đầu than thở: "Trong lòng ta có nỗi khổ, muội nói xem nó cũng đã mười lăm tuổi rồi, mấy tháng nữa sẽ đến lễ cập kê vậy mà vẫn cứ như một đứa trẻ không lớn. Cái này biết phải nói thế nào với lão gia đây?"

Lâm thị nhìn về phía bàn của tiểu bối, có ý riêng nói: "Tẩu lại buồn lo vô cớ rồi. Tam cô nương tiến cung rồi thì còn phải sợ muội muội của nàng không tìm được một mối hôn sự tốt sao?"

Tần thị chỉ cười lắc đầu, nhìn thoáng qua bàn bên kia nhưng cũng không nói tiếp.

Bên kia Tiết Tĩnh Uyển vừa trở lại cũng không muốn tiếp tục coi kịch nữa, cuốn lấy Tiết Tĩnh Xu nói: "Tam tỷ tỷ chúng ta ra ngoài đi."

Đúng lúc Tiết Tĩnh Xu cũng không thích nơi ầm ĩ này nên đi tới bàn trưởng bối cáo lỗi rồi cùng Vân Hương đưa nàng rời đi.

Hai ngày này tuyết không rơi, băng trên mặt đất cũng dần tan, đường mòn hoa viên toàn nước tuyết và bùn đất bị người ta đi lại dẫm đến mức lầy lội không chịu được.

Sợ bị dơ quần áo nên mấy người vào đình tìm chỗ đặt chân.

Tiết Tĩnh Uyển nằm lên lan can của đình nghe ngóng náo nhiệt ở gần đó rồi cảm thán nói: "Tam tỷ tỷ, sau khi tỷ trở về có nhiều việc không giống trước."

Tiết Tĩnh Xu nhìn mái hiên đầy tuyết tan sau đó hỏi nàng: "Không giống chỗ nào?"

Tiết Tĩnh Uyển liền giơ ngón tay lên nói cho nàng nghe: "Trước đây sinh nhật của mẹ chỉ bày một bàn tiệc trong viện, Tam nương và Thất muội muội cũng đến ăn mừng còn tổ mẫu cùng lắm chỉ sai người mang lễ vật đến chứ không tổ chức lớn như này. Còn có, trước đây trong phủ đều do Đại nương quản lí nhưng từ hết năm ngoái tổ mẫu đã để cho mẹ đi hỗ trợ, giờ mỗi ngày người đều phải xem sổ sách, nghe quản sự thông báo mọi việc. Không chỉ thế muội còn nghe Tam nương nói nhờ tỷ mà muội sẽ có một mối hôn sự tốt."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu hỏi: "Vậy muội cảm thấy như thế là tốt hay xấu?"

"Muội cũng không biết." Tiết Tĩnh Uyển nhíu mày, "Nhưng muội biết những thay đổi này đều do Tam tỷ trở lại, họ đối xử với chúng ta như vậy vì sau này tỷ sẽ là hoàng hậu, các nàng muốn nịnh bợ tỷ. Tam tỷ tỷ, muội thấy không thoải mái vì trước đây khi tỷ ở trên núi, muội và mẹ đều không quan tâm tỷ vậy mà giờ đây lại hưởng lợi từ tỷ, muội không thích như vậy."

Tiết Tĩnh Xu khẽ cười, "Đó cũng chỉ là ý nghĩ của người ta. Bọn họ cho rằng đối xử tốt với muội, cho mẹ quản gia thì về sau ta sẽ nể mặt bọn họ cho họ hưởng lợi nhưng muội nghĩ ta sẽ làm vậy sao?"

Tiết Tĩnh Uyển hơi chần chừ rồi vẫn lắc đầu. Không biết vì sao trong lòng nàng cảm thấy tuy Tam tỷ tỷ đối xử với ai cũng rất hòa thuận nhưng trên thực tế không ai có thể khiến tỷ ấy để bụng, mà tỷ ấy sẽ không phải loại người vì tình riêng mà làm việc bất hợp pháp.

Tiết Tĩnh Xu cười khẽ: "Uyển Uyển, thực ra cái gì muội cũng hiểu, chỉ là đôi khi không muốn nói không muốn suy nghĩ nhiều mà thôi. Không nói nhiều là chuyện tốt nhưng không suy nghĩ thì chưa chắc. Muội đã lớn rồi, có một số việc phải tự suy nghĩ rõ ràng, phán đoán thị phi."

Tiết Tĩnh Uyển rầu rĩ nói phải.

Tiết Tĩnh Xu trở về viện Nghênh Xuân, hôm nay Liễu Nhi không đi theo hầu nên thấy nàng về sớm liền hiếu kỳ hỏi: "Ca hát xong rồi ạ?"

"Không phải, là do ta cảm thấy nhức đầu nên về trước." Tiết Tĩnh Xu ngồi lên giường, lấy khóa ngàn trượng ra hao tâm tổn trí suy nghĩ.

Liễu Nhi thấy nàng chú tâm vào khóa liền không quấy rầy nữa mà quay đầu ra ngoài hỏi Vân Hương quang cảnh náo nhiệt bên kia.

Tiết Tĩnh Xu nhíu mày, lần nào cũng cảm thấy chỉ còn một bước nữa là có thể mở được sau đó lại không thể làm tiếp được khiến nàng không khỏi bị nhụt chí.

Nàng nhìn chiếc hộp nhỏ trên ngăn tủ nhưng đến cùng vẫn không thò tay ra lấy.

Đêm lễ nguyên tiêu ngày đó, bỗng dưng hoàng thượng hỏi nàng đã mở được khóa ngàn trượng hay chưa, nàng đáp chưa thì hai ngày sau vào cung hoàng thượng cho nàng cái hộp này nói mở nó không quá khó, bên trong là phương pháp giải chỉ cần xem vài lần là hiểu.

Vốn Tiết Tĩnh Xu đã định buông tha nhưng nghe hắn nói đơn giản không khó các thứ thì lại cảm thấy không cam lòng. Dường như muốn phân cao thấp nên đến nay vẫn không mở ra xem mà muốn tự mình giải ra.

Ngày tiếp theo nàng tiến cung vấn an thái hoàng thái hậu, ngồi trên kiệu đến phát chán nên đem khóa ngàn trượng theo, nó cũng không quá lớn giấu ở trong tay áo là được.

Thần y Phan Tế vẫn ở trong kinh thành chưa rời đi, sau đó lại xem bệnh cho thái hoàng thái hậu hai lần. Bây giờ thân thể lão nhân gia bà đã tốt hơn, đi đường bình thường không cần người đỡ, trên mặt đã có chút huyết sắc.

Người ngoài không biết nên cho rằng thái hoàng thái hậu chống đỡ được lúc này thì về sau sẽ sống thọ, nhưng Tiết Tĩnh Xu và hoàng thượng lại hiểu rất rõ lão nhân hiền lành sợ là không còn bao lâu nữa.

Theo thường lệ, ăn trưa ở chỗ hoàng thái hậu xong, giúp lão nhân gia an giấc rồi hoàng thượng và Tiết Tĩnh Xu cùng nhau rời đi.

Ra đến bên ngoài cung Trường Nhạc, Tiết Tĩnh Xu chuẩn bị cáo lui thì hoàng thượng lại nói: "Đi cùng ta đến điện Sùng Đức đi, có việc muốn thương lượng với nàng"

Vì vậy hai người cùng đến điện Sùng Đức.

Vừa đến ngoài điện, nội giám tiến lên bẩm báo có vị đại nhân cầu kiến.

Tiết Tĩnh Xu liếc nhìn hoàng thượng nói: "Thần nữ đến thiên điện chờ trước."

Hoàng thượng gật đầu, phân phó Đức Lộc vài câu rồi cất bước rời đi.

Đức Lộc mời Tiết Tĩnh Xu vào thiên điện rồi sai người dâng trà bánh, chỉ vào đĩa bánh long tỉnh hạt sen nói: "Đây là món ăn mới của Ngự thiện phòng, nương nương nếm thử xem có hợp khẩu vị hay không."

Một miếng bánh ngọt xanh biếc nhưng chỉ ăn một hai miếng là hết, trông khá tinh xảo đáng yêu.

Tiết Tĩnh Xu cầm một miếng bỏ vào miệng thì bánh tan rất nhanh, giữa răng môi tràn ngập mùi trà, nàng tán thưởng nói: "Điểm tâm mới của Ngự thiện phòng rất tinh tế, trà bánh kết hợp, trước đây ta chưa bao giờ thấy."

Đức Lộc vội vàng tranh công hộ hoàng thượng: "Do bệ hạ hiểu rõ nương nương yêu trà nên đặc biệt phân phó ngự thiện phòng nghiên cứu."

Tiết Tĩnh Xu cười cười.

Đức công công không nhiều lời lui ra ngoài điện.

Đợi một lúc lâu không thấy hoàng thượng tới, Tiết Tĩnh Xu lại lấy khóa ngàn trượng ra suy nghĩ.

Nàng cúi đầu loay hoay đến nhập thần, không biết bao lâu sau bỗng một tiếng nói vang lên: "Đừng xoay cái đó."

Hóa ra là hoàng thượng đến.

Tiết Tĩnh Xu đang định đứng dậy thì hoàng thượng nói: “Sao giờ còn chưa mở được? Có phải nàng không xem tấm hướng dẫn kia?”

Nàng dứt khoát đứng dậy hành lễ: “Thần nữ bái kiến hoàng thượng.”

Hoàng thượng đỡ nàng đứng lên, khó hiểu hỏi: “Chẳng phải trước đây đã nói không cần hành lễ rồi sao? Nàng quên rồi à?”

Tiết Tĩnh Xu nói: “Lễ không thể bỏ. Không biết hoàng thượng đưa thần nữ đến đây làm gì?”

Hoàng thượng ngồi xuống, cầm cái khóa ngàn trượng trên mặt bàn rồi xoay vài cái tìm được mấu chốt sau đó thành thạo tháo từng cái từng cái ra, vừa tháo vừa nói: “Một bộ khóa ngàn trượng có ba cái, đây là cái đơn giản nhất, chỉ cần cẩn thận một chút là có thể phát hiện bí quyết. Có lẽ ta đưa cho nàng bản vẽ không đủ chi tiết nên nàng xem không hiểu.”

Tiết Tĩnh Xu mở to mắt nhìn cái khóa ngàn trượng khiến nàng phiền não thật lâu bị hắn dễ dàng gỡ bỏ, tháo ra xong còn xếp một hàng trước mặt nàng.

Hoàng thượng thả cái cuối cùng xuống, nhìn nàng nói: “Cái này không có gì, ta còn hai cái tí nữa đưa cho nàng mang về.”

Tiết Tĩnh Xu nhìn hắn một cái, xác định hắn thật lòng suy nghĩ như vậy chứ không phải có thâm ý gì khác.

Lòng nàng như bị đánh xuống miếng vải bông, mềm nhũn không tiếng động mà cũng không cần đáp lại, thậm chí đối phương còn không biết.

Nàng đành bất đắc dĩ cười cười, khẽ lắc đầu.

23. Chương 23: Sính Lễ

Editor: Lạc Lạc

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Hoàng đế ghép chiếc khóa ngàn trượng lại. Thủ pháp cực kỳ nhanh nhẹn khiến người ta không thể thấy rõ động tác.

Tiết Tĩnh Xu không nhịn được hỏi: “Bệ hạ thường xuyên ngắm nó?”

Hoàng thượng lắc đầu, đặt khóa ngàn trượng lên mặt bàn: “Giải được một lần rồi thì không còn thú vị nữa.”

Nghe ý của hắn, có lẽ chỉ chơi đùa vài lần đã đạt được đến trình độ thuần thục như bây giờ.

Tiết Tĩnh Xu nghe xong không nói gì.

Hoàng thượng không phát hiện ra điều gì, lấy cuốn sổ con từ trong tay áo ra đưa cho nàng: “Đây là danh sách lễ vật Lễ bộ trình lên, nàng xem có vấn đề gì cần phải xem xét lại nữa không?”

“Danh sách gì thế ạ?” Tiết Tĩnh Xu nghi hoặc

“Lễ ăn hỏi.”

Lễ ăn hỏi là ngày nhà trai mang sính lễ tới nhà gái.

Nếu là trong dân gian, danh sách lễ vật này sẽ do người mai mối mang sang nhà gái, cùng cha mẹ cô gái bàn bạc có cần thêm bớt gì không.

Nếu là hoàng gia thì sính lễ sẽ trực tiếp đưa đến cửa, chưa bao giờ có việc thương lượng chứ đừng nói là hai bên nam nữ cùng nhau ngồi bàn bạc. Lúc này nhà gái muốn hắn cho nhiều một ít, cho ít một xíu? Tất cả đều không được.

Tiết Tĩnh Xu đang định cầm sổ con thì thu tay về: "Việc này bệ hạ nên làm chủ."

Hoàng thượng thấy nàng không nhận liền nói: "Vốn dĩ nên đưa cho hoàng tổ mẫu quyết định thế nhưng lão nhân gia bà già rồi, sức khỏe không tốt nên chỉ xem qua loa. Trẫm đành dựa theo những thông lệ trước đây nhưng lại không biết nàng thích gì nên muốn đưa nàng nhìn một chút."

Thấy hắn giải thích như vậy, Tiết Tĩnh Xu hiểu ý tốt của hắn thế nhưng nào có chuyện hai người chưa thành thân lại ngồi bàn luận sính lễ nhiều hay ít?

Nàng đành phải nói: "Cứ theo những thông lệ như trước là được. Bệ hạ không biết… như này không hợp phong tục dân gian."

Thực ra lúc trước hoàng thượng muốn nàng chọn bản vẽ của hỉ phục hỉ khăn đã không hợp quy củ rồi nhưng lúc đó nàng còn không kịp nghĩ tới.

Hoàng thượng như đã hiểu ra, gật gật đầu thu hồi sổ con: "Thì ra là thế."

Hắn lại nói: "Lễ bộ đã chọn ngày lành, hai mươi lăm tháng giêng sẽ đến Tiết phủ đưa sính lễ."

Hôm nay là hai mươi ba, vậy chính là ngày kia rồi.

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu rất phức tạp, theo phong tục xưa sau khi nhận sính lễ xong thì nàng không được ra khỏi phủ. Lúc này nữ quan trong cung sẽ được phái xuống dạy nàng các nghi thức của đại hôn và quy củ trong cung để đến ngày mười tám tháng hai sẽ trực tiếp đi từ Tiết phủ đến nội cung. Bắt đầu từ lúc đó, nàng bị canh giữ trong bốn bức tường cao không được tùy ý rời đi.

Hoàng thượng thấy nàng im lặng liền hỏi: "Có phải thời gian hơi gấp không?"

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu. Nếu là bình thường thì có lẽ hơi gấp nhưng hiện giờ là tình huống đặc biệt nên không thể so sánh.

"Hơn hai mươi ngày tới thần nữ không thể tiến cung. Nếu thân thể thái hoàng thái hậu có vấn đề gì mong bệ hạ phái công công đến thông báo một tiếng."

Hoàng thượng nghi ngờ nói: "Vì sao không thể tiến cung?"

Ngược lại cái gì hắn cũng không biết.

Tiết Tĩnh Xu đành phải nói hết các tục lệ một lượt cho hắn nghe, cuối cùng mới nói: "Trước khi kết hôn một thời gian, hai bên nam nữ không thể gặp nhau."

Hoàng thượng cau mày khẽ gật đầu.

Tiết Tĩnh Xu nói xong thì thấy hơi không được tự nhiên, lần tiếp theo gặp lại hắn đã là đêm động phòng hoa chúc rồi, nhưng, nhưng…

Nàng nhíu mày cúi đầu, bỗng trong lòng có một suy nghĩ phức tạp không thể diễn tả được.

Không biết hoàng đế đang nghĩ cái gì mà cũng không nói chuyện nên hai người im lặng ngồi đối diện nhau

Sắc trời không còn sớm, Tiết Tĩnh Xu đang định ra về.

Bỗng nhiên hoàng thượng nói: "Mấy cái này cũng chỉ là phong tục của dân gian mà thôi, không phải là quy củ của tổ tông nên không nhất thiết phải tuân theo."

Tiết Tĩnh Xu không hiểu hắn có ý gì nên khẽ gật đầu.

Lúc này hoàng đế mới gọi Đức công công ra lệnh cho hắn chuẩn bị kiệu đưa Tiết Tĩnh Xu rời cung.

Một ngày sau, trong cung dùng nghi thức long trọng đưa sính lễ đến Tiết phủ.

Đội ngũ đưa sính lễ xếp thành một hàng dài từ cửa cung đến đường cái phía đông, hai bên đường phố sử dụng màn che, cách một đoạn lại có người cầm vũ khí đứng gác. Toàn bộ cửa hàng đều đóng cửa, trên đường cái không có một bóng người đi đường hay bán hàng rong mà chỉ có vài người vén rèm nhìn trộm từ các tòa nhà cao xem sự rầm rộ hiếm khi mới có này.

Tiết phủ đã quét dọn sạch sẽ từ trong ra ngoài, bàn thờ đã thắp hương còn mọi người thì dựa theo cấp bậc ăn mặc chỉnh tề đứng chờ ngoài cửa lớn từ sáng sớm.

Đến giữa trưa, đội sính lễ mới gần đến Tiết phủ, thái giám đi đầu cao giọng đọc to danh sách quà cưới: "… Hoàng kim hai ngàn hai, bạc trắng hai vạn hai, lụa hai ngàn cuộn, ngựa mười hai con…"

Danh mục sính lễ ước tính lên đến bốn năm trăm thứ.

Tiết phủ có một sân riêng dùng để đặt sính lễ, chìa khóa sân và danh mục sính lễ đều do Chu lão quân quản lí. Sính lễ hoàng tộc khiến người ta thèm nhỏ dãi nhưng không ai dám động vào, phần lớn sính lễ đó được dùng làm đồ cưới đưa trở lại trong cung, còn phần nhỏ thì chuyển thành đồ vật khác rồi dâng lên.

Ngày đó đi cùng đội ngũ rước lễ còn có một vị nữ quan từ trong cung là Tô cô cô.

Tô cô cô trẻ hơn Lý ma ma một chút nhưng phẩm cấp lại cao hơn, là người chuyên đi dạy cung quy. Tuy vậy khuôn mặt không hề một màu nghiêm khắc mà ngày thường nói chuyện rất nhẹ nhàng dễ gây hảo cảm.

Hôm đó sau khi học xong quy củ, Tô cô cô trở về viện của mình để nghỉ ngơi, Vân Hương sai nha hoàn mang nước nóng tới cho Tiết Tĩnh Xu rửa mặt.

Liễu Nhi ở một bên xoa bóp cánh tay, Tiết Tĩnh Xu thấy thế liền hỏi: "Mệt mỏi phải không?"

Liễu Nhi lắc đầu: "Không phải, Tô cô cô tốt hơn Lý ma ma nhiều, bộ dáng lại xinh đẹp, nói chuyện thì ôn hòa nên cùng cô cô học quy củ không hề mệt mỏi chút nào."

Tiết Tĩnh Xu nghe vậy cười nói: "Không ngờ em lại thích người có nhan sắc, vậy nếu Tô cô cô không xinh đẹp lắm thì có phải em sẽ thấy mệt mỏi không?"

Liễu Nhi sờ đầu ngón tay cười hì hì nói: "Trên đời có ba cái tốt, thức ăn, người đẹp và tiền bạc. Tiểu thư không biết sao?"

Tiết Tĩnh Xu xẵng giọng: "Cái gì mà ba cái tốt trên đời, có mà ba cái tốt trong lòng em thì có."

"Đều giống nhau đều giống nhau."

Tiết Tĩnh Xu lau sạch mặt lại nghĩ tới một chuyện: "Hôm đêm giao thừa nhận được hai thỏi vàng ấy, em đã trả lại chưa?"

"Dạ rồi." Liễu Nhi nhớ lại chính tay mình đem trả hai thỏi vàng thì đau lòng một chút nhưng đó cũng không phải là đồ của nàng nên không thể giữ lại được.

"Đúng hôm đó tiểu thư vào cung thì hắn lại tới nữa, sau đó thì em trả cho hắn."

"Hắn có nói gì hay không?"

Liễu Nhi cúi đầu suy nghĩ một chút.

Ngày đó Tiết Tĩnh Xu tiến cung nên mọi người trong viện trở về phòng nghỉ ngơi còn riêng nàng thì ngồi trong sân mài sáp phấn. Bỗng nhiên nghe thấy tiếng hắt xì ở trên cây, nàng hoảng sợ ngẩng đầu lên thì hóa ra Đại tướng quân lại đến. Có lẽ do hắn bị dị ứng với sáp phấn nên mẫn cảm hắt xì liên tiếp như vậy.

Liễu Nhi vội cất sáp phấn đi, nói hắn chờ một chút rồi quay về phòng lấy hai thỏi vàng ra.

Người nọ hắt xì đỏ bừng cả mặt, khuôn mặt lạnh băng không còn tác dụng cũng không rảnh trừng mắt nhìn nàng, Liễu Nhi lập tức đem thỏi vàng đến bên cây nói: "Hôm nay ngài đến vô ích rồi, tiểu thư nhà ta đã tiến cung. Nàng giao hai thỏi vàng này cho ta trả lại ngài, ngài mau cầm lấy đi."

Sau đó người nọ nói cái gì?

À, đúng rồi, hắn vẫn hắt xì không nói chuyện được.

Liễu Nhi gãi đầu nói với Tiết Tĩnh Xu: "Hắn không nói gì, em nghĩ hắn bị sáp phấn làm hoảng sợ rồi nên có lẽ trong khoảng thời gian này sẽ không xuất hiện."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu.

Liễu Nhi nghi hoặc nói: “Tiểu thư nói xem hắn tới đây làm gì? Mỗi lần đều trốn ở trên cây một câu cũng không nói.”

Tiết Tĩnh Xu đang định nói thì thấy Vân Hương bê cơm chiều vào, hai người liền tạm dừng cuộc trò chuyện.

Vân Hương đặc biệt đặt chén tổ yến óng ánh đến trước mặt Tiết Tĩnh Xu: “Đây là tổ yến do Tô cô cô dựa theo phương thuốc của Ngự thiện phong hầm hai canh giờ, sau này một ngày hai lần sáng tối mang đến cho tiểu thư ăn, cứ như vậy đợi đến ngày đại hôn da thịt tiểu thư sẽ non mịn như tơ lụa.”

Tiết Tĩnh Xu cười nói: “Nếu thật sự thần kỳ như vậy thì tổ yến trên đời này đã bị ăn hết rồi.”

Vân Hương không đồng ý: “Cô nương không biết, tổ yến thực sự rất tốt mà không phải người nào cũng có thể ăn được. Trước kia trong phủ có hai vị di nương vì một chén tổ yến mà đánh nhau đấy.”

Liễu Nhi nói: “Mặc kệ có tác dụng hay không, tiểu thư cứ thử đi. Nếu là sự thật thì chúng ta lời rồi.”

Vân Hương che miệng cười: “Ngươi thì có quan hệ gì, phải là bệ hạ có phúc.”

“Cái gì?” Liễu Nhi ngạc nhiên nói: “Tiểu thư là chủ nhân của ta sao lại không có quan hệ? Nhưng ngươi lại nói đến bệ hạ, sao lại liên quan tới bệ hạ rồi?”

Sáu, bảy tuổi nàng đã đến am ni cô nên dù nay đã mười sáu mười bảy tuổi nhưng một chút chuyện nam nữ cũng không hiểu, đương nhiên không nghe ra được thâm ý của Vân Hương.

Tiết Tĩnh Xu đã trải qua huấn luyện của Tô cô cô nên dù chưa am hiểu rõ ràng nhưng cũng mơ hồ biết một chút, nàng liếc mắt nhìn Vân Hương một cái.

Vân Hương vừa nói ra miệng đã biết đi quá khuôn phép, trước mặt nàng là Tam tiểu thư, sau này sẽ là hoàng hậu tôn quý chứ không phải người nàng có thể tùy ý giễu cợt.

Nàng hoảng loạn cúi thấp đầu, thấy Liễu Nhi truy hỏi còn Tiết Tĩnh Xu lại ý tứ không rõ nhìn nàng nên càng khiến nàng không biết phải làm sao mà chỉ biết nắm chặt chiếc khăn trong tay.

Cũng may Tiết Tĩnh Xu không truy cứu mà chỉ nói: “Ngươi xuống dùng bữa trước đi.”

Vân Hương như được đại xá quên cả hành lễ đầy đủ đã vội lui xuống.

Liễu Nhi thấy nàng ta hoảng hốt đi ra ngoài như vậy thì quay đầu nhìn Tiết Tĩnh Xu đang uống canh, cau mũi nghi hoặc. Nhưng nàng vốn không phải người thích hỏi đến cùng, các nàng không muốn nói thì nàng cũng không có ý định hỏi lại, không hề để tâm vấn đề này trong đầu.

Tiết Tĩnh Xu thấy nàng đang làm việc khác thì thở phào nhẹ nhõm, nói thật nếu Liễu Nhi hỏi thì nàng cũng không biết giải thích ra sao.

Ngày tiếp theo Tô cô cô lại đến đây nhưng lần này lại đuổi Liễu Nhi ra khỏi phòng, chỉ dạy một mình Tiết Tĩnh Xu.

Tiết Tĩnh Xu thấy thế thì hơi giật mình nhưng trong lòng đã có dự đoán.

Quả nhiên chợt nghe thấy Tô cô cô nhẹ giọng nói: “Hôm qua đã nói về lễ nghi trong lễ thành hôn còn hôm nay sẽ nói đến chuyện thầm kín.”

24. Chương 24: Xuân Cung Đồ

Editor: Lạc Lạc

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Dù Tiết Tĩnh Xu không hiểu việc đó làm như thế nào nhưng nghe đến mấy chữ này thì mặt đã đỏ lên.

Tô cô cô coi như không thấy, chỉ cười ôn hòa bình tĩnh nói rõ ràng.

Tiết Tĩnh Xu thấy thế đành dằn cảm giác thẹn thùng xuống, kiên trì nghe dạy.

Thật vất vả mới nghe Tô cô cô nói xong, thế nhưng chưa được thả lỏng một giây nào thì nàng đã thấy Tô cô cô lấy ra từ trong chiếc hộp tinh xảo một bọc bằng tơ lụa, mà bên trong cái bọc này chính là một tập tranh cỡ bàn tay.

Tô cô cô đưa tập tranh đến trước mặt nàng nói: "Đây là xuân cung đồ, mong cô nương xem kỹ."

Những người ở trong cung đều đổi cách xưng hô gọi Tiết Tĩnh Xu là nương nương theo hoàng thượng, nhưng chỉ riêng Tô cô cô vẫn theo quy củ của tổ tông kêu nàng là Tiết cô nương.

Từ trước đến nay mỗi khi Tô cô cô gọi như vậy đều khiến Tiết Tĩnh Xu cảm thấy thân thiết còn lần này lại khiến lòng nàng run lên, ngẩng đầu lên nhìn cô cô.

Tô cô cô cúi đầu khép mi tự kiềm chế lại cung kính, cả người tỏa ra hơi thở không thể từ chối.

Tiết Tĩnh Xu thu hồi ánh mắt, hít sâu một hơi giữ bình tĩnh rồi vươn tay lấy tập tranh mở ra xem ngay trước mắt cô cô.

Bên ngoài phòng, Liễu Nhi đứng ngay chỗ gấp khúc của hành lang buồn chán hất mấy viên đá dưới chân.

Ngày xưa Tô cô cô dạy quy củ cho tiểu thư đều cho nàng đứng bên cạnh dự thính, đến khi tiểu thư luyện tập thì nhân tiện dạy nàng quy tắc nữ quan, vậy mà hôm nay không hiểu sao lại đuổi nàng ra bên ngoài, chẳng nhẽ hôm nay có chuyện nàng không thể nghe?

Nàng hiếu kỳ nhìn Vân Hương bên cạnh hỏi: "Vân Hương tỷ tỷ, hôm qua hai người có chuyện gì vậy?"

Vân Hương suy nghĩ một lúc rồi quanh co nói: "Không có gì, chỉ là do ta nói sai thôi."

Tối hôm qua sau khi trở về phòng nàng tự kiểm điểm lại bản thân, hôm nay đến đây hầu hạ đã trở nên thận trọng hơn. Nàng biết rõ Liễu Nhi và các nàng không giống nhau, đó là người sẽ cùng Tam cô nương tiến cung, bởi vậy không thể nói chuyện thoải mái với Liễu Nhi như lúc trước nữa.

Liễu Nhi thấy nàng không muốn nói nên cũng không làm khó người ta mà tự cau mày trầm tư suy nghĩ.

Hết nửa buổi sáng cửa phòng mới mở ra, Liễu Nhi vội mang trà nóng vào rót cho Tiết Tĩnh Xu một chén rồi ân cần rót cho Tô cô cô, "Cô cô uống trà, đã mệt cả sáng rồi, người nghỉ ngơi một chút đi ạ."

Tô cô cô cười cười, nàng cũng rất thích tính tình hoạt bát của Liễu Nhi rồi nói: "Ngươi muốn ta cho tiểu thư nhà ngươi nghỉ ngơi chứ gì? Cũng được, hôm nay cũng dạy xong rồi, hai người đều nghỉ đi, mai ta lại đến."

Nàng uống trà xong liền rời đi.

Liễu Nhi ngạc nhiên hỏi: "Sao hôm nay lại nhanh như vậy?"

Nàng nhìn Tiết Tĩnh Xu thì hoảng sợ vội chạy đến sờ trán nàng: "Tiểu thư! Mặt người đỏ quá! Có phải người không thoải mái ở chỗ nào không?"

Tiết Tĩnh Xu gạt tay nàng xuống, nhẹ nhàng lắc đầu: "Không sao, trong phòng hơi bí, ngồi một lúc là tốt rồi."

Liễu Nhi vội đi mở cửa sổ rồi cầm quạt phẩy xung quanh phòng mong sao khí bẩn mau bay ra ngoài.

Tiết Tĩnh Xu thấy nàng loay hoay chạy xung quanh thì trong lòng cảm thấy thoải mái hẳn, trái tim đập loạn xạ từ sáng sớm cũng dần đập chậm hơn.

Liễu Nhi quạt xong liền quay lại cạnh bàn đưa cho nàng đĩa bánh: "Tiểu thư, đây là bánh xốp em nhờ bác gái trong phòng bếp làm, hương vị rất giống với hồi chúng ta ăn ở trên núi, người thử chút xem."

Dù không có khẩu vị gì nhưng Tiết Tĩnh Xu không muốn phụ ý tốt của nàng nên đưa tay cầm một miếng.

Bánh xốp giòn vừa cầm vào tay đã vỡ thành mẩu vụn. Khi đưa vào miệng thì một hương vị mềm dịu liền tỏa ra. Tuy không tinh xảo bằng bánh ngọt trong cung nhưng rất giống hương vị trong trí nhớ.

Điều này khiến lòng nàng yên bình hơn rất nhiều.

Liễu Nhi vẫn theo dõi nàng, thấy trên gương mặt nàng lộ ra ý cười thì mới yên tâm.

Tiết Tĩnh Xu chỉ ăn một miếng rồi ngừng, trong đầu bỗng hiện lên các hình ảnh nam nữ khỏa thân đang triền miên khiến trong nhất thời nàng thấy buồn nôn không chịu nổi.

Liễu Nhi đưa chén trà đến trước mặt nàng: "Tiểu thư, nếu người ăn không vô thì uống chút trà cho ấm bụng."

Tiết Tĩnh Xu khẽ gật đầu nói: "Ta không sao, em đừng lo lắng."

"Vâng, em biết rồi. Chiều Tô cô cô không tới nên tiểu thư nghỉ ngơi cho thật tốt đi, người đừng đọc sách hay chép kinh nữa."

Tiết Tĩnh Xu đều nghe theo ý nàng.

Đến buổi chiều, Liễu Nhi liền ngồi trong sân, bất cứ ai đến tìm Tiết Tĩnh Xu đều bị nàng nhẹ nhàng từ chối.

Nhưng không lâu sau, Vân Hương lại dẫn theo một người đi vào.

Liễu Nhi thấy hắn khá quen mắt, nhìn kĩ mới phát hiện ra đó là vị thái giám đã từng đến phủ truyền lời.

Nàng vội vàng đứng lên hành lễ.

Tiểu thái giám cũng đáp lễ lại: "Nương nương có ở trong phòng không? Hoàng thượng sai nô tài đến truyền lời."

Liễu Nhi không muốn người ngoài quấy rầy Tiết Tĩnh Xu nghỉ ngơi nhưng người trong cung đến nàng cũng không dám ngăn cản, sợ có chuyện gì quan trọng nên vội vã dẫn thái giám đi vào.

Tiết Tĩnh Xu nghe thấy tiếng động liền ra đón rồi hỏi: "Công công, có phải là thái hoàng thái hậu truyền ta không?"

Tiểu thái giám lắc đầu, khom người nói: "Là hoàng thượng mời nương nương vào cung có việc thương lượng."

Tiết Tĩnh Xu hơi nhíu mày, hỏi: "Mấy hôm nay sức khỏe của thái hoàng thái hậu có tốt không?"

Tiểu thái giám thành thật trả lời: "Thái hoàng thái hậu vẫn khỏe ạ. Hôm nay Phúc công công đến điện Sùng Đức báo cáo buổi trưa người dùng được một chén cháo đầy."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu nói: "Xin công công quay về nói với bệ hạ, trước khi thành thân ta sẽ không gặp mặt người."

Tiểu thái giám sửng sốt một chút, ngơ ngác nhìn nàng: "Cái này… cái này…"

Hiển nhiên hắn không cơ trí hay khéo léo đưa đẩy như sư phụ hắn là Đức công công nên tình huống hiện tại khiến hắn không biết phải ứng phó thế nào.

Tiết Tĩnh Xu thấy đầu hắn tròn tròn, khuôn mặt còn vài phần non nớt nên giọng điệu hòa hoãn hơn chút ít, "Làm phiền công công chỉ cần nói đúng chi tiết cho bệ hạ là được."

Tiểu thái giám đành phải gật đầu.

Liễu Nhi tiễn hắn ra khỏi viện thì nhẹ giọng nói: "Công công, tiểu thư của ta học cung quy nhiều ngày nên mệt mỏi. Hôm nay nghỉ ngơi rất lâu cũng chưa khỏe lại, mong công công nói rõ tình huống trước mặt cho hoàng thượng."

Lúc này tiểu thái giám mới bừng tỉnh, được Vân Hương đưa ra ngoài.

Liễu Nhi trở lại trong viện thấy Tiết Tĩnh Xu còn đứng ở cửa liền đỡ nàng vào phòng.

Tiết Tĩnh Xu ngồi trước cửa sổ nhìn về phía sân viện đầy bùn đất, các ý nghĩ linh tinh cứ xuất hiện trong đầu nàng.

Cuối cùng mùa đông lạnh giá cũng trôi qua, chị mùa xuân liền tới rất nhanh.

Liễu Nhi lại sờ trán nàng.

Tiết Tĩnh Xu khẽ cười nói: "Yên tâm đi, ta không sao, cơ thể ta được bồi bổ nhiều như vậy sao còn gầy yếu như trước được chứ."

Liễu Nhi lo lắng nói: "Tiểu thư, người từ chối hoàng thượng như vậy liệu người có nổi giận hay không?"

Nét cười trên mặt Tiết Tĩnh Xu nhạt đi, lí do nàng không tiến cung một phần là có liên quan đến chuyện phong tục, gặp hoàng thượng là không tốt còn lại là do hôm nay mới xem tranh "xuân" xong. Dù bây giờ đã bình tĩnh lại nhưng nàng cũng không có cách nào đối mặt với hắn, thậm chí sau khi xem nàng còn cảm thấy sợ hãi việc gặp mặt.

Nhưng nàng chỉ nói: "Không sao đâu, lúc trước ta có giải thích cho người nghe rồi nên chắc người sẽ hiểu thôi."

Hai người đang nói chuyện thì thấy một vạt áo màu vàng nhạt chợt xuất hiện rồi lén lút vào trong sân, mau chóng đóng cửa viện lại, trông chẳng khác gì kẻ trộm. Kia không phải là Tiết Tĩnh Uyển sao?

Gần đây nàng đang bị Tần thị nhốt trong phòng bắt học quy củ nên mấy ngày rồi không được ra khỏi cửa.

Tiết Tĩnh Xu buồn cười nói: "Uyển Uyển, muội làm gì vậy?"

"Haizz..." Tiết Tĩnh Uyển thở dài một tiếng rồi ngó nghiêng ra ngoài từ khe cửa, thấy không có người tới mới vỗ ngực rón ra rón rén đi vào trong viện: "Tam tỷ tỷ, tỷ cho muội trốn ở đây một hôm đi. Thẩm thẩm đến chơi, mẹ bắt muội ra tiếp mà muội không muốn đi đâu!"

Tiết Tĩnh Xu hỏi nàng: "Thẩm thẩm đến đây làm gì?"

Tiết Tĩnh Uyển phiền chán nhăn nhăn cái mũi nói: "Mẹ đã thôi không ghép đôi cho muội và biểu ca thế nhưng thẩm thẩm còn chưa từ bỏ ý định. Hừ, rõ ràng trước đây đâu có thân thiết như vậy, chẳng phải do Tam tỷ tỷ sắp làm hoàng hậu nên mới muốn làm thân sao? Tóm lại nhất định muội sẽ không gả cho biểu ca, nếu mẹ dám ép muội thì muội sẽ học người ta bỏ trốn."

Vốn Tiết Tĩnh Xu vẫn đang mỉm cười nhưng nghe được câu cuối cùng thì nghiêm mặt đứng lên nói: "Nói năng linh tinh, không suy nghĩ kĩ đã nói ra khỏi miệng?"

Tiết Tĩnh Uyển che miệng lại, ánh mắt chớp chớp cầu xin tha thứ: "Muội chỉ là mạnh miệng nói ra chứ không thật sự muốn như vậy. Tam tỷ tỷ đừng tức giận, muội hứa sẽ không nói lung tung nữa."

Tiết Tĩnh Xu liếc nàng một cái rồi lắc đầu: "Nếu thực sự muội bị ép phải lấy chồng thì còn ta giúp đỡ, vì vậy khi mọi chuyện còn chưa rõ ràng thì đừng la hét lên như thế. Tục ngữ có câu "không có kẻ trộm nào lại nói trước việc mình trộm" chính là đang nói muội đấy, nói năng không đúng quy củ lỡ để cho ai nghe thấy chẳng phải thành trò cười sao? Tất cả đều có hại cho muội hết."

Tiết Tĩnh Uyển chăm chú nghe dạy bảo, thành thành thật thật gật đầu.

Một lúc sau nha hoàn chạy tới nói rằng thẩm thẩm của nàng đã về rồi. Lúc ấy Tiết Tĩnh Uyển mới đồng ý quay về.

Liễu Nhi đang chuẩn bị đóng cửa sân thì lại thấy có người đến nữa.

Lần này người đến là Đức công công mà còn dẫn theo một vị thái y nữa.

Đức công công nói: "Bệ hạ nghe nói thân thể nương nương không khoẻ nên sai nô tài dẫn Trương thái ý đến xem bệnh cho người."

Hắn vừa nói vừa vụng trộm quan sát sắc mặt của Tiết Tĩnh Xu thì thấy không tốt lắm, trong đầu đã suy nghĩ ra câu trả lời cho hoàng thượng.

Thái y xem bệnh cho Tiết Tĩnh Xu rồi nói đại loại do suy nghĩ quá nhiều, tổn thương tim gan rồi để lại một đơn thuốc.

Đức công công cung kính nói: "Xin nương nương cứ an tâm tĩnh dưỡng, bệ hạ ngóng trông nương nương sớm khỏe lại."

Tiết Tĩnh Xu khách khí nói cảm ơn.

Đức công công ra khỏi viện rồi nhờ Vân Hương dẫn đến viện của Tô cô cô rồi ở đó nói vài câu mới hồi cung.

Tô cô cô nhìn theo bóng dáng hắn rời đi mà thần sắc có chút biến hoá.

Ngày đó trước khi đến Tiết phủ, thái hoàng thái hậu có dặn dò nàng thân thể của hoàng hậu tương lai gầy yếu, nhất định phải châm trước bỏ qua không được quá nghiêm khắc.

Hôm nay hoàng thượng lại phái Đức công công đến nói quy củ rất phức tạp, nếu nương nương không thể học thì không cần học nữa, bệ hạ thấy thế là được rồi.

Nếu như thế còn bắt nàng đến dạy làm gì? Không bằng bệ hạ tự đến dạy cho xong.

25. Chương 25: Đại Hôn

Editor: Lạc Lạc

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Chớp mắt đã đến ngày mười bảy tháng hai, ngày mai chính là đại hôn của hoàng thượng.

Mấy hôm nay toàn bộ quy củ đã được học xong nhưng Tô cô cô vẫn chưa trở về mà đợi đoàn rước dâu ngày mai để cùng hồi cung luôn.

Ngày hôm nay Tiết phủ vô cùng bận rộn, vì ngày đại hỉ này mà mọi người còn gấp rút chuẩn bị hơn cả lễ tế tổ, nhưng đương sự là Tiết Tĩnh Xu lại vô cùng nhàn rỗi.

Hôm nay là ngày cuối cùng nàng ở Tiết phủ, nếu không có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn thì sau này cũng sẽ không bao giờ về nữa.

Nữ tử gả vào trong cung sẽ không được trở về nhà mẹ đẻ nữa. Nếu cực kì được thánh sủng thì cơ hội được trở về thăm khá cao, còn đối với sủng phi mà nói thì đây là ân sủng lớn lao, đối với nhà mẹ đẻ cũng là long ân rất lớn.

Nhưng trong lòng Tiết Tĩnh Xu hiểu rõ, bất kể sau này như thế nào nàng cũng sẽ không trở về nữa.

Nàng tiến cung để kéo dài vinh quang cho Tiết phủ. Đây cũng chính là sự báo đáp của nàng về công nuôi dưỡng nàng nhiều năm. Nếu họ muốn nhiều hơn nữa thì nàng sẽ không cho cũng không thể làm nổi.

Vì sắp đi nên các tỷ muội trong nhà đến làm bạn với nàng.

Mắt mấy tiểu nha đầu đã bắt đầu phiếm hồng nhưng khiến Tiết Tĩnh Xu ngạc nhiên chính là Lục cô nương khóc rất thương tâm.

Nàng tự đánh giá dù mình có quan tâm đến vị muội muội khác mẹ này nhưng cũng không làm gì nhiều. Vậy mà không ngờ tiểu cô nương này lại là người trong tình trọng nghĩa.

Nhìn các nàng xếp hàng rơi lệ khiến nàng dở khóc dở cười nói: "Hôm nay các muội đến thăm ta hay đến khóc cho ta xem?"

Lục cô nương lau nước mắt thút tha thút thít nói: "Tam tỷ tỷ, muội không muốn xa tỷ."

Thất cô nương nói: "Mặc dù Nhị tỷ tỷ đã xuất giá nhưng nếu muốn vẫn có thể về lúc nào cũng được còn tỷ lại gả vào trong cung, sau này muốn gặp nhau cũng không được."

Lục cô nương nghe xong liền khóc lớn hơn.

Tiết Tĩnh Xu đành kéo nàng qua thay nàng lau nước mắt: "Cũng không phải sinh ly tử biệt, ta vẫn ở trong Đô thành, chỉ cách nơi này có mười mấy dặm nên nếu sau này muốn gặp thì vẫn có thể. Đừng khóc nữa."

Thật ra bây giờ muốn nàng hứa sau này có cơ hội sẽ gọi các nàng vào cung gặp cũng không phải là không thể, nhưng nàng không nói vì nàng không hề có ý định làm vậy.

Lục cô nương khác với Tiết Tĩnh Uyển. Nàng là con thứ xuất mà nhà ngoại là dân thường, mẫu thân không được sủng ái nên nếu thường xuyên ra vào cung sẽ đem lại phiền phức cho nàng, lại khiến cho những người trong phủ có tâm tư không tốt nữa. Chi bằng cứ lạnh nhạt cho nàng cái danh hiệu muội muội của hoàng hậu thì sẽ không ai dám trêu chọc. Cho dù ngày sau khi kết hôn, nhà chồng cũng không dám coi thường nàng.

Lục cô nương còn nhỏ tuổi nên không hiểu ý tứ trong câu nói của nàng mà chỉ nghĩ sau này còn có thể gặp lại nên nở nụ cười.

Tiết Tĩnh Xu nhìn về phía Tiết Tĩnh Uyển nói: "Uyển Uyển, về sau ta không ở đây, ngoài Tứ muội ra thì muội chính là chị lớn nhất vì thế phải bảo vệ các muội muội đệ đệ, không những không được bắt nạt chúng nó mà cũng không được để người khác ức hiếp chúng, muội rõ chưa?"

Tiết Tĩnh Uyển đỏ mắt gật đầu: "Tam tỷ tỷ yên tâm, muội sẽ bảo vệ họ thật tốt."

Tiết Tĩnh Xu lại nói: "Bản thân muội cũng phải cẩn thận, đừng để bị thua thiệt."

Chỉ một câu nói đã khiến Tiết Tĩnh Uyển rơi nước mắt khóc thật to

Vất vả lắm mới tiễn được các nàng đi thì Tần thị lại tới.

Tiết Tĩnh Xu quay về phủ hơn hai tháng mà đây mới là lần đầu tiên Tần thị đặt chân đến tiểu viện này.

Theo lý mà nói, vào đêm cuối cùng trước khi con gái xuất giá người làm mẹ sẽ nói không hết chuyện, tỏ không hết lòng mới đúng nhưng hai mẹ con nàng ngồi đối diện nhau, ngoại trừ mấy câu vấn an lúc đầu thì không còn gì để nói nữa.

Tiết Tĩnh Xu đã quen với điều này, nàng im lặng ngồi uống trà hoa quế phật thủ.

Mấy hôm nay khẩu vị của nàng không tốt nên Liễu Nhi đặc biệt chuẩn bị cho nàng.

Ngón tay Tần thị quấn lấy chiếc khăn, mấy lần bà định mở miệng nhưng lại thôi, cuối cùng chỉ nói: "Vào cung rồi nhớ hiếu thuận với thái hoàng thái hậu, tận tâm chăm sóc hoàng thượng. Giờ hậu cung của kim thượng còn trống không, con là người duy nhất mà còn là hoàng hậu nữa, nên nắm chắc thời cơ sớm ngày sinh hoàng tử, nếu không đợi hai năm nữa những người khác tiến cung sẽ lấy hết sự sủng ái của hoàng thượng. Con nhớ kỹ, không thể tin tưởng bất cứ ai khác mà chỉ có sinh con trai của chính mình mới có thể có chỗ dựa vững chắc."

Tiết Tĩnh Xu nghe xong trong lòng không thoải mái nhưng mặt thản nhiên nói: "Dạ, con sẽ ghi nhớ lời dạy của mẫu thân."

Tần thị há hốc miệng rồi lại khẽ thở dài, không nói tiếp nữa, chẳng bao lâu liền đứng dậy rời đi.

Liễu Nhi tiến lên dọn dẹp cốc chén rồi nhìn sắc mặt của nàng nói: "Tiểu thư, đêm nay người nghỉ ngơi sớm một chút đi?"

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, chắc hôm nay không còn ai đến nữa.

Chu lão thái quân và Tiết lão thái gia đã sai người đến thăm nàng từ sớm, cha nàng cũng cách cửa sân dặn dò vài câu, sau đó thì không còn ai nữa.

Khóa cửa viện lại, Tiết Tĩnh Xu nằm trong chăn ngắm nhìn đỉnh màn, một chút buồn ngủ cũng không có.

Ngày mai nàng sẽ phải rời khỏi Tiết phủ, dù không quá lưu luyến nơi này nhưng rốt cuộc cũng là đám người huyết mạch tương liên nhưng sống lạnh nhạt, lúc này khiến nàng có chút phiền muộn.

Hơn nữa… Vào cùng rồi sau này sẽ ra sao nàng cũng không rõ nữa.

Hiện tại thái hoàng thái hậu vẫn còn nên không cần lo lắng, cho dù hoàng đế không có cảm tình với nàng thì cũng sẽ khách khí tôn trọng, thậm chí là tận tâm phô bày sự sủng ái của hắn.

Thế nhưng ngay cả Phan thần y cũng nói thái hoàng thái hậu không chống đỡ được hết năm nay. Vậy sau khi lão nhân gia mất đi thì hoàng đế sẽ có thái độ gì với nàng – người thái hoàng thái hậu mạnh mẽ ghép với hắn, với Tiết gia không công lao mà có chức vị cao?

Trước nàng an ủi Liễu Nhi nói: Tiến cung sẽ thanh tịnh hơn ở trong phủ, giống như quãng thời gian các nàng ở trên núi, loại lời này cũng chỉ có Liễu Nhi không hiểu sự tình mới tin nàng.

Đó gọi là "cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng", đến khi nàng mất đi chỗ dựa nhưng hết lần này tới lần khác cứ chiếm lấy hậu vị, chỉ sợ sẽ biến thành cái gai trong mắt không ít người.

Nếu có một ngày nàng không thể bảo vệ bản thân thì sợ rằng Liễu Nhi là người bên cạnh nàng cũng sẽ bị liên lụy.

Đột nhiên nàng có chút lưỡng lự, đến cùng có nên đưa Liễu Nhi vào cung cùng không?

Nàng chỉ muốn có một người bên cạnh để nương tựa lẫn nhau nhưng nếu vì vậy mà hại Liễu Nhi thì nên làm sao bây giờ đây?

Bỗng nhiên nàng ngồi dậy, nhẹ giọng hỏi: "Liễu Nhi, em ngủ chưa?"

"Chưa ạ." Liễu Nhi trả lời, giọng nói còn rất thanh tỉnh: "Tiểu thư người cũng không ngủ được sao?"

Tiết Tĩnh Xu không trả lời mà lại nói: "Liễu Nhi, ngày mai khi tiến cung, hay là… em đừng đi cùng ta nữa."

"Tại sao?!" Liễu Nhi vội bật dậy, nàng không quan tâm đến đêm xuân lạnh lẽo, mặc bộ quần áo mùa thu nhảy xuống phản, chạy đến bên giường Tiết Tĩnh Xu, "Tại sao lại bỏ em ở lại? Có phải vì em không học tốt quy củ nên tiểu thư ghét bỏ em không? Gần đây em rất nghiêm túc học tập, Tô cô cô cũng khen em. Tiểu thư, người đừng bỏ em ở lại…"

Càng nói giọng Liễu Nhi càng nghẹn ngào.

Tiết Tĩnh Xu vội kéo nàng lên, phát hiện hai tay nàng lạnh buốt liền vội vàng đắp chăn cho nàng: "Không phải ta ghét bỏ em mà ta sợ sau khi tiến cung sẽ không bảo vệ được em."

Liễu Nhi lắc đầu lia lịa nói: "Không cần không cần. Tiểu thư người yên tâm, em sẽ ngoan ngoãn mà, sẽ không gây chuyện cho người. Em, ngay cả nói cũng không nói nhiều!"

Tiết Tĩnh Xu thấy nàng sợ hãi như vậy nên có chút hối hận khi nói ra những lời đó. Thực ra ngẫm lại nếu để nàng ở trong phủ không có chỗ dựa còn khó khăn hơn.

"Là ta nghĩ linh tinh thôi, em yên tâm, ta sẽ không để em ở lại đâu."

Liễu Nhi hít mũi, tội nghiệp nói: "Tiểu thư em nhớ ra rồi. Năm đó không phải em bị lạc cha mẹ mà do họ bỏ rơi em, người đừng vứt bỏ em mà."

Lúc đó ca ca bị bệnh nên cha mẹ bảo nàng chờ trong ngôi miếu để họ đưa ca ca đi chữa bệnh nhưng một đi không trở lại. Nàng thì đơn độc ngồi ở đó một đêm, ngày hôm sau bị rơi vào tay bọn buôn người.

Về sau một trận hỏa hoạn xảy ra khiến nàng quên đi đoạn kí ức này, nàng cho là bị lạc người thân nên mới bị lừa bán.

Vừa rồi nghe tiểu thư dọa giật mình thì ký ức đột nhiên hiện về, quá khứ như đang lặp lại khiến cả người nàng lạnh như băng.

Tiết Tĩnh Xu nghe xong vừa thương tiếc vừa áy náy, nhẹ giọng nói: "Em yên tâm, sau này ta không nói như vậy nữa."

Liễu Nhi gật gật đầu, thỉnh thoảng nức nở hai cái. Nàng trầm mặc một lúc lâu rồi nói: "Tiểu thư, lần trước người nói sẽ giúp em tìm người nhà nhưng kì thật em… không nhớ họ lắm. Nhiều năm trôi qua như vậy em cũng không còn nhớ rõ hình dáng của bọn họ nữa, trong lòng em… đã coi người là người thân của em từ lâu. Lúc Ngũ cô nương các nàng gọi người là tỷ tỷ, trong lòng em cũng trộm gọi tỷ tỷ, cuối cùng em vẫn muốn, nếu em có tỷ tỷ thì nhất định cũng sẽ thương em như tiểu thư vậy."

Tiết Tĩnh Xu khẽ cười nói: "Ta cũng ước em là muội muội ruột của ta. Trong lòng ta, em còn quan trọng hơn muội muội ruột nhiều."

Liễu Nhi vội vàng nói: "Vậy sau này tiểu thư không được đuổi em."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu: "Không bao giờ."

Lúc này Liễu Nhi mới lau mũi, khôi phục bộ dạng hoạt bát: "Tiểu thư mau ngủ đi. Ngày mai phải làm tân nương nên không thể để hai mắt thâm đen được."

Nàng nói xong lập tức xuống giường, chui vào trong chăn của mình.

Lúc ở trên núi, vì than không đủ nên hai người thường xuyên đắp chung một cái chăn. Từ ngày trở về phủ, Liễu Nhi vẫn cẩn thận tuân theo thân phận hạ nhân của mình, không dám càn rỡ để người khác có chuyện nói.

Tiết Tĩnh Xu lại nằm xuống, ồn ào vừa xảy ra khiến nàng không còn tinh lực nữa, vừa nằm xuống đã ngủ say.

Hừng đông ngày hôm sau, hoàng đế phái quan viên Lễ bộ thực hiện cúng tế trời đất, Thái Miếu, điện Phụng Tiên; còn hắn thì đến cung Trường Nhạc, hành lễ với thái hoàng thái hậu báo cáo mình sắp cưới hoàng hậu

Thái hoàng thái hậu vui mừng kéo tay hắn, hít sâu mấy cái cuối cùng chỉ nói: "Đi đi."

Hoàng thượng bái lạy thái hoàng thái hậu xong thì đến điện Sùng Đức kiểm duyệt kim sách kim bảo, đặc biệt phái người khiêng Phượng liễn nghênh đón hoàng hậu.

Lúc này đèn đuốc ở Tiết phủ đã sáng trưng, ma ma trang điểm trong cung phái tới đã đến, mười mấy người không nói một lời yên lặng trang điểm cho Tiết Tĩnh Xu.

Sau đó Tô cô cô dẫn Tiết Tĩnh Xu đến đại sảnh, toàn bộ chủ tử của Tiết phủ đều ngồi đây nghe quan ty lễ đọc chế văn cho Tiết lão thái gia và Tiết nhị lão gia.

Đợi hắn đọc xong thì đặt kim sách kim bảo của hoàng hậu lên mặt bàn.

Tiết Tĩnh Xu được dẫn tới vị trí bái lạy trước sau đó nghe nữ quan đọc bảo văn, hai tay nàng tiếp nhận kim sách kim bảo rồi thực hiện ba quỳ ba bái, lúc đó đại lễ sắc lập mới được coi là hoàn thành.

Sau đó người nhà Tiết gia chưa kịp nói chuyện với nàng thì Khâm Thiên Giám báo đã đến giờ lành. Tô cô cô đội khăn voan cho nàng, để cho nàng bước lên Phượng liễn rồi cùng nhóm nữ quan vây quanh chính sảnh rời đi.

Mọi người trong Tiết gia quỳ tiễn ở ngoài cửa lớn.

Sắc trời còn chưa sáng mà trong cung thắp đèn lồng sáng như ban ngày.

Đoàn người đón dâu trùng trùng điệp điệp đi qua cửa cung, cả hoàng cung mở rộng cửa nghênh đón phượng liễn đi một đường đến tận cung Sùng Đức mới dừng lại. Tiết Tĩnh Xu được mời xuống kiệu đổi sang kiệu khổng tước đi thẳng đến cung Tê Phượng.

26. Chương 26: Động Phòng

Editor: Lạc Lạc

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Cung Tê Phượng là tẩm cung của hoàng hậu triều Đại Diễn, phòng phía đông không phải là chính điện mà là nơi động phòng.

Lúc này trong thiên điện được bày trí vô cùng rực rỡ, nơi nơi đều là màu đỏ tươi. Trước giường treo màn trăm con, trên giường trải chăn long phượng song hỉ, bốn góc của hỉ giường mắc chiếc màn che long phượng ngăn cách khung cảnh bên trong với bên ngoài.

Nữ quan nhận quả táo với cây gậy như ý (*) từ tay Tiết Tĩnh Xu rồi đưa cho nàng một chiếc bảo bình. (*)

(*) Gậy như ý là một vương trượng nghi lễ và bùa hộ mệnh tôn giáo. Trong đám cưới, chú rể dỡ khăn che mặt của cô dâu bằng một cây gậy như ý. Ý nghĩa tinh thần của món quà này là "Mọi mong ước sẽ được thực hiện" hay là "như ý".

(*) Chiếc bình là biểu tượng của sự may mắn, hạnh phúc viên mãn, linh hồn mãi bất tử. -Nguồn: baidu-

Tiết Tĩnh Xu ôm bảo bình bước qua chậu than và yên ngựa sau đó nữ quan đưa nàng vào phòng tân hôn. (*)

(*) Cô dâu bước qua chậu than với mong ước cuộc sống sau này sẽ nồng cháy như lửa; bước qua yên ngựa với hàm ý mong mọi chuyện bình an.

Cùng lúc đó trong điện Sùng Đức, vị hoàng thúc thân vương vừa kính cẩn buộc tóc xong cho hoàng đế. Hoàng đế mặc long bào, cùng mấy vị thân vương đến cung Tê Phượng.

Trong phòng có đến hơn mười người nhưng lại không có chút tiếng động nào mà chỉ có âm thanh đang cháy của hai cây nến long phượng.

Tiết Tĩnh Xu ngồi trên giường hỉ, đầu đội khăn voan, đập vào mắt nàng là một màu đỏ vui mừng.

Mũ phượng trên đầu nặng tới mức khiến nàng ê ẩm hết cả cổ nhưng hoàng đế còn chưa đến nên tất cả mọi người chỉ có thể chờ đợi.

Hành lang bên ngoài truyền vào tiếng bước chân dồn dập nối tiếp nhau, nữ quan bên cạnh nhẹ giọng nhắc nhở, "Nương nương, bệ hạ tới rồi."

Khăn voan khẽ lay động, Tiết Tĩnh Xu nắm chặt hai tay.

Nhóm hoàng thân quốc thích dừng bước bên ngoài cung Tê Phượng, chỉ mình hoàng đế đi vào bên trong.

"Tham kiến hoàng thượng." Cung nhân trong phòng quỳ đầy đất.

Hoàng thượng phất tay cho các nàng đứng dậy.

Cung nhân đứng dậy lui sang một bên, lúc này chậu than và yên ngựa trên mặt đất đã được dọn dẹp để hoàng thượng thuận lợi đến trước giường.

Tiết Tĩnh Xu thấy đôi giày thêu hình rồng xuất hiện trước mắt thì run lên.

Nữ quan ty lễ tiến lên cất cao giọng nói: "Mời nương nương thực hiện lễ tọa trướng."

Những nghi lễ này Tiết Tĩnh Xu đều đã được Tô cô cô chỉ dạy cẩn thận. Lễ tọa trướng là nghi thức những người có phúc chuẩn bị sẵn giường chiếu để tân nương ngồi trong màn, quay mặt về hướng nam cầu nhiều con nhiều phúc.

Cái này cũng không có gì khó khăn nhưng vì nàng đang mặc hỉ phục dầy cộm nặng nề, cộng thêm mũ phượng với khăn voan nên đi lại vô cùng bất tiện.

Dù có cung nhân đỡ nhưng sức của các nàng cũng rất yếu nên Tiết Tĩnh Xu không thể mượn được bao nhiêu. Nàng đành cố khống chế cơ thể đã cạn kiệt sức lực của mình, cẩn thận từng li từng tí ngồi lên giường, may mà không xảy ra sai lầm gì.

Sau đó cần phải vén khăn voan nên đám cung nhân lại đỡ nàng xuống giường.

Không biết có phải do cung nữ phía bên trái quá khẩn trương không mà lại trượt tay không đỡ được nàng.

Tiết Tĩnh Xu vừa giơ một chân định bước xuống thì mất đi tay vịn nên cả người liền ngã xuống.

Cung nhân sợ hãi kêu lên, Liễu Nhi chuẩn bị nhào qua đỡ tiểu thư nhà mình thì hoàng đế đứng bên cạnh giường lại nhanh hơn một bước. Một tay vòng qua eo nàng, một tay bế nàng lên.

Vì thế mà khăn voan trên đầu nàng trượt xuống, rơi trên mặt đất.

Cung nhân trong phòng đều quỳ xuống tạ tội còn cung nữ trượt tay kia càng thêm sợ hãi mà ngất đi, không ai dám ngẩng đầu lên nhìn.

Tiết Tĩnh Xu bị việc ngoài ý muốn này dọa sợ, trợn to mắt ngơ ngác nhìn hoàng đế.

Hoàng thượng buông tay ra dìu nàng đến bên giường: "Có bị thương ở đâu không?"

Tiết Tĩnh Xu hồi phục tinh thần lắc đầu.

Hoàng thượng nhặt khăn voan lên cầm trong tay nói: "Coi như ta đã vén lên rồi."

Tiết Tĩnh Xu rũ mắt xuống, nhìn thấy đám cung nhân đang quỳ thì ngẩng đầu nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng cho mọi người đứng lên trước đi."

Hoàng thượng gật đầu, nói một tiếng.

Bọn họ đứng dậy, nơm nớp lo sợ lui sang một bên.

Đức công công phất tay gọi hai tiểu thái giám vào khiêng cung nữ bất tỉnh kia ra ngoài.

Sau đó hai vị nữ quan mang khay đồng tiến lên, bên trong là đĩa sủi cảo nửa sống sửa chín.

Hoàng thượng với Tiết Tĩnh Xu cùng ngồi ăn.

Ăn hết sủi cảo, bái lạy thần linh khắp nơi xong liền có cung nữ bước lên hầu hạ Tiết Tĩnh Xu cởi mũ phượng với áo ngoài xuống

Sau đó nữ quan ty lễ dẫn hoàng thượng và Tiết Tĩnh Xu đi đến trước giường làm lễ hợp cẩn. Hai người ngồi đối diện nhau uống rượu hợp cẩn do nữ quan dâng.

Tiết Tĩnh Xu chưa bao giờ uống rượu nên mới nửa chén mà mặt nàng đã đỏ lên, cùng hoàng đế uống thêm nửa chén nữa khiến mắt nàng hơi ươn ướt.

Đợi đến khi lễ hợp cẩn kết thúc thì cung nhân mới đỡ Tiết Tĩnh Xu cởi bộ lễ phục nặng nề ra.

Còn hoàng thượng sang gian khác thay thường phục rồi lại dẫn cung nhân vào trong phòng.

Tất cả người hầu hạ đều lui ra không một tiếng động. Cả gian phòng chỉ còn nàng với hoàng thượng.

Tiết Tĩnh Xu cúi đầu ngồi bên mép giường. Trong phòng đốt địa long ấm áp nên dù mặc quần áo mỏng cũng không khiến nàng bị lạnh, không những vậy lúc nãy còn uống rượu nên mặt nàng đỏ ửng, đôi môi đỏ mím thật chặt.

Hoàng thượng đứng cách đó một đoạn, chẳng hiểu sao lại không đến gần.

Tiết Tĩnh Xu mím môi chờ một đao hạ xuống đầu mà đợi cả nửa ngày vẫn chẳng thấy gì. Trong lòng cảm thấy giày vò không nhịn được đành liếc mắt nhìn hắn.

Bên này hoàng thượng lại đang thất thần, dù ánh mắt ở trên người nàng nhưng lại không hề nhìn xuống.

Tiết Tĩnh Xu đấu tranh trong lòng, nghĩ đi nghĩ lại mới lên tiếng: "Hoàng thượng?"

Lúc này hoàng thượng mới hoàn hồn, chậm rãi đến gần ngồi bên cạnh nàng.

Tiết Tĩnh Xu cảm nhận được hơi ấm từ người hắn nên thân thể không khỏi thêm căng thẳng.

Hoàng thượng quay đầu nhìn nàng nói: "Lúc trước nghe nói nàng bị bệnh, bây giờ sao rồi?"

Tiết Tĩnh Xu không ngờ hắn lại hỏi chuyện này, sửng sốt một chút mới đáp: "Đa tạ bệ hạ quan tâm, thần thiếp đã khỏi rồi. Không biết lúc đó bệ hạ triệu thần thiếp vào cung có chuyện gì?"

Hoàng thượng nói: "Không có gì, mấy ngày nay sắc mặt Hoàng tổ mẫu không tốt. Dù người chưa từng nói nhưng ta đoán do trong cung không có người nên bà cảm thấy quạnh quẽ."

Tiết Tĩnh Xu cúi đầu không nói chuyện. Lúc đó nàng từ chối không tiến cung, chẳng biết trong lòng hoàng thượng có trách nàng hay không.

Nói thật, chuyện hoàng đế hiếu thảo khiến nàng kinh ngạc mà càng thêm xúc động. Xem ra hắn rất kính trọng thái hoàng thái hậu, hy vọng với tấm lòng này dù sau khi thái hoàng thái hậu tạ thế, hắn vẫn nhớ kỹ tình xưa mà tha cho nàng với Tiết gia.

Hoàng thượng lại nói: “Không còn sớm nữa, đi nghỉ thôi.”

Tiết Tĩnh Xu run run mí mắt, không dám ngẩng đầu nhìn hắn mà chỉ vén chăn đi vào.

Không lâu sau hoàng thượng cũng lên nằm, khoảng cách giữa hai người chỉ bằng một bàn tay khiến Tiết Tĩnh Xu cảm nhận rõ ràng hơi thở của hắn, nhưng từ đầu tới cuối hắn cũng không tới gần.

Ánh sáng trong màn vô cùng nhập nhèm, Tiết Tĩnh Xu mở to mắt nhìn lên nóc màn, vốn dĩ trái tim đã từ từ thả lỏng nay lại như bị treo ngược lên cành cao.

Hoàng thượng không đụng vào nàng.

Giờ phút này nàng không biết nên cảm thấy may mắn hay đau xót nữa.

Nàng không mong chờ cùng hoàng thượng làm những chuyện kia nhưng hoàng thượng không đụng đến nàng thì tương lai phải làm sao bây giờ?

Một hoàng hậu không được sủng ái, một hoàng hậu không có con, một hoàng hậu không có nhà mẹ đẻ chống lưng vậy kết cục sau này sẽ là gì?

Nàng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cố hết sức vứt ý nghĩ hỗn loạn ra khỏi đầu.

Mà thôi, dù sao trước đây cũng đã dự liệu được kết quả sẽ như vậy.

Dù gì với sự hiếu thuận của hoàng đế thì nếu sau này phế nàng đi cũng sẽ cho nàng một tòa cung điện vắng vẻ cô độc sống nốt quãng đời còn lại.

Kết quả như vậy cũng không tính là quá kém.

Nàng im lặng thở dài một hơi, lo lắng đang treo lơ lửng trong không trung cũng hạ xuống, chóp mũi ngửi thấy mùi hương nàng đưa cho hoàng đế, hương thơm quen thuộc càng khiến nàng thả lỏng hơn.

Nàng đang chuẩn bị thiếp đi thì người nàng tưởng là đã ngủ lại có động tĩnh.

Hoàng thượng đưa một tay từ dưới chăn đụng vào thân thể nàng một chút rồi kiên định vòng qua bả vai dùng sức kéo nàng vào trong ngực.

Người Tiết Tĩnh Xu cứng lại nhưng sau đó liền phát hiện ra người hoàng thượng còn cứng nhắc hơn cả nàng. Dường như nàng bị lôi ra khỏi ổ chăn mềm mại rồi bị giam bên cạnh tảng đá lớn cứng rắn.

Vì phát hiện mới này mà nàng sửng sốt một lúc, không đoán được tại sao hoàng đế lại làm vậy nên tìm niềm vui trong đau khổ cảm thấy buồn cười.

Có lẽ hoàng đế còn khó xử hơn cả nàng.

Ít nhất với người ngoài, nàng vào cung sẽ được ân sủng vô hạn, phú quý đứng chờ nàng cả hàng dài nhưng hoàng thượng lại vì lòng hiếu thuận với thái hoàng thái hậu mà phải cưới nàng, hắn được cái gì chứ?

Không có gì cả.

Không chỉ như thế mà để thái hoàng thái hậu hài lòng hắn còn phải cố gắng biểu hiện yêu thích nàng, thậm chí bây giờ còn phải ép bản thân chạm vào nàng.

Tiết Tĩnh Xu đành cười khổ.

Chỉ không biết là cười khổ vì mình hay vì hoàng đế.

Ước chừng có thêm sự đồng cảm, hoặc là giả vờ nên nàng cố gắng thả lỏng bản thân, khiến thân thể đang cứng nhắc dần mềm mại.

Hoàng thượng ôm nàng xong thì không còn động tác gì nữa. Tiết Tĩnh Xu không muốn phải thức cả đêm nên đành chủ động mở miệng, “Hoàng thượng?”

Hoàng thượng đáp lời, Tiết Tĩnh Xu dựa vào ngực hắn nên giọng nói truyền từ lồng ngực trầm thấp hơn mọi ngày nhiều.

Hoàng thượng hỏi nàng: “Sao trên người nàng lại lạnh như vậy?”

"Khi còn bé thân thể thần thiếp không được tốt. Một năm bốn mùa tay chân đều lạnh như băng, năm nay được bệ hạ ban thuốc bổ nên đã tốt hơn rất nhiều." Tiết Tĩnh Xu thành thật trả lời.

Hoàng thượng gật đầu: "Nếu có hiệu quả thì cứ tiếp tục dùng đi. Hôm khác ta sẽ sai người ở Thái y viện đến xem bệnh cho nàng, xem có cần cải thiện đơn thuốc không."

Tiết Tĩnh Xu cảm thán trong lòng, từ nhỏ đến lớn người quan tâm đến thân thể nàng ngoài Liễu Nhi thì có thêm cả hoàng đế nữa.

Mặc kệ vì sao hắn quan tâm nàng, phần tâm ý này nàng nhận.

Thấy hoàng thượng không nói lời nào mà cũng không có hành động gì, Tiết Tĩnh Xu dứt khoát hỏi: "Hoàng thượng, chúng ta nên nghỉ ngơi rồi phải không?"

Lời vừa nói ra khỏi miệng, ngay lập tức thân thể hoàng thượng lại cứng nhắc hơn.

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu cảm thấy hoàng thượng thật đáng thương, rõ ràng mình là hoàng đế việc gì phải ép bản thân đến nước này?

Trong lòng nàng vừa than thở vừa suy nghĩ nên làm thế nào để hắn có bậc thang đi xuống mà cũng là giúp mình.

Cũng may mọi người đều biết thân thể nàng không tốt nên nàng mượn cái cớ này do dự nói: "Hôm nay người thần thiếp… không được khỏe, mong hoàng thượng thương tiếc.

Nàng không biết có phải vì câu này mà hoàng thượng thả lỏng hơn hay không nhưng quả thật cánh tay đang ôm nàng đã lỏng hơn một chút.

Hoàng thượng nói: "Nếu vậy thì ngủ sớm đi."

27. Chương 27: Chăm Sóc

Editor: Lạc Lạc

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Ngoài miệng hoàng thượng nói là đi ngủ sớm một chút nhưng cánh tay trên người nàng vẫn chưa buông ra.

Tiết Tĩnh Xu đợi mãi, đợi mãi mà vẫn không thấy hắn có thêm động tác gì nên nàng đành phải tự nhấc cánh tay của hắn lên, định chuyển sang chỗ khác.

Nhưng vì không thấy rõ thứ gì trong màn, thế nên lúc nàng định dời tay của hắn ra chỗ khác thì lại biến thành nắm chặt lấy tay hắn khiến hai người đều sững sờ. Nàng đang định buông ra thì hắn lại nắm chặt lấy tay nàng.

"Hoàng thượng?" Tiết Tĩnh Xu không hiểu ý đồ của hắn. Nếu không muốn thân mật với nàng thì cứ bước xuống bậc thang mà nàng vừa đưa ra là được, sao xuống một nửa rồi lại đi lên tiếp vậy?

"Nàng…"

Dù không thấy rõ vẻ mặt của hoàng đế, nhưng hơi thở ấm áp của hắn phả vào cổ nàng khiến nàng cảm thấy không được tự nhiên cho lắm.

Dường như hoàng đế đang quyết định một vấn đề gì đó rất khó khăn, sau khi nói được chữ kia thì một lúc lâu sau mới cất tiếng: "Người nàng không khỏe, vậy có cần gọi thái y đến xem không?"

Tiết Tĩnh Xu trợn to mắt, rốt cuộc hoàng thượng không biết thật hay đang giả vờ đây? Chuyện người nàng không khỏe chẳng phải là cái cớ mà hai người đều ngầm thừa nhận hay sao? Nếu thái y tới thật thì người ta sẽ chẩn ra nàng có bệnh gì chứ?

Nàng đành lắc đầu: “Không cần làm phiền thái y, chỉ là chút bệnh cũ, không có gì đáng ngại cả.”

Hoàng đế lại tiếp tục im lặng, cho đến khi Tiết Tĩnh Xu tưởng hắn đã ngủ rồi thì bàn tay của hắn lại từ từ di chuyển lên cổ áo nàng.

Tiết Tĩnh Xu càng thêm hoảng sợ, vội vàng ngăn hành động của hắn lại. Nàng kinh ngạc ngờ vực: “Hoàng thượng?”

Hoàng thượng đáp lời: “Đêm nay là đêm động phòng hoa chúc, có gì mong hoàng hậu lượng thứ.”

Cái này… cái này, đây là ý gì vậy? Chẳng phải hai người đã chuẩn bị ngủ rồi sao?

Hiếm khi Tiết Tĩnh Xu luống cuống, dù đã sớm chuẩn bị cho ngày hôm nay nhưng trước lúc đó nàng cho rằng hoàng thượng sẽ không đụng vào mình vì thế đã thả lỏng cơ thể. Ai mà ngờ đột nhiên hoàng đế hồi mã thương (*) khiến nàng trở tay không kịp.

(*) Hồi mã thương: quay đầu bất ngờ đâm ngọn thương vào kẻ địch.

Nàng đè tay hắn lại, hơi run run nói: “Nhưng mà người…”

Không biết có phải là do ảo giác của nàng hay đã dần thành thói quen mà lúc nãy rõ ràng người của hoàng đế cứng như đá. Nhưng hiện giờ đã tốt hơn rất nhiều rồi.

Hoàng thượng nhẹ nhàng cựa quậy thân thể, hắn nắm chặt lấy tay nàng: “Vừa rồi là do ta sơ suất, mong hoàng hậu chớ trách.”

Tiết Tĩnh Xu vội vàng lắc đầu: “Không phải, thần thiếp không có ý này…”

Lúc nàng vẫn còn đang băn khoăn thì hoàng đế đã rõ ràng. Nếu đã sắc phong nàng trở thành hoàng hậu thì từ nay trách nhiệm của hắn là đối xử tử tế với nàng.

Từ trước đến nay, hắn rất ghét chuyện cá nước thân mật nhưng khi nãy ôm nàng lại không hề thấy khó chịu. Vì thế, chuyện động phòng hoa chúc tối nay không tránh được mà cũng không cần phải tránh nữa.

Hắn thấy Tiết Tĩnh Xu căng thẳng đến độ bàn tay được mình giữ lấy đã lạnh buốt thì an ủi: “Đừng sợ, ta sẽ nhẹ nhàng.”

Tiết Tĩnh Xu im lặng một lúc rồi khẽ nói: “Thiếp giúp hoàng thượng cởi quần áo.”

Quy củ trên giường Tô cô cô cũng đã dạy nàng, vốn nàng phải tự cởi quần áo của mình trước rồi mới hầu hạ hoàng đế thay quần áo.

Hoàng thượng nhẹ nhàng đè tay nàng lại, “Ta tự làm.”

Tiếng xột xoạt vang lên giúp Tiết Tĩnh Xu biết rõ hoàng thượng đã đứng dậy cởi quần áo rồi.

Nàng hít mấy hơi thật sâu, tay run run tự cởi trang phục của mình.

Hoàng thượng lại nằm xuống ôm lấy nàng.

Lần đầu tiên hai người tiếp xúc da thịt thân mật như vậy khiến người Tiết Tĩnh Xu khẽ run lên.

“Có lạnh không?” Hoàng thượng vừa hỏi vừa đưa cánh tay khẽ vuốt lưng nàng.

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu.

Hoàng thượng lại nói: “Đừng sợ.”

Hắn rất kiên nhẫn, dường như đôi bàn tay ấy đi qua khắp thân thể Tiết Tĩnh Xu truyền hơi ấm cho nàng.

Quả thật phương pháp đó có hiệu quả, mặt Tiết Tĩnh Xu đỏ bừng rúc vào trong ngực hắn, cả người đều đỏ lên.

Lúc này hoàng thượng mới chống người phủ lên người nàng.

Tiết Tĩnh Xu khẩn trương cắn môi, nhịp thở nhanh hơn rất nhiều.

Hoàng thượng đụng vào eo của nàng sau đó cất tiếng: “Đừng sợ.”

Cơn đau ập đến khiến mặt Tiết Tĩnh Xu trắng bệch hẳn đi, nước mắt bắt đầu rơi xuống.

Hoàng đế kiềm chế đến nỗi gân xanh trên tay đều đã nổi lên nhưng hắn vẫn dừng lại không làm tiếp nữa, thay nàng lau nước mắt: "Có phải đau lắm không?"

Tiết Tĩnh Xu hít một hơi, cố hết sức dùng giọng bình thường cất tiếng: "Không đau."

Hoàng thượng cúi đầu nhẹ giọng thốt: "Mong hoàng hậu thứ lỗi."

Tiết Tĩnh Xu trừng mắt nhìn rồi nước mắt lại tiếp tục rơi xuống.

Bên ngoài cung Tê Phượng, hơn mười cung nhân im lặng đứng chờ, ngay cả tiếng ho khan cũng không nghe thấy.

Đức công công vểnh cái tai hồng hồng lên nghe ngóng động tĩnh bên trong phòng nhưng lại không nghe được gì, trong lòng không khỏi nghi ngờ.

Liễu Nhi cũng đang chờ trong đám người, nàng rất lo lắng cho tiểu thư nhưng cũng chỉ có thể chờ như mọi người.

Cuối cùng đợi đến khi trăng lên cao, tiếng hoàng đế mới vọng ra.

Đức công công vội vàng chỉ huy thái giám bê nước nóng sau đó chọn mấy cung nữ lanh lợi vào hầu hạ.

Màn còn chưa nhấc lên nên cung nhân chỉ cúi đầu canh giữ ở ngoài, không ai dám tiến lên một bước nào.

Bên tai vang lên cuộc trò chuyện đứt quãng của đế hậu.

"Còn đau hay không?"

"… Không."

"Hay để thái y đến xem đi."

"Đừng, thiếp không sao…"

"Nước nóng đã được mang vào rồi, nàng muốn được xoa bóp hay ngâm nước?"

"Hoàng thượng cho các nàng lui ra đi, thiếp… thiếp tự làm."

"Đức Lộc, các ngươi lui ra đi."

Đức công công đang hăng hái hóng chuyện, bỗng nghe thấy tên mình thì vô thức đứng thẳng, "Vâng."

Hắn phất tay lên ra lệnh cung nhân ra ngoài cùng mình.

Nghe thấy tiếng bước chân xa dần Tiết Tĩnh Xu mới thở phào nhẹ nhõm. Thân thể nàng vừa đau nhức vừa khó chịu, nhất là chỗ thầm kín kia luôn cảm thấy như có thứ gì đó ở bên trong vừa trướng vừa đau.

Nàng nằm trong lòng hoàng thượng, hai người không một mảnh vải che thân.

Hoàng thượng ôm nàng ngồi lên tựa vào đầu giường.

Lúc nãy cung nhân đi vào đã châm rất nhiều nến, ánh sáng xuyên qua tấm màn khiến bên trong sáng hơn rất nhiều.

Lúc trước không nhìn rõ đối phương thì trong lòng chỉ cảm thấy lo lắng khẩn trương mà không hề thấy lúng túng, nhưng giờ lại khiến nàng xấu hổ không ngẩng đầu lên được.

Nàng nhẹ nhàng đẩy hoàng thượng ra muốn tự đứng dậy nhưng tay chân bủn rủn không hề có lực.

Vốn hôm nay nàng chưa được một hạt cơm nào vào bụng, vừa nãy lại bị giày vò một phen. Huống hồ lại là lần đầu tiên, thân thể nàng không được coi là khỏe mạnh. Cộng vài điều lại với nhau, giờ phút này nàng như vừa bị bệnh nặng mới khỏi, cả người mềm nhũn không có tí sức lực nào.

Hoàng thượng thấy nàng cử động khó khăn, hắn bất chấp mặt mũi của nàng, tự tay gói nàng vào trong lớp quần áo rồi ôm nàng lên.

Tiết Tĩnh Xu thở nhẹ một tiếng: "… Người thả thần thiếp xuống đi."

Hoàng thượng không nói chuyện, ôm nàng ra ngoài màn, trong phòng đốt địa long ấm áp nên hai người không sợ bị lạnh.

Hắn đặt Tiết Tĩnh Xu lên ghế bên cạnh thùng nước tắm, cúi đầu hỏi nàng: "Có muốn vào hay không?"

Tiết Tĩnh Xu đỏ mặt gật đầu.

Hoàng thượng liền cởi quần áo trên người nàng rồi thả nàng vào thùng tắm.

Người vừa chạm vào nước, Tiết Tĩnh Xu liền ngồi thấp xuống chỉ chừa lại cái đầu nổi trên mặt nước.

Nàng suy nghĩ một chút, với tình hình này chắc chắn một mình nàng không làm được gì mà nếu ở cùng với hoàng đế thì càng khiến hai người thêm lúng túng, không bằng bảo Liễu Nhi vào giúp nàng.

Nàng đành nhờ hắn: "Hoàng thượng, người bảo tỳ nữ Liễu Nhi của thiếp vào đi."

Hoàng thượng gật đầu mặc thêm áo khoác: "Ta đi tắm ở chỗ khác, chút nữa sẽ quay lại."

Hắn vừa ra bên ngoài, Đức công công liền tiến lên: "Hoàng thượng, nước nóng đã chuẩn bị xong rồi ạ."

Hoàng thượng nhấc chân đến thiên điện khác: "Cho thị nữ của hoàng hậu vào hầu hạ. Ngoài ra… đến Thái y viện truyền lời, Trương Chi Khung vào đợi lệnh."

Đức công công vội vàng thưa vâng, vừa sắp xếp cho Liễu Nhi đi vào vừa ra lệnh một tên thái giám đến Thái y viện.

Liễu Nhi vừa vào phòng liền thấy Tiết Tĩnh Xu đang tựa vào thùng tắm, mặt hiện vẻ mỏi mệt, nàng đau lòng hỏi: "Nương nương, người có mệt lắm không?"

Tiết Tĩnh Xu nghe cách xưng hô của nàng thì sửng sốt rồi cười khổ nói: "Liễu Nhi, người khác không nói làm gì nhưng em cứ giống như trước đi, nếu không ta thấy không quen."

Liễu Nhi gãi mặt rồi nói: "Em cũng không quen nhưng Tô cô cô nói phải đổi."

Tiết Tĩnh Xu nói: "Nghe ta là được, chúng ta lén lút gọi như trước nhưng nếu trước mặt bệ hạ thì em phải gọi đúng quy củ."

"Dạ được."

Tiết Tĩnh Xu lại nói: "Em đứng ở bên ngoài hơn nửa đêm rồi. Nhớ phải uống nước gừng đấy, đừng để bị nhiễm lạnh."

Liễu Nhi lấy nước giúp nàng tắm rửa sau đó trả lời: "Bên ngoài không hề lạnh chút nào, mặc dù không có địa long nhưng vẫn đốt rất nhiều chậu than."

Thực ra nàng rất tò mò không biết vừa rồi hoàng thượng với tiểu thư đóng cửa ở trong phòng làm gì, nhưng nàng cũng hiểu đây là hoàng cung chứ không phải Tiết phủ, lại càng không phải am ni cô. Tô cô cô đã dạy nàng phải nghe nhiều nhìn nhiều ít nói ít hỏi, nếu không sẽ gây phiền toái cho chính nàng và tiểu thư. Vì vậy dù trong lòng có hiếu kì nhưng nàng cũng chỉ để trong lòng mà không hỏi ra miệng.

Tiết Tĩnh Xu tắm xong thì vịn Liễu Nhi khó khăn bước ra khỏi thùng tắm.

May mắn là hoàng thượng không lưu lại dấu vết gì trên người nàng. Nếu không bị Liễu Nhi nhìn thấy thì nàng sẽ cảm thấy rất xấu hổ.

Liễu Nhi cầm cái khăn lớn lau khô người nàng rồi giúp nàng mặc chiếc áo lót sạch sẽ vào.

"Tiểu thư người nghỉ ngơi sớm đi, em thấy mắt người có thâm quầng rồi kìa."

Tiết Tĩnh Xu nằm giữa giường thở một hơi, thân thể vẫn chưa hết bủn rủn nhưng có lẽ do lúc nãy được ngâm trong nước nóng ấm áp, giờ lại nằm trong chăn mềm mại khiến nàng thấy buồn ngủ.

Nàng che miệng ngáp một cái: "Em cũng đi ngủ đi, nhớ phải nghe lời Tô cô cô."

"Vâng, em biết rồi." Liễu Nhi thấy nàng nhắm mắt thì kéo lại màn che rồi đi ra ngoài.

Tiết Tĩnh Xu nửa tỉnh nửa mê cảm thấy có người đang lôi kéo tay nàng làm gì đó. Nàng cố gắng mở mắt ra thì thấy hoàng thượng ngồi trên đầu giường liền muốn đứng dậy.

Hoàng thượng ngăn nàng: "Nàng cứ ngủ đi, ta để Trương thái y xem một chút."

Bấy giờ Tiết Tĩnh Xu mới phát hiện ra tay nàng đang duỗi ra ngoài và được phủ bằng một chiếc khăn lụa.

Nàng thật sự không thể chịu được nữa, mấy lần muốn mở mắt ra nhưng lại dần chìm vào giấc ngủ.

Thái y xem mạch xong hoàng đế liền đặt tay nàng vào trong chăn, bước ra khỏi màn rồi ra hiệu với Trương thái y.

Trương thái y hiểu ý khom người theo hắn ra ngoài.

"Thế nào?"

Trương thái y nói: "Mạch của nương nương ổn định không có gì đáng lo, chỉ là hôm nay mệt nhọc quá độ nên mấy ngày sau cần nghỉ ngơi cho khỏe."

Hoàng thượng liếc hắn một cái rồi nói: "Ngươi trở về triệu tập người trong Thái y viện, thương lượng cho tốt rồi viết một đơn thuốc bổ không có hại, về sau cứ theo đơn đó mà bồi bổ cho hoàng hậu."

Trương thái y bị hoàng thượng nhìn mà lạnh sống lưng, vội vàng khom người đồng ý.

28. Chương 28: Chăm Sóc

Editor: Lạc Lạc

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Vừa tỉnh dậy sau một giấc ngủ say nên Tiết Tĩnh Xu không kịp phản ứng xem bản thân đang ở chỗ nào.

Nhưng rất nhanh sau đó, sự đau nhức đã nhắc nàng nhớ lại chuyện tối hôm qua. Không những vậy, sự ấm áp của người bên cạnh liên tục truyền đến bên người nàng.

Nàng cứng người, không biết có nên đứng lên hay không?

Hoàng thượng tỉnh lại sớm hơn nàng, thấy nàng có động tĩnh đã lập tức nói: "Tỉnh rồi sao? Người còn khó chịu hay không?"

Tiết Tĩnh Xu xoay đầu nhìn hắn thấy hoàng thượng đang tựa ở đầu giường, tóc chưa buộc nên rối bung, khuôn mặt lạnh lùng bị màu đỏ của màn trướng hòa tan thành vài phần nhu hòa.

Nàng lắc đầu: "Thần thiếp không sao, bây giờ là giờ gì rồi? Thiếp ngủ quên phải không?"

Ngày thứ hai sau động phòng, nàng và hoàng thượng còn phải tế thần, sau đó đi Tông Miếu cúng tế xin được tổ tiên tiếp nhận.

Hoàng thượng đáp lời: "Chưa tới giờ, bây giờ có thể đứng lên không?"

"Có thể." Tiết Tĩnh Xu nói

Lúc này hoàng thượng mới gọi cung nhân vào hầu hạ.

Các cung nữ đứng chờ ở ngoài từ sớm nối đuôi nhau đi vào, người cầm khay người cầm chậu vàng, mười mấy người đâu vào đấy im lặng đi vào, một chút tiếng động cũng không có.

Có cung nữ tiến tới vén màn giường lên, nắng sớm chiếu vào trong giường.

Đột nhiên xuất hiện trước nhiều người như vậy khiến Tiết Tĩnh Xu không khỏi cảm thấy không được tự nhiên nhưng rất nhanh nàng đã phát hiện các cung nữ đều cúi đầu, ngay cả khi trả lời cũng không có ai

ngẩng lên, càng không ai dám nhìn trộm nàng. Điều này khiến nàng thấy thật quái dị nhưng cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Mấy cung nữ chia ra vây quanh nàng với hoàng đế, mỗi người ở một bên thay quần áo.

Nữ quan trang điểm cho Tiết Tĩnh Xu rồi thay cát phục để làm lễ cúng tế, trên đầu vẫn là mũ phượng nhưng nhỏ hơn hôm qua.

Bên này nàng vừa trang điểm xong thì bên kia hoàng đế cũng đã chuẩn bị tốt, hai người cùng nhau tới chính điện cung Tê Phượng.

Trong điện đã dọn xong bàn tế, đầu tiên hai người thực hiện ba quỳ chín lạy tế trời đất rồi hành lễ thần Phật.

Sau đó lại trở về thiên điện, cung nhân đang chuẩn bị bữa ăn, bữa đầu tiên hai người ăn cùng nhau gọi là bữa cơm đoàn viên, phải được bày vào long phượng hỉ đặt trên giường.

Vì đồ ăn sáng chưa được chuẩn bị xong nên hai người ngồi một bên thưởng thức trà do cung nhân mang tới.

Đột nhiên Tiết Tĩnh Xu hỏi: "Hoàng thượng, khi nào chúng ta đi vấn an thái hoàng thái hậu?"

Hoàng thượng nói: "Khâm Thiên Giám đã xem ngày đẹp là hai mươi tháng hai."

Đó chính là ngày mai.

Nghi lễ hoàng gia và dân gian hơi khác nhau, nếu là nhà người dân bình thường thì ngày thứ hai sau khi vào cửa tân nương đã ra mắt bố mẹ chồng ngay, còn nàng phải đợi ngày tốt mới được.

Tính ra đã hai mươi ngày kể từ lúc đưa sính lễ nàng không được gặp thái hoàng thái hậu rồi.

"Gần đây Phan thần y có tiến cung không ạ?"

"Ngày mười lăm tháng hai hắn đã tới bắt mạch, tình trạng hoàng tổ mẫu đã ổn định, nàng đừng lo."

Tiết Tĩnh Xu chỉ khẽ gật đầu. Nàng biết từ ổn định ở đây có nghĩa là gì, có lẽ từ nay về sau thái hoàng thái hậu sẽ không đau không bệnh thế nhưng dù vậy thì cũng chỉ được nửa năm, một năm nữa.

Thực ra số lần gặp mặt của nàng với lão nhân gia còn không bằng số lần gặp Chu lão thái quân nhưng nàng lại cảm thấy vô cùng gần gũi với bà, loại tình cảm này nàng không thể thấy được trên người trưởng bối khác.

Sư phụ bên trong am ni cô cũng coi như là trưởng bối của nàng nhưng do trở ngại về thân phận nên họ chỉ coi nàng nửa tiểu thư nửa đồ đệ dù có quan tâm cũng không đủ yêu thương.

Lần đầu tiên tiến cung thấy thái hoàng thái hậu, trong lòng nàng đã nghĩ có lẽ bà nhà người ta cũng hiền lành dễ gần như vậy.

Nhưng vị nhân gia hiền lành này lại chẳng còn bao lâu nữa.

Trong lòng nàng đang suy nghĩ linh tinh thì cơm đoàn viên đã bày xong, cung nhân mời đế hậu di giá nên Tiết Tĩnh Xu vội vàng thu lại nỗi lòng mình.

Cung nhân đang chuẩn bị đỡ Tiết Tĩnh Xu lên giường thì hoàng thượng lại nhanh tay, mấy cung nữ phục vụ vội vàng lui sang một bên.

Tuy là hoàng đế đỡ Tiết Tĩnh Xu nhưng sức hắn lớn nên gần như là vừa ôm vừa đỡ cả người nàng đi.

Sau khi ngồi xuống thì Tiết Tĩnh Xu không động đậy nữa. Thực ra thân thể của nàng vẫn còn khó chịu, đặc biệt là mỗi lần cất bước đều cảm thấy có gì đó cộm cộm mài qua nên khi cung nữ tới đỡ nàng có chút phiền não, vì giường cao như vậy dù chân có đạp lên lưng người nàng cũng bước không nổi.

Hoàng thượng trực tiếp ẵm nàng đi dù làm nàng cảm thấy lúng túng nhưng cũng có phần thở phào nhẹ nhõm.

Chiếc bàn không lớn lắm được đặt khoảng hai mươi chiếc đĩa chén nhỏ, mỗi thứ đều lớn bằng bàn tay của nàng. Mỗi đĩa đều có đôi có cặp, rõ ràng là chia đều thức ăn cho nàng và hoàng đế nhưng tận hai mươi đĩa, cho dù mỗi đĩa chỉ nếm một miếng thì nàng cũng không ăn nổi.

Nữ quan hầu bữa đứng ở bên giường, thấy mắt hoàng thượng đang nhìn đĩa bánh trôi song hỉ thì vội vươn đũa bạc ra gắp vào bát của hắn, một viên khác thì đưa vào bát của Tiết Tĩnh Xu.

Viên bánh trông như bánh trôi nhưng lớn hơn một chút, ước chừng là bằng nắm đấm trẻ con, mặt trên in màu hồng song hỉ xen thêm các sợi xanh đỏ trông rất vui mắt.

Tiết Tĩnh Xu gắp lên cắn một miếng nhỏ, vỏ bánh trôi rất mềm, có lẽ là đã bỏ thêm bột nếp, bên trong ngọt lại không ngấy, dẻo dẻo ngon miệng, không giống củ từ mà cũng không phải hạt sen, không biết rốt cuộc bên trong có cái gì.

Nàng ăn một miếng thì bình phẩm trong lòng, mãi mới ăn xong một nửa mà ngẩng đầu lên lại thấy hoàng thượng đã ăn xong hết đang đợi nàng.

Nàng đỏ mặt không dám từ từ thưởng thức nữa mà vội vã nuốt vào.

Hoàng thượng đưa bát canh nóng đến bên tay nàng: "Chậm một chút."

Tiết Tĩnh Xu nhẹ giọng cảm ơn.

Vừa nuốt canh xong thì nữ quan lại gắp sủi cảo cho nàng.

Sủi cảo cũng lớn hơn bình thường một chút, nhân to gần bằng nửa bàn tay của nàng, da bọc bên ngoài rất mỏng gần như có thể nhìn thấy nguyên liệu bên trong.

Sau khi nếm Tiết Tĩnh Xu nhận ra vị thịt cua, nước canh bồ câu và hương sò điệp.

Hoàng thượng ăn chậm hơn lần trước rất nhiều, đến khi Tiết Tĩnh Xu nuốt xong miếng cuối cùng thì hắn mới đặt đũa xuống.

Nữ quan lại đưa cho nàng một bát trân châu trông vô cùng khéo léo đẹp đẽ, hình dạng cực kì mê người

Tiết Tĩnh Xu hơi nhíu mày, cảm thấy khó khăn vì nàng không ăn nhanh được.

Nàng ăn bát trân châu này thật chậm.

Không đợi nữ quan tiếp tục chia thức ăn hoàng thượng đã nói: "Ngươi đi xuống đi."

Nữ quan sững sờ, lập tức khom người lui ra.

Hoàng thượng lại vẫy tay cho tất cả cung nhân đều lui ra.

Sau khi không còn ai nữa, hoàng thượng mới quay đầu nhìn Tiết Tĩnh Xu: "Không ăn được phải không?"

Tiết Tĩnh Xu đỏ mặt nhỏ giọng nói: "Còn có thể ăn thêm một chút."

Hình như hoàng đế đã cười một cái.

Tiết Tĩnh Xu nghe thấy âm thanh liền kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn nhưng vẻ mặt hắn lại như bình thường không có gì khác nên không khỏi hoài nghi là mình nghe nhầm.

Hoàng thượng nói: "Đây là quy củ của tổ tông định ra nên cần phải ăn hết cả bàn này, tí nữa còn có nữ quan đến kiểm tra."

Tiết Tĩnh Xu nhíu mày, phải ăn xong một bàn này mà mỗi người một nửa, nếu là nam tử sức ăn lớn thì còn có thể nhưng mấy hoàng hậu trước đây làm sao mà ăn hết được? Chẳng nhẽ chỉ có mình nàng ăn ít?

Hoàng thượng chậm rãi nói: "Thế nhưng quy củ là chết, người mới là sống nên nếu thấy không thoải mái có thể không cần tuân theo."

Tiết Tĩnh Xu nhướng mi: "Ý người là đổ sạch sao?"

"Nàng xem trong phòng này có thể đổ được vào đâu, bình bát bảo à?"

Tiết Tĩnh Xu nhìn hoàng thượng một chút rồi lại quay đầu nhìn bình bát bảo, nói thật với vẻ mặt của hắn, nàng không biết hắn đang nói thật hay nói đùa nữa.

Hoàng thượng nói: "Đừng nhìn"

Hắn đưa một bát đến cho Tiết Tĩnh Xu.

Tiết Tĩnh Xu trừng cái bát, hắn nói thay đổi là hắn gắp cho nàng ăn sao?

"Nàng cắn một miếng đi." Hoàng thượng thấy nàng không động đậy liền thúc giục.

Tiết Tĩnh Xu không thể làm gì khác đành gắp lên cắn một cái, tuy hương vị rất ngon nhưng nàng không có tâm tình gì để thưởng thức.

Thấy nàng ăn xong hoàng thượng liền cầm đũa gắp nốt phần còn lại cho vào trong miệng.

Dù Tiết Tĩnh Xu trầm ổn thế nào đi nữa thì giờ phút này cũng bất chấp lễ nghi trừng mắt nhìn hắn.

Hoàng thượng ăn xong phần của nàng rồi ăn nốt phần của mình.

Sau đó cách làm này cứ lặp đi lặp lại như vậy, gắp cho Tiết Tĩnh Xu cắn một miếng rồi còn bao nhiêu đều vào hết bụng hắn.

Tốc độ ăn cơm của hai người nhanh hơn nhiều, không lâu sau toàn bộ thức ăn đều được tiêu diệt sạch.

Tiết Tĩnh Xu không nhịn được nhìn bụng của hoàng thượng, đai lưng nạm ngọc vẫn nguyên, cơ thể rắn chắc khiến nàng sinh ra cảm giác kính nể kỳ dị. Từ nhỏ đến lớn người bên cạnh nàng có thể ăn nhiều cũng không thiếu, Liễu Nhi cũng nằm trong số đó thế nhưng so với hoàng thượng thì sức ăn của Liễu Nhi không đáng để nhắc tới.

Hoàng thượng hạ đũa xuống hỏi nàng: "No rồi?"

Tiết Tĩnh Xu gật đầu.

Hoàng thượng liền nói: "Sức ăn của nàng so với người khác quá ít, nếu không ăn được thì phải chia thành bữa. Cung Tê Phượng có phòng bếp nhỏ nên ta sẽ cho người đúng giờ mang nguyên liệu tươi mới tới."

Tiết Tĩnh Xu thầm nghĩ, sức ăn của nàng nhỏ hơn mọi người chút nhưng sức ăn của người cũng lớn hơn bình thường không ít đâu.

Thế nhưng lời này không thể nói, hoàng thượng ăn nhiều như vậy chẳng phải là ăn thay nàng sao?

Nàng hỏi thăm: "Hoàng thượng ăn no chưa?"

Hoàng thượng hơi gật đầu: "Bảy tám phần rồi."

Tiết Tĩnh Xu không nói gì nữa

Hoàng thượng gọi người vào dọn dẹp.

Quả thật nữ quan tới kiểm tra hai người có ăn hết bữa cơm đoàn viên hay không. Sau khi thấy đĩa của hoàng thượng sạch sẽ nàng cũng không lấy làm lạ, nhưng đĩa của hoàng hậu nương nương cũng không còn chút nào khiến nàng cảm thấy nghi ngờ.

Nhưng dù thế nào nàng cũng không thể chất vấn nên đành phải thi lễ lui xuống.

Thực tế lúc nàng tới kiểm tra Tiết Tĩnh Xu còn cảm thấy chột dạ, đây là lần đầu tiên nàng nói dối.

Nàng âm thầm liếc hoàng thượng thấy vẻ mặt hắn trầm ổn thì trong lòng lại cảm thấy bội phục.

Thế nhưng lại nói, nàng cũng chưa từng nhìn thấy hoàng thượng có vẻ mặt khác.

Ngay cả… ngay cả tối qua cũng như vậy.

Nàng bỗng cảm thấy nóng mặt, xoay đầu sang chỗ khác nhìn cung nhân bận rộn dọn dẹp.

Hoàng thượng quay đầu thấy nét mặt nàng thì hỏi: "Nóng sao?"

Tiết Tĩnh Xu không thể nói thật chỉ có thể gật đầu: "Có chút nóng."

Hoàng thượng lập tức sai người mở cửa sổ.

Bây giờ là tháng hai, là đầu xuân nên ngoài cửa sổ toàn một màu xanh biếc. Một gốc cây ngọc lan tím đã nở ra mấy đóa hoa, một chút gió thổi vào trong nhà cũng mang theo mùi thơm của cỏ xanh tươi mới.

29. Chương 29: Nghỉ Ngơi

Editor: Lạc Lạc

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Buổi chiều phải đến điện Thọ Hoàng cúng bái tổ tiên.

Nghi trượng xuất hành của đế hậu đã được chuẩn bị sẵn sàng trước điện Sùng Đức. Có hơn trăm người khiêng Ngự liễn và Phượng liễn, khoảng trăm người khác bao quanh bảo vệ đường đi, từ hoàng cung đến tông miếu không một bóng người, toàn bộ đường được dùng màn che, cứ cách mấy bước lại có cấm vệ quân cầm đao trong tay để hộ giá.

Sau khi dâng hương cho liệt tổ liệt tông ở tông miếu thì phải quay lại cung cúng bái tiên hoàng đã tạ thế, như vậy mới được tính là hoàn thành, sau đó ngày mai thực hiện lễ ra mắt là xong.

Theo lệ thì ba ngày đầu đại hôn, hoàng đế không cần vào triều nhưng việc nước không thể hoãn nên buổi chiều sau khi cúng bái xong, hoàng thượng thay thường phục rồi đến điện Sùng Đức xử lí chính vụ.

Trong cung Tê Phượng, Tiết Tĩnh Xu di chuyển từ thiên điện đến chính điện, cùng lúc đó nữ quan chưởng cung dẫn các cung nhân vào hành lễ với nàng.

Trong cung quy, hoàng hậu có bốn nữ quan hầu hạ bên người, tám cung nữ và thô sử không được ghi danh là cung nhân lên tới hơn mười người, hiện giờ trước mặt Tiết Tĩnh Xu là mấy cung nhân hầu hạ bên người đang hành lễ.

Hôm nay sức lực của nàng không đủ nên chỉ hỏi tên, ban thưởng qua loa rồi cho lui xuống.

Liễu Nhi giúp nàng xoa bóp bả vai.

Tiết Tĩnh Xu hỏi nàng: "Tối hôm qua ngủ có quen không? Có người nào làm khó dễ em không?"

"Không có, mọi người đều rất tốt. Em cùng Tô cô ở trong một phòng, cô cô rất quan tâm em. Thế hôm qua tiểu thư ngủ có ngon không?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Ta rất tốt, Tô cô cô là lão nhân trong cung, em phải nghe lời người, học tập người nhiều vào, nếu thường ngày không có việc gì thì đừng ra khỏi cung Tê Phượng."

Liễu Nhi gật đầu: "Em hiểu mà, tiểu thư cứ yên tâm đi."

Bây giờ nàng đã tiến bộ rất nhiều, biết trong cung không thể so với bên ngoài nên làm việc đều cẩn thận hơn, tính tình ồn ào cũng thay đổi không ít.

Tiết Tĩnh Xu được xoa bóp thỏa mái nên cảm thấy buồn ngủ, hai tay chống trán một lát đã ngủ say.

Liễu Nhi sợ nàng bị sái cổ nên nhẹ nhàng đỡ nàng nằm lên tháp quý phi, đắp chăn lông chồn bạc cho nàng rồi từ từ lui ra ngoài.

Đến lúc Tiết Tĩnh Xu tỉnh lại thì trong cung đã lên đèn, nàng nhìn sang bên cạnh liền thấy hoàng thượng đang cầm sách đọc dưới ánh nến, không biết hắn đã ngồi được bao lâu rồi.

Tiết Tĩnh Xu vội vàng sửa sang quần áo rồi chuẩn bị đứng dậy.

Hoàng thượng nói: "Đang nằm mà muốn ngồi dậy thì động tác nên nhẹ nhàng chậm rãi một chút. Nàng bị huyết áp thấp nên nếu đột nhiên đứng dậy sẽ rất dễ ngất xỉu đấy."

Tiết Tĩnh Xu khiêm tốn đáp ứng rồi hỏi: "Hoàng thượng đã tới lâu chưa?"

Hoàng thượng trả lời: "Lúc lên đèn ta mới đến."

Cung nhân bên ngoài thấy có động tĩnh liền nhỏ giọng hỏi hai người có muốn truyền lệnh hay không.

Hoàng thượng để cho bọn họ vào.

Khi cung nhân loay hoay bày bữa tối thì hoàng thượng quay lại nói với Tiết Tĩnh Xu: "Lần sau muốn nghỉ ngơi nhớ dặn dò cung nhân gọi nàng dậy, nếu không ngủ quên bỏ lỡ bữa tối thì đêm sẽ không ngủ được."

Tiết Tĩnh Xu đành nói vâng.

Hai người ngồi trước bàn cơm, nữ quan phục vụ múc cho đế hậu mỗi người một chén canh.

Đây là quy củ được ngầm thừa nhận trong cung, trước khi ăn phải uống canh mới có lợi cho việc kích thích ăn uống.

Tối nay có món canh bồ câu Hoài Sơn, Tiết Tĩnh Xu thấy hoàng thượng đã uống xong một bát đành múc từng thìa uống nốt.

Sức ăn của nàng ít nên mới ăn nửa bát ngô và mỗi món vài miếng đã thấy no.

Hoàng thượng thấy thế thì không nói gì, hắn ăn vừa nhiều vừa nhanh gần như là buông bát đũa cùng lúc với Tiết Tĩnh Xu.

Sau khi bữa cơm được dọn xuống thì lại đến lượt trà bánh.

Tiết Tĩnh Xu chỉ ăn một cái còn hoàng thượng đã ăn hết phần của mình.

Sau đó hai người ngồi ở hai đầu đọc sách.

Đến lúc tiếng đồng hồ nước vang thì nữ quan lên tiếng nhắc nhở đã đến giờ nghỉ ngơi.

Hoàng thượng hạ quyển sách xuống nói: "Mang bữa ăn khuya của hoàng hậu lên."

Tiết Tĩnh Xu nghe vậy thì ngạc nhiên nhìn hắn: "Bữa ăn khuya là sao?"

Hoàng thượng nói: "Buổi tối nàng ăn quá ít, ban đêm nên ăn thêm một bữa nữa."

Tiết Tĩnh Xu vội nói: "Thiếp vẫn chưa đói."

Hoàng thượng quay ra nói với cung nhân: "Mang thêm một cái bếp tới đây, trước tiên cứ để ở trên bếp cho nóng."

Cung nhân vội vàng đi chuẩn bị.

Tiêt Tĩnh Xu không còn cách nào khác nhưng thật sự không muốn ăn thêm một bữa đêm nên nhỏ giọng thì thầm nói: "Từ trước đến nay chưa từng ăn mà cũng không thấy đói."

Hoàng thượng tai thính nên nghe thấy: "Chính vì trước nay không ăn nên giờ mới gầy yếu như vậy, lại còn thiếu máu nữa."

Tiết Tĩnh Xu không dám nói gì.

Nàng không ngờ hoàng thượng nghiêm túc kiệm lời như vậy nhưng một khi quản người còn khó khăn hơn cả Liễu Nhi.

Vừa rồi khi nghe hai chữ "nghỉ ngơi" khiến lòng Tiết Tĩnh Xu rất căng thẳng, nhưng may nhờ việc này làm phân tán mà nàng cảm thấy tốt hơn nhiều.

Cung nữ hầu hạ hai người thay y phục, rồi tất cả lui ra ngoài điện chờ lệnh.

Tiết Tĩnh Xu bồn chồn nằm trên giường, đêm nay sẽ không có chuyện gì xảy ra chứ?

Cả ngày hôm nay thân thể của nàng mới dễ chịu được một chút, nếu như lại tiếp tục thì ngày mai chắc chắn sẽ không dậy nổi.

Hoàng thượng cũng nằm xuống nhưng cách nàng một khoảng nhỏ.

Tiết Tĩnh Xu thở phào nhẹ nhõm, xem ra là nàng nghĩ nhiều rồi, biểu hiện tối qua của hoàng thượng cho thấy có lẽ hắn cũng vui mừng giống mình khi không phải làm gì.

Vừa rồi đã ngủ một giấc nên giờ cũng không buồn ngủ, Tiết Tĩnh Xu đành phải nhìn đỉnh màn thất thần.

Biểu hiện hôm nay của hoàng thượng có chút ngoài dự đoán của nàng, có vẻ hắn dễ ở chung hơn trong tưởng tượng nhiều.

Nếu thời gian tới sống trong cung vẫn cứ thế này thì nàng rất thỏa mãn.

Đột nhiên hoàng thượng hỏi nàng: "Không ngủ được phải không?"

Tiết Tĩnh Xu sợ hắn muốn làm gì nên đành ậm ờ nói: "Một lát nữa thiếp sẽ ngủ ngay."

Hoàng thượng không nói chuyện mà ôm nàng vào ngực, động tác của hắn thuần thục hơn hôm qua rất nhiều, thân thể cũng không còn cứng ngắc như trước.

Tiết Tĩnh Xu kinh ngạc khẽ đẩy lồng ngực hắn: "Hoàng thượng?"

Hoàng thượng nói: "Người nàng quá lạnh nên không dễ ngủ, chỉ cần ấm áp một chút là tốt."

Hắn nói rất chắc chắn như đã có kinh nghiệm từ trước, Tiết Tĩnh Xu không biết nói gì để đỡ xấu hổ đành hỏi: "Sao người biết? Thái y nói sao?"

Hoàng thượng trầm mặc một lúc nói: "Khi còn bé ta cũng đã trải qua chuyện này."

Lúc trước mẫu phi của Lục hoàng tử bị thất sủng lại không được tiên đế yêu thích nên dường như là lớn lên trong lãnh cung vậy.

Việc này Tiết Tĩnh Xu đã từng nghe qua nên lập tức hiểu hắn đã từng trải qua chuyện gì.

Chỉ sợ đám cung nhân chuyên nâng cao đạp thấp thấy hắn không được sủng ái liền cắt xén phân lệ của hắn.

Chính nàng trong am ni cô cũng đã từng xảy ra chuyện như vậy nhưng ít nhất bên cạnh nàng còn có Liễu Nhi cùng sưởi ấm, còn hắn thì có ai đây?

Phải chăng một người cũng không có?

Trước mắt nàng như xuất hiện bóng dáng của một cậu bé gầy yếu đang bọc trong chăn mỏng giữa mùa đông khắc nghiệt, bởi trên người quá lạnh nên không thể nào ngủ được.

Trong lòng nàng cảm thấy chua xót nhưng không biết nói gì. Sợ rằng bây giờ hoàng thượng cũng không cần người khác an ủi, đồng tình với mình.

Nàng nhẹ nhàng bỏ qua những cảm xúc này hỏi: "Bệ hạ đang xem sách gì vậy?"

"Là "Đại Diễn đồ chí", bên trong nói đến khí hậu, núi non sông ngòi của rất nhiều địa phương. Những sách này đều được đặt ở ngoài đình, nếu nàng muốn đọc thì cứ viết tên sai người đi tìm."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, sách trên núi nàng xem qua hết rồi, trong cung nhiều sách như vậy thật phù hợp cho nàng giết thời gian.

Hoàng thượng đưa tay khẽ vuốt người nàng.

Tiết Tĩnh Xu kinh ngạc vội vàng đè tay của hắn lại: "Có phải người..."

Hoàng thượng hơi sững sờ rồi hiểu ý nàng rất nhanh, lắc đầu nói: "Đừng sợ, trên người nàng quá lạnh nên chà xát một lúc sẽ tốt hơn."

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu: "Không cần đâu, người thiếp tự ấm lên rất nhanh."

Hoàng thượng liền ngừng tay.

Tiết Tĩnh Xu lo ngại hắn lại có hành động gì nên thăm dò hỏi: "Hoàng thượng để cho thiếp nằm sang một bên đi, cứ đè lên người như vậy sẽ rất nặng, người ngủ cũng không ngon."

"Không đâu." Hoàng thượng nói rồi cúi đầu sát lại Tiết Tĩnh Xu ngửi nói: "Trên người nàng có mùi hương rất thoải mái khiến người ta dễ đi vào giấc ngủ."

Tiết Tĩnh Xu cảm thấy không tự nhiên, mùi trên người nàng chắc là do lúc chế huân hương bị dính vào.

Nàng vội nói sang chuyện khác: "Dạo này chứng mất ngủ của bệ hạ thế nào?"

Hoàng thượng suy nghĩ một lát rồi nói: "Hôm qua đốt hương nàng đưa khiến ta ngủ rất tốt, đêm nay không đốt hương nhưng ngửi mùi trên người nàng cũng được rồi."

Nói tới nói lui lại nói về bản thân mình, Tiết Tĩnh Xu nhắm mắt tiếp lời: "Hương trên người thiếp với hương lúc trước sợ là không giống nhau lắm."

"Đều rất tốt." Hoàng thượng nói.

Tiết Tĩnh Xu không biết nên nói gì cho phải.

Hoàng thượng yên tĩnh một lúc rồi lại hỏi: "Bây giờ có buồn ngủ không?"

Tiết Tĩnh Xu mở to mắt, thật ra nàng vẫn tỉnh tảo nhưng để ngừng chủ đề này lại, nàng gật đầu, "Hơi hơi rồi."

Hoàng thượng ôm nàng ngồi dậy: "Đừng ngủ vội."

Tiết Tĩnh Xu nghi hoặc hỏi: "Vì sao?"

"Bữa khuya còn chưa ăn."

Hoàng thượng nói xong không đợi nàng trả lời đã gọi cung nhân mang cháo tổ yến còn nóng vào.

Tiết Tĩnh Xu không hề đói bụng, nhìn chén cháo mà cảm giác giống như tự đập đá vào chân mình vậy.

Hoàng thượng không cho nàng xuống mà sai cung nữ bày một bàn nhỏ trên giường để Tiết Tĩnh Xu rúc trong chăn ăn cháo.

Tiết Tĩnh Xu vẫn còn muốn giãy giụa: "Thiếp không đói bụng."

Hoàng thượng nói: "Không đói bụng cũng phải ăn, bữa tối nàng ăn ít như vậy đến bây giờ đã không còn gì rồi."

Tiết Tĩnh Xu đành cầm thìa chậm rãi múc ăn.

Hoàng thượng thấy nàng ăn uống khó khăn như vậy liền nói: "Ăn được bao nhiêu thì ăn."

Hai mắt Tiết Tĩnh Xu tỏa sáng, đang định buông thìa thì nghe hoàng thượng nói tiếp: "Ít nhất phải ăn một nửa."

Nàng lập tức chán nản.

Nhưng mà vẫn chưa xong, hoàng thượng tiếp tục lải nhải bên tai nàng: "Ta đã nói với phòng bếp nhỏ, về sau cứ cách một canh giờ sau ba bữa chính sẽ có một món điểm tâm, ít nhất nàng phải ăn hết một nửa."

Tiết Tĩnh Xu không nhịn được liền nói: "Hoàng thượng, coi như thiếp bị thiếu máu nhưng như thế là quá nhiều, người phải hiểu đạo lí nhiều quá không tốt."

Hoàng thượng lại nói: "Đây là lời dặn dò của thái y, vô hại với thân thể nàng. Hơn nữa nàng ăn như vậy tính ra cũng chưa bằng một người bình thường."

Với lại ăn ít như thế không có thịt, ôm không thoải mái chút nào.

30. Chương 30: Thật Lòng

Editor: Lạc Lạc

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Cuối cùng Tiết Tĩnh Xu vẫn ăn hết nửa bát cháo tổ yến, sau đó nàng nằm xuống giường giả vờ ngủ ngay nhưng cũng không biết hoàng thượng ngủ lúc nào.

Ngày tiếp theo phải đi bái kiến thái hoàng thái hậu, ở trong dân gian gọi là bái cữu cô còn hoàng gia gọi là triều kiến.

Vốn dĩ là hoàng hậu dẫn phi tần đến hành lễ với thái hoàng thái hậu thế nhưng giờ hậu cung không có ai nên chỉ có một mình Tiết Tĩnh Xu đến.

Nàng vừa quỳ xuống hành lễ thì thái hoàng thái hậu đã tự mình đứng dậy đỡ nàng lên, sự yêu thích bộc lộ rõ trong lời nói.

Tiết Tĩnh Xu nói: "Mấy ngày không gặp, khí sắc của hoàng tổ mẫu đã tốt hơn rất nhiều."

Xảo ma ma nói: "Từ lúc nương nương tiến cung, thái hoàng thái hậu ngày càng khỏe hơn, hôm nay biết nương nương tới hành lễ, người đã đứng chờ từ sáng sớm lúc nãy còn đi dạo vườn hoa hai vòng."

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Nếu hoàng tổ mẫu không chê con phá hỏng thanh tĩnh của người thì về sau ngày nào con cũng đến quấy rầy."

Thái hoàng thái hậu kéo nàng ngồi xuống cười híp mắt nói: "Quầy rầy càng tốt!"

Bà nhìn Tiết Tĩnh Xu, càng nhìn càng yêu, quay đầu cố ý nghiêm mặt hỏi hoàng thượng: "Hoàng thượng, ta gửi gắm Xu nhi cho ngươi, ngươi có bắt nạt nó không?"

Hoàng thượng nói: "Tôn nhi không dám."

Thái hoàng thái hậu cười, hừ một tiếng: "Ta cũng tin ngươi không dám. Xu nhi con nhớ kỹ, nếu hoàng thượng bắt nạt con thì cứ tới chỗ hoàng tổ mẫu, tổ mẫu giúp con xử lý hắn."

Hoàng thượng thành thành thật thật ngồi yên nghe bà trêu chọc.

Tiết Tĩnh Xu hơi buồn cười, dù hoàng thượng vẫn giữ vẻ mặt đó nhưng nàng lại nhìn ra một chút bất đắc dĩ trên khuôn mặt hắn.

Trong lòng nàng cảm thấy hơi hả hê xíu, nhớ lại sáng nay hắn nhìn chằm chằm bắt nàng uống hết một chén cháo xương dê khiến bây giờ nàng còn rất no.

Hoàng thượng như có cảm giác, liếc mắt nhìn nàng.

Tiết Tĩnh Xu lập tức quay đầu, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh thái hoàng thái hậu.

Thấy rõ động tác của hai người khiến sắc mặt thái hoàng thái hậu ngày càng hớn hở.

Không lâu sau Đức công công tiến lên khẽ nhắc nhở hoàng đế, sắp tới giờ rồi, các vương công đại thần đều đang chờ ngoài đình để chúc mừng hắn.

Thái hoàng thái hậu nghe xong liền nói: "Bệ hạ đi đi, Xu nhi ở chỗ này với ta."

Hoàng thượng gật đầu đứng dậy đi ra ngoài đình.

Thái hoàng thái hậu quay đầu nói với Tiết Tĩnh Xu: "Nếu là ở dân gian thì tân nương tử đến hành lễ, ta phải chuẩn bị một phần lễ vật. Mặc dù hoàng gia không có quy củ này nhưng ta vẫn tặng cho con. A Xảo, đem cái hộp kia đến đây cho ta."

Chiếc hộp được làm bằng gỗ đàn hương, đây là lần thứ hai Tiết Tĩnh Xu nhìn thấy, lần thứ nhất là mùng một đầu năm thái hoàng thái hậu cho nàng một đôi quả tử.

Lúc này lão nhân gia lấy ra một chiếc trâm bạch ngọc phượng hoàng vô cùng quý giá, người cầm trong tay khẽ vuốt ve: "Cuộc đời ta, từ một phi tần bình thường được lên làm quý phi, về sau trực tiếp làm hoàng

thái hậu, bây giờ là thái hoàng thái hậu. Tính ra chưa một ngày được làm hoàng hậu. Chiếc trâm này là phần thưởng năm đó Vĩnh Chiêu đế hứa hẹn phong ta làm hậu nhưng chiếu thư còn chưa kịp hạ thì hắn đã… Giờ ta giao nó cho con, Xu nhi, con phải nhớ, biết quý trọng người trước mắt, đừng để đến lúc già rồi mới hối hận."

Đây quả thực là một lễ vật trân quý, Tiết Tĩnh Xu trịnh trọng nhận lấy: "Tổ mẫu yên tâm con đã nhớ kỹ."

Thái hoàng thái hậu gật đầu rồi lại khẽ thở dài: "Con là đứa bé ngoan, hoàng thượng cũng là đứa trẻ tốt, con đừng thấy hắn ngày thường kiệm lời, thực tế chỉ cần con đặt hắn trong mắt thì hắn cũng sẽ để con trong lòng. Nó như một nắm tuyết giữa mùa đông, lạnh giá như băng, không có tình người nhưng chỉ cần con tốn chút lòng dạ, cẩn thận chở che thì hắn sẽ giống như tuyết, tan chảy rất nhanh, cuối cùng còn dư lại tấm chân tình.

Xu nhi à, thân thể của ta ta hiểu rõ, các ngươi đều nói ta rất tốt nhưng thực tế thế nào ta đều biết hết, không còn nhiều ngày nữa. Hoàng tổ mẫu đã sống đủ rồi, không sợ chết nữa nhưng chỉ sợ bỏ lại hoàng đế cô đơn lẻ bóng hiu quạnh một mình. Cho nên hoàng tổ mẫu không mong gì mà chỉ hy vọng con sẽ quan tâm đến đứa bé kia, đừng để lại một mình hắn giữa mùa đông khắc nghiệt."

Tiết Tĩnh Xu nghe xong liền đỏ mắt, nức nở nói: "Hoàng tổ mẫu, người phải sống lâu trăm tuổi."

Thái hoàng thái hậu cười lắc đầu: "Con xem người ta vừa mở miệng là nói Ngô hoàng vạn tuế, nhưng con nhìn xem từ xưa đến nay hoàng đế có mấy ai trường thọ, liệu có ai thực sự sống đến một trăm tuổi?"

Tiết Tĩnh Xu dụi mắt, thấy thái hoàng thái hậu nhìn nàng liền hiểu người đang chờ câu trả lời thuyết phục của mình, nàng nhẹ giọng nói: "Con với bệ hạ là vợ chồng, từ nay về sau là người một nhà, người yên tâm con… sẽ không bỏ lại hắn một mình."

Lúc này thái hoàng thái hậu mới nở nụ cười vui mừng: "Xu nhi, ta biết trong lòng con còn nhiều băn khoăn, hoàng tổ mẫu không thể nào biết trước được tương lai nhưng có thể đảm bảo với con bệ hạ khác những người khác, chỉ cần con thật lòng với hắn thì hắn cũng sẽ không phụ con."

Tiết Tĩnh Xu lẳng lặng gật đầu.

Thái hoàng thái hậu giữ nàng lại nói chuyện một lúc, sau đó mệt mỏi mới để nàng trở về.

Vừa trở lại cung Tê Phượng, nữ quan thị thiện đã dâng khay lên: "Nương nương, đã đến giờ dùng điểm tâm."

Lòng Tiết Tĩnh Xu tràn đầy phiền muộn, thấy chỗ đồ ăn kia liền thành một bụng phiền muộn.

Cũng may hôm nay không bưng lên nhiều lắm, nàng miễn cưỡng ăn hết một nửa rồi đi vài vòng trong điện mới thoải mái hơn một chút.

Nữ quan quản lí trang phục đem hai bộ triều phục vào, hỏi ý kiến nàng chọn bộ nào cho lễ tiệc đêm nay.

Đêm nay là lần đầu tiên Tiết Tĩnh Xu xuất hiện trước mặt quan lại với thân phận hoàng hậu nên không thể qua loa.

Nàng chăm chú xem qua một lượt rồi chọn bộ không nặng lắm.

Sau đó nữ quan lại để nàng chọn đồ trang sức, khoảng độ nửa canh giờ mới chọn xong.

Đợi đến khi tất cả cung nhân đã lui ra, Tiết Tĩnh Xu nhìn trâm ngọc thái hoàng thái hậu mới ban cho trên bàn trang điểm, không nhịn được cầm lên nắm trong tay.

Ý của thái hoàng thái hậu nàng đều hiểu.

Lão nhân gia hy vọng nàng với hoàng thượng có thể vui vẻ ở chung, thậm chí mong ngày tháng sau này họ vẫn tiếp tục giúp đỡ nhau.

Trước ngày hôm nay Tiết Tĩnh Xu vẫn chưa nghĩ tới những thứ này.

Nàng tưởng tượng về sau này, hoặc bởi vì chiếm được vị trí của hoàng hậu nên bị người khác hãm hại, hoặc là hoàng đế niệm tình cũ giữ lại cho nàng một mạng, nàng sẽ cùng Liễu Nhi sống trong lãnh cung suốt quãng

đời còn lại; thậm chí nàng còn nghĩ không biết có thể xuất cung, trở lại trên núi thanh tĩnh sống hết cuộc đời.

Trong đầu nàng có rất nhiều suy nghĩ, nhưng đều không có hoàng thượng tham dự cùng.

Nhưng mới nãy nàng còn hứa hẹn trước mặt thái hoàng thái hậu sẽ không bỏ rơi hắn.

Cho nên có một số việc, có phải cần suy nghĩ lại một lần nữa hay không?

Nàng nhìn chằm chằm ngọc trâm mà suy nghĩ thất thần, nghĩ tới thái hoàng thái hậu than thở nói mình không còn bao nhiêu thời gian mà trong lòng có chút xót xa.

Kỳ thực vị lão nhân hiền lành cái gì cũng biết kia ngày thường nghe mọi người nói khí sắc người tốt không biết trong lòng là cảm tưởng gì?

Người nói mình sống đủ rồi nhưng kỳ thật trong lòng vẫn còn rất nhiều ràng buộc, nếu không… sao lại giống như gửi gắm nói với nàng nhiều thứ như vậy?

Người không yên lòng hoàng thượng nhưng không thể làm gì nên mới muốn nàng hứa hẹn. Dù cho không biết trước tương lai có thành hiện thực hay không nhưng lúc này người có thể yên lòng.

Đều nói đáng thương nhất là tấm lòng cha mẹ nhưng đến tận bây giờ Tiết Tĩnh Xu mới hiểu được tình cảm chân thành và thương yêu của vị trưởng bối với vãn bối

"Cái trâm này… là hoàng tổ mẫu đưa cho nàng?"

Phía sau bỗng vang lên tiếng của hoàng thượng.

Tiết Tĩnh Xu vội vàng đứng dậy, quay đầu muốn hành lễ.

Hoàng thượng ngăn lại: "Nơi này không có ai, không cần đa lễ."

Tiết Tĩnh Xu cũng không kiên trì: "Hoàng thượng đã xong việc rồi?"

"Xong rồi, chiếu thư đã đưa tới lễ bộ, sau hôm nay sẽ bố cáo thiên hạ."

Đến ngày mai khi chiếu thư tuyên bố, không bao lâu cả thiên hạ sẽ biết hoàng thượng đại hôn sắc lập hoàng hậu.

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng gõ đầu, nhìn hoàng thượng còn mặc triều phục liền nói: "Để thiếp gọi người tới thay y phục cho bệ hạ."

"Không cần." Hoàng thượng tự mình làm.

Tiết Tĩnh Xu suy nghĩ thấy đứng một bên nhìn cũng không tốt lại xấu hổ không thể lên giúp hắn đành ra ngoài sai người đem thường phục của hoàng thượng đến.

Bởi vì hai ngày nay hoàng thượng đều nghỉ ở cung Tê Phượng nên y phục của hắn đều được chuẩn bị đầy đủ, chẳng bao lâu đã có thái giám mang tới.

Hắn đang định đi vào trong thì bị Đức công công kéo lại, nhận khay rồi đưa cho Tiết Tĩnh Xu.

Đợi nàng đi vào trong phòng, tiểu thái giám mới nhỏ giọng nghi ngờ hỏi: "Sư phụ sao người không đi vào hầu hạ mà cũng không cho con vào luôn?"

Đức công công lườm nguýt hắn một cái: "Con chó con, mắt ngươi để đâu? Bệ hạ và nương nương đang ở bên trong ngươi vào làm gì?"

Tiểu thái giám sờ đầu một cái, cảm thấy vô cùng oan ức. Từ trước đến nay hắn không chịu khó, sư phụ giáo huấn hắn không cố gắng, giờ hắn chịu khó rồi vẫn bị giáo huấn.

Tâm sư phụ như kim dưới đáy biển.

Tiết Tĩnh Xu cầm y phục giúp hoàng thượng mặc.

Bởi vì hoàng thượng cao hơn nàng rất nhiều nên nàng không thể không nhón chân ngẩng đầu.

Vì tư thế này mà hoàng thượng nhìn thấy ánh mắt của nàng, giật mình hỏi: “Sao lại khóc?”

Tiết Tĩnh Xu kinh ngạc sờ khóe mắt nhưng cũng không thấy ướt.

Hoàng thượng nói: “Viền mắt hơi hồng, vừa rồi nàng mới khóc?”

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu, vừa rồi nàng không có khóc, chỉ là nhớ tới lời thái hoàng thái hậu thấy hơi thương cảm nên khóe mắt mới hồng hồng.

Nhưng cũng không thể kể với hoàng thượng chuyện hôm nay nàng vào thái hoàng thái hậu nói nên đành lắc đầu trầm mặc.

Hoàng thượng giãn chân mày, bỗng nhiên chần chờ nói: “Có phải do… không muốn ăn hay không?”

Tiết Tĩnh Xu sửng sốt một chút, suýt chút nữa cười ra tiếng, hoàng thượng nghĩ nàng là trẻ con hay sao? Vì không muốn ăn mà tủi thân khóc lóc?

Nàng sợ hoàng thượng lại suy nghĩ thêm lí do kỳ quái nào đành phải nói: “Không có gì, chỉ là lúc nãy thiếp dụi mắt mà thôi.”

Rõ ràng hoàng đế không tin nhưng không truy vấn nữa mà chỉ nói, “Nếu thật sự không muốn ăn thì để ta bảo bọn họ giảm phân lượng điểm tâm lại một chút, số đồ thừa cũng bớt đi, sau này bữa chiều và bữa khuya ăn nhiều hơn một chút.”

… Xem ra hắn cho rằng nàng khóc bởi vì không muốn ăn thật.

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu đầy bất đắc dĩ.

31. Chương 31: Dung Túng

Editor: Lạc Lạc

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Hoàng thượng ở trong cung Tê Phượng nói chuyện với Tiết Tĩnh Xu một lúc, sau đó hai người ăn bữa trưa xong thì hắn quay về điện Sùng Đức phê sổ con.

Tiết Tĩnh Xu ngồi một mình ở trong điện tiếp tục suy nghĩ việc lúc trước.

Thái hoàng thái hậu muốn nàng không bỏ rơi hoàng thượng, muốn nàng cảm nhận chân tình của hắn.

Mặc dù nàng đồng ý nhưng chuyện này nói thì đơn giản cơ mà đến lúc thật sự làm thì phải làm thế nào đây?

Huống hồ… Hoàng thượng sẽ giống như lời thái hoàng thái hậu nói nguyện ý dùng chân tình đổi lấy chân tình sao?

Nếu như… nàng chân thành nhưng hoàng thượng không như thế thì phải làm sao bây giờ?

Nàng bị mớ suy nghĩ hỗn độn làm cho đầu óc rối bời, đứng dậy bước ra khỏi điện cùng Liễu Nhi đi dạo bên ngoài một chút.

Mùa xuân se lạnh, Liễu Nhi thấy nàng muốn ra ngoài thì vội vàng tìm thêm áo choàng phủ cho nàng.

Nhóm cung nhân cũng chuẩn bị thảm, lò sưởi đi ở phía sau.

Dù Tiết Tĩnh Xu không có thói quen cho nhiều người theo sau như vậy nhưng nàng cũng hiểu đây là trách nhiệm của họ nên không nói gì.

Ngự hoa viên náo nhiệt hơn lần trước nàng đến nhiều, nào là cành bạch ngọc lan, liễu xanh đâm chồi, chim tước ríu rít, mọi thứ đều có hình bóng của ngày xuân, mặc dù người không nhiều lắm nhưng cũng có chút sức sống.

Mấy người đi lên một tòa núi giả, Tiết Tĩnh Xu khẽ thở dốc, Liễu Nhi đỡ nàng đi vào bên trong đình, nhóm cung nhân đã bày xong thảm và lò sưởi, chuẩn bị dâng trà bánh.

Địa thế tòa núi giả này nhô cao, đứng ở đây có thể nhìn thấy một nửa hoàng cung.

Tiết Tĩnh Xu nhìn về phía ngoài đình liền thấy hoàng thượng đang ở đó.

Nàng nghĩ đến lời thái hoàng thái hậu không khỏi khẽ thở dài.

Liễu Nhi lo lắng: "Tiểu thư người làm sao vậy?"

Tiết Tĩnh Xu không giấu giếm gì nàng nên khi thấy nàng hỏi liền bảo cung nhân lui xuống dưới tòa núi giả chờ.

Mọi người lui hết nàng mới đem phiền não của mình nói cho Liễu Nhi.

Liễu Nhi nghe xong liền vò đầu, cái gì thật tình giả ý nàng không hiểu nhưng ý tứ của thái hoàng thái hậu chắc là muốn tiểu thư đối tốt với hoàng thượng?

Nghĩ lại mấy ngày qua hoàng thượng đối xử với tiểu thư vô cùng tốt, nàng cảm thấy người khác đối tốt với mình tất nhiên sẽ được đáp lại.

Nàng nói: "Tiểu thư, người thấy hoàng thượng làm thế nào thì người cũng làm thế, hoàng thượng quan tâm cơm ăn áo mặc của người vậy thì người cũng quan tâm hắn ăn gì đó. Giống như người đối xử với em, có thức ăn ngon thì phần em, mùa đông mua áo bông cho em, dạy em rất nhiều thứ, lo lắng em bị người ta bắt nạt, những điều đó đều rất tốt với em."

Tiết Tĩnh Xu như có điều suy nghĩ, thực ra cuộc sống hằng ngày của hoàng thượng đều không cần nàng nhúng tay vào, nhưng lời nói của Liễu Nhi đã nhắc nhở nàng, nếu muốn đối xử tốt với một người thì không cần làm việc gì lớn kinh thiên động địa mà chỉ cần quan tâm tới những việc vụn vặt, mọi phương diện mọi thời khắc, chắc chắn đối phương sẽ cảm nhận được.

Còn việc chân tình có đổi được chân tình hay không nàng cũng đã nghĩ thông suốt.

Hiện giờ hoàng thượng đối xử tốt với nàng tất nhiên nàng sẽ hồi báo, nếu về sau hắn không còn đối tốt với nàng nữa thì nàng… cũng sẽ thu hồi lại tấm chân tình của mình.

Sau khi suy nghĩ xong những thứ này, phiền não trong lòng nàng tiêu tan hết, vốn đang chuẩn bị đứng dậy đi xem phong cảnh nơi khác thì một nữ quan nhỏ giọng nhắc nhở nàng đã đến giờ dùng điểm tâm.

Tâm tình tốt liền bay mất một nửa.

Nàng lại phải ngồi xuống một lần nữa chờ nữ quan mang đồ ăn lên.

Là một chén sữa bò hoa hồng tinh tế thơm nồng.

Nhìn chén điểm tâm này Tiết Tĩnh Xu khẽ động lòng, lúc này không phải là thời điểm thích hợp nhất để thể hiện sự quan tâm với hoàng thượng sao?

Nàng hỏi nữ quan: "Có thể đưa điểm tâm đến chỗ bệ hạ không?"

"Cái này… Nô tỳ không biết."

Tiết Tĩnh Xu biết nàng chỉ phụ trách đồ ăn của cung Tê Phượng nên không rõ tình hình phía hoàng thượng là bình thường. Vì vậy kêu tiểu thái giám tới giao cho hắn chén sữa đưa đến điện Sùng Đức.

Nữ quan vội hỏi: "Nhưng nương nương còn chưa ăn."

Tiết Tĩnh Xu lấy một cái bánh trên bàn, cắn một miếng nói: "Ta ăn cái này, ngươi xem."

"Cái này… cái này.."

Tiết Tĩnh Xu nói: "Ngươi đi đi, nếu hoàng thượng hỏi thì cứ trả lời thật là được."

Nữ quan không có cách nào đành lui xuống.

Nàng vừa đi Tiết Tĩnh Xu liền đặt bánh xuống bàn.

Liễu Nhi nháy nháy mắt nói: "Tiểu thư, người thật xảo quyệt."

Tiết Tĩnh Xu xẵng giọng: "Em mà còn nói nữa ta cho em ăn ngày sáu bữa đấy nhé."

Liễu Nhi lè lưỡi nhanh chóng im lặng.

Tuy nàng ham ăn nhưng cũng không thể nuốt nổi sáu bữa, bệ hạ coi tiểu thư của nàng là lợn hay sao.

Một nơi khác, tiểu thái giám mang theo hộp thức ăn chạy tới ngoài đình.

Còn chưa bước lên bậc thang Đức công công đã ngăn hắn lại: "Ngươi không đi hầu hạ nương nương mà chạy tới đây làm gì?"

Tiểu thái giám vội nói: "Sư phụ, nương nương để con đưa đồ ăn đến cho bệ hạ, người xem?"

Đức công công hơi lưỡng lự, thực ra quy củ ngầm trong cung chính là nếu không có lệnh tuyên triệu thì hậu cung không được đến ngự thư phòng, đồ ăn cũng không thể đưa tùy tiện.

Nhưng quy củ là chết, người là sống, cái gì cũng có lúc thay đổi. Lúc tiên đế còn tại vị, những tần phi được sủng kia có không ít người tự mình xuống bếp rồi lại tự mình mang tới, chưởng sự thái giám bọn họ ai dám ngăn cản chứ? Còn không phải là nhìn người cầm đĩa hay sao.

Thế nhưng từ khi bệ hạ đăng cơ đến nay lại là lần đầu phát sinh chuyện như này.

Đức công công cân nhắc trong lòng một phen rồi nói với tiểu thái giám: "Ngươi đợi ở đây để ta đi vào bẩm báo."

Hoàng thượng đang tập trung xem sổ con, Đức công công cũng không dám quấy nhiễu, chờ đến khi hoàng thượng buông xuống mới vội chớp thời cơ tiến lên nói: "Hoàng thượng, nương nương sai người mang đồ ăn tới cho ngài."

Hoàng thượng sửng sốt một lúc mới nói: "Cầm vào"

Đức công công nhận lệnh ra ngoài dẫn tiểu thái giám vào, hắn mở hộp đựng thức ăn ra nhìn thì có chút bất ngờ nhưng không dám nhiều lời, chỉ đem bát sữa tới trước mặt hoàng thượng.

Hoàng thượng thấy bát sữa thì ngẩn ra, rõ ràng bát nhỏ này không phải loại bình thường hắn hay sử dụng.

Hắn quay đầu nhìn về phía tiểu thái giám nói: "Hoàng hậu đã dùng điểm tâm chưa?"

Tiểu thái giám không dám giấu giếm cung kính nói: "Đây chính là điểm tâm của nương nương ạ."

Đức công công cúi đầu, vị nương nương này lá gan thật là lớn, bệ hạ sai người làm điểm tâm cho nàng nàng không ăn thì thôi, lại còn sai người đưa tới trước mặt bệ hạ.

Hoàng thượng nhìn chằm chằm chén nhỏ một lúc, bưng lên hớp vài hớp.

Mà thôi mà thôi, không ăn thì không ăn, cưỡng ép nàng ăn chỉ sợ nàng lại khóc.

Chờ tiểu thái giám cầm hộp cơm lui ra, Đức công công cũng lui theo, ra đến ngoài điện liền bắt tiểu thái giám kia lại.

Tiểu thái giám thành thật hỏi: "Sư phụ, người còn dặn dò gì ạ?"

Đức công công nói: "Con chó con, hầu hạ nương nương cho tốt."

Tiểu thái giám nghi hoặc: "Không phải trước đây người đã dặn điều này rồi sao?"

Đức công công lườm hắn một cái: "Muốn ngươi càng thêm dụng tâm, coi nương nương như tổ tông mà hầu hạ!"

Đến lúc này có thể nói bệ hạ đối với nương nương đặc biệt khoan dung, về sau dù nội cung có thêm chủ tử khác chỉ sợ cũng không được đãi ngộ như vậy. Vì vậy hắn mới muốn tiểu đồ đệ đến cung Tê Phượng hầu hạ thật tốt.

Tiểu thái giám cái hiểu cái không gật đầu.

Đức công công đá hắn một cước cho hắn cút.

Đợi đến lúc nhá nhem tối, Đức công công tiến vào trong điện nhắc nhở hoàng thượng đã đến lúc thay quần áo để tham gia tiệc rồi.

Hoàng thượng gác bút lông lại nói: "Hoàng hậu chuẩn bị xong chưa?"

Đức công công cảm thấy may mắn vì đã sai người đi hỏi qua: "Nương nương đã chuẩn bị xong rồi ạ."

Hoàng thượng gật đầu: "Ngươi sai người mời hoàng hậu đến điện Sùng Đức đi."

Đức công công vội vàng rời đi.

Ở bên kia, Tiết Tĩnh Xu mặc trên người bộ trang phục lộng lẫy, cả người đều mang đồ trang sức nặng đến nỗi nàng đi không nổi, may mà nàng không cần đi lại nhiều, đã có phượng liễn để ngồi rồi.

Đến trước điện Sùng Đức, hai nữ quan ở hai bên đỡ nàng đi vào.

Hoàng thượng vừa thay triều phục xong, thấy Tiết Tĩnh Xu đi lại khó khăn liền hỏi: "Nếu không nàng đổi sang thường phục đi?"

Tiết Tĩnh Xu khẽ lắc đầu: "Đêm nay các đại thần vương công đều ở đây, lại là quy củ của tổ tông, sao có thể vì thiếp mà tự tiện thay đổi được?"

Hoàng thượng tiến lên đỡ nàng, sức hắn lớn nên một tay đã có thể đỡ một nửa trọng lượng người nàng, có tác dụng hơn hai nữ quan nhiều.

Tiết Tĩnh Xu âm thầm thở phào nhẹ nhõm, trên người nàng thật sự quá nặng.

Hoàng thượng nói: "Tổ tông cũng không nhìn thấy, đâu biết người nào tuân theo quy củ người nào không?"

Tiết Tĩnh Xu chưa kịp đáp lại thì bên ngoài đã vang lên giọng nói trêu tức: "Hoàng huynh, lời này đệ đã nghe thấy rồi!"

Tiết Tĩnh Xu quay đầu lại liền thấy một nam tử trẻ tuổi đi vào, dung mạo tuấn mỹ, mặc trang phục của thân vương, đây chính là thân vương đã gặp trong cung yến tết Nguyên Tiêu – An thân vương.

An thân vương đi vào, đầu tiên hành lễ với hoàng thượng rồi sau đó đứng dậy thi lễ với Tiết Tĩnh Xu.

Tiết Tĩnh Xu cũng thi lễ với hắn.

Hoàng thượng hỏi hắn: "Sao đệ lại ở đây?"

An thân vương vui cười hớn hở nói: "Thần đệ ở ngoài chờ hoàng huynh không kiềm chế được đi vào xem một chút, ai ngờ lại nghe được những lời này. Hoàng huynh, năm nay lúc tế tổ mà đệ tố cáo trước tổ tiên thì huynh nghĩ tổ tông có tức giận không?"

"Tùy đệ." Hoàng thượng chỉ nói mấy chữ rồi đỡ Tiết Tĩnh Xu ngồi xuống một bên.

An thân vương đứng một bên nhìn động tác của hai người, ánh mắt liếc thật nhanh Tiết Tĩnh Xu rồi rời đi chỗ khác, mở quạt ra cười hì hì nói: "Đệ nói hoàng huynh từ trước đến nay đều theo quy củ tại sao đột nhiên nói những lời như thế, hóa ra là do thương tiếc hoàng hậu yếu đuối. Khó có lúc hoàng huynh biết thương hoa tiếc ngọc, thế nhưng cũng phải nói vẻ đẹp của hoàng tẩu khuynh quốc khuynh thành như vậy dù người có tâm địa sắt đá thế nào cũng sẽ mềm lòng thôi."

Lời nói này vô cùng khéo léo, nếu nói hắn lỗ mãng thì do tình cảm của hắn với hoàng đế tốt nên dám nói đùa. Nếu nói hắn chỉ đơn thuần là vui đùa lại khiến người nghe cực kì không thoải mái.

Tiết Tĩnh Xu đã từng thấy huynh đệ của tiểu thiếp An thân vương cường đoạt dân nữ nên không có ấn tượng tốt gì, bây giờ nghe hắn nói vậy thì rút tay từ tay hoàng thượng nói: "Hoàng thượng, thần thiếp xin lui xuống trước."

Hoàng thượng ngăn nàng lại, quay đầu nhìn An thân vương: "Ăn nói tùy tiện, không để hoàng huynh và hoàng tẩu vào mắt, trẫm thấy đệ cần học lại quy củ một lần nữa đấy. Từ ngày mai đến Cung vương thúc học lại đi, học không xong thì không cần hồi phủ nữa đâu."

Mặt An thân vương cứng đờ vội vàng xin tha thứ nhưng hoàng đế đã đỡ Tiết Tĩnh Xu vào trong điện nên hắn đứng bất động trong chốc lát rồi đành lui ra.

32. Chương 32: Say Rượu

Editor: Lạc Lạc

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Tiết Tĩnh Xu ngồi trong điện nhưng trong đầu lại suy nghĩ về ý của An thân vương, hắn nói từ trước đến nay hoàng thượng đều tuân theo quy củ nhưng giờ vì nàng mà không quan tâm đến phép tắc của tổ tông.

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu. Từ trước đến nay, hoàng đế mà làm chuyện ngu ngốc thì thể nào cũng có người đẩy trách nhiệm lên nữ tử, nào là hại nước hại dân, là tái thế, làm như nếu không có nữ nhân thì tất cả các hoàng đế đều là minh quân vậy.

Nàng nghĩ không biết An thân vương là vô ý nói ra hay cố ý nhằm vào?

"Sao lại không nói gì?" Hoàng thượng hỏi nàng.

Tiết Tĩnh Xu liếc hắn một cái, nói: "Lần sau hoàng thượng không cần vì thiếp mà phá lệ, nếu không có người biết lại nói linh tinh."

Hoàng thượng suy nghĩ lời nói của nàng một lúc rồi hỏi: "Vẫn còn để ý lời của Bát đệ? Cần gì phải để ý đến hắn, nếu nàng để ý lần sau ta không cho hắn tiến cung nữa."

Tiết Tĩnh Xu vội nói: "Như vậy sao được? Bệ hạ đừng làm như vậy."

Dù sao hôm nay mới định phá lệ vì nàng, còn chưa làm đã bị người ta chế nhạo, nếu như cấm An thân vương vào cung thật thì không biết sẽ bị người ta truyền thành cái gì nữa? Nàng không muốn trở thành yêu phi yêu hậu trong miệng người khác.

Hoàng thượng lại hỏi: "Vậy cấm túc hắn một tháng?"

Tiết Tĩnh Xu bất đắc dĩ nói: "Không phải hoàng thượng vừa mới bảo đệ ấy đến Cung thân vương học quy củ sao? Thế là đủ rồi."

Hoàng thượng hơi nhíu mày: "Vậy sao nàng còn không vui?"

Tiết Tĩnh Xu sững sờ, trong lòng giật mình suy nghĩ, do nàng để lộ tâm tình hay do hoàng đế quá nhạy cảm?

Rõ ràng việc khóa ngàn trượng lần trước mình có ý muốn phân cao thấp với hắn mà hắn không hề biết chút nào.

Nàng khẽ lắc đầu, nói: "Không phải, thiếp… suy nghĩ chút việc của yến tiệc sắp tới."

Không biết hoàng thượng có tin hay không nhưng cũng không truy hỏi nữa, chỉ nói: "Việc yến hội không cần lo lắng, chúng ta cùng bàn, cứ theo ta là được."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, tạm thời đặt chuyện kia xuống đáy lòng.

Một lúc sau Đức công công đứng ở bên ngoài nhắc nhở đã đến giờ.

Hai người ngồi lên kiệu rồi một trước một sau đi tới điện Vĩnh Hòa.

Lần cung yến này khác với tiệc Nguyên tiêu lần trước, dòng họ hoàng tộc, nhà mẹ đẻ hoàng hậu cùng bá quan văn võ đều tập trung đông đủ.

Hoàng thượng bước xuống ngự liễn nhưng không bước vào ngay mà đợi các cung nhân đỡ Tiết Tĩnh Xu xuống rồi dắt tay nàng cùng vào.

Còn chưa bước vào điện Vĩnh Hòa, mọi người trong điện đã quỳ xuống hô vạn tuế rồi lại hô hoàng hậu thiên tuế.

Lần đầu tiên Tiết Tĩnh Xu được nhận loại lễ này, nghe vừa điếc tai mà da gà còn nổi hết cả lên.

Nhưng nàng nhớ kỹ những lời Tô cô cô dạy bảo nên phải gắng đứng thẳng người, nhìn không chớp mắt.

Hai người cùng nhau bước lên Ngự tọa, hoàng thượng đỡ nàng ngồi xuống rồi mới tự mình quay về chỗ nói bình thân.

Triều thần cảm tạ long ân rồi chậm rãi đứng dậy, hoàng thượng lại nói thưởng ghế ngồi thì bọn họ mới quay trở về chỗ của mình.

Chỗ ngồi dưới Ngự tọa được chia thành hai bên, một bên là các vị vương công còn một bên là Tiết lão thái gia và Nhị lão gia.

Những quan lại còn lại thì ngồi theo phẩm cấp, thậm chí còn có người ngồi ngoài điện.

Tiết Tĩnh Xu nhìn qua bên tay phải thấy ông nội và cha hơi cúi đầu, khuôn mặt hai người hồng hào vui sướng mặc cho đã cố thu lại nhưng vẫn để lộ dấu vết.

Nàng thu mắt lại không nhìn nữa.

Tiếng đồng hồ ngoài điện vang lên, đại yến bắt đầu.

Mọi người lại quỳ xuống khấu đầu về phía đế hậu, trong miệng là những lời chúc mừng đại hôn của hoàng thượng.

Hoàng đế đứng lên ban thưởng ghế ngồi rồi sai người ban rượu.

Chúng đại thần cùng nhau nâng chén mời rượu đế hậu.

Tiết Tĩnh Xu bưng ly rượu trước mặt lên nhíu mày uống một ngụm, không phải vị cay như dự đoán mà là mùi hương chua chua ngọt ngọt. Nàng nhìn lén chén rượu của hoàng thượng, rõ ràng có mùi rượu nồng nhưng không hề giống của nàng.

Sau khi kính rượu thì từng món mỹ vị được bưng lên, hoàng thượng ra lệnh cho mọi người tự nhiên.

Các đại thần cũng thả lỏng đôi chút nói chuyện với người cùng bàn.

Hoàng thượng quay đầu nhìn Tiết Tĩnh Xu: "Muốn ăn gì nào?"

Bàn trước mặt bọn họ rộng hơn bàn của các triều thần nhiều, chỗ đồ ăn được bày bên phía hoàng thượng nàng không thể gắp được.

Tuy nhiên nàng chẳng cần tự mình gắp mà đã có nữ quan hầu thiện làm việc thỏa đáng, lời này của hoàng thượng quả thật là quá thừa.

Tiết Tĩnh Xu cũng không muốn phụ lòng tốt của hoàng thượng, nói ra tên vài món ăn để hoàng thượng gắp cho nàng.

Thừa dịp hoàng thượng lại gần nàng nhỏ giọng hỏi hắn: "Thiếp uống cái gì vậy? Sao không có mùi rượu?"

Hoàng thượng nói: "Cũng là rượu, nhưng là rượu hoa quả ủ nên mùi rượu nhạt hơn."

Hắn còn nhớ rõ hôm đại hôn nàng chỉ uống hai ngụm rượu mà khuôn mặt đã ửng đỏ, viền mắt ướt át nên hôm nay không thể để nàng uống nhiều.

Tiết Tĩnh Xu nghĩ thầm, cái gì mà mùi rượu nhạt chứ, rõ ràng một chút mùi cũng không có.

Hoàng thượng còn nói: "Rượu hoa quả này gồm hơn bốn mươi loại trái cây được ủ theo đơn thuốc của Thái y viện, có tác dụng tốt với nữ tử nên bình thường hoàng tổ mẫu cũng thích uống vài ngụm."

Tiết Tĩnh Xu nghe xong ra hiệu cho nữ quan rót thêm cho nàng một chén, dù có công hiệu hay không thì mùi vị của nó cũng không tồi.

Mọi người ở phía dưới không nghe thấy hai người nói gì nhưng họ biết rằng, lúc đầu đế hậu dắt tay nhau đi vào rồi bệ hạ tự mình gắp thức ăn cho hoàng hậu, bây giờ lại thì thầm nói chuyện gì đó, hiển nhiên là hoàng hậu vô cùng được sủng ái.

Người nhà họ Tiết vui vì việc thành, trên mặt càng lộ ra vẻ vui sướng.

Còn những người khác thì có lẽ là không.

Những người này có chút xung đột lợi ích với Tiết gia mà trong nhà có nữ nhi đang đúng độ tuổi tiến cung. Nếu hoàng hậu càng được sủng ái thì bọn họ sẽ càng bất lợi.

Qua ba tuần rượu, mấy vị thân vương tiến lên mời rượu đế hậu.

Tiết Tĩnh Xu nhân cơ hội này ghi nhớ nhóm hoàng tộc trong lòng.

Trừ mấy vị hoàng thúc không đề cập tới thì huynh đệ của hoàng thượng ở trong kinh cũng không nhiều, chỉ có người thứ tám An thân vương và người thứ mười Mẫn thân vương.

Trong đó, An thân vương đã gặp qua mấy lần còn đây là lần đầu nàng thấy Mẫn thân vương, trông hắn có vẻ là một thanh niên mười lăm mười sáu tuổi kiệm lời ít nói, dáng vẻ còn chút xấu hổ ngượng ngùng, đi mời rượu mà rượu chưa vào bụng mặt đã đỏ.

Tiết Tĩnh Xu cảm thấy buồn cười, đây là lần đầu tiên nàng có thể lên mặt khi so rượu đấy.

Vì các thân vương đến mời rượu mà nàng uống rượu trái cây nên vô tình uống nhiều hơn mấy chén.

Thấy nàng còn muốn cho người rót nữa, hoàng thượng liền vẫy tay cho nữ quan lui xuống rôi nói: "Mặc dù rượu trái cây rất nhạt nhưng cũng là rượu, tửu lượng của nàng không tốt chỉ nên uống một chút thôi."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu nhưng trong lòng lại không phục, không có mùi rượu sao lại gọi là rượu? Nàng vừa mới cảm nhận hương vị được một chút đã không cho nàng uống.

Nhưng nàng lại không biết hai má mình đã ửng đỏ, đôi mắt mông lung, gương mặt rực rỡ như hoa xuân, phong thái toàn thân tỏa sáng rực rỡ, chỉ một cái nhăn mày cũng khiến người ta không rời nổi mắt.

Nhưng hiện nay trong điện không ai dám nhìn, chỉ không cẩn thận ngẩng đầu lên cũng vội vội vàng vàng cúi xuống, không dám… giương mắt nữa.

Cơm nước no nê lại đến tiết mục hiến vũ.

Tiết Tĩnh Xu ngồi ngay ngắn tại chỗ nhưng mí mắt ngày càng nặng, nàng cố mở mắt nhưng không chống nổi một lúc lại dần dần sụp xuống.

Hoàng thượng ngồi bên cạnh thấy rõ toàn bộ, biết bộ dáng này là do rượu gây nên nhưng chính nàng lại không phát hiện ra.

Hắn giơ tay gọi cung nhân đỡ hoàng hậu về cung Tê Phượng còn hắn vẫn chưa thể rời đi.

Quan lại triều thần thấy hoàng hậu rời đi giữa tiệc cũng không ai dám nói năng gì.

Đợi cho màn hiến vũ kết thúc, Tiết lão thái gia mang theo người Tiết gia dập đầu tạ ân. Lễ bộ báo với hoàng thượng buổi cung yến đã kết thúc, đại hôn cuối cùng cũng hoàn thành.

Hoàng thượng lên Ngự liễn sai người đến cung Tê Phượng.

Đến cung Tê Phượng cũng không ngạc nhiên khi thấy người phục vụ đã chờ sẵn ngoài điện.

Cung nhân thấy hắn định quỳ xuống hành lễ thì Đức công công vội nói: "Đừng lên tiếng."

Khi còn cách cung Tê Phượng một đoạn, hoàng thượng đã xuống Ngự liễn đi bộ qua đây, rõ ràng là không muốn làm phiền giấc ngủ của hoàng hậu thế nên sao có thể để cho các nàng ầm ĩ?

Hoàng thượng hỏi: "Hoàng hậu ngủ rồi sao?"

Nữ quan dẫn đầu khẽ nói: "Nương nương không cho nô tỳ vào hầu hạ, lúc nãy còn nghe thấy tiếng nhưng giờ thì không còn động tĩnh."

Hoàng thượng đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Đức công công đoán ý hoàng thượng, dò xét hỏi: "Tối nay bệ hạ muốn nghỉ tại cung Tê Phượng hay trở về điện Sùng Đức?"

"Trẫm vào nhìn xem, các ngươi chờ ở bên ngoài." Hoàng thượng trầm mặc một lúc mới nói.

Trong điện, nến đã được đốt, màn rũ xuống mặt đất, vô cùng yên tĩnh.

Hoàng thượng chậm rãi tiến lên, từ từ vén màn thấy Tiết Tĩnh Xu nằm bên trong mở to mắt nhìn hắn.

Hoàng thượng có chút bất ngờ: "Còn chưa ngủ?"

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, nàng chỉ mới tắm rửa qua loa, tóc trên trán còn chỗ ẩm ướt, mặt còn đỏ hơn cả lúc vừa nãy.

Hoàng thượng tiến lại gần một chút nói: "Đây là do tác dụng của rượu, nàng có thấy khó chịu hay không?"

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu.

Hoàng thượng nói: "Ta sai phòng bếp nấu canh giải rượu cho nàng."

Tiết Tĩnh Xu lại lắc đầu, lần này còn nóng nảy hơn cả lúc nãy: "Ăn không vào… ăn không vào."

Hoàng thượng phát hiện ra gì đó, cúi đầu nhìn nàng một lúc, Tiết Tĩnh Xu lẳng lặng nhìn lại hắn, nếu như bình thường thì nàng sẽ không như thế.

Hoàng thượng chắc chắn suy đoán trong lòng, hoàng hậu – uống say chỉ vì mấy chén rượu trái cây trẻ con cũng có thể uống vài chén.

Thế nhưng hoàng thượng có chút bất ngờ, lần đầu tiên hắn nhìn thấy người uống say không khóc không nháo mà im lặng ôn nhu như vậy.

Hắn ngồi bên giường nhìn nàng một lúc, đột nhiên vươn tay chọc khuôn mặt của Tiết Tĩnh Xu một cái, cảm xúc mềm mịn nóng hổi lại mềm mại truyền đến tay hắn, rõ ràng thịt trên mặt nàng nhiều hơn trên người nhiều.

Tiết Tĩnh Xu nhíu mày nhìn hắn.

Hoàng thượng lại chọc tiếp má bên kia.

Tiêt Tĩnh Xu nhíu mày chặt hơn, bộ dạng rất phiền não nhưng lại không né tránh.

Hoàng thượng bình tĩnh nhìn một hồi rồi đi ra ngoài thông báo với Đức Lộc tối nay hắn nghỉ tại đây.

Cung nhân tiến lên giúp hắn thay y phục, hắn rửa mặt xong rồi cho các nàng đi xuống.

Hắn xốc màn lên, hoàng hậu vẫn đang ngoan ngoãn mở mắt nhìn hắn.

33. Chương 33: Dụ Dỗ

Editor: Lạc Lạc

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Hoàng thượng vén chăn nằm lên giường, thường ngày Tiết Tĩnh Xu lên nằm trước đều cố ý dịch người vào bên trong nên khi hắn nằm xuống sẽ có một khoảng cách không nhỏ giữa hai người.

Hôm nay nàng uống say, có lẽ đã quên việc này nên nằm ở giữa giường lớn, đến khi hoàng thượng nằm xuống thì hai người liền dính sát vào nhau.

Tiết Tĩnh Xu quay đầu nhìn chằm chằm hoàng thượng.

Bên ngoài ánh nến sáng rõ, bên trong màn cũng sáng nên hoàng thượng hơi nghiêng đầu là có thể nhìn thẳng vào mắt nàng.

Cảm giác có chút mới mẻ, trước kia đừng nói là hoàng hậu nhìn chằm chằm hắn thế này mà ngay cả nhìn thẳng cũng rất ít, mỗi lần hai mắt chạm nhau nàng đều quy củ cúi đầu.

Hoàng thượng nhìn kỹ nàng.

Dù mặt hoàng hậu rất nhỏ, có khi còn chưa bằng một bàn tay của hắn nhưng ánh mắt lại sáng ngời rất có thần, đôi mắt đen láy, khóe mắt vểnh lên tỏa ra sự quyến rũ. Nếu cặp mắt ấy nhìn chằm chằm vào một người thì trông rất sắc bén song bình thường hoàng hậu chưa bao giờ nhìn người khác như vậy, khuôn mặt nàng vẫn luôn thả lỏng, thoạt nhìn trông lạnh lùng lại đoan trang.

Nhưng lúc này đôi mắt ấy đầy hơi nước, sự trong trẻo lạnh lùng bị nhuốm bởi rặng mây ửng hồng tạo thành một hình ảnh đối lập với trước đây.

Tiết Tĩnh Xu nhìn lâu nên mệt mỏi, nháy mắt mấy cái rồi dời mắt nhìn chằm chằm màn trước mặt.

Hoàng thượng nhìn gò má của nàng một hồi rồi nắm cằm quay đầu của nàng trở lại.

Tiết Tĩnh Xu liền nhíu mày nhìn hắn như trách hắn quấy rầy sự thanh tịnh của nàng.

Trong lòng hoàng đế xuất hiện một lời xúi giục khác thường, hắn biết giờ nên để yên cho hoàng hậu được ngủ ngon giấc nhưng hắn lại nghe thấy một tiếng phản đối trong lòng mình.

Hắn đưa tay chọc vào mặt hoàng hậu.

Dường như bị hắn quấy rầy nên Tiết Tĩnh Xu không nhịn được nữa bèn lên tiếng chất vấn: “Sao cứ liên tục chọc ta?”

Hoàng thượng thật thà nói: “Muốn chọc nàng.”

Tiết Tĩnh Xu mím môi: “Ta muốn đi ngủ, ngươi đừng quấy rầy ta nữa.”

Hoàng thượng đáp lại: “Ta không ngủ được.”

Tiết Tĩnh Xu nhíu chặt chân mày: “Vậy thì… Ngươi đi đọc sách đi?”

“Không muốn đọc sách.”

“À… Đi ra ngoài ngắm trăng?”

“Đêm nay không có trăng.”

“Đứng lên đi lại một lúc cũng được.”

“Không muốn rời giường.”

Tiết Tĩnh Xu hết cách, nàng nhìn trộm hoàng thượng sau đó lặng lẽ dịch người đến giữa giường – nơi nàng cho là an toàn rồi quay lưng lại: “Ta muốn đi ngủ…”

Ý nàng là, nàng buồn ngủ, hoàng thượng không ngủ được nàng cũng không có cách gì, đừng chọc nàng nữa.

Nàng dựng đứng lỗ tai nghe ngóng một lúc, không thấy người kia quấy rầy thì an tâm chuẩn bị nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Nhưng mà một lúc sau lại có đôi tay kéo nàng vào trong lòng hắn.

Tiết Tĩnh Xu lập tức mở mắt ra, xoay người nhìn hoàng thượng lên án.

Hoàng thượng không hề áy náy nói: “Nói chuyện với ta.”

Tiết Tĩnh Xu lấy tay đẩy hắn: “Nhưng người ngươi cứng lắm.”

Hoàng thượng nhéo thịt bên hông nàng: “Là do nàng quá gầy.”

Tiết Tĩnh Xu bóp cánh tay của mình rồi sờ tay hoàng thượng, cố chấp nói: “Là ta mềm, còn ngươi thì cứng.”

Nàng tiếp tục đẩy hoàng thượng, một lòng muốn chui vào trong chăn mềm mại.

Hoàng thượng không hề biết nàng ghét bỏ ngực của mình như vậy, thế nhưng hắn cảm thấy ôm nàng vào ngực, dù có hơi gầy xíu nhưng mềm mại rất phù hợp với bản thân.

Hắn nỗ lực thuyết phục nàng: “Ta ấm hơn.”

Tiết Tĩnh Xu dừng lại một chút để cảm thụ, quả thực rất ấm áp, được hắn ôm như vậy dù chân đang lạnh buốt cũng từ từ ấm lên, nhưng… vẫn quá cứng.

Nàng nói thẳng: “Nhưng người làm đau ta.”

Hoàng thượng nghĩ, hoàng hậu say rượu nên gan lớn thật, hơn nữa còn rất khó lừa vì căn bản nàng không cần giữ lại mặt mũi. Nếu là bình thường thì sao nàng có thể ghét bỏ như vậy?

Hắn đành ôm hoàng hậu nằm thẳng để cho nàng úp sấp trên người hắn: “Thế này thì sao?”

Tiết Tĩnh Xu bóp ngực hắn hai cái, đem đầu gối thử một chút mới miễn cưỡng thỏa mãn: “Cũng được.”

Tấm thảm thịt hoàng thượng nói: “Bây giờ nàng có thể nói chuyện với ta.”

Tiết Tĩnh Xu ngáp một cái, hai mắt mông lung, lơ mơ hỏi hắn: “Ngươi muốn nói gì?”

Hoàng thượng trầm mặc một lúc, hắn thừa nhận mình xấu tính không muốn cho nàng ngủ nhưng muốn nói gì thì hắn không biết nữa.

Tiết Tĩnh Xu lại ngáp một cái: “Ta buồn ngủ.”

Hoàng thượng chợt nhớ đến đêm nay còn chưa dùng bữa ăn khuya, hắn chọc má Tiết Tĩnh Xu nói: “Nếu nàng buồn ngủ thì phải ăn khuya trước đã.”

Lời này làm cho Tiết Tĩnh Xu mở to hai mắt, vội vàng lắc đầu: “Không muốn… không muốn.”

Hoàng thượng hỏi nàng: “Vì sao không muốn ăn?”

Nàng bày ra vẻ oan ức: “Không thể ăn được.”

Nàng khoa tay múa chân một lúc: “Trước đây chỉ ăn thế này… giờ ăn nhiều như thế lại còn thêm mấy bữa nữa.”

Hoàng thượng nhìn vẻ mặt của nàng, không biết vì sao đột nhiên hỏi: “Hoàng thượng bắt nàng ăn nhiều như vậy có phải rất đáng ghét không?”

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu: “Hoàng thượng là người tốt.”

Hoàng thượng kinh ngạc lại hơi nhíu mày, không ngờ sẽ nhận được một đáp án như vậy.

Từ trước tới giờ, chưa có ai từng nói Chử Diệu là người tốt chứ đừng nói gì đến hoàng đế là người tốt.

“Hắn ép buộc nàng cũng gọi là người tốt?”

Tiết Tĩnh Xu lại nói: “Hoàng thượng ép ta ăn cũng vì muốn tốt cho ta, hắn quan tâm sức khỏe của ta, đó là người tốt.”

… Lí do này không thể phản bác được.

Quan tâm thân thể của nàng đâu nhất định phải là vì nàng? Nếu như có nguyên nhân khác thì sao?

Vì để cho thái hoàng thái hậu yên tâm, vì trách nhiệm của một hoàng thượng, thậm chí không vì mục đích gì mà chỉ là một ít công phu ngoài mặt.

Những thứ này đều có khả năng.

Hoàng thượng biết nhưng chưa chắc nàng không biết, rất nhiều thời điểm, có một số việc cả hai người đều biết rõ trong lòng.

Nhưng… coi như là thế thì trong lòng nàng, hắn cũng là người tốt sao?

Hoàng thượng lại hỏi nàng: "Có phải ăn không vào nên nàng khóc không?"

Tiết Tĩnh Xu lập tức nói: "Không phải."

Tiếng phản bác vang dội không giống như phát ra từ một người đang có dáng vẻ khổ sở.

"Vậy nếu nàng không ăn hết thì làm sao bây giờ?"

Tiết Tĩnh Xu ngẩng mặt lên khỏi ngực hắn.

Hoàng thượng nghi ngờ, bỗng nhiên nàng nở nụ cười ranh mãnh. Nụ cười này trên mặt nàng không những phản cảm mà còn rất đẹp, khiến nàng trở nên khéo léo hơn nhiều.

Nàng mang theo chút tự đắc nói: "Ta sai người đưa đến cho hoàng thượng, hắn quan tâm ta, ta cũng quan tâm hắn."

Hoàng thượng nhìn nàng không nói lời nào, trong lòng có chút tò mò không biết ngày mai tỉnh lại nàng có nhớ được mình đã nói những gì tối nay không?

Nàng biết mình kể hết cho hắn nghe liệu sắc mặt sẽ thành thế nào?

Tiết Tĩnh Xu thấy hắn không nói lời nào liền hỏi: "Ngươi buồn ngủ rồi đúng không?"

Hoàng thượng lắc đầu: "Chưa buồn ngủ."

Tiết Tĩnh Xu nhụt chí: "Sao lại thế, ngươi không thấy mệt à?"

Hoàng thượng biết nàng chỉ thuận miệng hỏi chứ không hẳn muốn biết đáp án nhưng vẫn đáp lại: "Ta quen rồi."

Tiết Tĩnh Xu nhíu mày, không biết vì sao việc này cũng có thể thành thói quen.

Hoàng thượng nghĩ, nếu bây giờ nàng tỉnh táo thì có hỏi hắn vì sao không?

Tính tình nàng cẩn thận như vậy có lẽ sẽ không hỏi.

Hắn ôm nàng trầm mặc một lúc, xốc màn lên, phân phó người bên ngoài: "Đức Lộc, bưng canh giải rượu đến đây."

Bên ngoài lập tức có tiếng đáp lại, Đức công công tự tay bưng bát canh táo chua cát hoa đến.

Hoàng thượng ôm Tiết Tĩnh Xu ngồi xuống.

Đức công công cúi đầu dâng canh lên, không dám nhìn nhiều nhưng âm thanh vẫn vang vọng bên tai.

"Ta chưa muốn ngủ, không muốn ăn khuya."

"Đây không phải bữa khuya, đây là canh giải rượu."

"Cũng không muốn uống… Không uống có được không?"

"Nàng uống rượu say, nếu giờ không uống ngày mai sẽ đau đầu."

"Vậy… Uống ít được không?"

"Ít nhất cũng một nửa."

Đức công công vô cùng kinh ngạc, không ngờ khi say nương nương lại khờ khạo như vậy, càng khiến hắn không thể tin được là, bệ hạ còn có lúc dịu dàng kiên nhẫn như thế.

Hoàng thượng thả lại bát vào khay.

Lúc Đức công công lui xuống cả gan liếc mắt nhìn, thấy hai má nương nương ửng hồng, mái tóc đen rối tung nằm trong lòng bệ hạ.

Mà hoàng thượng một tay ôm nàng một tay buông màn.

Lần này Tiết Tĩnh Xu muốn ngủ hắn cũng không cản nữa, chỉ một lúc sau hơi thở của nàng đã trở nên đều đặn.

Hoàng thượng cũng nhắm mắt lại.

Nửa đêm Tiết Tĩnh Xu bỗng tỉnh giấc liền cảm thấy miệng khô muốn uống nước.

Nhưng vừa cử động nàng phát hiện mình đang nằm trên người hoàng thượng để ngủ.

Điều này khiến nàng vô cùng kinh hãi.

Nàng cẩn thận từng li từng tí ngẩng đầu, thấy hoàng thượng đang ngủ say thì thở dài một hơi, sau đó nín thở từng chút từng chút rời khỏi người hắn, chầm chậm đi ra ngoài giường, đợi đến khi nàng đứng trên mặt đất thì cả khuôn mặt đỏ bừng, trên trán toát đầy mồ hôi.

Nàng cẩn thận quay đầu nhìn, xác định hoàng thượng không tỉnh lại bèn yên tâm không khoác áo đi ra khỏi màn.

Bên ngoài vô cùng im ắng, e rằng ngay cả cung nhân gác đêm cũng đang ngủ gật.

Tiết Tĩnh Xu không đánh thức người khác mà đi nhẹ nhàng đến bên bàn rót chén trà uống xong lại trở về.

Nhưng đợi đến khi nàng xốc màn lên liền thấy hoàng thượng mở mắt ra nhìn nàng, ánh mắt sáng trong không hề giống như vừa mới tỉnh ngủ.

Tiết Tĩnh Xu hơi kinh hãi, rũ ánh mắt xuống nói: "Có phải thiếp đánh thức hoàng thượng không?"

Hoàng thượng không nói chuyện mà chỉ im lặng nhìn nàng như đang quan sát cái gì.

Tiết Tĩnh Xu mất tự nhiên cúi đầu không dám nhìn thẳng hắn.

Hoàng thượng dời mắt đi chỗ khác nói: "Không phải do nàng, lên đây đi dưới đất lạnh."

Tiết Tĩnh Xu từ cuối giường đi lên, vòng qua vị trí của hoàng thượng rồi nằm sâu vào bên trong, nơi này không có nhiệt độ cơ thể của nàng nên vừa nằm xuống đã rét run người.

Hoàng thượng vươn tay ôm nàng vào lòng.

Lúc này Tiết Tĩnh Xu không từ chối, nàng suy nghĩ nhẹ giọng hỏi: "Có phải do dáng ngủ của thiếp không tốt nên khiến hoàng thượng ngủ không yên?"

Hoàng thượng liếc nàng một cái, nói lại câu trước đây: "Ta ngủ không được, quen rồi."

Tiết Tĩnh Xu trầm mặc.

Điều này giống với dự đoán của hắn.

Hắn không nói thêm gì nữa, nhắm mắt dưỡng thần.

Nhưng rất nhanh sau đó lại nghe thấy giọng nói lưỡng lự của hoàng hậu: "Không biết bệ hạ bị bệnh mất ngủ từ lúc nào, vì sao lại bị thế này? Thái y nói thuốc và châm cứu vô dụng thì có phải không cần thuốc mà có thể chữa trị bằng cách khác không?"

Hoàng thượng sững sờ, mở mắt nhìn nàng.

Tối nay hoàng hậu của hắn khiến hắn kinh ngạc rất nhiều lần.

34. Chương 34: Thân Mật

Editor: Lạc Lạc

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Hoàng đế im lặng một lúc lâu, ngay cả hoàng tổ mẫu cũng nghĩ bệnh này của hắn bị từ sáu năm trước là sau khi đăng cơ, nhưng thực tế nó đã xuất hiện từ rất lâu, từ… đêm mà mẫu phi của hắn rơi xuống giếng bỏ mình.

Chỉ là khi ấy hắn là một hoàng tử vô danh không ai chú ý, không ai quan tâm mà thôi.

Sau khi làm hoàng đế thì có rất nhiều người hy vọng có thể giúp hắn phân ưu, nhưng hắn hiểu bọn họ không quan tâm đến hắn mà quan tâm quyền thế và phú quý sau lưng hắn.

Tiết Tĩnh Xu thấy hắn không nói lời nào thì có chút bất an, không biết có phải nàng vượt phép tắc rồi không.

Hoàng đế cúi đầu nhìn nàng, thấy mi mắt nàng hơi rũ xuống, khóe miệng mím nhẹ, bộ dáng không nói lời nào thì hiểu rõ hoàng hậu của hắn với những người kia không hề giống nhau.

Dù vậy thì có một số việc vẫn chưa đến lúc chia sẻ.

Tiết Tĩnh Xu mím môi khẽ nói: "Là thiếp quá phận rồi…"

Hoàng thượng đưa tay đặt lên môi nàng: "Nàng là hoàng hậu của ta, ở trước mặt ta nàng không hề quá phận."

Tiết Tĩnh Xu giương mắt nhìn hắn liền hiểu ý ngay.

Ai cũng có bí mật của mình, ngay cả hoàng đế cũng không ngoại lệ, hắn có thể chọn lựa việc không nói ra nhưng sẽ không trách nàng nhiều lời.

Thế đã đủ rồi, Tiết Tĩnh Xu nghĩ.

Nàng lại hỏi: "Tối hôm qua không đốt hương, có phải bệ hạ lại thức cả đêm không?"

Hoàng thượng lắc đầu: "Trên người nàng có mùi hương rất thoải mái, vấn đề là do ta uống rượu nên công dụng của hương bị yếu đi."

Tiết Tĩnh Xu lo lắng: "Vậy phải làm sao đây? Ngày mai bệ hạ còn phải lên triều."

"Không sao, không ngủ một hai đêm cũng không có gì đáng ngại, nàng ngủ đi."

Tiết Tĩnh Xu hơi nhíu mày, quyết định ngày mai sẽ thử cải tiến đơn thuốc xem có thể loại bỏ ảnh hưởng từ bên ngoài hay không.

Hạ quyết tâm xong chuẩn bị chìm vào giấc ngủ thì chợt phát hiện ngón tay của hoàng thượng vẫn đang để trên môi nàng chưa buông, đầu ngón tay ấm áp hơi thô ráp khiến người ta khó có thể bỏ qua, nàng đành phải nhắc nhở: "Hoàng thượng, tay của người?"

Hoàng thượng nhìn chằm chằm môi nàng, đôi môi hồng đào căng mọng, bởi nàng vừa uống nước nên hơi ướt át, giống như thân thể mềm mại mát mẻ của nàng.

Bỗng nhiên hắn lấy tay chọc một cái, quả nhiên mềm mại hơn thịt trên khuôn mặt của nàng.

Tiết Tĩnh Xu trợn mắt nhìn hắn, giống như không thể tin được hắn lại đi làm chuyện này.

Hoàng đế thừa nhận thú vui ác độc của hắn lại xuất hiện rồi.

Quả nhiên không nên uống rượu, tất cả đều là lỗi của rượu.

Mặt hắn không thay đổi nói: "Trước đây nàng nói nàng mềm ta cứng, quả thật là rất mềm."

Tiết Tĩnh Xu há miệng: "Thiếp… đâu có…"

Hoàng thượng nói: "Nàng còn nói ta làm nàng đau, hóa ra trong lòng hoàng hậu ghét bỏ ta. Nếu không phải do nàng say nên nói lời thật lòng thì sợ rằng giờ này, ta vẫn không hay biết gì."

Tiết Tĩnh Xu hoảng hốt nhìn sang chỗ khác, lông mi hơi rung rung, tai bắt đầu nóng lên.

Đúng là nàng có hơi ghét bỏ hoàng thượng quá cứng rắn, không những thế còn ôm nàng ngủ, thế nhưng chưa bao giờ nghĩ đến hoàng thượng lại nghe được những lời này.

Lúc nàng say rượu… rốt cuộc là nói những gì?

Hoàng thượng giống như biết được nàng đang nghĩ gì, nói: "Nàng còn nói điểm tâm nàng ăn không hết đưa đến cho ta là quan tâm ta."

Tiết Tĩnh Xu nhắm mắt lại, chỉ muốn trốn vào trong chăn.

Nếu như bình thường nghe hoàng thượng nói những lời này thì nàng sẽ sợ hãi cho rằng hắn muốn trách tội nàng.

Nhưng lúc này giọng hắn vẫn bình thường, nàng biết không phải hắn truy vấn nàng mà chỉ đang trần thuật lại mọi chuyện.

Nhưng dù vậy nàng cũng không còn mặt mũi nào gặp người.

Hoàng thượng vẫn còn nói tiếp: "Lúc nàng không ăn nổi sẽ khóc."

"Không có!" Cái này Tiết Tĩnh Xu không thừa nhận, lập tức ngẩng đầu phản bác.

Thấy hoàng thượng nhìn nàng, khóe miệng mang chút ý cười vui vẻ nhưng lại giống như ảo giác của nàng.

Hoàng đế nghiêm túc nói: "Bị nàng phát hiện rồi."

Tiết Tĩnh Xu dở khóc dở cười, hắn thật sự chỉ trêu chọc nàng sao?

Hoàng thượng "lầy lội" như vậy từ bao giờ thế? Hay vì không ngủ được nên trêu nàng tìm niềm vui?

Nàng không thể làm gì khác đành hỏi: "Bây giờ bệ hạ đã buồn ngủ chưa?"

Hoàng thượng vẫn lắc đầu: "Chưa có, mong hoàng hậu giúp ta phân ưu."

"… Thiếp nên làm gì?"

Bỗng nhiên hoàng thượng đưa tay sang đẩy nàng nằm ngửa ra.

Tiết Tĩnh Xu còn chưa cảm thấy lạnh thì hoàng thượng đã xoay người phủ lên người nàng.

Nàng lập tức cảm thấy căng thẳng, hai tay đỡ ngực hắn: "Hoàng thượng…"

Hoàng đế nói: "Hoàng hậu chỉ cần nằm là được rồi."

Tiết Tĩnh Xu cứng người trong chốc lát mới chậm rãi thả lỏng, hai tay buông xuôi theo bản năng túm ga trải giường.

Hoàng thượng trấn an nói: "Đừng sợ, ta đã hỏi nữ quan rồi, chỉ đau lần đầu tiên, những lần sau sẽ không đau đâu."

Vốn Tiết Tĩnh Xu chỉ hơi khẩn trương nhưng nghe xong lời này, khuôn mặt liền đỏ bừng lên, loại việc này từ trước đến nay nàng chỉ nghe Tô cô cô nói qua, chỉ nhìn qua một chút đã chịu không được rồi, sao hoàng thượng có thể công khai đi hỏi người khác được cơ chứ?

Hoàng thượng cúi đầu nhìn chằm chặp đôi môi của nàng một lúc, tiếp theo chậm rãi hôn lên. Ban đầu vẫn không động đậy gì, hồi sau hắn mới thè lưỡi, nhẹ nhàng mút mát cánh môi. Tiết Tĩnh Xu ngượng nghịu toan hé miệng để hắn thôi liếm, kết quả bị hoàng đế nhân cơ hội đưa đầu lưỡi vào trong.

Hắn thong thả hôn nàng, đầu lưỡi quấn lấy chiếc lưỡi kia. Thấy nàng né tránh nên cũng không dây dưa, dường như chỉ chào hỏi một cái rồi chậm rãi thăm dò trong miệng. Hắn dò xét từng hàng răng, đảo qua hàm trên đầy thịt mềm, sau đó cọ cọ vào đầu lưỡi nhỏ như chào tạm biệt rồi mới lui ra.

Tiết Tĩnh Xu lập tức che lại miệng mình, đôi mắt kia mở to, long lanh nước.

Hoàng đế nói: "Lần trước quá vội vàng nên quên mất bước này, hôm nay bù cho hoàng hậu."

Tiết Tĩnh Xu vội vàng lắc đầu: "Không cần bù đâu…"

Nhưng hoàng đế lại cúi đầu: "Cái này là cho hôm nay."

Hắn lại tiếp tục hôn thêm một lần nữa.

Chờ đến khi hắn ngẩng đầu lên, mặt Tiết Tĩnh Xu đã đỏ ửng.

Hoàng đế hỏi: "Có phải hoàng hậu đã quên thở không? Lần sau phải nhớ nàng bị huyết áp thấp, nhịn thở lâu rất dễ bị ngất."

Tiết Tĩnh Xu hít thật sâu, nghe lời này không nhịn được nói: "Hoàng thượng đừng hôn thiếp nữa thì sẽ không bị bất tỉnh."

"Nên có đầy đủ nghi thức, làm sao có thể bỏ qua?" Hoàng thượng ngay thẳng nói, sau đó cởi y phục của hoàng hậu.

"Thiếp tự làm…"

Hoàng thượng giữ tay nàng lại: "Nàng chỉ cần nằm yên là được."

Ban đầu chỉ mặc áo lót mỏng cùng quần lót, y phục vừa được cởi ra liền bị vứt sang một bên.

Tiết Tĩnh Xu cảm thấy vô cùng ngượng ngùng, hai tay che trước ngực.

Hoàng thượng cởi quần áo xong lại đi tới, hai người không gì che đậy đối mặt với nhau.

Hoàng thượng nhẹ nhàng vuốt ve người nàng: "Hoàng hậu tuy không có nhiều thịt nhưng phía trên rất vừa vặn mềm mại. Nếu nhiều thịt thêm chút nữa chắc chắn sẽ mềm hơn."

"Người bệ hạ nhiều thịt mà cũng đâu có mềm." Tiết Tĩnh Xu nhìn hắn.

Hoàng đế gật đầu: "Đây đúng là sự thật, nhưng ta là nam tử tất nhiên khác với nàng."

Hắn càng sờ càng lo lắng mình sẽ đè bẹp nàng nên dứt khoát xoay người nằm xuống rồi ôm nàng nằm úp lên người mình.

Lúc trước Tiết Tĩnh Xu mới tỉnh lại, hai người còn mặc y phục làm động tác này đã khiến nàng thấy không thoải mái chứ đừng nói bây giờ hai người không mảnh vải che thân. Nàng cảm giác bản thân như khối thịt nằm trên thớt, mặc người chém giết, mà cái thớt kia giống như lửa lớn không ngừng thiêu đốt nàng.

Nàng chống tay đẩy hoàng đế nhưng chạm vào đâu cũng là làn da ấm áp khiến nàng sợ tới mức thu tay về, cả người gần như cuộn trên người hắn.

Hắn cũng không để nàng được như ý muốn, chậm rãi kéo nàng lại, hai người dính sát vào nhau thành một khối.

"Hoàng thượng…" Tiết Tĩnh Xu không tự chủ kêu hắn, không hề nhận ra trong giọng nói của mình chứa đầy sự bất lực.

"Đừng sợ…" Hoàng thượng nói.

Bàn tay hắn nhẹ nhàng chậm chạp di chuyển khắp người nàng khiến cả cơ thể nàng như được phủ nhiệt, không hề phát hiện một cánh tay đang di chuyển xuống dưới.

Tiết Tĩnh Xu co rúm người lại.

"Có thể không?" Hoàng đế hỏi nàng.

Tiết Tĩnh Xu vùi đầu vào bên cổ hắn không nói tiếng nào, chỉ lẳng lặng gật đầu.

Hoàng đế chậm rãi đi vào.

Tiết Tĩnh Xu cứng người, lúc này quả thật không hề đau nhưng cảm giác trướng đầy vẫn không thể quen được, huống chi hoàng thượng còn không có chừng mực tiếp tục tiến sâu vào bên trong. Nàng nhịn một lúc, cảm giác mình sắp bị đâm thủng vội ngẩng đầu nhìn hắn hoảng loạn nói: "Đừng, đừng vào nữa…"

Hoàng đế dừng lại, trán hắn đã nổi lên đầy gân xanh nhưng giọng nói vẫn như ban đầu, tay vuốt trán của nàng nói: "Có phải rất khó chịu không?"

Tiết Tĩnh Xu lẳng lặng nằm úp sấp trên người hắn, cố gắng thả lỏng chính mình, khẽ gật đầu một cái: "Còn tốt."

Hoàng thượng không tiếp tục mà chờ đến khi thân thể của nàng buông lỏng rồi mới ôm eo nàng chậm rãi di chuyển.

Đêm khuya, Đức công công ngủ say trên giường ở ngoài điện, đáng lẽ tối nay hắn không cần phải gác đêm nhưng bệ hạ và nương nương uống rượu, nhỡ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn vậy nên hắn không yên tâm để con chó con này một mình trông chừng. Tuy rằng cung Tê Phượng có nữ quan nhưng bệ hạ đã có thói quen để thái giám hầu hạ, con chó con tay chân vụng về này vẫn chưa đủ khả năng gánh hết tất cả.

Hắn đang ngủ bỗng nghe thấy giọng của hoàng thượng liền tỉnh ngay lập tức, mắt còn chưa mở đã nói trong vô thức: "Hoàng thượng có gì phân phó?"

Hoàng thượng nghe thấy hắn đáp thì có chút kì lạ nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: "Sai người mang nước nóng lên."

Đức công công tỉnh hẳn, vội vàng đáp ứng, quay đầu nhìn con chó con đang ngủ yên lành còn ngáy khe khẽ, hắn đi tới đá một phát rồi kéo tên đồ đệ đang mơ màng không hiểu ra sao đi ra ngoài.

May mắn hôm nay hắn ở đây, nếu không… tiểu tử này chờ chết đi.

Thế nhưng… Đức công công ra đại điện bị gió đêm thổi rét run người, vô thức ngẩng đầu nhìn sắc trời, giờ đã quá nửa đêm, bệ hạ còn sai người đưa nước nóng vào, cái này…

Huống hồ trước đó nương nương còn đang say rượu, dù uống canh giải rượu cũng không biết có tác dụng hay chưa, bệ hạ hành động lúc nào? Nương nương tỉnh rồi sao?

Nếu không tỉnh, dáng dấp khờ khạo yêu kiều giống như một đứa bé, bệ hạ người… cũng ra tay?

Thật là…

35. Chương 35: Đùa Giỡn

Editor: Lạc Lạc

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Ngày hôm sau, khi Tiết Tĩnh Xu tỉnh lại thì đã không còn thấy bóng dáng của hoàng thượng đâu, ngay cả hơi ấm chỗ hắn nằm đã biến mất từ lâu.

Nữ quan đang chờ bên ngoài nghe thấy tiếng động liền nhỏ giọng xin chỉ thị: "Nương nương đã tỉnh rồi sao?"

Tiết Tĩnh Xu hỏi: "Giờ nào rồi?"

"Giờ mão ba khắc (*), lúc bệ hạ vào triều đã dặn dò nô tỳ không được đánh thức nương nương."

(*) 5 giờ 15 phút

Thật ra lúc này đã rất muộn, các đời hoàng đế Đại Diễn đều dậy vào giờ dần, vào triều giờ mão.

Mà đêm hôm trước hoàng đế nghỉ ngơi tại hậu cung thì phi tần cần thức dậy sớm hơn hầu hạ người thay y phục vào triều, sau đó tranh thủ thời gian chợp mắt một chút, đến giờ thìn đi thỉnh an hoàng hậu.

Hiện nay hậu cung chỉ có một mình Tiết Tĩnh Xu, tuy nàng là hoàng hậu không cần chờ người khác tới thỉnh an nhưng vẫn phải đi đến cung Trường Nhạc vấn an thái hoàng thái hậu.

Nghĩ tới điều này nàng chống người chuẩn bị dậy nhưng vừa mới động thắt lưng liền cảm thấy bủn rủn, bỗng nhiên mất hết sức lực ngã lại vào trong chăn dày.

Nữ quan vội hỏi: "Nương nương? Người có cần nô tỳ vào hầu hạ không?"

Tiết Tĩnh Xu thử lại một lần nữa nhưng cả người vẫn bủn rủn không có sức, đành phải nói: "Vào đi."

Cung nữ vén màn lên, nắng sớm bên ngoài chiếu vào, Tiết Tĩnh Xu vô thức cúi đầu nhìn y phục trên người mình thì thấy mọi thứ vẫn tốt mới, nàng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tối hôm qua sau khi ân ái nàng dần trở nên mơ hồ, bị hoàng thượng ôm vào bồn tắm, cố lấy lại tinh thần tự mình tắm rửa, sau đó nàng được hắn ôm ra ngoài, ngay cả nước trên người cũng chưa kịp lau khô đã chìm vào giấc ngủ nên y phục được mặc như thế nào nàng cũng không biết.

Nhưng lúc đó hoàng đế không cho người vào hầu hạ, vậy y phục của nàng chẳng lẽ là do hắn mặc cho?

Tiết Tĩnh Xu cảm thấy hơi ngượng ngùng.

Nhóm nữ quan đỡ nàng đứng lên, mấy người bận rộn từ đầu tới cuối, vừa đỡ thân thể nàng vừa giúp nàng thay y phục, có người thì bưng nước nóng tới, vắt khăn vải, chấm muối tinh.

Tiết Tĩnh Xu không phải làm gì mà chỉ cần tựa lên người nữ quan là được, điều này khiến cho nàng vừa xấu hổ vừa bất đắc dĩ.

Buổi sáng nàng thường bị hạ đường huyết nên rất hay choáng đầu không có sức, tối hôm qua còn bị giày vò một phen nên giờ đứng càng không vững.

Cũng may mấy nữ quan chỉ cúi đầu không nói một lời mà hầu hạ nàng khiến nàng bớt chút ngại ngùng, nếu không… nàng không còn mặt mũi nào mà gặp người nữa.

Bởi vì hôm nay không có chuyện gì lớn, cũng không phải ngày chính (*) nên nàng bảo nữ quan chỉ trang điểm như thường ngày rồi thay một bộ thường phục, chỉ có bộ trang sức hồng san hô trên đầu mới có vẻ hơi long trọng để nhìn ra được thân phận tân nương của nàng.

(*) Ngày chính thức cử hành một nghi thức nào đó.

Sau khi trang điểm thay y phục xong thì Liễu Nhi đi vào trong điện, theo sau là hai nữ quan xách hộp đựng thức ăn.

Nàng ấy mở hộp đựng thức ăn, lấy chén đũa ra nói: "Tiểu thư, đây là canh gà ô nhân sâm. Đêm qua bệ hạ đã phân phó ngự thiện phòng hầm cách thủy, lửa nhỏ nấu gần cả đêm, vô cùng bổ dưỡng, người phải uống nhiều một chút."

Người nói thì vô tâm nhưng Tiết Tĩnh Xu nghe được lại suy nghĩ, nửa đêm hôm qua, không phải là… sau đó sao?

Canh gà ô này dùng để bổ thận đấy, không hiểu rốt cuộc hoàng thượng có biết không?

Liễu Nhi thấy nàng im lặng lại tưởng nàng không muốn uống nên nói: "Em đã nhờ người trong ngự thiện phòng vớt hết dầu ra rồi, tiểu thư xem canh này rất thanh đạm không dầu mỡ chút nào."

Tiết Tĩnh Xu không thể làm gì khác đành nhận lấy, uống hai ngụm rồi hỏi: "Bệ hạ đã ăn rồi sao?"

Liễu Nhi nói: "Em đã hỏi qua Đức công công, trước đó bệ hạ đã dùng qua một chén canh, sau đó phải đợi giờ tý bãi triều mới dùng đồ ăn sáng."

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng gật đầu, ăn xong đồ ăn sáng thì trên người đã khôi phục chút sức lực. Nàng để người đỡ lên Phượng liễn tới cung Trường Nhạc thỉnh an thái hoàng thái hậu.

Sinh hoạt của đế hậu đều được ghi lại trong hồ sơ nên chuyện đêm qua thái hoàng thái hậu đều rõ ràng, người nhìn thấy Tiết Tĩnh Xu cũng không nói gì, chỉ nhìn nàng cười khiến nàng không dám ngẩng đầu lên.

Thái hoàng thái hậu thấy thế càng hớn hở vui mừng nói: "Lần sau không cần ngày nào cũng tới chỗ ta, nếu không… con cực khổ sẽ khiến hoàng thượng đau lòng."

Tiết Tĩnh Xu nóng bừng mặt nói: "Thỉnh an hoàng tổ mẫu là bổn phận của con, sao lại nói là khổ cực."

Thái hoàng thái hậu cười nói: "Coi như con muốn tới cũng không cần tới sớm như vậy, các con còn trẻ nên ngủ thêm một chút mới tốt."

Tiết Tĩnh Xu cảm thấy lời nói của người mang theo ý trêu đùa nhưng cũng chỉ có thể nhắm mắt nói: "Đa tạ hoàng tổ mẫu yêu thương."

Hai người nói chuyện một lúc thì cung nữ tới truyền lời, Phan thần y được thái hoàng thái hậu mời đã tới.

Thái hoàng thái hậu sai người mời Phan thần y vào, Tiết Tĩnh Xu thấy thế thì tránh sang một bên.

Hình tượng của Phan thần y ngày hôm nay tốt hơn lần trước rất nhiều. Y phục sạch sẽ chỉnh tề, tóc cũng đã được buộc cẩn thận, râu ria được cạo sạch để lộ ra khuôn mặt ban đầu.

Thì ra hắn có một gương mặt như con nít, trước kia râu ria xồm xoàm đã thấy hắn còn rất trẻ tuổi, giờ đây không còn nữa càng khiến hắn giống một thiếu niên mời mấy tuổi dung mạo thanh tú hơn cả các cô nương.

Hắn không giống như thái y khác quỳ xuống hành lễ mà gần gũi thân thiết gọi thái hoàng thái hậu là bà bà.

Thái hoàng thái hậu cũng rất thích hắn, gọi Tiểu Phan Tiểu Phan.

Hôm nay là ngày bắt mạch theo thường lệ, sau khi xem bệnh xong Phan Tế nói lại các món ăn cần kiêng kị rồi cùng bà nói chuyện thêm một lúc, ánh mắt liếc nhìn Tiết Tĩnh Xu đều lộ ra vẻ ai oán, kết hợp với khuôn mặt em bé kia khiến người ta không hề cảm thấy xúc động mà chỉ muốn ôm bụng cười.

Tiết Tĩnh Xu cảm thấy không được tự nhiên, nhưng cũng không hề thấy khó chịu bởi vì mắt hắn trong suốt không hề có ý mạo phạm.

Ngay cả thái hoàng thái hậu cũng nhìn hắn đầy chê cười.

Đợi hắn lui xuống thái hoàng thái hậu mới cười nói: "Đứa bé Tiểu Phan này rất tốt, tính tình hơi trẻ con nhưng cũng là một tấm lòng son. Xu nhi con thay ta để ý xem nhà ai có cô gái tốt, ta đã đồng ý với nó, tốt xấu gì cũng nhìn hộ một cái, con nhìn bộ dạng đáng thương của nó xem."

Tiết Tĩnh Xu mỉm cười gật đầu.

Ở cung Trường Nhạc nửa buổi sáng rồi Tiết Tĩnh Xu trở về cung của mình, không lâu sau nữ quan chưởng cung Tê Phượng đến truyền lời, chưởng sự tất cả các cung vội tới thỉnh an nàng.

Hậu cung Đại Diễn có mười hai cung, ba mươi sáu điện. Lúc phi tần nhiều nhất cũng có thể ở mỗi người một phòng, mà bây giờ hầu như cung điện đều trống không nhưng vẫn cần có người quản lí bảo vệ.

Lúc này từng người tiến lên thỉnh an, báo cáo mình đang quản lí cung điện nào, trong điện có bao nhiêu phòng, cung nhân hiện có bao nhiêu, tranh chữ đồ cổ có số lượng thế nào.

Tiết Tĩnh Xu đều nhìn qua, thưởng đồ rồi cho bọn họ lui xuống.

Sau khi toàn bộ rời đi nàng mới hỏi nữ quan phía sau: "Đều đầy đủ sao?"

Nữ quan cầm một quyển sổ thật dày nhỏ giọng nói: "Tranh chữ trong điện Cam Tuyền thiếu hai món, cung Vĩnh Lạc thiếu một hòm ngọc lưu ly bát bảo, cung Xương Khánh…"

Tiết Tĩnh Xu nghe xong gật đầu nói: "Không cần lộ ra bên ngoài, sai người đi thăm dò, nếu là thật thì xử theo quy củ."

Nữ quan đáp lời rồi khom người lui ra.

Tiết Tĩnh Xu lại nói: "Liễu Nhi ở lại, những người khác đều lui xuống hết đi."

Liễu Nhi thấy tất cả đã đi ra mới hỏi: "Tiểu thư, có người trộm đồ sao?"

Tiết Tĩnh Xu gật đầu: "Trong cung đã lâu không có người quản sự, thái hoàng thái hậu lại không có sức lực tham dự vào nên khó tránh khỏi có vài người ăn trộm. Ngoại trừ việc trực tiếp bán ra bên ngoài thì còn có người thông minh hơn, dùng đổ giả thay thế đồ thật, trong cung không chủ thì ai sẽ để ý tới? Giấu giếm tám năm mười năm thậm chỉ cả đời cũng có. Nhưng kết luận bây giờ là quá sớm, cũng có thể là do bọn họ nhớ nhầm, chờ tra kỹ lại rồi nói tiếp."

Nàng lại nói: "Không đề cập tới việc này nữa, Liễu Nhi, ta muốn sửa công thức chế hương của chúng ta."

Liễu Nhi hiếu kỳ hỏi: "Tại sao người lại muốn đổi?"

"Đêm qua hoàng thượng uống rượu thì hương trở nên vô dụng, ta muốn thay đổi để xử lí vấn đề này."

Liễu Nhi nghe xong cười hì hì nói: "Tiểu thư, người đối với hoàng thượng thật là tốt."

Tiết Tĩnh Xu chỉ vào cái trán của nàng: "Không phải em bảo với ta, hoàng thượng đối với ta rất tốt nên ta cũng phải đối tốt với hắn sao, sao nào, hiện tại muốn giễu cợt ta?"

Liễu Nhi vội lắc đầu, cười nói: "Không dám, không dám, nương nương tha tội."

Hai người đang nói giỡn thì một thái giám của điện Sùng Đức tới truyền lời, hoàng thượng bận rộn chính vụ không thể cùng hoàng hậu ăn trưa.

Tiết Tĩnh Xu nghe xong thì thở phào một hơi, không phải ăn cơm cùng hoàng đế thì nàng muốn ăn bao nhiêu thì ăn. Hoàng đế tới sẽ xen vào việc nàng muốn ăn cái gì, cái này ăn được, cái kia ăn được, tốt nhất vẫn là không nên đến.

Cả một buổi chiều nàng cùng Liễu Nhi xem sách thuốc, phân tích thảo dược giống như quay lại thời gian lúc còn ở trên núi.

Nàng cầm quyển sách đọc say mê, đến khi nghe được tiếng Liễu Nhi hành lễ mới phát hiện hoàng đế đã tới từ lúc nào.

Hoàng đế xua tay cho người lui xuống, ngồi đối diện Tiết Tĩnh Xu, nhìn chồng sách trên bàn, cầm lên lật lật nói: "Chẳng nhẽ hoàng hậu muốn đi nhậm chức ở thái y viện?"

Tiết Tĩnh Xu đang định đứng lên hành lễ lại thấy hắn đã ngồi xuống, nghĩ tới lúc trước hắn nói khi có hai người không cần đa lễ nên ngồi tại chỗ hành lễ đơn giản: "Tối hôm qua chẳng phải hoàng thượng nói uống rượu vào huân hương trở nên vô dụng sao? Thiếp đang suy nghĩ có thể cải tiến nó hay không."

Hoàng thượng gật đầu, nói: "Thực ra, tối hôm qua ban đầu chưa ngủ được nhưng sau nửa đêm lúc hoàng hậu ngủ ta cũng chìm vào giấc ngủ rất nhanh."

Tiết Tĩnh Xu sửng sốt, khuôn mặt liền nóng lên. Nếu là trước kia, nàng sẽ cảm thấy hoàng thượng nhắc đến tối qua là không cố ý, nhưng trải qua chuyện đêm qua khiến nàng hiểu hắn cũng có ít thú vui ác độc nho nhỏ, ý trong lời nói đều không thể suy nghĩ trong sáng được.

Nàng nhìn chằm chằm quyển sách trên tay, làm bộ như không nghe rõ lời hắn.

Thế nhưng hoàng thượng lại nói: "Thân thể hoàng hậu hôm nay như thế nào? Không biết có còn bủn rủn hay không? Tối hôm qua lúc ta mặc y phục cho nàng đã mất rất nhiều công sức."

Tiết Tĩnh Xu tránh né không được đành phải đặt sách xuống, cố gắng để khuôn mặt không đỏ lên: "Thân thể thiếp như thế nào bệ hạ không phải rất rõ sao?"

Hoàng thượng gật đầu, nhíu mày nói: "Là do ta không đúng, làm cho hoàng hậu bị mệt. Lần sau nhất định ta sẽ nhẹ nhàng hơn."

Cuối cùng Tiết Tĩnh Xu không nghe nổi nữa, mượn cớ muốn gọi người truyền lệnh chạy ra ngoài điện.

36. Chương 36: Đứng Đắn

Editor: Lạc Lạc

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Vì muốn ở ngoài điện lâu một chút nên Tiết Tĩnh Xu đặc biệt gọi tiểu thái giám tới. Bữa tối có những món gì, công dụng là gì, cách làm ra sao đều hỏi qua một lượt, hỏi một mạch khiến cho tiểu thái giám run rẩy mồ hôi đầm đìa.

Nàng cũng phát hiện trong vô tình mình đang làm khó người ta. Tuy mấy thứ này tiểu thái giám đều phải nhớ kỹ trong lòng nhưng có lẽ do từ trước tới giờ nàng chưa bao giờ hỏi qua, đột nhiên hỏi khiến người khác trở tay không kịp.

Nàng cho tiểu thái giám lui xuống, trong lòng tỉnh táo lại, cảm giác mình tránh né như vậy cũng không phải là phương pháp tốt, ngược lại có lẽ bây giờ hoàng thượng đang cười trộm sau lưng nàng rồi.

Nghĩ đến đây, nàng nhanh chóng điều chỉnh lại tinh thần, sai người bày đồ ăn.

Có hoàng thượng ở đây chắc chắn bữa ăn sẽ không tự tại như lúc nàng ăn một mình. Nàng cực kì thích thức ăn chay, thích các loại nấm còn hoàng đế lại sai nữ quan phục vụ gắp cho nàng rất nhiều thịt, thịt gà thịt heo thịt cá. Không những thế, trước khi ăn còn phải uống một chén canh xương.

Bình thường nàng ăn mỗi thứ một miếng là đã no rồi.

Khẩu vị hoàng đế vẫn tốt như trước, hầu hết toàn bộ thức ăn đều vào trong bụng hắn.

Thực ra bởi vì sau khi hoàng đế đăng cơ đã đề ra việc tiết kiệm, giảm mỗi bữa từ sáu mươi tư món xuống còn mười sáu món. Nếu không chỉ sợ dù hắn có thể ăn thì cũng chẳng ăn hết được.

Sau khi ăn xong lại có thêm một chén canh ngọt, hôm nay là canh củ mài nấn ngọt.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của hoàng đế, Tiết Tĩnh Xu bất đắc dĩ ăn nửa chén canh.

Hoàng đế nhìn dáng vẻ không tình nguyện của nàng, nói: "Dùng bữa xong không nên ngồi như vậy, nếu không trong bụng sẽ khó tiêu. Hoàng hậu cùng ta đi dạo Ngự hoa viên một chút đi."

Đương nhiên Tiết Tĩnh Xu đồng ý.

Hai người đi lại đơn giản, không dùng nghi trượng, mặc thường phục cùng vài cung nhân phía sau đi ra khỏi cung Tê Phượng.

Ngự hoa viên cách cung Tê Phượng không xa, đế hậu sóng vai đi ở phía trước, cung nhân giữ một khoảng cách ở phía sau hai người.

Lúc này đã gần tháng ba, là khoảng thời gian cây cối nảy mầm, trăm hoa ra nụ. Cây cỏ trong Ngự hoa viên đã ngủ cả mùa đông, giờ là lúc tràn trề sức sống chuẩn bị khoe sắc.

Hai người bước vào rừng hoa hạnh, hoa điểm trắng đầu cành, gió nhẹ thổi qua khiến khung cảnh tựa như hoa tuyết rơi khắp bầu trời.

Bỗng nhiên hoàng đế chỉ vào một gốc cây già nói: "Nàng xem ấn ký này."

Tiết Tĩnh Xu cẩn thận tiến lên nhìn một chút, có lẽ do quá lâu nên không còn thấy rõ trên mặt viết chữ gì.

"Chữ phía trên này có ý gì?"

Hoàng thượng nói: "Đây là năm ta tám tuổi đã khắc lên, là chiều cao lúc đó."

Tiết Tĩnh Xu trầm mặc một chút, độ cao này, không khác chiều cao hiện tại của nàng là mấy.

Hoàng đế liếc nhìn nàng một cái rồi nói: "Lúc ta tám tuổi lượng cơm ăn bình thường nhiều gấp ba hoàng hậu bây giờ, cho nên mới có thể cao đến mức này."

Nói tới nói lui vẫn là nói đến sức ăn của nàng cần tăng lên, tiếp theo chắc chắn sẽ là việc tăng thêm đồ ăn cho nàng.

Tiết Tĩnh Xu không phục nói: "Mười mấy năm qua đi, cây này chắc chắn đã cao lên không ít, vì thế năm đó bệ hạ khắc xuống ấn ký này cũng cùng cao lên. Trên thực tế chiều cao của người năm đó khẳng định thấp hơn so với cái này."

Hoàng thượng gật đầu tán thành nhưng lại nói: "Bây giờ ta cao hơn hoàng hậu một cái đầu, khoảng hai năm nữa hoàng hậu sẽ không thể cao lên được, tranh thủ bây giờ ăn nhiều một chút có thể thừa dịp cao lên."

Tiết Tĩnh Xu nhíu mày: "Bệ hạ là nam tử vóc người cao hơn thiếp cũng là lẽ thường tình. Bệ hạ không biết, chiều cao của thiếp là chiều cao trung bình của một nữ tử, không cao không thấp vô cùng thích hợp."

Hoàng thượng nói: "Vóc người của ta ở tầm cao của một nam tử, hoàng hậu lại chỉ là tầm trung, thảo nào hai chúng ta không dễ phù hợp."

"Cái gì phù hợp…" Tiết Tĩnh Xu đang cảm thấy thắc mắc, bỗng nghĩ đến một việc thì thanh âm liền biến mất. Nàng khó tin nhìn hoàng thượng nhưng chỉ nhìn thấy biểu tình của hắn bình thường giống như lời nói không hề có chút thâm ý gì, nhưng trên thực tế lời này rất dễ làm nàng hiểu sai.

Nàng cố gắng bình tĩnh, lại không kiềm được khiến khuôn mặt đỏ bừng, quay đầu đi ra ngoài, đáng tiếc nàng không phát hiện ra đó là hướng đi sâu vào trong rừng hạnh.

Hoàng đế không nhanh không chậm theo phía sau.

Cung nhân phục vụ phía sau lưỡng lự không biết có nên theo sát phía sau hay không.

Đức công công cân nhắc trong lòng một phen, vẫy tay để mọi người đứng ngoài rừng hạnh canh giữ.

Tiết Tĩnh Xu đi được một lúc thì phát hiện bản thân đi nhầm, tiếng bước chân của hoàng thượng cũng vang lên từ phía sau. Nếu bây giờ nàng quay đầu trở lại chẳng phải để cho hắn cười nhạo sao? Vì vậy đành phải kiên trì đi tiếp.

Mặt trời dần lặn về hướng tây, ánh lửa đỏ thiêu đốt nửa bầu trời.

Tiết Tĩnh Xu vô thức dừng bước, thất thần nhìn về phía hoàng hôn.

Hoàng thượng đi tới phía sau nàng, cùng nàng ngắm nhìn hoàng hôn.

Cảnh đẹp như vậy khiến nàng cũng quên đi cảm giác không tự nhiên ban nãy, thở dài: "Thật đẹp."

Hoàng đế nghiêng đầu nhìn nàng, gò má nàng trắng nõn dưới ánh chiều tà, ửng lên sắc đỏ của nắng chiều.

Bỗng nhiên hắn vươn tay, Tiết Tĩnh Xu vô thức tránh né, nghi ngờ nhìn hắn.

Hoàng đế nói:"Trên tóc nàng dính cánh hoa, để ta lấy xuống cho."

Tiết Tĩnh Xu thoáng cúi đầu, ngoan ngoãn đứng im.

Lúc hoàng đế cầm cánh hoa xuống, ngón tay tựa hồ lướt qua gò má của nàng nhưng lại giống như vô ý.

Tiết Tĩnh Xu còn chưa kịp để ý hoàng đế đã đưa tay xuống nắm tay nàng một cách tự nhiên, dẫn nàng đi ra ngoài.

"Trời sắp tối rồi, về thôi."

Nàng cố gắng rút tay về: "Hoàng thượng để cho thiếp tự đi, lôi kéo như vậy không tiện lắm."

Hoàng đế nói: "Bầu trời tối đen còn đường thì trơn, bên trong rừng đường nhỏ lầy lội khó đi, hoàng hậu cẩn thận không ngã, để ta nắm cho yên tâm."

Tiết Tĩnh Xu không nói gì chỉ nhìn sắc trời, mặc dù mặt trời đã lặn nhưng cách bầu trời tối đen của hoàng thượng còn xa lắm.

Ở bên ngoài rừng hạnh Đức công công đứng nhìn đế hậu một trước một sau đi vào, lúc đi ra thì lại tay nắm tay, thầm cảm thấy thật may mắn vừa nãy không có đi theo.

Trở lại cung Tê Phượng, nữ quan tới xin chỉ thị nước nóng đã chuẩn bị xong, hoàng hậu có muốn đi tắm ngay lúc này hay không.

Theo bản năng Tiết Tĩnh Xu liếc nhìn hoàng thượng, thấy hắn đã cầm sách đọc giống như không hề chú ý đến bên này mới nhẹ nhàng gật đầu.

Hai lần trước, sau khi nàng và hoàng thượng sinh hoạt vợ chồng xong chỉ lau người trong thùng tắm. Trên thực tế trong cung Tê Phượng có một hồ tắm lớn hơn một trượng. (*)

(*) 1 trượng = 3,33m

Lúc này hồ đã chứa đầy nước nóng, bởi vì mùa này không có hoa tươi nên trong cung đặc chế hoa khô, sau khi được rải trên mặt nước hoa khô sẽ nở ra và đẹp như hoa tươi bình thường.

Tiết Tĩnh Xu bước vào trong hồ, khoan khoái thở dài một hơi.

Lúc trước tắm rửa cả người đều bủn rủn mỏi mệt, tối hôm qua còn mơ mơ hồ hồ không rõ, đã lâu nàng không được thưởng thức cảm giác thư thái thích ý thế này.

Chỉ là nàng nghĩ hoàng đế vẫn còn ở trong điện thì có chút bất an, luôn cảm thấy hắn sẽ đột nhiên bước vào.

Tuy ở trước mặt nàng, lời nói và hành động của hoàng đế vẫn không có gì khác biệt nhưng không hiểu từ khi nào thì nàng bắt đầu cảm thấy trong lời nói của hắn luôn có thâm ý khác, nhìn dáng vẻ hắn nghiêm túc nhưng chưa chắc hắn đã thực sự như vậy.

Nhưng nàng cũng không có chứng cớ nào, mỗi lần hoài nghi hoàng đế xong lại nghi ngờ có phải do mình nghĩ nhiều?

Giống như vừa rồi trong rừng hạnh nói đến phù hợp nàng lại nghĩ hoàng đế đang ám chỉ chuyện sinh hoạt vợ chồng, bởi vì hình thể khác nhau nên không phù hợp.

Nhưng lí trí lại cảm thấy hoàng đế không thể ở trước mặt mọi người nói những lời như vậy, nhất định là do nàng suy nghĩ nhiều.

Nàng tắm xong liền sai cung nhân đỡ ra ngoài, thấy hoàng đế đang đọc sách, thầm nghĩ quả đúng là do nàng nghĩ nhiều.

Hoàng đế bỗng nhiên thì thầm: "Xuân hàn tứ dục Hoa Thanh trì, ôn tuyền thuỷ hoạt tẩy ngưng chi, thị nhi phù khởi kiều vô lực, thuỷ thị tân thừa ân trạch thì." (*)

Tiết Tĩnh Xu: "…."

Nàng thật sự không nhịn được tiến lên nhìn qua, quyển sách trong tay hoàng đế là một tập thơ, vì vậy trong lòng lại bắt đầu cảm thấy vướng mắc.

Vì tránh cho khỏi phiền lòng, nàng cầm sách y dược né tránh xa xa.

Thế nhưng lúc đi ngủ lại khó tránh khỏi việc nằm cùng nhau.

Ba đêm đầu sau đại hôn đế hậu cần chung giường chung gối, thế nhưng ba ngày sau có thể không cần làm theo yêu cầu, hoàng đế có thể nghỉ ở nơi nào mình muốn.

Một số hoàng hậu không được sủng ái có thể từ đó về sau chỉ có mùng một và mười lăm là được trông thấy hoàng đế.

Ngược lại lúc này không có vấn đề gì bởi hoàng đế xử lí chính vụ xong thì trực tiếp đi tới cung Tê Phượng, sau đó ở cùng hoàng hậu đến tận bây giờ, tất nhiên không có người nào mắt mù đi tới xin chỉ thị đêm nay ngủ tại nơi nào.

Sau khi nằm xuống thì việc đầu tiên hoàng đế làm là ôm lấy hoàng hậu.

Tiết Tĩnh Xu đã quen thuộc với cái ôm rắn chắc này, từ lúc đầu vẫn còn cứng ngắc từ chối cho đến bây giờ hoàng đế ôm, nàng sẽ thuận theo dựa vào, thế nhưng cũng chỉ có buổi tối mà thôi.

Chóp mũi nàng ngửi một cái rồi hỏi: “Đêm nay bệ hạ không sai người đốt hương?”

Hoàng đế nói: “Hương đã đốt hết rồi.”

Một lần nữa, Tiết Tĩnh Xu kinh ngạc với tốc độ của hắn, nàng bất đắc dĩ nói: “Trong rương của thiếp còn một chút, bệ hạ buông ra thiếp sai người đi lấy.”

Hoàng đế không buông tay: “Không cần hương, có hoàng hậu cũng giống như có hương.”

“Hôm nay lúc tắm thiếp dùng hoa khô, sợ rằng mùi hương trên người đã bay hết từ lâu.”

“Không sao.” Hoàng đế nói: “Ta cố gắng ngửi một chút vẫn có thể cảm nhận được.”

Tiết Tĩnh Xu trầm mặc trong chốc lát, nhịn không được hỏi hắn: “Bệ hạ đang nghiêm túc hay là đang nói đùa vậy?”

Hoàng đế nhìn nàng, vô cùng nghiêm trang nói: “Ta không nói đùa.”

Tiết Tĩnh Xu dùng ánh mắt hoài nghi nhìn hắn một lúc, ở trong ngực hắn xoay người đưa lưng về phía hắn: “Nếu bệ hạ không cần đốt hương vậy không phải đốt. Chỉ mong tối nay lúc thiếp tỉnh lại bệ hạ đang ngủ chứ không phải vẫn thức như tối hôm qua.”

Hoàng đế đưa tay kéo nàng lại: “Vì sao hoàng hậu muốn đưa lưng về phía ta? Coi như đêm nay khó ngủ như đêm qua cũng không cần phải lo lắng, dù sao tối qua ta cũng có thể ngủ được chỉ là cực khổ cho hoàng hậu.”

Tiết Tĩnh Xu nghe xong lời này lại quay người như cũ, lần này còn túm lấy ga trải giường khiến cho hoàng đế làm cách nào cũng không kéo nàng lại được.

Nàng quyết định đêm nay không nói với hoàng đế một chữ nào.

Không phải hắn rất đứng đắn rất nghiêm chỉnh không nói giữn sao?

Vậy nghiêm chỉnh đến cùng, đừng mở miệng nữa.

Hoàng đế nhìn chằm chằm tóc trên đỉnh đầu của nàng hồi lâu, lâu đến mức Tiết Tĩnh Xu nghĩ hắn đã chuẩn bị ngủ rồi thì kết quả hoàng đế chống hai tay ở hai bên người nàng, mượn lực lật cả người vào bên trong rồi cùng nàng mặt đối mặt, mắt đối mắt.

Tiết Tĩnh Xu: “…”

(*) Đoạn thơ trích trong bài thơ “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị

Bản phiên âm đoạn trích

Xuân hàn tứ dục Hoa Thanh trì

Ôn tuyền thuỷ hoạt tẩy ngưng chi

Thị nhi phù khởi kiều vô lực

Thuỷ thị tân thừa ân trạch thì

Bản dịch thơ

Tiết xuân lạnh, được tắm ở hồ Hoa Thanh

Suối ấm, nước trơn dội trên da trắng mịn như mỡ đông

Thị tỳ nâng dậy, yếu mềm như không còn sức nữa

Ấy là lần đầu tiên được thấm nhuần ơn vua

[Nguồn: thivien]

37. Chương 37: Kìm Nén

Editor: Lạc Lạc

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Cuối cùng hai người vẫn ôm nhau ngủ một đêm.

Sáng sớm hôm sau, hoàng đế tỉnh lại trước, thấy Tiết Tĩnh Xu trong lòng vẫn còn ngủ liền nhẹ nhàng đặt nàng qua một bên, rón rén xuống giường.

Nữ quan đang định tiến lên hầu hạ thì bị hắn ngăn lại, để các nàng im lặng đặt y phục xuống, tự mình mặc từng món.

Nhưng Tiết Tĩnh Xu vẫn tỉnh lại, nàng nhìn bầu trời âm u bên ngoài, một tia sáng cũng không có.

Hoàng đế nghe thấy động tĩnh, quay đầu lại nói: "Đánh thức nàng sao? Ngủ thêm một chút đi, vẫn còn sớm."

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu, chậm rãi ngồi xuống, khoác áo khoác đi tới trước mặt hoàng đế, cầm đai lưng nạm ngọc trong khay đeo cho hắn.

Hoàng đế cúi đầu nhìn nàng thấy mi mắt nàng rủ xuống, lông mi dài giống như hai cái quạt nhỏ, khuôn mặt không trang điểm trắng nõn dưới ánh nến hơi đỏ ửng.

Hắn nói: "Quả nhiên hoàng hậu ngủ một đêm khí sắc đã tốt hơn nhiều, trước đây là do ta không phải khiến hoàng hậu quá mức vất vả."

Tiết Tĩnh Xu nhấc đôi lông mi như chiếc quạt lên nhìn hắn một cái rồi lại cụp xuống.

Nàng đã suy nghĩ cả đêm, đến bây giờ đã rõ ràng. Mặc kệ người này nghiêm chỉnh hay giả vờ đứng đắn thì với lời hắn nói, bất kể trong lòng nghĩ thế nào cũng không được hiện ra mặt, nếu không sẽ bị hắn chế giễu.

Hoàng đế lại nói: "Đêm qua ta ngủ được cũng nhờ hương của hoàng hậu."

Tiết Tĩnh Xu vẫn không nói lời nào.

Hoàng đế thấy nàng không để ý tới liền chuẩn bị nói thêm điều gì đó. Đúng lúc đó Đức công công mang theo hộp thức ăn bước vào, Tiết Tĩnh Xu nhân cơ hội đi sang một bên khiến hắn đành phải dừng lại.

Hằng ngày hoàng thượng rời giường giờ mão, giờ thìn vào triều. Nếu trước khi lên triều ăn quá no không tránh khỏi bị ngũ cốc làm cho lú lẫn đầu óc, còn nếu không ăn gì để bụng đói nhỡ lúc đang thượng triều bụng kêu ục ục thì quả là mất thể diện.

Vì thế mà trước khi vào triều hắn đều dùng một bát canh, đợi cho đến khi bãi triều mới bắt đầu dùng bữa sáng.

Món hôm nay là canh ngân nhĩ hạt sen, ngân nhĩ được đun cách thủy cho đến khi chín nhừ, canh nấu sền sệt rồi bỏ thêm chút táo đỏ, cẩu kỷ, vừa nhìn đã khiến người ta thèm ăn.

Hoàng đế kéo Tiết Tĩnh Xu đến ngồi vào bàn, múc một chén cho nàng: "Ăn trước một chút điểm tâm rồi trở về ngủ tiếp, giờ vẫn còn sớm."

Tiết Tĩnh Xu khẽ gật đầu: "Bệ hạ giải quyết xong chính vụ phải nhớ dùng bữa, đừng để chậm trễ."

Hoàng đế nói: "Đây là lời ta muốn nói với hoàng hậu."

Tiết Tĩnh Xu nhìn hắn một cái rồi lại không nói gì.

Hoàng đế dùng canh xong nhìn Tiết Tĩnh Xu nằm xuống thì dẫn theo Đức công công và vài tên thái giám đến điện Sùng Đức.

Tiết Tĩnh Xu nằm ở trên giường nhưng cũng không buồn ngủ. Tối hôm qua nàng ngủ sớm, lại một đêm yên giấc không mộng, tuy ngày hôm nay thức dậy sớm nhưng cũng không cảm thấy muốn ngủ.

Hoàng đế vừa nói hắn ngủ được là nhờ hương, nhưng chẳng phải đêm qua nàng ngủ trong lồng ngực hắn hay sao.

Trước đây ngủ một mình, lúc nào người nàng cũng lạnh như băng, ngủ cũng thấy không yên tâm, có đôi khi nửa đêm tỉnh dậy mà chăn vẫn còn lạnh.

Mà bây giờ dù tỉnh lại lúc nào thì toàn thân vẫn luôn ấm áp, tự nhiên giấc ngủ sẽ tốt hơn.

Nếu không ngủ được nàng cũng không ép buộc bản thân phải chìm vào giấc ngủ mà trong đầu nghĩ tới chuyện khác.

Ngày hôm qua khi đi gặp thái hoàng thái hậu, ngoài việc nói một chút chuyện bên ngoài, thái hoàng thái hậu còn đề cập với nàng một việc.

Việc này là lệ cũ trong cung, sau khi đám cưới của hoàng đế diễn ra thì hoàng hậu sẽ thiết yến chiêu đãi các cáo mệnh phu nhân trong triều, bên ngoài là hoàng ân cuồn cuộn nhưng trên thực tế là thông báo cho bọn họ biết hậu cung nay đã có chủ.

Có đôi khi bữa tiệc này chính là nơi để hoàng hậu và các hậu phi lôi kéo người về phe mình.

Dù sao tuổi trẻ trôi qua mau, dù lúc này được cưng chiều, được sủng ái thì vẫn có những hậu phi tranh thủ xem xét con gái của các đại thần. Đợi sau này các nàng vào cung thì đưa đến dưới trướng của bản thân để củng cố lại sự sủng ái của mình, mà những nữ tử mới vào cung cũng vì thế mà có được chút ít che chở.

Đây là quy tắc mà mọi người ngầm hiểu với nhau.

Vì vậy, trong buổi tiệc này ngoài các cáo mệnh phu nhân ra còn có rất nhiều thiếu nữ xinh đẹp.

Thái hoàng thái hậu đã nói lúc này là thời gian đầu xuân thích hợp cho đạp thanh (*), chi bằng tổ chức trong Ngự hoa viên bữa tiệc đón xuân.

(*) Đạp thanh: đi chơi ngoài trời trong tiết Thanh Minh.

Trước đây Tiết Tĩnh Xu chỉ giúp đỡ thái hoàng thái hậu làm bữa tiệc Nguyên Tiêu, hơn nữa phần lớn đều là do thái hoàng thái hậu nói và Xảo ma ma đi phân phó cung nhân bố trí. Nàng chỉ ở một bên xem nên cũng không có bao nhiêu kinh nghiệm, trong lòng cũng không nắm chắc.

Nàng nằm ở trên giường nghĩ một lúc rồi đứng dậy.

Nhóm cung nhân nghe thấy tiếng động thì tiến vào hầu hạ nàng thay y phục.

Tiết Tĩnh Xu gọi mấy nữ quan phụ trách yến tiệc tới, lần lượt hỏi các nàng quy cách tổ chức cung yến trước đây trong cung.

Cùng nhóm nữ quan thảo luận khoảng một canh giờ thì trong lòng nàng mới xuất hiện một số ý tưởng chính, vội vã dùng đồ ăn sáng xong liền đến cung Trường Nhạc thỉnh an thái hoàng thái hậu, nhân cơ hội nói luôn ý nghĩ của mình cho người nghe, trưng cầu ý kiến của người.

Thái hoàng thái hậu nghe từ đầu đến cuối rồi gật đầu nói: "Con làm việc thì ta yên tâm rồi. Mặc dù không có kinh nghiệm nhưng trong cung người có kinh nghiệm rất nhiều, con hỏi các nàng rồi sai cung nhân đi làm việc, bản thân chỉ cần chỉ huy đại cục là được rồi. Nếu chuyện gì cũng muốn ôm vào người thì chẳng phải đã mệt chết rồi sao? Nếu con cảm thấy quá lo lắng thì ta sẽ để Xảo ma ma tới giúp con vài ngày."

Tiết Tĩnh Xu vội nói: "Như vậy sao được? Xảo ma ma thời thời khắc khắc đều phải ở bên hoàng tổ mẫu, không cần để bà đi theo con. Nếu có chỗ không hiểu thì cùng lắm chạy tới chỗ hoàng tổ mẫu một chuyến, người đừng chê con phiền là được rồi."

Thái hoàng thái hậu giả bộ mất hứng nói: "Suốt ngày nói mấy lời như vậy, con nói xem ta chê con phiền bao giờ chứ?"

Tiết Tĩnh Xu khẽ cười nói: "Con biết mà, trong lòng hoàng tổ mẫu rất thương con."

Thái hoàng thái hậu cũng cười nói: "Ta thương con còn không phải do con khiến cho người ta muốn thương yêu sao. Con ấy, trong lòng luôn nghĩ cho người khác mà không vì bản thân chút nào. Có đôi lời hoàng tổ

mẫu hôm nay muốn hỏi con, lúc này hoàng thượng không ở đây chúng ta không cần e ngại cái gì. Xu nhi con nói thật đi từ ngày vào cung con có bị tủi thân chút nào không?"

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Không có, hoàng tổ mẫu đối với con rất tốt, bệ hạ cũng vậy, cung nhân đều rất cung kính, hầu hạ chu đáo, không có chỗ nào không tốt."

Thái hoàng thái hậu nói: "Ta biết ngay thế nào con cũng lựa lời khen để nói. Người khác không nói tới nhưng tính tình hoàng thượng ta rất hiểu, mặc dù bản tính của hắn tốt nhưng tình cách từ nhỏ đã như vậy, không phải là một người thân mật với người khác. Trong lòng con có gì ấm ức, hờn dỗi nhất định phải nói với hắn, bằng không đợi hắn hiểu ra thì chẳng biết đợi đến ngày tháng năm nào nữa. Giữa vợ chồng nếu có chuyện không thể nói với nhau thì sẽ chẳng được dài lâu, nếu con cứ nín nhịn không bộc lộ mà hắn cũng giấu ở trong lòng thì sẽ tổn thương đến tình cảm. Cần phải hiểu thứ tình cảm này rất yếu ớt, không chịu nổi tổn thương. Tổn thương nhiều thì tình cảm cũng phai nhạt, lòng người cũng lạnh đi."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu: "Hoàng tổ mẫu yên tâm, lời này con sẽ nhớ kỹ."

Thái hoàng thái hậu lại nói: "Còn chuyện này về người trong cung, mấy năm nay không ai quản lý mà ta lại lớn tuổi, tinh lực không đủ nên không quản được nhiều. Ta biết có mấy việc trộm tráo, sau lưng chủ tử làm ra mấy việc không nên làm, những thứ này con đều xử lý đi, không cần nể nang mặt mũi người nào. Con còn trẻ da mặt mỏng, việc làm không tốt của bọn họ đưa đến cho ta, thừa dịp hoàng tổ mẫu còn sống mà vì con làm chút việc."

Hốc mắt Tiết Tĩnh Xu đỏ lên, khẽ nói: "Hoàng tổ mẫu không nên nói như vậy, con còn muốn người giúp đỡ con thật lâu."

Thái hoàng thái hậu than nhẹ một tiếng rồi sờ đầu nàng.

Từ cung Trường Nhạc đi ra, ý tưởng trong lòng Tiết Tĩnh Xu đã dần hoàn thiện, trở lại cung Tê Phượng nàng lấy giấy bút viết ý nghĩ của chính mình ra rồi giao cho mấy vị nữ quan truyền tay đọc, nghe ý kiến của các nàng rồi tiến hành sửa chữa.

Chờ đến thời gian ăn trưa thì bố cục tiệc đón xuân gần như đã hoàn tất để truyền xuống dưới.

Sau đó cần xác định danh sách người tham gia.

Cái này không cần Tiết Tĩnh Xu làm mà tự có nữ quan thị lễ đưa danh sách đến. Nàng chỉ cần xem qua, kiểm tra sao cho không có chỗ nào bị bỏ sót là được.

Hoàng đế vẫn còn bận chính sự nên không thể qua ăn trưa cùng nàng.

Tiết Tĩnh Xu một mình ngồi ăn mười sáu món, có món mới chỉ ăn một miếng; có món đũa còn chưa chạm vào nhưng nàng đã no rồi. Nhìn cả bàn thức ăn giống như chưa có ai động tới thì bỗng nhiên nàng nhớ đến khẩu vị của hoàng đế.

Còn trong điện Sùng Đức, bữa trưa của hoàng đế vừa được mang lên.

Không có Tiết Tĩnh Xu ở bên cạnh nên tốc độ ăn của hắn nhanh hơn một chút. Một đôi đũa được sử dụng nhanh đến mức khiến cho người khác không nhìn rõ.

Hắn đang ăn thì chợt nhớ tới cái gì đó, nói với Đức công công: "Ngươi sai người tới cung Tê Phượng hỏi một chút, hoàng hậu trưa nay dùng gì, dùng bao nhiêu, trước khi ăn có uống canh hay không."

Đức công công nhận lệnh lui xuống, đi đến cửa điện thì gọi một tiểu thái giám cơ trí, dặn hắn phải hỏi nữ quan thật rõ, cái gì cũng phải hỏi, trừ những thứ này ra nếu có thể gặp mặt hoàng hậu thì càng tốt.

Tiểu thái giám không hiểu rõ mọi chuyện, nhưng vẫn nhớ kỹ dặn dò của hắn mà chạy tới cung Tê Phượng, chờ hắn trở về hoàng đế đã dùng xong bữa trưa.

Đức công công đưa hắn vào trong điện, tiểu thái giám cung kính quỳ trên mặt đất, trả lời từng vấn đề của hoàng thượng.

Cho đến khi hắn nói xong thì hoàng đế cũng không cho hắn đứng dậy ngay.

Tiểu thái giám quỳ một chốc thì mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hai chân bắt đầu run lên. Sắc mặt hắn trắng bệch nhìn về phía Đức công công, trong mắt đều là sự cầu xin giúp đỡ.

Đức công công ra dấu yên tâm an ủi hắn.

Hoàng đế buông tấu chương trong tay xuống, lại xem một quyển khác, lúc này mới chậm rãi hỏi: "Sắc mặt hoàng hậu như thế nào?"

Tiểu thái giám vội nói: "Khí sắc nương nương hồng hào, nhìn có vẻ tinh thần rất tốt."

Hoàng đế hơi gật đầu, lại tiếp tục lật sổ con.

Tiểu thái giám lại bắt đầu lo sợ bất an.

Đức công công tiếc sắt không thành thép nhìn hắn, miệng làm khẩu âm.

Tiểu thái giám vắt vả nhìn kĩ, bỗng nhiên trong đầu thông suốt vội nói: "Bệ hạ, nương nương còn hỏi tới bệ hạ."

"Ồ?" Hoàng đế ngẩng đầu liếc hắn một cái: "Hoàng hậu nói gì?"

Tiểu thái giám nói: "Nương nương hỏi bệ hạ đã dùng bữa chưa, còn sai nô tài nhắc nhở bệ hạ nghỉ ngơi thật nhiều."

Hoàng đế không tỏ ý gì, lúc này mới nói: "Lui ra đi."

Tiểu thái giám như được đại xá, vội vàng khom người lui ra ngoài.

38. Chương 38: Xoa Bóp

Editor: Lạc Lạc

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Đợi đến ban đêm khi hoàng đế tới cung Tê Phượng, Tiết Tĩnh Xu nói cho hắn nghe các tiết mục có trong tiệc đón xuân.

Hoàng đế nghe xong hơi gật đầu, nói: "Khổ cực cho hoàng hậu rồi, việc này giao cho phía dưới làm là được, hoàng hậu chớ để bản thân vất vả."

Tiết Tĩnh Xu nói: "Thiếp chỉ viết lung tung trên giấy, thực tế công việc bận hơn đều do nhóm cung nhân làm."

Hoàng đế gật đầu lại hỏi: "Tối nay hoàng hậu ăn gì?"

Vì ngày hôm nay bận rộn chính vụ nên ngoài chén canh lúc sáng thì hai người không hề ăn cơm chung.

Lúc hoàng đế tới thì trời đã tối, bữa tối đã được dọn xuống.

Tiết Tĩnh Xu nói: "Vẫn là mấy món đó, nửa bát cơm với một miếng bánh nếp cẩm, một ít rau và chút thịt."

Hoàng đế nói: "Còn có thể ăn thêm một chút cơm."

Tiết Tĩnh Xu liếc mắt nhìn hắn một cái: "Bệ hạ phải hiểu, Trường Thành cũng không phải xây trong một ngày. Lúc ta mới vào cung, sức ăn còn ít hơn bây giờ nhiều, bây giờ đã tiến bộ không ít, cái gì cũng phải từ từ, không thể nào vừa ăn một bữa liền mập mạp."

Nàng lại hỏi: "Tối nay bệ hạ dùng gì?"

"Mười sáu món ăn đó ta đều ăn hết."

Nghe giọng nói của hắn có vẻ như rất tự đắc.

Tiết Tĩnh Xu chỉ đành nói: "Bệ hạ có khẩu vị thật tốt."

Nàng vừa nói vừa tháo trang sức nặng nề trên đầu xuống.

Vốn những việc này là do cung nhân làm nhưng nàng và hoàng đế đều giống nhau ở chỗ là không thích có người hầu hạ trước mặt. Nếu chỉ có hai người ở trong điện thì người phục vụ hầu như đều đứng chờ bên ngoài.

Có một cây trâm ngọc cấu tạo mới mẻ, hôm nay lúc cung nữ đeo cho nàng còn phải mất công một lúc lâu, mà bây giờ nàng muốn lấy xuống nhưng lại không nhìn thấy gì nên phải tốn khá nhiều sức.

Hoàng đế thấy thế liền để quyển sách trong tay xuống, đi tới cúi người giúp nàng gỡ từng sợi tóc đang quấn trên trâm ra, sau đó lấy cả chiếc ngọc trâm xuống.

Tiết Tĩnh Xu quay đầu nhận cây trâm trong tay hắn, nhẹ giọng nói: "Đa tạ bệ hạ."

Hoàng đế giữ nguyên tư thế không nhúc nhích, vén một lọn tóc của nàng đưa đến bên mũi ngửi một chút: "Người hoàng hậu mặc dù gầy nhưng làn tóc đen lại được nuôi dưỡng rất tốt."

Động tác này của hắn rõ ràng rất ngả ngớn giống công tử phong lưu nhưng lúc nói ra lại vô cùng nghiêm túc, giống như bản thân không hề đùa giỡn.

Tiết Tĩnh Xu hơi ngước đầu lên nhìn hắn, nhìn thẳng vào đôi mắt của hắn.

Mặt hoàng đế không chút dao động nhìn nàng.

Tiết Tĩnh Xu thảm bại chịu thua, nghĩ thầm nếu hắn không phải là một người vô cùng đứng đắn thì là một người giả vờ vô cùng giỏi, bất kể là loại nào nàng cũng không sánh bằng.

Nàng muốn quay đầu đi nhưng hoàng đế lại đưa tay nắm cằm của nàng không cho di chuyển.

Tiết Tĩnh Xu nhìn hắn đầy nghi ngờ.

Hoàng đế chậm rãi cúi xuống: "Môi của hoàng hậu có vẻ còn hồng hơn ngày hôm qua, có phải do ăn cái gì hay không? Để ta nhìn một chút."

Hắn nói xong, âm tiết cuối cùng biến mất giữa đôi môi hai người.

Tiết Tĩnh Xu trừng lớn hai mắt.

Hoàng đế hôn một lúc, hơi hơi lui ra sau đó thấp giọng dụ dỗ: "Há miệng ra."

Tiết Tĩnh Xu kinh ngạc mở đôi môi đỏ mọng.

Hoàng đế lại cúi đầu xuống, đưa lưỡi tiến vào trong miệng của nàng, lướt qua từng chiếc răng, dò xét qua lại giống như muốn nếm thử tư vị bên trong, muốn xem hôm nay nàng đã ăn những gì.

Qua một lúc hắn cảm thấy tư thế đang đứng có chút mất sức, vươn tay ra kéo nàng vào lòng ôm.

Tiết Tĩnh Xu than nhẹ một tiếng, hai tay vô thức đẩy hắn.

Một tay hoàng đế ôm nàng, một tay bắt lấy hai tay nàng đặt trên gáy mình, "Ôm ta."

Tiết Tĩnh Xu cảm thấy không được tự nhiên nhưng vẫn vòng tay qua cổ hắn.

Hoàng đế lại cúi đầu liếm láp môi nàng, khi thì dùng răng cắn nhẹ, khi thì đưa đầu lưỡi đi vào truy đuổi một đầu lưỡi khác.

Tiết Tĩnh Xu bị hắn hôn đến nỗi mặt đỏ lên, gần như không thể thở được, đành vỗ hai vai của hắn hy vọng hắn buông mình ra.

Hoàng đế lui ra một chút, nhìn vào đôi môi sưng đỏ của nàng: "Hoàng hậu vẫn không học được cách hít thở sao? Là do ta không phải, cần chỉ dẫn hoàng hậu vài lần để cho nàng luyện tập nhiều một chút."

Tiết Tĩnh Xu mở miệng thở hổn hển, cảm thấy môi vừa tê vừa nóng, hai mắt long lanh ướt át.

Hoàng đế vẫn ôm nàng nên hai chân nàng không chạm đất, trong lòng cảm thấy không ổn nhẹ giọng nói: "Bệ hạ, thả thiếp xuống."

Hoàng đế nói: "Đừng sợ, ta ôm nàng sẽ không bị ngã sấp xuống."

Tiết Tĩnh Xu nghĩ, nàng đâu có sợ ngã sấp xuống, nàng rõ ràng sợ hoàng đế lại có hứng thú ôm nàng gặm cắn một trận thì chờ tí nữa cung nhân vào phục vụ sẽ thấy môi nàng vừa đỏ vừa sưng, búi tóc thì rối loạn. Lúc đó sao có thể gặp người?

Đang nghĩ ngợi thì bên ngoài có tiếng cung nhân xin chỉ thị: "Bệ hạ, nương nương đã muốn đi tắm chưa ạ?"

Tiết Tĩnh Xu vô ý thức nhìn về phía hoàng đế, hoàng đế cũng đang nhìn nàng: "Ý hoàng hậu thế nào?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Bệ hạ mau thả thiếp xuống dưới, người ta nhìn thấy còn ra thể thống gì?"

Hoàng đế hỏi: "Nếu ta không thả?"

Tiết Tĩnh Xu mím môi nhìn hắn.

Hai người đối mặt trong chốc lát, hoàng đế buông nàng xuống: "Có phải tức giận rồi không?"

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu: "Ta chỉ lo lắng nếu người khác thấy rồi truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của bệ hạ."

Hoàng đế lấy nốt trang sức còn trên đầu nàng xuống, nói: "Sẽ không ai nói chuyện này ra ngoài."

Lời hắn nói lúc này có vẻ lạnh hơn so với bình thường, Tiết Tĩnh Xu không nhịn được nhìn hắn qua tấm gương, nhưng ánh mắt và sắc mặt của hắn không khác gì bình thường, giống như lãnh ý vừa rồi chỉ là ảo giác của nàng.

Nàng cùng mái tóc đen dày đi vào thiền điện tắm rửa.

Đến khi nàng trở về hoàng đế cũng vừa tắm từ chỗ khác xong, cả người đầy hơi nước đi vào trong điện.

Tiết Tĩnh Xu thấy vậy liền nhăn mày: "Sao bệ hạ không lau khô tóc? Cứ như vậy đi ngủ sẽ bị đau đầu đấy."

Hoàng đế nói: "Vừa tốn thời gian vừa tốn sức."

Hắn vừa nói vừa cởi áo ngoài giống như muốn đi nghỉ ngơi.

Tiết Tĩnh Xu đành phải ra ngoài sai cung nữ đưa khăn sạch tới.

Nàng để hoàng đế ngồi lên ghế còn mình đứng ở phía sau, dùng khăn vải lau tóc cho hắn.

Cổ vai của hoàng đế cứng ngắc.

Trên thực tế hắn không lau tóc không phải do ngại tốn thời gian mà chỉ đơn giản là không thích có người ở sau lưng hắn làm gì đó trên đầu mình, điều đó khiến hắn cảm thấy không an toàn.

Tiết Tĩnh Xu cũng phát hiện hắn cứng nhắc nhưng không biết lí do chính xác mà chỉ nghĩ hắn mệt nhọc cả ngày, trên người uể oải nên nói: "Lúc thiếp ở trên núi có xem ít sách, cũng có am hiểu về huyệt vị kinh mạch. Nếu bệ hạ không ngại để thiếp giúp người xoa bóp một lúc, có được không?"

Hoàng đế hơi kinh ngạc: "Hoàng hậu còn biết cả cái này? Vậy ta mỏi mắt mong chờ."

Sau khi lau khô tóc cho hoàng đế, Tiết Tĩnh Xu sai người đến cầm miếng khăn vải đi, khi quay lại đã thấy hoàng đế cởi hết áo trong, cởi trần nằm trên giường.

Nàng ngượng ngùng nói: "Bệ hạ không cần cởi hết như vậy, mặc y phục mỏng là được."

Hoàng đế thản nhiên nói: "Mặc y phục sao có thể thấy rõ, đến đây đi."

Tiết Tĩnh Xu đành phải nghe hắn, vén ống tay áo đi tới xoa bóp huyệt vị kinh mạch trên tấm lưng trần của hắn.

Vai của hoàng đế cực kỳ rộng, nhìn từ trên xuống càng thêm vẻ uy vũ cường tráng.

Trước đây hai người sinh hoạt vợ chồng đều ở trong màn ánh sáng mông lung ám muội không rõ ràng lại còn đắp chăn nên Tiết Tĩnh Xu chưa bao giờ nhìn kỹ thân thể hoàng đế. Bây giờ thân thể cường tráng rắn chắc hiện ra ngay trước mặt nàng khiến nàng không biết để mắt ở đâu.

Hoàng đế lại vô cùng thản nhiên nằm đó, trong tay còn cầm một quyển sách, trông vô cùng vui vẻ.

Tiết Tĩnh Xu âm thầm hít mấy hơi, gạt ý nghĩ linh tinh trong đầu qua một bên, chuyên tâm xoa bóp cho hắn.

Lực đạo của nàng không đủ, sợ hiệu quả không tốt nên mỗi một lần đều dùng hết sức lực, vì thế cả người gần như lơ lửng trên không.

Chỉ là đè xuống một lát, hoàng đế không có cảm giác mấy còn trán nàng thì đã ướt đẫm mồ hôi.

Khoảng chừng một khắc sau cổ tay đã đỏ nóng lên, giơ tay lên còn run nhè nhẹ không có chút khí lực, nàng dừng lại hỏi hoàng đế: "Bệ hạ cảm thấy sao rồi?"

Hoàng đế phát hiện ra gì đó, để sách xuống quay lại nhìn nàng. Hắn thấy mặt nàng đỏ bừng, sợi tóc ẩm ướt dính lên trán, đôi tay xuôi bên cạnh người thì cầm lên xem xét thật kỹ.

Tuy trên người Tiết Tĩnh Xu không có nhiều thịt nhưng đôi tay trắng nõn nà thon dài, lúc này đây mười ngón tay đỏ hồng hồng, cổ tay cũng run run mất tự nhiên.

Hoàng đế lập tức ra bên ngoài nói: "Đức Lộc, đi mời thái y."

Tiết Tĩnh Xu vội vàng nói: "Không cần, đợi một lúc là khỏi, không cần phiền thái y đâu."

Hai tay hoàng đế dùng lực kéo cả người nàng vào trong lòng mình, đưa hai cổ tay nàng lên xem kỹ: "Lại do ta không tốt khiến hoàng hậu vất vả rồi."

Tiết Tĩnh Xu nói: "Là do thiếp muốn giúp bệ hạ, không liên quan đến người."

Hoàng đế không nói tiếp mà chỉ lẳng lặng ôm nàng.

Rất nhanh sau đó thái y cùng Đức công công chạy tới.

Nhìn thấy đế hậu đang ôm nhau, dù kinh hãi nhưng hắn cũng không dám nhìn kỹ mà chỉ cúi đầu hành lễ.

Tay Tiết Tĩnh Xu đúng là không có gì đáng ngại, thái y xem qua cũng nói chỉ cần nàng nghỉ ngơi hợp lí là được.

Hoàng đế vẫn lo lắng, hỏi đi hỏi lại nhiều lần mới cho hắn lui.

Tiết Tĩnh Xu có chút xấu hổ, rõ ràng ban đầu là nàng chủ động vì xoa bóp cho hoàng thượng mà kết quả là không những không xong việc mà còn làm phiền tới thái y.

Hoàng đế nhìn nàng cúi đầu không nói lời nào nhân tiện nói: "Ấn bằng tay, đấm bằng chân. Dù tay hoàng hậu không thể dùng thì vẫn còn chân, ta chờ hoàng hậu giúp ta phân ưu, không biết nàng có nguyện ý không?"

Hắn vừa nói vừa nhìn vào đôi chân Tiết Tĩnh Xu.

Vừa rồi để tiện xoa bóp cho hắn mà Tiết Tĩnh Xu đã cởi giày để trên sàn, lúc này trên chân chỉ có một đôi tất trắng.

Mà có vẻ đôi bàn chân kia còn không dài bằng một bàn tay của hoàng đế, cứ thế bại lộ trước mắt hai người.

39. Chương 39: Chân Ngọc

Editor: Lạc Lạc

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Tiết Tĩnh Xu nghe hắn nói xong cũng vô thức nhìn về phía chân mình, hiểu rõ ý tứ trong lời của hắn liền vội vàng thu chân lại co về phía sau, gương mặt ửng đỏ nói: "Bệ hạ đừng có đùa giỡn như vậy."

Hoàng đế nói: "Ta không nói đùa."

Tiết Tĩnh Xu ngẩng lên nhìn hắn, hoàng đế tựa vào đầu giường, trên người khoác áo choàng mỏng, vạt áo không buộc chặt mà lỏng lẻo phanh ra để lộ lồng ngực tráng kiện.

Bộ dạng này cùng với hình ảnh chỉnh tề nghiêm túc thường ngày của hắn có chút chênh lệch. Không những thế lúc này hai người đang cùng ở trên một chiếc giường, không khí đầy ám muội.

Nàng vô cùng hốt hoảng, lẽ nào hoàng đế nói thật?

Nàng lập tức lắc đầu nhỏ giọng nói: "Bệ hạ thứ tội, thiếp, thiếp không muốn…"

Từ trước đến nay, chân của nữ tử so với những chỗ khác có vẻ bí ẩn hơn một chút, đừng nói đến việc giẫm lên lưng hoàng đế mà chỉ việc để hắn xem thôi nàng đã cảm thấy ngượng ngùng bất an rồi.

Hoàng đế gật đầu nói: "Vậy thì cho qua, nhưng hoàng hậu vẫn phải bồi thường cho ta."

Tiết Tĩnh Xu cẩn thận hỏi: "Bồi thường cái gì?"

Hoàng đế nói: "Hoàng hậu cho ta xem hai chân của nàng, có được không?"

Tiết Tĩnh Xu vội vàng lắc đầu: "Như vậy sao được?"

"Ta và nàng đã trở thành phu thê, phu thê vốn là một thể, bây giờ ta muốn nhìn hai chân của hoàng hậu thì có gì là không thể?"

Tiết Tĩnh Xu vẫn lắc đầu.

Hoàng đế liền nói: "Hay là hoàng hậu cho ta nhìn một chút rồi ta cho nàng nhìn lại của ta, vậy là công bằng rồi?"

Tiết Tĩnh Xu trừng trừng mắt, việc này làm gì có cái gọi là công bằng? Không những thế nàng cũng không muốn nhìn chân của hoàng đế.

Hoàng đế tự quyết định, nói xong tự lấy tấm lót trắng ở chân ra, lộ ra một bàn chân lớn.

Hắn cao hơn người bình thường một chút nên đôi chân cũng dài hơn người thường.

Tiết Tĩnh Xu thường hay xem giày của hắn, đã cảm thấy giống như một con thuyền nhỏ, bây giờ nhìn thấy bàn chân thật sự càng rõ sự dày rộng thô to của nó.

Hoàng đế nói: "Vậy hoàng hậu cũng cho ta xem đi."

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu muốn từ chối nhưng hoàng đế không cho nàng cơ hội, tự tay kéo nàng vào lòng ôm, một tay chặn sự từ chối của nàng, tay còn lại kéo tấm lót chân của nàng ra để lộ đôi chân trắng nõn.

Đôi chân quanh năm không nhìn thấy ánh nắng mặt trời, được che đậy dưới lớp lót dày dặn nên trắng nõn nà, ngay cả mấy sợi gân xanh cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, toàn bộ bàn chân cũng chỉ bằng một bàn tay của hoàng đế, nhìn qua vô cùng khéo léo khả ái, móng chân được sơn chút màu hồng hồng đang bất an co co lại.

Hoàng đế nhìn ngắm một hồi không nói câu nào.

Tiết Tĩnh Xu nhịn xuống sự ngượng ngùng hỏi: "Bệ hạ đã xem xong chưa?"

Hoàng đế bỗng nhiên nói: "Cùng một loại gạo nuôi trăm loại người, cuối cùng hôm nay ta cũng hiểu được câu nói này. Cùng ăn ngũ cốc hoa màu mà chân hoàng hậu có thể tinh xảo khả ái như vậy còn chân ta lại to lớn thô kệch giống như một tấm gỗ vậy."

Tiết Tĩnh Xu nhẹ giọng nói: "Tâm bệ hạ đặt ở thiên hạ, bận rộn chính vụ, một ngày bận đến mức chân không chạm đất, mà thiếp thì không có việc gì sung sướng an nhàn nên hiển nhiên là không giống nhau."

Hoàng đế khoát tay: "Hoàng hậu đừng tự coi nhẹ bản thân."

Tay hắn để ở dưới cũng không thu lại mà thuận tiện duỗi xuống nắm lấy bàn chân của Tiết Tĩnh Xu.

"Á!" Tiết Tĩnh Xu không kịp chuẩn bị thở nhẹ một tiếng.

Cặp chân kia đặt vào lòng tay hơi lạnh, da thịt nhẵn nhụi, nắm vào vừa đúng một bàn tay không thừa không thiếu.

Hoàng đế nhẹ véo nhẹ bóp, lòng bàn tay nhiều vết chai di qua di lại làn da mềm mại trong lòng bàn chân Tiết Tĩnh Xu, nàng không nhịn được co rụt người lại.

"Sợ ngứa?" Hoàng đế hỏi nàng

Tiết Tĩnh Xu khẽ cúi đầu không nói chuyện.

Tâm tư xấu xa của hoàng đế lại xuất hiện, nhéo nhéo hai cái, khẽ dùng ngón út cào vào lòng bàn chân của nàng.

Tiết Tĩnh Xu từ ngực hắn nhảy dựng lên, vội xin tha: "Đừng…"

Hoàng đế lại hỏi: "Nàng sợ ngứa có phải không?"

Tiết Tĩnh Xu bất đắc dĩ gật đầu.

Lúc này hoàng đế mới tha cho nàng thế nhưng vẫn không buông bàn tay đang cầm chân của nàng ra.

Tiết Tĩnh Xu không nhịn được nhắc nhở: "Bệ hạ, buông ra…"

"Chờ một chút." Hoàng đế nói: "Đợi ta làm ấm nó đã."

Hắn nói với vẻ thành thật nhưng cái tư thế này khiến nàng cảm thấy không được tự nhiên. Chỉ là nàng đẩy không ra mà nói thì hoàng đế chưa chắc đã nghe theo nàng, chỉ đành chôn đầu không nói một lời, làm như không biết.

Hoàng đế dùng tay ôm lấy chân nàng ủ ấm, rồi bắt đầu dần dần chẳng phân biệt nổi, chậm rãi men theo mu bàn chân nàng bò dần lên trên.

Tiết Tĩnh Xu vội vàng ngăn hắn lại: "Bệ hạ muốn làm gì?"

Hắn nói: "Nên nghỉ ngơi rồi."

Không biết giọng nói của hắn đã trở nên khàn khàn từ lúc nào.

Tiết Tĩnh Xu không dám nhìn hắn, trong lòng hiểu ý hắn nghỉ ngơi là gì.

Hoàng đế hỏi nàng: "Hôm nay thân thể hoàng hậu đã bình phục rồi sao?"

Tiết Tĩnh Xu nói bé như muỗi kêu: "Không có gì đáng ngại rồi."

Hoàng đế gật đầu, đôi tay càng thêm lớn mật.

Tiết Tĩnh Xu chôn mặt trên cổ hắn.

Hoàng đế nói: "Đừng sợ, lần này ta sẽ nhẹ một chút."

Tiết Tĩnh Xu không lên tiếng trả lời.

Sự thật chứng mình lời nói của nam nhân ở trên giường không thể coi là thật, kể cả người đó là hoàng đế đi chăng nữa.

Hai lần trước hắn đều cố gắng kiềm chế, coi như là thế cũng khiến thân thể Tiết Tĩnh Xu có áp lực khó chống đỡ được.

Không hiểu vì sao đêm nay hắn lại hưng phấn hơn trước, muốn nhiều lần khiến người khác phải rơi lệ.

Tiết Tĩnh Xu nằm úp sấp ở trên người hắn, mái tóc đen rối tung tản ra xung quanh.

Hai mắt nàng đỏ lên, nhẹ giọng nức nở: "Bệ hạ xong chưa?"

Hoàng đế nghe xong hôn lên trán của nàng nói: "Mong hoàng hậu tha thứ một lần nữa."

Hắn nói thì nhẹ nhàng nhưng bên dưới lại tiếp tục thâm nhập không cho người khác từ chối.

Tiết Tĩnh Xu nhẹ giọng nức nở.

Hai lần trước nàng cũng đã chịu đủ cực khổ, nhưng đêm nay mới biết thì ra trước đó hoàng đế vẫn chiếu cố thân thể của nàng mà chưa hoàn toàn đi vào.

Mà bây giờ dường như hắn không nhẫn nại nữa khiến nàng sắp không chịu nổi rồi.

Ngoài điện nhóm cung nhân vẫn quy củ cúi đầu, âm thanh bên trong điện truyền ra đều được họ coi như không nghe thấy.

Đức công công nghe tiếng nghẹn ngào kia, trong lòng không nhịn được nghĩ bệ hạ biết rõ thân thể nương nương không tốt mà cũng không chịu săn sóc một chút, đây thật là…

Còn chưa cảm thán xong đã thấy hoàng đế khoác áo khoác đi tới, hắn vội nghênh đón: "Nước nóng đã chuẩn bị xong, hiện tại mang lên được không ạ?"

Hoàng đế gật đầu: "Đem bữa ăn khuya của hoàng hậu tới."

Đức công công nhận lệnh vội vàng mang theo thái giám lui ra.

Hoàng đế quay trở về bên trong điện, màn vẫn chưa được che lại, Tiết Tĩnh Xu đang nằm đắp chăn, tóc đen trên đầu xõa ra rối tung.

Hắn đi lên ôm nàng từ trong chăn ra, gạt nhẹ mấy sợi tóc trên trán của nàng nhẹ giọng hỏi: "Hoàng hậu cảm thấy sao rồi? Là do ta lỗ mãng."

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng lắc đầu, hai mắt nhắm nghiền, không thể không biết xấu hổ mà mở mắt.

Đức công công sai người mang nước nóng tới, một hộp đựng thức ăn cũng được để trên mặt bàn.

Hoàng đế khoát tay cho bọn họ lui hết ra ngoài.

Sau khi không còn ai hắn ôm Tiết Tĩnh Xu tới bên thùng tắm, bỏ áo choàng mỏng bên ngoài ra rồi thả nàng vào bên trong.

Tiết Tĩnh Xu nhanh chóng trốn vào trong nước, nhưng vì thân thể bủn rủn không có lực khiến nàng suýt chút nữa trượt cả người vào trong nước.

Hoàng đế nhanh tay lẹ mắt thò tay vớt nàng lên.

Tiết Tĩnh Xu vô thức ôm lấy cổ hắn nhưng ngay sau đó phát hiện mình đang không mặc y phục vội hô một tiếng, muốn đẩy hắn ra lại không được, đành phải lấy tay che mặt.

Hoàng đế nhẹ nhàng đặt nàng lại vào trong nước sau đó cởi y phục của mình, bước vào.

Thùng tắm tuy lớn nhưng không phải dành cho hai người nên khi hoàng đế đi vào khiến nước trong thùng tràn ra bên ngoài, Tiết Tĩnh Xu cũng bị hắn chen mà lui ra vách thùng.

Hoàng đế kéo nàng qua, để cho nàng ngồi giữa hai chân mình.

Tiết Tĩnh Xu không để ý đụng phải vật kia, kinh ngạc một chút rồi vội lui ra.

Hoàng đế giống như không phát hiện ra, chậm rãi hất nước giúp nàng làm sạch cơ thể.

Tiết Tĩnh Xu nói: "Để thiếp tự mình làm."

Hoàng đế nói: “Là do ta hại hoàng hậu không khỏe trong người, tất nhiên phải do ta giúp hoàng hậu.”

Tiết Tĩnh Xu muốn đẩy tay hắn ra nhưng khí lực của hoàng đế nàng làm sao chống lại được.

Nàng đành theo hắn, dù sao đến hôm nay, cơ thể nàng không còn chỗ nào là hoàng đế chưa nhìn thấy, không còn chỗ nào là chưa bị chạm nên lúc này mới ngượng ngùng thì cũng đã muộn rồi.

Thế nhưng lúc tay hoàng đế chậm rãi đi xuống nàng vẫn vô thức nói: “Đừng…”

Hoàng đế liền dừng lại, không tiếp tục nữa mà dùng thân mình đỡ nàng.

Tiết Tĩnh Xu dựa vào sự chống đỡ của hắn, tắm sạch sẽ thân thể của mình.

Hoàng đế ôm nàng ra khỏi thùng nước tắm, một tay ôm nàng một tay lấy khăn vải bọc người nàng lại, để nàng qua một bên giường còn chính mình mặc áo choàng mỏng.

Sau đó hắn lấy điểm tâm đưa tới trước mặt Tiết Tĩnh Xu: “Ăn một chút bổ sung tinh lực.”

Đêm nay là lần đầu tiên Tiết Tĩnh Xu cảm thấy đói bụng nên không hề từ chối.

Đợi nàng ăn xong hoàng đế lại ôm nàng rồi cùng nhau nằm dài trên giường.

Tiết Tĩnh Xu nằm trong ngực hắn không nói gì, hoàng đế vừa nắm tay vừa vuốt nhẹ lưng nàng.

Bỗng nhiên hắn nói: “Ngày mai không cần đi cung Trường Nhạc thỉnh an hoàng tổ mẫu, ta sẽ cho Đức Lộc đến cung Trường Nhạc báo một tiếng.”

Tiết Tĩnh Xu vội vàng nói: “Như vậy sao được?”

Hoàng đế nói: “Nếu hoàng tổ mẫu biết cũng sẽ không cho nàng đi.”

Tiết Tĩnh Xu cảm thấy ngượng ngùng, bởi vì nguyên nhân này mà không thể đi thỉnh an trưởng bối. Nàng cảm thấy rất xấu hổ nhưng nàng cũng biết nếu ngày mai mình đi cung Trường Nhạc nhất định hoàng tổ mẫu sẽ trêu chọc mình. Vậy thì nàng sẽ càng cảm thấy không chốn dung thân, chi bằng để nàng trốn tránh đi.

Hoàng đế còn nói: “Nếu mai ta đến thỉnh an hoàng tổ mẫu thì nhất định sẽ bị bà giáo huấn vì chưa quan tâm chăm sóc làm hoàng hậu mệt mỏi.”

Tiết Tĩnh Xu không hề không biết xấu hổ mà đáp lại.

Hoàng đế suy nghĩ trong lòng, so với trong thoại bản thì hắn đã săn sóc đủ, chỉ là do thân thể hoàng hậu quá yếu, việc cấp bách trước mắt chính là tĩnh dưỡng thật tốt.

40. Chương 40: Cổ Vũ

Editor: Lạc Lạc

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Tiệc đón xuân được tổ chức vào ngày mùng 3 tháng 3, vì thời gian hơi gấp nên mấy ngày sau đó Tiết Tĩnh Xu phải chuyên tâm chuẩn bị việc này.

Ngày hôm đó, nữ quan đưa cho nàng xem danh sách người dự tiệc, ngay trên đầu là mẫu thân của nàng Tần thị cùng Tứ cô nương, Ngũ cô nương Tiết phủ, nàng không nói thêm gì mà chỉ sai nữ quan an bài theo đúng phẩm cấp của các vị cáo mệnh phu nhân còn tiểu thư đi cùng thì sẽ ngồi với mẹ của các nàng.

Chớp mắt đã đến ngày chính của tiệc rượu, cũng như các ngày bình thường khác, Tiết Tĩnh Xu thức dậy cùng hoàng đế rồi hầu hạ hắn thay y phục.

Hoàng đế nói: “Nếu hôm nay không bận rộn chính vụ ta sẽ đến cổ vũ hoàng hậu.”

Tiết Tĩnh Xu đang cúi đầu cài đai lưng, nghe thấy vậy thì nhấc mi mắt lên nhìn hắn một cái rồi nói: "Bệ hạ nên lấy chính sự làm trọng, không nên vì hậu cung mà làm trễ nải triều chính."

Hoàng đế gật đầu: "Có hoàng hậu hiền tuệ như vậy sao ta dám bỏ bê chính vụ."

Mấy ngày nay Tiết Tĩnh Xu đã nghe hắn đùa giỡn nhiều rồi nên không còn rung động mà thản nhiên không nhanh không chậm cài chắc đai lưng, sửa lại vạt áo.

Hoàng đế cầm tay nàng cùng nhau đi đến cạnh bàn ngồi xuống dùng canh.

Sau đó Tiết Tĩnh Xu tiễn hoàng đế ra khỏi cung Tê Phượng.

Bây giờ trời vẫn tối, giờ giấc còn sớm nhưng nàng không nằm xuống mà nghĩ lại một lượt quy trình của tiệc rượu hoa xuân, nhẩm lại mấy lượt những lời muốn nói trong lòng sau đó gọi nữ quan vào hầu hạ nàng chuẩn bị y phục.

Hôm nay đương nhiên cách trang điểm sẽ khác mọi khi, vô cùng trang trọng hoa lệ, ngay cả quần áo cũng vậy.

Tiết Tĩnh Xu ngồi trước bàn trang điểm để mặc mấy nữ quan vây quanh trước sau nàng bận rộn. Loanh quanh mất hơn nửa canh giờ mọi thứ mới được chuẩn bị tốt.

Liễu Nhi tiến lên đỡ nàng đứng dậy.

Lúc mới vào cung với cách ăn mặc như này phải có hai người dìu nàng mới có thể đi một cách bình thường, bây giờ đã tiến bộ hơn rất nhiều.

Hôm nay người khác nhìn vào sẽ thấy dáng vẻ nàng vô cùng đoan trang ổn trọng, thành thạo.

Nhưng chỉ có nàng và Liễu Nhi biết cánh tay hai người bám vào nhau đang dùng bao nhiêu sức lực.

Đã đến giờ lên phượng liễn tới cung Trường Nhạc thỉnh an thái hoàng thái hậu, sau khi nghe lão nhân gia dạy dỗ vài điều thì nàng về lại cung Tê Phượng nghỉ ngơi một lát.

Không lâu sau liền có nữ quan đến báo bên ngoài cung có một vài phu nhân và các tiểu thư đang chờ được thỉnh an hoàng hậu.

Tiết Tĩnh Xu sai người tuyên các nàng vào còn mình thì chuyển đến chính điện cung Tê Phượng chờ bọn họ.

Người tới đầu tiên là mẹ nàng Tần thị cùng với đại phu nhân Vương thị và Tứ cô nương, Ngũ cô nương.

Mấy người đi theo phía sau nữ quan, còn chưa kịp nói gì đã quỳ xuống hành lễ: "Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế."

Tiết Tĩnh Xu khẽ khom người đứng dậy, dừng lại một chút rồi trở về chỗ ngồi nói: "Hai vị phu nhân đứng lên đi, ban ghế ngồi."

Mấy người tạ ân rồi mới câu nệ ngồi xuống.

Ánh mắt Tiết Tĩnh Xu chậm rãi đảo qua các nàng, cả bốn người đều cúi đầu, ngay cả người hoạt bát, thân thiết với nàng nhất là Ngũ cô nương cũng quy củ không dám nói lời nào.

Lúc trước, khi nàng tiến cung cũng biết lúc gặp lại người thân sẽ là khung cảnh này, huống hồ nàng với Tiết phủ không có nhiều tình cảm sâu đậm, bây giờ cũng không hề cảm thấy thương tiếc nhưng vẫn tránh không được một chút tâm tình phức tạp.

Nàng hỏi: "Dạo gần đây thân thể ông bà nội có khỏe hay không?"

Tần thị và Vương thị liếc nhìn nhau, Tần thị mở miệng đáp: "Lão thái gia và lão thái quân rất khỏe mạnh, chỉ là thường xuyên nhớ nương nương còn lại quý phủ vẫn tốt, nương nương không cần nhọc tâm lo lắng."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu.

Tần thị nghĩ đi nghĩ lại chần chờ nói: "Nương nương ở trong cung vẫn tốt chứ?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Ta ở trong cung vẫn ổn, thái hoàng thái hậu và bệ hạ đối xử với ta vô cùng tốt, phu nhân an tâm."

Mấy người không nói gì nữa.

Tiết Tĩnh Xu thấy Tứ cô nương đang âm thầm đánh giá bố trí trong cung còn Ngũ cô nương đang lén nhìn mình thì cười nói: "Việc hôn nhân của Ngũ muội muội đã quyết định chưa?"

Tiết Tĩnh Uyển bị điểm tên thì cười một cái thật tươi với nàng, đến lúc Tần thị nhìn qua lại cúi đầu xuống.

Nàng gần như bé nhất trong nhà nên bị Tần thị bắt học quy củ rất nghiêm khắc. Hôm nay trước khi ra cửa đã bị Tần thị cảnh cáo nếu nàng gây phiền toái trong cung sẽ cấm túc nàng, cho nên nàng mới nghiêm chỉnh như vậy.

Thấy Tiết Tĩnh Xu đặt câu hỏi, Tần thị vội vàng trả lời: "Vẫn còn đang xem xét chứ chưa định được ai, đến lúc đó sẽ gửi nương nương xem qua."

Tiết Tĩnh Xu chỉ gật đầu chứ không nói là không được.

Đối với việc thành thân của muội muội ruột thịt nàng tự biết quan tâm, nhưng khi đối mặt với người nhà họ Tiết cũng không muốn nói quá nhiều tránh việc họ có ý đồ khác rồi lại muốn nàng tìm cho Tiết Tĩnh Uyển một vương công đại thần nào đó.

Đang nói thì có nữ quan tiến vào bẩm báo, Vĩnh Ninh quận chúa mang theo Nhị cô nương của quý phủ tới thỉnh an hoàng hậu.

Vĩnh Ninh quận chúa góa chồng từ khi còn trẻ, trượng phu của nàng không phải là người quyền cao chức trọng, gia tộc cũng không hiển hách thế nên khi người khác nhắc tới bà không gọi cái danh phu nhân Tiếu phủ mà gọi Vĩnh Ninh quận chúa.

Tiết Tĩnh Xu đã sớm nghe qua cái tên Vĩnh Ninh quận chúa này, hôm tiệc rượu tết Nguyên Tiêu còn có ấn tượng vô cùng sâu sắc với nữ nhi thứ hai Tiếu An Minh của nàng ta. Chính vị cô nương đó đã chỉ mặt gọi tên đòi xem bản lãnh của nàng.

Mặc dù không biết nàng cố ý hay vô tình nhưng Tiết Tĩnh Xu vẫn nhớ kỹ tên nàng.

Vĩnh Ninh quận chúa là một phụ nhân trung niên nhưng còn rất đẹp, nhìn bề ngoài vừa có khí chất vừa có sự cởi mở, sau khi đi vào điện thì sảng khoái hành lễ.

Tiết Tĩnh Xu cũng vội vàng sai người đỡ dậy rồi ban ghế ngồi.

Tiếu An Minh ngồi bên cạnh mẹ của nàng, có lẽ nàng từ nhỏ đã thường xuyên vào cung nên không hề câu nệ quy củ, thẳng thừng nhìn chằm chằm Tiết Tĩnh Xu.

Tiết Tĩnh Xu làm như không nhìn thấy mà thoải mái hỏi han trò chuyên với Vĩnh Ninh quận chúa.

Thấy không ai để ý đến mình, Tiếu An Minh thấy không thú vị quay lại nhìn Tứ cô nương Tiết Tĩnh Viện và Ngũ cô nương Tiết Tĩnh Uyển của Tiết phủ.

Nàng nhìn một lúc rồi bỗng nhiên vỗ tay vui vẻ nói: "Mẹ người xem, Ngũ cô nương Tiết phủ là muội muội ruột của nương nương nhưng lại không hề giống nhau chút nào."

Mấy người Tiết phủ cũng không đáp lại lời này.

Vĩnh Ninh quận chúa vỗ vỗ tay nàng, cưng chiều nói: "An phận một chút đi, con xem hai vị cô nương Tiết phủ đoan trang như vậy, nhìn lại mình xem có khác gì vượn cáo không?"

Tiếu An Minh bĩu môi nói: "Có sao đâu? Hoàng hậu nương nương không ngại có đúng không nương nương?"

Tiết Tĩnh Xu chỉ cười nhạt.

Tiếu An Minh lại ngạc nhiên nói: "Ồ, hôm nay trang phục của Tĩnh Viện muội muội thật đặc biệt."

Lời này khiến mọi người đều vô thức nhìn về phía Tiết Tĩnh Viện.

Tiết Tĩnh Xu cũng nhìn thoáng qua, quả nhiên phát hiện điểm khác biệt.

Lúc trước Tiết Tĩnh Viện đi vào vẫn luôn cúi đầu nên nàng không để ý, lúc này mới phát hiện hôm nay Tiết Tĩnh Viện trang điểm vô cùng thanh nhã, nàng ta mặc một chiếc váy dài màu liễu xanh khiến cả người nhìn như cây liễu tháng ba đâm chồi nảy lộc, thanh nhã xuất trần.

Hôm nay là tiệc đón xuân, lại là tiệc rượu do hoàng hậu mới làm chủ lục cung mời các vị phu nhân nên mọi người đều ăn mặc long trọng vui mừng, nàng ăn mặc thanh nhã bỗng nhiên trở thành người xuất chúng bất phàm còn khiến cho người khác trở nên tục khí.

Mọi người nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt khẽ biến động.

Sắc mặt Tần thị càng khó coi.

Ai cũng biết đằng sau yến hội này ý nghĩa chính là gì.

Hôm nay các cô nương trẻ tuổi tới có lẽ có một ít người không muốn vào cung nhưng hầu hết đều mang tâm niệm muốn vịn cành cao.

Cái này cũng không thể chỉ trích quá nặng, dù sao mọi người đều muốn trèo cao.

Mọi người đều có thể có tâm niệm đó, nhưng đây là muội muội của hoàng hậu. Dù là đường muội đi chăng nữa cũng không được, không phải nó sẽ khiến cho người khác chê cười sao?

Người ta sẽ nghĩ Tiết phủ như thế nào?

Liệu có vì thế mà hoàng hậu nương nương hoài nghi lòng trung thành của nhà mẹ đẻ với mình?

Tần thị nghĩ đến đây thì âm thầm trừng Vương thị và Tiết Tĩnh Viện.

So với người khác thì nàng vô cùng chán ghét hai người này, hoàng hậu nương nương là nữ nhi ruột thịt của nàng, dù không thân mật nhưng nàng cũng không cho phép người khác đoạt đi vinh hoa phú quý của con mình.

Tiết Tĩnh Viện hơi bối rối, dù sao cũng là một thiếu nữ tuy không an phận nhưng cũng không đủ kiên định để chống đỡ áp lực này.

Vương thị cố giữ bình tĩnh, nhìn sắc mặt Tiết Tĩnh Xu thấy nàng không nói gì thì trong lòng thoáng yên tâm, miễn cưỡng cười nói: "Dù sao cũng giống với ngày thường không có gì đặc biệt, Tiểu cô nương nói đùa."

Tiểu An Minh cười như không cười nói: "Đúng rồi, ta thường hay quen miệng nói lung tung, mọi người đừng coi là thật."

Nét mặt Tiết Tĩnh Xu không có gì khác thường, nàng biết nếu hoàng thượng muốn người nào thì không ai ngăn được, trong hậu cung sẽ có thêm những cô nương trẻ tuổi, không phải người này sẽ là người khác, nàng đã chuẩn bị sẵn tâm lý từ lâu.

Lúc này người đến đã gần đông đủ, Tiết Tĩnh Xu đứng dậy chuẩn bị di dời đến Ngự hoa viên.

Nàng ngồi Phượng liễn còn các vị tiểu thư phu nhân không có vinh dự này chỉ có thể đi bộ sau lưng nàng.

Ở bên kia trong điện Sùng Đức, Đức công công vừa hô bãi triều.

Hoàng đế đi vào nội điện, vừa sai người nhanh chóng mang tấu chương lên vừa ra lệnh cho tiểu thái giám đến Ngự hoa viên dò la tin tức.

Đức công công lại gần bẩm báo: "Bệ hạ, Lưu đại nhân cầu kiến."

"Lưu Sùng Chí?"

"Dạ phải."

Hoàng đế phất tay nói: "Bảo hắn về đi, hôm nay không gặp."

Đức công công vội đi ra ngoài truyền lời cho Lưu đại nhân.

Trong lòng hắn không hề ngạc nhiên vì việc này.

Hôm nay ở cung Tê Phương đã nghe bệ hạ nói muốn đi cổ vũ hoàng hậu nương nương, hôm nay biểu hiện của hoàng thượng trên triều, dù người khác không nhìn ra nhưng hắn lại hiểu rõ, ngày càng mau lẹ hơn xưa. Mà Lưu đại nhân là một người dông dài, thường thường cầu kiến sẽ nêu ý kiến với bệ hạ cả nửa ngày.

Nếu như bình thường thì bệ hạ sẽ theo hắn, nhưng hôm nay đặc biệt, muốn đi giữ thể diện cho hoàng hậu nương nương sao có thể để hắn làm chậm trễ.

41. Chương 41: Tiệc Xuân

Editor: Lạc Lạc

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Yến tiệc đã được bày biện chu đáo trong Ngự hoa viên, sau khi Tiết Tĩnh Xu ngồi xuống các vị phu nhân mang theo nữ nhi đến hành lễ, nàng ban ghế mọi người mới dám ngồi xuống.

Trong đây có rất nhiều gương mặt lạ hoắc nàng chưa gặp qua bao giờ, thế nhưng Tiết Tĩnh Xu đã sớm nhớ hết trình tự chỗ ngồi của từng người, nên giờ liếc mắt là nàng có thể biết chỗ đó là vị phu nhân nào.

Nàng lần lượt điểm qua mấy vị phu nhân thân vương quận vương, rồi đến phu nhân của trọng thần triều đình sau đó ân cần hỏi han các nàng.

Tuy Tiết phủ là nhà mẹ đẻ hoàng hậu nhưng bây giờ Thừa Ân công vẫn là Tiết lão thái gia còn nhất phẩm cáo mệnh phu nhân vẫn là Chu lão thái quân, Vương thị và Tần thị phẩm cấp không cao nên vị trí của Tiết phủ không trên không dưới vẫn nhìn được chủ nhân bữa tiệc còn để nói chuyện thì khoảng cách hơi xa.

Tiết Tĩnh Uyển hả hê liếc nhìn Tiết Tĩnh Viện

Trước khi vào cung nàng không ngờ vị Tứ tỷ tỷ này lại có tâm tư xấu xa như vậy.

May mắn với chỗ ngồi này dù hoàng thượng có tới muốn chú ý đến các nàng cũng không dễ dàng gì, mục đích của nàng ta cũng không thể đạt được.

Sắc mặt Tiết Tĩnh Viện trắng xanh, nàng không ngờ Tiết Tĩnh Xu lại an bài các nàng ở một vị trí như thế này.

Trong lòng nàng oán hận nghĩ, vị Tam tỷ này rõ ràng sợ nàng được bệ hạ quan tâm.

Nàng ta nghĩ với bộ dạng như vậy có thể duy trì ân sủng mãi sao?

Tiết Tĩnh Viện nàng có khuôn mặt xinh đẹp, tài nghệ giỏi giang cả kinh thành có ai không khen? Vì sao mà nàng phải thấp hơn Tiết Tĩnh Xu một cái đầu?

Rõ ràng nàng ta mới là đích trưởng nữ, chi thứ hai có tư cách gì vênh váo tự đắc trên đầu nàng?

Nàng ta không cam tâm.

Tiết Tĩnh Uyển trừng mắt nhìn, không thèm nói chuyện cùng nàng ta, nhưng khi thấy nàng ta không nói lời nào lại cảm thấy Tiết Tĩnh Viện đang suy nghĩ tâm tư xấu khác thì nhẹ giọng nói: "Tỷ lại đang nghĩ ý tưởng xấu xa gì? Tỷ có biết xấu hổ hay không? Hoàng thượng là tỷ phu của chúng ta, tỷ lại dám có ý nghĩ muốn đoạt tỷ phu với Tam tỷ, mặt mũi của Tiết gia đã bị tỷ làm mất sạch rồi!"

Tiết Tĩnh Viện khinh thường lườm nàng: "Chim sẻ sao hiểu được chí lớn của thiên nga."

Mặc dù Tiết Tĩnh Uyển không thích đọc sách nhưng cũng hiểu lời này có nghĩa là gì, ngay lập tức nói: "Tỷ mới là chim, đừng có đem ta đánh đồng với tỷ."

"Ngươi — " Tiết Tĩnh Viện chán nản: "Thô tục."

Tiết Tĩnh Uyển đáp trả: "Thô tục còn tốt hơn loại không biết xấu hổ, đồ không biết xấu hổ."

Tiết Tĩnh Viện đỏ bừng mặt, nhưng sợ người khác nghe thấy làm hỏng hình tượng của nàng ta nên không dám lớn tiếng phản bác mà đành ôm một bụng giận dữ.

Đang nói thì không biết ở vị trí phía trước Tiếu An Minh nói gì mà chọc cười các vị phu nhân.

Tần thị ngầm kéo vạt áo Tiết Tĩnh Uyển nhắc nàng an phận một chút.

Tiết Tĩnh Uyển le lưỡi quy củ ngồi xuống.

Hôm nay người được mời không phải là các cô nương tiểu thư, chẳng những thế hoàng đế còn chưa tới, đương nhiên các nàng sẽ không náo loạn ngay trước mặt hoàng hậu, ngoại trừ Tiếu An Minh.

Nhân duyên của nàng với các vị phu nhân rất tốt, vô tình đảo khách thành chủ, giống như chủ nhân của yến hội này là nàng ta mới đúng.

Khóe miệng Tiết Tĩnh Xu cười nhạt, nhìn mọi người và Tiếu An Minh.

Có mấy vị phu nhân ngầm quan sát nàng, nghĩ thầm hoàng hậu nếu không phải người biết nhẫn nhịn che dấu cảm xúc thì chính là người vô cùng mềm yếu.

Nhưng nhìn hoàng hậu toàn thân khí chất hơn người, vẻ ngoài xinh đẹp thì chắc chắc phải là dạng nhân vật thứ nhất rồi.

Nghĩ như vậy nên mấy vị phu nhân vốn đang cùng Tiếu An Minh nói đùa liền thu liễm, không tiếp tục trò chuyện cùng nàng ta nữa.

Không ai hưởng ứng với nàng ta nên Tiếu An Minh không thể ầm ĩ nữa đành phải ngồi xuống.

Lúc này Tiết Tĩnh Xu mới nói mấy câu hình thức, sai người ban thưởng rượu rồi đợi một đám cung nữ đến nhảy khúc "đạp ca vũ".

Từ lúc đó bầu không khí của yến tiệc bắt đầu sôi nổi hơn.

Ca vũ vừa kết thúc thì bỗng nhiên thái giám hô lớn: "Hoàng thượng giá lâm."

Mọi người trong yến tiệc đều kinh ngạc, nhao nhao đứng dậy quỳ gối hành lễ.

Có mấy người không giấu được vẻ mừng rỡ chờ mong trên khuôn mặt, sợ bị người khác phát hiện đành cúi thấp đầu hơn.

"Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Nơi này toàn nữ tử nên câu nói vạn tuế cũng trở nên uyển chuyển lả lướt.

Tiết Tĩnh Xu cũng đứng dậy hành lễ.

Hoàng đế mang theo mấy thái giám bước tới, đi nhanh về phía nàng đỡ dậy: "Hoàng hậu không cần đa lễ." Sau khi đỡ nàng ngồi xuống mới nói với phía dưới: "Đều đứng dậy vào vị trí cả đi."

Phía trên cùng vốn dĩ Tiết Tĩnh Xu một người một bàn rộng rãi nay hoàng đế ngồi xuống lại có vẻ hơi chật chội.

Hết lần này tới lần khác hoàng đế muốn ngồi chung với nàng, nhiều người ở dưới đang nhìn khiến nàng cảm thấy không được tự nhiên.

Hoàng đế giống như vô cảm, không nhìn người bên dưới mà chỉ nghiêng đầu hỏi nàng: "Bữa sáng hoàng hậu đã dùng món gì?"

Tiết Tĩnh Xu cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, mỗi ngày hai người gặp mặt nhất định phải hỏi nàng ăn cái gì, ăn bao nhiêu, sau khi hỏi xong còn nhắc nhở nàng phải ăn nhiều một chút.

Nàng đã quen thuộc với điều này nên nói ra một loạt những món trong thực đơn buổi sáng.

Quả nhiên hoàng đế lại nhắc nàng lần sau phải ăn nhiều hơn.

Lúc hoàng đế nói không đè nén âm lượng nên khi hai người nói chuyện đại đa số vẫn nghe thấy. Trong lòng mọi người âm thầm kinh hãi, bệ hạ sủng ái hoàng hậu đã đến mức như vậy rồi, một ngày ba bữa cũng muốn quản.

Trong lòng các nàng không thể không đánh giá lại mọi việc một lần nữa.

Tiết Tĩnh Uyển liếc Tiết Tĩnh Viện, thấp giọng nói: "Có thấy không? Hoàng đế tỷ phu đối xử với Tam tỷ rất tốt, tỷ hãy tỉnh lại đi! Toàn bộ kinh thành không ai có thể so sánh với dung mạo của Tam tỷ, làm sao hoàng thượng có thể không thích nàng mà đi thích người khác?"

Tiết Tĩnh Viện mím môi mặt trắng bệch không nói câu gì. Nàng không chấp nhận, bệ hạ chưa nhìn thấy nàng nên ai thắng ai thua còn chưa biết được.

Sau khi hoàng đế tới các vị tiểu thư sôi nổi hẳn lên, từng nụ cười rạng rỡ trông mong với những đôi mắt xinh đẹp long lanh khiến cho Ngự hoa viên càng thêm xuân sắc.

Ngay lập tức có một cô nương xinh đẹp ra khỏi hàng, đứng ở giữa dịu dàng hạ gối nói: "Nữ nhi hộ bộ thượng thư Võ Thu Lan bái kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương. Thần nữ có một khúc cầm muốn hiến dâng cho bệ hạ và nương nương thưởng thức."

Tiết Tĩnh Xu quay đầu nhìn hoàng đế.

Hoàng đế nhìn lại nàng nói: "Hôm nay hoàng hậu làm chủ, không cần để ý tới ta, ta chỉ tới cổ vũ hoàng hậu."

Tiết Tĩnh Xu đành nói: "Võ cô nương mời."

Khúc nhạc kết thúc như tiếng nói quẩn quanh vang vọng không dứt.

Theo lý mà nói lúc này nên ban thưởng, Tiết Tĩnh Xu liền hỏi hoàng đế: "Bệ hạ nghĩ sao?"

Hoàng đế vẫn nói câu kia: "Hoàng hậu làm chủ là được."

Tiết Tĩnh Xu liền sai người thưởng một đôi ngọc như ý.

Rõ ràng trong mắt Võ Thu Lan có chút mất mát nhưng cũng chỉ có thể lui xuống.

Sau đó có mấy người cũng xin lên trình diễn tài nghệ góp vui, Tiết Tĩnh Xu đều ban thưởng ngọc như ý.

Vốn nàng cho rằng Tiếu An Minh muốn tới náo động, nào ngờ giờ đây nàng chỉ ngồi an tĩnh, quy củ hơn nãy nhiều.

Tiết Tĩnh Xu nhớ lại biểu hiện ở tiệc Nguyên Tiêu của nàng thầm nghĩ có lẽ nàng thật tâm với Cảnh thân vương, không có ý định vào cung.

Lúc này yến hội đã qua một nửa, Tiết Tĩnh Viện khẽ cắn môi cũng đứng lên nói có một khúc đàn cổ muốn dâng.

Tiết Tĩnh Xu không nhiều lời cho nàng bắt đầu.

Sau khi tấu hết một khúc, nàng vẫn quay qua hỏi ý tứ hoàng đế như cũ.

Hoàng đế nhìn Tiết Tĩnh Viện nhiều hơn hai lượt, hỏi: "Đây là muội muội của hoàng hậu?"

Câu hỏi ngoại lệ này làm cho người trong yến tiệc sinh ra nhiều loại ý nghĩ.

Tim Tiết Tĩnh Viện đập thình thịch, nét mặt ửng hồng hận không thể ngẩng đầu lên cho hoàng đế nhìn rõ mặt. Nàng giống như mất hết sức lực cố kiềm chế không ngã xuống.

Tiết Tĩnh Xu nói: "Dạ phải, đây là Tứ cô nương của phủ Thừa Ân công."

Hoàng đế gật đầu, mọi người đang cho là hắn có hứng thú với Tiết Tĩnh Viện lại nghe hắn nói: "Muội muội của hoàng hậu và hoàng hậu lại không giống nhau như vậy."

Sau đó không hề nói thêm cái khác.

Câu này ý tứ không rõ ràng, mọi người đều không nhịn được đoán xem hắn có ý gì? Cái gọi là không giống nhau rốt cuộc là Tiết Tĩnh Viện hơn hoàng hậu hay không bằng hoàng hậu?

Mọi người đều ngẩng đầu nhìn lại thấy hoàng đế đang cúi đầu, không biết cùng hoàng hậu đang nói cái gì, trong lòng thầm nghĩ chỉ sợ chính là ý sau rồi?

Nét mặt Tiết Tĩnh Viện từ đỏ ửng thành trắng bệch, nàng đứng trong điện quỳ xuống tạ ân cũng không được, trực tiếp lui cũng không được.

Tiết Tĩnh Xu như thường lệ ban ngọc như ý rồi cho nàng ngồi xuống.

Nàng vội vàng đi về vị trí của mình, cúi thấp đầu xuống rồi sau đó cũng không ngẩng lên.

Tiết Tĩnh Uyển vui sướng nhìn nàng, hừ một tiếng: "Đây chính là không tự lượng sức mình, với chừng đó mà đòi so với Tam tỷ?"

Tiết Tĩnh Viện cắn răng, nắm chặt tay nhưng không phản bác lại.

Từ đó đến lúc yến hội kết thúc hoàng đế không nói thêm gì với mọi người, chỉ cùng hoàng hậu thấp giọng thì thầm khiến người ta hoài nghi rốt cuộc là nói cái gì mới lâu như vậy? Còn nữa, tình cảm của bệ hạ với nương nương đã tốt đến mức không còn lời nào để nói rồi?

Thực ra Tiết Tĩnh Xu cảm thấy rất bất đắc dĩ, nếu để cho mọi người biết hoàng đế đang hỏi nàng tối nay ăn gì thì có lẽ sẽ không ai tin.

Nhưng thực tế thì đúng là vậy, hoàng đế dùng biểu tình nghiêm trang, giọng nói nghiêm trang để hỏi về những cái không có ý nghĩa tí nào.

Yến hội kết thúc, các vị phu nhân nhao nhao tạ ân rồi xuất cung, lúc này tâm tình mọi người so với buổi sáng vào cung có thay đổi lớn.

Các nàng tự hỏi có nên đưa con gái vào cung trong khi hoàng hậu còn được hưởng ân sủng hay không?

Thế nhưng các nàng lại nghĩ, hoàng hậu được sủng ái sẽ rất nhanh có thai, đợi nàng có bầu thì không thể hầu hạ bệ hạ, khi đó nữ nhi của mình không phải lo lắng chẳng được chia đều mưa móc ân sủng rồi.

Tiết Tĩnh Xu trở lại cung Tê Phượng, lúc này trong lòng mới được thả lỏng, cuối cùng hôm nay không xảy ra chuyện bất trắc gì.

Nàng mau chóng để cho nữ quan hầu hạ thay y phục, muốn bỏ hết đồ trang sức nặng nhọc trên người xuống.

Hoàng đế khoát tay xung phong nhận việc: "Để ta."

Nhóm nữ quan cúi đầu liếc nhau, vội vàng lui ra.

Tiết Tĩnh Xu nhìn hoàng đế, có chút hoài nghi.

Đầu tiên hoàng đế gỡ mũ phượng trên đầu nàng xuống.

Tiết Tĩnh Xu cảm thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều, nhận lấy chiếc mũ kia đặt trên bàn trang điểm.

Nàng vẫn ngồi không nhúc nhích chờ hoàng đế tiếp tục, nhưng hoàng đế lại không làm tiếp khiến nàng không khỏi nghi ngờ quay đầu nhìn hắn.

Hoàng đế nhẹ nhàng vuốt trâm ngọc trên đầu nàng, nói: "Hoàng hậu còn nhớ ngày ở trong cung hoàng tổ mẫu, lần đầu tiên ta thấy nàng mặc đồ đỏ, đeo đồ trang sức."

Hắn vừa nói, Tiết Tĩnh Xu đã nhớ ngay đến đêm tiệc Nguyên tiêu, nàng gật đầu.

Hoàng đế nói: "Lúc đó nhìn thấy nàng trong lòng ta đã nghĩ, hoàng hậu của trẫm đúng là một vị mỹ nhân hiếm có."

Tiết Tĩnh Xu khẽ run trong lòng, trên mặt nóng lên.

Nàng cố gắng làm như không có gì xảy ra liếc mắt nhìn hoàng đế, trong lòng nghĩ hoàng thượng ngày càng không đứng đắn rồi, may mà nàng đã quen.

Hoàng đế nhìn thấy phản ứng của nàng thì trong lòng thầm nhíu lại.

Chẳng biết không đúng chỗ nào, rõ ràng trong sách nói sau khi nam tử nói những lời này không phải nàng sẽ phản ứng như kia à.

Chẳng lẽ hắn không đọc hết?

42. Chương 42: Tính Tình

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Hoàng đế vẫn chưa từ bỏ ý định, gẩy gẩy chiếc trâm hồng bảo thạch trên đầu Tiết Tĩnh Xu, hỏi tới cùng: "Sao hoàng hậu không nói gì?"

Tiết Tĩnh Xu cho là hắn cũng muốn mình khen hắn nên dựa vào đạo lí có qua có lại, kiên trì nói: "Bệ hạ cũng là nam tử khí vũ hiên ngang."

Phản ứng này không hề giống với mong muốn của hoàng đế nhưng hắn trấn định lại, bình tĩnh gật đầu, "Ánh mắt của hoàng hậu thật tốt."

Tiết Tĩnh Xu khẽ bật cười, không biết nói gì cho phải.

Hoàng đế gỡ chiếc trâm hồng bảo thạch xuống đặt vào tay nàng, "Màu này càng tôn lên vẻ đẹp của hoàng hậu, có lẽ nàng nên mang nhiều lần."

Tiết Tĩnh Xu nói: "Màu sắc vui vẻ như vậy lại có kiểu dáng phức tạp, đeo hằng ngày lại quá long trọng."

Hoàng thượng lại nói: "Quả là quá nặng, ta sẽ sai Thượng y cục làm cho nàng mấy bộ trang sức phù hợp."

Tiết Tĩnh Xu vội nói: "Chỗ này của thiếp có rất nhiều đồ trang sức còn chưa mang qua."

Hoàng đế lại bảo: "Đây là phân lệ của hậu cung, mỗi quý đều phải mua thêm quần áo mới và đồ trang sức, hoàng hậu không cần từ chối."

Lúc này Tiết Tĩnh Xu mới không nói được gì nhưng lại hỏi: "Vậy phân lệ của bệ hạ là gì?"

Hoàng đế lấy chiếc trâm mẫu đơn trên đầu nàng xuống: "Phân lệ của ta tính riêng chứ không tính vào hậu cung."

"Ta cho người làm nhiều kiểu dáng khác nhau cho hoàng hậu thay đổi." Hoàng đế nói tiếp.

Toàn bộ trang sức trên đầu được gỡ xuống, mái tóc đen dài của Tiết Tĩnh Xu bung ra, rối tung trên vai.

Nàng dùng tay vuốt đến nỗi đau da đầu, cầm lược chải tóc, búi kiểu tóc cực kì đơn giản, chỉ dùng một chiếc trâm ngọc giữ lại.

Sau đó nàng đứng dậy, cởi triều phục ra thay bằng bộ y phục đơn giản hằng ngày.

Hoàng đế đứng ở một bên nhìn xem mà không hề tránh né.

Nếu là lúc trước nhất định Tiết Tĩnh Xu sẽ cảm thấy vô cùng ngượng ngùng nhưng đến hôm nay thì đã thành thói quen.

Thay quần áo xong, hoàng đế kéo nàng ngồi xuống.

Tiết Tĩnh Xu nhớ tới yến hội hôm nay liền thăm dò hỏi: "Bệ hạ cảm thấy tiệc đón xuân vừa rồi như thế nào?"

Hoàng đế nói: "Không tồi, dù đây là lần đầu tiên hoàng hậu bày tiệc đãi khách nhưng xử lí đâu vào đấy, rất thành thạo, không hề nhìn ra được là người mới."

Tiết Tĩnh Xu hơi mỉm cười, "Đa tạ bệ hạ khích lệ."

Kỳ thật lúc trước nàng không muốn hỏi cái này mà nàng muốn thăm dò hoàng đế, hắn cảm thấy như thế nào về các cô nương tiểu thư ấy.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, giờ chưa phải là lúc hỏi cái này, nếu muốn hỏi thì cũng nên là thái hoàng thái hậu hay trưởng bối nào khác hỏi.

Hoàng đế cũng hỏi: "Hôm nay hoàng hậu triệu kiến người Tiết gia? Nếu về sau nhớ nhà có thể mời Tiết phu nhân vào cung cùng trò chuyện với hoàng hậu."

Tiết Tĩnh Xu khẽ gật đầu, còn nói: "Hôm nay mùa xuân đã tới, trăm hoa đua nở trong Ngự hoa viên, sau khi bệ hạ xử lí chính vụ xong có thể đến đó thưởng thức, cũng coi như là rèn luyện thân thể."

Hoàng đế nói: "Lần trước trồng cây mận, chắc giờ đã ra quả rồi? Chờ đến khi quả chín, ta và hoàng hậu cùng đi hái trái cây, coi như là trải nghiệm thú vui của dân gian nhà nông."

Hắn nói xong lại tựa như có thâm ý nhìn Tiết Tĩnh Xu, "Thuận tiện để hoàng hậu đo luôn xem mấy hôm nay có lớn hơn được chút nào không."

Tiết Tĩnh Xu thấy hắn lại nhắc đến việc này thì có chút dở khóc dở cười, cũng may nàng là nữ tử, không cần để ý đến chiều cao, nếu nàng là đàn ông mà bị hoàng đế nói ba lần hai lượt bảo nàng thấp thì nhất định sẽ tức giận.

Nàng nói: "Từ năm ngoái thiếp đã không cao lên rồi, chỉ sợ làm bệ hạ thất vọng."

Hoàng đế đáp lại: "Ta không thất vọng, chỉ sợ hoàng hậu phải tiếp tục vất vả."

Người Tiết Tĩnh Xu cứng lại, trên mặt hiện lên hai rặng mây đỏ. Những ngày này nàng đã cảm nhận được đầy đủ ý vất vả mà hoàng thượng bảo. Mặc dù nói hoàng đế thông cảm thân thể nàng không tốt, sau mỗi lần sinh hoạt vợ chồng đều nghỉ từ một đến hai ngày nhưng nàng cũng không chịu đựng nổi.

Nàng thấy hoàng đế cứ liên tiếp nhắc đến việc này, không nhịn được nói: "Bệ hạ lo lắng thiếp vất vả nhưng thật sự là thiếp không hề vất vả."

Hoàng đế lại nói: "Nếu hoàng hậu không khổ cực thì người vất vả chính là ta."

Tiết Tĩnh Xu lại không nói gì. Rõ ràng đêm đại hôn hôm đó, người hắn còn cứng nhắc như một tảng đá, vậy mà không biết từ bao giờ đã bắt đầu trở nên trơn trượt như thế này.

Hoàng đế vẫn không buông tha cho nàng, thò tay ra kéo người, còn hỏi: "Sao hoàng hậu lại không nói?"

Tiết Tĩnh Xu không kháng cự mà thuận theo sức hắn ngồi vào trong lòng, nhưng vẫn cẩn thận nhìn ra ngoài điện, sợ có cung nhiên đi vào trả lời.

Hoàng đế lại nói: "Không phải lo lắng, sẽ không ai đi vào đâu. Vừa rồi hoàng hậu trầm mặc không nói là đang suy nghĩ gì vậy?"

Tiết Tĩnh Xu nhìn hắn một cái rồi lại rũ mắt, khẽ nói: "Thiếp đang suy nghĩ, bệ hạ lúc trước không hề giống bây giờ."

Hoàng thượng hỏi nàng: "Vậy hoàng hậu cảm thấy, ta của lúc trước tốt hay bây giờ tốt hơn?"

Tiết Tĩnh Xu khẽ nhấp môi, vành tai hơi đỏ lên. Với nàng, lúc trước hoàng đế không dễ gần gũi mà ở chung cũng không được tốt lắm. Bây giờ tuy hoàng đế thân mật với nàng hơn rất nhiều nhưng đôi khi lại khiến nàng không chống đỡ lại được.

Nàng cảm thấy nếu cả hai có thể kết hợp vào với nhau thì không còn gì tốt hơn. Nhưng không thể nói như vậy trước mặt bệ hạ nên nàng chỉ nói: "Bệ hạ như thế nào cũng rất tốt."

Hoàng đế gật đầu, "Lời này ta thích nghe."

Tiết Tĩnh Xu hỏi hắn: "Bệ hạ có biết hai chữ "khiêm tốn" viết như thế nào không?"

"Không phải hôm nay trẫm đã khắc họa từ đó sao?" Hoàng đế nghiêm túc hỏi lại.

Tiết Tĩnh Xu á khẩu không trả lời được, hơn nửa ngày mới nói: "Lúc trước bệ hạ sẽ không nói những lời như thế này."

Hoàng đế nói tiếp: "Lúc trước ta cũng không phát hiện hoàng hậu đáng yêu như vậy."

Tiết Tĩnh Xu không nhịn được hỏi hắn: "Có phải dạo gần đây bệ hạ học những cái không nên học, nhìn những cái không nên nhìn không?"

Hoàng đế cũng không phủ nhận, "Trong Tàng thư các ta phát hiện ra một số thoại bản nên tiện tay mở ra, chúng nói về chút chuyện xưa của các tài tử giai nhân, còn rất thú vị, ta thấy trong đó khi các thư sinh nói những lời trêu chọc tiểu thư thì các cô nương tiểu thư đó đều rất vui vẻ, sao hoàng hậu lại không thích nghe?"

Tiết Tĩnh Xu sửng sốt hồi lâu mới nói: "Bệ hạ người… Sao người có thể xem những loại sách như vậy?"

Hoàng đế nói thêm: "Ta cũng chỉ tiện tay mà thôi, liếc hai lần, sẽ không làm chậm trễ triều chính, hoàng hậu cứ yên tâm. Ta thấy trong sách biểu hiện của các nữ tử kia khác với hoàng hậu, có lẽ các nàng không phải người đứng đắn như hoàng hậu."

Tiết Tĩnh Xu thầm nghĩ, có ngươi không đứng đắn thì có.

Hoàng thượng lại nói tiếp, "Mới vừa rồi nói hoàng hậu đáng yêu, những lời đó tuy là học từ trong sách nhưng cũng là lời trong lòng của ta, hoàng hậu đừng hiểu lầm."

Tiết Tĩnh Xu khẽ hỏi lại: "Thiếp… Thiếp đáng yêu chỗ nào chứ? Bệ hạ đừng nói lung tung."

"Bây giờ muốn đáng yêu chẳng phải được ngay sao? Nói thật với hoàng hậu, trước kia ta không thích thân cận với nữ tử nhưng lại không hề bị bài xích với hoàng hậu, trái lại, ôm hoàng hậu vào trong ngực, vừa mềm vừa mát, ta còn cảm thấy rất thích ý hài lòng."

Dường như muốn chứng minh lời của mình là thật, hai tay vòng qua người nàng đang ôm hơi chặt thành ra ôm cả người nàng thật chặt, giữ lấy nhéo nhéo.

Tiết Tĩnh Xu cảm giác mình biến thành một miếng cơm nắm, bị hắn xoa tròn vê nặn.

Trong lòng nàng thấy rất xấu hổ nhưng khi nghĩ lại thì trừ lúc đầu nàng còn chưa thích ứng, về sau được hoàng đế ôm vào trong ngực thì cảm giác hai người rất phù hợp, chịu đựng sự xấu hổ nói: "Thực ra thiếp cũng thấy nằm trong lòng bệ hạ khi ngủ an ổn hơn nhiều."

"Ồ? Ta cùng hoàng hậu, ngược lại là trời sinh một đôi. Hoàng hậu nói có đúng không?" Hắn cúi đầu, nhìn thẳng vào hai mắt nàng hỏi.

Tiết Tĩnh Xu đành thuận theo ý hắn, khẽ gật đầu.

Nhưng hoàng đế vẫn không hài lòng mà lại hỏi: "Xứng như thế nào, hoàng hậu nói một chút xem sao."

Giữa ban ngày mà nói về đề tài này thật sự khiến người ta rất khó xử, Tiết Tĩnh Xu định chuyển dời sự chú ý của hắn, liền hỏi: "Sao hôm nay bệ hạ đến sớm vậy?"

Hoàng đế đáp lời nàng: "Hôm nay không có tấu chương, những đại thần kia cũng không thể nói gì hơn."

Hắn nghiễm nhiên đã ném vị Lưu đại nhân kia vào xó xỉnh nào rồi.

"Hoàng hậu còn chưa trả lời ta." Hoàng đế vẫn tiếp tục hỏi.

Tiết Tĩnh Xu bị hắn dồn ép không còn cách nào khác, đành phải nói: "Không phải bệ hạ nói là trời sinh một đôi sao?"

Hoàng đế gật gật đầu: "Thì ra hoàng hậu cũng nghĩ vậy, chỉ là còn có một chút, thân thể còn chút không tương xứng."

Nói đi nói lại, lại nói đến vấn đề này.

Tiết Tĩnh Xu không biết rốt cuộc hoàng đế có bao nhiêu chấp niệm với chuyện này. Trưởng thành bị thấp cũng không phải do nàng muốn, hoàng đế cứ nói nàng thấp vậy sao không tự trách mình lớn lên quá cao chứ?

Hoàng đế còn nói thêm: "Tuy nhiên trên đời này chẳng có gì là hoàn mỹ cả, ta cũng không nên quá cưỡng cầu."

Tiết Tĩnh Xu cúi đầu, bĩu mỗi, vậy mà hắn làm như oan ức lắm.

Sau đó thì truyền lệnh, Tiết Tĩnh Xu cố tình không quan tâm đến hắn.

Hoàng đế hậu tri hậu giác (*) mới phát hiện ra: "Hoàng hậu sao vậy? Có phải tức giận không?"

(*) Hậu tri hậu giác là một việc gì đó mọi người đều biết hết, chỉ còn mình mình ko biết, mãi sau mới phát hiện ra.

Nói tới việc này thì coi như hắn cũng có tiến bộ, lúc trước vì chuyện cái khóa ngàn trượng mà làm cho Tiết Tĩnh Xu ngầm ấm ức phân cao thấp nhưng chính hắn lại không phát hiện ra.

Xét đến cùng, thật ra là lúc trước chưa đủ để tâm còn nay để ý mà thôi.

Tiết Tĩnh Xu buông bát đũa nói: "Bệ hạ chỉ nói thiếp thấp mà sao không nói là do bệ hạ quá cao?"

Hoàng đế không ngờ nàng còn nhớ chuyện này, sửng sốt một lúc mới nói: "Nhưng thân thể ta không thể phát triển thêm nữa mà hoàng hậu vẫn còn có cơ hội thay đổi."

Tiết Tĩnh Xu nói thẳng: "Thiếp không muốn thay đổi."

Lần đầu tiên nàng dùng ngữ khí như vậy trước mặt hoàng đế.

Hoàng đế sững sờ, từ sau khi hắn lên ngôi chưa có người nào dám nói chuyện với hắn như vậy nhưng kì quái là trong lòng hắn lại không hề tức giận, cũng không thấy bị mạo phạm, ngược lại còn cảm thấy hơi mới lạ, vốn tưởng hoàng hậu luôn dịu dàng, không ngờ cũng có gai.

Hoàng đế khoát khoát tay, nói: "Quên đi, hoàng hậu không muốn thay đổi thì không cần thay đổi, không ai có thể miễn cưỡng hoàng hậu."

Lúc này sắc mặt Tiết Tĩnh Xu mới mềm xuống, sau đó hai người có hỏi có đáp, hoàng đế liền cảm thấy chuyện này coi như đã qua.

Sau khi ăn xong, Tiết Tĩnh Xu cảm thấy bụng dưới hơi căng ra, nàng tính tính toán toán thời gian trong lòng cũng đoán được là có chuyện gì xảy ra, lẳng tránh qua nơi khác xem qua, quả nhiên là nguyệt sự đến.

Nữ quan ti lễ biết được liền nói: "Nguyệt sự của nương nương đã đến, theo lý là phải ngủ phân phòng với bệ hạ."

Tiết Tĩnh Xu nói: "Ngươi đi nói với bệ hạ đi."

Nàng cùng nữ quan vào trong điện, thấy hoàng đế đã cởi áo ngoài, nghiễm nhiên là đang chuẩn bị đi ngủ.

Nữ quan tiến lên thưa: "Mấy ngày gần đây cơ thể nương nương không tiện, mời bệ hạ chuyển qua nơi khác."

Hoàng đế lập tức nhìn về phía Tiết Tĩnh Xu, thấy sắc mặt nàng vẫn như thường, khí sắc cũng không tệ, không hề giống như là không thoải mái, đang định hỏi thì Đức công công nhớ tới cái gì, vội vàng nhỏ giọng khẽ nói vào tai hắn một câu, lúc này hoàng đế mới hiểu ra.

Hắn đang định ở lại thì nữ quan lại đem quy củ của tổ tiên ra, một mực đặt trên đầu hắn.

Hoàng đế nhìn Tiết Tĩnh Xu nhưng Tiết Tĩnh Xu lại không nhìn hắn.

Hắn không còn cách nào khác, đành phải thu dọn một phen ra khỏi cung Tê Phượng. Hắn đứng ở ngoài cung, quay đầu hỏi Đức công công: "Ngươi nói xem, đuổi trẫm ra ngoài là ý của hoàng hậu hay ý của nữ quan?"

Đức công công cúi đầu, nơm nớp lo sợ nói: "Hoàng thượng, đây là quy củ của tổ tiên."

Hoàng đế lại cảm thấy nhất định là hoàng hậu không muốn hắn nghỉ ở đây. Nếu hắn muốn bỏ qua lời nói của nữ quan thì không phải là không được, chỉ là nhìn bộ dạng hoàng hậu thì dường như là chưa nguôi giận nên không giằng co nữa.

Hắn không ngờ, hoàng hậu nhìn thì ấm áp mềm mại, nhưng tính tình lại hơi kiên cường, hơi cứng đầu.

Đức công công nhũn người đứng sau lưng hoàng đế, nhìn hắn không biết muốn thứ gì. Hoàng đế nghĩ một lát rồi nói: "Ngươi đến Thái y viện xem bình thường nguyệt sự của nữ tử mấy ngày mới hết."

Đức công công co quắp khóe miệng, bất đắc dĩ ra đi.

43. Chương 43: Sủng Ái

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Một đêm này hai người ngủ một mình.

Tiết Tĩnh Xu nằm trên chiếc giường long phượng rộng lớn, nhìn sang hai bên, lần đầu tiên không thấy bóng dáng hoàng đế liền cảm thấy hơi không quen, rõ ràng hai người chỉ mới kết hôn chưa đầy một tháng.

Giờ đã là đầu xuân, thời tiết ấm hơn mùa đông không ít song đêm xuân vẫn lạnh vô cùng, nàng nằm trong chiếc chăn dày mềm mại nhưng hai chân vẫn thấy lạnh. Bên cạnh không còn chiếc lò sưởi ấm dành cho mình nên lộ ra vài phần quạnh quẹ.

Nàng chợt nhớ tới một việc, xốc màn đứng lên gọi nữ quan dặn dò một phen rồi mới nằm xuống.

Ở bên kia, tẩm cung của hoàng đế trong điện Sùng Đức.

Đức công công đang đứng báo cáo.

"Bệ hạ, thái y nói, bình thường nguyệt sự của nữ tử ít thì ba ngày, nhiều thì bảy ngày mới hết."

Hoàng đế nghe vậy liền nhíu mày: "Ngươi nói hoàng hậu là ba ngày hay bảy ngày?"

Đức công công cúi đầu, "Nô tài không biết."

Hoàng đế suy nghĩ một phen: "Sáng mai ngươi tìm cung nữ thiếp thân của hoàng hậu hỏi xem."

Trong lòng Đức công công vô cùng khó xử chỉ có thể đồng ý, ai bảo bệ hạ là bệ hạ chứ? Bệ hạ bảo hắn đi làm việc, cho dù hắn có nhiều lời muốn nói hơn cũng chỉ có thể nuốt xuống.

Hoàng đế còn nói: "Nguyệt sự đến lâu như vậy mà thân thể hoàng hậu nhu nhược thì sao mà chịu được. Ngươi đến Thái y viện bảo bọn họ viết đơn thuốc đồ ăn rồi giao cho Ngự thiện phòng, để họ bồi bổ cho hoàng hậu thật tốt."

Hiển nhiên Đức công công lại đồng ý.

Lúc này hoàng đế mới phất tay cho hắn lui ra.

Trong đêm, hoàng đế nằm một mình trên giường rồng, trong tay vô cùng trống rỗng, không có gì cho hắn ôm vào trong ngực, không khỏi nhớ đến thân thể mềm mại của hoàng hậu.

Trong lòng hắn nghĩ lại, xem ra hoàng hậu rất ghét bị người khác chê thấp, lần sau nhất định phải chú ý, không được nhắc chuyện hoàng hậu thấp trước mặt nàng ấy, chỉ được nghĩ trong lòng thôi.

Hắn mở to mắt, nghĩ thầm đêm nay không có hoàng hậu trong ngực, không biết có thể chìm vào giấc ngủ không.

Đúng lúc này, Đức công công cầm một chiếc hộp nhỏ đi vào, vui vẻ nói: "Bệ hạ, nương nương lo đêm nay người không ngủ được nên đặc biệt cho người đưa hương đến đây. Nghe nói đây là hương nương nương đã bỏ mấy ngày để cải thiện đó, hiệu quả hơn trước nhiều."

Hoàng đế trở mình ngồi dậy, vẫy tay bảo hắn mang hương qua đây.

Đức công công vội vàng cẩn thận dâng lên.

Hoàng đế mở hộp ra, cầm một nắm hương ngửi rồi hỏi: "Ngươi nói hoàng hậu có còn tức giận không?"

"Cái này..." Đức công công chần chừ nói, "Nô tài không biết."

Hoàng đế tự gật đầu, "Nhất định là không giận rồi. Đức Lộc, ngươi đi đốc thúc Ngự thiện phòng, đêm nay không được quên bữa khuya của hoàng hậu. Còn có Thái y viện, bảo bọn họ phải viết được đơn thuốc trong đêm nay.

Vì vậy Đức công công đành phải lao vào bóng đêm đi truyền lời.

Hoàng đế cho người hun hương an thần lên, hắn ngửi thấy mùi hương quen thuộc bên trong, nhớ tới thân thể mềm mại của hoàng hậu, cuối cùng mới ngủ được.

Rạng sáng ngày hôm sau, Tiết Tĩnh Xu tỉnh lại, phát hiện trong ngoài tẩm cung đều vô cùng yên lặng mới nhớ ra đêm qua hoàng thượng không nghỉ ở cung Tê Phượng, các cung nữ không cần hầu hạ hắn vào triều, nàng cũng không cần dậy sớm như vậy.

Chỉ là muốn cho nàng ngủ tiếp cũng không ngủ được, vì vậy nàng nằm ở giữa giường, chờ đến canh giờ mới đứng lên.

Cung nữ nghe thấy động tĩnh liền theo thứ tự đi vào, hầu hạ nàng rửa mặt thay quần áo.

Liễu Nhi cùng hai cung nữ đến Ngự thiện phòng lấy đồ ăn sáng, đi nửa đường lại bị Đức công công ngăn lại.

Nàng thi lễ một cái với Đức công công rồi hỏi: "Công công có việc sao?"

Đức công công nhìn hai cung nữ sau lưng nàng bèn nói: "Mời Liễu cô nương cùng đi nói chuyện.

Liễu Nhi nghi ngờ nhưng vẫn để cung nữ đứng đó chờ nàng.

Lúc này Đức công công mới thần thần bí bí hỏi: "Không biết Liễu cô nương có biết mấy ngày thì nguyệt sự của hoàng hậu hết không?"

Loại chuyện bí mật này của nữ nhi, cho dù Liễu Nhi không hiểu chuyện nam nữ cũng biết là không được tùy tiện nói với người khác. Nàng lập tức cảnh giác hỏi: "Công công hỏi cái này làm gì?"

Khuôn mặt già nua của Đức công công không chịu nổi, kiên trì nói: "Là bệ hạ sai lão nô đến hỏi."

Lúc này Liễu Nhi mới buông lơi, hôm nay hoàng thượng và tiểu thư nhà nàng đã là vợ chồng, mà đã là vợ chồng thì bệ hạ hỏi cũng không sao, nàng bèn nói: "Bình thường phải bốn năm ngày nguyệt sự của nương nương mới hết."

Đức công công nói: "Đa tạ Liễu cô nương."

Liễu Nhi vội nói: "Công công khách khí."

Nàng mang bữa sáng trở lại cung Tê Phượng, vừa vào trong điện liền nói: "Nương nương, người có biết trên đường em gặp ai không?"

Tiết Tĩnh Xu mỉm cười nhìn nàng: "Không phải đã bảo em nếu không có ai thì đừng gọi ta như vậy sao."

Liễu Nhi gãi gãi mặt: "Lúc nãy trên đường em gặp Đức công công, ở trước mặt hắn phải gọi tiểu thư là nương nương nên em nhất thời quen miệng."

Lòng Tiết Tĩnh Xu khẽ động, "Em nói em gặp Đức công công?"

Liễu Nhi vội vàng gật đầu, "Vâng tiểu thư, người biết công công tìm em làm gì không?"

Tiết Tĩnh Xu cúi đầu uống trà tựa như đang che giấu gì: "Ta đâu phải côn trùng trong bụng em, làm sao biết em nghĩ gì được?"

Mặt Liễu Nhi làm vẻ mặt không chịu nổi, run lên một cái: "Trong bụng em làm gì có côn trùng!"

Tiết Tĩnh Xu bật cười nói: "Đang nói đi đâu rồi thế này? Em có nói hay không đây."

Liễu Nhi vội vàng gật đầu: "Đúng đúng, suýt nữa thì quên." Nàng nhìn trái phải, thấy không có người mới hạ giọng nói: "Đức công công được bệ hạ phân phó, tới hỏi em bao giờ nguyệt sự của tiểu thư mới hết."

Tiết Tĩnh Xu ngừng lại, mặt hơi đỏ: "Em nói với hắn rồi à?"

"Nói chứ." Liễu Nhi đáp, nàng nhìn sắc mặt của Tiết Tĩnh Xu, hơi ngập ngừng, "Tiểu thư, có phải em không nên nói không?"

Tiết Tĩnh Xu lại uống trà, ậm ờ nói: "Không sao."

Giờ Liễu Nhi mới yên lòng, lấy đồ ăn sáng trong hộp cơm ra, "Tiểu thư, người nhìn đồ ăn sáng hôm nay đi, người của Ngự thiện phòng nói, đây là đơn thuốc mà đêm qua bệ hạ bắt Thái y viện nghĩ cả đêm để bồi bổ tiểu thư lúc nguyệt sự đến. Tiểu thư, bệ hạ đối xử với người thật tốt. Mà tiểu thư cũng rất tốt với bệ hạ, lúc trước vì để cải tiến hương an thần mà người đã đọc bao nhiêu sách thuốc, xem bao nhiêu thảo dược. Thì ra vợ chồng là phải suy nghĩ vì nhau như vậy, thật tốt."

Tiết Tĩnh Xu thấy nàng nói không được tự nhiên, cố ý trêu ghẹo: "Có phải em hâm mộ không? Nếu em cũng muốn lập gia đình, ta sẽ tìm cho em một nhà chồng thật tốt."

Liễu Nhi lắc đầu như trống bỏi: "Không muốn không muốn, em muốn ở cùng tiểu thư."

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu rất ấm áp, nàng cười nói: "Nha đầu ngốc, em không thể theo ta cả đời được."

Lời này chạm vào tim Liễu Nhi, sau khi cùng Tiết Tĩnh Xu tiến cung, thật ra trong tâm nàng cũng có chút mất mát. Trước kia ở ngoài cung, tiểu thư cùng nàng sống nương tựa lẫn nhau, lúc nào hai người cũng ở chung với nhau, giờ vào cung, người làm bạn với tiểu thư biến thành bệ hạ.

Chuyện hôm nay nàng có thể làm, chẳng khác gì cung nữ bình thường, giờ muốn nói hai ba câu trong lòng với tiểu thư cũng phải bận tâm xem có người khác ở đây không. Nàng nghĩ, nếu về sau tiểu thư sinh con, cơ hội trò chuyện của nàng sẽ càng ít đi.

Dù vậy cũng không sao, nàng chỉ cần được ở bên cạnh tiểu thư, nhìn tiểu thư được hạnh phúc là trong lòng đã vui vẻ lắm rồi.

Vứt những suy nghĩ linh tinh ra khỏi não, Liễu Nhi hầu hạ Tiết Tĩnh Xu dùng bữa rồi đặc biệt mang đĩa bánh ngọt táo đỏ long nhãn ra: "Thái y nói thân thể tiểu thư có tính hàn nên dùng ít đồ ăn nóng. Bánh ngọt táo đỏ long nhãn thì thỉnh thoảng tiểu thư ăn một miếng, coi như đồ ăn vặt bình thường."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, nhưng trong tâm lại nghĩ có nên để ý cho Liễu Nhi, nhìn xem có ai thích hợp có thể chăm sóc nha đầu ngốc này cả đời.

Bỗng trong đầu nàng lóe lên một ý tưởng, ngẩng đầu nhìn Liễu Nhi: "Dạo này em có gặp vị thần võ Đại tướng quân không?"

Liễu Nhi nghiêng đầu nghĩ nghĩ một chút, nói: "Lúc ta đến Ngự thiện phòng lấy cơm thì ngẫu nhiên gặp trên đường một hai lần."

Tiết Tĩnh Xu tiếp tục hỏi: "Em với hắn có nói chuyện gì không?"

Liễu Nhi lắc đầu, "Có khi hắn ngồi xổm trên tàng cây, khi thì ngồi trên nóc nhà đều không nói chuyện. Mà kể cả hắn có nói thì em cũng không dám đáp lại, hắn trông thật hung dữ. Tiểu thư, người nói tại sao hắn không thượng triều, cũng không ngồi trong nha môn làm việc."

Tiết Tĩnh Xu nói: "Vị Đại tướng quân này không giống các võ quan khác trong triều. Thật ra phải nói thần võ Đại tướng quân không phải một người mà là một vị trí đặc biệt. Mỗi vị tướng quân chỉ được ở vị trí đó năm năm, năm năm qua đi thì sẽ được điều quân trở về sư môn, đổi người tiếp theo lên kế nhiệm. Bọn họ không thượng triều, không nghe triệu, chỉ phụ trách bảo vệ an nguy của hoàng triều Đại Diễn. Nếu có kẻ

thù bên ngoài xâm phạm, họ sẽ là người đầu tiên ra chiến trường, nhưng khi kể công ban thưởng thì bọn họ lại không được nhận."

Liễu Nhi rất ngạc nhiên, kính nể nói: "Hóa ra hắn thật sự là đại anh hùng, khó trách khuôn mặt lúc nào cũng lạnh lùng, dù sao anh hùng cũng có tính cách."

Tiết Tĩnh Xu bật cười nhìn khuôn mặt ngây thơ của nàng, khẽ đắc đầu, tạm thời đặt ý tưởng trong đầu sang một bên.

Sau khi ăn sáng xong thì đi thỉnh an thái hoàng thái hậu, cùng lão nhân gia dạo non nửa vòng Ngự hoa viên rồi Tiết Tĩnh Xu mới trở lại điện của mình.

Không bao lâu thì có tin truyền đến từ điện Sùng Đức, hôm nay bệ hạ sẽ qua dùng cơm trưa.

Gần đây bệ hạ bận rộn chính vụ, đã lâu không đến cung Tê Phượng dùng cơm trưa, bữa tối thì không phải hôm nào cũng đến kịp.

Mà bây giờ, tối qua vừa bị mời ra ngoài, hôm nay đã trông mong muốn đi qua, các cung nhân hầu hạ trong cung Tê Phượng đều thầm nghĩ, bệ hạ thật sự là một ngày cũng không thể xa được nương nương.

Trong các nàng có người sống trong cung cả đời, trải qua đời tiên đế, từng chứng kiến thời sủng quan hậu cung Sở quý phi được tiên đế sủng ái, so với hiện nay bệ hạ đối với hoàng hậu còn không bằng nhưng các nàng cũng nhớ, khi Sở quý phi thất sủng, Đại hoàng tử thất thế là kết cục của hai mẹ con họ.

Sủng ái của đế vương, há có được lâu dài?

Chỉ là không biết bệ hạ mặn nồng với nương nương được bao lâu, ngoài cung có bao nhiêu thiếu nữ mềm mại như hổ rình mồi, chờ ngày được tiến cung?

Đương nhiên Tiết Tĩnh Xu không biết người khác nghĩ gì, nghe hoàng đế muốn tới, nàng phân phó người đến Ngự thiện phòng bảo bọn họ làm thêm món canh vây cá gạch cua mà hoàng thượng thích ăn.

44. Chương 44: Nguyệt Sự

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Lúc hoàng đế tới, bữa trưa còn chưa được mang lên.

Tiết Tĩnh Xu còn đang loay hoay trước cây hoa lan.

Các cung nữ đang định hành lễ thì bị hắn phất tay ngăn lại.

Hắn nhẹ chân nhẹ tay đi đến sau lưng Tiết Tĩnh Xu, nhìn trong chốc lát rồi đột nhiên nói: "Hoàng hậu đang làm gì đấy?"

Tiết Tĩnh Xu vốn đang tập trung tinh thần nhìn chậu hoa nên không để ý âm thanh xung quanh, đột nhiên hắn xuất hiện lại còn nói khiến nàng vô cùng hoảng sợ, cả người đều hơi co lại.

Nàng quay đầu, khẽ vỗ ngực rồi nhìn hoàng thượng nói: "Thiếp lại không biết thì ra bệ hạ cầm tinh con mèo đấy."

Hoàng đế cầm tay nàng nắm chặt lấy sau đó trấn an, cười nói: "Hoàng hậu nói đúng, ta thật sự cầm tinh con mèo, là một con mèo lớn. Không biết hoàng hậu là con gì?"

Tiết Tĩnh Xu đáp: "Đương nhiên không oai phong bằng bệ hạ, thiếp là con dê đấy."

Hoàng thượng ý vị thâm trường (*) ồ lên một tiếng.

(*) Ý vị thâm trường: ý tứ sâu xa, thú vị.

Tiết Tĩnh Xu chẳng cần nhìn cũng biết nhất định trong lòng hắn đang nghĩ đến cái gì đó không đứng đắn rồi.

Quả nhiên hoàng đế chân thành nói: "Chẳng trách mỗi lần ta thấy hoàng hậu đều cảm thấy thức ăn ngon đặc biệt, hóa ra là do bản tính hổ ăn dê."

Nếu là bình thường thì lúc này Tiết Tĩnh Xu sẽ ngượng ngùng tránh né nhưng hôm nay nàng lại hỏi ngược lại: "Vậy trong mắt bệ hạ, cái gì không phải là thức ăn ngon?"

Đây là ngầm châm biếm hoàng đế khẩu vị lớn, cái gì cũng ăn.

Hoàng đế nhìn nàng, gật đầu, "Lời này không tệ, nhưng trong thức ăn ngon còn có đẹp hơn vị. Đương nhiên hoàng hậu là ngon nhất, làm cho người ta thèm nhỏ dãi, lưu luyến quên đường về."

Tiết Tĩnh Xu tự biết công phu võ miệng của mình không bằng hắn, đành thất bại chịu thua.

Hoàng đế lại hỏi: "Tối hôm qua hoàng hậu có ngủ được không?"

"Không tồi, còn bệ hạ thì sao?" Tiết Tĩnh Xu hỏi.

"Không tốt." Hoàng đế đáp.

Lông mày Tiết Tĩnh Xu hơi nhíu lại, vội vàng hỏi hắn: "Có phải hương kia không có tác dụng không?"

Hoàng đế trả lời: "Hương thơm quá, nhưng không có hoàng hậu trong ngực nên thật sự không ngủ sâu được."

Tiết Tĩnh Xu nghe xong liền biết hắn đang trêu chọc mình, vì vậy đáp trả: "Lúc trước khi ta chưa vào cung cũng không thấy bệ hạ vì vậy mà ngủ không quen."

Hoàng đế kéo nàng ngồi vào bàn, nghiêm túc nói: "Hoàng hậu đã từng nghe câu "Từ nghèo mà thành giàu thì dễ chứ từ xa xỉ mà thành tiết kiệm thì khó" chưa? Nếu ta đã quen cơ thể của hoàng hậu mà bắt ta đi ngủ một mình một giường thì đương nhiên sẽ cảm thấy không thoải mái dễ chịu."

Lời này Tiết Tĩnh Xu cũng cảm thấy đúng, tối qua không có hoàng đế nằm cạnh, ổ chăn lạnh hơn mọi khi rất nhiều, nàng cũng phải nằm rất lâu mới ngủ được.

Nhưng da mặt nàng chẳng dày như hoàng đế nên không thể không biết xấu hổ nói ra những lời như vậy. Vì thế nàng im lặng không nói nữa.

Nhưng sự im lặng của nàng đã giúp hoàng đế nhận được thông tin hắn muốn.

Hoàng đế nói: "Tối nay hoàng hậu cho ta ở lại đi."

Tiết Tĩnh Xu khẽ lắc đầu: "Đây là quy củ của tổ tông, nếu bệ hạ ở lại chỉ sợ sẽ có điềm xấu."

Hoàng đế dứt khoát không chấp nhận: "Quy củ của tổ tông là có người có thể theo; những ai không thể theo, nếu đã là cấm kỵ, thì việc nhắc đến nó thôi đã là hoang đường rồi."

Tiết Tĩnh Xu cũng không tin nhưng ở trong cung, hoàng đế có thể dẫn đầu không tuân theo quy củ nhưng hoàng hậu thì không, bởi vậy lời này hoàng đế có thể nói nhưng nàng thì không thể nói.

Nếu không tính thái hoàng thái hậu thương nàng thì trong lòng cũng có ý định ấy. Nàng khẽ gật đầu: "Nếu bệ hạ có thể thuyết phục nữ quan ty lễ thì đương nhiên thiếp không còn gì để nói."

Hoàng thượng tự tin nói: "Vậy thì mời hoàng hậu chờ ta đêm nay trong tẩm cung."

Chờ đến khi thái giám bày thức ăn xong, hoàng đế nhìn bát canh vây cá gạch cua, ngạc nhiên nói: "Ta nhớ trưa nay không có món này."

Tiết Tĩnh Xu cầm đôi đũa bạc trên tay cung nữ đưa cho hắn rồi trả lời: "Hôm đó trong cung Trường Nhạc, thiếp nghe hoàng tổ mẫu nói bệ hạ rất thích ăn món này."

Hoàng đế gật đầu, lời nói có chút hoài niệm: "Ta nhớ lần đầu tiên ăn canh vây cá gạch cua chính là trong cung của hoàng tổ mẫu. Ta cùng mấy vị hoàng huynh phụng bồi hoàng tổ mẫu dùng bữa, thái giám hầu

thiện múc cho ta một muỗng canh, đó là hương vị mà ta chưa được nếm qua bao giờ. Chỉ tiếc là rất lâu về sau đều không được ăn nữa."

Tiết Tĩnh Xu để ý đến thói quen ăn uống của hoàng đế thì phát hiện hắn rất thích ăn thịt, hơn nữa rất yêu đồ ăn mặn, dầu mỡ. Có lẽ đều bởi khi bé hắn không được ăn uống đầy đủ nên giờ mới cố chấp với thức ăn như vậy.

Nhưng ăn nhiều đồ ăn mặn chỉ sợ sẽ không tốt cho cơ thể, không biết lúc trước đã từng có ai khuyên hoàng thượng chưa?

Nàng cầm bát, tự mình múc cho hoàng đế một chén canh, nói: "Hôm nay bệ hạ đã là hoàng thượng, thích ăn bao nhiêu thì ăn, không ai có thể nói gì được nữa. Nhưng cho dù là gì cái gì thì đều có đạo lý tốt quá hóa dở, bệ hạ cũng nên ăn một ít rau mới được."

Hoàng đế tránh nặng tìm nhẹ, "Ta cầm tinh con hổ thì đương nhiên thích ăn thịt, những loại rau kia nên giữ lại cho hoàng hậu hưởng mới phải."

Tiết Tĩnh Xu liền không khuyên nữa, nàng đã hiểu, cho dù nàng nói thế nào cũng không lại được hoàng đế. Nếu muốn hắn sửa thì trực tiếp đến Ngự thiện phòng thay đổi thực đơn còn nhanh hơn.

Hoàng đế tưởng rằng đã thoát được mối nguy nên cũng cầm bát, múc cho Tiết Tĩnh Xu một bát canh: "Hoàng hậu cũng nếm thử đi."

Đức công công vội vàng nhỏ giọng nhắc nhở: "Bệ hạ, thái y đã nói, nương nương nên ăn ít đồ ăn có tính hàn, gạch cua này tốt nhất là không ăn."

Hoàng đế ngừng lại một chút, nói: "Là ta sơ sót rồi."

Hắn nhìn các món ăn khác trên bàn, quả thật có vài món là dược thiện (*)nên hỏi Tiết Tĩnh Xu: "Cơ thể hoàng hậu có khỏe không?"

(*) Dược thiện: dược là thuốc, thiện là ăn. Dược thiện là thông qua các nguyên liệu chúng ta chế biến nó thành những món ăn, không chỉ giúp cơ thể được tiếp thêm năng lượng mà còn giúp chữa bệnh, phòng bệnh và bồi bổ sức khỏe.

Hoàng đế tựa như muốn nói ra suy nghĩ của mình nhưng lại do dự.

Hắn rất ít khi lộ ra vẻ mặt này, từ trước đến nay muốn gì đều nói thẳng.

Tiết Tĩnh Xu không khỏi hiếu kỳ: "Bệ hạ muốn nói gì?"

Hoàng đế nói: "Thì ra nguyệt sự của nữ tử là không ngừng chảy máu nhưng cơ thể hoàng hậu lại yếu như vậy, hay là để thái y nghĩ cách cho máu kia dừng lại đi."

Tiết Tĩnh Xu không ngờ hắn lại nhắc đến chuyện bí mật này, mặt liền đỏ lên, bỏ qua ngượng ngùng nói: "Chuyện này sao ngừng được? Huống hồ nữ tử trong thiên hạ đều có thể vượt qua, bệ hạ không cần lo lắng đâu."

Dù nàng đã nói như vậy nhưng hoàng thượng vẫn không tin. Trong mắt hắn, hoàng hậu là một người yêu kiều nhưng yếu ớt; hoàng hậu mảnh mai như vậy sao có thể chịu được chuyện máu chảy bốn năm ngày không ngừng? Ngay cả một nam tử cường tráng cũng không thể chịu được.

Tiết Tĩnh Xu nhìn bộ dạng không từ bỏ ý định của hắn, đành kiên trì nói: "Nguyệt sự của thiếp đã đến ba bốn năm rồi, tháng nào cũng vậy mà đều không sao cả. Các nữ tử khác trên thế gian này cũng vậy.

Hoàng đế không nói gì nữa nhưng trong tâm hắn đã ghi nhớ việc này, dự định mai sau sẽ tự mình đi hỏi một chút.

Thái y.

Hắn uống hết chỗ canh vừa lấy cho Tiết Tĩnh Xu rồi cầm chiếc bát sạch sẽ múc cho nàng một bát canh thịt dê đương quy (*), "Đây là món ăn có trong thực đơn mà Thái y viện trình lên, rất thích hợp với hoàng hậu bây giờ."

(*) Canh thịt dê đương quy có tác dụng bồi bổ cho cơ thể suy nhược, điều kinh, giảm đau.

"Đa tạ bệ hạ." Thấy hắn không còn cố chấp với vấn đề này nữa, Tiết Tĩnh Xu khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi hai người ăn xong, hoàng đế nhìn cây hoa lan Tiết Tĩnh Xu vừa đặt trước cửa sổ, hỏi thăm: "Hoa này là… đào từ Ngự hoa viên ra sao?"

"Vâng, sáng nay lúc tản bộ với hoàng tổ mẫu trong vườn, thấy hoa này mọc rất đẹp nên cho người đào lên, xem có thể dưỡng nó tốt không."

Hoàng đế nhìn kĩ cây hoa kia một chút, chỉ là loại hoa bình thường, không có gì đặc biệt. Hắn nói: "Trong sơn trang nghỉ mát có không ít loại hoa lan, chờ khoảng hai tháng nữa chúng ta đến hạ cung, nhất định hoàng hậu sẽ thích chỗ đó."

Lần đầu tiên Tiết Tĩnh Xu nghe hắn nhắc đến chuyện này nên hiếu kỳ hỏi: "Mùa hè sẽ rời cung sao?"

Hoàng đế gật đầu: "Mùa hè trong kinh rất nóng nực, hoàng tổ mẫu đã lớn tuổi nên không chịu được, những năm qua đều cùng bà đi hạ cung hai tháng. Năm nay có hoàng hậu đồng hành, nhất định hoàng tổ mẫu sẽ rất vui vẻ."

Tiết Tĩnh Xu lại hỏi: "Không biết tháng mấy sẽ xuất cung?"

"Chờ đến tháng sáu sẽ lên đường."

Bây giờ là đầu tháng ba, chỉ còn khoảng hơn hai tháng nữa.

Hoàng đế thấy nàng rất hứng thú với việc xuất cung, còn nói: "Đợi đến mùa thu, hoàng hậu còn có thể cùng ta đi săn."

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Chỉ sợ ngay cả cung tên thiếp cũng không kéo được, đến lúc đó sẽ làm mất hết thể diện của bệ hạ, làm trò cười cho đám đại thần."

Hoàng đế nói: "Ai dám cười thì cho hắn cười đủ đi, về sau không cần mở miệng cười nữa."

Tiết Tĩnh Xu không biết lời này của hắn là thật nên vẫn vui đùa.

Nhưng trong tâm nàng cũng rõ ràng, hoàng đế có thể từ một hoàng tử không được sủng biến thành cửu ngũ chí tôn như ngày hôm nay thì không có khả năng dùng thủ đoạn hòa hòa khí khí.

Hôm nay hoàng đế nguyện ý bày ra cho nàng xem, chỉ sợ mới là một góc của núi băng mà thôi.

Sau đó hai người còn nói một lúc nữa, ngoài đình còn có chính vụ nên chẳng bao lâu hoàng thượng đã rời đi, chỉ bảo Tiết Tĩnh Xu đêm nay chờ hắn.

Hoàng đế ra khỏi cung Tê Phượng, phân phó Đức công công: "Ngươi đến Thái y viện, gọi Trương Chi Khung đến gặp trẫm."

Đức công công theo hoàng đế lâu như vậy cũng hiểu được phần nào suy nghĩ của hắn, thăm dò hỏi: "Bệ hạ vì chuyện nguyệt sự của nương nương ạ?"

Hoàng đế gật đầu, không hề giấu giếm: "Đúng vậy, cơ thể hoàng hậu mảnh mai như vậy, sao có thể chịu được sự tàn phá của nguyệt sự? Bảo Trương Chi Khung tìm biện pháp giải quyết."

Đức công công thật sự rất thán phục ý tưởng của hoàng đế.

Cho dù hắn là thái giám cũng biết nguyệt sự của nữ tử là trời sinh đã có, nữ tử trong thiên hạ này, từ trẻ đến già đều đã trải qua, chưa từng nghe nói có ai không chịu nổi nguyệt sự, không biết bệ hạ đang lo cái nỗi gì nữa.

Đương nhiên hắn không dám nói ra, cúi đầu cung kính chạy tới Thái y viện truyền lời.

Thái y viện thấy ba ngày hai buổi Đức công công lại xuất hiện một lần nên cũng đã quen, tốp năm tốp ba chào hỏi hắn, còn một số người đang mụ mị với thấy đơn thuốc trên tay nên căn bản không biết có người tới.

Đức công công đến bên người Trương thái y, nhỏ giọng nói: "Trương đại nhân, bệ hạ cho mời."

Trương thái y vội vàng đứng dậy thu thập hộp đồ nghề, cùng đi với hắn.

Đức công công nói: "Trương đại nhân không cần gấp, bệ hạ chỉ muốn thỉnh giáo đại nhân một vài vấn đề, không phải cần ngài xem bệnh."

Hai người đi ra khỏi Thái y viện, Trương thái y hỏi thăm Đức công công nói: "Công công, bệ hạ truyền ta vì chuyện của hoàng hậu nương nương à?"

Đức công công gật đầu: "Chính là vì nương nương."

Từ lúc Tiết Tĩnh Xu chưa vào cung Trương thái y đã chịu trách nhiệm xem bệnh cho nàng, đợi đến khi nàng vào cung thì càng thường xuyên đến cung Tê Phượng bắt mạch.

Bởi vậy, hắn hiểu bệ hạ gọi hắn ngoại trừ vì hoàng hậu nương nương thì chẳng còn gì khác.

Nhưng hắn nhớ rõ lần gần nhất bắt mạch cho nương nương, người nương nương hết thảy đều khỏe mạnh, không có gì không ổn, mà tối qua vừa suy nghĩ vài món dược thiện nóng khắc lạnh cho nương nương, chẳng lẽ đơn thuốc đó có vấn đề gì?

Lòng hắn có chút bất an, lại nhỏ giọng nói: "Công công có biết bệ hạ vì chuyện gì của nương nương không?"

Đức công công hơi đau đầu nhìn hắn.

Trương thái y này là một người không tồi, huống hồ lại chuyên môn xem bệnh cho nương nương, có thể nói người trước mặt là tâm phúc của nương nương, có quan hệ tốt với hắn là vô cùng chính xác, nếu lúc này Trương thái y hỏi việc khác thì hắn sẽ nói nhưng việc hôm nay hết lần này tới lần khác, bệ hạ thân là người trong cuộc lại nói vô cùng thản nhiên, hắn chỉ là người đứng ngoài quan sát cũng khó có thể mở miệng.

Trương thái y nhìn hắn ấp a ấp úng thì vô cùng căng thẳng, vội vàng rút một tấm ngân phiếu từ trong tay áo ra nhét vào tay hắn, khẩn thiết nói: "Xin công công chỉ rõ."

Đức công công vội vàng từ chối không cần, thấy Trương đại nhân cố chấp nhét vào đành mặc kệ, nói thẳng ra: "Bệ hạ muốn hỏi đại nhân có cách nào để hoàng hậu nương nương không bị nguyệt sự hành hạ không, đại nhân suy nghĩ thật kĩ đi."

Hắn nói xong, trong lòng không nhịn được cảm thán. Cả ngày bệ hạ vì chuyện này mà bắt hắn bôn ba khắp nơi, thật sự muốn khuôn mặt mo này của hắn xấu hổ đến chết thôi.

45. Chương 45: Đút Ăn

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Trong điện Sùng Đức, Trương thái y cung kính hành lễ.

Hoàng đế cho hắn đứng dậy, không nhiều lời mà trực tiếp hỏi: "Trương khanh có cách nào làm ngừng nguyệt sự của nữ tử không?"

Trương thái y thầm lau mồ hôi, cũng may vấn đề này vừa rồi Đức công công đã tiết lộ cho hắn, bằng không đột nhiên nghe thấy chuyện này hắn nhất định sẽ kinh ngạc không biết trả lời thế nào.

Hắn nói: "Hồi bẩm bệ hạ, trong "Nội kinh" có viết: "Con gái hai lần 7 (14 tuổi) thời Thiên quý sinh ra, Nhâm mạch thông, Thái xung mạch thịnh kinh nguyệt đúng kỳ xuống nên mới có con." Nếu nữ tử có bầu thì nguyệt sự sẽ dừng lại ngay lập tức." (*)

(*): Trích "Hoàng đế nội kinh"

Hoàng đế nhíu mày, "Ngươi nói là, để hoàng hậu mang thai?"

Trương thái y cúi đầu, đáp: "Vâng."

Hoàng đế liền im lặng.

Trong lòng Trương thái y bắt đầu căng thẳng, thầm suy nghĩ không biết có phải hoàng thượng không hài lòng với câu trả lời này không.

Dù sao, Tiết gia với tư cách nhà mẹ đẻ hoàng hậu đã được nở mày nở mặt rất nhiều năm, chờ sau khi thái hoàng thái hậu mất, hoàng đế có còn dung túng Tiết gia hay không còn chưa biết được.

Nếu hoàng đế không vừa mắt Tiết gia thì nhất định sẽ không cho hoàng hậu xuất thân từ Tiết gia mang long thai.

Hắn vừa nói để hoàng hậu mang thai, không biết có phạm phải dự tính của bệ hạ không?

Hoàng thượng muốn hay không muốn hoàng hậu mang thai đây?

Chuyện phải hoài thai mười tháng này hoàng đế cũng biết. Chính vì biết rõ nên hắn mới lo lắng, hoàng hậu gầy yếu như vậy mà phải mang một cái bụng như vậy mười tháng, nàng sẽ chịu được sao?

Huống hồ đứa bé kia sẽ lớn lên trong bụng hoàng hậu, nhất định là sẽ lấy hết dưỡng chất của nàng, nhìn hoàng hậu như vậy, còn không thể nuôi bản thân thành một châu tròn ngọc sáng, thì làm gì còn dư sức nuôi một đứa bé?

Hắn lại mang vấn đề này ra nói.

Trương thái y thu lại những suy nghĩ vừa rồi, cung kính trả lời: "Sau khi nữ tử có thai có thể tẩm bổ cung cấp dưỡng chất để nuôi đứa bé, hơn nữa không phải cứ hấp thụ được quá nhiều dưỡng chất là tốt, nếu quá lớn thì lúc sinh sản chỉ sợ sẽ có ít nhiều khó khăn."

Vì vậy hoàng đế tạm thời yên tâm, nhưng hắn vẫn còn nghi vấn, "Trẫm với hoàng hậu đã sinh hoạt vợ chồng nhiều lần, chưa bao giờ để hoàng hậu uống thuốc tránh thai nhưng sao đến giờ hoàng hậu vẫn chưa mang thai?"

"Cái này..." Trương thái y lau mồ hôi trên thái dương, "Có lẽ là do thể chất của hai vợ chồng hoặc là sinh hoạt vợ chồng vào thời điểm không đúng. Có những đôi vợ chồng thân thể khỏe mạnh nhưng mấy năm sau mới mang bầu là chuyện bình thường. Bệ hạ và nương nương hồng phúc tề thiên (*), đương nhiên không cần lo lắng chuyện thế hệ sau."

(*) Hồng phúc tề thiên: rất may mắn hạnh phúc

Hoàng đế chậm rãi gật đầu, nhíu mày, không biết nghĩ gì mà nửa ngày sau mới phất tay cho hắn lui ra.

Lúc Trương Chi Khung đi ra khỏi điện Sùng Đức, sắc mặt suy sụp vẻ mặt phức tạp.

Đức công công làm vẻ mặt đồng tình nhìn hắn nói: "Trương đại nhân đi thong thả, cẩn thận dưới chân."

Trương thái y lấy lại tinh thần, nhìn bậc thang dưới chân, chắp tay với Đức công công: "Đa tạ công công đã nhắc nhở."

Trở lại Thái y viện, thái y có quan hệ tốt với hắn thấy thần sắc hắn không bình thường nên lo lắng hỏi: "Rốt cuộc chỗ hoàng hậu nương nương xảy ra chuyện gì?"

Trương thái y khoát tay, muốn nói lại thôi, cuối cùng thở dài.

Chuyện đế hậu không phải là chuyện mà hắn có thể tùy ý bàn tán, những chuyện như thế này chôn sâu trong đáy lòng hắn là được rồi, nhưng hắn có dự cảm, lần này nhất định không phải lần cuối cùng bệ hạ tìm hắn.

Bên kia, hoàng đế như thường lệ phê tấu chương.

Nhưng Đức công công đã hầu hạ hắn vài chục năm, liếc mắt là có thể nhìn ra hoàng đế đang không tập trung.

Hoàng đế đang phê sổ con nhưng viết ngày càng chậm, cuối cùng dừng tay thất thần.

Một giọt mực đỏ rơi xuống tấu chương, tạo thành một chấm tròn đỏ trên mặt giấy.

Đức công công khẽ khàng đi lên phía trước, chuẩn bị chuyển quyển sổ con ra chỗ khác.

Hoàng đế lập tức tỉnh táo lại, mắt nhìn tấu chương dưới tay, đặt sang một bên rồi cũng đặt bút lông xuống, nhìn Đức công công rồi trịnh trọng hỏi: "Đức Lộc, ngươi có cảm thấy trong cung quá vắng lạnh không? Nếu có thêm vài tiểu hoàng tử, tiểu công chúa thì sao?"

Đức công công vội nói: "Đây chính là may mắn của bệ hạ, may mắn của Đại Diễn, may mắn của cả nước."

Hoàng đế nghe xong liền tự nhủ: "Còn phải thương lượng với hoàng hậu đã, không biết nàng có bằng lòng không."

Đức công công nghĩ thầm, từ xưa đến nay nữ tử trong hậu cung chỉ hận bụng của bản thân không hăng hái tranh giành, mang thai long chủng, làm gì có chuyện không muốn sinh?

Tuy nhiên bệ hạ thích hỏi thì cứ để người hỏi đi.

Hoàng đế lại nói: "Ngươi đi bảo nữ quan ty lễ của cung Tê Phượng đến gặp ta."

Đức công công vội vàng đi ngay.

Chạng vạng tối hoàng đế hết bận chính sự liền bãi giá đến cung Tê Phượng.

Tiết Tĩnh Xu còn đang loay hoay trên chậu cây hoa lan, thấy hoàng thượng đến mới đứng dậy rửa tay, sai người bày thiện.

Hai người ngồi cạnh nhau chờ cung nhân mang thức ăn lên.

Đồ ăn trước mặt đế hậu được phân biệt rõ ràng, phía hoàng đế toàn các món mặn và dầu mỡ, bên hoàng hậu thì lại toàn các món nhạt.

Dù hoàng đế thường xuyên muốn Tiết Tĩnh Xu ăn nhiều thịt một chút nhưng món ăn mặn của nàng và hắn không giống nhau, hương vị thanh đạm hơn nhiều, các món đều lấy thủy sản, gà vịt làm chủ, không giống trước mặt hắn, không phải thịt dê thì chính là thịt bò, hươu các kiểu.

Tiết Tĩnh Xu tự tay gắp cho hắn một viên thịt kho.

Viên thịt kia thật ra to khoảng một nắm đấy, hoàng đế thích nhất là ăn các món thịt viên, hai viên thịt chui vào bụng.

Hắn gắp một viên thịt cắn một cái thì phát hiện ra có gì không đúng, không khỏi quay đầu nhìn Tiết Tĩnh Xu, thấy khóe miệng nàng mỉm cười, sao không biết là nàng đã động tay động chân chứ.

"Đây là cái gì?" Hoàng đế hỏi.

Tiết Tĩnh Xu trả lời: "Đó không phải là thịt viên kho sao?"

Hoàng đế nhai nhai, miễn cưỡng nuốt xuống: "Miệng đầy mùi rau cỏ, không phải là thịt viên thật, thế mà cũng gọi là thịt viên à?"

Tiết Tĩnh Xu cười thầm trong lòng, khó thấy được một lần hoàng thượng ăn đến nhăn mặt, nhưng ngoài mặt vẫn chân thành nói: "Thiếp đã đặc biệt hỏi thái y, đồ ăn của bệ hạ không cân đối, chỉ sợ không tốt cho cơ thể, thái y nói bệ hạ nên cân bằng cả đồ ăn chay nữa, buổi trưa ta khuyên bệ hạ, người lại không nghe. Thiếp đây đành phải để Ngự thiện phòng làm thịt viên chay kho."

Hoàng đế hỏi tiếp: "Có phải hoàng hậu còn làm thêm các loại khác nữa không? Nói luôn ra đi để ta còn chuẩn bị tốt tâm lý."

Tiết Tĩnh Xu cười khẽ: "Bệ hạ yên tâm, hôm nay chỉ có một loại này thôi, ngày mai sẽ trình lên cái khác."

Hoàng đế bất đắc dĩ nói: "Đa tạ hoàng hậu chăm sóc."

Tiết Tĩnh Xu mỉm cười nhưng trong lòng có chút vui vẻ, khó có cơ hội nàng chiếm ưu thế trước hoàng đế.

Tuy ngoài miệng nói không chịu nổi nhưng đĩa có bốn viên thịt lớn cũng đã được hắn xử lí sạch sẽ.

Để phục thù, hắn nhìn chằm chằm Tiết Tĩnh Xu bắt nàng ăn hơn nửa bát thịt đùi dê.

Một chút vui sướng thắng lợi của Tiết Tĩnh Xu liền biến mất ngay lập tức.

Sau khi ăn tối, Tiết Tĩnh Xu tắm xong, bọc trong chiếc áo dài mềm mại đi vào trong điện.

Hoàng thượng cũng đã tắm qua, đang dùng một tay sờ cây hoa lan.

Hoàng đế nghe thấy động tĩnh liền xoay người lại, thấy trên người nàng còn vương giọt nước thì cau mày nói: "Hoàng hậu đang bị chảy máu sao có thể tắm? Miệng vết thương gặp nước chỉ sợ sẽ nổi mủ, những người hầu hạ kia đều chưa từng nhắc nhở hoàng hậu sao?"

Thấy hắn nhắc đến vấn đề này, Tiết Tĩnh Xu ngượng ngùng nói: "Đó không phải miệng vết thương, hơn nữa thiếp cũng không vào nước, chỉ là dùng khăn ướt lau người mà thôi."

Nghe vậy sắc mặt hoàng đế mới hòa hoãn lại, đi lên dắt tay nàng, hai người cùng ngồi trên giường êm, "Hôm nay ta đã gọi thái y hỏi qua, hắn nói nếu hoàng hậu mang thai là nguyệt sự sẽ dừng lại, không biết hoàng hậu có nguyện ý không?"

Tim Tiết Tĩnh Xu đập mạnh một cái, nàng rũ mắt, khẽ đáp: "Loại chuyện này đều là thuận theo tự nhiên, làm gì có thứ gọi là nguyện ý hay không?"

Hoàng đế liền nói: "Vậy ta đây coi như là hoàng hậu đã đồng ý, xem ra ngày sau ta phải càng chịu khó thôi."

Mặt Tiết Tĩnh Xu đỏ lên, đương nhiên biết hắn nói chịu khó là có ý gì.

Hoàng đế lại hỏi: "Không biết hoàng hậu thích tiểu công chúa hay tiểu hoàng tử?"

Tiếng Tiết Tĩnh Xu như muỗi kêu: "Thế nào cũng được."

Hoàng đế liền nói: "Nếu vậy thì sinh ít nhất một tiểu công chúa và một tiểu hoàng tử đi. Nếu hoàng hậu đồng ý thì sinh nhiều cũng không sao."

Quá xấu hổ khi nói về vấn đề này, Tiết Tĩnh Xu lảng sang chuyện khác: "Bệ hạ đã xuất chinh làm nữ quan kia đồng ý?"

Hoàng đế gật đầu, "Hôm nay nàng đã không còn là nữ quan ty lễ nữa, đương nhiên không có quyền xen vào chuyện này."

Tiết Tĩnh Xu liếc hắn một cái, bất đắc dĩ nói: "Bệ hạ cắt chức của nàng ta rồi cũng sẽ có nữ quan khác xuất hiện thì có gì khác đâu?"

Hoàng đế nói: "Hoàng hậu cũng biết đạo lý giết gà dọa khỉ, đe dọa ra mặt, những người khác nếu không muốn nối gót nàng thì sẽ biết nghe lời hơn."

Tiết Tĩnh Xu lo lắng nói: "Nếu chuyện này truyền đến tiền triều thì chỉ sợ những quan ngự sử kia sẽ nói."

Hoàng đế xua xua tay: "Những việc này hoàng hậu không cần lo lắng, nếu ta đã làm thì sẽ biết kết thúc như thế nào."

Tiết Tĩnh Xu liền không nói gì nữa.

Hai người cùng đọc sách một lúc rồi đứng dậy chuẩn bị đi ngủ.

Trong màn, hoàng đế vẫn như thường ngày ôm nàng vào lòng, thuận tay nhéo nhéo dùng mũi hít sâu mấy hơi.

Hắn ngửi thấy mùi hơi khác thường, ngửi thêm vài lần mới nói: "Mùi hương trên người hoàng hậu hôm nay khác mọi khi."

Tiết Tĩnh Xu vô thức đưa tay lên ngửi nhưng cũng không thấy có gì khác, hương mấy hôm nay nàng hun còn là loại chưa được cải tiến.

Nàng bỗng nghĩ đến một chuyện, liền hơi xoay người, nhẹ giọng hỏi: "Có phải là mùi hơi tanh không?"

Hoàng đế ngửi lại vài lần, gật gật đầu: “Quả thật có hơi tanh.”

Tiết Tĩnh Xu không được tự nhiên nói: “Hay là bệ hạ quay về điện Sùng Đức ngủ đi.”

“Hoàng hậu nhẫn tâm mời ta ra ngoài sao?”

Tiết Tĩnh Xu nhỏ giọng nói: “Mùi trên người thiếp không dễ ngửi lắm, sợ bệ hạ không ngủ sâu được.”

Hoàng đế xua tay, “Điện Sùng Đức có mùi hương dễ chịu nhưng chẳng có hoàng hậu ta còn không ngủ được hơn. Huống hồ mùi trên người hoàng hậu không dễ thấy, ta cảm thấy rất tốt.”

Tiết Tĩnh Xu im lặng không nói gì, chỉ yên lặng nằm trong ngực hắn, một lát sau mới nói: “Nếu là mùa hè, thời tiết nóng bức, bệ hạ ôm thiếp cũng sẽ không ngủ được.”

Hoàng đế mới nói: “Chuyện này ta đã nghĩ sớm rồi, thời điểm mùa hè nóng nhất thì hoàng hậu đã cùng ta và hoàng tổ mẫu đến hạ cung rồi. Hạ cung mát hơn trong cung nhiều, có khi buổi đêm còn phải đắp chăm. Nếu vẫn cảm thấy nóng thì đặt các khối băng bên cạnh giường hoặc là trực tiếp đục một chiếc giường băng, thế là đủ mát rồi.”

Tiết Tĩnh Xu cũng chỉ thuận miệng nói, không ngờ bệ hạ đã nghĩ xa như vậy, hơn nữa còn vô cùng nghiêm túc đưa ra giải pháp.

Nàng lại trầm mặc, đối với ý tưởng của hoàng đế, từ trước đến nay nàng đều không có gì để nói.

46. Chương 46: Tắm Rửa

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Ngày hôm sau, Tiết Tĩnh Xu đến cung Trường Nhạc thỉnh an thái hoàng thái hậu.

Thái hoàng thái hậu vẫn như ngày thường giữ nàng lại nói chuyện.

Hai người nói về kinh Phật một chút, đột nhiên thái hoàng thái hậu đổi chủ đề hỏi nàng: “Đêm qua hoàng thượng ở lại cung Tê Phượng hả?”

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu vô cùng căng thẳng, gật đầu, đứng dậy thi lễ một cái rồi nói: “Là bệ hạ lo thân thể con bị lạnh, lo đêm con không ngủ được nên mới không theo quy củ, xin hoàng tổ mẫu đừng trách cứ bệ hạ, là do con không phải.”

Thái hoàng thái hậu nhìn nàng trong chốc lát mới cười nói: ”Đứa ngốc này, con cho rằng ta muốn trách con? Cái này cũng chẳng phải chuyện lớn gì, đám quan muốn nói thì cứ cho họ nói đi. Hoàng đế cả ngày bận trăm công ngàn việc, vì giang sơn, một giây cũng không được buông lỏng, trong hậu cung cho hắn thả lỏng một chút thì đã sao? Nếu lúc nào cũng bắt hắn căng như dây đàn thì chẳng mấy chốc người sẽ sụp đổ.

Huống hồ ta biết rõ xưa nay con là một người vô cùng tuân thủ lễ nghĩa, nếu không phải hoàng đế cứ khăng khăng như vậy thì sao con lại theo hắn? Cứ ngồi xuống đi, không cần căng thẳng như vậy.”

Tiết Tĩnh Xu hơi mấp máy môi rồi mới chậm rãi ngồi xuống.

Thái hoàng thái hậu lại nói: ”Nhìn con bảo vệ hoàng thượng như thế, ta rất vui. Vợ chồng là phải vậy, ngươi che chở ta, ta bảo vệ ngươi, trong tâm trong mắt đều là đối phương, như vậy mới có thể lâu dài.

Nhưng không thể chuyện gì con cũng nghe theo ý hoàng đế. Đôi khi hắn đưa ra yêu cầu không hợp lí thì con phải khuyên nhủ hắn. Chức trách của hoàng hậu không giống như các phi tử bình thường. Các phi tử kia chỉ một lòng nghĩ cách nhận được sủng ái của hoàng đế, sinh được hoàng tử là cả đời không cần lo nghĩ. Con là hoàng hậu, là mẫu nghi thiên hạ, thiên hạ chi mẫu, phải làm gương cho thiên hạ.”

Tiết Tĩnh Xu trịnh trọng gật đầu, “Dạ, cẩn tuân lời dạy bảo của hoàng tổ mẫu.”

Thái hoàng thái hậu nhìn nàng một cái, cầm tay nàng vỗ nhè nhẹ: "Chuyện hôm tiệc đón xuân ta cũng biết hết rồi. Tiết gia chúng ta chẳng có được mấy đứa con trai bản lĩnh.

Ngay cả những đứa con gái, trừ con ra, ta chẳng để được ai vào mắt.

Tứ cô nương của Đại phòng, ta thấy quá lẳng lơ. Qua mấy ngày nữa, ta sẽ tìm hôn sự cho nó, tìm một nhà khá giả gả đi, tránh cho nhà cửa náo loạn.

Còn muội muội ruột của con, xưa nay ta nghe nói tính khí nó kiêu căng không trị được, nhưng trong bữa tiệc lần này, trông nàng giống như một đứa bé nhu thuận yên tĩnh, chỉ là không biết tại sao thanh danh lại bị truyền ra như vậy."

Tiết Tĩnh Xu khẽ cười nói: "Hoàng tỗ mẫu không biết đâu, muội muội của con, ngoan thì ngoan nhưng không hề yên tĩnh một chút nào, chỉ là giả bộ lừa người mà thôi."

Hình như thái hoàng thái hậu có vẻ hứng thú, "Ồ? Thoạt nhìn cô nương này còn rất thích con, ta thấy nàng không còn nhỏ lắm, nếu con muốn có thể tìm hôn sự cho nàng."

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu nói: "Hôn nhân đại sự đương nhiên phải do cha mẹ làm chủ, tỷ tỷ như con đây chưa có phần xen vào."

Sao thái hoàng thái hậu không biết, nàng sợ mình nhúng tay vào sẽ khiến Tiết gia sinh ra vọng tưởng.

Trong lòng bà khẽ thở dài, không nhịn được nghĩ nếu đàn ông Tiết gia có thể có khí phách như hoàng hậu thì bà đã không cần lo lắng cho tiền đồ trong tương lai của nhà mẹ đẻ.

Bà thở dài: "Con làm rất tốt, về sau cứ như vậy đi. Tuy rằng với vị trí của chúng ta, nếu muốn tranh thủ chút lợi ích cho nhà mẹ để thì hoàng thượng cũng sẽ không nói gì nhưng không thể đỡ đàn ông Tiết gia lên được, nếu đưa họ lên quá cao, chỉ sợ rơi xuống sẽ rất đau. Thà rằng cứ để họ như thế này, đứng trên mặt đất, tuy không thể nở mày nở mặt như trước nhưng họ vẫn được hưởng không ít vinh hoa phú quý.

Nếu họ an phận thì có thể sống an ổn cả đời. Nhưng nếu không an phận thì con xem rồi khuyên trước mặt hoàng thượng, cách chức làm thứ dân cũng được mà đuổi ra khỏi kinh cũng tốt, dù thế nào giữ lại cho họ một mạng là được."

Tiết Tĩnh Xu lại gật đầu, "Con đều nhớ kĩ rồi, hoàng tổ mẫu cứ yên tâm."

Thái hoàng thái hậu nhìn nàng, thương tiếc nói: "Đứa bé ngoan, đến lúc đó làm khó cho con rồi. Nữ nhân chúng ta thật khổ, nếu hơi thiên vị nhà mẹ đẻ một chút thì vô số ánh mắt sẽ nhìn chằm chằm vào chúng ta, nói chúng ta lấy việc công làm việc tư. Nhưng nếu ta không có chút tình người nào thì lại có người nói ta vong ân phụ nghĩa."

Tiết Tĩnh Xu đáp lại: "Con không thèm quan tâm lời của người khác, hoàng tổ mẫu, chúng ta làm việc không thẹn với lương tâm là được rồi."

Thái hoàng thái hậu cười nói: "Đúng, đúng, không thẹn với lương tâm."

Mấy ngày sau, cuối cùng nguyệt sự của Tiết Tĩnh Xu cũng hết.

Vào buổi sáng, trước khi hoàng đế vào triều, hai người cùng ngồi vào bàn uống canh.

Đột nhiên hoàng đế hỏi: "Hôm nay thân thể hoàng hậu đã khỏi hẳn chưa?"

Hắn cứ cố chấp khẳng định, nguyệt sự của nữ tử chính là trên người có vết thương, bởi vậy nên lúc này mới dùng hai chữ "khỏi hẳn".

Tiết Tĩnh Xu không ngờ nguyệt sự của mình vừa đi hắn liền hỏi. Cũng không biết hắn có đếm trên đầu ngón tay không?

Nàng khẽ gật đầu nói: "Đã hết rồi."

Hoàng đế liền không nói gì nữa, cho đến khi hắn chuẩn bị vào triều, trước khi đi ra ngoài liền quay đầu nhìn Tiết Tĩnh Xu: "Nhất định đêm nay hoàng hậu phải nhớ chờ ta."

Dứt lời, không đợi Tiết Tĩnh Xu trả lời liền mang theo thái giám rời đi.

Tai Tiết Tĩnh Xu đỏ lên, cảm giác những lời này của hắn đều có thâm ý.

Cả bữa trưa và bữa tối hôm đó hoàng đế đều không tới.

Một mình Tiết Tĩnh Xu ăn bữa tối, đi vài vòng trong cung để tiêu thực rồi vào thiên điện đi tắm.

Mấy hôm nay vì thân thể bất tiện nên nàng chỉ dùng khăn ướt lau người là thôi, tuy nói thời tiết không nóng nhưng không được dính nước khiến cả người đều cảm thấy không được sạch sẽ.

Trong hồ tắm đã được đổ đầy nước ấm từ sớm, hoa trong Ngự hoa viên bắt đầu nở nên các cung nữ liền hái những bông hoa đẹp nhất thả vào trong bồn.

Hồ nước ấm bốc hơi nóng cùng hương thơm của hoa.

Tiết Tĩnh Xu vịn tay cung nữ cởi quần áo, chậm rãi bước vào hồ tắm, sau đó vẫy vẫy tay cho các nàng lui ra ngoài nghỉ ngơi, không cần hầu hạ nàng.

Cả người chìm trong làn nước ấm áp làm người ta vừa thoải mái dễ chịu vừa hài lòng, nàng dựa vào cạnh hồ chậm rãi vung vẩy nước, thậm chí còn hơi buồn ngủ.

Lúc nàng vừa ngủ vừa tỉnh chợt nghe thấy tiếng của hoàng đế truyền vào từ bên ngoài.

Nàng hơi mở mắt ra, còn chưa kịp phản ứng liền nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc bước vào phòng tắm.

Tiết Tĩnh Xu lập tức tỉnh tảo lại, đang định đứng dậy lấy khăn lau người thì thấy màn che hơi lay động. Người đã bước vào nên nàng đành trốn lại vào trong nước, để lộ một đôi mắt trợn tròn nhìn hoàng đế.

Hoàng đế thản nhiên nói: “Ta cũng chưa tắm, tắm cùng hoàng hậu đi.”

Tiết Tĩnh Xu liền từ từ di chuyển sang bên kia rời xa chỗ hoàng đế, cả người đều giấu vào trong nước.

Hoàng đế thoải mái cởi áo nới dây lưng.

Vốn nàng định cố chấp nhìn hoàng đế nhưng thấy quần áo của hắn từng món từng món rơi xuống, cuối cùng không nhịn được, mặt đỏ lên.

Bởi vì đưa lưng về phía hoàng đế nên nàng chỉ nghe thấy tiếng khi hắn bước vào nước, khi hắn bơi về phía nàng.

Tiết Tĩnh Xu hơi co người, không có ý định né tránh nên hoàng đế thuận thế ôm nàng vào lòng.

Hai người từng trần trụi đối diện nhau nhiều lần, nhưng đó là ở trên giường, dưới ánh đèn mờ, chứ đâu như lúc này, dưới ánh nến sáng như ban ngày, dòng nước dập dềnh giữa hai người, càng thêm phần lả lướt.

Hoàng đế cúi đầu ngửi mùi hương của nàng rồi nói: “Người hoàng hậu thơm quá.”

Tiết Tĩnh Xu không được tự nhiên nói: “Bệ hạ ngâm người trong này một lúc cũng sẽ được hương thơm vương trên người như vậy.”

Hoàng đế nói: “Được hương vương trên người sao có thể thơm bằng hoàng hậu.”

Tiết Tĩnh Xu thấy hắn chỉ chăm chăm nói chuyện mà thân thể không hề ướt hết liền cầm chiếc gáo ngọc hất nước vào người hắn.

Nàng có lòng tốt tắm cho hắn nhưng người nọ lại không cảm kích, một tay không an phận sờ chỗ đây một chút, bóp chỗ kia một cái.

Tiết Tĩnh Xu tự nhiên bị hắn bóp chỗ thịt mềm trên eo thì cả người run lên, vội vàng giãy ra, hơi trừng mắt: “Bệ hạ làm cái gì đấy?”

Hoàng đế sờ cằm, nói: “Là lỗi của ta, quên mất hoàng hậu sợ nhất là bị ngứa. Hoàng hậu yên tâm, lần sau ta sẽ không làm thế nữa.”

Nói xong liền thò tay ra trêu nàng.

Tiết Tĩnh Xu còn lâu mới tin hắn. Thấy hắn định đi qua liền vội vàng rẽ nước chạy sang bên kia.

Hoàng đế không nhanh không chậm theo sát phía sau.

Tiết Tĩnh Xu bị hắn ép vào trong góc, thật sự không thể trốn được nữa, đành mở to đôi mắt ngập nước cầu xin tha thứ.

Hoàng đế nói: "Đừng sợ, ta đâu có ăn thịt nàng."

Tiết Tĩnh Xu không có chỗ trốn, bị kéo vào ngực hoàng đế, căng thẳng phòng bị, sợ hoàng đế lại làm nàng ngứa nữa.

Hoàng đế thấy nàng hệt như con thỏ, hai lỗ tai dựng thẳng lên liền cúi đầu khẽ cắn nhẹ vào tai nàng: "Hoàng hậu thật đáng yêu."

Tiết Tĩnh Xu rụt cổ một cái rồi từ từ thả lỏng, nhẹ nhàng lấy tay đẩy hắn, "Bệ hạ tắm trước đi."

"Trước?" Hoàng đế tìm sơ hở trong câu chữ của nàng, "Vậy có phải tí nữa có thể xảy ra chuyện khác không?"

Tiết Tĩnh Xu nhìn hắn một cái, hơi xẵng giọng nói: "Bệ hạ cần gì phải nói vậy, thiếp đã bao giờ thật sự từ chối người đâu."

Hoàng đế khẽ gật đầu, "Hoàng hậu đúng là tri kỉ, rất hiểu ý ta."

Tiết Tĩnh Xu không để ý đến hắn, cầm chiếc gáo ngọc hất nước vào người hắn. Trong lòng lại nghĩ, nếu hắn thấy nàng là tri kỉ, rất hiểu ý hắn thì tại sao khi giày vò nàng lại càng ngày càng không hạ thủ lưu tình?

Hôm nay tắm mất rất nhiều thời gian, chờ đến khi hoàng đế tắm xong thì đôi tay của Tiết Tĩnh Xu đã nhăn nheo hết cả lại.

Nàng buông chiếc gáo chuẩn bị đứng lên.

Bỗng nhiên hoàng đế ôm nàng từ phía sau nói: "Ta ôm hoàng hậu đi lên."

Chẳng biết có phải do ngâm nước nóng lâu hay không mà người nàng ấm hơn mọi khi nhiều.

Tiết Tĩnh Xu khẽ dựa vào người hắn rồi lập tức lại cứng đờ. Bởi vì nàng cảm nhận được có một thứ gì đó nóng hổi đang chọc vào người nàng.

Mà chẳng cần suy nghĩ cũng biết đó là thứ gì

Dường như hoàng đế không phát hiện ra biến hóa trên người mình, ôm nàng bước lên bậc thang của phòng tắm, chậm rãi bước đi.

Bởi vì động tác bước lên cầu thang đó mà mỗi lần bước, chym của hắn lại đâm vào mông nàng.

Tiết Tĩnh Xu bị hắn đâm đến nỗi mặt đỏ sắp rỉ máu, cắn môi không nói gì.

Hoàng đế đặt nàng lên chiếc giường êm cạnh hồ tắm, mình cũng nằm lên theo, chống trên người nàng, tựa hồ hơi buồn rầu nói: "Xin hoàng hậu hãy giúp ta một chút, đột nhiên xuất hiện với bộ dạng như thế này sẽ bị người ta chê cười."

Ai dám chê cười ngươi? Huống hồ ngươi còn sợ bị người khác chê cười sao?

Còn không phải là thủ đoạn dỗ dành nàng à?

Nhưng dù biết đây là thủ đoạn của hoàng đế, Tiết Tĩnh Xu vẫn nhắm mắt lại, run rẩy vươn tay vòng lên cổ hắn.

47. Chương 47: Kiều Diễm

Editor: Lạc Lạc

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Hoàng thượng cúi đầu đặt một nụ hôn nhẹ nhàng như cánh bướm lên mi mắt nàng, hỏi: "Hoàng hậu đang suy nghĩ điều gì?"

Tiết Tĩnh Xu mở một bên mắt, liếc nhanh qua hắn rồi lại cụp xuống, không nói câu nào.

Hoàng đế đưa lưỡi lướt nhanh trên mí mắt của nàng.

Mí mắt Tiết Tĩnh run rẩy kịch liệt, hai tay ôm hoàng đế chặt hơn một chút, không nhịn được nhẹ giọng gọi hắn: "Hoàng thượng…"

Rõ ràng nàng vô thức kêu hoàng đế nhưng hắn lại cố tình xuyên tạc ý nàng: "A? Hoàng hậu đang nhớ ta sao? Đây là vinh hạnh của ta."

Tiết Tĩnh Xu mím chặt môi không lên tiếng, tránh việc lại bị hắn nắm thóp rồi nói lung tung.

Hai tay hoàng thượng chậm rãi chạy trên khắp cơ thể nàng, lúc này hai người không mặc xiêm y, ngay cả nước trên người cũng không lau khô mà cứ thế dính sát vào nhau.

Hoàng đế còn nói: "Chăm nuôi… nhiều ngày như vậy, cuối cùng hoàng hậu cũng có thêm chút thịt, ta không cần lo lắng đè hỏng nàng rồi."

Lúc hắn nói lời này thì đôi tay đang đặt trên ngực Tiết Tĩnh Xu nhéo nhéo đầy toan tính xấu xa.

Tiết Tĩnh Xu đành lặng lẽ đưa mắt nhìn hắn: "Thì ra lí do bệ hạ hao tổn tâm trí hối thúc thiếp ăn cơm là vì việc này."

Hoàng đế nói: "Bắt hoàng hậu ăn nhiều cơm là lo cho sức khỏe của nàng, thế nhưng nếu còn có chỗ tốt khác thì hưởng thụ một chút có là gì đâu?"

Tiết Tĩnh Xu lầm bầm: "Có phải bệ hạ lại xem quyển sách kia không? Vì sao mà miệng càng ngày càng xấu xa…"

Hoàng đế cúi đầu hôn nàng: "Nơi nào xấu xa? Hoàng hậu xem giúp ta một chút."

Âm thanh cuối cùng biến mất giữa môi hai người.

Cung nhân phục vụ đứng phía xa xa bên ngoài điện.

Tiểu thái giám tiến lên xin chỉ thị của Đức công công xem có cần đun nước nóng nữa không.

Đức công công lườm hắn một cái: "Cái này mà cần phải hỏi? Thằng nhóc đi nhanh đi, không tinh ý tí nào cả!"

Tiểu thái giám nhanh chân chạy đến Ngự thiện phòng truyền lời.

Đức công công giương tai nghe động tĩnh bên trong điện, nhưng làm cách nào cũng không nghe được tiếng nước thì không khỏi hoài nghi: Bệ hạ đi vào đó một mình chẳng phải là muốn thân mật với nương nương hay sao? Vì sao không có tí âm thanh nào? Đừng nói là hai người chỉ đơn thuần tắm xong rồi lên giường đi ngủ nhé.

Lời này nói ra kể cả bệ hạ tin thì Đức công công cũng không tin.

Qua một hồi lâu hắn mới nghe thấy hoàng đế sai người đưa nước nóng vào.

Đức công công vội vàng cùng mấy tiểu thái giám khỏe mạnh bê nước nóng vào.

Hắn cúi đầu chỉ huy thái giám đổi nước, liếc mắt qua thì thấy nương nương đang nằm trên giường êm bên hồ tắm, còn bệ hạ thì ngồi cạnh giường thuận tay mặc ngoại bào để lộ ra một mảng ngực lớn.

Lúc bấy giờ Đức công công mới hết nghi ngờ, bảo sao không nghe thấy chút động tĩnh nào, hóa ra bệ hạ và nương nương không nghịch nước.

Trong lòng hắn cảm thấy rất vui mừng, xem ra bệ hạ vẫn chăm sóc nương nương chứ không càn rỡ giống hắn tưởng tượng.

Sau khi đổi xong nước nóng hoàng đế vẫy tay cho bọn họ lui xuống, còn bản thân quay lại ôm Tiết Tĩnh Xu từ trong chăn ra, giúp nàng tắm rửa sạch sẽ.

Toàn thân Tiết Tĩnh Xu không có sức lực, mềm nhũn dựa vào người hắn.

Hoàng đế không hề biết nín nhịn bốn năm ngày, đến khi được thả sẽ không kiềm được sẽ như thế nào, chỉ là lúc này phía dưới lại có phản ứng.

Tiết Tĩnh Xu vô lực từ chối, muốn né tránh hắn.

Hoàng đế đưa tay ôm eo nàng, nhẹ giọng nói: "Đừng sợ, ta sẽ không làm chuyện đó với nàng trong nước, nó sẽ gây bất lợi với vết thương của nàng."

Tiết Tĩnh Xu không biết là nên khóc hay nên cười, chẳng lẽ phải cảm ơn hắn vì không có ý định làm gì nàng trong nước sao? Nghe ngữ khí của hắn rõ ràng đợi đến khi lên giường sẽ giày vò nàng vài lần.

Bên trong cung Tê Phượng đêm nay đến quá nửa ánh nến mới tắt.

Giờ mão ngày tiếp theo hoàng đế tinh thần sáng láng tỉnh lại.

Mí mắt Tiết Tĩnh Xu không động dù một cái, nàng ngủ rất sâu, quả thực đêm qua nàng đã bị giày vò ác liệt.

Hoàng đế sai cung nhân ra ngoài điện hầu hạ hắn, trước khi đi lại ra lệnh cho tiểu thái giám đến cung Trường Nhạc báo hôm nay thân thể hoàng hậu không thoải mái, không thể đi thỉnh an, chờ đến khi hắn bãi triều sẽ đến cung Trường Nhạc thỉnh tội.

Lúc Tiết Tĩnh Xu tỉnh lại trời đã sáng choang.

Nàng mở mắt ra, trong chớp mắt cảm thấy hốt hoảng, nhìn rõ sắc trời bên ngoài thì hoàn toàn thanh tỉnh, chống thân thể muốn ngồi dậy.

Nhưng chỉ mới khẽ động đã phát hiện thân thể giống như không phải của mình, tay chân bủn rủn vô lực không nghe nàng chỉ huy mà ngã lại về gối.

Cung nữ nghe thấy động tĩnh liền xin chỉ thị ở ngoài giường.

Tiết Tĩnh Xu mở miệng định nói mới phát hiện cổ họng khô rát, khẽ ho một tiếng rồi nói: "Hiện tại đã là giờ gì rồi? Có phải đã qua thời gian thỉnh an rồi không?"

Cung nữ nhỏ giọng: "Nương nương không cần lo lắng, bệ hạ đã sai người đi đến cung Trường Nhạc xin phép rồi ạ."

Mặt Tiết Tĩnh Xu nóng lên.

Lúc trước khi nguyệt sự đến nàng ngày ngày đúng giờ đi thỉnh an, vậy mà hôm qua nguyệt sự vừa hết thì hôm nay đã không rời được giường, thái hoàng thái hậu không biết sẽ nghĩ nàng như thế nào.

Vì vậy nàng âm thầm trách hoàng đế, đều tại hắn không biết tiết chế, làm cho nàng lỡ chuyện thỉnh an.

Nhưng nghĩ lại hoàng đế tuy không tiết chế nhưng cũng do nàng không có cách nào dứt khoát từ chối hắn.

Vì vậy cục diện bây giờ chẳng qua là do một bên phóng túng một bên dung túng tạo nên, trong chuyện này nàng cũng có lỗi nên không thể đổ hết lên người hoàng đế được.

Nàng che miệng ngáp một cái, thực sự không có sức đứng dậy nên đành uể oải gọi cung nữ vào hầu hạ.

Bọn họ xốc màn lên, cầm chậu rửa mặt rồi khăn vải nối nhau tiến vào.

Mấy vị nữ quan lớn tuổi vẫn bình thường, nhưng có vài tiểu cung nữ mới mười mấy tuổi thấy hoàng hậu nương nương không có thần thái lười biếng giống bình thường, trong lòng không rõ lí do chỉ thấy có chút khác biệt vô cùng kiều diễm, khuôn mặt liền đỏ ửng cúi thấp đầu không dám nhìn nữa.

Cũng may Tiết Tĩnh Xu không có sức nên cũng không chú ý đến mấy tiểu cung nữ, nếu không so với bọn họ… nàng càng cảm thấy không tự nhiên. muốn đào hố chôn mình hơn.

Vì nàng thức dậy muộn nên đồ ăn sáng cũng dùng muộn.

Lúc dùng xong đã là giờ tỵ, nàng ngồi trên ghế quý phi, lấy tay chống trán thì lại cảm thấy buồn ngủ.

Đúng vào lúc này, một nữ quan tiến lên nói: "Nương nương, mẫu thân nương nương Tần thị đưa bài tử lên muốn xin gặp nương nương."

Tiết Tĩnh Xu mở mắt ra, vừa ngồi ngay ngắn suy nghĩ nguyên nhân Tần thị tìm nàng vừa sai người chuẩn bị triệu kiến.

Nàng để cho cung nữ chải đầu trang điểm trịnh trọng một chút rồi thay y phục đi đến tiền điện.

Tần thị đi đằng sau nữ quan, vừa vào bên trong liền hành đại lễ: "Bái kiến nương nương."

"Mẫu thân không cần đa lễ." Tiết Tĩnh Xu đứng dậy đỡ bà đến chỗ ngồi, còn bản thân để cho cung nữ đỡ về ghế chủ vị.

Tần thị ngầm quan sát con gái lớn của mình, thấy sắc mặt nàng hồng hào, nhìn có vẻ đẫy đà hơn lúc ở nhà, trong lòng mừng thầm – xem ra kim thượng rất hài lòng nữ nhi của bà.

Có một nữ nhi được cưng chiều trong cung, địa vị của bà ở Tiết gia càng vững chắc, không những thế hai nữ nhi ở nhà cũng có tương lai tốt hơn.

"Vì sao hôm nay Ngũ muội không cùng tới?"

Tần thị nói: "Nó hay náo loạn, tới cũng không an phận nên thần để nó ở nhà học quy củ."

Tiết Tĩnh Xu nói: "Trời sinh Ngũ muội đã hoạt bát, cởi mở lương thiện, đây là chuyện tốt. Mẫu thân không cần gò bó, sẽ làm mất đi bản tính của muội ấy."

Tần thị khẽ thở dài: "Trước kia thần cũng cho là như vậy, đợi đến khi nó đủ tuổi mai mối mới phát hiện ra người người đều thích nữ tử ôn nhã văn tĩnh chứ không thích người như nó. Nếu không đưa nàng vào khuôn khổ, bắt nàng học quy củ thì chỉ sợ không ai thèm lấy."

Nàng nói xong lại nhìn Tiết Tĩnh Xu, thử thăm dò hỏi: "Nương nương ở trong cung có biết còn thanh niên tuấn kiệt nào chưa có hôn phối? Nếu hôn nhân của Uyển Uyển được nương nương gật đầu thì vinh hạnh biết bao."

Kỳ thực trong kinh thành có công tử trẻ tuổi nào chưa có hôn phối Tần thị còn rõ ràng hơn Tiết Tĩnh Xu nhiều, nhưng bà muốn hỏi như vậy để ngầm dò hỏi xem Tiết Tĩnh Xu có ý định thay Tiết Tĩnh Uyển chỉ hôn hay không mà thôi.

Tiết Tĩnh Xu chỉ nói: "Mẫu thân cũng nói, ta ở trong thâm cung nào biết chuyện bên ngoài."

Tần thị chưa từ bỏ ý định nói: "Phủ An thân vương còn chưa có vương phi. Mẫn thân vương cũng đã đến tuổi mai mối rồi…"

Tiết Tĩnh Xu hỏi: "Thật sao? Ta cũng không để ý, những việc này thái hoàng thái hậu đều có lo liệu."

Tần thị thấy nàng không tiếp lời mình đành phải kiềm chế xuống.

Thực ra, nếu là mấy tháng trước nàng nhờ mai mối cho nữ nhi cũng không dám hy vọng xa vời đến An thân vương hay Mẫn thân vương.

Bởi vì khi đó dù Tiết Tĩnh Uyển dựa vào cái danh cháu gái Thừa Ân công nhưng nếu một ngày ra ở riêng, cha nàng Tiết nhị lão gia cũng chỉ là một vị quan ngũ phẩm. Trong kinh thành có cả một đống như vậy, liệu có người nào để vào mắt?

Nhưng ngày hôm nay chi thứ hai Tiết gia có con vợ cả lên làm hoàng hậu, Tiết Tĩnh Uyển là muội muội ruột thịt với hoàng hậu, địa vị sẽ không giống như trước.

Tần thị không nhịn được mong muốn trong lòng, con gái lớn của nàng có thể làm hoàng hậu thì nữ nhi thứ hai được hôn phối cho thân vương làm vương phi cũng không tính là trèo cao chứ?

Nhưng Tiết Tĩnh Xu không tiếp ý của bà, bà đành tạm thời buông bỏ tâm tư này.

Làm sao Tiết Tĩnh Xu không biết suy nghĩ của bà nhưng vẫn không để trong lòng bởi vì Tần thị để ý đến hôn sự của hai vị thân vương, mà việc này thái hoàng thái hậu đã sớm suy tính, đâu đến lượt người khác khoa chân múa tay.

Nàng cũng có vài phần tình cảm với vị muội muội Tiết Tĩnh Uyển này, không đành lòng để muội ấy vì đại sự của người bên trên làm lỡ dở mai mối, vì vậy nói với Tần thị: "Ngày hôm trước thái hoàng thái hậu nói với ta, người nghe nói Ngũ muội muội là nữ tử kiêu căng nhưng đến khi gặp rồi mới thấy không giống. Nếu mẫu thân có thời gian đè ép muội muội học này học kia chi bằng đi điều tra xem ở bên ngoài ai đã bôi đen danh tiếng Ngũ muội rồi tìm cách làm sáng tỏ mới đúng. Nếu không cho dù học tốt quy củ cũng không có người biết."

Tần thị biến sắc, vội vàng hỏi: "Những điều nương nương nói là thật?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Ngay cả hoàng tổ mẫu trong cung cũng đã nghe tới, có thể hiểu bên ngoài thành đã lưu truyền thành cái dạng gì rồi, mẫu thân nói là thật hay giả?"

Tần thị nghe được tin này thì không ngồi yên được nữa, không lâu sau vội cáo từ.

Nàng đi rồi Tiết Tĩnh Xu lại tiếp tục xử lí một ít chuyện trong hậu cung.

Lần trước việc tranh chữ đồ cổ trong những cung bị mất đã xử lý mấy quản sự, bây giờ mới đề bạt người trẻ tuổi lên.

Tiết Tĩnh Xu sai bọn họ mỗi người phụ trách một phần, kiểm kê lại toàn bộ vật phẩm. Hai ngày nay liên tục có người ra vào bẩm báo.

Sau khi hai thái giám diện kiến nàng thì không còn ai đi vào, nàng liền tiến vào nội điện, dự định nghỉ một chút.

Lúc hoàng đế tới nàng còn chưa tỉnh.

Hoàng đế đi vào trong điện một mình, ngồi bên giường nhìn dáng vẻ say ngủ của hoàng hậu, sau đó từ trên đai lưng tháo xuống một cái ngọc bội, dùng tua rua phía dưới của nó gãi nhẹ vào mặt nàng.

Mặc dù Tiết Tĩnh Xu đang ngủ nhưng cũng cảm thấy khó chịu, nhíu mày lấy tay phẩy hai cái.

Hoàng đế thu lại tua rua, một lát sau thấy Tiết Tĩnh Xu an ổn ngủ thì lại bắt đầu dùng nó quấy nhiễu nàng.

Nhiều lần như vậy rốt cuộc Tiết Tĩnh Xu cũng tỉnh lại, mở to đôi mắt buồn ngủ mông lung nhìn hắn.

Hoàng đế không nhanh không chậm đeo ngọc bội lên nói: "Hoàng hậu nên dùng cơm trưa rồi."

Tiết Tĩnh Xu nhìn hắn một lúc, cuốn chăn lật người đưa lưng về phía hắn, nhắm mắt lại.

Người nào thích ăn trưa thì ăn thôi. Tối hôm qua không cho nàng ngủ cũng cho qua đi, ngày hôm nay khó khăn lắm mới yên tĩnh lại đến trêu chọc nàng, thật không coi người khác ra gì.

Hoàng đế ngồi tại chỗ đợi một lúc không thấy hoàng hậu đứng dậy thì thăm dò nhìn đã thấy hoàng hậu lại ngủ.

Hắn đem ngọc bội cởi xuống, bắt đầu trò cũ.

Hắn trêu chọc hăng say thì Tiết Tĩnh Xu mắt cũng không thèm mở nói: "Thân thể ta không khỏe, không có cách nào hầu hạ hoàng thượng, mời hoàng thượng tự dùng bữa trưa bữa tối, đêm này cũng nghỉ ở điện Sùng Đức đi."

Động tác hoàng đế cứng đờ.

48. Chương 48: Đút Đồ Ăn

Editor: Lạc Lạc

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Tiết Tĩnh Xu nói xong thì nửa ngày cũng không thấy hoàng đế đáp lại. Nàng thấy hắn không có động tĩnh gì, trong lòng cũng hơi tò mò, đang định lén mở mắt ra nhìn thì thấy trên trán có một bàn tay áp lên.

Hoàng đế dùng bàn tay sờ sờ trán Tiết Tĩnh Xu sau đó sờ lại mình, thấy không có gì khác biệt định chồm người qua trực tiếp dùng trán để kiểm tra.

Tiết Tĩnh Xu ngạc nhiên mở cả hai mắt, lấy tay đẩy ngực hắn hỏi: "Bệ hạ đang làm gì đấy?"

Hoàng đế nói: "Vừa rồi hoàng hậu nói thân thể không khỏe, ta muốn xem có phải phát sốt không? Cho người đi gọi thái y đến đây."

Tiết Tĩnh Xu sửng sốt, có chút dở khóc dở cười. Rõ ràng nàng đang nói lẫy với hoàng đế, không ngờ hắn chỉ nghe nửa đầu, không tìm hiểu vì sao nàng không vui mà lo lắng cho thân thể của nàng.

Tiết Tĩnh Xu cảm thấy bất đắc dĩ nhưng trong lòng lại tựa như có dòng nước ấm chảy qua.

Đã không còn buồn ngủ, nàng xốc chăn lên chuẩn bị đứng dậy: "Chỗ nào cũng khỏe cả, chỉ là thiếp thuận miệng nói thôi. Bệ hạ đừng coi là thật chứ, cứ cho người truyền thiện đi."

Hoàng đế đè nàng lại, không cho đứng dậy, trịnh trọng nói: "Vẫn nên để cho thái y tới nhìn một chút, đêm qua ta càn rỡ làm cho hoàng hậu phải chịu tội, là do ta không phải, ta nhận lỗi với nàng."

Tiết Tĩnh Xu không được tự nhiên, chuyển ánh mắt sang một bên rồi cất tiếng: "Bệ hạ nói điều này làm gì? Tục ngữ nói một cây làm chẳng nên non, nếu tối hôm qua thiếp không tình nguyện..."

Nàng không nói được tiếp, nét mặt đỏ ửng sau đó sửa lại lời nói: "Không cần làm phiền thái y, thiếp nghỉ ngơi một ngày đã thấy tốt hơn nhiều."

Hoàng đế thấy mặt nàng đỏ ửng, vươn đầu ngón tay vuốt ve: "Gương mặt của hoàng hậu còn tươi đẹp hơn hoa trong Ngự hoa viên nhiều."

Tiết Tĩnh Xu bị hắn sờ ngứa, đưa tay bắt ngón tay đang tác oai tác quái của hắn lại, giữ trong lòng bàn tay rồi nhìn hoàng đế nói: "Bệ hạ đọc những lời này trong sách có đúng không?"

Lần đầu tiên ánh mắt hoàng đế dao động, hắn không xác định nói: "Rõ ràng như vậy sao? Làm sao hoàng hậu liếc mắt là phát hiện ra?"

Tiết Tĩnh Xu thầm nghĩ, sao không rõ ràng? Đàng hoàng khen người ta như vậy không phải bản tính của người.

Giống như trước đây, nói nàng là một mỹ nhân, nói nàng đáng yêu, còn hôm nay bảo mặt nàng mềm mại. Nếu là người bình thường thì còn biết khen người khác còn từ miệng hoàng đế nói ra thì nhất định hắn học ở chỗ khác chứ không phải bản thân hắn tự nói.

Thế nhưng, Tiết Tĩnh Xu không nói thật cũng vì muốn lưu lại cho hoàng thượng chút mặt mũi: "Thiếp đoán bừa thôi."

Lời nói của hoàng đế lại có chút cảm thán: "Hoàng hậu đoán vô cùng chuẩn, hai ngày nay ta lại vô tình đọc được một thoại bản. Bên trong có vị thư sinh luôn không ngớt lời khen ngợi cô gái kia, ta thấy một đống lời khoác lác sáo rỗng, chỉ có câu này nói nữ tử sắc đẹp như hoa mới tương xứng với hoàng hậu."

Tiết Tĩnh Xu bị hắn khen mà lúng túng, kiên trì nói rằng: "Nếu thiếp là hoa xuân thì bệ hạ chính là cây tùng bách uy nghiêm."

Hoàng đế gật đầu, không chút khách khí nhận lời khen ngợi.

Tiết Tĩnh Xu sợ hắn lại thốt lên gì, vội vàng nói tiếp: "Hoàng thượng mau sai người bày thiện đi."

Nếu nói nữa nàng sẽ buồn ngủ.

Hoàng đế ngăn lại: "Hoàng hậu cứ ngồi ở trên giường, ta sai người đem bữa trưa đến."

Tiết Tĩnh Xu bị hắn dùng tay giữ lại, không thể động đậy, chỉ có thể theo lời hắn.

Nàng chống tay ngồi xuống, tiện tay cầm gối đỡ dưới lưng.

Hoàng đế nhìn thấy hỏi: "Thắt lưng hoàng hậu làm sao vậy?"

Tiết Tĩnh Xu ấp úng: "Không có gì."

Hoàng đế suy nghĩ một chút lại hỏi: "Có phải do tư thế đêm qua…"

Tiết Tĩnh Xu vội nói: "Bệ hạ đừng nói nữa."

Hoàng đế lập tức ngừng lại.

Một lát sau thái giám bắt đầu dâng bữa trưa lên, hoàng đế ngồi bên cạnh Tiết Tĩnh Xu đột nhiên nói ra một câu: "Thắt lưng hoàng hậu thật là mềm mại."

Mặt Tiết Tĩnh Xu đỏ bừng, nàng cho rằng vừa nãy bảo hắn đừng nói thì chuyện này coi như cho qua, ai ngờ bây giờ hắn lại nhắc tới.

Hoàng đế không đợi nàng lên tiếng, vươn tay xoa bóp lúc nặng lúc nhẹ trên eo nàng.

Tiết Tĩnh Xu liền quên mất lời muốn nói, vội vàng chặn lại: "Bệ hạ, không được."

Hắn nói: "Lúc thân thể ta không khỏe hoàng hậu đã từng giúp ta xoa bóp. Hôm nay đến lượt ta hầu hạ nàng."

"Nhiều người đang nhìn." Tiết Tĩnh Xu nhỏ giọng nói.

Từ xưa đến nay hoàng hậu hầu hạ hoàng thượng là chuyện thường tình, nhưng hoàng đế hầu hạ hoàng hậu lại là việc nói ra không ai dám nghe chứ đừng nói là có thật.

Hoàng đế dỗ dành nàng: "Không sao, nàng xem ai dám nhìn nàng? "

Tiết Tĩnh Xu ngẩng đầu liếc một cái, quả thực mấy thái giám cung nữ kia đều cúi đầu, cúi còn thấp hơn nàng một chút, ai cũng chuyên tâm làm công việc trong tay mình hệt như không nhìn thấy thứ gì hay nghe thấy điều gì.

Hoàng đế xoa xoa bóp bóp một lúc thấy tư thế này không thuận tiện liền ôm Tiết Tĩnh Xu vào ngực, hai tay ở phía sau đè thắt lưng nàng xuống.

Bên trong điện dù đứng đầy người nhưng lại không có một tiếng động, những cung nữ, thái giám lúc đặt bát đĩa xuống còn không phát ra âm thanh chứ đừng nói là ngẩng đầu nhìn.

Tiết Tĩnh Xu nhập cung gần một tháng, thường xuyên thấy cảnh tượng như vậy nhưng vẫn không quen với bầu không khí này.

Cảm giác mấy người đang đứng đây không giống người sống, nhưng rõ ràng bọn họ đang sống sờ sờ.

Hoàng đế nhìn ra được nàng không tự nhiên, vẫy tay cho người lui xuống, ngay cả nữ quan hầu thiện cũng đi ra.

Tiết Tĩnh Xu nhẹ giọng hỏi hắn: "Bệ hạ, trong cung vẫn luôn như vậy sao? Nhiều người nhưng lại giống như không có ai?"

Hoàng đế hỏi ngược lại: "Sao lại không có? Không phải có nàng và ta sao?"

Tiết Tĩnh Xu không nói tiếp, chỉ nhẹ nhàng tựa vào ngực hắn.

Khó khăn lắm mới có một lần nàng chủ động nhưng lại làm cho hoàng đế hiểu lầm.

Hắn lại sờ sờ trán Tiết Tĩnh Xu, hỏi nàng: "Làm sao vậy? Có phải lại khó chịu chỗ nào hay không?"

Tiết Tĩnh Xu buồn cười lắc đầu, một chút tình cảm ám muội vừa nãy đã biến mất.

Nàng nói: "Eo của thiếp đã hết đau, bệ hạ cứ dùng bữa trước đi."

“Ta tiếp tục giúp hoàng hậu xoa bóp, hoàng hậu đút cho ta ăn, như thế nào?”

Tiết Tĩnh Xu nghĩ thầm, thế thì thà hoàng đế tự ăn còn nàng ngồi một bên xoa bóp eo của mình cho rồi.

Nàng khẽ đẩy hoàng đế: “Bệ hạ đừng đùa nữa, buổi chiều còn nhiều chính vụ phải làm, không thể lãng phí quá nhiều thời gian ở chỗ thiếp.”

Hoàng đế thấy nàng không đồng ý thì xoa bóp thêm một lát rồi để nàng ngồi bên cạnh mình.

Tiết Tĩnh Xu thay hoàng đế sắp xếp chén đĩa xong chỉ vào một món ăn nói: “Đây là món ăn hôm nay Ngự thiện phòng mới trình lên, gọi là thịt bò chay xào, thịt bò là do đậu tương làm ra, bệ hạ nên ăn thử xem.”

Hoàng đế gật đầu, gắp lên một miếng, nhai hai cái rồi nuốt xuống.

Tiết Tĩnh Xu thấy thì lắc đầu, hoàng đế nguyện ý ăn là được, nàng không có yêu cầu gì khác.

Hoàng đế ăn xong lại lấy thêm một miếng nói: “Hoàng hậu mở miệng.”

Tiết Tĩnh Xu vô thức hé miệng, hoàng đế lập tức đút một miếng thịt bò vào miệng nàng.

Tiết Tĩnh Xu không phòng bị nên nước dùng của thức ăn chảy xuống khóe miệng, vội vàng dùng khăn lau sạch rồi lại phải nhai một lúc mới nuốt xuống.

Thấy hoàng đế chuẩn bị gắp cho nàng, Tiết Tĩnh Xu vội vàng khoát tay nói: “Thiếp tự mình làm, bệ hạ không cần lo cho ta.”

Hoàng đế đang gắp miếng thịt liền chuyển phương hướng, đặt lên trên đĩa trước mặt Tiết Tĩnh Xu, nói: “Mời hoàng hậu đút cho ta.”

Tiết Tĩnh Xu cho là mình nghe nhầm, sửng sốt một lúc hỏi: “Bệ hạ nói cái gì?”

Hoàng đế lại nói: “Miếng thịt này, hoặc là ta đút cho hoàng hậu, hoặc là hoàng hậu đút cho ta, hoàng hậu chọn cái nào?”

Tiết Tĩnh Xu thăm dò hỏi: “Không chọn được chứ?”

Hoàng đế nói: “Nếu không chọn tức là chọn cả hai.”

Tiết Tĩnh Xu không cam lòng nói: “Sao lại có thể bá đạo như vậy?”

Hoàng đế nhìn nàng lại hỏi: “Hoàng hậu chọn loại nào?”

Tiết Tĩnh Xu không nói chuyện.

Hoàng đế nói: “Nếu hoàng hậu không chọn thì để ta chọn thôi.”

Tiết Tĩnh Xu biết, nếu giao cho hoàng đế chọn không chừng hắn sẽ chọn cả hai cái.

Nàng không còn biện pháp, hiện tại bản thân không muốn ăn thịt bò đành phải nói: “Mời bệ hạ mở miệng.”

Hoàng đế nghe lời há miệng.

Tiết Tĩnh Xu gắp miếng thịt lên, không nhìn ánh mắt của hoàng đế mà chỉ nhìn chằm chằm miệng hắn, đưa thịt vào rồi định lấy đũa ra.

Nhưng mà động tác hoàng đế nhanh hơn, cắn lấy đôi đũa của nàng.

Tiết Tĩnh Xu không rút ra được, chỉ đành giương mắt nhìn về phía hắn.

Lúc này hoàng đế mới chậm rãi buông ra, liếm liếm đôi đũa nói: “Quả nhiên hương vị rất ngon.”

Hai tai Tiết Tĩnh Xu nóng lên, nhìn đôi đũa có cảm tưởng nhìn thấy nước miếng của hoàng đế.

Đôi đũa này, tiếp tục dùng không được, mà không dùng cũng không được.

Hoàng đế không hề phiền não, vô cùng khoái trá.

Tiết Tĩnh Xu giằng co một lát, quyết định lừa gạt bản thân không nhìn thấy hành động vừa rồi của hoàng đế. Dù sao… dù sao nước miếng của hoàng đế không phải nàng chưa từng nếm qua…

Nàng định dùng lời lẽ này trấn an bản thân, nhưng mà nghĩ một hồi trên mặt càng đỏ hơn, chỉ đành cúi đầu vội vã dùng cơm để che giấu.

Ăn xong bữa trưa, buông chén đũa xuống thì hoàng đế và Tiết Tĩnh Xu đi tản bộ ở hoa viên trong cung Tê Phượng.

Hoàng đế nói: "Ta nghe nói sáng sớm Tần phu nhân vào cung."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, cũng không có ý định gạt hoàng đế mà cứ nói thật: "Mẫu thân đến vì việc hôn nhân của Ngũ muội."

"Ồ?" Hoàng đế hỏi: "Có phải muốn cùng nhà nào thành hôn, có cần tứ hôn hay không?"

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu: "Việc này bệ hạ đừng nhúng tay, Tiết gia không có cái vinh dự này."

Lúc đầu Tần thị còn muốn nàng tứ hôn cho Tiết Tĩnh Uyển, thậm chí còn muốn kết thân cùng một vị thân vương, nếu như để cho hoàng đế ban thưởng chỉ sợ nhà họ Tiết sẽ càng muốn nhiều hơn.

Hoàng đế còn nói: "Ta nghe nói Tần phu nhân có ý với lão bát và lão thập?"

Việc này buổi sáng Tần thị mới chỉ nói qua ở cung Tê Phượng mà hiện nay hoàng đế đã biết, hiển nhiên trong cung có tai mắt của người.

Nhưng hắn vẫn không cấm kỵ mà nói ra trước mặt nàng.

Tiết Tĩnh Xu chỉ bất ngờ hoàng đế thẳng thắn chứ không có tức giận.

Bởi vì nàng biết rõ, trong cung không những có tai mắt của hoàng đế còn có tai mắt của thái hoàng thái hậu, không chừng còn có của mấy vị Thái phi khác.

Nàng lắc đầu nói: "Chẳng qua mẫu thân thuận miệng nói một chút, bệ hạ không cần để ý."

Hoàng đế nói: "Nếu như là lão thập cũng không phải không được, hắn và muội muội nàng tuổi cũng xấp xỉ, nhưng có lão bát là không thích hợp, còn nguyên nhân hiện tại không tiện nói ra, sau này hoàng hậu sẽ biết."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu: "Những lời bệ hạ nói thiếp đều nhớ kỹ."

Hoàng đế nói: "Những điều hoàng hậu nói ta cũng đều nhớ kỹ."

Tiết Tĩnh Xu buồn cười nhìn hắn: "Thiếp lại không nhớ kỹ những gì từng nói, không bằng bệ hạ thay thiếp nghĩ lại một chút?"

Hoàng đế nói: "Hoàng hậu nói muốn ta dùng bữa trưa bữa tối một mình, lại muốn ta tối nay về điện Sùng Đức nghỉ ngơi. Không biết lúc này có nên thu lại điều đã nói, tha cho ta một lần?"

Tiết Tĩnh Xu không ngờ trước đó hoàng đế đã nghe vào những lời này, lúc trước hắn không đáp còn khiến nàng tưởng hắn không để trong lòng, xem ra mọi chuyện đều là mưu kế của hắn.

Vừa rồi hắn nhìn nàng có hơi tức giận nên cố ý không đề cập đến, ngược lại còn quan tâm thân thể nàng không khỏe ở đâu.

Chờ đến khi nàng hết giận thì nói ra chuyện này để tranh thủ lợi ích lớn nhất.

Nàng nghĩ thầm, có phải hoàng đế đem hết mưu kế trị quốc lên người nàng hay không?

Nhìn hắn quanh co uyển chuyển như vậy làm sao nàng có thể không biết xấu hổ chặn hắn ngoài cửa?

Hoàng đế nhận được lời đồng ý của nàng, lúc này mới nhẹ nhàng đi xử lí chính vụ.

49. Chương 49: Hôn Nhẹ

Editor: Lạc Lạc

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Một ngày trời trong nắng ấm, hoa đào trong Ngự hoa viên đều đã nở, Tiết Tĩnh Xu đi tản bộ ngắm hoa cùng thái hoàng thái hậu.

Hai người bước chậm tới gốc cây đào, thái hoàng thái hậu nói: "Lần trước đã nói với con, chọn cho Tứ muội con một mối hôn sự, ta thấy Nhị công tử Định Viễn Hầu gia không tệ, con thấy sao?"

Định Viễn Hầu Lâm gia là võ tướng thế gia, lấy công trạng phong ấn Hầu.

Trong đó, lão Định Viễn Hầu, giữ danh Định Viễn Hầu cùng Đại công tử nhà hắn có thể chỉ huy mười vạn đại quân.

Chỉ có Nhị công tử Hầu gia từ bé đã không thích rong ruổi chốn sa trường giống cha và anh trai, ngược lại là thư sinh nhã nhặn xuất chúng có tài, năm nay mới hai mươi tuổi đã có công danh cử nhân, chờ đến kỳ thi mùa xuân năm sau, muốn đứng trong ba hạng đầu cũng không phải không thể, là một thanh niên tài tuấn. (*)

(*) Tài: có tài; tuấn là anh tuấn.

Lâm gia và Tiết gia có thể coi là môn đăng hộ đối, mà vị Nhị công tử Lâm gia và Tứ cô nương Tiết phủ một người tuấn mỹ một người xinh đẹp, vô cùng xứng đôi.

Thái hoàng thái hậu tuy đã nói qua nữ tử của Tiết gia ngoài Tiết Tĩnh Xu không ai đáng cho bà để mắt tới, nhưng cũng vì là nhà mẹ đẻ nên người vẫn giúp các muội muội chọn chồng, cũng đã có lòng rồi.

Tiết Tĩnh Xu nói: "Con nhớ lúc tổ chức tiệc rượu nguyên tiêu Lâm Nhị công tử có làm một bài thơ, đúng là tài mạo song toàn. Nếu là Tứ muội chắc hẳn hai người sẽ rất hợp."

Thái hoàng thái hậu gật đầu.

Lần tứ hôn này là hoàng ân, cũng cho Tiết gia một lời cảnh cáo.

Nếu Tiết Tĩnh Viện biết thu tay, ngừng những tâm tư không nên có thì cuộc hôn sự này sẽ là một đôi đẹp, sau này dù không mang lại giàu sang phú quý tột cùng thì cũng có thể được phong cáo mệnh phu nhân.

Nếu nàng không biết thỏa mãn, vậy thái hoàng thái hậu cũng không muốn nhúng tay vào việc này, về sau tốt xấu đều do trời định.

Tiễn thái hoàng thái hậu hồi cung rồi sau đó Tiết Tĩnh Xu nhìn cả vườn đào, đột nhiên nổi ý muốn sai người đi lấy nụ hoa làm rượu hoa đào.

Ban đêm lúc hoàng đế tới thì cung Tê Phượng vẫn còn mùi hoa đào ngào ngạt chưa bay hết.

Hoàng đế ngạc nhiên nói: "Có phải hoàng hậu chuyển hoa đào trong Ngự hoa viên qua đây hết rồi không."

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Bệ hạ thử tìm xem có bóng dáng cây nào."

Tất nhiên hoàng đế không tìm ra.

Tiết Tĩnh Xu chỉ vào một chỗ đất ngoài hành lang: "Thiếp chôn mười vò rượu hoa đào dưới đó, năm sau lúc hoa đào nở mời bệ hạ thưởng thức cùng."

Hoàng đế nói: "Ta cảm ơn ý tốt của hoàng hậu trước. Hôm nay hoàng hậu đi dạo Ngự hoa viên có nhìn thấy cây mận đã có quả chín hay chưa."

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu: "Nhìn vẫn rất xanh, có vẻ còn chua."

Hoàng đế nói: "Xanh cũng có hương vị riêng của nó. Đức Lộc, ngươi sai hai người đi hái mận sau đó đưa đến Ngự thiện phòng xử lí."

Đức công công nhận lệnh lui ra ngoài.

Hoàng đế ngồi cạnh Tiết Tĩnh Xu, cầm lấy quyển sách trong tay nàng lật xem.

Tiết Tĩnh Xu giải thích: "Lúc trước ở trên núi thiếp đã nhìn thấy phương pháp ngâm rượu hoa đào, chỉ là sư phụ trong am ni cô không cho phép bọn thiếp uống rượu. Hôm nay nhìn cả vườn đào khiến thiếp nghĩ tới nên sai Ngự thiện phòng làm mười vò rượu cất."

Hoàng đế nghe nàng nói đến rượu liền nhớ lại bộ dạng khi say rượu của nàng, nói: "Hoàng hậu có nhớ rượu hoa quả không?"

Tiết Tĩnh Xu nhìn hắn một cái, lấy sách lại: "Bệ hạ muốn nói gì?"

Hoàng đế nói: "Năm sau lúc uống rượu hoa đào không cho người ngoài nhìn thấy, nếu không… chỉ sợ phượng uy của hoàng hậu không còn lại tí gì."

Tiết Tĩnh Xu biết hắn lại muốn cười nhạo mình, liền không cho hắn cơ hội cầm sách đi vào trong nội điện.

Hoàng đế cũng đi vào theo.

Tiết Tĩnh Xu cất sách đi, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hôm nay đã mười lăm, giờ này một tháng trước nàng đang ở nhà đợi gả, trong lòng không rõ tương lai sau này.

Bây giờ vẫn chưa tới một tháng, nàng đã ở trong cung nhưng tâm tình lại có biến hóa rất lớn.

Hoàng đế đứng sau lưng nàng cũng ngẩng đầu ngắm trăng tròn.

Tiết Tĩnh Xu quay đầu, thấy hoàng đế đứng thẳng không nhúc nhích, mặc dù hai mắt đang nhìn vầng trăng nhưng ánh mắt giống như đi vào nơi khác.

Nàng nhẹ giọng hỏi: "Bệ hạ nghĩ tới điều gì?"

Không biết có phải hoàng đế nghĩ tới điều gì rồi thất thần hay không mà không trả lời nàng.

Tiết Tĩnh Xu không quấy rầy hắn nữa, lẳng lặng đứng bên cạnh.

Sau một hồi, nàng cảm thấy hoàng thượng chầm chậm thở một hơi rồi nói ra: "Mười năm trước, cũng là một đêm trăng tròn như thế này, mẫu phi của ta rơi xuống giếng bỏ mình."

Tiết Tĩnh Xu trợn mắt, không ngờ sự tình lại là như vậy, cũng không biết an ủi hoàng đế như thế nào, trầm mặc không tới gần hắn.

Hoàng đế kéo nàng qua, vỗ nhè nhẹ vài cái: "Hoàng hậu không cần suy nghĩ nhiều, đôi khi chết cũng là giải thoát."

Tiết Tĩnh Xu tựa vào ngực hắn không nói gì.

Đối với một vài người, chết có thể là giải thoát, nhưng đối với người sống thì những lời này chẳng qua chỉ là an ủi mà thôi.

Đối với mẫu thân Lệ phi của hoàng thượng, bởi vì bà chết sớm, khi còn sống không được sủng ái nên Tiết Tĩnh Xu cũng không nghe được bao nhiêu lời đồn đại.

Chỉ mơ hồ biết bà lúc mới vào cung cũng được sủng ái vô cùng.

Lúc ấy bà vô cùng hoan hỉ, có khi còn vượt qua danh tiếng của Sở quý phi, nhưng sau khi sinh hạ Lục hoàng tử thì nhanh chóng mất đi sủng ái.

Tẩm cung Cam Lộ điện của bà, thậm chí về sau có người còn gọi là lãnh cung. Mà bà cũng ở trong lãnh cung kết thúc cuộc đời ngắn ngủi của mình.

Hoàng đế ôm lấy Tiết Tĩnh Xu đi tới nhuyễn tháp ngồi xuống.

Lúc này còn có cung nhân ở phía sau, nếu là bình thường hai người thân thiết Tiết Tĩnh Xu sẽ cảm thấy không được tự nhiên, nhưng ngày hôm nay cũng thuận theo hoàng đế.

Hoàng đế cúi đầu nhìn nàng, dùng đầu ngón tay khều khều lông mi của Tiết Tĩnh Xu: "Đợi đến mùa hè hoàng hậu có hai cây quạt nhỏ mang theo bên mình, có lẽ không cần lo lắng khí trời nóng bức nữa rồi."

Tiết Tĩnh Xu trầm mặc trong chốc lát không hiểu hắn đang nói gì.

Hoàng đế còn nói: "Lúc đó hoàng hậu nhớ chớp mắt nhiều một chút, thay ta quạt gió luôn."

Lúc này Tiết Tĩnh Xu mới hiểu ý tứ của hắn, cảm thấy dở khóc dở cười, mình vẫn đang lo lắng tâm tình của hắn, vậy mà hắn đã có tâm tư nói chuyện không đâu rồi, cuối cùng ai mới là người trong cuộc chứ.

Thế nhưng hoàng đế lạc quan khiến lòng nàng yên tâm rất nhiều.

Hoàng đế gảy gảy khiến mi mắt nàng ngứa ngáy, ăn miếng trả miếng nàng cũng nhẹ nhàng nhéo lông mi của hắn.

Chỉ là đôi lông mi này khác của nàng, vừa đen vừa cứng, ngắn ngủi thẳng tắp cực kì cương ngạnh.

Nàng nói: "Thiếp có hai quạt nhỏ còn bệ hạ có hai thanh kiếm."

Hoàng đế nghiêm túc nói: "Đợi đến Lễ săn bắn sẽ dùng hai hàng kiếm lợi hại này săn đầu lộc cho hoàng hậu đỡ thèm."

Tiết Tĩnh Xu cười ra tiếng, không ngờ hoàng đế cũng sẽ nói những lời trẻ con như vậy.

Hai người đang trêu ghẹo nhau thì Đức công công bưng đĩa mận đã được xử lí vào.

Quả mận bị xát muối khiến vỏ càng xanh, nhìn cũng khiến cho người ta chảy nước miếng.

Hoàng đế lấy một quả đưa cho Tiết Tĩnh Xu.

Tiết Tĩnh Xu vội xua tay: "Bệ hạ cứ ăn đi, thiếp không chịu được vị này."

Hoàng đế cũng không miễn cưỡng, ném vào trong miệng mình, cắn răng rắc vài cái rồi phun hạt ra.

Tiết Tĩnh Xu thấy thế nước miếng tràn ra, cảm giác bị vị chua đánh bại, kỳ quái hỏi: "Vì sao bệ hạ lại thích ăn loại quả này?"

Hoàng đế lại hỏi nàng: "Hoàng hậu có nhớ cây mận bị ta đánh dấu ký hiệu trong vườn?"

Tiết Tĩnh Xu gật đầu.

Hoàng đế tiếp tục nói: "Trước đây trong Ngự hoa viên không có vườn mận, chỉ có một hai cây nhỏ, một mảnh vườn này là mấy năm trước ta sai người gieo xuống. Khi còn bé mỗi khi mùa xuân đến ta lại trốn dưới tàng cây, toàn bộ mận trên cành đều vào trong bụng ta. Thứ quả này mùi vị thông thường, ăn nhiều còn bị trướng khí nhưng lại rất chắc bụng."

Tiết Tĩnh Xu ngẫm lại, hiểu rõ vì sao hoàng đế muốn ăn loại quả này.

Nàng nghĩ tới hồi bé hoàng đế bị người khác đối xử hà khắc đến mức cơm cũng không đủ no, cảm thấy rất tức giận, nhịn không được hỏi hắn: "Khi đó hoàng tổ mẫu có biết những gì bệ hạ gặp phải không?"

Hoàng đế lại cho tiếp một quả mận vào trong miệng: "Hoàng tổ mẫu không chỉ có một mình phụ hoàng là con trai, cũng không phải chỉ có một đứa cháu trai là ta. Người vì ta mà ra mặt nhưng có thể che chở được bao nhiêu, tất cả những ai sỉ nhục ta ta đều ghi nhớ trong lòng, sau đó bắt bọn họ trả lại gấp trăm gấp ngàn lần."

Tiết Tĩnh Xu không nói gì.

Hoàng đế dừng động tác trong tay, nhìn nàng nhẹ giọng hỏi: "Hoàng hậu cảm thấy ta không đúng?"

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu, nói: "Thiếp chỉ kính nể hoàng thượng còn nhỏ đã biết nhịn nhục, mạnh mẽ hơn thiếp rất nhiều."

Hoàng đế bỏ mận xuống, đi tới ôm nàng nói: "Ta biết Tiết gia có vài người khi dễ nàng, ta giúp nàng báo thù được không?"

Tiết Tĩnh Xu khẽ cười nói: "Trước đây người thất lễ với thiếp chỉ là hạ nhân trong phủ, sau khi được hoàng thượng phong hậu thì lão thái quân đã xử lí những người đó, không đáng để bệ hạ phải động tay."

Hoàng đế nói: "Ngoại trừ hạ nhân vẫn còn những người khác."

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu: "Bọn họ không khi dễ thiếp, chỉ là không để tâm đến thiếp. Vì ban đầu họ không quan tâm nên bây giờ thiếp cũng không quan tâm bọn họ. Nếu bệ hạ vì thiếp mà động tay thì người ta lại cho là thiếp để ý. Sau này nếu nhà họ Tiết có làm gì vi phạm kỷ cương bệ hạ cũng đừng nhẹ tay, càng không cần nể mặt thiếp, bằng không sẽ khiến bọn họ làm càn."

Hoàng đế gật đầu: "Nghe theo lời hoàng hậu."

Hắn duỗi cánh tay dài lấy một quả mận trên bàn, dùng hai đầu ngón tay kẹp tới trước mặt Tiết Tĩnh Xu: "Thật sự hoàng hậu không muốn nếm thử?"

Tiết Tĩnh Xu nhíu mày ghét bỏ: "Xanh như vậy sao ăn được."

Hoàng đế lập tức ném vào miệng mình.

Tiết Tĩnh Xu còn chưa kịp thả lỏng đã thấy hoàng đế cúi đầu đến gần. Môi hai người chạm nhau, nàng không phòng bị đã thấy vị chua được đẩy vào trong miệng.

Tiết Tĩnh Xu nhíu chặt mày.

Hoàng đế còn chưa rời đi, nghiền môi nàng vài cái, thấp giọng thì thầm: "Trước đây hoàng hậu cũng ngây ngô như vậy, nhưng cũng rơi vào miệng ta. Hoàng hậu không hiểu đôi khi xanh cũng có hương vị của nó."

50. Chương 50: Động Tâm

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Đức công công thấy đế hậu đang ôm nhau liền vội vàng phất tay để cung nhân cùng hắn lui xuống.

Lòng hắn không ngừng cảm thán, bệ hạ đến cùng vẫn là tuổi trẻ khí thịnh, dù ngày thường xử sự lão luyện nhưng mỗi lần thấy hoàng hậu thì y như rằng chưa nói được ba câu đã ôm nhau.

Cứ theo tình hình này thì có khi chưa đến hai tháng trong cung sẽ truyền ra tin vui.

Tiết Tĩnh Xu bất ngờ không kịp chuẩn bị, bị hoàng đế hôn đỏ bừng cả mặt, khẩn trương giãy giụa, thấy trong điện không có ai mới thở phào nhẹ nhõm.

Hoàng đế vẫn đang mổ trên môi nàng nói: "Sợ gì chứ, điểm cơ trí này Đức Lộc vẫn còn có."

Tiết Tĩnh Xu nhìn hắn một cái, khẽ phàn nàn: "Lần sau bệ hạ muốn làm gì thì cũng phải cho người ta lui xuống rồi hẵng làm chứ, bị bọn họ nhìn thấy còn ra thể thống gì nữa?"

Hoàng đế thuận miệng đồng ý: "Ta nhớ rồi."

Tiết Tĩnh Xu thấy trong miệng vẫn chua xót, nghĩ lại hoàng thượng vừa nói cái gì mà xanh với không xanh, còn nói thêm: "Bệ hạ nói chuyện ngày càng không có chừng mực, sao lại so sánh thiếp với cây mận chứ?"

Khóe miệng hoàng đế khẽ nhếch lên.

Mặt hắn xuất hiện một biểu cảm rất nhỏ nhưng Tiết Tĩnh Xu vẫn phát hiện ra, tiếp tục hỏi: "Bệ hạ cười cái gì? Thiếp nói sai sao?"

Hoàng đế lại hỏi nàng: "Hoàng hậu cho rằng, ta nói xanh là chỉ cây mận xanh à?"

"Chẳng lẽ không đúng sao?"

Khóe miệng hoàng đế nhếch lên một độ cong rõ ràng, "Không, là ta nói sai rồi, không phải hoàng hậu ngây ngô từ trước mà là từ trước đến giờ vẫn luôn ngây ngô."

Tiết Tĩnh Xu có chút không vui, "Bệ hạ lại ra vẻ bí hiểm gì đấy?"

Hoàng đế ghé vào tai nàng, thổi khí nóng vào vành tai rồi nói: "Vậy để ta nói đáp án cho hoàng hậu. Ta nói ngây ngô là nói thân thể của hoàng hậu, giống như cây mận xanh tháng ba, tuy rằng xanh nhưng lại có hương vị khác."

Tiết Tĩnh Xu vô thức nhìn thân thể mình, trong đầu suy nghĩ một lúc mới hiểu được ý của hoàng thượng, mặt đỏ tới mang tai nói: "Bệ hạ người, sao có thể đùa như vậy? Không nghiêm túc gì hết."

Tuy bị nàng đẩy ra nhưng hoàng đế không hề mất hứng một chút nào hết, lại tiếp tục tới gần, "Hoàng hậu nói sai rồi, nơi đây là tẩm cung của ta, chẳng lẽ ta ở trong tẩm cung của mình, nói một vài câu vui đùa với hoàng hậu cũng phải bận tâm có nghiêm túc hay không sao?"

Câu này tính ra cũng rất đúng.

Tiết Tĩnh Xu mới bị hắn làm xấu hổ lắm rồi, vừa nói một câu qua loa lấy lệ liền bị hắn phản bác lại, giờ không còn gì để nói.

Thấy nàng đuối lý, hoàng đế càng thêm hùng hồn đứng lên, một tay ôm người, một ngón tay lấy một miếng mận, quơ quơ trước mắt Tiết Tĩnh Xu, "Vừa rồi ta đã đút cho hoàng hậu một miếng mận rồi, có qua có lại, hoàng hậu lại đút cho ta đi."

Tiết Tĩnh Xu khẽ giãy trong lòng hắn, đương nhiên là không thoát được, nàng đành phải hỏi: "Bệ hạ không tự ăn được à?"

Hoàng thượng đáp lại: "Một người ăn sao có thể sánh được với mùi vị của hai người."

Tiết Tĩnh Xu khẽ thì thầm, "Thiếp không muốn ăn."

Hoàng đế lại nói: "Xem ra hoàng hậu vẫn chưa nhận ra được cái ngon của quả xanh, ta lại phải đút cho hoàng hậu một miếng mới được."

Tiết Tĩnh Xu vội vàng chặn hắn lại: "Đừng… thiếp biết rồi."

Hoàng đế ngừng động tác nhìn nàng: "Vì vậy ý hoàng hậu là đút cho ta ăn hay ta đút cho nàng?"

Tiết Tĩnh Xu vô cùng buồn rầu. Chẳng biết gần đây hoàng đế xảy ra chuyện gì, suốt ngày thích trò ta đút cho nàng nàng đút cho ta ăn.

Nếu nàng không đồng ý, nhất định hoàng đế sẽ có cách để đạt được mục đích. Nàng chịu thiệt mấy lần nên cũng học được cách nghe lời, không bằng ngay từ đầu đồng ý với hắn, tránh về sau bị hắn chiếm tiện nghi còn phải nghe theo lời hắn.

Nàng nhìn chằm chằm miếng mận trên tay hoàng đế, thò tay cầm qua cho vào trong miệng.

Hoàng đế ngồi một bên nói mát: "Hoàng hậu nhớ bỏ hột nhé."

Tiết Tĩnh Xu hơi tức tối trừng hắn một cái, phồng miệng dùng đầu lưỡi cùng hàm răng giữ miếng mận, cẩn thận tách hột ra.

Sau đó ngồi thẳng, hai tay đặt trên vai hoàng đế, đỏ mặt đưa môi đến gần hắn.

Một tay hoàng đế ôm eo nàng, người lại có ý xấu ngả về phía sau.

Tiết Tĩnh Xu không chú ý tới, một mực ngả về phía trước. Đợi đến lúc nàng phản ứng lại thì cả người đã nằm trên người hoàng đế.

Nàng hiểu mình lại trúng kế của hoàng đế, rướn người dậy định đứng lên.

Một tay hoàng đế ôm eo nàng, một tay bảo vệ ót của nàng, phần eo dùng lực xoay người để nàng nằm trên giường êm còn mình thì nằm trên người nàng.

Tiết Tĩnh Xu không hề phòng bị, bị hắn đè lên, miệng ực một cái, miếng mận kia đã bị nàng nuốt xuống rồi.

Nàng với hoàng đế mắt to trừng mắt nhỏ.

Khóe miệng hoàng đế cong lên một độ cong quyến rũ, càng ngày càng cong, cuối cùng biến thành một nụ cười rõ ràng.

Tiết Tĩnh Xu chưa bao giờ thấy hắn cười, trong nhất thời liền ngây ngẩn cả người.

Hoàng đế chậm rãi cúi đầu, khẽ cắn chóp mũi nàng, "Trông hoàng hậu thật đáng yêu."

Không phải lần đầu tiên hắn nói nàng đáng yêu nhưng là lần đầu tiên Tiết Tĩnh Xu nghe thấy tiếng tim đập bịch bịch.

Nàng cảm giác tim muốn nhảy ra khỏi cổ họng, không khỏi thò tay khẽ vỗ ngực, muốn bắt nó lại.

Cảm giác như vậy hết sức kỳ quái. Trong lòng nàng hoài nghi không biết có phải tim mình bị bệnh không.

Hoàng đế cũng không chú ý đến hành động lén lút của nàng, chỉ nói: "Hoàng hậu nuốt mất miếng mận của ta rồi, đền bù tổn thất cho ta thế nào đây?"

Tiết Tĩnh Xu sững sờ nhìn hắn, một lúc sau mới hiểu rõ ý của hắn, quay đầu nhìn chỗ mận trên bàn, ngơ ngác nói: "Ta đút bệ hạ miếng khác."

Hoàng đế nói: "Nếu là đền bù tổn thất thì một miếng không đủ, ít nhất là ba miếng."

Tiết Tĩnh Xu khẽ gật đầu, "Được."

Lần này đến phiên hoàng đế thấy lạ, "Sao hôm nay hoàng hậu dễ nói chuyện thế?"

Tiết Tĩnh Xu hỏi hắn: "Như vậy không tốt sao?"

Hoàng đế lại nói: "Tốt thì tốt nhưng ta sợ ba miếng sẽ làm hoàng hậu ê răng, thôi một miếng là được rồi."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu: "Theo ý bệ hạ."

Hoàng đế lại cầm một miếng mận, Tiết Tĩnh Xu há miệng ngậm lấy, như cũ dùng hàm răng với đầu lưỡi tách hột, sau đó vòng tay trên cổ hoàng đế ngửa đầu đưa môi lên.

Hoàng đế cúi đầu, răng môi hai người giao nhau, cuối cùng cũng không biết miếng mận kia chui vào bụng ai.

Ngày hôm sau khi Tiết Tĩnh Xu tỉnh lại thì hoàng đế đã vào triều từ sớm.

Nàng rời giường trang điểm thay quần áo, sau đó đến cung Trường Nhạc thỉnh an thái hoàng thái hậu.

Lúc đi qua rừng mận kia, chân không tự chủ được đi vào, tìm dấu hiệu hoàng đế đánh dấu trên gốc cây

Nàng nhìn chằm chằm dấu hiệu hoàng đế để lại hồi lâu, cho tùy tùng lui xuống rồi tiến lên lấy thân mình đo chiều cao

Vóc người của nàng kém hơn yêu cầu của hoàng đế rất nhiều.

Hoàng đế không chỉ một lần đề cập qua trước mặt nàng, vóc dáng của hai người không xứng nhau.

Trước đây nàng không để ý nhưng bây giờ lại không nhịn được nghĩ, có phải hoàng thượng thật sự không hài lòng với vóc dáng của nàng không?

Nàng lại nhìn quả xanh trên cây.

Hoàng đế so sánh nàng với cây mận, nói nàng xanh như cây mận, có phải cũng muốn nói rằng nàng chất phác không thú vị không?

Nàng xoay người chậm rãi đi ra khỏi rừng mận.

Vừa vào cung Tê Phượng thì thái giám của điện Sùng Đức đến truyền lời, buổi trưa bệ hạ không đến dùng cơm.

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, cho hắn lui ra.

Hoàng đế chính vụ bận rộn, đã lâu không đến đến cung Tê Phượng ăn trưa, có đôi khi ngay cả bữa tối cũng không kịp. Nàng đã sớm quen một mình đối mặt với mười sáu món ăn rồi.

Kỳ thực cuộc sống trong cung rất nhàm chán.

Mỗi ngày dậy sớm, cung kính tiễn hoàng đế vào triều, sau đó đi thỉnh an thái hoàng thái hậu, rồi lại trở về cung Tê Phượng xử lý việc vặt.

Sau khi ăn trưa, có khi nàng nghỉ ngơi một lúc, đến khi tỉnh thì đọc ít tạp thư (*) giết thời gian.

(*) Tạp thư: Sách vở không liên quen trực tiếp đến chuyên ngành, có thể hiểu là sách truyện linh tinh.

Bây giờ nàng nghĩ lại mới phát hiện, chỉ khi buổi đêm có hoàng đế đến thì cung điện to lớn này mới có một chút sức sống.

Nàng không nhịn được suy nghĩ, không biết lúc này hoàng đế đang làm gì? Vẫn đang trên triều hay đã hạ triều, đang gặp triều thần, hay xử lí chính vụ?

Lúc bữa trưa lại dọn lên, nàng lại nghĩ, không biết có phải hoàng thượng cũng đang dùng bữa không? Hôm nay nàng đặc biệt để Ngự thiện phòng làm thịt viên thập cẩm chay, hắn đã ăn xong rồi sao?

Đợi đến khi nàng dậy sau khi ngủ trưa, nàng lại nghĩ không biết hoàng thượng có thời gian nghỉ ngơi không, cuối cùng Tiết Tĩnh Xu cũng phát hiện bản thân khác thường.

Nàng ngồi đã lâu trước cửa sổ.

Buổi trưa mặt trời nghiêng về phía tây, cứ từng chút một, cuối cùng biến mất sau ngói lưu ly của cung điện phía tây.

Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời, bầu trời vuông vức như một viên ngọc quý màu lam cực lớn. Thỉnh thoảng có một hai con chim bay qua rồi biến mất phía chân trời.

Nàng không cầm được lòng rướn cổ lên nhìn về phía chim biến mất.

Phương xa là gì, nàng không biết.

Nàng vào cung, là giam thân xác mình ở đây nhưng giờ nàng phát hiện, dường như lòng của nàng cũng đã bị giam cầm ở nơi đây rồi.

Nàng đã yêu một vị đế vương.

Trước đây không lâu nàng từng nói, nàng dùng chân tình đối xử với hoàng đế, nếu có một ngày hoàng đế dùng chân ý cho người khác, nàng chỉ cần thu lòng mình lại là được.

Nhưng giờ nàng lại hoài nghi, nếu thật sự hoàng đế sủng ái người khác, đã trao tâm đi thì thật sự có thể đơn giản thu hồi lại sao?

Ở cửa cung xuất hiện một tên thái giám, đôi giày của hắn bước qua sàn cẩm thạch của cung Tê Phượng, rõ ràng là yên lặng không một tiếng động nhưng trong cung vô cùng yên tĩnh, chỉ cần một chút động tĩnh cũng có thể phóng đại gấp trăm nghìn lần.

Tiết Tĩnh Xu nhận ra hắn, trưa này cũng là hắn đến truyền lời rằng hoàng đế không thể tới dùng bữa.

Nàng cho phép hắn đến trước mặt.

Thái giám nơm nớp lo sợ nói: "Nương nương, bệ hạ chính vụ bận rộn, chỉ sợ không thể cùng nương nương ăn bữa tối."

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng gật đầu, sai người tiễn hắn ra ngoài.

Tiểu thái giám này giống như một giọt nước, rơi vào đầm nước cung Tê Phượng không một gợn sóng, lăn tăn một chút rồi khiến vũng nước này, tựa hồ còn yên tĩnh hơn trước.

51. Chương 51: Quân Tâm

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Nụ hôn vừa kết thúc, hai người đều thở dốc.

Hoàng đế ôm lấy Tiết Tĩnh Xu, vì chiều cao hai người chênh lệch nên một người phải cố hết sức ngửa đầu, một người phải khom lưng cúi đầu.

Động tác này thật sự có chút khó khăn, hoàng đế dứt khoát bế Tiết Tĩnh Xu lên, một tay đặt dưới mông nàng, một tay đỡ lấy lưng nàng, rồi tách hai chân nàng ra vòng qua lưng mình.

Hai tay Tiết Tĩnh Xu vô thức vòng qua cổ hoàng đế, nàng cảm giác lúc này mình như con mèo con cầu sủng vậy, hai tay hai chân bám trên người hắn, nũng nịu lấy lòng.

Trên người nàng ngoài lớp lụa mỏng ra thì dường như chẳng còn gì che thân mà phơi bày trước mắt hoàng đế, còn y phục trên người hắn vẫn nguyên vẹn khiến nàng càng thêm xấu hổ.

Cả người nàng đỏ lên vì xấu hổ, bất an động đậy muốn xuống.

Dường như hoàng đế cảm thấy nàng không an phận nên vỗ nhẹ mông nàng một cái: "Đừng lộn xộn."

Chẳng biết từ lúc nào giọng hắn đã trở nên khàn khàn.

Tiết Tĩnh Xu bị hắn ôm đến nỗi cả thân tê rần, ngay cả đầu ngón chân cũng đỏ bừng nhưng nàng không dám cử động, đành oan oan ức ức bám trên người hắn.

Hoàng đế đứng nguyên tại chỗ bình tĩnh trong chốc lát, chờ đến khi hơi thở ổn định mới ôm nàng chậm rãi bước vào hồ tắm.

Tiết Tĩnh Xu nhỏ giọng nhắc nhở: "Hoàng thượng, quần áo người còn chưa cởi đâu."

"Không sao." Hoàng đế nói.

Trong hồ tắm có bậc thang, cung nhân có thể ngồi gội đầu giúp chủ tử, lúc này hoàng đế lại chầm chậm ngồi xuống đó.

Tiết Tĩnh Xu ngồi trên người hắn, cảm giác có một vật cứng rắn đang đâm vào người mình, không cần phải nói cũng biết đó là cái gì.

Trong tâm nàng vô cùng kinh ngạc kèm ngượng ngùng, mới chỉ hôn một cái thôi mà bệ hạ đã… như vậy rồi hả?

Hoàng đế tựa trên hồ tắm, dù thanh âm hơi khàn nhưng ngữ khí vẫn rất bình tĩnh: "Không phải hoàng hậu nói muốn thay quần áo cho ta sao? Giờ bắt đầu đi."

Y phục của hắn đã ướt nhẹp, tầng tầng lớp lớp dính vào người, phác họa cơ thể cường tráng khí lực của hắn, cứ như vậy tựa bên hồ, dường như làm người ta khó có thể nhìn thẳng hơn ngày thường.

Tiết Tĩnh Xu nhếch môi, chậm rãi vươn tay cởi thắt lưng của hắn, đai lưng ngọc còn dễ cởi chứ những quần áo tơ bông tơ lụa kia bị dính nước mà lại dính chặt vào người vô cùng khó cởi.

Sức nàng yếu, lôi kéo trên người hắn cả buổi mới cởi được cái áo ngoài.

Chiếc áo khoác đó vốn đã vô cùng nặng nề, nay bị ngấm đầy nước thì lại càng nặng gấp bội.

Nàng cầm quần áo đặt lên sàn hồ tắm đã mệt bở hơi tai, lại ngồi lại trên người hoàng đế, định cởi áo lót trong của hắn.

Từ lúc bị nàng ngồi trên người sờ sờ soạng soạng tìm cách cởi đồ hoàng đế đã cảm thấy không chịu nổi, lúc này mới bắt lấy tay của nàng nói: "Hoàng hậu cứ giày vò người như vậy, sức chịu đựng của ta sẽ không còn nữa đâu."

Tiết Tĩnh Xu nhìn hắn, không vừa lòng nói: "Lúc đầu ở trên bờ, ta bảo thay quần áo cho bệ hạ thì bệ hạ không cho, giờ quần áo dính nước thế này không dễ cởi thì bệ hạ lại trách ta lề mề. Không bằng ta tìm cho ngài một người nhanh nhẹn đến giúp thay quần áo."

Vốn đây chỉ là chuyện nhỏ nhưng chẳng hiểu sao nàng vừa nói xong lại cảm thấy vô cùng oan ức, nàng đẩy hoàng đế ra, rẽ nước bơi qua chỗ khác.

Hoàng đế sửng sốt một chút, cũng qua xem, cúi đầu nhìn nét mặt của Tiết Tĩnh Xu: "Có phải tức giận rồi không? Ta chỉ muốn đùa nàng thôi mà."

Tiết Tĩnh Xu quay đầu sang một bên không nhìn hắn: "Dù sao bệ hạ vẫn là bộ dạng này, vẫn là vẻ mặt ấy, là ta ngu dốt, không phải là những người lanh lợi có thể phỏng đoán thánh tâm, làm sao biết được bệ hạ đang đùa hay đang nói thật?"

Hoàng đế liền hiểu rõ nàng giận thật rồi.

Lúc trước không phải hoàng hậu chưa từng tức giận, chỉ là, hoặc là nàng khó chịu trong lòng, hoặc là quanh co lòng vòng nói một câu chứ chưa từng biểu hiện hẳn ra như hôm nay là trong lòng nàng không vui cùng bất mãn.

Hoàng đế không biết phải làm xem, dù sao, chuyện dỗ dành này hắn chưa từng làm bao giờ.

Nếu có người dám thái độ với hoàng đế mà hắn không tức giận thì đã là ân sủng với người nọ rồi, chứ đừng nói là muốn hắn đi dỗ dành nhưng đây lại là người bên gối của hắn, tình huống đương nhiên không giống vậy.

Tiết Tĩnh Xu cũng biết lá gan của mình bây giờ lớn lắm nhưng vậy thì đã sao?

Nàng nghĩ, nếu nàng giống các nữ nhân khác, cả đời cẩn thận dè dặt, trước mặt các phi tần của hoàng đế khoan dung độ lượng, đoan trang văn nhã, không hề khác một chút nào thì chỉ sợ đến cuối cùng, hoàng đế chỉ nhớ đến nàng là con người hiền lành khoan dung mà không hề nhớ đến gì khác.

Nhưng nàng không muốn chỉ vậy, nàng muốn hắn nhớ kĩ từng nụ cười, nhớ từng giọt nước mắt, nhớ từng cơn giận, nhớ từng niềm vui của nàng. Cho dù đến một ngày hai người trở thành người xa lạ thì nàng muốn chiếm lấy một phần trí nhớ của hắn.

Trước kia nàng vẫn luôn nghĩ mình là người bạc tình bạc nghĩa, chẳng có mấy tình thân với Tiết gia, đối với sư môn cũng chẳng có quá nhiều tình đồng môn, chỉ có Liễu Nhi sống cùng nàng từ nhỏ mới chiếm một phần trong tâm nàng.

Nhưng bây giờ nàng mới phát hiện, thì ra tình ý mặn nồng của nàng được giấu ở chỗ sâu nhất trong lòng, chỉ là lúc trước chưa tìm được người thích hợp mà thôi.

Nhân sinh khổ đoản, nàng được Tiết gia bỏ qua nhiều năm như vậy, sau lại bất đắc dĩ vào cung. Hiện tại, vì sao không thể sống tùy ý vì mình được đây?

Huống chi cuộc sống như vậy cũng không phải là quá dài lâu.

Sang năm, thậm chí cũng là lúc trời thu này, sẽ có người mới vào cung.

Đến lúc đó, nếu muốn nàng đi tranh sủng với người khác, chỉ sợ nàng sẽ không làm được.

Thậm chí nàng còn tuyệt vọng nghĩ, thừa dịp giờ có thể độc chiếm hoàng đế thì hãy cho phép nàng làm càn một chút đi.

Hoàng đế đến gần, thân thể hai người dính sát vào nhau, hoàng đế chìa tay kéo nàng qua, "Quả thật là do ta không phải, vốn chỉ muốn đùa với hoàng hậu một chút, không ngờ chữa lợn lành thành lợn què khiến hoàng hậu tức giận, không biết hoàng hậu muốn thế nào mới có thể tha thứ cho ta?"

Tiết Tĩnh Xu đáp: "Thiếp nào dám tức giận với bệ hạ, thiếp chỉ giận chính mình, trách mình ngu ngốc không thể hầu hạ hoàng thượng tốt."

Trong lòng hoàng đế thầm nói, nàng quả thực không có tức giận mà chỉ cho ta nhìn sắc mặt thôi.

Hắn cảm thấy vô cùng nan giải, không biết phải dỗ hoàng hậu thế nào nàng mới hồi tâm chuyển ý. Hai lần trước hoàng hậu không vui, hắn chỉ cần nói chút lời dịu dàng là được, không ngờ hôm nay không thể làm vậy.

Hắn tập nói trong lòng hai lần rồi mới thăm dò hỏi: "Hay ta hầu hạ hoàng hậu thay quần áo, để thỉnh tội với hoàng hậu?"

Trên người Tiết Tĩnh Xu còn mặc chiếc váy lụa mỏng đó, lúc này chiếc váy đã hoàn toàn ướt đẫm, dính chặt trên người nàng, không thể che hết da thịt trắng nõn sáng lấp lánh của nàng.

"Không dám làm phiền bệ hạ. Thiếp đã tắm xong, giờ nên lên thôi."

Hoàng đế thấy nàng muốn đi, vội vàng ôm chặt: "Hôm nay hoàng hậu làm sao vậy? Nàng nói ta vẫn luôn dùng vẻ mặt đó, vẫn luôn là ngữ khí đó nên nàng không thể biết trong lòng ta đang nghĩ gì. Hôm nay hoàng hậu cũng vậy, cũng khiến ta không hiểu hoàng hậu đang nghĩ gì."

Tiết Tĩnh Xu bị hắn ôm trong ngực nên không thể động đậy, mà nàng cũng không có ý định giãy giụa.

Vừa rồi nàng dỗi hoàng đế cũng là để thăm dò ranh giới cuối cùng hoàng đế dành cho nàng.

Nàng cảm thấy rất xót xa, từ bao giờ nàng lại muốn dùng thủ đoạn để xác định địa vị của mình trong lòng người khác, việc này không giống nàng chút nào.

Nàng nhớ trước khi vào cung, Liễu Nhi nói lại cho nàng lời của sư tỷ Tĩnh Từ. Trong thế gian này yêu và hận đều là lưỡi dao cùn, tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng từng giây từng phút muốn ngươi đau, muốn ngươi rơi nước mắt.

Lúc trước nàng không yêu không hận, tự nhận được sống tự tại không ràng buộc nhưng hôm nay nàng lại rơi vào cõi thế tục, không thể không bị thanh đao này giày vò.

Nàng tựa vào ngực hoàng đế không nói chuyện.

Hoàng đế khẽ vỗ lưng nàng, lại hỏi: "Hôm nay hoàng hậu sao vậy? Có phải có chuyện gì xảy ra không? Nói ta nghe xem."

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu, ngữ khí dịu xuống, thấp giọng nói: "Vừa rồi là thiếp dở trò trẻ con, xin bệ hạ thứ tội."

Hoàng đế hỏi: "Hoàng hậu có tội gì?"

Tiết Tĩnh Xu ngẩng đầu nhìn hắn, "Để thiếp tiếp tục giúp bệ hạ thay quần áo, xin bệ hạ đừng ghét bỏ."

Nói đến thay quần áo, hoàng đế nhớ đến tên đầu sỏ vừa khiến hoàng hậu tức giận. hắn cúi đầu đối mặt với Tiết Tĩnh Xu, hỏi nàng: "Hoàng hậu cũng hiểu giày vò người có nghĩa là gì?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Ý bệ hạ muốn nói ta lề mề?"

Hoàng đế cảm thán trong lòng, quả nhiên vấn đề là ở đây, hắn nói giày vò, hoàng hậu lại cho là hắn nói nàng lề mề, khó trách lại tức giận.

Hắn cúi đầu nói bên tai Tiết Tĩnh Xu một câu.

Vẻ mặt Tiết Tĩnh Xu cứng đờ, lập tức vừa thẹn vừa xấu hổ. Xấu hổ vì ý trong lời của hoàng đế, thẹn vì mình hiểu lầm hắn, còn vì vậy mà tức giận nữa.

Nàng cắn môi, nhỏ giọng hỏi: "Vậy chẳng phải là thiếp vừa cố tình gây sự sao?"

Hoàng đế nói: "Không phải hoàng hậu sai mà nên trách ta không nghe lời khuyên của hoàng hậu, học theo mấy câu trong thoại bản rồi sử dụng lung tung, hại hoàng hậu hiểu lầm."

Trước đây Tiết Tĩnh Xu đã cảm thấy hắn đọc thoại bản không đứng đắn, trải qua chuyện ngày hôm nay càng cảm thấy không nghiêm chỉnh.

Nhưng trong lòng nàng cũng thấy tò mò, không biết trong thoại bản viết cái gì mà hoàng đế lại thích đọc như vậy?

Không bằng nàng cũng tìm thử đọc xem, tránh ngày sau hoàng đế nói lời như vậy nàng lại không hiểu phong tình đi hiểu lầm.

Nghĩ tới đây, nàng liền nói: "Mọi khi bệ hạ hay đọc thoại bản gì vậy? Hay sai người đưa hai quyển cho thiếp xem một chút đi."

"À..." Hoàng đế nghẹn lời, ánh mắt hơi dao động, "Cái này... Ta cũng chỉ vô tình đọc được, giờ cũng không nhớ mình đã đọc cái gì, nếu hoàng hậu muốn đọc thì ta để Đức Lộc tìm cho."

Hắn đọc mấy cái kia vài lần nhưng không thể để hoàng hậu nhìn thấy, nếu không hoàng hậu sẽ không chỉ trách hắn không đứng đắn đơn giản như vậy.

Tiết Tĩnh Xu không nghi ngờ gì, gật đầu nói: "Vậy làm phiền Đức công công."

Từ đó, xích mích của hai người đã được hóa giải hoàn toàn.

Hoàng đế thấy mối nguy đã qua, trong lòng lại bắt đầu rục rịch, đôi tay lại bắt đầu chơi đùa trên người Tiết Tĩnh Xu, "Hoàng hậu vừa nói muốn giúp ta thay quần áo, giờ còn được tính không?"

Tiết Tĩnh Xu nghiêng đầu nhìn hắn, khóe miệng hơi cười cười: "Thiếp đã bao giờ lừa bệ hạ đâu?"

Nàng cũng không nhăn nhó, thò tay cởi dây lưng rồi cởi áo lót của hắn.

Tay của hoàng đế cũng không ngừng lại, cởi chiếc váy lụa dính sát trên người nàng ra, hai người trần truồng nhìn nhau.

Ngoài điện của cung Tê Phượng, Đức công công ngẩng đầu nhìn sắc trời. Mặt trăng đã lên cao rồi, vừa rồi bệ hạ theo nương nương vào nhà tắm, đến giờ hai người vẫn chưa ra.

Trong lòng hắn không ngừng cảm thán, bệ hạ thật sự là ngày càng không biết chăm sóc.

Ngày hôm sau ý chỉ của thái hoàng thái hậu ban xuống, Vương Đại phu nhân Tiết phủ cùng Tiết Tĩnh Viện tiến cung tạ ơn thái hoàng thái hậu.

Tần thị cũng vào cung nhưng bà không đến cung Trường Nhạc tạ ơn mà đến cung Tê Phượng thỉnh an Tiết Tĩnh Xu.

Tiết Tĩnh Xu cũng đã đoán Vương Đại phu nhân với Tiết Tĩnh Viện sẽ không đến cung của nàng, dù sao trước đây hai người còn có tâm tư, cửa hôn nhân này nhất định sẽ không thể làm các nàng hài lòng, chuyện đi tạ ơn thái hoàng thái hậu là bắt buộc, làm gì có chuyện các nàng còn đến đây thỉnh an tạ ơn nàng?

Nàng không ngờ Tần thị sẽ tới đây tìm nàng.

Sau khi Tần thị ngồi xuống, Tiết Tĩnh Xu vẫn như cũ hỏi thăm tình hình trong phủ.

Tần thị đáp từng câu, hai người ta hỏi ngươi đáp hàn huyên vài câu.

Tần thị thăm dò hỏi: "Nương nương có biết chuyện đại nhân Cố Đình Ngọc bị bỏ tù hôm trước không?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Cũng có nghe thấy, mẹ hỏi chuyện này làm gì?"

Tần thị thấy nàng lạnh nhạt như vậy, trong lòng sốt ruột nói: "Nếu nương nương biết rõ vậy sao lại không vội? Vị Cố đại nhân kia vì khuyên bệ hạ mở rộng hậu cung nên mới bị vào ngục. Hôm nay, người trong kinh đều đỏ mắt, hận không thể nhét con gái nhà mình vào, tranh sủng với nương nương. Cố đại nhân là người thứ nhất thì sẽ có người thứ hai, thứ ba, bệ hạ có thể từ chối một người nhưng có thể từ chối quá nhiều người sao? Nương nương phải suy nghĩ vì mình một chút.

Xa không nói, chỉ nói chúng ta trong phủ thôi. Chẳng hiểu dã tâm của hai mẹ con nhà kia lớn đến đâu, hôm nay lúc ý chỉ của thái hoàng thái hậu ban xuống, mọi người trong phủ đều đội ơn, chỉ riêng sắc mặt

các nàng biến xanh. Thần nghe nói sau khi trở về phòng Tứ cô nương còn đập không ít bình hoa chậu gốm sứ, trong tâm nàng ta không cam lòng, còn cho là nương nương trong cung ngáng chân nên đột nhiên thái hoàng thái hậu mới hạ chỉ tứ hôn, không biết nàng còn chửi nương nương thế nào!

Thần thấy ân sủng của bệ hạ với nương nương ngày càng tăng, không bằng nương nương đi thăm dò lòng dạ bệ hạ xem có gì ý gì, chúng ta cũng có thể chuẩn bị tốt."

Tiết Tĩnh Xu nhìn bà một cái, nâng chén trà lên uống một ngụm rồi mới nói: "Ý của mẹ ta hiểu rõ, chỉ là ý vua không phải người ngoài có thể đoán được, bệ hạ ra quyết định cũng không thể do người khác chi phối. Nếu bệ hạ thật sự muốn làm gì thì ai có thể khuyên hắn, ai có thể cản hắn? Việc ta có thể làm cũng chỉ là quản tốt phận sự của bản thân mà thôi. Ngược lại mẹ, lần trước ta đã nói với người chuyện của Ngũ muội, mẹ đã tìm hiểu rõ ràng chưa?"

Nói đến đây, Tần thị tức nghiến răng nghiến lợi, căm hận nói: "Thần bỏ ra rất nhiều công sức mới cạy được miệng người, thanh danh của Ngũ muội người bị đôi mẹ con không biết xấu hổ của Đại phòng phá hủy đấy! Các nàng tưởng tâm tư của mình không ai biết sao? Còn không phải do Tiết Tĩnh Viện muốn vào cung nhưng lại sợ Ngũ muội người tranh giành nên trước tiên phá hỏng thanh danh của Tĩnh Uyển, cho rằng như vậy có thể nắm chắc phần thắng. Nhưng các nàng không ngờ, cho dù Tĩnh Uyển không vào cung thì cũng có thái hoàng thái hậu chướng mắt nàng ta, còn người ở phía trước sắp xếp. Coi như hôm nay thần đã vạch mặt các nàng rồi, chờ đến ngày ở riêng thì sẽ không lui tới với bọn họ nữa!"

Kết quả này không nằm ngoài dự đoán của Tiết Tĩnh Xu, nàng khẽ gật đầu, còn nói: "Nếu Tứ muội muội bất mãn với hôn sự này thì ta nghĩ các nàng chưa chắc sẽ bỏ qua. Mấy ngày này mẹ với Tĩnh Uyển phải cẩn thận, đừng nói chuyện với các nàng."

Tần thị không ngờ có thể nghe lời quan tâm từ miệng nàng, nhất thời thụ sủng nhược kinh (*), vội nói: "Vâng, thần sẽ cẩn thận, ngược lại nương nương ở trong cung một thân một mình cũng cần cẩn thận, nên hiếu kính với thái hoàng thái hậu, hầu hạ bệ hạ thật tốt. Nếu có thể thì sớm ngày sinh hạ long tử, được vậy thì cho dù có người khác tiến cung, chúng ta cũng không phải sợ."

(*) Thụ sủng nhược kinh: được yêu thương mà nơm nớp lo sợ

Tiết Tĩnh Xu từ chối cho ý kiến, khẽ gật đầu.

Tần thị lại ngồi thêm chốc lát mới xuất cung.

Lần này bà không nhắc đến hôn sự của Tiết Tĩnh Uyển mà chỉ chú tâm tìm cách cứu vãn thanh danh của con gái, rồi mới suy tính những việc đó, đến lúc đấy chỉ với chuyện nàng là muội muội ruột của hoàng hậu, coi như không xứng với thân vương, chẳng lẽ còn không bằng Tiết Tĩnh Viện sao?

Sau khi rời cung của thái hoàng thái hậu, Vương phu nhân với Tiết Tĩnh Viện liền xuất cung, quả thật không đến cung Tê Phượng thỉnh an.

Trong điện Sùng Đức, Đức công công thầm liếc qua hoàng đế đang ngẩn người, trong lòng lại cho thêm một dấu nữa.

Trong hôm nay, đây là lần thứ năm bệ hạ vô cứ xuất thần rồi.

Dù ánh mắt của hoàng đế rơi trên tấu chương nhưng chẳng biết suy nghĩ đã bay đến nơi nào rồi, trong đầu chỉ toàn bộ dạng của hoàng hậu tối qua.

Hoàng hậu của hôm qua, thật sự là không hề giống mọi hôm.

Hoàng thượng không ngờ, khi hoàng hậu chủ động lại hút hồn như vậy.

Sáng nay khi hắn tỉnh lại trong cung Tê Phượng, lần đầu tiên trong đầu hắn có ý nghĩ không muốn thượng triều.

Rồi hắn lại nghĩ đến chuyện hôm qua trong hồ tắm, hoàng hậu tức giận.

Hắn không hiểu cho lắm, đêm qua lúc đầu, rõ ràng hoàng hậu còn rất dịu dàng hiền lành muốn giúp hắn thay quần áo, kết quả chỉ vì hắn nói một câu lập tức liền tức giận lãnh đạm, nhưng cũng không lâu sau lắm, lại nhiệt tình như lửa.

Hắn cảm giác tối qua mình đã trải qua bốn mùa xuân hạ thu đông ở chỗ hoàng hậu, tâm tình cũng lên lên xuống xuống, trôi nổi bất định.

Lúc trước chưa xảy ra chuyện nên hắn không biết rằng tâm trạng của mình lại dễ dàng bị người khác làm biến động như vậy.

Dù sao cũng không có cách nào tập trung vào việc chính, hoàng đế dứt khoát đặt bút xuống, tựa vào ghế rồng, quay đầu nhìn Đức công công rồi hỏi: "Đức Lộc, ngươi nói trong lòng nữ nhân nghĩ cái gì?"

Khóe miệng Đức công công giật giật, rất muốn hỏi bệ hạ một câu, hỏi một người không có chym như hắn là nữ nhân nghĩ gì có khả thi không?

Nhưng hắn không có can đảm này, đành thành thật trả lời: "Bệ hạ, nô tài không biết."

Hoàng đế không hứng thú vẫy tay, "Ta cũng tin là ngươi không biết. Đúng rồi, hôm qua hoàng hậu nói muốn xem thoại bản, ngươi đến Tàng thư các tìm một chút, nhớ kỹ, phải tìm cái hoàng hậu có thể đọc, không thể đưa những cái không thể đọc cho hoàng hậu."

Đức công công bĩu môi trong lòng, những cái không thể nhìn đã đặt hết trong giá sách của hoàng thượng từ lâu rồi, trong Tàng thư các moi đâu ra nữa?

Hắn không ngờ, trước đây không lâu bệ hạ trong lúc vô tình mở một quyển thoại bản trong Tàng thư các, từ đó về sau lại vô cùng để tâm, mỗi ngày hết bận chính sự là lấy ra xem, coi những thứ khiến người ta mặt đỏ tai hồng làm giải trí. Nếu việc này bị truyền ra, triều thần nào dám tin tưởng, người có thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn như bệ hạ lại thích xem thoại bản cơ chứ?

Cho dù trong lòng còn rất nhiều oán thầm nhưng hắn cũng chỉ có thể cung kính lui ra.

Một tay hoàng đế đỡ cằm, sờ chỗ râu mới mọc trên cằm.

Không lâu sau lại chuyên tâm vùi đầu vào tấu chương. Hắn phải xử lý xong chính sự mới có thể đọc vài trang thoại bản, nhìn xem trong sách có biết trong lòng nữ nhân nghĩ gì hay không.

52. Chương 52: Cầu Sủng

Biên tập: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Nụ hôn vừa kết thúc, hai người đều thở dốc.

Hoàng đế ôm lấy Tiết Tĩnh Xu, vì chiều cao hai người chênh lệch nên một người phải cố hết sức ngửa đầu, một người phải khom lưng cúi đầu.

Động tác này thật sự có chút khó khăn, hoàng đế dứt khoát bế Tiết Tĩnh Xu lên, một tay đặt dưới mông nàng, một tay đỡ lấy lưng nàng, rồi tách hai chân nàng ra vòng qua lưng mình.

Hai tay Tiết Tĩnh Xu vô thức vòng qua cổ hoàng đế, nàng cảm giác lúc này mình như con mèo con cầu sủng vậy, hai tay hai chân bám trên người hắn, nũng nịu lấy lòng.

Trên người nàng ngoài lớp lụa mỏng ra thì dường như chẳng còn gì che thân mà phơi bày trước mắt hoàng đế, còn y phục trên người hắn vẫn nguyên vẹn khiến nàng càng thêm xấu hổ.

Cả người nàng đỏ lên vì xấu hổ, bất an động đậy muốn xuống.

Dường như hoàng đế cảm thấy nàng không an phận nên vỗ nhẹ mông nàng một cái: "Đừng lộn xộn."

Chẳng biết từ lúc nào giọng hắn đã trở nên khàn khàn.

Tiết Tĩnh Xu bị hắn ôm đến nỗi cả thân tê rần, ngay cả đầu ngón chân cũng đỏ bừng nhưng nàng không dám cử động, đành oan oan ức ức bám trên người hắn.

Hoàng đế đứng nguyên tại chỗ bình tĩnh trong chốc lát, chờ đến khi hơi thở ổn định mới ôm nàng chậm rãi bước vào hồ tắm.

Tiết Tĩnh Xu nhỏ giọng nhắc nhở: "Hoàng thượng, quần áo người còn chưa cởi đâu."

"Không sao." Hoàng đế nói.

Trong hồ tắm có bậc thang, cung nhân có thể ngồi gội đầu giúp chủ tử, lúc này hoàng đế lại chầm chậm ngồi xuống đó.

Tiết Tĩnh Xu ngồi trên người hắn, cảm giác có một vật cứng rắn đang đâm vào người mình, không cần phải nói cũng biết đó là cái gì.

Trong tâm nàng vô cùng kinh ngạc kèm ngượng ngùng, mới chỉ hôn một cái thôi mà bệ hạ đã... như vậy rồi hả?

Hoàng đế tựa trên hồ tắm, dù thanh âm hơi khàn nhưng ngữ khí vẫn rất bình tĩnh: "Không phải hoàng hậu nói muốn thay quần áo cho ta sao? Giờ bắt đầu đi."

Y phục của hắn đã ướt nhẹp, tầng tầng lớp lớp dính vào người, phác họa cơ thể cường tráng khí lực của hắn, cứ như vậy tựa bên hồ, dường như làm người ta khó có thể nhìn thẳng hơn ngày thường.

Tiết Tĩnh Xu nhếch môi, chậm rãi vươn tay cởi thắt lưng của hắn, đai lưng ngọc còn dễ cởi chứ những quần áo tơ bông tơ lụa kia bị dính nước mà lại dính chặt vào người vô cùng khó cởi.

Sức nàng yếu, lôi kéo trên người hắn cả buổi mới cởi được cái áo ngoài.

Chiếc áo khoác đó vốn đã vô cùng nặng nề, nay bị ngấm đầy nước thì lại càng nặng gấp bội.

Nàng cầm quần áo đặt lên sàn hồ tắm đã mệt bở hơi tai, lại ngồi lại trên người hoàng đế, định cởi áo lót trong của hắn.

Từ lúc bị nàng ngồi trên người sờ sờ soạng soạng tìm cách cởi đồ hoàng đế đã cảm thấy không chịu nổi, lúc này mới bắt lấy tay của nàng nói: "Hoàng hậu cứ giày vò người như vậy, sức chịu đựng của ta sẽ không còn nữa đâu."

Tiết Tĩnh Xu nhìn hắn, không vừa lòng nói: "Lúc đầu ở trên bờ, ta bảo thay quần áo cho bệ hạ thì bệ hạ không cho, giờ quần áo dính nước thế này không dễ cởi thì bệ hạ lại trách ta lề mề. Không bằng ta tìm cho ngài một người nhanh nhẹn đến giúp thay quần áo."

Vốn đây chỉ là chuyện nhỏ nhưng chẳng hiểu sao nàng vừa nói xong lại cảm thấy vô cùng oan ức, nàng đẩy hoàng đế ra, rẽ nước bơi qua chỗ khác.

Hoàng đế sửng sốt một chút, cũng qua xem, cúi đầu nhìn nét mặt của Tiết Tĩnh Xu: "Có phải tức giận rồi không? Ta chỉ muốn đùa nàng thôi mà."

Tiết Tĩnh Xu quay đầu sang một bên không nhìn hắn: "Dù sao bệ hạ vẫn là bộ dạng này, vẫn là vẻ mặt ấy, là ta ngu dốt, không phải là những người lanh lợi có thể phỏng đoán thánh tâm, làm sao biết được bệ hạ đang đùa hay đang nói thật?"

Hoàng đế liền hiểu rõ nàng giận thật rồi.

Lúc trước không phải hoàng hậu chưa từng tức giận, chỉ là, hoặc là nàng khó chịu trong lòng, hoặc là quanh co lòng vòng nói một câu chứ chưa từng biểu hiện hẳn ra như hôm nay là trong lòng nàng không vui cùng bất mãn.

Hoàng đế không biết phải làm xem, dù sao, chuyện dỗ dành này hắn chưa từng làm bao giờ.

Nếu có người dám thái độ với hoàng đế mà hắn không tức giận thì đã là ân sủng với người nọ rồi, chứ đừng nói là muốn hắn đi dỗ dành nhưng đây lại là người bên gối của hắn, tình huống đương nhiên không giống vậy.

Tiết Tĩnh Xu cũng biết lá gan của mình bây giờ lớn lắm nhưng vậy thì đã sao?

Nàng nghĩ, nếu nàng giống các nữ nhân khác, cả đời cẩn thận dè dặt, trước mặt các phi tần của hoàng đế khoan dung độ lượng, đoan trang văn nhã, không hề khác một chút nào thì chỉ sợ đến cuối cùng, hoàng đế chỉ nhớ đến nàng là con người hiền lành khoan dung mà không hề nhớ đến gì khác.

Nhưng nàng không muốn chỉ vậy, nàng muốn hắn nhớ kĩ từng nụ cười, nhớ từng giọt nước mắt, nhớ từng cơn giận, nhớ từng niềm vui của nàng. Cho dù đến một ngày hai người trở thành người xa lạ thì nàng muốn chiếm lấy một phần trí nhớ của hắn.

Trước kia nàng vẫn luôn nghĩ mình là người bạc tình bạc nghĩa, chẳng có mấy tình thân với Tiết gia, đối với sư môn cũng chẳng có quá nhiều tình đồng môn, chỉ có Liễu Nhi sống cùng nàng từ nhỏ mới chiếm một phần trong tâm nàng.

Nhưng bây giờ nàng mới phát hiện, thì ra tình ý mặn nồng của nàng được giấu ở chỗ sâu nhất trong lòng, chỉ là lúc trước chưa tìm được người thích hợp mà thôi.

Nhân sinh khổ đoản, nàng được Tiết gia bỏ qua nhiều năm như vậy, sau lại bất đắc dĩ vào cung. Hiện tại, vì sao không thể sống tùy ý vì mình được đây?

Huống chi cuộc sống như vậy cũng không phải là quá dài lâu.

Sang năm, thậm chí cũng là lúc trời thu này, sẽ có người mới vào cung.

Đến lúc đó, nếu muốn nàng đi tranh sủng với người khác, chỉ sợ nàng sẽ không làm được.

Thậm chí nàng còn tuyệt vọng nghĩ, thừa dịp giờ có thể độc chiếm hoàng đế thì hãy cho phép nàng làm càn một chút đi.

Hoàng đế đến gần, thân thể hai người dính sát vào nhau, hoàng đế chìa tay kéo nàng qua, "Quả thật là do ta không phải, vốn chỉ muốn đùa với hoàng hậu một chút, không ngờ chữa lợn lành thành lợn què khiến hoàng hậu tức giận, không biết hoàng hậu muốn thế nào mới có thể tha thứ cho ta?"

Tiết Tĩnh Xu đáp: "Thiếp nào dám tức giận với bệ hạ, thiếp chỉ giận chính mình, trách mình ngu ngốc không thể hầu hạ hoàng thượng tốt."

Trong lòng hoàng đế thầm nói, nàng quả thực không có tức giận mà chỉ cho ta nhìn sắc mặt thôi.

Hắn cảm thấy vô cùng nan giải, không biết phải dỗ hoàng hậu thế nào nàng mới hồi tâm chuyển ý. Hai lần trước hoàng hậu không vui, hắn chỉ cần nói chút lời dịu dàng là được, không ngờ hôm nay không thể làm vậy.

Hắn tập nói trong lòng hai lần rồi mới thăm dò hỏi: "Hay ta hầu hạ hoàng hậu thay quần áo, để thỉnh tội với hoàng hậu?"

Trên người Tiết Tĩnh Xu còn mặc chiếc váy lụa mỏng đó, lúc này chiếc váy đã hoàn toàn ướt đẫm, dính chặt trên người nàng, không thể che hết da thịt trắng nõn sáng lấp lánh của nàng.

"Không dám làm phiền bệ hạ. Thiếp đã tắm xong, giờ nên lên thôi."

Hoàng đế thấy nàng muốn đi, vội vàng ôm chặt: "Hôm nay hoàng hậu làm sao vậy? Nàng nói ta vẫn luôn dùng vẻ mặt đó, vẫn luôn là ngữ khí đó nên nàng không thể biết trong lòng ta đang nghĩ gì. Hôm nay hoàng hậu cũng vậy, cũng khiến ta không hiểu hoàng hậu đang nghĩ gì."

Tiết Tĩnh Xu bị hắn ôm trong ngực nên không thể động đậy, mà nàng cũng không có ý định giãy giụa.

Vừa rồi nàng dỗi hoàng đế cũng là để thăm dò ranh giới cuối cùng hoàng đế dành cho nàng.

Nàng cảm thấy rất xót xa, từ bao giờ nàng lại muốn dùng thủ đoạn để xác định địa vị của mình trong lòng người khác, việc này không giống nàng chút nào.

Nàng nhớ trước khi vào cung, Liễu Nhi nói lại cho nàng lời của sư tỷ Tĩnh Từ. Trong thế gian này yêu và hận đều là lưỡi dao cùn, tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng từng giây từng phút muốn ngươi đau, muốn ngươi rơi nước mắt.

Lúc trước nàng không yêu không hận, tự nhận được sống tự tại không ràng buộc nhưng hôm nay nàng lại rơi vào cõi thế tục, không thể không bị thanh đao này giày vò.

Nàng tựa vào ngực hoàng đế không nói chuyện.

Hoàng đế khẽ vỗ lưng nàng, lại hỏi: "Hôm nay hoàng hậu sao vậy? Có phải có chuyện gì xảy ra không? Nói ta nghe xem."

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu, ngữ khí dịu xuống, thấp giọng nói: "Vừa rồi là thiếp dở trò trẻ con, xin bệ hạ thứ tội."

Hoàng đế hỏi: "Hoàng hậu có tội gì?"

Tiết Tĩnh Xu ngẩng đầu nhìn hắn, "Để thiếp tiếp tục giúp bệ hạ thay quần áo, xin bệ hạ đừng ghét bỏ."

Nói đến thay quần áo, hoàng đế nhớ đến tên đầu sỏ vừa khiến hoàng hậu tức giận. hắn cúi đầu đối mặt với Tiết Tĩnh Xu, hỏi nàng: "Hoàng hậu cũng hiểu giày vò người có nghĩa là gì?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Ý bệ hạ muốn nói ta lề mề?"

Hoàng đế cảm thán trong lòng, quả nhiên vấn đề là ở đây, hắn nói giày vò, hoàng hậu lại cho là hắn nói nàng lề mề, khó trách lại tức giận.

Hắn cúi đầu nói bên tai Tiết Tĩnh Xu một câu.

Vẻ mặt Tiết Tĩnh Xu cứng đờ, lập tức vừa thẹn vừa xấu hổ. Xấu hổ vì ý trong lời của hoàng đế, thẹn vì mình hiểu lầm hắn, còn vì vậy mà tức giận nữa.

Nàng cắn môi, nhỏ giọng hỏi: "Vậy chẳng phải là thiếp vừa cố tình gây sự sao?"

Hoàng đế nói: "Không phải hoàng hậu sai mà nên trách ta không nghe lời khuyên của hoàng hậu, học theo mấy câu trong thoại bản rồi sử dụng lung tung, hại hoàng hậu hiểu lầm."

Trước đây Tiết Tĩnh Xu đã cảm thấy hắn đọc thoại bản không đứng đắn, trải qua chuyện ngày hôm nay càng cảm thấy không nghiêm chỉnh.

Nhưng trong lòng nàng cũng thấy tò mò, không biết trong thoại bản viết cái gì mà hoàng đế lại thích đọc như vậy?

Không bằng nàng cũng tìm thử đọc xem, tránh ngày sau hoàng đế nói lời như vậy nàng lại không hiểu phong tình đi hiểu lầm.

Nghĩ tới đây, nàng liền nói: "Mọi khi bệ hạ hay đọc thoại bản gì vậy? Hay sai người đưa hai quyển cho thiếp xem một chút đi."

"À..." Hoàng đế nghẹn lời, ánh mắt hơi dao động, "Cái này... Ta cũng chỉ vô tình đọc được, giờ cũng không nhớ mình đã đọc cái gì, nếu hoàng hậu muốn đọc thì ta để Đức Lộc tìm cho."

Hắn đọc mấy cái kia vài lần nhưng không thể để hoàng hậu nhìn thấy, nếu không hoàng hậu sẽ không chỉ trách hắn không đứng đắn đơn giản như vậy.

Tiết Tĩnh Xu không nghi ngờ gì, gật đầu nói: "Vậy làm phiền Đức công công."

Từ đó, xích mích của hai người đã được hóa giải hoàn toàn.

Hoàng đế thấy mối nguy đã qua, trong lòng lại bắt đầu rục rịch, đôi tay lại bắt đầu chơi đùa trên người Tiết Tĩnh Xu, "Hoàng hậu vừa nói muốn giúp ta thay quần áo, giờ còn được tính không?"

Tiết Tĩnh Xu nghiêng đầu nhìn hắn, khóe miệng hơi cười cười: "Thiếp đã bao giờ lừa bệ hạ đâu?"

Nàng cũng không nhăn nhó, thò tay cởi dây lưng rồi cởi áo lót của hắn.

Tay của hoàng đế cũng không ngừng lại, cởi chiếc váy lụa dính sát trên người nàng ra, hai người trần truồng nhìn nhau.

Ngoài điện của cung Tê Phượng, Đức công công ngẩng đầu nhìn sắc trời. Mặt trăng đã lên cao rồi, vừa rồi bệ hạ theo nương nương vào nhà tắm, đến giờ hai người vẫn chưa ra.

Trong lòng hắn không ngừng cảm thán, bệ hạ thật sự là ngày càng không biết chăm sóc.

Ngày hôm sau ý chỉ của thái hoàng thái hậu ban xuống, Vương Đại phu nhân Tiết phủ cùng Tiết Tĩnh Viện tiến cung tạ ơn thái hoàng thái hậu.

Tần thị cũng vào cung nhưng bà không đến cung Trường Nhạc tạ ơn mà đến cung Tê Phượng thỉnh an Tiết Tĩnh Xu.

Tiết Tĩnh Xu cũng đã đoán Vương Đại phu nhân với Tiết Tĩnh Viện sẽ không đến cung của nàng, dù sao trước đây hai người còn có tâm tư, cửa hôn nhân này nhất định sẽ không thể làm các nàng hài lòng, chuyện đi tạ ơn thái hoàng thái hậu là bắt buộc, làm gì có chuyện các nàng còn đến đây thỉnh an tạ ơn nàng?

Nàng không ngờ Tần thị sẽ tới đây tìm nàng.

Sau khi Tần thị ngồi xuống, Tiết Tĩnh Xu vẫn như cũ hỏi thăm tình hình trong phủ.

Tần thị đáp từng câu, hai người ta hỏi ngươi đáp hàn huyên vài câu.

Tần thị thăm dò hỏi: "Nương nương có biết chuyện đại nhân Cố Đình Ngọc bị bỏ tù hôm trước không?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Cũng có nghe thấy, mẹ hỏi chuyện này làm gì?"

Tần thị thấy nàng lạnh nhạt như vậy, trong lòng sốt ruột nói: "Nếu nương nương biết rõ vậy sao lại không vội? Vị Cố đại nhân kia vì khuyên bệ hạ mở rộng hậu cung nên mới bị vào ngục. Hôm nay, người trong kinh đều đỏ mắt, hận không thể nhét con gái nhà mình vào, tranh sủng với nương nương. Cố đại nhân là người thứ nhất thì sẽ có người thứ hai, thứ ba, bệ hạ có thể từ chối một người nhưng có thể từ chối quá nhiều người sao? Nương nương phải suy nghĩ vì mình một chút.

Xa không nói, chỉ nói chúng ta trong phủ thôi. Chẳng hiểu dã tâm của hai mẹ con nhà kia lớn đến đâu, hôm nay lúc ý chỉ của thái hoàng thái hậu ban xuống, mọi người trong phủ đều đội ơn, chỉ riêng sắc mặt các nàng biến xanh. Thần nghe nói sau khi trở về phòng Tứ cô nương còn đập không ít bình hoa chậu gốm sứ, trong tâm nàng ta không cam lòng, còn cho là nương nương trong cung ngáng chân nên đột nhiên thái hoàng thái hậu mới hạ chỉ tứ hôn, không biết nàng còn chửi nương nương thế nào!

Thần thấy ân sủng của bệ hạ với nương nương ngày càng tăng, không bằng nương nương đi thăm dò lòng dạ bệ hạ xem có gì ý gì, chúng ta cũng có thể chuẩn bị tốt."

Tiết Tĩnh Xu nhìn bà một cái, nâng chén trà lên uống một ngụm rồi mới nói: "Ý của mẹ ta hiểu rõ, chỉ là ý vua không phải người ngoài có thể đoán được, bệ hạ ra quyết định cũng không thể do người khác chi phối. Nếu bệ hạ thật sự muốn làm gì thì ai có thể khuyên hắn, ai có thể cản hắn? Việc ta có thể làm cũng chỉ là quản tốt phận sự của bản thân mà thôi. Ngược lại mẹ, lần trước ta đã nói với người chuyện của Ngũ muội, mẹ đã tìm hiểu rõ ràng chưa?"

Nói đến đây, Tần thị tức nghiến răng nghiến lợi, căm hận nói: "Thần bỏ ra rất nhiều công sức mới cạy được miệng người, thanh danh của Ngũ muội người bị đôi mẹ con không biết xấu hổ của Đại phòng phá hủy đấy! Các nàng tưởng tâm tư của mình không ai biết sao? Còn không phải do Tiết Tĩnh Viện muốn vào cung nhưng lại sợ Ngũ muội người tranh giành nên trước tiên phá hỏng thanh danh của Tĩnh Uyển, cho rằng như vậy có thể nắm chắc phần thắng. Nhưng các nàng không ngờ, cho dù Tĩnh Uyển không vào cung thì cũng có thái hoàng thái hậu chướng mắt nàng ta, còn người ở phía trước sắp xếp. Coi như hôm nay thần đã vạch mặt các nàng rồi, chờ đến ngày ở riêng thì sẽ không lui tới với bọn họ nữa!"

Kết quả này không nằm ngoài dự đoán của Tiết Tĩnh Xu, nàng khẽ gật đầu, còn nói: "Nếu Tứ muội muội bất mãn với hôn sự này thì ta nghĩ các nàng chưa chắc sẽ bỏ qua. Mấy ngày này mẹ với Tĩnh Uyển phải cẩn thận, đừng nói chuyện với các nàng."

Tần thị không ngờ có thể nghe lời quan tâm từ miệng nàng, nhất thời thụ sủng nhược kinh [2], vội nói: "Vâng, thần sẽ cẩn thận, ngược lại nương nương ở trong cung một thân một mình cũng cần cẩn thận, nên hiếu kính với thái hoàng thái hậu, hầu hạ bệ hạ thật tốt. Nếu có thể thì sớm ngày sinh hạ long tử, được vậy thì cho dù có người khác tiến cung, chúng ta cũng không phải sợ."

[2] Thụ sủng nhược kinh: được yêu thương mà nơm nớp lo sợ

Tiết Tĩnh Xu từ chối cho ý kiến, khẽ gật đầu.

Tần thị lại ngồi thêm chốc lát mới xuất cung.

Lần này bà không nhắc đến hôn sự của Tiết Tĩnh Uyển mà chỉ chú tâm tìm cách cứu vãn thanh danh của con gái, rồi mới suy tính những việc đó, đến lúc đấy chỉ với chuyện nàng là muội muội ruột của hoàng hậu, coi như không xứng với thân vương, chẳng lẽ còn không bằng Tiết Tĩnh Viện sao?

Sau khi rời cung của thái hoàng thái hậu, Vương phu nhân với Tiết Tĩnh Viện liền xuất cung, quả thật không đến cung Tê Phượng thỉnh an.

Trong điện Sùng Đức, Đức công công thầm liếc qua hoàng đế đang ngẩn người, trong lòng lại cho thêm một dấu nữa.

Trong hôm nay, đây là lần thứ năm bệ hạ vô cứ xuất thần rồi.

Dù ánh mắt của hoàng đế rơi trên tấu chương nhưng chẳng biết suy nghĩ đã bay đến nơi nào rồi, trong đầu chỉ toàn bộ dạng của hoàng hậu tối qua.

Hoàng hậu của hôm qua, thật sự là không hề giống mọi hôm.

Hoàng thượng không ngờ, khi hoàng hậu chủ động lại hút hồn như vậy.

Sáng nay khi hắn tỉnh lại trong cung Tê Phượng, lần đầu tiên trong đầu hắn có ý nghĩ không muốn thượng triều.

Rồi hắn lại nghĩ đến chuyện hôm qua trong hồ tắm, hoàng hậu tức giận.

Hắn không hiểu cho lắm, đêm qua lúc đầu, rõ ràng hoàng hậu còn rất dịu dàng hiền lành muốn giúp hắn thay quần áo, kết quả chỉ vì hắn nói một câu lập tức liền tức giận lãnh đạm, nhưng cũng không lâu sau lắm, lại nhiệt tình như lửa.

Hắn cảm giác tối qua mình đã trải qua bốn mùa xuân hạ thu đông ở chỗ hoàng hậu, tâm tình cũng lên lên xuống xuống, trôi nổi bất định.

Lúc trước chưa xảy ra chuyện nên hắn không biết rằng tâm trạng của mình lại dễ dàng bị người khác làm biến động như vậy.

Dù sao cũng không có cách nào tập trung vào việc chính, hoàng đế dứt khoát đặt bút xuống, tựa vào ghế rồng, quay đầu nhìn Đức công công rồi hỏi: "Đức Lộc, ngươi nói trong lòng nữ nhân nghĩ cái gì?"

Khóe miệng Đức công công giật giật, rất muốn hỏi bệ hạ một câu, hỏi một người không có chym như hắn là nữ nhân nghĩ gì có khả thi không?

Nhưng hắn không có can đảm này, đành thành thật trả lời: "Bệ hạ, nô tài không biết."

Hoàng đế không hứng thú vẫy tay, "Ta cũng tin là ngươi không biết. Đúng rồi, hôm qua hoàng hậu nói muốn xem thoại bản, ngươi đến Tàng thư các tìm một chút, nhớ kỹ, phải tìm cái hoàng hậu có thể đọc, không thể đưa những cái không thể đọc cho hoàng hậu."

Đức công công bĩu môi trong lòng, những cái không thể nhìn đã đặt hết trong giá sách của hoàng thượng từ lâu rồi, trong Tàng thư các moi đâu ra nữa?

Hắn không ngờ, trước đây không lâu bệ hạ trong lúc vô tình mở một quyển thoại bản trong Tàng thư các, từ đó về sau lại vô cùng để tâm, mỗi ngày hết bận chính sự là lấy ra xem, coi những thứ khiến người ta mặt đỏ tai hồng làm giải trí. Nếu việc này bị truyền ra, triều thần nào dám tin tưởng, người có thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn như bệ hạ lại thích xem thoại bản cơ chứ?

Cho dù trong lòng còn rất nhiều oán thầm nhưng hắn cũng chỉ có thể cung kính lui ra.

Một tay hoàng đế đỡ cằm, sờ chỗ râu mới mọc trên cằm.

Không lâu sau lại chuyên tâm vùi đầu vào tấu chương. Hắn phải xử lý xong chính sự mới có thể đọc vài trang thoại bản, nhìn xem trong sách có biết trong lòng nữ nhân nghĩ gì hay không.

53. Chương 53: Ghen Tuông

Biên tập: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Buổi chiều, hoàng đế vào cung Tê Phượng nhưng không thấy hoàng hậu chào đón liền hỏi nữ quan: "Hoàng hậu vẫn ở trong cung của hoàng tổ mẫu à?"

Nữ quan nhẹ nhàng lắc đầu, "Cả chiều nương nương đều ở trong điện."

Thật là kỳ quái, nếu là bình thường, hoàng hậu nghe thấy tiếng thái giám báo hắn đến liền ra đón ngay lập tức. Sao hôm nay lại không thấy bóng dáng đâu? Chẳng lẽ cơ thể không khỏe?

Trong lòng hoàng đế rất nghi ngờ, cho mọi người lui rồi một mình đi vào trong điện.

Tiết Tĩnh Xu cúi đầu ngồi trước bàn, không ngẩng đầu lên nên không biết đang làm gì.

Hoàng đế đến gần hơn một chút mới phát hiện trước mặt nàng đặt một quyển sách, hoàng hậu đọc vô cùng nhập tâm nên không hề phát hiện hắn đã tới.

Trong lòng hắn có hơi không vui, lúc trước hoàng hậu chẳng bao giờ lơ hắn như vậy.

Hắn hắng giọng một tiếng, muốn nhắc nhở hoàng hậu hắn đã đến.

Nhưng Tiết Tĩnh Xu vẫn cúi đầu không nhúc nhích.

Hoàng đế đành ho một tiếng nữa.

Tiết Tĩnh Xu vẫn không có phản ứng gì.

Vẻ mặt hoàng đế rất vi diệu, cũng may vừa rồi hắn cho tất cả mọi người lui ra. Nếu không lúc này để mọi người thấy hoàng đế bị hoàng hậu lạnh nhạt chắc hắn không chỉ đơn giản cảm thấy vi diệu như vậy.

Hắn đến sau lưng Tiết Tĩnh Xu, trực tiếp thò tay rút quyển sách ra, "Hoàng hậu đang đọc gì vậy?"

Lúc này Tiết Tĩnh Xu mới phát hiện hắn đã đến, vội nói: "Bệ hạ mau trả sách cho ta, chỉ còn vài trang nữa là hết thôi."

Hoàng đế rất bực tức, người đã đứng trước mặt rồi mà hoàng hậu vẫn chỉ lo đọc sách, không quan tâm đến hắn. Ngược lại hắn rất muốn xem rốt cuộc là sách gì mà nàng lại mê say như vậy.

Hắn nhìn qua bìa sách, bên trên có đề "Tập truyện anh hùng hiệp nghĩa".

Nhìn qua liền biết đây đâu phải loại sách bình thường hoàng hậu hay đọc.

Hắn cầm sách nhưng không trả lại cho Tiết Tĩnh Xu: "Sao hoàng hậu lại đọc cái này?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Chẳng phải bệ hạ bảo Đức công công mang đến cho thiếp sao? Hôm nay thiếp xem xong mới phát hiện mình đã trách lầm bệ hạ, những chuyện xưa này rất mới lạ, lời văn dí dỏm, vô cùng hấp dẫn, khó trách bệ hạ lại thích xem."

Hoàng đế nghe nói là thoại bản, liền mở quyển sách trong tay ra, không dấu vết tìm xem có cảnh nào miêu tả không đứng đắn không.

Cũng may trong quyển này dường như chỉ là ít chuyện xưa của giang hồ hiệp khách, không phải những bản về giai nhân tài tử xinh đẹp mà hắn xem.

Hắn thoáng an tâm một chút, nhưng trong lòng vẫn còn vướng mắc: "Hoàng hậu đọc nhập tâm thế, ngay cả ta đến cũng không biết."

Tiết Tĩnh Xu lấy lòng cười nói: "Là sơ sót của thiếp, lát nữa sẽ bồi thường cho bệ hạ sau. Bệ hạ trả lại sách cho thiếp đi, cho thiếp xem nốt mấy trang thôi."

Lòng hoàng đế càng thêm phiền muộn, hoàng hậu không phát hiện hắn đến thì thôi, bây giờ hắn đã đứng ngay trước mặt mà hoàng hậu vẫn còn muốn đọc tiếp sao?

Hoàng đế cảm thấy mình không phải loại người tính toán chi li bụng dạ hẹp hòi, không thể so đo với hoàng hậu.

Vì vậy, hắn mở lại đúng trang, nhớ kĩ tên tác giả mới trả lại cho hoàng hậu.

Chờ Tiết Tĩnh Xu đọc xong vài trang kia mới truyền lệnh.

Trong tâm nàng ghi nhớ các tình tiết tiếp theo trong thoại bản, ăn cơm cũng không tập trung.

Hoàng đế gắp đồ ăn cho nàng hai lần nhưng cũng không thấy nàng gắp lại cho, liền đánh một dấu vào tên tác giả.

Sau bữa tối vốn là thời gian tản bộ của hai người, nhưng Tiết Tĩnh Xu buông bát đũa liền chạy thẳng vào trong điện đọc thoải bạn.

Một mình hoàng đế ngồi trước bàn cơm, ăn hết mười sáu món ăn.

Cung nhân hầu hạ đều cúi thấp đầu, không dám tiến lên.

Sắc mặt bệ hạ vẫn như thường nhưng lại khiến các nàng cảm giác như có từng đợt gió lạnh kéo tới. Dường như không phải hắn đang ăn đồ ăn mà đang ăn thịt kẻ thù vậy, quả thực rất dọa người.

Rốt cuộc, trước khi hoàng đế thanh toán hết cả bàn ăn thì Tiết Tĩnh Xu bước ra khỏi điện.

Nhưng không phải đi tìm hoàng đế mà lại đến trước mặt Đức công công, "Công công, truyện 'Tập truyện anh hùng hiệp nghĩa' này mới là thượng sách, có phải còn trung sách và hạ sách không?" [1]

[1] Tớ nghĩ ở đây 'thượng sách', 'trung sách', 'hạ sách' nó như kiểu tập 1, 2, 3 ý.

"Cái này…" Đức công công cẩn thận nhìn sắc mặt hoàng đế, thận trọng nói: "Chắc là có, chỉ là trong Tàng thư các có rất nhiều sách truyện, không thể tìm ngay được. Xin nương nương chờ hai ngày."

Tiết Tĩnh Xu có chút thất vọng, nhưng vẫn nói: "Vậy làm phiền công công tìm giúp ta. Có phải trong Tàng thư các còn nhiều truyện khác không? Nếu có, xin công công giúp ta mang hai quyển đến."

Đức công công còn chưa kịp đáp lời, chợt nghe "ba" một tiếng, hoàng đế đặt bát đũa xuống bàn.

Động tĩnh này của hắn quả thực lớn hơn ngày thường nhiều.

Tiết Tĩnh Xu nghi ngờ nhìn sang.

Sắc mặt hoàng đế vẫn như thường, súc miệng, lau khô miệng rồi đứng lên, nói: "Hoàng hậu cùng ta đi dạo một lúc đi."

Lúc này Tiết Tĩnh Xu đã đọc hết thoại bản, dù sao cũng không có việc gì làm nên gật đầu đồng ý.

Đức công công thấy đế hậu đi xa mới thở phào nhẹ nhõm, nghĩ lại lúc cùng nương nương rời đi, bệ hạ đã quay lại cho hắn một ánh mắt cảnh cáo, trong lòng lại âm thầm kêu khổ.

Rõ ràng lúc trước bệ hạ bảo hắn mang thoại bản đến cho nương nương, giờ nương nương thích đọc, bệ hạ lại trách hắn.

Thật là… khó làm mà.

Hoàng đế cùng Tiết Tĩnh Xu chậm rãi bước đi trong Ngự hoa viên.

Đêm qua có một trận mưa nên hoa đào rơi không ít, càng lộ ra vẻ lục phì hồng sấu [2]

[2] Lục phì hồng sấu: Lá xanh tươi tốt, hoa dần héo tàn, chỉ thời gian cuối xuân.

Tiết Tĩnh Xu đang đi, đột nhiên cười ra tiếng.

Hoàng đế nhìn nàng một cái, Tiết Tĩnh Xu che miệng, lắc tay nói: "Bệ hạ không cần để ý đến thiếp, thiếp đang nghĩ đến một câu trong thoại bản nên nhất thời không nhịn được."

Hoàng đế mím môi, không nói gì.

Tiết Tĩnh Xu thở dài: "Não của những văn nhân đó thật sự không dễ dùng. Viết những câu chữ có thể khiến người đọc ôm bụng cười, cũng có thể khiến người ta suy nghĩ sâu xa về chuyện xưa."

Hoàng đế tự nhủ trong lòng, chỉ là nói bừa chém gió để lừa gạt những nữ tử ngây thơ không có kinh nghiệm sống như nàng thôi, nào có khiến người ta suy nghĩ sâu xa gì đâu?

Tên văn nhân kia tên là gì nhỉ?

Phó Văn Hiên đúng không? Hắn nhớ kỹ.

Tiết Tĩnh Xu còn nói: "Nhân vật chính trong truyện hiệp can nghĩa đảm [3], lại tình thâm ý trọng, thật sự là một người đàn ông tốt hiếm có, khiến người ta kính nể."

[3] Hiệp can nghĩa đảm: Thấy việc nghĩa thì hăng hái, trừ bạo giúp kẻ yếu.

Hoàng đế xì mũi khinh thường, cũng chỉ là nhân vật được vẽ ra thôi, có gì tốt mà kính nể chứ.

Hiệp can nghĩa đảm, tình thâm ý trọng, hiện giờ nhân vật chính trong thoại bản nào chẳng dựa vào hình mẫu để vẽ nên chứ?

Tiết Tĩnh Xu cảm thán xong, hưng phấn trong đầu cũng không còn nữa, giờ nàng mới phát hiện dường như đêm nay hoàng đế nói cực kỳ ít.

Nàng quay đầu nhìn hắn, hỏi: "Sao bệ hạ không nói lời nào?"

Hoàng đế đáp lại: "Ta thấy hoàng hậu nói hăng say quá nên không đành lòng xen ngang."

Câu này không có gì đặc biệt, ngữ khí của hắn cũng như thường ngày nhưng Tiết Tĩnh Xu vẫn nhạy cảm nhận ra có điều khác.

Nàng nhìn kỹ vẻ mặt của hoàng đế, thăm dò hỏi: "Có phải bệ hạ không vui không?"

Cảnh tượng này thật quen thuộc, ngay ngày hôm qua, nàng còn giận dỗi, hoàng đế phải ra dỗ nàng, hôm nay tình thế lại đảo ngược.

Nhưng hoàng đế sẽ không bao giờ nhận là mình lòng dạ hẹp hòi.

Hắn nói: "Những câu chữ trong thoại bản cũng chỉ là những thứ giải trí thôi, hoàng hậu không nên quá mê muội mới tốt."

Tiết Tĩnh Xu bĩu môi trong lòng, rõ ràng lúc trước hoàng đế suốt ngày nhắc đến thoại bản trước mặt nàng, giờ nàng mới nói vài câu đã bị hoàng đế nói. Đúng là đồ chó chê mèo lắm lông, chẳng có gì hay.

Nhưng xem ra hoàng đế không vui thật. Nàng không nói thẳng mà chỉ cười nói: "Đúng vậy, bệ hạ nói rất đúng,"

Khóe môi mím chặt của hắn lúc này mới buông lỏng ra, tâm tình cũng hòa hoãn nhiều.

Chờ đến khi hai người trở lại cung Tê Phượng thì trông hoàng đế chẳng khác gì bình thường.

Cung nhân thấy vậy liền âm thầm thả lỏng.

Đế hậu hai người rửa mặt xong, đang chuẩn bị nghỉ ngơi thì đột nhiên hoàng đế vẫy tay, cho người bưng bữa khuya của hoàng hậu lên.

Tiết Tĩnh Xu có chút không vui: "Chẳng phải vừa dùng bữa tối không lâu sao?"

Hoàng đế nói: “Vừa rồi hoàng hậu chỉ một lòng nhớ đến thoại bản, không dùng được bao nhiêu, đến nửa đêm sẽ đói bụng.”

Tiết Tĩnh Xu tự biết mình đuối lý nên không nói thêm nữa, đành cau mày uống hết bát canh gà có hương vị kỳ lạ mà cung nữ vừa mang lên.

Nàng lầm bầm một câu, “Canh gà thật khó uống!” Trên mặt liền xuất hiện hai rặng mây đỏ, cả người choáng váng ngả về phía sau.

Hoàng đế chìa tay đỡ nàng, phất tay cho cung nhân lui xuống.

Đám cung nhân yên tĩnh rời khỏi điện.

Có một tiểu thái giám tò mò hỏi Đức công công: “Sư phụ, đó là canh gì vậy? Sao nương nương vừa uống xong liền giống như đang say vậy?”

Đức công công trợn mắt nhìn hắn: “Lắm mồm.”

Đây chính là món rượu vàng say gà bệ hạ đặc biệt phân phó làm cho nương nương.

Món ăn này đặc sắc ở chỗ, một nửa là canh gà, một nửa là rượu vàng.

Cho dù người bình thường uống cũng không dễ dàng, huống chi là người tửu lượng thấp như nương nương.

Bệ hạ đúng là… dụng tâm lương khổ [4] mà.

[4] Dụng tâm lương khổ: muốn tốt cho người khác mà người khác không biết.

Quả thực Tiết Tĩnh Xu đã say, hai gò má ửng hồng, đôi mắt to tròn sáng long lanh, ngây ngô đáng yêu nhìn hoàng đế.

Hoàng đế động thủ giúp nàng cởi quần áo.

Sáng sớm hôm nay lúc thay quần áo Tiết Tĩnh Xu đã tự thay tránh các cung nữ, chỉ vì tối qua nàng và hoàng đế quá mức nhiệt tình nên lưu lại trên thân thể không ít dấu vết, nàng thật sự rất xấu hổ nếu bị người khác nhìn thấy.

Hoàng đế dùng tay vuốt ve dấu hôn hình đóa hoa đào trên bờ vai nàng.

Tiết Tĩnh Xu rụt vai, cười khanh khách: “Ngứa quá.”

Hoàng đế hỏi nàng: “Hoàng hậu có biết đây là cái gì không?”

Tiết Tĩnh Xu bĩu môi, nói: “Là dấu răng của bệ hạ, bệ hạ cắn ta nên mới lưu lại trên vai ta.”

Hoàng đế sửa cho nàng: “Không phải là cắn nàng mà là hôn nàng. Để lại dấu vết trên người nàng là vì thương nàng.”

Tiết Tĩnh Xu trợn hai mắt: “Nhưng mà đau lắm.”

Hoàng đế lại hỏi: “Đau ở đâu?”

Tiết Tĩnh Xu mím môi không nói lời nào, tuy nàng say, nói chuyện hệt như trẻ con nhưng vẫn biết xấu hổ.

Hoàng đế liền nói: “Về sau quen rồi sẽ không đau nữa.”

Tiết Tĩnh Xu nhỏ giọng nói: “Nhưng còn trướng lắm.”

Hoàng đế sờ gương mặt nàng: “Ai bảo ngày thường hoàng hậu nhỏ nhắn xinh xắn như vậy, khiến ta khó xử?”

Tiết Tĩnh Xu không phục nói: “Tại bệ hạ quá cao lớn, nếu bệ hạ thấp đi một chút chẳng phải tốt hơn ư?”

Hoàng đế chạm vào chóp mũi nàng, “Nói đơn giản thôi. Nàng nói thật cho ta biết, thoại bản thật sự hay đến thế sao? Tên Phó Văn Hiên kia cũng lợi hại lắm?”

Hiển nhiên Tiết Tĩnh Xu còn nhớ rõ cái tên này, hai mắt sáng long lanh, ra sức gật đầu, “Lợi hại, thật sự rất lợi hại!”

Hoàng đế hơi híp mắt, “So với ta thì ai lợi hại hơn?”

54. Chương 54: Chử Diệu

Biên tập: Tiểu Khánh

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

“A…” Tiết Tĩnh Xu không nói gì, đôi mắt đảo tới đảo lui.

Hoàng đế từ từ đến gần, giọng nói trầm thấp, mang theo mấy phần dụ dỗ: “Sao hoàng hậu không nói gì? Nàng đem những suy nghĩ trong lòng nói ra đi. Dù lời nói ra không hay, ta cũng không trách nàng đâu.”

Lúc này hai người đang ngồi trên giường, Tiết Tĩnh Xu mặc áo lót mỏng manh, cảm thấy hơi lạnh liền kéo tấm chăn mỏng đắp lên người, chỉ thò đầu và hai chân ra.

Nàng nghiêng đầu nhìn hoàng đế, thử xác định thật giả: “Chàng không lừa ta?”

Hoàng đế nói: “Quân vô hí ngôn [1].”

[1] Vua không nói đùa.

Tiết Tĩnh Xu động đậy chân, mười ngón chân xinh xắn đẹp đẽ vô tội quặp lại.

Ánh mắt hoàng đế nhìn sang theo.

Tiết Tĩnh Xu lại di chuyển chân.

Hoàng đế liền vươn tay, giữ bàn chân như bạch ngọc cực kỳ không an phận kia lại.

Thân thể Tiết Tĩnh Xu lạnh hơn người bình thường một chút nên đôi chân cũng lạnh hơn mấy phần, cầm trong tay, giống như cầm một món đồ làm bằng ngọc vậy.

Hoàng đế nắm trong lòng bàn tay còn thấy chưa đủ, lại nhéo một cái.

Tiết Tĩnh Xu muốn rút chân về, nhưng cả người nàng đều bọc trong chăn, không có chỗ để dùng sức, vừa giật một cái, cả người liền ngã nhào xuống giường, chỉ có đôi chân vẫn còn giơ lên, bị hoàng đế nắm trong tay.

Nàng như một con tằm trắng mập mạp, cong người hai phát mà không dậy nổi, liền dứt khoát nằm luôn đó không dậy nữa.

Hoàng đế dùng đầu ngón tay thô to cọ cọ lòng bàn tay nàng.

Cả người Tiết Tĩnh Xu run bắn lên, vội vàng xin tha: “Đừng mà, đừng mà! Nhột lắm, nhột lắm…”

Hoàng đế nói: “Hoàng hậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta, nếu còn không nói, thì ta sẽ gãi một cái, gãi đến khi hoàng hậu nói mới thôi.”

Tiết Tĩnh Xu nhìn hắn với vẻ mặt không thể tin nổi: “Sao chàng có thể như vậy được chứ? Chàng xấu xa quá đấy!”

Hoàng đế nhìn nàng, đưa tay kéo nàng từ trong chăn ra: “Ta nhớ lần trước hoàng hậu còn nói ta là người tốt, quên nhanh vậy sao?”

Tiết Tĩnh Xu nói như chuyện đương nhiên: “Lần trước chàng không thọc lét ta, là người tốt, lần này thọc lét ta, là đồ bại hoại.”

Hoàng đế nhếch miệng: “Mặc kệ người tốt hay người xấu, ta chỉ muốn biết câu trả lời của hoàng hậu là gì. Nếu vẫn không nói, ta sẽ không nương tay.” Hắn vừa nói vừa cong đầu ngón tay về phía Tiết Tĩnh Xu như đe dọa.

Lúc làm xong động tác này, chính hắn cũng thấy sửng sờ.

Đã bao lâu rồi không nói những lời ấu trĩ thế này, làm ra động tác nhàm chán ấy nhỉ?

Nhưng, lúc hắn làm những động tác đó, trong lòng lại không hề cảm thấy ấu trĩ và nhàm chán chút nào, chỉ mong đợi phản ứng của hoàng hậu.

Tiết Tĩnh Xu không để ý thấy hắn giật mình, chỉ bĩu môi rồi nói: "Đều lợi hại rất lợi hại, chàng với Phó Văn Hiên đều lợi hại, được chưa?"

Hoàng đế lấy lại tinh thần, lắc đầu nói: "Không được, phải có một người lợi hại nhất."

Tiết Tĩnh Xu cong cong đầu ngón chân, liếc mắt nhìn hoàng đế, do dự nói: "Chàng cũng đâu viết thoại bản cho ta đọc, làm sao ta biết được chàng lợi hại hay không?"

Hoàng đế cúi đầu ghé sát vào người nàng: "Lẽ nào hoàng hậu cho rằng, chỉ có người viết thoại bản mới lợi hại hay sao?"

Tiết Tĩnh Xu nghi hoặc: "Vậy còn có người nào chứ?"

Hoàng đế nói: "Ta có thể cho mười người, trăm người, thậm chí hơn ngàn người viết ra thoại bản giống của Phó Văn Hiên. Nàng nói xem, là ta lợi hại hay hắn lợi hại?"

Tiết Tĩnh Xu trợn to mắt, ngạc nhiên nhìn hắn: "Thật sao?"

Hoàng đế gật đầu: "Nàng muốn xem cái gì, ta đều có thể cho người viết cái đó."

Vẻ mặt Tiết Tĩnh Xu vô cùng kính nể: "Chàng thật lợi hại, chàng lợi hại nhất!"

Hoàng đế nghe thấy thế trong lòng vô cùng hưởng thụ, nhưng lại hỏi một câu: "Ta là ai?"

"Chàng là hoàng thượng mà." Tiết Tĩnh Xu nói.

Hoàng đế lại hỏi: "Hoàng thượng là ai?"

"Hoàng thượng không phải bệ hạ sao?"

"Vậy bệ hạ là ai?" Hoàng đế tiếp tục truy hỏi.

Tiết Tĩnh Xu quả thực bị hỏi đến lơ mơ, cau mày phiền não nói: "Hoàng thượng chính là bệ hạ, bệ hạ chính là chàng, chàng chính là hoàng thượng đó."

Nhưng những câu trả lời đó đều không thể thỏa mãn hắn, hắn lại đổi cách hỏi nàng: "Hoàng thượng là gì của nàng?"

Tiết Tĩnh Xu rút hai tay ra khỏi chăn, gãi gãi mặt, đẩy mái tóc rối sang một bên.

"Hoàng thượng… là gì của ta?" Nàng ngập ngừng lặp lại.

Hoàng đế gật đầu, nói: "Đúng, ta là gì của nàng?"

Tiết Tĩnh Xu nhíu mày suy nghĩ hồi lâu, thành thật lắc đầu: "Ta không biết."

Hoàng đế kéo nàng ra khỏi chăn, hai người ôm chặt lấy nhau, hắn trầm giọng nói: "Hai người chúng ta ngủ cùng nhau, là người chung gối. Ta là trượng phu của nàng, nàng nhớ kỹ, hoàng đế là trượng phu của nàng."

Tiết Tĩnh Xu ngây ngẩn lặp lại: "Hoàng thượng là trượng phu của ta."

Hoàng đế gật đầu: "Đúng vậy."

Nhưng Tiết Tĩnh Xu lại đột nhiên lắc đầu: "Ta không muốn… Ta không muốn hoàng thượng làm trượng phu của ta."

Thần sắc trên mặt hoàng đế bỗng nhiên đờ đẫn, toàn thân chợt lạnh đi.

Hắn cúi đầu nhìn người hắn ôm trong ngực, lại bất ngờ nhìn thấy gương mặt đẫm lệ.

Hắn trầm mặc đối diện với Tiết Tĩnh Xu.

Tiết Tĩnh Xu chớp chớp mắt, nước mắt liền lăn xuống.

Cuối cùng, vẫn là hoàng đế vươn tay ra trước, lau đi giọt nước mắt trên tóc mai nàng, nhẹ giọng hỏi: "Ta còn chưa tức giận, sao nàng lại khóc trước rồi?"

Tiết Tĩnh Xu sụt sịt, nghẹn ngào nói: "Ta không muốn bệ hạ làm trượng phu của ta. Bởi vì sau này bệ hạ còn làm trượng phu của rất rất nhiều người, nhưng ta thì chỉ có một mình hắn."

Hoàng đế sửng sốt một chút, dùng ống tay áo nhẹ nhàng lau đi nước mắt đọng trên khóe mi nàng: "Ai nói với nàng sau này ta sẽ lấy người khác?"

Tiết Tĩnh Xu khóc nấc một tiếng: "Mọi người đều nói vậy. Hơn nữa, hoàng thượng vốn phải lấy rất rất nhiều nữ nhân."

Hoàng đế nói: "Họ lừa nàng thôi, không có rất rất nhiều người khác, chỉ có một mình nàng. Nàng chỉ có ta, ta cũng chỉ có nàng."

Tiết Tĩnh Xu ngừng khóc, đôi mắt được nước mắt gột rửa, còn sáng hơn vừa rồi mấy phần.

Nàng không chớp mắt nhìn hoàng đế, tủi thân nói: "Chàng không gạt ta chứ?"

Hoàng đế nói: "Ta chưa từng gạt hoàng hậu."

Tiết Tĩnh Xu lại bĩu môi: "Đêm qua chàng vừa gạt ta. Chàng nói sẽ tốt ngay thôi, nhưng đến khi ta ngủ rồi, chàng vẫn chưa tốt."

Hoàng đế á khẩu không nói được gì: "… Chuyện kia không tính. Ngoại trừ ở trên giường, ta đã lừa nàng bao giờ chưa?"

Tiết Tĩnh Xu cố sức suy nghĩ, hình như không có thật, nàng thành thật lắc đầu.

Hoàng đế nói: "Vậy là đúng rồi, sau này cũng thế, hoàng hậu đừng nghe người khác, chỉ nghe mình ta là đủ rồi. Bọn họ sẽ lừa nàng, còn ta thì không, nàng cũng… đừng gạt ta."

Tiết Tĩnh Xu lập tức nói: "Ta chưa từng lừa chàng."

Hoàng đế khẽ gật đầu: "Ta tin hoàng hậu."

Tiết Tĩnh Xu an tâm, ngáp một cái: "Ta muốn ngủ."

Hoàng đế nói: "Chưa được ngủ, uống chút canh giải rượu trước, không thì đến mai tỉnh lại, hoàng hậu sẽ bị đau đầu."

Tiết Tĩnh Xu tội nghiệp nhìn hắn: "Nhưng ta không đói chút nào."

Hoàng đế nói: "Vậy thì nói chuyện với ta thêm lát nữa."

Tiết Tĩnh Xu đành phải đồng ý: "Chàng muốn nói gì?"

Hoàng đế nói: "Ta chưa bao giờ gọi khuê danh của hoàng hậu. Hồi nàng ở khuê phòng, người trong nhà gọi nàng thế nào?"

Tiết Tĩnh Xu nghĩ một chút, nói: "Trưởng bối lúc thì gọi ta là Xu nhi, lúc thì gọi là Tĩnh Xu, bọn nha hoàn gọi ta là Tam cô nương, Liễu Nhi gọi là tiểu thư. Người trong cung gọi là nương nương, chỉ có bệ hạ gọi là hoàng hậu."

Hoàng đế không muốn lẫn lộn với mọi người, bèn nói: "Vậy sau này ta tiếp tục gọi hoàng hậu là hoàng hậu nhé."

Tiết Tĩnh Xu hỏi hắn: "Còn chàng? Người khác gọi chàng thế nào?"

Hoàng đế nói: "Khi còn bé có người gọi ta là Lục hoàng tử, có người gọi là lão Lục. Sau đó, họ cũng giống hoàng hậu, gọi là hoàng thượng, bệ hạ."

Tiết Tĩnh Xu cau mày nói: "Ta giống bọn họ."

"Phải." Hoàng đế nói: "Nếu hoàng hậu cảm thấy không vừa lòng, lúc riêng tư cũng có thể gọi thẳng tên ta."

Nếu lúc này Tiết Tĩnh Xu tỉnh táo, tất nhiên sẽ nói không dám, nhưng hiện giờ, nàng lại hiếu kỳ hỏi: "Tục danh của bệ hạ là gì? Ta còn chưa biết nữa."

Hoàng đế nói: "Đại Diễn họ Chử, tên ta chỉ có một chữ Diệu, Diệu trong nhật tinh ẩn diệu [2]."

[2] Nhật tinh ẩn diệu: Mặt trời cùng các ngôi sao trốn dưới ánh sáng.

Tiết Tĩnh Xu thăm dò nói: "Chử Diệu."

Hoàng đế gật đầu.

Tiết Tĩnh Xu mừng rỡ vỗ tay, gọi lại một lần nữa: "Chử Diệu!"

Hoàng đế lại gật đầu.

Tiết Tĩnh Xu bất mãn nói: "Sao chàng không đáp lại ta?"

Hoàng đế đành nói: "Mời hoàng hậu gọi lại một lần."

Tiết Tĩnh Xu lại nói: "Chử Diệu."

Hoàng đế mở miệng đáp một tiếng.

Tiết Tĩnh Xu vỗ vào lòng bàn tay, hai chân phấn khích đung đưa: "Hay quá, hay quá!"

Hoàng đế cúi đầu hỏi nàng: "Cái gì hay?"

Tiết Tĩnh Xu che mặt, thần thần bí bí: "Không nói cho chàng."

Hoàng đế nhéo chóp mũi nàng.

Lòng hắn khẽ động, bịa chuyện nói: "Hoàng hậu biết không, thê tử ở nhà bình thường không gọi thẳng tên trượng phu, mà gọi như huynh trưởng, hoàng hậu cũng nên gọi ta như thế."

Tiết Tĩnh Xu tò mò hỏi: "Phải gọi là ca ca à?"

Hoàng đế gật đầu khẳng định: "Ừ."

Tiết Tĩnh Xu không nghi ngờ gì, chỉ là cảm thấy hơi kỳ quặc: "Nhà ta cũng có mấy ca ca, mặc dù không hay gặp họ, nhưng phải coi bệ hạ như ca ca, điều này rất kỳ cục."

Hoàng đế liền nói: "Không phải chỉ gọi mỗi ca ca, mà là gọi tên thêm ca ca."

Tiết Tĩnh Xu suy nghĩ, do dự gọi một tiếng: "Diệu ca ca?"

Giọng nàng mềm mại trong trẻo, gương mặt quyến rũ, đôi mắt lại cực kỳ hồn nhiên.

Tổ hợp mâu thuẫn như vậy xuất hiện trên người nàng, lại thêm câu Diệu ca ca, hoàng đế nghe xong mà ngẩn cả người.

Hắn dời mắt sang chỗ khác, hắng giọng một tiếng, sau đó mới từ từ quay lại, đối diện với ánh mắt nghi hoặc của Tiết Tĩnh Xu rồi khẽ nói: "Gọi một lần nữa đi."

Tiết Tĩnh Xu nghiêng đầu: "Diệu ca ca."

Yết hầu hoàng đế động đậy, cuống họng vừa được hắng lại hơi khàn: "Gọi thêm lần nữa."

Tiết Tĩnh Xu chun mũi, tuy không hiểu, nhưng vẫn gọi một tiếng.

Hoàng đế lại nói lần nữa: "Gọi thêm một lần."

Tiết Tĩnh Xu rốt cuộc không nhịn được nữa, cuộn chăn lại, xoay người đưa lưng về phía hắn: "Không gọi, ta mệt rồi, muốn đi ngủ."

Hoàng đế lại xoay nàng qua, nói: "Uống canh giải rượu trước đã."

Tiết Tĩnh Xu đau khổ đầy mặt: "Uống không vô."

Hoàng đế nói: "Vậy gọi lần nữa đi."

Tiết Tĩnh Xu lập tức trừng mắt nhìn hắn, lên án: “Chàng xấu lắm! Cứ bắt ta phải gọi đi gọi lại, nhưng ta gọi chàng lại không đáp!”

Hoàng đế nói: “Lần này sẽ trả lời nàng.”

Tiết Tĩnh Xu nghi ngờ nhìn hắn, miễn cưỡng nói: “Diệu ca ca.”

“Ta đây.” Hoàng đế nói.

55. Chương 55: Mỹ Vị

Biên tập: Quansama

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Hoàng đế nhìn Tiết Tĩnh Xu: “Ta ở đây.”

“Ta biết chàng ở đây nha, bằng không thì ta đang nói chuyện với ai?” Tiết Tĩnh Xu che miệng ngáp. “Ta thực sự rất mệt, có thể ngủ được chưa?”

“Có thể. Nhưng phải ăn viên giải rượu trước.”

“Chàng gạt ta! Chàng bảo chỉ cần nói chuyện với chàng thì không cần uống, chàng nói chẳng giữ lời gì hết.” Tiết Tĩnh Xu trừng mắt nhìn hắn.

Hoàng đế khẽ nhếch miệng: “Ta đâu có đồng ý với hoàng hậu. Hơn nữa vừa rồi là canh giải rượu, ta đã thông cảm hoàng hậu không uống được, cho người đổi sang viên thuốc giải rượu. Chẳng lẽ hoàng hậu không muốn uống thuốc mà lại thích uống canh?”

“Không muốn uống canh.” Tiết Tĩnh Xu tủi thân dẩu môi.

“Vậy thì uống thuốc.” Hoàng đế nhấc màn lên, phân phó cho người bên ngoài.

Tiết Tĩnh Xu nằm trong ngực hắn nhỏ giọng thầm thì: “Bại hoại.”

Hoàng đế nghe thấy, quay đầu lại nhéo gò má nàng rồi nói: “Khen hay lắm.”

Tiết Tĩnh Xu hừ một tiếng, càng lớn tiếng nói: “Đại bại hoại!”

Đức công công đang từ bên ngoài tiến vào, nghe được những lời này thì khựng lại, rồi mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm đi tới.

“Bệ hạ, nương nương, viên giải rượu đây ạ.” Đức công công nhỏ giọng nói.

Hoàng đế bất đắc dĩ nhìn Tiết Tĩnh Xu. Khi say, hoàng hậu tuy ngày càng xinh đẹp nhưng tính tình lại nhõng nhẽo hơn bình thường nhiều, cũng may là còn rất dễ thương.

Hắn tự mình lấy viên thuốc rồi bảo Tiết Tĩnh Xu: “Há mồm.”

Tiết Tĩnh Xu nhìn viên thuốc đen thui, trông còn to hơn cả móng tay của nàng nữa. Vừa nhìn đã thấy đắng, nàng nhì nhèo không muốn ăn.

Hoàng đế uy hiếp nói: “Nếu không ăn, thì phải uống. Hoàng hậu chọn một đi.”

“Hừ, ăn thì ăn.” Tiết Tĩnh Xu không tình nguyện nói.

Nàng há mồm ngậm viên thuốc trong tay hoàng đế. Đầu lưỡi không cẩn thận liếm phải ngón tay hoàng đế. Đầu ngón tay hoàng đế khẽ động, hắn nhìn nàng chằm chằm.

Tiết Tĩnh Xu lại chuyên tâm thưởng thức viên thuốc trong miệng, điều khiến nàng ngạc nhiên là viên thuốc kia không hề đắng mà lại hơi chua chua giống quả sơn trà.

Nàng dùng lưỡi liếm viên thuốc kia, lăn qua lăn lại trong miệng, cười hì hì nói: "Thú vị quá thú vị quá!"

Hoàng đế nhìn cái miệng hồng hồng chu chu của nàng, chậm rãi cúi đầu phủ lên nó, đưa lưỡi vào thăm dò miệng nàng rồi đuổi theo lưỡi nàng.

Tiết Tĩnh Xu tưởng hắn tới giành ăn với nàng, lưỡi càng linh động hơn, như thế lại vừa hay hợp ý hoàng đế.

Răng môi hai người quấn quít, cuối cùng viên thuốc giải rượu chui xuống bụng của cả hai.

Hoàng đế lùi lại, hai gò má Tiết Tĩnh Xu đỏ hồng. Nàng thở hồng hộc, chỉ trích hắn: "Sao chàng lại giành đồ ăn của ta?"

Hoàng đế cúi đầu hôn môi nàng, giọng khàn khàn nói: "Ta còn muốn ăn nàng!"

Tiết Tĩnh Xu sợ hãi, chui ra khỏi ngực hắn, trốn vào chăn: "Đừng ăn ta, ta ăn không ngon tí nào đâu!"

Bầu không khí kiều diễm bị nàng phá hỏng sạch sẽ.

Hoàng đế bỗng thấy hơi hối hận. Hắn không nên chuốc say hoàng hậu như vậy.

Hắn nhìn cục chăn kia rồi lắc đầu, sau đó thò tay vỗ nhẹ hai cái: "Mau ra đây, không ngạt thở bây giờ."

Người trong chăn vẫn không nhúc nhích. Hoàng đế lại chờ, sợ nàng ngạt thật, hắn xốc chăn lên thì thấy hoàng hậu đã ngủ tự lúc nào rồi.

Xem ra, nàng mệt thật.

Hoàng đế nhìn nàng một hồi, trong máu dường như có tuấn mã đang phi nhanh, cả người khô nóng. Nhưng nhìn hoàng hậu ngủ như vậy lại không hạ thủ được.

Hắn đành sửa lại tư thế ngủ cho nàng, rồi nằm bên cạnh, ôm nàng vào lòng, từ từ nhắm hai mắt, tĩnh tâm dưỡng thần.

Giờ mẹo ngày hôm sau, Tiết Tĩnh Xu tỉnh dậy.

Mọi khi nàng tỉnh vì hoàng thượng phải thượng triều, còn hôm nay tỉnh vì khát nước.

Nàng cẩn thận di chuyển từng li từng tí trong ngực hoàng đế, cau mày nghĩ lại chuyện đêm qua, rồi lại phát hiện mình không nhớ cái gì, chỉ nhớ chén canh gà có mùi vị vô cùng kì quái, mùi rượu nồng nặc.

Nàng không khỏi hoài nghi có phải hoàng đế mưu đồ chuốc say nàng hay không. Nhớ lại tình hình nàng say lần trước, trong lòng không khỏi bồn chồn, không biết đêm qua, nàng lại bị hoàng đế dụ dỗ nói cái gì rồi?

Nàng đang nghĩ ngợi thì hoàng đế cũng tỉnh lại.

"Bệ hạ ngủ thêm đi, còn một khắc nữa mới đến giờ mẹo." Tiết Tĩnh Xu vội nói.

"Hoàng hậu khát nước?" Hoàng đế hỏi nàng.

Tiết Tĩnh Xu gật đầu.

Hoàng đế liền gọi tiểu thái giám gác đêm đến rót nước.

Tiết Tĩnh Xu uống xong, còn nói thêm: "Canh giờ chưa tới, bệ hạ ngủ thêm đi."

"Đêm qua hoàng hậu không phải gọi ta như vậy."

Tiết Tĩnh Xu mới vừa rồi còn hoài nghi có phải mình bị dụ làm chuyện gì, giờ nghe hắn nói như vậy, trong lòng liền lộp bộp. Nghĩ lại chuyện hoàng đế biết tửu lượng nàng kém mà còn cho người làm canh gà có mùi rượu đậm đặc như vậy, nàng liền đánh đòn phủ đầu: "Đêm qua bệ hạ để thiếp uống canh như vậy, không biết có ý gì?"

"Hoàng hậu nghĩ sao?"

"Thiếp không biết bấm đốt ngón tay, làm sao biết được trong lòng bệ hạ nghĩ gì?"

Hoàng đế vén tóc cho nàng, giả vờ cảm thán: "Hoàng hậu tỉnh dậy liền trở mặt, một tiếng bệ hạ, hai tiếng hoàng thượng. Còn đêm qua uống rượu say thì ôm ta gọi Diệu ca ca, Diệu ca ca gọi không ngừng, rõ là giày vò người."

"Cái gì cơ… Đòi ca ca á? Sao ta có thể nói lời như vậy, nhất định là bệ hạ lại lừa ta." Tiết Tĩnh Xu đỏ mặt, ngập ngừng nói.

"Hoàng hậu có còn nhớ tên của ta không?"

Tiết Tĩnh Xu cau mày suy nghĩ một chút rồi lắc đầu.

Hoàng đế nói: "Đại Diễn họ Chử, tên ta chỉ có một chữ Diệu. Đêm qua, ta nói cho hoàng hậu xong, hoàng hậu liền quấn quít lấy ta, muốn gọi ta là Diệu ca ca, làm ta vô cùng khó xử."

Mặt Tiết Tĩnh Xu đỏ bừng, đôi mắt dao động không dám nhìn hắn. Nàng cảm thấy mình sẽ không nói như vậy thế nhưng nàng thực sự không nhớ nổi bất kì cái gì khi say.

Huống hồ hoàng đế hẳn sẽ không vô duyên vô cớ gạt nàng. Nhất định là phải có lửa mới có khói, nghĩ đến đây, nàng không được tự nhiên hỏi: "Thật, thật sao?"

Hoàng đế gật đầu, "Tất cả đều là thật, e là đêm qua cung nhân ở ngoài đều nghe thấy. Nếu hoàng hậu không tin, có thể gọi người đến hỏi."

"Thiếp, thiếp…" Tiết Tĩnh Xu xấu hổ không nói nên lời.

"Nhưng… ta thấy xưng hô này cũng không tệ. Về sau khi không có người, hoàng hậu cứ gọi ta như thế đi."

Tiết Tĩnh Xu nghĩ xưng hô này thực sự làm nàng rất xấu hổ, muốn nói không hợp, nhưng nghĩ lại mình đêm qua còn gọi nhiều lần như vậy, căn bản không có lập trường từ chối, cho nên nàng chỉ có thể trầm mặc.

Song, hoàng đế không cho nàng như nguyện, thúc giục nói: "Hoàng hậu, tại sao không nói chuyện? Gọi một tiếng nghe xem."

Tiết Tĩnh Xu mím môi, vài lần muốn há miệng nhưng làm thế nào cũng không gọi được.

Hoàng đế xoay người chống hai tay bên người nàng, cúi đầu nói bên tai nàng: "Mau gọi Diệu ca ca."

Tiết Tĩnh Xu níu lấy vạt áo hắn, nhắm mặt lại, cố hết sức bình tĩnh rồi thì thầm kêu một tiếng: "… Diệu ca ca."

Nàng khi say thanh âm mềm mại dễ vỡ, ánh mắt hồn nhiên. Nay khi tỉnh thì tiếng nói ôn ôn nhu nhu, như gió xuân mơn trớn lòng người, như lông chim trắng muốt gãi ngứa con tim người nào đó. Hai gò má bởi ngượng ngùng mà đỏ ửng, so với sự thanh lãnh của mọi khi thì càng thêm phần quyến rũ. Hoàng đế chậm rãi cúi đầu, nhìn chằm chằm môi nàng, "Gọi lại một lần nữa."

"Diệu ca ca —— Ưm…"

Hoàng đế lấp kín môi nàng. Qua một đêm nhẫn nhịn, nay máu trong người lại sôi trào lần thứ hai. Hắn nhịn một đêm rồi, bây giờ hắn không muốn nhịn nữa.

Tiết Tĩnh Xu bị lột sạch sẽ. Nàng vội vàng giãy giụa nói: "Đừng mà… Bệ hạ còn phải vào triều…."

Hoàng đế thở hồng hộc, từ cái cổ trắng ngần của nàng đi xuống, mỗi nơi đều để lại dấu vết.

"Vẫn còn kịp…."

"Sẽ muộn mất…."

"Vậy thì để bọn họ chờ." Ngữ điệu hoàng đế vẫn luôn trầm ổn, giờ lại có phần không kiên nhẫn và nôn nóng.

Bỗng hắn hôn đôi môi đỏ mọng của nàng, khàn giọng nói: "Phải bịt miệng hoàng hậu thôi, nàng đỡ phải nói những lời sát phong cảnh."

"Ưm ưm…." Tiết Tĩnh Xu vỗ lưng hắn.

Hoàng đế dừng lại một chút, hơi thở nóng rực rơi trên cổ nàng.

"Hoàng hậu muốn nói gì? Nếu vẫn bảo ta vào triều thì ta sẽ chặn lại. Còn nếu là gọi Diệu ca ca, ta sẽ cam tâm tình nguyện mà nghe."

Khóe mắt Tiết Tĩnh Xu đỏ đỏ, mang theo mị ý bình thường không bao giờ có, nàng khẽ trừng mặt nhìn hắn một cái: "Nếu triều thần có hỏi, bệ hạ chớ có đẩy ta ra làm lá chắn đấy."

Tay hoàng đế đi theo đường cong lung linh trên người nàng, nói: "Sao lại là lỗi của hoàng hậu? Rõ ràng là ta bị té trước giường của hoàng hậu, đứng không nổi nên chỉ đành trễ buổi chầu."

Tiết Tĩnh Xu dở khóc dở cười vỗ hắn một cái, đang muốn nói thì cảm giác căng trướng bất thình lình ập tới, nàng cắn môi dưới, nhỏ giọng nói: "Bệ hạ nhẹ một chút."

Hoàng đế đi vào rồi dừng lại đợi nàng thích ứng, nghe nàng nói thế thì cúi đầu dỗ nàng: "Nói, Diệu ca ca nhẹ một chút."

Tiết Tĩnh Xu đỏ mặt, không nói lời nào.

"Nói thì ta sẽ nhẹ một chút."

Tiết Tĩnh Xu hoài nghi nhìn hắn. Mặt nàng đỏ bừng, do do dự dự: "Diệu ca ca… Chàng nhẹ một chút."

Sự thật chứng minh, hoàng đế ở trên giường sẽ luôn gạt người.

Đức công công cho các cung nhân lui, một mình đứng chờ ở ngoài điện.

Nghe hoàng hậu nương nương nghẹn ngào từng tiếng "Chàng lại gạt ta", hắn lắc đầu thở dài, đi ra ngoài phân phó cung nhân, bảo bọn họ chuẩn bị thêm nước nóng. Một chút nước rửa mặt như thế, bệ hạ e không đủ xài đâu.

56. Chương 56: Tứ Hôn

Biên tập: Thỏ, Nguyệt Vi Yên

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Ngày lâm triều hôm nay hoàng đế đến muộn.

Dù trong lòng Tiết Tĩnh Xu tức giận hắn lúc sáng không giữ lời, trêu chọc xoa bóp nàng một hồi nhưng trong lòng vẫn lo lắng hắn không có lời giải thích hợp lý trước mặt triều thần.

Vì vậy tới gần trưa, nàng liền phái một tiểu thái giám ra ngoài đình dò la tin tức.

Không lâu sau, tiểu thái giám về báo: "Nương nương, hôm nay trên triều bệ hạ nói, Cố Đình Ngọc Cố đại nhân hành động làm người thương tâm, người tự thấy thẹn với tiên đế nên đêm qua đã ngồi cả đêm trước linh vị tiên đế làm trễ nãi triều chính ngày hôm nay. Các vị đại thần nghe xong đều xin bệ hạ giải sầu, nói rằng Cố Đình Ngọc cô phụ thánh vọng, không đáng để bê hạ hao tổn tinh thần."

Tiết Tĩnh Xu nghe xong, thật lâu không nói gì.

Một lần nữa trong lòng nàng lại nhận thức được hoàng đế luôn nghiêm trang nhưng lại có bản lĩnh ăn nói bậy bạ, cũng vì lo lắng lúc trước của mình mà buồn cười, với da mặt của hoàng đế mà cần nàng lo lắng sao?

Đến hôm nay nàng càng ngày càng hiểu rõ, cái gọi là đứng đắn của hoàng đế, đều là mặt dày giả trang thành bộ mặt không để lộ tâm tình mà thôi, trên thực tế cả người chẳng có chút nào gọi là nghiêm chỉnh.

Uổng công mình lúc trước chỉ vì một câu nói của hắn mà nghĩ đông nghĩ tây, chỉ lo nghĩ lệch đi rồi hiểu lầm hắn, thực tế hiểu lầm ai, cũng sẽ không hiểu lầm hắn.

Nàng lắc đầu, đặt hoàng đế sang một bên rồi hỏi nữ quan về phân lệ của các quý tiếp theo trong cung chuẩn bị như thế nào.

Bởi vì hậu cung ít người, lại không thấy có ai nói chuyện cùng nàng, cũng chẳng có ai tới gây sự nên mỗi ngày chỉ có những việc vặt vãnh, giải quyết nửa canh giờ là xong.

Sau đó không còn gì để làm, nàng nhớ tới quyển thoại bản hôm qua mới thấy trên giá sách. Đức công công nói đi tìm giúp nàng mà hôm nay vẫn chưa thấy đưa tới, không biết có phải không tìm được hay không nữa.

Đây là lần đầu tiên nàng đọc loại sách này, cảm thấy vô cùng mới lạ, lúc nào cũng nghĩ về chúng nên cho người đi hỏi, không biết nàng có thể vào Tàng thư các tìm mấy cuốn sách không.

Trong điện Sùng Đức, hoàng đế đã ăn trưa xong, giờ đang phê duyệt tấu chương, Đức công công liền vào xin chỉ thị.

Hoàng đế dừng bút, "Hoàng hậu muốn đến Tàng thư các?"

"Vâng ạ, nương nương muốn tìm mấy cuốn sách để đọc. " Đức công công đáp.

Hoàng đế liền hỏi hắn: "Những quyển sách hoàng hậu không thể đọc trong Tàng thư các đã được cất hết chưa?"

Đức công công nghe hắn lại nói việc này, khóe mắt giật một cái sau đó mới nói: "Tất cả đều trong giá sách của bệ hạ rồi ạ."

Nghe vậy hoàng đế mới yên tâm, "Ngươi đưa hoàng hậu đi Tàng thư các một chút đi, chờ nàng chọn xong sách thì mời nàng tới điện Sùng Đức."

Đức công công lĩnh mệnh lui ra.

Tàng thư các nằm ở ngoài đình, là một cung điện cao lớn ba tầng, không thuộc phạm vi của hậu cung nên Tiết Tĩnh Xu muốn vào đó thì phải có sự đồng ý của hoàng đế.

Bên trong không chỉ có sách vở mà còn có rất nhiều thư hoạ của các danh gia, đồ cổ quý giá đã qua mấy đời hoàng đế.

Tiết Tĩnh Xu chọn mấy quyển du ký [1], tạp thuyết [2] và thoại bản rồi tìm ở các kệ sách nhưng cũng không thấy trung sách và hạ sách của truyện 'Tập truyện anh hùng hiệp nghĩa'.

[1] Du ký: ghi chép những điều tai nghe mắt thấy trong khi đi du lịch

[2] Tạp thuyết: văn chương luận thuyết vụn vặt

Đức công công bèn nói: "Nô tài đã hỏi thái giám trông coi Tàng thư các, nghe nói truyện 'Tập truyện anh hùng hiệp nghĩa' chỉ có thượng sách, trung sách với hạ sách còn chưa viết xong."

Tiết Tĩnh Xu cảm thấy rất thất vọng, nhưng may là nàng tìm được mấy quyển thoại bản khác của Phó Văn Hiên nên coi như cũng được an ủi chút ít.

Từ Tàng thư các đi ra, nàng đi về phía điện Sùng Đức, đi được nửa đường thì trông thấy một người từ xa bước đến, trông cách ăn mặc thì có lẽ là An thân vương.

Đức công công cũng mở miệng nhắc nhở: "Nương nương, phía trước là An thân vương."

Tiết Tĩnh Xu cố ý lảng tránh, nhưng An thân vương đã sớm tiến lên: "Hoàng tẩu xin dừng bước!"

Tiết Tĩnh Xu đành phải dừng lại.

An thân vương bước nhanh đến trước mặt, thi lễ với nàng một cái, "Bái kiến hoàng tẩu."

"An thân vương bình an." Tiết Tĩnh Xu đáp lại.

Từ lần trước An thân vương bị hoàng đế phạt đi học quy củ, đã hơn một tháng chưa bước vào cung.

An thân vương nói: "Lần trước tiểu vương vô ý mở miệng mạo phạm hoàng tẩu, xin hoàng tẩu thứ tội."

Tiết Tĩnh Xu nói: "An thân vương nói quá lời rồi."

"Hoàng tẩu có tha thứ cho ta?" An thân vương hỏi nàng.

Tiết Tĩnh Xu vẫn thản nhiên, “Việc đã qua, An thân vương không cần để trong lòng. Bệ hạ còn trong điện chờ ta, không tiện ở lại lâu, tạm biệt An thân vương.”

An thân vương thấy thế đành phải nói: “Cung tiễn hoàng tẩu.”

Tiết Tĩnh Xu khẽ gật đầu, bước nhanh qua chỗ hắn.

An thân vương đứng tại chỗ hồi lâu mới rời đi.

Tiết Tĩnh Xu đến điện Sùng Đức lúc hoàng đế đang cúi đầu nghiên cứu bản vẽ cấu trúc hạ cung.

Tiết Tĩnh Xu chậm rãi đến gần,”Bệ hạ đang xem gì vậy?”

Hoàng đế vẫy tay, để nàng tới cạnh mình, hắn chỉ một chỗ trên bản vẽ rồi nói: “Ta định đào một cái ao trong viện rồi dẫn nước chảy vào, khi mùa hè đến có thể cùng hoàng hậu nghịch nước.”

Tiết Tĩnh Xu tưởng hắn đang giải quyết chính sự nào ngờ lại là việc này. Nàng lập tức cất bản vẽ lại rồi chỉ tấu chương trên bàn: “Bệ hạ giải quyết hết chỗ sổ con này đi rồi hẵng nghĩ đến cái khác.”

Hoàng đế cảm thấy hoàng hậu hơi lớn mật, nếu là lúc trước, đồ trên bàn hắn, hoàng hậu nào dám động vào?

Hắn cảm thán trong lòng, quay lại thấy cung nữ đang cầm mấy cuốn sách trên tay liền hỏi: “Hoàng hậu chọn được truyện gì trong Tàng thư các?”

Tiết Tĩnh Xu nói: “Chỉ có mấy quyển du ký với thoại bản, vốn thiếp muốn tìm trung sách với hạ sách của ‘Tập truyện anh hùng hiệp nghĩa’ nhưng không ngờ chúng còn chưa xuất hiện.”

Hoàng đế vừa nghe là thoại bản đã lập tức hỏi: “Là của ai? Chẳng lẽ lại là Phó Văn Hiên?”

Tiết Tĩnh Xu gật đầu thừa nhận, “Tài văn chương của hắn không tệ, văn phong mới lạ, tuy là thoại bản nhưng rất đáng để đọc.”

Hoàng đế nghe nàng khen người khác nên trong lòng không vui, không tiếp tục đề tài này nữa.

Tiết Tĩnh Xu biết hắn không thích mình trầm mê thoại bản, vì vậy cũng không nhiều lời, chuyển sang chuyện khác: “Vừa rồi trên đường thiếp gặp An thân vương.”

Hoàng đế nói: “Hắn ở chỗ Cung vương thúc học quy củ một tháng, vừa được thả ra nên hôm nay vào cung thỉnh an hoàng tổ mẫu với Đoan thái phi.”

Đoan thái phi là mẹ đẻ của An thân vương, xuất thân thanh quý, mới vào cung đã được ban tần vị. Sau khi sinh hạ An thân vương thì được sắc phong làm Đoan phi. Khi tân đế đăng cơ thì tôn thành Đoan thái phi.

Lúc tiên đế đương thời, Vương hoàng hậu cùng Sở quý phi đấu tranh lợi hại nhất đều đã chết rồi, bây giờ người ở phân vị cao nhất chỉ còn vị Đoan thái phi này.

Về phần mẹ ruột của Mẫn thân vương, bà vốn là cung nữ, nhận được ân huệ của tiên đế nên mang thai, sinh Mẫn thân vương rồi được phong làm Hạnh tần, đợi đến khi hoàng đế đăng cơ cũng may mắn được phong thành Hạnh thái phi.

Chư vị Thái phi tựa hồ cũng rất ít xuất hiện, ngày thường không hề tùy tiện đi lại.

Tiết Tĩnh Xu tiến cung lâu như vậy mà mới chỉ nhìn thấy các vị thái phi nương nương ở cung của thái hoàng thái hậu hai lần.

Nàng vừa thấy An thân vương, liền nhớ lại di nương được sủng ái lần trước của hắn nên hỏi hoàng đế: “Thiếp thấy An thân vương cũng đã đến tuổi kết hôn, sao bệ hạ chưa từng tứ hôn cho hắn?”

Hoàng đế nói: “Từ nhỏ lão Bát đã lập lời thề muốn lấy đệ nhất thiên hạ mỹ nhân làm thiếp, Đoan thái phi lại hy vọng hắn cưới Nhị cô nương nhà Vĩnh Ninh quận chúa. Mấy năm nay hai người vẫn giằng co lôi kéo, không ai có thể thuyết phục ai nên việc này cứ bị kéo dài như vậy.”

Tiết Tĩnh Xu hỏi: “Thái phi nương nương không nhờ chàng tứ hôn à?”

Hoàng đế nói: "Đoan Thái phi từng tới tìm ta một lần nhưng lão Bát lại tìm Hoàng tổ mẫu khóc lóc kể lể. Cuối cùng vẫn phải nghe Hoàng tổ mẫu."

Tiết Tĩnh Xu khẽ gật đầu, kỳ thực dưới cái nhìn của nàng Tiểu An Minh đã rất xinh đẹp rồi, nhưng xem tình huống hôm nay, dường như An thân vương còn chướng mắt nàng ta. Nhưng nếu hắn chướng mắt thì sao không nói rõ mà trong cung yến vẫn cùng thổi sáo ca hát, đây chẳng phải càng khiến người ta hiểu lầm sao?

Chỉ có điều đây là chuyện của người ta, người ta tự làm tự chịu, chẳng liên quan gì đến nàng.

Nàng cẩn thận gấp bản đồ của hạ cung lại rồi đặt nó lên khay của cung nữ phía sau, nói với hoàng đế: "Bản đồ này cứ để ở chỗ của thiếp trước đi. Nếu bệ hạ muốn nghiên cứu chuyện ao nước thì đêm đến cung của thiếp chúng ta cùng bàn luận, bây giờ xin bệ hạ lấy chính sự làm trọng."

Hoàng đế thấy nàng nói vô cùng nghiêm túc, không cho thương lượng nên đành gật đầu đáp ứng.

Rõ ràng trước đây không lâu, hắn nói cái gì, hoàng hậu liền nghe cái đó. Sao bất tri bất giác hai người lại đổi vai cho nhau rồi chứ?

Thời tiết càng ngày càng ấm áp, quần áo trên người cũng dần mỏng đi.

Trong Ngự hoa viên, hoa đào đã tàn từ lâu, trên cây xuất hiện những quả đào nho nhỏ. Bên trong hồ nước, lá sen rút mầm mới, không quá mấy ngày nữa sẽ nổi khắp mặt nước.

Giờ ngọ hôm sau, Tiết Tĩnh Xu đang ngồi ở trong nhà thủy tạ [3] thưởng thức lá sen thì Tần thị vội vã vào cung cầu kiến.

[3] Nhà thủy tạ: nhà xây trên mặt nước để làm nơi giải trí.

Gương mặt Tần thị lo lắng, hành lễ xong còn chưa đứng dậy đã vội la lên: "Nương nương, nhất định lần này người phải giúp Ngũ muội của người!"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Mẹ cứ đứng lên rồi nói." Sau đó sai cung nữ đỡ bà.

"Ôi, phải." Tần thị được người dìu ngồi xuống.

"Trong nhà đã xảy ra chuyện gì? " Tiết Tĩnh Xu hỏi.

Vành mắt Tần thị đỏ lên, căm hận nói: "Không phải do đôi mẹ con Đại phòng không biết xấu hổ kia sao! Ngày đó nương nương nhắc nhở thần với mẹ con không cam tâm đó, thần với Tĩnh Uyển phải cẩn thận một chút, thần ngày phòng đêm phòng, nhưng lại không phòng người bên cạnh. Nha đầu Xuân Hương chết tiệt kia chẳng biết đã bị Đại phòng thu mua từ lúc nào! Hôm qua thời tiết oi bức, thần thấy Tĩnh Uyển học quy củ nhiều ngày như vậy cũng chưa từng bước ra khỏi cửa nên kêu nó dẫn theo nha hoàn đi tản bộ tiêu cơm trong vườn. Không ngờ sau khi uống chén trà do nha hoàn Xuân Hương kia mang đến thì xảy ra chuyện!"

Tâm tình Tần thị kích động, nói tới nói lui, ngay cả lời mở đầu không được rõ nên đến cùng vẫn mờ tịt nên Tiết Tĩnh Xu phải sắp xếp lời của bà lại một lần mới hiểu được đại khái nguyên nhân hậu quả.

Thì ra từ lúc được ban hôn Tiết Tĩnh Viện vẫn luôn ở trong phủ, không có động tĩnh gì.

Mãi đến hôm trước, bỗng nhiên ả ta theo chân đại ca Tiết Chiến nói muốn gặp Lâm gia Nhị công tử, nhưng thân là nữ tử không thể chủ động hẹn gặp nên nhờ Tiết Chiến lấy danh nghĩa cá nhân, mời Lâm gia Nhị công tử Lâm Quỳnh tới phủ chơi, ả ta ở trong tối nhìn hắn.

Tiết Chiến không nghi ngờ gì nên mời Lâm Quỳnh đến nhà thủy tạ chơi. Hai người còn chưa đi vào thì có hạ nhân tới truyền lời, nói Tiết gia Đại thiếu phu nhân động thai khí, mời Tiết Chiến đi xem.

Tiết Chiến cùng vợ thành thân nhiều năm, tình cảm nồng thắm, nghe xong lời này liền bất chấp tất cả vội vàng rời đi.

Nhưng khi hắn trở lại mới phát hiện thê tử cũng không có chuyện gì, hắn liền phát giác ra mọi chuyện, hiểu có lẽ bản thân đã bị Tiết Tĩnh Viện lừa rồi nên lập tức chạy đến nhà thủy tạ nhưng đã chậm.

Thì ra chẳng biết Tiết Tĩnh Uyển mê man trong nhà thủy tạ từ lúc nào. Lâm Quỳnh bị người dẫn vào trong, thấy Tiết Tĩnh Uyển ngủ mê man thì lập tức muốn lui ra ngoài nhưng cửa chính đã bị người ta khóa chặt.

Sau đó cả đám người Tiết gia vội vã chạy tới, vừa vặn bắt gặp cô nam quả nữ bọn họ ở chung một phòng.

Tiết Tĩnh Xu nghe vậy liền nhíu mày, "Tin tức này đã được chặn lại chưa?"

Tần thị cắn răng nói: "Ngăn rồi, đáng trách Tiết Tĩnh Viện còn giả vờ giả vịt khóc lóc nói nếu Ngũ muội thích Lâm nhị công tử thì ả ta nguyện ý nhường bước. Ta nhổ vào! Rõ ràng Ngũ muội người với Lâm gia nhị công tử không có gì mà qua miệng ả ta lại biến thành hai người đã ước hẹn chung thân vậy! Hơn nữa, người nào không biết là nàng không vừa mắt Lâm gia nên mới bày mưu kế, hất nước bẩn lên người Ngũ muội của người!"

Tiết Tĩnh Xu lại hỏi: ''Lâm gia nhị công tử giải thích thế nào?"

Tần thị lau khóe mắt, trả lời: "Thần nghe ý của hắn thì hắn nguyện ý chịu trách nhiệm với Ngũ muội nhưng hắn với Tiết Tĩnh Viện có hôn ước, lại do chính thái hoàng thái hậu ban hôn nên cho dù hắn nguyện ý chịu trách nhiệm thì làm được gì? Nương nương, người hãy giúp đỡ Tĩnh Uyển, nếu chuyện này bị truyền đi, thanh danh của nó coi như sẽ đi tong hết!"

Tiết Tĩnh Xu chậm rãi gật đầu, nói: "Mẹ cứ về trước đi, nhất định phải để mắt tới người phía dưới, trước khi có kết quả thì không ai được để lộ tin tức ra ngoài. Còn nữa, mẹ nói với tổ mẫu là ý của con, để bà cấm túc tất cả người Đại phòng, tuyệt đối không cho họ cơ hội truyền tin tức ra ngoài."

Tần thị vui vẻ nói: "Tốt, tốt! Có những lời này của nương nương là thần an tâm rồi."

Tiết Tĩnh Xu phái người đưa bà xuất cung xong, bản thân thì đi tìm thái hoàng thái hậu.

Thái hoàng thái hậu nghe xong lời của nàng, hỏi: "Chuyện này hoàng hậu có ý kiến gì không?"

Tiết Tĩnh Xu nói thẳng: "Tứ muội muội sợ là không hài lòng lắm cửa hôn sự này nên nếu ép nàng ta thành thân với Lâm gia Nhị công tử, sợ rằng còn tạo thêm nhiều sóng gió khác. Con thấy, nàng và Lâm gia đại khái là không có gì duyên phận."

Thái hoàng thái hậu cười cười, "Cái gọi là duyên phận, chẳng phải do người định đoạt sao? Mà thôi, nếu nàng đã dùng nhiều thủ đoạn đùa bỡn như vậy, nhất định là không muốn lập gia thất rồi, ta cũng không cần làm kẻ xấu nữa, cứ giống như rồi ý của nàng đi. Nhưng ý chỉ tứ hôn đã hạ, không thể lật lọng, vậy chỉ có thể lại hạ thêm một thánh chỉ. Truyền lời của ta: Từ hôm nay trở đi, Tiết gia Nhị phòng chuyển thành Đại phòng còn Đại phòng xuống làm Nhị phòng, như vậy, kết thân cùng Lâm gia vẫn là Đại phòng Nhị cô nương."

Tiết Tĩnh Xu không ngờ thái hoàng thái hậu lại dứt khoát tước đoạt tước quyền của Đại phòng như vậy, chắc hẳn trước đây khi lập kế hoạch Tiết Tĩnh Viện sẽ không ngờ tới điểm này.

Từ nay về sau, tước vị phủ Thừa ân công này liền hoàn toàn vô duyên với Đại phòng rồi.

Không biết đây có phải ý của Tiết Tĩnh Viện không?

57. Chương 57: Gieo Giống

Biên tập: Thu Trang

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Thái hoàng thái hậu vừa ban ý chỉ, trên triều đình lập tức chấn động.

Chỉ có điều, thái hoàng thái hậu đã trải qua ba triều hoàng đế, vẫn đứng sừng sững không ngã, các triều thần ngay cả giằng co với hoàng đế cũng không có can đảm, chứ đừng nói đi chỉ trích thái hoàng thái hậu.

Bởi vậy, thánh chỉ này như viên đá rơi xuống hồ, tạo ra một chút bọt nước sau đó vẫn là một mặt hồ tĩnh lặng.

Chỉ có trong Tiết phủ dấy lên sóng to gió lớn, nhưng hiện giờ cũng không có ai để ý xem Đại phòng muốn làm ầm ĩ như thế nào.

Đối với người bên ngoài, Tiết Đại lão gia đã hoàn toàn thất thế, mọi người nhìn bọn họ, chẳng qua cũng chỉ xem chuyện vui đùa, chỉ là lúc rảnh rỗi có thêm chút đề tài trò chuyện mà thôi.

Hai ngày sau, Tiết Tĩnh Uyển vào cung cầu kiến Tiết Tĩnh Xu.

Sau tiệc đón xuân mùng ba tháng ba lần trước, đây là đầu tiên hai tỷ muội gặp mặt.

Lần trước lúc thấy nàng, dù đã bắt đầu học quy củ nhưng tính tình hoạt bát vẫn còn, nay gặp lại, Tiết Tĩnh Xu chỉ cảm giác dường như nàng ấy đã thay đổi hoàn toàn.

Không biết có phải bị sự kiện gần đây đả kích hay không, muội ấy gầy đi không ít, sắc mặt cũng không hồng nhuận như trước mà lại mang theo chút nhợt nhạt.

Tiết Tĩnh Xu nhịn không được nhíu mày, tuy nàng không có quá nhiều cảm tình với Tiết phủ, nhưng với muội muội này khi còn nhỏ cũng ở chung mấy năm. Huống hồ, lúc nàng hồi phủ cũng chỉ hoà hợp với muội muội này, trước mắt thấy nàng ấy thành thế kia thì không khỏi có chút đau lòng.

Nàng vẫy tay, để Tiết Tĩnh Uyển đến trước mặt mình, kéo nàng nhìn kỹ rồi hỏi: "Có chuyên gì thế? Sao lại khiến bản thân chật vật như vậy?"

Tiết Tĩnh Uyển bị nàng hỏi như thế, liền đỏ hốc mắt: "Tam tỷ tỷ, tỷ nói có phải muội đặc biệt ngu ngốc không?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Muội thông minh như vậy, ai dám nói muội ngốc?"

Tiết Tĩnh Uyển nức nở nói: "Nếu muội không ngốc thì sao lại dễ bị lừa như vậy?"

Tiết Tĩnh Xu vỗ vỗ tay nàng, bảo nàng ngồi cạnh mình, "Đó không phải lỗi của muội, ai mà ngờ Xuân Hương – nha đầu đã đi theo muội vài chục năm lại phản bội muội chứ?"

"Muội cũng không biết nữa, muội với Xuân Hương giống như hai tỷ muội tốt. Vì sao nàng ấy lại làm như vậy chứ?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Muội cảm thấy giống tỷ muội tốt nhưng chưa chắc người ta đã nghĩ vậy, trừ muội ra nhất định nàng ta còn có người thân thiết hơn, nếu không cũng sẽ không cam lòng phản bội muội. Muội không cần vì thế mà khổ sở, hãy coi đây là một bài học. Vậy thì lần này thiệt thòi không tính là thua thiệt, còn nếu về sau gặp chuyện như vậy mà còn trúng kế thì nhất định là muội bị ngốc thật rồi."

Nàng chỉ chỉ vào trán Tiết Tĩnh Uyển.

Tiết Tĩnh Uyển bĩu môi, nói "Muội biết rồi."

Tiết Tĩnh Xu nhìn bộ dáng bĩu môi của nàng, ngược lại có mấy phần giống trước đây nên thoáng an tâm sau đó cười nói: "Trước giờ muội vẫn luôn hoạt bát ồn ào, tự dưng hôm nay không làm ầm ĩ nữa khiến ta còn thấy không quen. Muội ấy à, vẫn nên hoạt bát một chút thì hơn."

Tiết Tĩnh Uyển lại bĩu môi, nhưng rất nhanh khóe miệng lại cười rộ lên, "Tam tỷ tỷ, đã lâu lắm rồi muội không được trò chuyện như vậy với tỷ. Lần trước đi cùng mẹ, muội không dám nói chuyện với tỷ, chỉ sợ về nhà sẽ bị mẹ mắng."

Tiết Tĩnh Xu nói: "Chờ sau khi muội xuất giá thì có thể thường xuyên tới tìm ta, không cần đi cùng mẹ nữa."

Nói đến xuất giá, mặt mày Tiết Tĩnh Uyển nhăn hết cả lại. Nàng chần chờ ấp a ấp úng nói: "Tam tỷ tỷ, muội thật sự phải gả cho Lâm gia Nhị công tử sao?"

"Sao vậy, muội không muốn?" Tiết Tĩnh Xu hỏi nàng.

Tiết Tĩnh Uyển nắm góc áo, "Muội chưa từng gặp hắn, cũng không biết hắn là ai, đột nhiên bảo muội phải gả, muội thấy hơi sợ…"

Hai ngày trước, khi mọi chuyện xảy ra, vì bị uống thuốc mê nên nàng vẫn luôn mê man, về sau lại được Tần thị đưa về viện nên chưa hề gặp Lâm gia Nhị công tử.

"Khó có được thời điểm muội biết sợ." Tiết Tĩnh Xu cười nói, "Tuy nhiên muội cũng đã gặp hắn rồi, chỉ là không nhớ rõ thôi. Hồi tiệc Nguyên tiêu sau tết, có một vị công tử trẻ tuổi làm thơ vịnh mai, đó chính là Lâm gia Nhị công tử."

Tiết Tĩnh Uyển cau mày suy nghĩ, ngượng ngùng lắc đầu, cười hi hi nói: "Khi ấy muội chỉ lo đấu võ mồm với Tiết Tĩnh Viện nên không chú ý nghe mọi người ca hát ngâm thơ."

Tiết Tĩnh Xu bất đắc dĩ lắc đầu, lại nói: "Chưa từng gặp cũng không sao, ta đã hỏi thăm giúp muội rồi. Danh tiếng của Định Viễn Hầu gia rất trong sạch, từ trên xuống dưới chưa có ai nạp di nương sinh thứ tử.

Hiện giờ, dưới gối Định Viễn Hầu chỉ có hai vị công tử, Đại công tử hàng năm trấn thủ biên cương, trong phủ chỉ có Định Viễn Hầu phu nhân cùng với đại nãi nãi, còn có Lâm Nhị công tử. Ta nghe nói Hầu phu nhân với đại nãi nãi đều là chi nữ tướng môn, hành sự dứt khoát lưu loát, là người rất thẳng thắn. Trong phủ cũng không có chuyện xấu xa bẩn thỉu giống những nhà phú quý khác, muội gả đến nhà bọn họ, ta rất yên tâm.

Huống hồ Lâm gia Nhị công tử tuy trẻ tuổi, nhưng trong kinh thành nổi tiếng là thanh niên tuấn tài, kỳ thi mùa xuân năm sau nhất định dẫn đầu bảng.

Ngày ấy nghe mẫu thân nói, sau khi mọi chuyện xảy ra, hắn có ý chịu trách nhiệm với danh tiếng của muội, cũng là nam tử có trách nhiệm.

Nếu hắn là loại người nhát gan sợ phiền phức thì cho dù thái hoàng thái hậu muốn muội gả cho hắn, ta cũng sẽ khuyên lão nhân gia bà thu hồi mệnh lệnh đã ban ra."

Vốn Tiết Tĩnh Uyển bị chuyện này đả kích, rồi đột nhiên được ban cho mối hôn sự, trong lòng hoảng loạn, tâm tình nặng nề nên mấy ngày nay mới gầy đi nhiều như vậy. Hôm nay được Tiết Tĩnh Xu trấn an, chính nàng là một người hoạt bát cởi mở nên lập tức nghĩ thông, vui vẻ cười nói: "Tam tỷ tỷ, may là có tỷ, nếu không thì muội cũng không biết phải làm gì nữa. Tỷ không biết trong khoảng thời gian này muội nghĩ tới tỷ rất nhiều, thậm chí có rất nhiều lần muốn vào cung tìm tỷ nhưng lại sợ làm trễ nải việc đại sự của tỷ nên không dám vào."

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Chỉ sợ vài ngày tới muội phải ở nhà đợi gả, không có thời gian đến tìm ta. Chờ thành thân xong, nơi này của tỷ luôn hoan nghênh muội."

Tiết Tĩnh Uyển vội nói: "Vậy chúng ta liền quyết định như vậy."

Tiết Tĩnh Xu lại hỏi đến Lục cô nương, Thất cô nương.

Cùng với tình huống đệ đệ của nàng.

Đang nói chuyện, đột nhiên tiểu thái giám bên ngoài hô lớn hoàng thượng giá lâm.

Tiết Tĩnh Uyển lập tức quỳ sang một bên.

Hoàng đế vừa vào trong liền nói: "Hoàng hậu mau đến xem bản vẽ này."

Tiết Tĩnh Xu đứng dậy nghênh đón: "Bệ hạ cầm cái gì mà lại vui vẻ như vậy?"

"Ta vẽ các cơ quan trong ao nước ra."

Tiết Tĩnh Xu tiếp nhận bản vẽ, chưa nhìn đã nói với Tiết Tĩnh Uyển: "Tĩnh Uyển đứng lên đi."

Tiết Tĩnh Uyển nghe Tam tỷ nói đứng lên nhưng hoàng đế còn chưa lên tiếng, chần chờ một chút mới tạ ơn đứng dậy.

Lúc này hoàng đế mới phát hiện còn có người ngoài, hắn cho rằng chỉ là cung nữ bình thường nên hỏi, "Hoàng hậu có khách?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Là muội muội thiếp, bệ hạ đã gặp qua."

Hoàng đế gật gật đầu, không nói gì thêm.

Tiết Tĩnh Uyển thấy lúc Tam tỷ tỷ với bệ hạ ở chung đã thoải mái hơn trước nhiều, điều ấy khiến ai cũng có thể nhìn ra hai người họ ngày càng thân thiết.

Từ lúc hoàng đế tới nàng cảm thấy mình vô cùng thừa thãi, đứng ở đó, tay không phải là tay, chân không còn là chân, bản thân cũng vô cùng vướng víu. Nghĩ đến đây, nàng tiến lên cúi đầu hành lễ nói: "Bệ hạ, Tam… Nương nương, thần nữ xin cáo lui trước."

Tiết Tĩnh Xu biết có lẽ hoàng đế ở đây khiến nàng không được tự nhiên nên không giữ lại lâu rồi sai người đưa nàng ra khỏi cung.

Đợi muội ấy đi rồi, Tiết Tĩnh Xu mới nhìn kỹ bản vẽ hoàng đế mang đến.

"Chỗ này là cái gì ạ?" Nàng hỏi hoàng đế.

Hoàng đế nói: "Nàng xem cơ quan chỗ này, kỳ thật là một loại xe chở nước, có thể tự dẫn nước bên ngoài vào ao trong cung điện. Cuối ao có một cơ quan có thể đưa nước ở đây ra ngoài."

Tiết Tĩnh Xu nghiêm túc nhìn hai cơ quan, gật đầu khen: "Bệ hạ thật giỏi."

Hoàng đế rất muốn hỏi nàng, có phải hắn lợi hại hơn tên Phó Văn Hiên hay không nhưng lại cảm thấy hiện giờ hoàng hậu đang tỉnh táo. Hắn nói như vậy, chỉ sợ có tổn hại hình tượng của mình trong lòng hoàng hậu, đành nuốt lời tới bên miệng trở về rồi rụt rè gật đầu.

Tiết Tĩnh Xu lại hỏi: "Nếu muốn xây cái ao này thì phải mất bao lâu?"

Hoàng đế nói: "Ngày mai ta sẽ giao bản vẽ cho Công Bộ, để bọn họ mau chóng hoàn thành thì khoảng mười ngày nửa tháng là xong. Xây xong còn phải dẫn nước về mất khoảng nửa tháng nữa thì mới có thể sử dụng được."

Bây giờ là cuối tháng tư, gần tháng năm, cách tháng sáu đi hạ cung nghỉ mát còn khoảng một tháng, dùng để xây cái ao này, vậy là đủ rồi.

Hoàng đế tính toán vô cùng hoàn mỹ, chờ sau khi xây xong, hắn sẽ cùng hoàng hậu nghịch nước trong ao.

Tiết Tĩnh Xu nói: "Mấy ngày nay thiếp đọc thoại bản cảm thấy rất lãng phí thời gian, phải nghiêm chỉnh lại mới được, không cầu có thể vẽ ra bản thiết kế cơ quan như bệ hạ nhưng ít nhất cũng phải đọc hiểu."

Hoàng đế nghe xong, tỉnh bơ nói: "Lúc trước ta đã nói với hoàng hậu rồi, những thoại bản kia truyện nào cũng giống truyện nào, người viết cũng không lấy tư liệu thực tế, không đáng để sùng bái chút nào."

Tiết Tĩnh Xu mỉm cười nhìn hắn: "Lời này bệ hạ cũng phải nhớ rõ đấy, sao thiếp lại cảm thấy bệ hạ còn xem nhiều hơn thiếp nữa?"

Hoàng đế hắng giọng không nói gì.

Hắn xem thoại bản không phải để giết thời gian, mà để học bản lĩnh, cũng giống như mục đích hắn xem những bản thiết kế các cơ quan kia vậy.

Chẳng qua, một cái có thể quang minh chính đại để hoàng hậu xem, cái còn lại thì để âm thầm mà dùng trên người hoàng hậu.

Nói đến cái này, hắn chỉ dám nói thầm.

Những điều được ghi trên thoại bản, hắn dùng không ít lần trên người hoàng hậu, sao mãi mà không thấy bụng nàng có động tĩnh gì?

Hắn nhẩm tính, mấy ngày nay, nguyệt sự của hoàng hậu lại tới, lại đổ máu.

Chẳng lẽ là do tư thế sinh hoạt của hắn và hoàng hậu không đúng? Hay là hắn vào không đủ sâu?

Lần nào hoàng hậu cũng kêu khó chịu, muốn hắn nhẹ một chút nên hắn cũng không dám vào sâu.

Bây giờ nghĩ lại, chẳng lẽ là do hạt giống rải chưa đủ nhiều?

Vấn đề này, xem ra vẫn nên thỉnh giáo thái y mới được.

Hoàng đế ghi nhớ chuyện này trong lòng, tính toán ngày mai sẽ gọi Trương Chi Khung của Thái y viện hỏi một chút.

58. Chương 58: Tên Thân Mật

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên tập: Quansama

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Tiết Đoan ngọ tới, các cung điện đều treo cây ngải và túi trứng năm màu.

Đầu tháng năm, trong cung sắp có cung yến. Nhiều ngày nay, Tiết Tĩnh Xu đều bận rộn vì chuyện này, ban ngày mệt nhọc, ban đêm vừa đặt lưng lên giường liền ngủ ngay.

Hai ngày nay lần nào hoàng đế qua cũng bị cung nhân báo hoàng hậu đã ngủ, tâm tình của hắn không hề vui vẻ chút nào.

Tuy trên mặt thấy không có biểu hiện gì nhưng cung nhân đều đã thành tinh, sao không phát hiện ra tâm tình hoàng đế không tốt chứ? Bởi vậy tất cả đều bảo nhau làm ăn cẩn thận một chút.

Mùng bốn tháng năm, công tác chuẩn bị cũng đã xong, Tiết Tĩnh Xu mới có thể xả hơi.

Hoàng đế hay tin hoàng hậu rảnh rỗi, lập tức bỏ lại tấu chương chạy đến cung Tê Phượng.

Tiết Tĩnh Xu vừa dùng xong bữa tối, đang chuẩn bị nếm bánh tro Ngự thiện phòng trình lên, thấy hoàng đế thì vô cùng ngạc nhiên: "Sao hôm nay bệ hạ đến sớm vậy?"

"Không có gì quan trọng cả."

"Bệ hạ ăn tối chưa?"

Hoàng đế gật đầu, ngồi đối diện nàng.

Tiết Tĩnh Xu bóc bánh cho hắn.

Bánh tro trong cung được làm rất tinh xảo, mỗi cái chỉ chừng hai đầu ngón tay, rất vừa miệng hoàng đế.

Hắn ăn bánh Tiết Tĩnh Xu đút, cũng bóc cho nàng một cái, "Cung yến chuẩn bị thế nào rồi?"

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, cung yến lần này không giống tiệc đón xuân lần trước, người tham gia đều là hoàng tộc hoàng thành cùng với các thái phi trong hậu cung. Tuy nói là gia yến hoàng gia, nhưng so với lần trước thì càng không được qua loa.

Hoàng đế nói: "Cuối cùng đêm nay hoàng hậu cũng có thể ở bên cạnh ta."

Tiết Tĩnh Xu lại cười nói: "Lẽ nào bệ hạ là con nít hay sao mà còn cần người ở cùng."

Hoàng đế nói: "Ta không phải con nít nhưng mà, chỉ cần hoàng hậu ở cùng ta nhiều thì rất nhanh có thể có em bé rồi."

Tiết Tĩnh Xu nghe ra ý của hắn, ngậm miệng không nói gì, mặt nóng lên.

Hoàng đế cầm khăn lau tay cho nàng, "Sao hoàng hậu không nói chuyện? Lẽ nào ta nói sai?"

Tiết Tĩnh Xu liếc hắn, "Bệ hạ là hoàng đế, sao bệ hạ có thể nói sai?"

Hoàng đế hài lòng gật đầu, nhưng lại nghĩ tới một vấn đề khác: "Sao hoàng hậu lại không gọi tên ta? Như ngày đó ở trên giường gọi ta như vậy không tốt sao?"

Tiết Tĩnh Xu hiểu hắn muốn mình gọi là Diệu ca ca, nhưng kiểu xưng hô thân thiết này, sao có thể tùy ý gọi?

Nàng không muốn thừa nhận trước mặt hoàng đế là mình xấu hổ nên hỏi ngược lại: "Vậy sao bệ hạ cứ suốt ngày gọi thiếp là hoàng hậu mà không gọi tên thiếp?"

Hoàng đế đáp: "Hôm hoàng hậu say từng nói trưởng bối trong nhà gọi tên nàng, ta không muốn giống như bọn họ, cho nên không thể làm gì khác hơn là xưng hoàng hậu. Nếu hoàng hậu không vui, thì ta đây sẽ tìm nhũ danh, hoàng hậu thấy Viên Viên như thế nào?"

Tiết Tĩnh Xu suýt nữa bật cười thành tiếng, "Cái gì viên viên biển biển, nào có nhũ danh như vậy chứ?"

"Vậy thì…" Hoàng đế cau mày suy nghĩ một chút, "Bảo Bảo?"

Tiết Tĩnh Xu bất đắc dĩ nói: "Bệ hạ thật sự coi thiếp là con nít sao?"

Hoàng đế nói: "Ta lớn hơn nàng năm tuổi, nàng năm nay mười tám, ta hai mươi ba, mười lăm năm trước nàng ba tuổi, ta tám tuổi, còn không thể gọi hoàng hậu là bảo bảo sao?"

Tiết Tĩnh Xu cười nhạo nói: "Lẽ nào bệ hạ năm nay tám tuổi, còn thiếp ba tuổi? Sau này, thiếp ba mươi tám, bốn mươi tám, bệ hạ còn gọi thiếp bảo bảo, chỉ sợ đến lúc đó, các con của chúng ta đều sẽ chê cười bệ hạ."

Hoàng đế suy nghĩ một chút về cảnh tượng đó, vài năm sau, hắn và hoàng hậu con cái thành đàn, hắn gọi hoàng hậu một tiếng Bảo Bảo, kết quả, mấy đứa bé cùng đáp lời hắn, thì hoàng hậu sẽ không trả lời.

Hắn lắc đầu, cái này không được.

Hắn cau mày vắt vả suy nghĩ, lại nghĩ ra một chữ tự nhận là tuyệt diệu, "Hoàng hậu thấy Kiều Kiều thế nào?"

Mặc dù cái tên này hay hơn hai tên trước một chút nhưng nghe rất ngấy ngán. Nếu hoàng đế thật sự gọi như vậy thì Tiết Tĩnh Xu không chắc mình sẽ đáp lại hắn.

Nàng hỏi hoàng đế: "Sao bệ hạ lại nghĩ đến tên Kiều Kiều?"

Hoàng đế ậm ờ nói: "Chẳng qua là cảm thấy thuận miệng."

Trên thực tế, hắn bị tiểu kiều kiều, tiểu bảo bối, tiểu tâm can trong mấy thoại bản ảnh hưởng.

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu, nói: "Nếu bệ hạ muốn thì gọi thiếp là Mạn Mạn đi."

"Mạn Mạn…" Hoàng đế đọc một lần, "Cái gọi là uyển chuyển, như thiếu nữ mang vẻ đẹp mềm yếu, cực kỳ xứng với hoàng hậu, không biết tên này từ đâu mà đến?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Là nhũ danh cha lấy cho thiếp, khi còn bé ông thường gọi thiếp như vậy. Tuy nhiên đến giờ, tên này đã không còn ai gọi nữa."

Hoàng đế nói: "Vậy từ nay về sau ta sẽ dùng."

Tiết Tĩnh Xu khẽ cười.

Hôm nay chợt nhớ tới tên này nàng có chút cảm khái, trước bảy tuổi, nàng vô cùng thân thiết với cha, đến nay nàng vẫn còn nhớ cha ôm nàng mà gọi "Mạn Mạn, Mạn Mạn".

Tuy nhiên bây giờ sợ rằng ngoại trừ nàng, không ai còn nhớ được nhũ danh này nữa.

"Mạn Mạn." Hoàng đế đột nhiên nói.

Nhất thời Tiết Tĩnh Xu không kịp phản ứng.

Hoàng đế liền nói: "Sao Mạn Mạn không để ý đến ta?"

Tiết Tĩnh Xu buồn cười nhìn hắn, "Đột nhiên bệ hạ gọi như vậy, bảo thiếp đáp lại thế nào chứ?"

Hoàng đế nói: "Ta gọi nhũ danh hoàng hậu, tất nhiên hoàng hậu phải đáp lễ ta chứ."

Nói tới nói lui, chính là muốn nàng gọi ca ca, Tiết Tĩnh Xu nghĩ thầm, dù sao lúc này trong điện không có ai, vừa rồi cung nhân thấy hai người đế hậu hâm nóng tình cảm đã tự giác lui xuống rồi.

Nàng kiềm chế xấu hổ, nhẹ giọng nói: "Diệu ca ca."

Hoàng đế đứng lên, vòng qua bàn, ôm nàng lên.

Tiết Tĩnh Xu sợ hãi hô to, vòng tay qua cổ hắn: "Bệ hạ làm gì vậy? Làm thiếp sợ hết hồn."

Hoàng đế nói: "Không phải hoàng hậu muốn ca ca sao? Nếu muốn, tất nhiên phải cho hoàng hậu mới phải."

Tiết Tĩnh Xu sửng sốt một lúc lâu mới hiểu ý, xấu hổ đánh hắn, "Bệ hạ lại gạt thiếp."

Hoàng đế đặt nàng lên giường, buông màn rồi cởi áo nàng, "Ta làm theo lời hoàng hậu mà, làm sao dám lừa dối hoàng hậu?"

Tiết Tĩnh Xu hừ khẽ một tiếng, "Bệ hạ luôn luôn có lý."

Hoàng đế cúi đầu bên người nàng sau đó hôn lên: "Nếu không để ý thì sao có thể hôn Mạn Mạn của ta."

Tiết Tĩnh Xu bị hắn gọi mà con tim nhảy lên, không được tự nhiên mà vòng trên bờ vai của hắn, cắn môi dưới nói: "Bệ hạ hãy nhẹ một chút, bằng không, bằng không sau này thiếp sẽ không bao giờ gọi tên bệ hạ nữa."

Hoàng đế hỏi nàng: "Mạn Mạn nói thật với ta đi, làm chuyện này khó chịu lắm sao?"

Tiết Tĩnh Xu đỏ mặt, kỳ thực không phải khó chịu, thậm chí còn có chút sung sướng khác thường, nhưng mỗi lần hoàng đế tiến đến, nàng đều có cảm giác sợ hãi bị hắn đâm thủng. Hoàng đế sức lớn, qua ngày hôm sau luôn khiến nàng bủn rủn khó chịu.

Hoàng đế thấy nàng không nói lời nào, lại hôn nàng, "Lần này nhất định ta sẽ nhẹ nhàng, khiến Mạn Mạn thỏa mãn."

Tiết Tĩnh Xu đỏ mặt hôn trả lại hắn, nghĩ thầm, hắn sẽ lại gạt nàng nữa thôi, kỳ thực… Cũng không phải rất quan trọng…

Khiến Tiết Tĩnh Xu ngạc nhiên là, quả thực từ đầu tới cuối hắn đều vô cùng nhẹ nhàng chậm chạp ôn hòa, chỉ là thời gian có vẻ dài hơn trước. Khi làm xong, nàng mê man nằm trong chăn, trên người dính dính, chờ hoàng đế ôm nàng đi tắm.

Thế nhưng hoàng đế lại không có động tĩnh gì, ở một bên không biết đang làm chi, nàng cố sức mở mắt ra: "Bệ hạ làm gì thế?"

Hoàng đế cầm cái gối xoa nắn, nặn ra một hình dạng thích hợp, đỡ hông Tiết Tĩnh Xu, đặt gối làm đệm dưới thắt lưng của nàng.

"Ta đã hỏi Trương thái y, hắn nói sau khi sinh hoạt đặt làm đệm một khắc đồng hồ sẽ tăng khả năng mang thai."

Tiết Tĩnh Xu lập tức thanh tỉnh, "Bệ hạ hỏi Trương thái y thế nào?"

Hoàng đế trung thực nói rằng: "Ta hỏi hắn, ta cùng hoàng hậu sinh hoạt lâu như vậy, bụng hoàng hậu vẫn không có động tĩnh gì, có phải ta vào quá cạn hay không, có cần sâu hơn hay không. Trương thái y trở về suy tư một ngày, nói cho ta biết phương pháp này."

Tiết Tĩnh Xu xấu hổ cả người đỏ bừng, nàng không ngờ hoàng đế sẽ đi hỏi loại chuyện riêng tư này, lại còn là Trương thái y. Cách vài ngày, Trương thái y sẽ đến đây xem mạch cho nàng, sao nàng đối mặt với hắn được nữa đây?

Nàng tức giận cầm gối ném hoàng đế.

Hoàng đế tiếp nhận, nắn nắn, lại nhét dưới thắt lưng nàng.

– – – – –

Bánh tro

59. Chương 59: Thịnh Sủng

Biên tập: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Tiệc Đoan Ngọ ngày thứ hai được tổ chức ở các Thu Thủy gần hồ trong Ngự hoa viên.

Mọi người ngồi ngay ngắn trong các là có thể ngắm cảnh sắc trên hồ Vị Ương.

Đã là tiệc hoàng gia thì đương nhiên cách bố trí khác với tiệc bình thường trong cung. Các bàn tròn được xếp lần lượt trong các Thu Thủy, nam nữ ngồi riêng.

Bàn lớn hình tròn đặt ở giữa, một hàng lấy hoàng đế dẫn đầu, các vị thân vương, hoàng thúc theo sau, một hàng khác lấy thái hoàng thái hậu dẫn đầu, theo sau gồm có Tiết Tĩnh Xu, các vị thái phi trong cung cùng các vị vương phi, trưởng công chúa.

Hai chiếc bàn này mỗi cái dành cho một bên, ngoài ra còn có các bàn lớn khác dành cho tông thất hoàng tộc.

Mọi người bái lạy thái hoàng thái hậu với các vị thái phi rồi hành lễ với hoàng đế và Tiết Tĩnh Xu xong mới ngồi xuống chỗ của mình.

Người trong hoàng thất đã lâu không tụ họp đông đủ như vậy, thái hoàng thái hậu híp mắt, phân biệt từng con cháu một, mừng rỡ cười không ngậm miệng được.

Tuy nhiên, bà nhìn tới nhìn lui mà chẳng thấy bóng dáng của đứa bé nào, không khỏi thở dài với mấy lão vương phi: "Các ngươi nhìn xem, bọn trẻ này trưởng thành hết rồi mà chẳng chịu sinh con dưỡng cái khiến mấy lão nhân gia chúng ta mong ngóng dài hết cả cổ."

Mấy phụ nhân lớn tuổi đều nhao nhao phụ họa, những người trẻ tuổi đều xấu hổ cúi thấp đầu.

An Dương trưởng công chúa cười nói: "Nếu hoàng tổ mẫu muốn ôm chắt thì bệ hạ phải nỗ lực nhiều mới được."

Thái hoàng thái hậu kéo tay Tiết Tĩnh Xu qua vỗ nhẹ, cười nói: "Còn cần ngươi nhắc nhở chắc? Ta đang ngày ngày thúc giục đây."

An Dương công chúa còn nói: "Con lớn hơn bệ hạ mười tuổi, nay đã được ôm cháu trai rồi. Dưới gối bệ hạ còn chưa có ai, sao không thể lo lắng? Ta thấy hoàng hậu cũng nên khuyên bệ hạ mở rộng hậu cung, cho Chử gia chúng ta có thêm nhiều con nối dõi mới phải."

Tiết Tĩnh Xu nghe xong, trên mặt chỉ cười nhạt: "Hoàng tỷ nói rất đúng, chỉ là chuyện bệ hạ không muốn làm thì ai dám bắt người chứ?"

An Dương trưởng công chúa đáp lại: "Lời này không thể nói vậy, hoàng thượng có muốn làm hay không là một chuyện nhưng hoàng hậu có khuyên hay không, có hoàn thành chức trách không lại là chuyện khác."

Tiết Tĩnh Xu nói: "Tại muội không có năng lực đó, muội thấy hoàng tỷ lo lắng như vậy, trong lòng cũng vô cùng sốt ruột, chỉ là chưa chắc bệ hạ đã nghe muội, không bằng hoàng tỷ thay muội đi khuyên nhủ đi? Nói không chừng bệ hạ sẽ nể mặt hoàng tỷ mà đồng ý, chẳng phải là hoàng tỷ vô cùng quan tâm tới hoàng thất sao?"

An Dương trưởng công chúa nghe xong, trên mặt liền có vẻ không tự nhiên. Làm gì có ai không biết, lần trước những người kia khuyên hoàng đế mở rộng hậu cung đều bị hắn xả giận, bà đâu có ngu mà đi chọc giận hoàng đế chứ?

Thái hoàng thái hậu nói thêm: "Chuyện hoàng tự, hoàng đế đều hiểu rõ, chúng ta cũng không cần khoa chân múa tay trước mặt hắn."

Tiết Tĩnh Xu cung kính nói: “Hoàng tổ mẫu nói phải ạ.”

An Dương trưởng công chúa đành phải ngậm miệng.

Tiết Tĩnh Xu biết rõ tại sao An Dương trưởng công chúa thúc giục nàng khuyên hoàng đế nạp hậu cung. Nghe nói nhà chồng trưởng công chúa có một vị tiểu thư tài mạo song toàn, năm nay đã mười lăm mười sáu tuổi mà chưa kết hôn, chỉ sợ các nàng đều có tâm tư, trong kinh có rất nhiều nữ nhi giống như vậy.

Có không ít người ngồi bên dưới có cùng suy nghĩ với An Dương trưởng công chúa, tuy nhiên nhìn bà nói ra rồi bị thái hoàng thái hậu đè xuống, những người khác đành tạm thời thu hồi tâm tư của mình lại.

Trên hồ Vị Ương có hành lang chín khúc, hành lang thông với nhà thủy tạ giữa hồ. Lúc này đoàn kịch hát nhỏ đang diễn vở “Náo Đoan Dương” trong nhà thủy tạ.

Tiết Tĩnh Xu cố ý chuẩn bị vở kịch này cho thái hoàng thái hậu, tuy nó chẳng có nội hàm gì nhưng khung cảnh náo nhiệt vui vẻ là sở thích của mọi lão nhân gia.

Nàng tự tay bóc cho thái hoàng thái hậu một cái bánh tro.

Thái hoàng thái hậu rất thích ăn bánh tro trắng, hơn nữa còn muốn chấm đường.

Dù ngày thường Tiết Tĩnh Xu rất thích đồ ngọt nhưng nàng không ăn được bánh tro ngọt.

Tối qua nàng vừa ăn một chiếc bánh tro nhân gà sò điệp đã thấy thích, lúc này trong lòng có phần nhớ thương nhưng bánh tro trên bàn đều đặt cùng một chỗ, nàng không biết nhân bên trong là gì, sợ bóc phải bánh bản thân không thích nên đành ngồi im.

Trong nhà thủy tạ hát vô cùng náo nhiệt, đột nhiên có thái giám bưng một chiếc đĩa nhỏ, từ bàn hoàng đế tới bên này.

Hắn cúi đầu gần Tiết Tĩnh Xu, nhỏ giọng nói: “Nương nương, đây là bánh tro bệ hạ bóc cho người.”

Tiết Tĩnh Xu kinh ngạc quay đầu nhìn hoàng đế.

Hoàng đế đang nghiêng đầu nói chuyện với An thân vương, dường như cảm nhận được ánh mắt của nàng nên cũng quay đầu nhìn sang.

Hai người nhìn nhau một cái, Tiết Tĩnh Xu dời mắt sang chỗ khác trước, trong lòng có chút ngọt ngào, tâm tình phiền muộn vì An Dương trưởng công chúa cũng biến mất không ít.

Thái hoàng thái hậu vừa cúi đầu uống trà, thấy thái giám bê đĩa bánh tro sang đây liền hỏi: "Làm gì thế?"

Mọi người trên bàn nghe thấy tiếng bà đều đồng loạt quay sang nhìn.

Giọng nói tiểu thái giám run rẩy nhưng vẫn cung kính nói: "Bệ hạ biết nương nương thích ăn bánh tro nhân gà sò điệp nên vừa bóc vỏ, sai nô tài mang tới cho nương nương ạ."

Thái hoàng thái hậu liền cười nói: "Chẳng lẽ hoàng đế sợ ta bỏ đói hoàng hậu của hắn nên phải đích thân mang bánh sang đây, chỗ của ta không có sao?"

Bà chỉ thuận miệng trêu chọc mà thôi nhưng chắc trong lòng những người khác cảm khái nhiều lắm.

Hoàng hậu vào cung hơn hai tháng, hoàng đế liền nghỉ ngơi trong cung Tê Phượng hơn hai tháng, ngay cả lúc hoàng hậu có nguyệt sự cũng không phải ngoại lệ, chuyện này không tính là bí mật trong hoàng tộc.

Tất cả mọi người đều biết hiện nay hoàng hậu đang thịnh sủng nhưng đến cùng là sủng ái như thế nào mọi người đều không được tận mắt nhìn thấy, nhưng coi như là từ chi tiết nhỏ này là có thấy được chút ít.

Nếu nói các nàng chỉ cảm khái thì trong lòng các thái phi từng là phi tử của tiên đế lại càng thêm phức tập.

Mấy vị thái phi không được sủng thì không sao nhưng Đoan thái phi từng được độc sủng nhìn khuôn mặt trẻ tuổi xinh đẹp của Tiết Tĩnh Xu thì không khỏi cảm thấy kì diệu.

Lúc trước khi bà vào cung, thời cơ không tính là quá tốt nhưng cũng không phải quá kém.

Nói không tốt là vì lúc đó tiên đế đã trung niên, các hoàng tử đều đã trưởng thành rồi, cho dù bà sinh ra hoàng tử thì cũng không có duyên với vị trí đó.

Nói không đến nỗi là quá kém vì lúc ấy thời kì cường thịnh của Sở quý phi đã qua, cuối cùng những người còn lại đã có cơ hội.

Sau khi bà vào cung cũng được độc sủng một thời gian. Khi đó làm gì có nữ nhân nào trong hậu cung không vừa hâm mộ vừa ghen ghét bà? Nếu không phải nhà mẹ đẻ bà có quyền lực thì chỉ sợ lúc đó, bà đã bị Sở quý phi ghi hận trừ khử rồi.

Có thể hiểu cái mà gọi là độc sủng là trong một tháng tiên đế nghỉ lại ở cung của bà năm sáu ngày mà thôi.

Chỉ vẻn vẹn là vậy mà đã khiến các nữ nhân kia đỏ mắt ghen tị.

Nếu những nữ nhân kia nhìn thấy hậu cung của bệ hạ, thấy hoàng hậu độc chiếm hoàng đế hơn hai tháng, chỉ sợ đã sớm phát điên rồi.

Chính bản thân bà cũng không có ý nghĩ tốt đẹp gì.

Sao có người lại may mắn như thế mà có người thì nhất định phải đứng ở nơi chiến trường đầy khói thuốc súng chém giết, muốn được sống đây?

Bà đứng ở góc độ của một người ngoài, nhìn ngày hôm nay hoàng đế sủng ái hoàng hậu như vậy, rồi lại không nhịn được nghĩ, phần sủng ái này sẽ được bao lâu? Tình yêu của đế vương, há có thể tin tưởng?

Nếu đến một ngày hoàng đế có tân sủng thì hoàng hậu có còn cười ngọt ngào được như vậy không?

Xuất phát từ tâm của người phụ nữ, bà hy vọng hoàng hậu có thể tiếp tục đơn thuần cười ngọt ngào như vậy; nhưng phần âm u trong lòng lại hy vọng ai đó có thể tới đập vỡ mộng đẹp của nàng.

Tiết Tĩnh Xu đáp trả lời trêu chọc của thái hoàng thái hậu, còn những người khác sau khi cảm khái hoặc phức tạp nhìn chăm chú xong thì tiếp tục ăn chỗ bánh tro còn lại.

Đến chạng vạng tối, khi cung yến đã kết thúc, mọi người theo thứ tự hành lễ lui ra.

Tiết Tĩnh Xu với hoàng đế đưa thái hoàng thái hậu về cung Trường Nhạc rồi cùng về cung Tê Phượng.

Từ chiều Tiết Tĩnh Xu đã cảm thấy bụng dưới căng ra, chờ đến khi trong điện không có người ngoài liền lấy tay xoa nhẹ.

Hoàng đế thấy vậy liền hỏi: “Sao vậy, cơ thể không thoải mái à?”

Tiết Tĩnh Xu nói: “Có hơi trướng.”

Hoàng đế suy tư một chút, nhíu mày nói: “Chẳng lẽ do tối qua ta…”

Tiết Tĩnh Xu vội vàng cắt lời hắn: “Bệ hạ không cần nghĩ nhiều đâu, là nguyệt sự của thiếp tới.”

Tuy chưa nghe thấy phần sau nhưng với vốn kinh nghiệm của mấy ngày nay, nàng khẳng định câu tiếp theo không thể lọt tai được.

Hoàng đế thấy nàng bảo nguyệt sự sắp tới liền cau mày: “Biện pháp của Trương Chi Khung không hiệu quả.”

Tiết Tĩnh Xu bất đắc dĩ trả lời: “Nào có nhanh như vậy? Bệ hạ mới thử một lần mà có thể thấy hiệu quả ngay thì người trong thiên hạ cần gì lo lắng mình không thể sinh con?”

“Cũng phải.” Hoàng đế gật gật đầu, “Đợi nguyệt sự của hoàng hậu hết thì chúng ta thử lại một lần nữa.”

Tiết Tĩnh Xu thấy hắn cố chấp vấn đề con cái như vậy, nghĩ đến lời của An Dương công chúa trong bữa tiệc vừa rồi, lòng hơi trùng xuống, thăm dò hỏi: “Nếu thiếp không sinh được con thì bệ hạ định làm thế nào?”

Hoàng đế nói: “Trương Chi Khung bảo chỉ cần nữ tử có nguyệt sự là có thể sinh con, sao hoàng hậu lại lo mình không thể sinh em bé?”

Tiết Tĩnh Xu nhếch môi, chần chờ trong chốc lát, cuối cùng quyết định nói những lời giấu trong lòng ra, “Mọi chuyện luôn có ngoại lệ mà. Hôm nay trong cung yến đã có người bảo thiếp khuyên hoàng thượng mở rộng hậu cung, có thêm nhiều con nối dõi.”

Giọng nói hoàng đế trầm xuống: “Ai nói với hoàng hậu cái này?”

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu nói: “Là ai nói không quan trọng, thiếp chỉ muốn cả gan hỏi một câu, bệ hạ nghĩ thế nào?”

Hoàng đế lại hỏi lại nàng: “Vậy hoàng hậu nghĩ thế nào?”

Tiết Tĩnh Xu không dám nhìn thẳng hắn, cúi đầu nhìn ngón tay mình, giọng nói có chút mơ hồ: “E rằng trên thế gian này chẳng có nữ tử nào muốn thấy chồng mình cùng người khác sinh con dưỡng cái. Nhưng thiếp cũng biết vị trí của mình ngày hôm nay và thân phận của bệ hạ cũng không thể so với những nam tử bình thường.”

Hoàng đế nắm chặt tay nàng, bàn tay của hắn to hơn nàng nhiều, hoàn toàn có thể bọc cả bàn tay của nàng lại.

Hoàng đế nói: “Mạn Mạn cứ yên tâm, giữa ta và Mạn Mạn sẽ không có bất cứ ai khác.”

Mũi Tiết Tĩnh Xu cay cay, nàng vội vàng chớp mắt, ép nước mắt quay lại.

Có những lời này của hoàng đế là đủ rồi.

Mặc kệ là hắn có ý với nàng hay chỉ vì hắn bài xích với nữ tử khác.

Chỉ cần có lời này của hắn là đủ rồi.

Cho dù nhiều năm sau hắn đã quên mất hứa hẹn ngày hôm nay, nhưng những lời này đã đủ để nàng vượt qua quãng thời gian cô độc còn lại.

Nàng cố nén nước mắt, lại nghe thấy hoàng đế nói: "Ta cảm thấy biện pháp này của Trương Chi Khung không hiệu quả. Không được, ngày mai phải bắt hắn nghĩ ra biện pháp khác thôi."

Tiết Tĩnh Xu ngẩng đầu, hốc mắt ửng đỏ trừng hắn: "Bệ hạ không thể im lặng một chút sao?"

Không thể để nàng cảm động một lần sao?!

Hoàng đế nghi ngờ nhìn nàng nhưng vẫn thành thành thật thật ngậm miệng.

60. Chương 60: Mỹ Nhân

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên tập: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Quả nhiên, sáng sớm hôm sau nguyệt sự của Tiết Tĩnh Xu đến.

Lúc trước nguyệt sự của nàng đến thì bụng đều căng ra rất khó chịu, đứng ngồi không yên. Nhưng hai tháng nay được hoàng đế sai người điều dưỡng nên đã thoải mái hơn nhiều.

Tuy nhiên hoàng đế vẫn đối xử với nàng vô cùng cẩn thận từng li từng tí, chỉ sợ làm nàng sứt mẻ chỗ nào. Mấy hôm nay đến giờ ăn trưa thì chính sự đều bị đẩy sang một bên, hắn lập tức đến cung Tê Phượng nhìn chằm chằm Tiết Tĩnh Xu xem nàng có ăn đầy đủ không.

Tiết Tĩnh Xu vừa bất đắc dĩ vừa cảm thấy ngọt ngào, nhưng lại sợ hắn làm chậm trễ chính sự nên vẫn thúc giục hắn mau trở về điện Sùng Đức.

Thời tiết ngày càng nóng bức, các cung điện đều được đặt băng.

Ngự thiện phòng cũng làm các món điểm tâm đồ uống phù hợp với ngày hè như nước ô mai ướp lạnh, vụn phô mai lạnh v.v..

Chẳng biết hoàng đế nghe ở đâu nói nữ tử không nên ăn đồ lạnh, bởi vậy cho dù nguyệt sự của Tiết Tĩnh Xu đã hết, hắn cũng không cho nàng ăn những thứ này.

Tiết Tĩnh Xu đành nhân lúc đi thỉnh an thái hoàng thái hậu ăn một hai miếng.

Ngày hôm ấy, theo thường lệ Tiết Tĩnh Xu đi thỉnh an thái hoàng thái hậu.

Vừa bước vào cung Trường Nhạc thì có một tiểu cung nữ tiến lên nhắc nhở nàng: "Nương nương, An Dương trưởng công chúa mang theo một vị là Tô cô nương đến nói chuyện cùng thái hoàng thái hậu."

Tiết Tĩnh Xu hơi sững sờ, khẽ gật đầu nói: "Được, ta đã biết."

Nàng vừa dẫn người đi vào vừa suy nghĩ về cô nương họ Tô này.

Nhà chồng trưởng công chúa họ Tô, sau khi bà gả vào Tô gia đã sinh một trai một gái. Nếu là con gái bà vào cung thì nhất định cung nữ sẽ không chỉ nói là vị cô nương họ Tô, nghĩ đến vị Tô cô nương này, chắc là nữ nhi khác của Tô gia rồi.

Nữ nhi khác của Tô gia mà có thể được trưởng công chúa đặc biệt dẫn vào cung thì chỉ sợ là cố tình ở lại khuê phòng, có ý định đưa vào cung Tô Đinh Lan cô nương.

Tiết Tĩnh Xu suy nghĩ về mọi chuyện, chậm rãi bước vào trong điện, thỉnh an thái hoàng thái hậu, sau khi được đứng lên liền khẽ gật đầu với An Dương trưởng công chúa: "Hoàng tỷ cũng tới."

An Dương trưởng công chúa cúi người hành lễ, cô nương bên người bà liền quỳ xuống ngay tức thì, tự giới thiệu: "Tiểu nữ Tô Đinh Lan bái kiến hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế."

Quả nhiên là nàng ta – Tiết Tĩnh Xu thầm nghĩ, "Tô cô nương miễn lễ."

Nàng quay đầu cười nói với thái hoàng thái hậu: "Hôm nay cung của hoàng tổ mẫu náo nhiệt quá, con đến đúng lúc rồi."

Đương nhiên thái hoàng thái hậu biết dụng ý của An Dương trưởng công chúa khi đưa Tô Đinh Lan vào cung. Bà còn sợ Tiết Tĩnh Xu không thoải mái, lúc này thấy nàng tự nhiên thoải mái, ánh mắt mỉm cười, không khỏi âm thầm tán dương khẽ gật đầu.

Không hổ là hoàng hậu mà bà chọn, phong thái này, có bao nhiêu người có được chứ.

Thái hoàng thái hậu cười nói: "Làm gì có lúc nào con không đến đúng lúc đâu? Ta vừa sai người xuống chuẩn bị váng sữa ướp lạnh xong thì con tới, ta thấy con nắm chắc thời gian rồi thì có!"

Tiết Tĩnh Xu cười mỉm đáp lời: "Chỉ có hoàng tổ mẫu hiểu con, cũng chỉ có hoàng tổ mẫu thương con nhất."

Thái hoàng thái hậu nói: "Hoàng đế không cho con ăn cũng là vì thân thể của con. Nếu hắn biết ta lén cho con ăn, nói không chừng còn trách ta đấy."

Tiết Tĩnh Xu nũng nịu nói: "Con có tham ăn đâu. Mỗi lần chỉ ăn một hai bát. Hoàng tổ mẫu không nói, con không nói thì sao bệ hạ biết được?"

Thái hoàng thái hậu lắc đầu cười: "Con đấy..." Giọng nói tràn ngập cưng chiều dung túng.

Hai người ta một câu con một câu, lời nói vô cùng thân mật khiến người khác không thể chen vào được. An Dương trưởng công chúa với Tô Đinh Lan cúi đầu đứng một bên không khỏi khiến người ta cảm thấy lúng túng.

Tiết Tĩnh Xu quay đầu nhìn hai người nói: "Sao hoàng tỷ với Tô cô nương không ngồi?"

Thái hoàng thái hậu cũng nói: "Đều ngồi xuống hết đi, không cần câu nệ đâu."

Nghe vậy hai người mới tạ ơn, ngồi xuống tú đôn.

Còn Tiết Tĩnh Xu thì tiếp chuyện với thái hoàng thái hậu, ngồi trên giường êm.

Thái hoàng thái hậu với Tiết Tĩnh Xu cùng nói chuyện với An Dương trưởng công chúa, ngẫu nhiên cũng hỏi Tô Đinh Lan vài câu.

Tiết Tĩnh Xu mượn cơ hội đánh giá Tô Đinh Lan vài lần.

Trước kia nàng cứ tưởng vị Tô cô nương này là một giai nhân trong sáng nhưng hôm nay mới phát hiện, tuy mặt nàng ta không có nét quyến rũ nhưng dáng vẻ lại lộ rõ vẻ lẳng lơ quyến rũ, cộng thêm tính cách dịu dàng đằm thắm. Đúng là khiến người ta không thể không mê, không thể không thương yêu.

Ngay cả nàng là nữ tử nhìn nàng ta cũng thấy thương tiếc, huống chi nếu là nam tử nhìn thấy, chỉ sợ lập tức tâm tâm niệm niệm [1], khó có thể quên.

[1] Tâm tâm niệm niệm: Luôn luôn nghĩ về việc gì đó.

Tiết Tĩnh Xu không khỏi liếc nhìn An Dương trưởng công chúa, thầm nghĩ cô nương như vậy, chẳng trách trưởng công chúa muốn đưa vào cung.

Chỉ sợ bà đã nghĩ, chỉ cần hoàng đế nhìn thấy cô nương đó liền thu nạp nàng ta vào hậu cung ngay lập tức.

Đúng là trong lòng An Dương trưởng công chúa có suy nghĩ như vậy, bà đã nghe ngóng từ lâu biết mỗi ngày hoàng đế đến thỉnh an thái hoàng thái hậu giờ nào nên hôm nay mới đặc biệt dẫn cháu gái của nhà chồng đến để hoàng đế nhìn một cái.

Bà không ngừng được ngầm so sánh hoàng hậu với Tô Đinh Lan, tuy mỹ mạo của Tô Đinh Lan không bằng hoàng hậu nhưng thân thể quyến rũ kia, bà tin chắc không có nam nhân nào có thể từ chối.

Quả nhiên không lâu sau, thái giám truyền lời, hoàng đế đến thỉnh an thái hoàng thái hậu.

An Dương trưởng công chúa vội vàng đứng dậy, Tô Đinh Lan lập tức quỳ xuống một bên.

Hoàng đế bước nhanh vào, mắt nhìn thẳng, thi lễ với thái hoàng thái hậu, rồi nhìn về phía Tiết Tĩnh Xu, "Hoàng hậu cũng ở đây."

Tiết Tĩnh Xu đứng lên cười nói: "Hôm nay hoàng tỷ cũng vào cung nên thiếp muốn ở lại nói chuyện lâu hơn."

An Dương trưởng công chúa thấy bản thân được nhắc tới liền vội vàng cùng Tô Đinh Lan hành lễ.

"Hoàng tỷ không cần đa lễ." Hoàng đế nói.

Lúc này hai người mới dứng dậy nhưng hoàng đế còn chưa ngồi nên các nàng cũng chưa dám ngồi.

Như thường lệ, hoàng đế hỏi thăm sức khỏe thái hoàng thái hậu.

Thái hoàng thái hậu trả lời từng câu, cười nói: "Hoàng đế có lòng, mau ngồi xuống đi. Đúng lúc váng sữa vừa được mang lên, để ta sai người bưng cho hoàng đế một bát."

Hoàng đế nắm tay Tiết Tĩnh Xu ngồi xuống, nghe thái hoàng thái hậu nói xong liền quay sang nhìn Tiết Tĩnh Xu, hỏi nàng: "Vừa rồi hoàng hậu cũng ăn váng sữa?"

Tiết Tĩnh Xu chớp chớp mắt: "Đấy là hoàng tổ mẫu ăn mà."

Bỗng nhiên hoàng đế vươn tay ra sờ môi nàng rồi kết luận: "Lạnh."

Tiết Tĩnh Xu không ngờ hắn lại làm động tác thân mật như vậy trước mặt người khác, mặt đỏ lên, vội vàng che miệng lại.

Hoàng đế lại hỏi: "Hoàng hậu ăn bao nhiêu?"

Tiết Tĩnh Xu bị hắn phát hiện, đành bất đắc dĩ thừa nhận: "Chỉ ăn hai bát thôi, bệ hạ không tin thì hỏi hoàng tổ mẫu đi, hoàng tổ mẫu làm chứng cho thiếp mà."

Thái hoàng thái hậu cười nói: "Đúng là hoàng hậu chỉ ăn hai bát, ta tận mắt nhìn thấy. Trời nóng như thế, ăn một chút đá cũng không sao đâu. Hoàng đế quan tâm hoàng hậu là tốt nhưng không cần quá hà khắc như vậy."

Hoàng đế nói: "Lần này thì thôi nhưng lần sau hoàng hậu phải nghe lời thái y đấy."

Tiết Tĩnh Xu lầm bầm trong lòng không thôi, hoàng đế kén ăn, ngày nào cũng ăn một đống món mặn mà chẳng chịu ăn rau. Rồi lại quản nàng chặt như vậy, mỗi ngày năm mươi bước thì quản đến trăm bước, sao có thể khiến người ta tin phục chứ?

Ba người nói chuyện vui vẻ như vậy khiến An Dương trưởng công chúa với Tô Đinh Lan không chen miệng vào được. Trong lòng bà vô cùng sốt ruột, thấy tiểu thái giám bê váng sữa của hoàng đế lên liền vội nói: "Đinh Lan, mau mang lên cho bệ hạ."

"Vâng." Tô Đinh Lan đỏ mặt nhìn hoàng đế rồi lại rũ mặt xuống rất nhanh, thướt tha đến trước mặt tiểu thái giám rồi cầm bát váng sữa.

Vừa rồi khi hoàng đế bước vào, nàng ta đã đánh bạo nhìn thoáng qua, nhìn xong liền cảm thấy tất cả sự oai hùng phi phàm đều ở trên người nam nhân này.

Nàng ta mồ côi cha từ nhỏ nên phải sống nhờ ở phụ của Nhị thúc, mà Nhị thúc của nàng chính là phò mã của trưởng công chúa.

Từ nhỏ phải sống cuộc sống ăn nhà ở đậu khiến nàng ta phải học cách nhìn sắc mặt người để sống, cũng học được cách nịnh nọt người khác để đổi lấy thứ mình muốn.

Chờ đến tuổi, Nhị thúc Nhị thẩm nói muốn đưa nàng ta vào cung, trong lòng nàng ta không hề kháng cự mà vô cùng vui vẻ.

Nàng ta biết rất rõ vốn liếng của bản thân, cũng biết nam nhân thích loại nữ nhân thế nào nhất.

Ả tin, nếu có thể vào cung, nhất định có thể khiến bệ hạ độc sủng ả ta.

Đến lúc đó, dưới một người, trên vạn người, tất cả mọi người sẽ phải cúi đầu trước ả ta, phải nhìn sắc mặt ả ta làm việc, đó là ước mơ lớn nhất củaả.

Ả ta vô cùng tự tin, chỉ cần bệ hạ nhìn ả một cái là có thể khiến bệ hạ nhớ kĩ ả.

Nhưng sự thật lại khiến nàng ta vô cùng sốt ruột, bệ hạ bước vào lâu như vậy mà chỉ chú ý nói chuyện với thái hoàng thái hậu với hoàng hậu mà chưa từng nhìn nàng một cái nào.

Điều này khác với dự đoán của nàng ta. Cơ hội được vào cung không nhiều, nếu bỏ lỡ hôm nay thì chẳng biết lần tiếp theo sẽ là khi nào nữa, mà nàng ta đã phải ăn nhờ ở đậu đủ rồi, không muốn nhẫn nại nữa.

Nàng ta bưng bát váng sữa đi về phía hoàng đế, trong đầu nghĩ đến vô số ý tưởng.

Nghĩ xem làm cách nào để lưu lại ấn tượng khó quen với bệ hạ, để hắn không thể quên mình.

Ả ta bày ra vẻ duyên dáng, nét quyến rũ rồi khẽ khuỵu chân, ngã về phía trước.

Có gì có thể so với mỹ nhân nhu nhược mềm mại như không xương, càng khiến cho người ta khó có thể quên được đây?

Chỉ cần hoàng đế đỡ ả ta thì nhất định hậu cung sẽ có thêm một vị nương nương, thời gian độc sủng của hoàng hậu cũng sẽ chấm dứt.

Nghĩ đến đây, ả ta rất tò mò muốn thấy nét mặt của hoàng hậu bây giờ.

Từ khi hoàng hậu đến vẫn luôn ung dung đoan trang, cao cao thượng thượng như vậy. Dường như hết thảy nằm đều trong dự liệu của nàng ta mà không hề để ả vào trong mắt, trong lòng.

Tô Đinh Lan rất muốn biết, đến khi bản thân chiếm được sủng ái của hoàng đế thì hoàng hậu còn có thể lạnh nhạt độ lượng như vậy nữa không?

Quả thật nàng ta không thể chờ được muốn nhìn thấy khoảnh khắc khuôn mặt hoàng hậu khổ sở, trắng bệch không còn huyết sắc

Ả hơi quay đầu, nhìn về phía hoàng hậu.

Nhưng một lần nữa lại nằm ngoài dự đoán của nàng ta, trên mặt hoàng hậu không hề có chút hoảng hốt nào mà vẫn mỉm cười nhìn ả ta.

Mọi chuyện lại chệch hướng với suy đoán của ả, Tô Đinh Lan nhíu mày, nhưng không kịp cho ả có nhiều thời gian suy nghĩa, ả đã hất cả bản thân lẫn cái bát xuống đất.

Thì ra vừa rồi khi ả ngã xuống, hoàng đế không hề đỡ ả mà lại đứng dậy lùi xuống một bước, mặc kệ ả đau đớn ngã xuống đất.

– – – – –

Váng sữa

Vi Yên: Chán quá._. không biết tiếp theo nên dùng màu gì làm màu chủ đạo của ảnh bìa của từng chương đâyyy

61. Chương 61: Sượng Mặt

Biên tập: Quansama

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Chén sứ thanh hoa từ tay Tô Đinh Lan bay ra, vòng trong không trung hai vòng rồi rơi xuống chân bàn, phát ra tiếng vang sau đó chén vỡ thành mấy mảnh, váng sữa ướp lạnh cũng vãi đầy mặt đất.

Trên mặt sàn gỗ, Tô Đinh Lan duyên dáng hét to rồi ngã xuống, vang lên một tiếng trầm đục. Sau đó, cả cung điện đều im lặng.

Tô Đinh Lan bối rối quỳ rạp dưới đất; qua một lúc lâu mới khó có thể tin ngẩng đầu lên nhìn về phía hoàng đế, lẩm bẩm: "Bệ hạ, ngài…"

An Dương Trưởng công chúa cũng không thể tin được: Trên đời này lại có nam nhân từ chối ôm mỹ nhân vào lòng.

Mới một khắc trước, Tô Đinh Lan còn hứa sẽ bảo đảm vinh hoa phú quý cho bà, ấy vậy mà bây giờ lại biến thành một thanh kiếm đòi mạng.

Bà vốn muốn đưa Tô Đinh Lan vào hậu cung, mượn nàng ta thổi gió bên tai hoàng đế, giúp chồng và con trai tốt hơn, cũng giúp mình sống ở kinh thành thêm an nhàn. Nhưng hôm nay những mộng đẹp này đều đã tan nát.

Thái hoàng thái hậu cũng không ngờ hoàng đế sẽ có phản ứng rõ ràng như vậy. Bà hơi nhíu mày, như có điều suy nghĩ nhìn hoàng đế.

Hoàng đế chắp tay đứng ở một bên, mặc dù không có biểu tình gì nhưng ai cũng nhìn ra hắn không vui.

Tiết Tĩnh Xu thấy tất cả đều trầm mặc không nói gì, mà mỹ nhân yểu điệu kia vẫn chật vật nằm dưới đất, nàng đành mở miệng bảo cung nữ: "Mau đỡ Tô cô nương dậy, nhìn xem có bị thương ở đâu không."

Cung nữ tiến lên, đỡ Tô Đinh Lan đang hồn bay phách lạc lên tú đôn ngồi.

Lại có người thu dọn những mảnh vỡ dưới đất.

Tiết Tĩnh Xu nhìn váng sữa dính bụi đất mà trong lòng không khỏi tiếc hận. Nàng mới ăn được có hai chén đã bị hoàng đế bắt gặp, không cho nàng ăn nữa.

Bản thân hoàng đế lại không quý trọng, mặc cho nó rơi dưới đất bị giẫm đạp.

Nghĩ đến đây, nàng u oán nhìn hoàng đế.

Hoàng đế vốn trầm mặt không nói một lời, lúc này thấy hoàng hậu ai oán nhìn mình thì không khỏi căng thẳng. Hắn cau mày suy tư chốc lát rồi nói: "Nữ nhi Tô gia mất lễ nghi trước mặt vua, trục xuất khỏi cung, vĩnh viễn không được bước chân vào cung."

Hắn nhìn về phía An Dương Trưởng công chúa, nói tiếp: "Hoàng tỷ cũng nên về đi, lần sau không có chuyện gì thì không cần đến nữa đâu."

Tô Đinh Lan hét lên một tiếng, không thể chấp nhận kết quả này. Nàng ta xông lên quỳ gối bên chân hoàng đế xin tha, nhưng bị mấy thái giám mạnh mẽ nhanh tay bịt miệng lại, kéo xuống.

Sắc mặt An Dương trưởng công chúa tái nhợt, không dám nói thêm, cáo tội lui ra.

Không khí đang vui vẻ lại bị biến thành thế này, thái hoàng thái hậu cũng thấy mệt mỏi. Hoàng đế với Tiết Tĩnh Xu liền nói: "Quấy rầy thanh tịnh của hoàng tổ mẫu, xin hoàng tổ mẫu giáng tội."

Thái hoàng thái hậu khoát tay: "Thôi, ta cũng mệt rồi. Các ngươi về trước đi, mai lại đến."

Hoàng đế và Tiết Tĩnh Xu liền xin cáo lui.

Đợi bọn họ đi rồi, thái hoàng thái hậu chống trán, cau mày suy tư, "A Xảo, ngươi nói sao vừa rồi hoàng đế

lại phản ứng mạnh như vậy?

Lúc trước hoàng đế không thành thân, chúng ta chỉ biết là hắn không muốn thành thân, nhưng cũng không suy nghĩ rốt cuộc vì sao hắn không muốn. Kinh thành đồn đãi thế nào ta đều biết, nhưng hoàng hậu đã vào cung, chứng tỏ những lời đồn là vô căn cứ. Vậy vì lí do gì mà hoàng đế không muốn nạp thêm người vào hậu cung?"

Xảo ma ma lắc đầu, hổ thẹn nói: "Nô tỳ cũng không biết là vì sao."

Vốn thái hoàng thái hậu cũng chẳng hy vọng có thể nhận được đáp án gì từ Xảo ma ma, chẳng qua bà chỉ muốn tìm người nói chuyện cùng mà thôi. Nghe được Xảo ma ma trả lời, thái hoàng thái hậu cũng không nói gì mà chỉ thở dài một tiếng.

Hoàng đế cùng Tiết Tĩnh Xu trở lại cung Tê Phượng.

Tiết Tĩnh Xu ngồi trước bàn trang điểm tháo những đồ trang sức nặng nề xuống, một mặt hỏi hắn: "Bệ hạ không cần đến điện Sùng Đức sao?"

Hoàng đế lắc đầu, nhìn Tiết Tĩnh Xu, rồi hắn tiến lên giúp nàng tháo trâm ngọc, trong mắt có vài phần thấp thỏm khó có thể phát giác.

Hắn hỏi: "Hoàng hậu không tức giận à?"

Tiết Tĩnh Xu liếc hắn từ trong gương, nghi ngờ hỏi ngược lại: "Tại sao thiếp phải tức giận?"

Hoàng đế nghe xong, chẳng những không thả lỏng mà con tim trái lại còn treo cao hơn. Hắn thử thăm dò nói: "Vừa rồi trong cung hoàng tổ mẫu, ta đã xử lý nữ nhân kia rồi… Nếu hoàng hậu vẫn chưa hết giận, thì ta sẽ hạ chỉ đuổi nàng ta ra khỏi kinh thành ngay."

Tiết Tĩnh Xu khựng lại. Giờ nàng mới hiểu ý của hoàng đế: Hắn cho là nàng đang tức giận, ghen tuông với nàng ta.

Nàng chậm rãi thả tay xuống, nhìn mình trong gương: Nàng còn trẻ, mười tám tuổi, là độ tuổi đẹp nhất của nữ nhân. Không có vẻ quá ngây thơ, cũng không phải là quá già.

Nhưng trên đời này thứ chẳng bao giờ thiếu là nữ nhân trẻ tuổi và xinh đẹp. Hậu cung càng là nơi như thế.

Nếu mỗi một cô gái xuất hiện trước mặt hoàng đế, nàng đều tính toán truy cứu để xác định địa vị của mình trong hậu cung, để xác định tình yêu thương của hoàng đế… thì phần ân sủng đó sẽ được bao lâu đây?

Huống hồ nàng tin tưởng hoàng đế – chí ít bây giờ là tin tưởng – khi hắn hứa hẹn với nàng rằng giữa hai người tuyệt đối sẽ không có người thứ ba; nàng tin tưởng hoàng đế.

Mặc kệ hoàng đế né tránh, là vì nàng, hay vì không thích nữ tử tiếp cận, biểu hiện của hắn đã làm cho nàng thoả mãn.

Đã như vậy, nàng còn gì để tức giận hay so đo chứ?

Nàng lắc đầu, cười nói: "Thiếp không tức giận đâu. Hoàng thượng không cần truy cứu lỗi lầm của Tô cô nương."

Hoàng đế nghe nàng nói như vậy mà vẫn không giãn mày. Hắn lại hỏi: "Hoàng hậu thực sự không tức giận? Dù chỉ một chút?"

Tiết Tĩnh Xu bất đắc dĩ nói: "Thực sự không tức giận. Không có gì đáng giận cả."

Hoàng đế không nói gì thêm, chỉ cau mày.

Tiết Tĩnh Xu thì nghĩ chuyện này coi như xong rồi. Nàng tháo xong trang sức, rồi búi một kiểu tóc đơn giản.

Hoàng đế vẫn đứng ở sau lưng nàng, không có ý định đi đâu.

Tiết Tĩnh Xu lại đứng dậy thay y phục, mặc một bộ thường phục nhẹ nhàng.

Hoàng đế vẫn trầm mặc không nói gì, chỉ nhìn nàng.

Tiết Tĩnh Xu mặc xong, rửa tay, chuẩn bị đọc sách, nhưng lại thấy hoàng đế cứ đứng bất động trước tủ sách… Giờ nàng mới phát hiện sự khác thường của hắn.

Nàng đặt sách trên tay xuống, đi tới trước mặt hoàng đế, nghiêng đầu nhìn hắn rồi dịu giọng khẽ nói: "Hoàng thượng làm sao vậy?"

Hoàng đế nhìn thẳng vào hai mắt nàng, không rõ nghĩa nói: "Có nữ nhân muốn nhào vào lòng ta, hoàng hậu nhìn thấy vậy mà không hề mảy may tức giận?"

Đó là sự thật, không sai, nhưng Tiết Tĩnh Xu nghe từ trong miệng hắn lại thấy có ý khác.

Nàng suy nghĩ trong bụng lời này hai lần sau đó mới dò hỏi: "Lẽ nào hoàng thượng kỳ vọng thiếp tức

giận?”

Hoàng đế hỏi lại: “Lẽ nào hoàng hậu không nên tức giận?”

“Tại sao chứ?” Tiết Tĩnh Xu nghi ngờ hỏi lại.

Hoàng đế yên lặng nhìn nàng. Sau một hồi, hắn nói: “Điện Sùng Đức còn chính vụ, trưa nay không thể ở lại dùng bữa trưa cùng hoàng hậu.”

Hoàng đế nói xong liền xoay người bỏ đi.

Tiết Tĩnh Xu không hiểu gì đứng tại chỗ nhìn hắn đi xa.

Nàng thật sự không hiểu hoàng đế nghĩ gì? Rõ ràng ngay từ đầu hoàng đế cho là nàng đang tức giận, hắn còn có vẻ cẩn thận, dường như không muốn nàng tức giận.

Nhưng sau khi xác định nàng không có tức giận thì hoàng đế lại tức ngược lại?

Rốt cuộc là sao?

Lúc ăn trưa, quả thật hoàng đế không tới.

Tiết Tĩnh Xu một mình ăn bữa ăn thịnh soạn. Song nàng chỉ miễn cưỡng ăn được một chén cơm.

Cả một buổi chiều, nàng dành để hồi tưởng mỗi một chi tiết, mỗi một câu nói hồi sáng, nhưng vẫn không nghĩ ra tại sao hoàng đế lại tức giận?

Nàng không tức giận, chẳng phải với hoàng đế là một chuyện tốt hay sao?

Một hoàng hậu hay ghen ghét tị nạnh tuyệt đối không phải hoàng hậu mà hoàng đế yêu thích.

Huống hồ, nàng càng nghĩ, càng cảm thấy chuyện hôm nay phát sinh quả thực không có gì đáng giá để nàng phải tức giận!

Dù ngay từ đầu An Dương Trưởng công chúa và Tô Đinh Lan xuất hiện thì nàng cũng có lưu ý. Nhưng trước mắt nàng vẫn có lòng tin với hoàng đế. Nàng tin hoàng đế không phải là loại người đứng núi này trông núi nọ, hay người thay đổi thất thường.

Mà hành động sau đó của hoàng đế cũng đã chứng minh điểm này.

Quan trọng hơn là, nàng hiểu rằng sự tức giận sẽ không thể giải quyết được bất kì chuyện gì. Vì thế ở đa số thời điểm, nàng không muốn tức giận.

Nhưng hiện tại dù nàng có nghĩ nhiều hơn nữa, thấu đáo hơn nữa cũng không giải thích nổi tại sao hoàng đế lại giận vì vấn đề này.

Một buổi chiều cứ thế mà qua trong sự rối rắm.

Buổi tối, hoàng đế vẫn không đến.

Tiết Tĩnh Xu cảm giác mình không có khẩu vị gì, chỉ dùng nửa chén cơm rồi để cung nhân dọn xuống.

Lúc này, bên trong điện Sùng Đức, Đức công công nơm nớp nói: "Bệ hạ, đến giờ truyền thiện rồi ạ."

Hoàng đế không để ý, chỉ xé từng trang thoại bản ném vào chậu than trước mặt.

Ngọn lửa bùng cháy nhưng trên mặt hoàng đế vẫn không thay đổi gì, ánh sáng u ám le lói được soi rọi.

Đức công công nhìn mặt hắn, chỉ thấy hết hồn thôi.

Bệ hạ vừa rồi còn hỏi hắn, nếu một nữ tử thấy chồng mình thân mật với người phụ nữ khác thì có biểu hiện gì, có đúng như thoại bản nói sẽ ghen tị tức giận cáu kỉnh không?

Hắn nói là có lẽ có, rồi tự nhiên hoàng thượng u ám đứng lên, sau đó là không nói một lời nào đốt thoại bản…

Đức công công nhớ tới bữa trưa hoàng đế không dùng bao nhiêu, đành kiên trì nói: "Hoàng thượng à, không còn sớm nữa, nên dùng bữa tối thôi."

Lúc này hoàng đế mới nâng mí mắt nhìn hắn một cái, "Cung Tê Phượng đã truyền thiện chưa?"

Đức công công cẩn thận nói: "Đã truyền rồi ạ."

Hoàng đế trầm mặc không nói gì, bỗng ném cả quyển thoại bản vào chậu than, rồi hắn phủi tay đứng lên, "Đêm nay không đói bụng, không cần truyền thiện."

Đức công công đi theo phía sau, còn muốn khuyên thì hoàng đế nói: "Tối nay nghỉ ở điện Sùng Đức, không đến hậu cung."

Đức công công liền hiểu việc này ngoại trừ hoàng hậu nương nương thì chẳng ai còn có thể khuyên được hoàng đế.

Hắn ra ngoại điện, gọi thái giám khác đến coi chừng, còn mình thì vội vã đến cung Tê Phượng gọi viện binh.

Tiết Tĩnh Xu vừa rửa mặt xong, khoác áo chàng rồi nhíu mày ngồi dưới đèn.

Nghe nói Đức công công cầu kiến, nàng thoáng nhíu mày, nói: "Mời công công vào."

Đức công công vừa vào liền tố khổ cầu viện: "Nương nương, ngài mau đi khuyên nhủ hoàng thượng đi. Buổi trưa hoàng thượng chẳng dùng bao nhiêu. Buổi tối còn nói không ăn nữa. Cứ tiếp tục như vậy, long thể sao chịu được?"

Tiết Tĩnh Xu đứng lên hỏi: "Hoàng thượng chuẩn bị đi nghỉ chưa?"

"Cái này…" Đức công công chần chờ liếc nhìn nàng.

Tiết Tĩnh Xu nói: "Công công cứ nói thật là được."

Đức công công đành phải nói: "Hoàng thượng nói tối nay nghỉ ở điện Sùng Đức, không đến cung của nương nương."

Tiết Tĩnh Xu chậm rãi gật đầu. Trong lòng nàng đã có dự liệu, mặc dù không biết vì sao hoàng đế nóng giận như vậy, nhưng nếu ngay cả bữa trưa, bữa tối hắn đã không đến thì ban đêm hắn không đến đây nghỉ cũng là bình thường.

Chỉ là, hoàng đế có thể tùy hứng, nhưng nàng thân là hoàng hậu lại không thể để mặc cho hắn phá hoại thân thể như vậy. Nàng phải đi khuyên nhủ một phen.

Nàng ngồi trước bệ cửa sổ, một mặt để cung nữ trang điểm cho mình, một mặt phân phó: "Đi bảo Ngự thiện phòng chuẩn bị cháo cua và một vài món khác, ta đi đưa qua cho hoàng thượng."

Đức công công mời được nàng, trong lòng vui vẻ, vội vàng đi Ngự thiện phòng thúc giục.

Đức công công đi rồi, Tiết Tĩnh Xu suy nghĩ một chút rồi nói với cung nữ: "Chải cho ta kiểu đào hoa trang, tìm cả bộ áo hồng đào nữa."

“Vâng.”

Tiết Tĩnh Xu thoa son cho mình, kể cả tối nay Đức công công không đến mời nàng, nàng cũng định đi tìm hoàng đế.

Mâu thuẫn không thể để qua đêm. Nếu qua đêm thì sẽ biến thành ngăn cách.

Nàng không cho phép chuyện có người khác chen chân vào khiến nàng và hoàng đế xa nhau.

Cho dù phải dùng thủ đoạn dỗ dành như thế nào đi chăng nữa, nàng cũng phải dụ dỗ hoàng thượng nói lời trong lòng ra.

62. Chương 62: Dụ Dỗ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên tập: Quansama

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Trời tháng năm, ban ngày nóng nực khó chịu, đến tối mới có chút cảm giác mát mẻ.

Tiết Tĩnh Xu mặc chiếc áo choàng mỏng, dẫn theo vài cung nữ, không ngồi phượng liễn mà đốt đèn đến điện Sùng Đức.

Đức công công ở ngoài điện Sùng Đức nhón chân ngóng trông, thấy đèn lồng lập lòe từ xa đến gần, lập tức chạy vào nội điện truyền lời.

Hoàng đế đang cúi người trước ngự án, trái quay phải xoay, chỉ trong chốc lát mà dưới mặt đất đã toàn một đống giấy lộn.

Đức công công cẩn thận nói: “Bệ hạ, nương nương tới.”

Sắc mặt hoàng đế không hề dao động nhưng động tác trên tay thì đã ngừng lại. Một giọt mực rơi xuống, trên giấy hiện một chấm đen.

Hắn nói: “Mời hoàng hậu trở về đi; nói ta đã ngủ.”

Mặt Đức công công chảy dài, bỗng trong lòng khẽ động, vội vàng nói: “Nương nương đi bộ từ cung Tê Phượng đó ạ, e là đã mệt. Nếu lại trở về không biết có còn sức nữa không?”

Lúc này hoàng đế gác bút, cau mày nhìn Đức công công: “Là ai để hoàng hậu đi bộ? Phượng liễn đâu?”

Đức công công giải thích: “Là nương nương nói ban đêm mát mẻ, muốn đi bộ một chút.”

Hoàng đế trầm mặc một hồi, lại hỏi: “Hoàng hậu đã ở ngoài điện rồi à?”

Đức công công nói: “Vâng. Nương nương còn phân phó Ngự thiện phòng làm cháo cua rồi tự mình đưa tới cho bệ hạ.”

Hoàng đế không nói chuyện. Một lát sau, hắn mới nói: “Mời hoàng hậu vào.”

Đức công công vui vẻ nói: “Vâng.” Rồi vội đi ra ngoài.

"Chờ một chút." Hoàng đế gọi hắn lại, "Sai người dọn đống giấy dưới đất đi."

"Vâng ạ."

Lúc Tiết Tĩnh Xu đi vào, hoàng đế đang ngồi trên ghế ngự, tay cầm quyển sách, trông có vẻ rất say mê, ngay cả mắt cũng không liếc nhìn nàng.

Nàng sai người đặt hộp cơm ở một bên, rồi phất tay cho bọn họ lui ra.

Lúc cung nhân rời khỏi liền đóng cửa nên giờ đây trong điện chỉ còn hai người họ.

Tiết Tĩnh Xu không đi tìm hoàng đế ngay mà dọn bát đũa từ trong hộp ra.

Hoàng đế làm bộ xem sách, dùng khóe mắt nhìn nàng, thấy hoàng hậu đi qua đây thì lập tức mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm nhìn vào cuốn sách trên tay.

Tiết Tĩnh Xu dọn xong bàn ăn, nhìn hoàng đế, nàng chậm rãi tới gần hắn, đến trước ngự án mới dừng lại, nhẹ giọng nói: "Thiếp nghe nói hoàng thượng chưa dùng bữa tối, cho nên sai Ngự thiện phòng làm cháo... Hoàng thượng dùng một ít đi."

Hoàng đế không chuyển mắt, không mặn không nhạt nói: "Là ai nhiều lời như vậy? Ta không đói bụng, hoàng hậu sai người mang về đi."

Tiết Tĩnh Xu lại tới gần hơn: "Bữa tối thiếp cũng không dùng nhiều, giờ đói bụng, không bằng hoàng thượng cùng thiếp ăn bữa khuya, được không?"

Hoàng đế nhíu mày, "Hoàng hậu ăn ít cơm, chẳng lẽ nữ quan không khuyên gì à?"

Tiết Tĩnh Xu nhẹ giọng cười: "Tự thiếp ăn không vào, liên quan gì đến họ đâu?"

Đầu hoàng đế khẽ động, tựa hồ muốn quay lại nhưng nửa đường thì ngừng lại, "Nếu hoàng hậu đói bụng thì ở đây dùng đi. Ta không đói, sẽ không ăn cùng hoàng hậu."

Tiết Tĩnh Xu khẽ thở dài trong lòng, nàng không ngờ hoàng đế giận hờn lại chẳng khác gì con nít thế này.

Tuy nhiên, từ giọng điệu của hắn, nàng có thể nghe ra hắn không hề tức giận như đang thể hiện. Nếu không giờ phút này đã ra lệnh cưỡng chế nàng quay về hậu cung rồi, nào còn để nàng ở đây?

Nếu đã rõ ràng những điều này, trong lòng Tiết Tĩnh Xu càng thêm chắc chắn. Nàng lại đến gần vài bước, vòng qua ngự án, đến trước mặt hoàng đế, nhẹ nhàng rút sách trong tay hắn ra.

Bấy giờ hoàng đế giương mắt, lần đầu tiên trong đêm nay nhìn hoàng hậu.

Tối nay Tiết Tĩnh Xu dưới ánh trăng điểm kiểu hoa đào trang, khóe mắt đánh màu hồng phấn, trên trán dán một bông hoa đào, tóc rũ bên tai. Dưới ánh nến mờ ảo, khuôn mặt lạnh nhạt của nàng lại thêm phần quyến rũ, xinh đẹp hơn.

Hoàng đế nhìn nàng một cái rồi dời đi chỗ khác, nhưng chẳng lâu lại không nhịn được quay lại nhìn nàng. Ngoài miệng vẫn ra vẻ bình tĩnh: "Hoàng hậu làm gì vậy?"

Tiết Tĩnh Xu hỏi hắn: "Tại sao bệ hạ không hỏi xem vì sao tối nay thiếp không dùng nhiều bữa tối?"

Không đợi hoàng đế trả lời, nàng nói tiếp: "Hôm nay trong cung Tê Phượng, đột nhiên bệ hạ bỏ đi, cả ngày hôm nay thiếp trái lo phải nghĩ, không biết là chọc bệ hạ tức giận chỗ nào. Thiếp đợi đến bữa tối muốn giải thích rõ ràng cho hoàng thượng, nhưng ai biết bệ hạ lại không muốn gặp thiếp. Bây giờ người lại để thiếp ăn một mình, bệ hạ nghĩ thiếp ăn được sao?"

Lúc nàng nói xong, hoàng đế không ngừng thăm dò khóe mắt của nàng. Hắn có cảm giác như hoàng hậu đang khóc? Hắn muốn kiểm tra, xác nhận hoàng hậu có khóc thật hay không.

Suy đoán này khiến hắn khó có thể tiếp tục lạnh lùng.

Tiết Tĩnh Xu nhìn hắn đã hòa hoãn hơn một ít, lại đến gần hơn, ngồi bên cạnh hắn, ôn nhu hỏi: "Hoàng thượng vẫn không muốn nói cho thiếp biết vì sao sao?"

Hoàng đế cố ngừng lại xúc động muốn sờ gò má nàng, nói: "Ta cũng có câu muốn hỏi hoàng hậu, không biết ở trong lòng hoàng hậu, đặt ta ở vị trí nào?"

Lời vừa thốt lên, hắn nhớ lại đêm hoàng hậu say rượu, khóc nói không muốn hắn làm chồng của nàng, bởi vì nàng cảm thấy hoàng đế sẽ là chồng của rất nhiều người chứ không phải của riêng nàng. Có phải ở trong lòng hoàng hậu, hắn là người mới nới cũ, thay đổi thất thường không?

Tiết Tĩnh Xu sửng sốt một chút, sau mới nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng trong lòng thiếp, đương nhiên là ở vị trí thứ nhất."

"Vậy cớ sao có người yêu thương nhung nhớ ta, hoàng hậu lại thờ ơ? Có phải hoàng hậu cảm thấy cho dù ta nạp nàng ta vào cung thì cũng chẳng sao không?"

Tiết Tĩnh Xu cau mày không giải thích được: "Tại sao hoàng thượng lại cho là vậy?"

Hoàng đế nói: "Nếu không phải thì giải thích thế nào về việc hoàng hậu chẳng hề tức giận?"

"Hoàng thượng cho rằng phải tức giận sao?" Tiết Tĩnh Xu hỏi ngược lại.

Hoàng đế yên lặng một chút, mới nói: "Nếu có người khác động tay động chân với hoàng hậu, ta nhất định sẽ không tha."

Tiết Tĩnh Xu sửng sốt, sau đó mới khẽ bật cười: "Tâm ý của hoàng thượng, thiếp đã biết. Nhưng tâm ý của thiếp, hoàng thượng lại không biết.

Hoàng thượng chỉ thấy thiếp không tức giận thì cho rằng là thiếp không thèm để ý. Nhưng bệ hạ lại không biết… thiếp luôn luôn ghi nhớ lời hứa của bệ hạ. Bệ hạ từng nói, giữa người và Mạn Mạn sẽ không có người thứ ba. Cuộc đời này thiếp sẽ luôn ghi nhớ những lời này.

Nếu đã có lời hứa của bệ hạ, thiếp đây liền một lòng một dạ tin tưởng hoàng thượng tuyệt sẽ không phụ thiếp.

Cô gái kia có mỹ lệ có xinh đẹp có yêu thương nhung nhớ thế nào, thiếp biết hoàng thượng sẽ không động lòng. Thiếp không hề hoài nghi hoàng thượng, luôn luôn tín nhiệm hoàng thượng."

Nàng nhìn hoàng đế, lại nói tiếp: "Thiếp tin tưởng hoàng thượng sẽ không phụ thiếp; sẽ không cô phụ Mạn Mạn. Hoàng thượng có nguyện ý tin thiếp hay không? Diệu ca ca có nguyện ý tin ta hay không?"

Hoàng đế đối mặt với nàng, rồi dời đi chỗ khác: "Chẳng lẽ hoàng hậu nghĩ ta là kẻ lật lọng? Quân vô hí ngôn, ta sẽ không nuốt lời."

Tiết Tĩnh Xu thấy hắn không được tự nhiên thì hiểu mâu thuẫn đã cởi bỏ. Nàng không khỏi bật cười: "Phải. Thiếp tin tưởng hoàng thượng. Hoàng thượng cũng tin tưởng thiếp. Không có gì để chúng ta hoài nghi đối phương cả. Nếu đã như vậy, hà cớ gì phải tức giận để hao tổn tinh thần?"

Hoàng đế im lặng không nói gì, cam chịu với lời nàng.

Hắn nghĩ: Quả nhiên hoàng hậu của hắn bất đồng với mấy người bụng dạ hẹp hòi trong thoại bản; những thoại bản kia sẽ dạy hư thế hệ sau thôi, phải đốt hết.

Còn hôm khác… sẽ sai người đi mua mới sau.

Hắn nhìn Tiết Tĩnh Xu, nhịn không được hỏi: "Vì sao mắt hoàng hậu lại đỏ?"

Tiết Tĩnh Xu sờ khóe mắt của mình: "Đây gọi là đào hoa trang, hoàng thượng xem hoa đào trên trán thiếp đi, vô cùng tương xứng với khóe mắt."

Hoàng đế nghe đó không phải là nước mắt thì âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tiết Tĩnh Xu lại hỏi: "Bây giờ hoàng thượng nên cùng thiếp dùng bữa đi?"

Hoàng đế gật đầu: "Nếu hoàng hậu thỉnh cầu, ta há cô phụ hoàng hậu tha thiết chờ đợi?"

Tiết Tĩnh Xu nhìn hắn khôi phục lại bộ dạng giả vờ giả vịt như xưa thì thầm lắc đầu.

Hai người ngồi xuống cùng nhau dùng bữa.

Một chén cháo cua và bốn năm món điểm tâm làm bằng bột mì, Tiết Tĩnh Xu chỉ ăn chén cháo nhỏ, còn lại đều vào bụng hoàng đế.

Nàng nhìn nhìn rồi nghĩ: Hắn ăn như vậy, thực sự là đói phải không? Nếu đêm nay nàng không đến, nửa đêm hắn có chạy tới Ngự thiện phòng kiếm ăn không?

Dùng xong bữa khuya, Tiết Tĩnh Xu sai người vào thu dọn.

Đức công công nhìn bát đũa trong chậu mà thở phào nhẹ nhõm: Vẫn là nương nương hữu ích. Sau này nếu hoàng thượng lại không muốn dùng bữa thì phải đi mời nương nương thôi.

Cung nhân thu dọn xong, Tiết Tĩnh Xu quay đầu nhìn Hoàng đế, "Thiếp không quấy rầy hoàng thượng an giấc nữa."

Hoàng đế nhìn nàng: "Hoàng hậu không ở lại à?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Từ trước đến nay có quy củ hậu cung không được ngủ lại điện Sùng Đức, hoàng thượng đã quên rồi sao?"

Hoàng đế nói: "Quy củ đều do người định đoạt."

Tiết Tĩnh Xu hỏi hắn: "Hoàng thượng muốn thiếp ở lại hay không muốn thiếp ở lại?"

Hoàng đế nhìn nàng chằm chằm, lời nói tràn đầy khoan dung thân thiết: "Ta lo lắng hoàng hậu đêm nay cô đơn một mình khó ngủ, nên nguyện ý chia nửa long sàng cho hoàng hậu."

Tiết Tĩnh Xu bật cười trong lòng, cũng không vạch trần, nói: "Thiếp đây xin tạ long ân của bệ hạ."

Hoàng đế liền tới dắt tay nàng vào hậu điện.

Tiết Tĩnh Xu thay y phục cho hoàng đế. Hoàng đế để ý thấy nàng mặc chiếc áo khoác kín mít nên hỏi: "Sao hoàng hậu không cởi áo choàng?"

Tiết Tĩnh Xu chỉ cười mà không nói.

Hoàng đế nhướng mày, vươn tay kéo dây buộc dưới cổ nàng, áo choàng lụa trên người Tiết Tĩnh Xu theo vai nàng trượt xuống, lộ ra bộ áo hồng đào bên trong.

Không biết hoàng đế tìm thấy bộ áo đó ở đâu. Màu hồng quyến rũ, chất vải mềm mại, vừa khít dán sát vào người, khi mặc sẽ tôn lên đường cong; không giấu được cái gì; chỗ nên lồi thì lồi, nên lõm thì lõm, so với không mặc thì còn quyến rũ hơn vài phần.

Lúc trước Hoàng đế muốn nàng mặc, nàng nhất quyết không chịu, hoàng đế đành phải tùy nàng, cho nên bộ quần áo này cũng bị nhét dưới đáy hòm; tối nay là lần đầu tiên nàng mặc nó.

– – – – –

Hoa đào trang

Vi Yên: Sắp có cảnh cấm trẻ em dưới 18 tuổi =)) Mọi người lưu ý

Món quà đáp lễ vì đã để mọi người phải chờ lâu =))))

…

Khi mà nàng định đẩy ra thì đột nhiên hoàng đế ôm lưng nàng, giữ nàng trên người, hé miệng, nuốt hết tất cả tiếng kêu hét của nàng.

Trước giờ Tiết Tĩnh Xu luôn cảm thấy ban đêm tinh lực của hoàng đế quá dồi dào, luôn luôn tới tới lui lui giày vò nàng nhiều lần, nhưng qua đêm nay, nàng mới biết hóa ra hồi trước hoàng đế vẫn còn ngầm chịu đựng kiềm chế đấy.

Sau nửa đêm, khi rưng rưng nghẹn ngào thiếp đi, nàng vô cùng hối hận khi đã trêu chọc hoàng đế, về sau sẽ không bao giờ làm việc ngu ngốc này nữa.

63. Chương 63: Quyến Rũ

Biên tập: Quansama

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Bộ quần áo Tiết Tĩnh Xu mặc trông có vẻ kín mít nhưng lại tựa như chẳng che được gì, rực rỡ dưới ánh nến.

Hoàng đế không nhúc nhích nhìn nàng, ánh mắt sâu thẳm khó dò.

Tiết Tĩnh Xu quyết định đêm nay sẽ chủ động, bởi vậy chịu đựng ngượng ngùng, tiến lên một bước, ngón tay khiêu vạt áo hoàng đế.

"Hoàng thượng làm sao vậy? Tại sao không nói chuyện? Bộ y phục này… là hoàng thượng tặng thiếp. Bệ hạ nói xem, thiếp mặc như vậy, nhìn có được hay không?"

Hoàng đế nắm tay nàng, giọng hơi khàn khàn: "Hoàng hậu mặc cái gì cũng dễ nhìn. Cho dù không mặc cũng rất dễ nhìn."

Tiết Tĩnh Xu nghe xong mà cả người nóng lên. Nàng tự hỏi, cho dù mình gan dạ cũng không thể giống hoàng đế, không coi ai ra gì nói những lời khiến người khác xấu hổ.

Nàng tránh khỏi tay hoàng đế, chậm rãi thối lui về giường, ngồi trên mép giường, nghiêng đầu nhìn hắn: "Đêm đã khuya, hoàng thượng không định ngủ à?"

Hoàng đế chậm rãi tới gần, vừa đi vừa cởi y phục rồi tùy tiện vứt xuống đất. Hai mắt hắn như kẻ săn thú, vững vàng khóa trên người hoàng hậu.

Tiết Tĩnh Xu nhìn những y phục hỗn loạn dưới đất, nhìn đôi mắt đen sâu thẳm của hắn… tim đập thình thịch, bỗng hối hận khi vừa rồi bản thân can đảm như vậy.

Hoàng đế chậm rãi tới gần, cảm giác áp bách càng mãnh liệt bao phủ nàng.

Đột nhiên, nàng vén chăn lên rồi chui vào, chỉ để lộ đầu ra, nỗ lực che giấu: "Không còn sớm nữa, hoàng thượng mau ngủ đi; thiếp cũng muốn ngủ rồi."

Hoàng đế quỳ một gối ở giường, lôi nàng từ trong chăn ra đặt tại hai tay tay và phủ trên người nàng: "Hoàng hậu giờ mới nói lời này, có phải đã chậm hay không, hửm?"

Hắn vừa nói vừa kéo dây thắt bên hông Tiết Tĩnh Xu.

Bộ quần áo này chỉ có một nút thắt ở bên hông, hắn chỉ cần kéo nhẹ nhàng là tơ lụa liền tản ra hai bên.

Thật giống như một bông hoa đào chớm nở, bỗng nhiên nở rộ, lộ ra nhụy hoa xấu hổ e ấp bên trong.

Tiết Tĩnh Xu hít một hơi, đè tay hắn, cầu xin tha thứ: "Bệ hạ…"

"Hoàng hậu muốn nói gì?" Hoàng đế bình tĩnh đáp lại, chỉ có điều, giọng khàn khàn đến cực điểm, hai mắt âm u sâu không thấy đáy. Hắn đáp lời nàng, mà hai tay thì chậm rãi chạy trên da thịt trắng nõn và nhẵn nhụi như tuyết của nàng.

Thật sự bây giờ Tiết Tĩnh Xu vô cùng hối hận vì trêu chọc hắn. Nàng cắn môi dưới, nhẹ giọng nói: "Diệu ca ca, thiếp sai rồi…"

Hoàng đế ngân nga nói: "Hoàng hậu sai chỗ nào? Có sai là ta, khiến hoàng hậu ăn mặc như thế, từ cung Tê Phượng tới điện Sùng Đức… ta nên giam hoàng hậu lại thôi, không bao giờ cho người ngoài nhìn thấy nữa…"

Tiết Tĩnh Xu vội nói: "Thiếp có khoác áo choàng mà, không ai thấy cả. Diệu ca ca…"

Nàng gọi hoàng đế là Diệu ca ca vì muốn xin hắn khoan dung, nhưng lại không hề biết rằng mỗi lần nàng gọi lại khiến ánh mắt hoàng đế sâu thẳm hơn vài phần.

Hắn nói: “Hôn ta.”

Tiết Tĩnh Xu cắn cặp môi đỏ mọng nhìn hắn. Nếu là bình thường hoàng đế đưa ra yêu cầu như vậy nàng nhất định sẽ không thèm để ý. Nhưng đêm nay, là nàng chủ động trêu chọc hắn… Hôm nay hoàng đế vùng lên sau khi bị nàng trêu chọc, lại khiến nàng thấy sợ.

Nàng luôn cảm thấy dáng vẻ hoàng đế hôm nay không giống như bình thường, lúc nào cũng khiến người khác kinh hồn bạt vía.

Nàng không dám từ chối hoàng đế, chỉ phải do dự vươn hai tay, ôm cổ hắn, chu môi, và dán trên đôi môi mỏng của hắn một cái.

Nàng lùi ra, nhìn mặt hắn. Hơi thở hai người giao thoa với nhau.

“Vậy đã được chưa?” Tiết Tĩnh Xu hỏi.

Hoàng đế hỏi lại: “Hoàng hậu thấy thế nào?”

Vậy là không được.

Tiết Tĩnh Xu cắn môi, lại từ từ tiến lên, vươn lưỡi, như nai con khiếp đảm mà liếm môi hoàng đế, vừa chạm vào đã dứt ra.

Nàng giương mắt quan sát thần sắc hắn, như nai con uống nước, mở to mắt tròn tra xét động tĩnh bốn phía, e sợ có thú săn mồi đang lẩn trốn đâu đó.

Song, nàng không thăm dò được gì. Hoàng đế không nói đã được hay chưa.

Nàng đành phải dán vào, lấy lưỡi vẽ bờ môi hoàng đế.

Khi mà nàng định đẩy ra thì đột nhiên hoàng đế ôm lưng nàng, giữ nàng trên người, hé miệng, nuốt hết tất cả tiếng kêu hét của nàng.

Trước giờ Tiết Tĩnh Xu luôn cảm thấy ban đêm tinh lực của hoàng đế quá dồi dào, luôn luôn tới tới lui lui giày vò nàng nhiều lần. Nhưng qua đêm nay, nàng mới biết hóa ra hồi trước hoàng đế vẫn còn ngầm chịu đựng kiềm chế đấy.

Sau nửa đêm, khi rưng rưng nghẹn ngào thiếp đi, nàng vô cùng hối hận khi đã trêu chọc hoàng đế, về sau sẽ không bao giờ làm việc ngu ngốc này nữa.

Cứ như thế, mâu thuẫn lần đầu tiên của đế hậu đã được hóa giải tốt đẹp.

Hôm sau, phò mã của trưởng công chúa An Dương vì một chuyện nhỏ mà bị hoàng đế răn dạy, ra lệnh cưỡng chế giam lỏng ba tháng.

Những người trong kinh thành biết nội tình đều không nhịn được cảm thán: Rốt cuộc vị hoàng hậu Tiết gia này có thủ đoạn gì mà có thể nhốt hoàng đế trong lồng như vậy? Có thể khiến hoàng đế không thèm thu nạp mỹ nhân đưa đến tận cửa.

Phải biết rằng Tô cô nương kia cũng là người được không ít con cháu thế giá [1] trong kinh theo đuổi, vậy mà khi đến trước mặt hoàng đế thì dường như ngay cả việc xách dép cho hoàng hậu ả cũng không xứng vậy, sao không khiến người ta cảm khái chứ.

[1] Thế gia: nhà thuộc dòng dõi danh giá.

Đảo mắt là đến cuối tháng năm, mấy ngày nữa, hoàng đế sẽ di giá đến hạ cung.

Đó là khu sơn trang nghỉ hè ở ngoài kinh thành. Ngoại trừ hạ cung thuộc về hoàng gia thì khu lân cận cũng không thiếu biệt trang nghỉ hè của các vương công đại thần. Lần này hoàng đế di giá, đương nhiên bọn họ cũng đi theo.

Nhiều ngày nay, Tiết Tĩnh Xu đều bận rộn xử lý việc dời cung.

Chiều hôm nay, muội muội của nàng – Tiết Tĩnh Uyển vào cung cầu kiến.

Tiết Tĩnh Xu thấy Tiết Tĩnh Uyển đã không còn tiều tụy như lần trước mà sắc mặt hồng hào.

Hôn sự của Tiết Tĩnh Uyển và Nhị công tử của nhà Định Viễn Hầu đã định vào tháng tám. Lần này xuất cung nghỉ hè là tháng sáu xuất phát; tháng tám trở về, đến khi Tiết Tĩnh Xu trở lại thì hôn sự của Tiết Tĩnh Uyển đã gần ngay trước mắt.

Nàng hỏi: “Mấy hôm nay ở nhà làm gì?”

Tiết Tĩnh Uyển kể khổ nói: “Gần đây mẹ không những bắt muội học quy củ mà còn bắt muội phải tự thêu khăn hỉ nữa.”

Tiết Tĩnh Xu cười nói: “Đây đều là những việc con gái bách gia bình thường phải làm mà sao đến muội thì lại thành việc khổ sai thế này? Muội chỉ cần thêu một hai bộ thôi, thể hiện bản lĩnh một chút. Thế nào mẹ cũng sẽ mời tú nương đến giúp muội. Nếu để muội làm không, e là không dám để cho người ta thấy.”

Tiết Tĩnh Uyển bĩu môi, "Mẹ cũng nói như vậy."

Tiết Tĩnh Xu lại hỏi: "Vị Nhị công tử Định Viễn Hầu ấy, muội thấy thế nào?"

Tiết Tĩnh Uyển thu lại nụ cười, cúi đầu nắm chặt tay nói: "Chưa có gặp… mà muội cũng không muốn gặp hắn."

"Có chuyện gì à? Lâm Nhị công tử chọc muội không vui?"

Tiết Tĩnh Uyển nhăn mũi đáp lại: "Hắn không có trêu chọc muội. Chỉ là muội cảm thấy, hắn vốn muốn cưới Tiết Tĩnh Viện, mà bây giờ lại bất đắc dĩ phải cưới muội… Muội không đẹp như Tiết Tĩnh Viện, cũng không thông minh như ả ta, tính đi tính lại có vẻ như hắn đều bị thua thiệt. Muội không dám gặp hắn…. Lỡ như hắn bảo muội bồi thường hắn thì sao?"

Tiết Tĩnh Xu buông chén trà, "Là ai nói với muội mấy thứ này?"

Tiết Tĩnh Uyển nhỏ giọng nói: "Không có ai nói hết, là tự muội nghe được như vậy. Bây giờ cả kinh thành đều đồn như vậy; nói nếu không phải Tam tỷ làm hoàng hậu, thì Lâm Nhị công tử sẽ không cưới muội, là muội đoạt nhân duyên của Tiết Tĩnh Viện."

Tiết Tĩnh Xu trầm giọng hỏi: "Và muội tin chúng?"

Tiết Tĩnh Uyển vội nói: "Muội không có."

Lúc này Tiết Tĩnh Xu mới giãn mày, nói: "Muội đừng quan tâm người khác nói cái gì. Mỗi người có một cái miệng thôi, vừa mở mồm ra thì chính họ chỉ toàn nói điều thị phi. Bọn họ sẽ không quan tâm chân tướng ra làm sao đâu, bất kể là ai làm sai, ai có lý, bọn họ cũng chỉ phỏng đoán một cách ác ý như thế. Thấy người nào sống tốt thì ghen ghét; người nào sa sút thì giẫm đạp… kiểu phải như vậy bọn họ mới thấy cuộc sống thú vị.

Trên thực tế, chỉ có người thất bại nhất mới làm như vậy. Bọn họ cũng chỉ là một đám người đáng thương hại mà thôi.

Nếu nghe lời họ, để ý lời của họ, thì muội đã trúng kế của họ, như ý của họ.

Uyển Uyển, muội không còn là trẻ con nữa. Hai tháng nữa muội sẽ thành thân. Muội phải học cách đối mặt, mặc kệ là tán dương hay chửi bới, muội cũng không được trốn tránh. Trốn tránh không giải quyết được bất cứ vấn đề gì đâu. Nó sẽ chỉ làm muội càng thêm mềm yếu, khiến kẻ địch càng thêm càn rỡ mà thôi."

Tiết Tĩnh Uyển xấu hổ, nhỏ giọng nói: "Muội biết rồi, Tam tỷ."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu. Nàng đã nghĩ ra ai tung tin đồn như vậy rồi.

Chỉ sợ đám người Tiết Tĩnh Viện không thoát được liên quan đâu.

Tuy rằng thái hoàng thái hậu đã bỏ tước vị của Đại phòng, nhưng chỉ cần người của Đại phòng còn thì những chuyện ám toán như thế này vẫn sẽ còn.

Trừ phi, nhất lao vĩnh dật… [2]

[2] Nhất lao vĩnh dật: Một lần vất vả cả đời nhàn nhã.

Chạng vạng, hoàng đế giá lâm cung Tê Phượng.

Tiết Tĩnh Xu đang sai người dọn giá sách, để chuyển đến hạ cung.

Hoàng đế cũng gọi người mang một cái rương đến.

Tiết Tĩnh Xu hỏi: "Trong rương là gì vậy?"

"Vài thứ lặt vặt thôi."

Tiết Tĩnh Xu liền không để ý nữa, chuyên tâm làm chuyện của mình.

Đợi nàng tắm ở thiên điện xong, từ trong bồn tắm đi ra thì phát hiện quần áo đặt ở cạnh hồ đã không cánh mà bay.

Loại chuyện này, ngoài hoàng đế thì còn có ai?

Nàng đang oán thầm thì hoàng đế cầm cái rương tiến đến. Tiết Tĩnh Xu bọc khăn, bất đắc dĩ nói: "Hoàng thượng để quần áo của thiếp ở đâu? Mau trả lại cho thiếp."

Hoàng đế mở rương ra: "Không phải đều ở đây sao?"

Tiết Tĩnh Xu nhìn tới… Bên trong có đủ mọi màu sắc; bảy tám bộ quần áo xếp ngay ngắn. Nàng rút bừa một bộ ra mà bộ đó lại giống y như đúc bộ quần áo mà hoàng đế xé rách đêm hôm đó.

Hoàng đế còn nói: "Ta cho người làm tổng cộng chín bộ. Mỗi bộ một màu khác nhau. Chờ đến hạ cung, mỗi ngày hoàng hậu mặc một bộ, ngày cuối cùng có thể nghỉ ngơi.

Tiết Tĩnh Xu xấu hổ vứt y phục vào mặt hắn.

64. Chương 64: Hạ Cung

Editor: Quansama

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Đầu tháng sáu, đoàn tuần hành hoàng gia xuất phát từ hoàng thành.

Đội ngũ trùng trùng điệp điệp, dài sáu bảy dặm, chỉ tính hộ vệ binh sĩ thôi đã hơn vạn người. Đứng đầu đội ngũ thì sẽ không thể thấy bóng người cuối cùng.

Ngự giá của hoàng đế đi đầu, theo sau là loan giá của thái hoàng thái hậu, rồi đến phượng liễn của hoàng hậu, và sau nữa là hậu cung phi tần.

Theo đuôi đoàn hoàng gia là xa giá các vương công đại thần trong kinh.

Trong phượng liễn, Liễu Nhi quy củ quỳ gối bên cạnh Tiết Tĩnh Xu, xuyên qua màn che mơ hồ nhìn ra ngoài: không thấy đội đi đầu; cũng không thấy đội đi cuối, Liễu Nhi không khỏi cảm thán: "Nương nương, có thật nhiều người."

Một vị nữ quan khác – Trương cô cô ngồi ở bên kia Tiết Tĩnh Xu, nghe Liễu Nhi cảm thán xong liền cười nói: "Đó là hôm nay hậu cung của hoàng thượng chỉ có một chủ tử là nương nương. Lúc tiên đế còn tại vị, mỗi lần rời kinh nghỉ mát, chỉ riêng phượng giá của các vị nương nương đã hơn mười cái. Đội ngũ còn đồ sộ hơn đây nhiều lắm."

Liễu Nhi líu lưỡi, thầm nghĩ: may mà hoàng thượng chỉ có tiểu thư, nếu không nhiều người như vậy, muốn giành được bệ hạ phải tranh giành đấu đá nhau mất.

Không ngờ, Trương cô cô cũng đang cảm khái như vậy.

Tiên đế phong lưu đa tình, mặc dù đã có hoàng hậu nhưng lại sủng ái Sở quý phi nhất. Vậy mà nữ tử hậu cung ra vào chẳng bao giờ ngừng.

Nhiều nhất là vị trí tần phi có phong hào, tận bảy tám người, vượt qua quy định của tổ tông là bốn người.

Cung phi xinh đẹp như hoa càng nhiều thì thị phi cũng sinh ra nhiều theo. Chỉ lấy chuyện nghỉ hè hàng

năm mà nói, thì bọn họ, để được có tên trong danh sách đều phải tranh nhau đến rách da toạc đầu.

Nào so được với hoàng hậu nương nương ngày hôm nay! Chỉ cần thoải mái ngồi đó, cho dù là vật gì tốt, bệ hạ đều không đợi được sai người đưa đến.

Trương cô cô ở trong cung hơn mười năm, cũng chưa từng thấy đế hậu nào như vậy cả. Cô cô cảm khái trong lòng, mỗi người đều có số mệnh riêng…

Giữa tiếng bước chân chỉnh tề bỗng xuất hiện một hai tiếng vó ngựa.

Tiếng vó ngựa từ xa đến gần, cuối cùng dừng ở ngoài phượng liễn.

Mấy người nín hơi nghe… hóa ra là An thân vương đi cầu kiến hoàng đế, dọc đường gặp hoàng hậu nên tới thỉnh an.

Tiết Tĩnh Xu ngồi thẳng người, thản nhiên nói: "Thân vương không cần đa lễ, nếu cần đi gặp bệ hạ thì ta không giữ thân vương lại nữa."

"Vâng, tiểu vương xin bái biệt hoàng tẩu."

Nhìn qua màn che, mơ hồ có thể thấy An thân vương chắp tay thi lễ xong rồi mới mang theo thị vệ rời đi.

Tiết Tĩnh Xu dựa vào gối nghĩ: vị An thân vương này ngoại trừ lần đầu gặp mặt ngôn ngữ hơi ngả ngớn, nhưng mấy lần sau đều có lễ nghi, có chừng mực.

Có thể coi là như vậy… nhưng nàng vẫn không có hảo cảm gì với hắn ta cả, cho dù không thể nói lý do cụ thể là vì sao.

Ngay cả vị Mẫn thân vương mới có duyên gặp hai ba lần nhưng nàng thấy, so với An thân vương thì càng khiến người ta vui lòng muốn thân thiết hơn.

Đến giữa trưa, đội tuần hành dừng lại dùng cơm trưa. Liễu Nhi cùng hai cung nữ đi cơm.

Vì xe ngựa của hoàng đế và hoàng hậu cách nhau khá xa nên hoàng đế không thể dùng bữa cùng nàng, đành để mỗi người tự ăn trưa một mình.

Ăn trưa xong thì nghỉ ngơi một chút, rồi lại bắt đầu cuộc hành trình.

Đến buổi chiều, Tiết Tĩnh Xu phát hiện Liễu Nhi rất hay thất thần.

Nàng cho Trương cô cô lui ra, nhẹ giọng hỏi: “Làm sao vậy Liễu Nhi? Có chuyện gì à?”

Liễu Nhi nhíu lông mày tinh tế: “Nương nương, lúc em đi lấy thức ăn, khi trở về thì gặp An Thân vương từ ngự giá của hoàng thượng đi ra, em thấy người thị vệ sau lưng thân vương trông quen mắt lắm.”

Tiết Tĩnh Xu nghiêm mặt: “Sao lại quen mắt? Mà nhìn giống ai?”

Liễu Nhi mím môi, chần chờ nói: “Vốn là em cúi đầu đứng ở ven đường, định để An thân vương đi trước. Nhưng mà em lại thấy hình như có người nhìn mình chằm chằm, nên đánh bạo ngẩng đầu lên nhìn, thì thấy tên thị vệ đó nhìn em chằm chằm. Em cảm thấy rất kỳ quái, nhìn hắn kỹ hơn. Không ngờ càng nhìn càng thấy quen, mặt mày hắn hình như… giống như anh trai của em.”

Tiết Tĩnh Xu nghe xong, khuôn mặt càng vui mừng, nói: “Nếu em đã thấy quen, thì rất có thể hắn là anh trai thất lạc của em. Nếu không sao hắn lại nhìn em chằm chằm? Ta nghĩ, hẳn là hắn cũng thấy em quen mắt. Em có nói chuyện với hắn không?”

Liễu Nhi lắc đầu: “Em đang cầm thức ăn của nương nương mà. Đợi An Thân vương đi rồi, em liền vội vàng về ngay.”

Tiết Tĩnh Xu sửng sốt một chút rồi dở khóc dở cười: “Gặp được anh trai của mình, chuyện đại sự như vậy, sao em lại chạy đi mà một câu cũng chẳng hỏi?”

Liễu Nhi nói: “Em không biết hắn có phải anh trai của em thật không. Bọn em đã thất lạc hơn mười năm rồi; ngay cả hình dạng hắn thế nào em còn không nhớ… chẳng qua là nhìn thấy quen mắt mà thôi. Huống hồ lại có An thân vương, em không thể lỗ mãng đi theo người ta bảo là quen biết nhau được. Vả lại, nương nương còn đang chờ ăn cơm, em sao có thể làm trễ nãi?”

Tiết Tĩnh Xu thấy Liễu Nhi quan tâm mình như vậy thì rất ấm lòng, nhưng lại cảm thấy bất đắc dĩ, đành lắc đầu nói: “Chờ đến hạ cung, ta phái người giúp em điều tra một chút. An thân vương dù sao cũng là ngoại nam, chúng ta không nên tiếp xúc trực tiếp với hắn.”

“Em biết rồi. ” Liễu Nhi gật đầu, lại bĩu môi nhỏ giọng: “Theo lời Ngũ tiểu thư nói, An thân vương là đồ bại hoại, háo sắc, em không muốn nương nương nói chuyện với hắn đâu. Nếu như người thị vệ kia là anh trai của em thật, thì thể nào hắn cũng học cái xấu theo.”

Tiết Tĩnh Xu cười: “Có một em gái tốt như em, anh trai của em làm sao tùy tiện học cái xấu được chứ?”

Liễu Nhi nghe khích lệ mà vui mừng khôn xiết.

Đoàn người xuất phát từ sáng sớm, đến nhá nhém tối mới đến hạ cung.

Sơn trang nghỉ mát xây giữa cảnh thiên nhiên núi non, phong cảnh hợp lòng người, khí hậu mát mẻ. Mặc dù chỉ cách Kinh thành hơn mười dặm nhưng hai nơi lại như hai mùa; một nơi là giữa hè, một nơi là cuối xuân.

Cung điện đã có cung nhân dọn dẹp trước, ngự giá hoàng đế đến chỉ cần vào ở luôn.

Hạ cung không xây giống hoàng cung, không hề xây dựng theo hướng Đông Tây Nam Bắc mà các cung điện xây dựa núi gần sông, tùy tâm tùy ý.

Tẩm cung Tiết Tĩnh Xu gần cung hoàng đế nhất, bên cạnh có một cái hồ nhỏ, tên là điện Yên Ba Tống Sảng.

Lúc mọi người đến hạ cung thì trời đã tối. Trải qua một ngày bôn ba kiệt sức, ai cũng đều rất mệt mỏi… Bởi vậy, nghỉ ngơi xong đều ngủ sớm.

Ngày hôm sau, trời vẫn chưa sáng hẳn, Tiết Tĩnh Xu đã tỉnh dậy.

Thấy hoàng đế vẫn say ngủ, nàng khẽ đẩy: "Hoàng thượng, mau dậy vào triều."

Mắt hoàng đế cũng không thèm mở, giang tay ôm cả nàng vào lòng xoa nắn.

Tiết Tĩnh Xu bị hắn xoa bóp đến nỗi mặt đỏ tới tận mang tai, vội dùng sức giãy ra, đẩy hoàng đế rồi xẵng giọng: "Giờ gì rồi mà hoàng thượng còn không chịu đứng đắn!"

Hoàng đế mở mắt, thích ý ngáp một cái, nói: "Đêm qua quên báo cho hoàng hậu biết, hôm nay không cần vào triều, vì các quan cần nghỉ ngơi và hồi sức, ngày mai mới bàn chuyện chính sự."

Tiết Tĩnh Xu đẩy hắn ra, trùm chăn kín mít rồi nằm sang một bên: "Vậy thiếp ngủ tiếp đây, bệ hạ đừng làm rộn."

Sao hoàng đế có thể để nàng được như nguyện? Vừa rồi chưa tỉnh táo đã ôm người ra xoa bóp, giờ đã tỉnh táo rồi sao có thể an phận?

Hắn dùng tay kéo chăn mỏng trên người Tiết Tĩnh Xu, không thấy động tĩnh gì liền dứt khoát nắm chặt một góc chăn, dùng sức hất lên, kéo hoàng hậu ra khỏi chăn.

Tiết Tĩnh Xu tức giận không thôi, xoay người nhìn hắn, "Nếu hoàng thượng không ngủ được thì dậy đi!"

Hoàng đế đáp lại: "Hồi trước có xây một cái ao trong điện này, hoàng hậu cùng ta đi xem đi."

Tiết Tĩnh Xu chỉ muốn tiếp tục ngủ, không muốn đi nhìn ao hồ gì đó; nàng cướp chăn về, một lần nữa trùm kín mít và cảnh giác nhìn hoàng đế: “Nếu hoàng thượng còn cướp chăn của thiếp nữa, thiếp sẽ tức giận đấy.”

Hoàng đế thấy nàng quả thực chuẩn bị ngủ tiếp, không muốn phối hợp với mình nữa, liền sâu kín thở dài: “Hoàng hậu đã thay đổi rồi. Hoàng hậu trước kia không có nói chuyện với ta như vậy. Lẽ nào… hoàng hậu đã chán ghét ta? Thật là bạc tình bạc nghĩa.”

Tiết Tĩnh Xu bị tiếng than thở không ra ngô khoai gì mà lông mày giật giật, lông tơ đều dựng hết cả lên. Nàng dở khóc dở cười nhìn hắn: “Mấy hôm nay hoàng thượng lại xem thoại bản gì đấy? Đừng học người khác nói chuyện quái dị nữa… nghe ớn quá.”

Hoàng đế chăm chú hỏi nàng: “Ta học không giống sao? Không đủ u oán hả?”

Tiết Tĩnh Xu bất đắc dĩ: ”Lời nói thì rất u oán; chỉ là biểu tình và giọng nói lại không lên nổi một phần u oán. Nghe chỉ thấy buồn cười.

Mà hoàng thượng đường đường là cửu ngũ chí tôn, sao lại học theo khuê phòng oán phụ?”

Hoàng đế nói: “Hoàng hậu ngày xưa rất ngoan ngoãn, nhưng hôm nay lại phản bác ta, còn không cho ta than thở nữa…”

Tiết Tĩnh Xu thấy hết buồn ngủ rồi; nghe hắn nói mình luôn phản bác hắn liền ngồi dậy, thật sự phản bác cho hắn nghe: ”Hoàng thượng nói thiếp ngày xưa ngoan ngoãn, mà hôm nay không nhu thuận, sao hoàng thượng không tự hỏi lại mình?

Thiếp còn nhớ khi mới gặp ngài, hoàng thượng tuy bề ngoài lãnh đạm không thân cận, nhưng rất nề nếp khuôn phép. Đừng nói là hành động đúng mực, ngay cả một câu không đứng đắn cũng không nói bao giờ.

Nhưng hoàng thượng nhìn lại mình hôm nay xem? Ngoại trừ gương mặt vẫn như cũ, thì còn có cái gì giống trước đây?

Bệ hạ không còn là bệ hạ lúc trước thì sao có thể yêu cầu thiếp là thiếp của trước kia chứ?”

Hoàng đế lắc đầu, bộ dạng cố chấp không muốn nghe: “Hoàng hậu nay thay đổi rồi, hồng nhan vị lão ân tiên đoạn, bất hứa nhân gian kiến bạch đầu.” (*)

(*) Hồng nhan vị lão ân tiên đoạn: Hồng nhan chưa già mà ân vua đã tuyệt. Bất hứa nhân gian kiến bạch đầu: Chẳng hẹn chờ ai thấy bạc đầu

Rốt cuộc là cái gì đây?

Tiết Tĩnh Xu cầm chăn cuốn hoàng đế lại, lạnh lùng vô tình nói: “Hoàng thượng nói thiếp thay đổi, vậy thì thay đổi, ngài hãy an phận đi.”

65. Chương 65: Biểu Muội

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Hai người ồn ào trong chốc lát, cuối cùng vẫn phải đứng lên. Dù hôm nay không phải lên triều nhưng vẫn phải đến thỉnh an thái hoàng thái hậu, tối hôm qua thu xếp vội vàng, không biết lão nhân gia ngủ thế nào, có thoải mái dễ chịu không.

Tiết Tĩnh Xu cùng hoàng đế ăn sáng rồi mang theo vài cung nữ, thái giám đến cung của thái hoàng thái hậu.

Phong cảnh ở hạ cung khác trong cung khá nhiều.

Hai người vừa đi vừa ngắm cảnh sắc các nơi.

Lúc hoàng đế còn là hoàng tử, vì không được sủng ái nên đương nhiên không có trong danh sách đi hạ cung hàng năm.

Năm đầu tiên hắn đăng cơ, cùng thái hoàng thái hậu đi tránh nóng, là lần đầu tiên đến hạ cung.

Hàng năm sau đó, hắn đều thay đổi một chút bố cục của hạ cung, ví dụ như năm nay, đào một cái ao nước trong điện Yên Ba Tống Sảng, hay năm trước xây một hành lang gấp khúc trong hoa viên trên hồ.

Lúc này đế hậu đang đi trên hành lang gấp khúc, dưới hành lang là những chiếc lá sen xanh biếc, bên trên là bông hoa sen trắng duyên dáng yêu kiều trong nước.

Chính người xưa đã nói, sen trong bùn mà không nhiễm bùn, tắm trên nước trong mà chẳng lẳng lơ.

Nhưng so với ao sen trắng thì bóng người yểu điệu ở bên cạnh ao còn tươi đẹp hợp lòng người hơn.

Tiết Tĩnh Xu không ngờ có thể gặp được nữ tử ngoài cung ở đây.

Nàng với hoàng đế còn chưa lên tiếng, Đức công công đã vội nói: "Bệ hạ, nương nương, cô nương ở phía trước trông như là thiên kim của Vĩnh Bình quận chúa."

Hoàng đế phải hao tâm tốn sức suy nghĩ lắm mới nhớ ra Vĩnh Bình quận chúa với Vĩnh Ninh quận chúa giống nhau, đều là chị em họ của tiên đế, chỉ là Vĩnh Bình quận chúa không được yêu thương bằng Vĩnh Ninh quận chúa, chồng cũng không phải là nhân tài gì nên vị quận chúa này vẫn luôn an phận, rất ít khi xuất hiện.

Chỉ là không biết tại sao hôm nay con gái của bà lại xuất hiện ở đây.

Từ xa thấy đoàn người đế hậu đến gần, dường như vị cô nương kia hơi luống cuống rồi dịu dành thỉnh an: "Thần nữ Thẩm An Thiến bái kiến bệ hạ, nương nương, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế."

Dường như hoàng đế không nghe thấy, bước chân không hề dừng lại, trực tiếp đi sang bên cạnh nàng ta.

Tiết Tĩnh Xu vừa dứt câu bảo Thẩm cô nương miễn lễ, không cần đa lễ, đang định nói thêm vài câu thì hoàng đế dừng lại, quay đầu nhìn nàng: "Sao hoàng hậu còn chưa tới?"

Nàng đành phải mặc kệ cô nương Thẩm An Thiến này, cùng hoàng đế rời đi.

Thẩm An Thiến ngẩng đầu nhìn hai người được mọi người vây quanh rời đi không chút lưu luyến, cắn môi dưới.

Hôm nay chỗ của thái hoàng thái hậu náo nhiệt bất ngờ.

Thì ra, tối hôm qua chư vị phu nhân nghỉ ngơi xong, sáng sớm hôm nay đều vội tới thỉnh an thái hoàng thái hậu.

Vốn bên trong đang trò chuyện, Tiết Tĩnh Xu với hoàng đế vừa đi vào, tất cả liền quỳ xuống.

Hoàng đế phất tay cho mọi người đứng lên, đi đến trước mặt thái hoàng thái hậu, cùng Tiết Tĩnh Xu thi lễ một cái rồi hỏi: "Đêm qua hoàng tổ mẫu ngủ có ngon giấc không?"

Thái hoàng thái hậu cho tất cả ngồi xuống, cười ha hả nói: "Tốt, bao nhiêu người hầu hạ một mình bà già ta, thì còn có chuyện không tốt hay sao?"

"Vậy tôn nhi cũng yên lòng." Hoàng đế đáp.

Thái hoàng thái hậu vẫy tay bảo Tiết Tĩnh Xu đi qua, "Đây là lần đầu tiên con đến hạ cung, ngủ có quen

không?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Hoàng tổ mẫu quan tâm đến con quá, bố trí trong điện không khác cung Tê Phượng nhiều nên con không thấy gì khác biệt cả, tối hôm qua vừa nằm xuống là ngủ say luôn."

Thái hoàng thái hậu cười nói: "Vậy là tốt rồi, ăn được ngủ được là phúc."

Mấy vị phu nhân nghe xong cũng nhao nhao phụ họa.

Trong các vị phu nhân ngồi đây có một số người Tiết Tĩnh Xu không biết nên thái hoàng thái hậu kéo tay nàng, giới thiệu từng người.

Đang nói chuyện thì thái giám bên ngoài thông báo, Vĩnh Bình quận chúa mang theo tiểu thư quý phủ tới thỉnh an thái hoàng thái hậu.

Tiết Tĩnh Xu giương mắt nhìn thì thấy vị cô nương vừa rồi gặp bên ao sen cúi đầu theo sau một vị mỹ phụ trung niên lộng lẫy đi vào.

Hai người quy củ hành lễ, thái hoàng thái hậu cười tủm tỉm cho các nàng đứng lên, ban thưởng ghế ngồi.

Bà híp mắt đánh giá Thẩm An Thiến sau lưng Vĩnh Bình quận chúa, hỏi: "Đây là Tiểu Tứ Nhi à?"

Vĩnh Bình quận chúa vội cười nói: "Dạ vâng ạ, An Thiến, còn không mau dập đầu với thái hoàng thái hậu."

Thái hoàng thái hậu vừa cười vừa nói: "Dập đầu thì không cần đâu, đi ra đằng trước cho ta xem nào."

Dường như Thẩm An Thiến hơi e thẹn, Vĩnh Bình quận chúa phải khẽ đẩy nàng ta một cái, nàng ta mới đi lên phía trước.

Thái hoàng thái hậu cẩn thận nhìn nàng ta, thở dài: "Mới chớp mắt một cái mà đã lớn đến vậy rồi. Một cô nương tốt, bộ dáng xinh đẹp như vậy, e là cửa nhà ngươi bị người đạp phá hỏng rồi đấy nhỉ?"

Vĩnh Bình quận chúa cười đến nỗi chiếc trâm trên đầu lung lay: "Thái hoàng thái hậu nói đùa, cô nương nhà thần kiệm lời, chất phác, ít người thích."

"Ai nói vậy?" Thái hoàng thái hậu nói, "Ta rất thích cô nương ít nói, những đứa nói nhiều làm ta đau hết cả đầu. Ta nhớ hồi trước Tiểu Tứ Nhi rất hay vào cung mà, đúng không?"

"Vâng," Vĩnh Bình quận chúa gật đầu, không biết hữu tình hay cố ý mà liếc mắt nhìn về phía hoàng đế rồi

mới nói: “Khi còn bé nó rất hay vào cung, thích đi sau lưng bệ hạ gọi biểu ca biểu ca, hôm nay thấy biểu ca của mình lại không dám nhiều lời. Người nói, nó còn chưa đủ chất phác hay sao?”

Thẩm An Thiến bị mẹ nói đến nỗi đỏ mặt, luống cuống níu lấy khăn tay.

Thái hoàng thái hậu cười cười, “Cô nương vẫn nên rụt rè một chút.”

Tiết Tĩnh Xu và hoàng đế ngồi bên tay thái hoàng thái hậu, nàng nghe Vĩnh Bình quận chúa nói xong, ngẩng đầu nhìn Thẩm An Thiến còn đang ngượng ngùng rồi quay sang nhìn hoàng đế đang chẳng có chút biểu cảm nào.

Hoàng đế cảm nhận được ánh mắt của nàng liền quay đầu sang, khẽ hỏi: “Hoàng hậu sao vậy?”

Tiết Tĩnh Xu nhếch môi khẽ cười, đột nhiên mở miệng, yên lặng nói hai chữ.

Hoàng đế nhíu mày suy nghĩ một chút nhưng cũng không nghĩ ra nàng nói gì liền hỏi: “Hoàng hậu đánh đố cái gì thế?”

Tiết Tĩnh Xu chỉ cười rồi lại tiếp tục nói thêm bốn chữ trong im lặng.

Mặt hoàng đế không thể hiện cảm xúc, ấn đường hơi nhăn lại, trông như đang suy nghĩ đại sự quốc gia quan trọng. Thực ra là đang nhớ lại khẩu hình của hoàng hậu, vắt óc nghĩ xem hoàng hậu muốn nói gì.

Chẳng biết thái hoàng thái hậu với Vĩnh Bình quận chúa nói gì mà cả sảnh đường đều cười rộ lên.

Vĩnh Bình quận chúa đánh bạo hỏi hoàng đế: “Bệ hạ còn nhớ chuyện này không?”

Hoàng đế không thay đổi sắc mắt nhìn sang, “Chuyện gì?”

Vĩnh Bình quận chúa thấy thế thì sợ hết hồn, lập tức im lặng, không dám nói nữa.

Thẩm An Thiến lo sợ ngồi bên cạnh mẹ, cẩn thận từng li từng tí ngẩng đầu nhìn hoàng đế rồi nhanh chóng cúi xuống.

Nhất thời không khí trong phòng cứng lại.

Thái hoàng thái hậu liếc nhìn hoàng đế, cười nói: “Vĩnh Bình đang hỏi bệ hạ, có nhớ hồi bé từng đưa một quả mận xanh cho An Thiến ăn, ngược lại khiến người ta khóc không.”

Hoàng đế không hề suy nghĩ, nói: "Không nhớ."

Một lần nữa, chỉ vì câu nói của hắn mà tình cảnh lại trở nên lúng túng, khuôn mặt hồng hào của Thẩm An Thiến trở nên trắng bệch.

Ngay cả thái hoàng thái hậu cũng không biết nên nói gì, mọi người liền cúi đầu im lặng không nói.

Tiết Tĩnh Xu đành phải lên tiếng hòa giải: "Ý quận chúa là rừng mận trong Ngự hoa viên đúng không? Năm nay ta cũng vừa ăn thử mận, quả thật là vừa chua vừa chát, khó trách khi bé Thẩm cô nương bị chua phát khóc."

Vĩnh Bình quận chúa vội nói: "Đúng đúng, chính là cây mận đó."

Thái hoàng thái hậu nói: "Hoàng đế lại rất thích cây mận chua kia. Ta thấy nó còn chẳng phát triển tốt bằng rừng đào."

Mọi người lại nhao nhao phụ họa, đề tài này cứ thế được bỏ qua.

Không lâu sau, hoàng đế cùng Tiết Tĩnh Xu xin cáo lui.

Vừa bước ra khỏi tẩm cung của thái hoàng thái hậu, hoàng đế liền hỏi: "Lúc nãy hoàng hậu nói gì thế?"

Tiết Tĩnh Xu mỉm cười nhìn hắn: "Bệ hạ thật sự không đoán ra sao?"

Hoàng đế lắc đầu: "Đoán không ra."

Tiết Tĩnh Xu chỉ cười mà không nói.

Hoàng đế lại tiếp tục hỏi: "Sao hoàng hậu không nói đáp án cho ta?"

Tiết Tĩnh Xu trả lời: "Bệ hạ đến hỏi vị Thẩm cô nương kia đi, nhất định nàng ta biết đáp án."

Hoàng đế nhíu mày: "Liên quan gì đến nàng ta?"

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Ngược lại nhìn không ra, bệ hạ còn là một chiếc bánh thơm ngon. Hôm trước một Tô cô nương quyến rũ lẳng lơ vừa đi, hôm nay liền xuất hiện Thẩm biểu muội xinh đẹp xuất trần, diễm phúc của bệ hạ thật nhiều, quả thực làm người ta rất hâm mộ."

Hoàng đế nghe ra ý của nàng liền nghiêm mặt nói: “Hoàng hậu phải biết tâm ý của ta.”

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, “Tâm ý của bệ hạ đương nhiên thiếp biết rõ, tâm ý của thiếp bệ hạ cũng phải biết đấy. Chỉ là thiếp đang nghĩ, lần trước chuyện của Tô cô nương thiếp không hề tức giận, ngược lại chọc giận bệ hạ. Hôm nay lại có vị Thẩm cô nương này, không bằng thiếp cứ theo quy trình, tức giận một lần cho bệ hạ xem, tránh việc bệ hạ lại muốn phát cáu, người thấy thế nào?”

Hiếm có dịp hoàng đế sững sốt, hắn nhìn nàng hỏi: “Hoàng hậu nói thật?”

Tiết Tĩnh Xu gật đầu: “Không dám nói đùa với bệ hạ. Thiếp sợ một lúc nữa bệ hạ lại muốn tức giận, làm tổn thương thân thể. Không bằng bây giờ để thiếp tức giận đi, hôm nay mời bệ hạ đừng đến điện Yên Ba Tống Sảng nữa, mai hẵng đến.”

Nàng nói xong, mang theo nữ quan đi trước, để hoàng đế vẫn còn đang giật mình đứng nguyên tại chỗ.

Hoàng đế ngây ngẩn cả người, đợi đến lúc hoàng hậu mang người đi xa, hắn mới quay đầu nhìn Đức công công, còn không dám tin, hỏi: “Hoàng hậu tức giận, vì cái gì?”

“Nô tài không biết ạ.”

Đức công công cúi đầu nhưng trong lòng lại oán thầm.

Lần trước chuyện Tô cô nương, hoàng hậu không giận, người lại bướng bỉnh nói hoàng hậu không để người trong lòng.

Bây giờ chuyện của Thẩm cô nương, hoàng hậu tức giận, chẳng phải vừa ý của bệ hạ sao?

Người xem hoàng hậu rất quan tâm đến người nhé, để ý người muốn phòng không gối chiếc đấy.

Cầu người được người, cả đời chẳng còn mong gì hơn.

Chẳng qua… Trong lòng Đức công công lại đang cảm thán.

Xem ra vị biểu muội này có sức mạnh vô cùng lớn, không hề giống những bông hoa dại ven đường.

Chỉ là không biết nương nương tức giận thật hay giả vờ đây?

Bệ hạ được như nguyện, phấn chấn hay không đây?

66. Chương 66: Chuyện Mang Thai

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Tiết Tĩnh Xu trở lại tẩm cung, gọi quản sự các nơi của hạ cung đến hỏi, xác định các cung điện đều được bố trí thỏa đáng rồi mới cho mọi người lui ra.

Liễu Nhi nhìn nàng, nhỏ giọng hỏi: "Nương nương, người giận thật à?"

Tiết Tĩnh Xu khẽ cười, không nói gì.

Nói tức giận, thực ra chẳng đến mức đó. Dù sao vị Thẩm cô nương kia có phải do hoàng đế gọi đến đâu.

Nhưng bảo không hề để ý thì cũng không hẳn. Theo nàng thấy, vị Thẩm cô nương này với Tô cô nương lần trước có khác nhau, khi còn nhỏ nàng ta từng có quan hệ qua lại với hoàng đế, hai người cũng từng gọi nhau là "biểu ca", "biểu muội". Rốt cuộc có giống gì với người khác đâu?

Huống hồ, lúc Tô Đinh Lan nhìn hoàng đế, trong mắt không chỉ có hắn mà còn có dã tâm của ả ta.

Nhưng khi vị Thẩm cô nương này nhìn hoàng đế thì trong mắt chỉ có ý hâm mộ dạt dào mà thôi.

Đây cũng là điều khiến Tiết Tĩnh Xu chú ý.

Một biểu muội toàn tâm toàn ý thích mình, lại thuần khiết động lòng người, lúc còn bé hai người còn có chút tình nghĩa, dung chi tục phấn (*) sao có thể sánh được?

(*) Dung chi tục phấn: chỉ người con gái bình thường/tầm thường, hay dùng trong bối cảnh mang ý nghĩa tiêu cực, đại loại là chỉ người con gái trang điểm ăn mặc hoặc là thần thái lòe loẹt, thiếu tinh tế, kém văn hóa. –Nguồn: Hoasinh_Anh ca–

Lòng Tiết Tĩnh Xu rất mâu thuẫn, lý trí bảo nàng không cần lưu tâm, nàng hoàn toàn có thể dửng dưng như chuyện của Tô Đinh Lan. Nhưng trên tình cảm lại là một chuyện khác.

Nàng không khỏi có chút tự giễu, uổng công lần trước nàng còn đi xoa dịu hoàng đế, còn ra vẻ hào phóng không để ý, thực ra chỉ để nàng không quan tâm đến chuyện trước mắt mà thôi.

Nàng lắc đầu, đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi bèn che miệng ngáp một cái, nói với Liễu Nhi: "Ta chợp mắt một lúc, nếu có chuyện gì thì em nhớ gọi ta dậy."

Liễu Nhi vội vàng hỏi nàng: "Nếu bệ hạ tới thì sao ạ?"

Lúc nãy tiểu thư bảo hôm nay bệ hạ đừng đến điện Yên Ba Tống Sảng nhưng nếu bệ hạ đến thì bọn nàng nên mời người vào hay chặn ở ngoài cửa đây?

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Nếu bệ hạ đến thì mời hắn vào đi."

Nàng cũng không trông mong gì vào chuyện hoàng đế có thể bị mấy cung nữ này chặn lại, huống chi, chắc gì hoàng thượng đã đến.

Lúc đầu Tiết Tĩnh Xu chỉ định chợp mắt một lúc, ai ngờ lại ngủ rất say. Lúc tỉnh lại liền thỏa mãn vươn vai, trong lòng thầm nghĩ, có lẽ mấy hôm nay bị hoàng đế "làm" quá kịch liệt, khó có khi được yên tĩnh nên mới ngủ nhiều như vậy.

"Hoàng hậu tỉnh rồi." Đột nhiên tiếng hoàng đế truyền đến.

Tiết Tĩnh Xu quay đầu nhìn, hoàng đế đang ngồi trên giường, không chớp mắt nhìn nàng chằm chằm.

Lòng nàng khẽ động, hỏi: "Bệ hạ ngồi đây bao lâu rồi?"

Hoàng đế nói: "Hoàng hậu vừa ngủ thì ta tới."

Tiết Tĩnh Xu nhìn đồng hồ nước, nàng ngủ hơn một canh giờ, nói cách khác là hoàng đế đã ngồi khô ở đây hơn một canh giờ.

Nàng bất đắc dĩ nói: "Sao bệ hạ lại lãng phí nhiều thời gian thế? Một canh giờ có thể duyệt được bao nhiêu tấu chương, đọc được bao nhiêu sách rồi."

Hoàng đế nói: "Hoàng hậu đang giận, ta nào có tâm tình đi làm chuyện khác. Bây giờ hoàng hậu nguyện ý nói chuyện với ta, có phải là hết giận rồi không?"

Tiết Tĩnh Xu quấn người trong chăn, chỉ để lộ cái đầu, nhìn hắn: "Bệ hạ thấy, thiếp tức giận thật hay giả vờ?"

Hoàng đế lắc đầu: "Ta không đoán được."

Tiết Tĩnh Xu khẽ cười, “Bệ hạ không biết cũng đúng thôi, bởi vì thiếp cũng chẳng biết mà.”

Hoàng đế nghe xong liền nhíu mày, hoàng hậu nói không biết, chứng tỏ nàng thực sự không hề tức giận, nhưng cũng không đơn giản là giả vờ tức giận như vậy.

Hắn suy nghĩ một chút, nói: “Hoàng hậu không cần để những người khác ở trong lòng, chỉ cần biết rõ tâm ý của ta là được.”

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng gật đầu, “Thiếp biết rõ tâm ý của bệ hạ, cũng nguyện tin tưởng bệ hạ. Nhưng thiếp có một câu muốn hỏi, rốt cuộc bệ hạ có bao nhiêu biểu muội?”

Hoàng đế sửng sốt, nhìn về phía Tiết Tĩnh Xu, đã thấy hoàng hậu đang mỉm cười nhìn lại hắn.

Hắn không biết hoàng hậu hỏi thật hay đùa vui, đành nghiêm túc đếm trong lòng.

Tiên đế không có nhiều chị em ruột lắm, bây giờ trưởng công chúa có ba vị, ai cũng sinh con gái nhưng chị em họ của tiên đế thì lại có một đống, hơn nữa con gái thì có rất nhiều, chỉ sợ phải đến mười mấy biểu muội.

Tiết Tĩnh Xu nhìn hắn nhíu mày đến cả buổi, nhưng vẫn không tính được ra liền lắc đầu bật cười: “Mà thôi, có vẻ vấn đề này hơi khó khăn với bệ hạ. Vậy thiếp muốn hỏi, khi còn bé, có bao nhiêu biểu muội đi theo sau lưng bệ hạ, gọi ”biểu ca biểu ca“? Trong số đó thì có bao nhiêu người chưa kết hôn? Bệ hạ cứ nói đi, để thiếp chuẩn bị tâm lý, tránh việc tiếp theo lại có một biểu muội xuất hiện muốn hâm nóng tình cảm, làm thiếp trở tay không kịp.”

Hoàng đế nghe nàng hỏi vậy mới mơ hồ nhận ra hoàng hậu để trong lòng chuyện đó nên nghiêm mặt “báo cáo”: “Lúc trước ta không thân với bọn họ. Hôm nay Vĩnh Bình quận chúa nói chuyện đó, quả thật lúc đó ta không nhớ rõ nhưng về sau suy nghĩ lại mới hơi nhớ ra là từng có chuyện như vậy. Khi đó, chẳng hiểu sao con gái của Vĩnh Bình quận chúa lại khóc sướt mướt dưới cây mận, ta không kiên nhẫn nhìn nàng ta khóc nên mới đưa cho một quả mận, nhưng sau đó không hề nói chuyện.”

Tiết Tĩnh Xu gật đầu: “Thiếp tin bệ hạ.”

Nàng tin hoàng đế không có ý gì với vị Thẩm cô nương kia, nếu không chỉ sợ nàng đã chẳng còn ngồi trên vị trí hoàng hậu này nữa.

Nàng hỏi hoàng đế chuyện trước kia cũng chỉ muốn biết một chút chuyện khi còn bé của hoàng thượng mà thôi.

Cho đến hôm nay nàng mới phát hiện, đối với chuyện quá khứ của hoàng đế, nàng rất để ý. Năm tháng nàng không được tham dự, hoàng đế gặp những ai, xảy ra chuyện gì, nàng đều muốn biết.

Nhưng những chuyện này, hoàng đế chưa bao giờ nhắc tới với nàng.

Nàng biết bây giờ hoàng đế có chút tình cảm với nàng, nhưng chỗ tình cảm ấy vẫn chưa đủ để hoàng đế mở lòng với nàng.

Nàng bằng lòng chờ, chờ đến khi hắn sẵn lòng muốn chia sẻ với nàng.

Hoàng đế nhìn sắc mặt nàng, hỏi: "Hoàng hậu vẫn còn giận à?"

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu.

Hoàng đế thấy vậy liền hỏi ngay: "Vậy có phải đêm nay hoàng hậu cho phép ta được nghỉ lại đây không?"

Tiết Tĩnh Xu mỉm cười nhìn hắn, "Bệ hạ chỉ quan tâm đến vấn đề này thôi à?"

Hoàng đế thành thật trả lời: "Không chỉ cái này, ta còn đang nghĩ lúc nãy trong cung của hoàng tổ mẫu, hoàng hậu đánh đố ta cái gì?"

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Cũng không phải là đánh đố, chỉ là lúc nãy thiếp có nghe Vĩnh Bình quận chúa nói lúc trước Thẩm cô nương gọi bệ hạ là biểu ca. Trong lòng liền suy nghĩ một chút, tính ra, bệ hạ cũng là biểu ca của thiếp đấy."

Lời này không sai, thái hoàng thái hậu với Tiết gia lão thái gia là chị em ruột, tiên đế với Tiết gia Nhị lão gia cũng là anh em họ.

Hoàng đế với Tiết Tĩnh Xu cũng là anh em họ, cũng có thể gọi nhau một tiếng anh em họ.

Lông mày hoàng đế khẽ động, nhìn Tiết Tĩnh Xu nói: "Vì vậy lúc nãy hoàng hậu gọi ta là biểu ca?"

"Không sai." Tiết Tĩnh Xu gật đầu.

Hoàng đế lại hỏi: "Lúc sau hoàng hậu nói bốn chữ, là gì?"

Tiết Tĩnh Xu xẵng giọng: "Sao bệ hạ lại không nghĩ ra chứ, hai chữ là biểu ca, bốn chữ đương nhiên là hoàng đế biểu ca rồi."

Hoàng đế im lặng không nói gì.

Tiết Tĩnh Xu quấn trong chăn khẽ động, ngáp một cái, không biết có phải không khí ở hạ cung quá hợp lòng người hay không mà hôm nay người nàng mệt rã rời, biếng nhác không muốn rời giường.

Bỗng nhiên hoàng đế nói: "Ta thích Mạn Mạn gọi ta là Diệu ca ca hơn."

Tiết Tĩnh Xu vừa ngáp xong, hai mắt đẫm lệ mông lung nhìn hắn: "Bệ hạ có rất nhiều biểu muội, nhưng Diệu ca ca của thiếp chỉ có một. Nếu một ngày, bệ hạ để người khác gọi Diệu ca ca thì thiếp cũng không cần Diệu ca ca nữa."

Hoàng đế duỗi tay, ôm hoàng hậu đang mềm nhũn người cùng cả chiếc chăn vào lòng. Câu vừa rồi của hoàng hậu có vài phần kiêu căng nhưng hắn nghe xong không hề cảm thấy mạo phạm chút nào, ngược lại càng không thể buông ra.

Hắn nhìn Tiết Tĩnh Xu nói: "Sẽ không ai được gọi như vậy."

Tiết Tĩnh Xu lên tiếng, khẽ động trong lòng hắn, tìm vị trí thích hợp rồi chuẩn bị ngủ.

Hoàng đế sờ gò má nàng: "Hôm nay hoàng hậu sao thế? Sao lại thích ngủ thế."

Tiết Tĩnh Xu nhìn hắn: "Bệ hạ còn hỏi thiếp sao, thiếp còn đang muốn hỏi bệ hạ đây. Không biết là người nào mà đêm không cho người ta ngủ, rồi mới sáng sớm lại ồn ào đánh thức người ta."

Hoàng đế á khẩu không trả lời được. Một lúc sau mới nói: "Ăn trưa ngay bây giờ đây, hoàng hậu dậy đi rồi chiều ngủ tiếp sau."

Tiết Tĩnh Xu híp mắt, lười biếng không nhúc nhích: "Thiếp không ngủ, chỉ nằm một lúc thôi. Đúng rồi, các phu nhân trong cung của hoàng tổ mẫu đã về chưa?"

"Chưa, hoàng tổ mẫu giữ các nàng ở lại ăn trưa."

Tiết Tĩnh Xu mở mắt ra, "Vĩnh Bình quận chúa với Thẩm cô nương cũng ở lại?"

Hoàng đế gật đầu.

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu suy nghĩ về ý đồ trong những hành động của thái hoàng thái hậu.

Thái hoàng thái hậu thương nàng, là sự thật.

Nhưng thái hoàng thái hậu lại thương hoàng đế hơn nhiều, càng hy vọng có thể sớm thấy ngày hoàng đế có

con.

Nàng vào cung đã hơn ba tháng, nói ngắn không ngắn, nói dài cũng không dài, nhưng cũng đủ để những người khác nhìn chằm chằm vào bụng nàng thấy sốt ruột, cũng làm những người khác bắt đầu rục rịch.

Nàng không biết thái hoàng thái hậu có bắt đầu sốt ruột không?

Tiết Tĩnh Xu nhìn hoàng đế, "Bệ hạ rất muốn có một hoàng tử nhỏ sao?"

Hoàng đế nhìn nàng, suy nghĩ một chút rồi nói: "Nếu là một công chúa nhỏ thì cũng không tệ."

Chỉ cần có thể làm hoàng hậu mang thai, ngừng nguyệt sự là được.

Tiết Tĩnh Xu lại hỏi: "Thiếp vào cung lâu như vậy mà bụng vẫn không có động tĩnh gì, bệ hạ có sốt ruột không? Người ngoài có suy đoán là thiếp không thể sinh được không?"

Ấn đường hoàng đế nhăn lại: "Sao hoàng hậu lại nghĩ vậy? Lúc trước Trương Chi Khung đã nói, nếu hoàng hậu có nguyệt sự là nhất định có thể mang thai, chỉ là thời cơ chưa tới mà thôi."

Lúc hoàng đế nói lời này, tâm khẽ động một cái.

Hắn nhớ Trương Chi Khung từng nói, có thể mang thai hay không, có quan hệ mật thiết với thể chất của hai vợ chồng.

Hoàng hậu có nguyệt sự, chứng tỏ cơ thể nàng bình thường, nhưng đến nay vẫn chưa mang thai, chẳng lẽ thân thể hắn có vấn đề?

Xem ra, phải gọi Trương Chi Khung đến hỏi xem, nếu đàn ông không thể sinh thì phải làm gì.

67. Chương 67: Có Thai

Editor: Quansama

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Tiết Tĩnh Xu cứ như thế một hồi mới đứng dậy dùng bữa trưa với hoàng đế.

Tuy hôm nay không cần vào triều nhưng tấu chương của đô thành đưa tới vẫn phải phê duyệt.

Hắn sai người đem tấu chương tới điện Yên Ba Tống Sảng để buổi chiều, hắn ngồi duyệt tấu chương, còn Tiết Tĩnh Xu ở một bên đọc sách.

Trong chiếc hồ nhỏ trước điện, lá sen đong đưa theo gió, những bông hoa sen xinh đẹp mang theo một mùi hương thơm ngát tỏa khắp cả vùng trời.

Ngự thiện phòng dâng bánh sen lên, Tiết Tĩnh Xu cầm một chiếc, cảm nhận hương sen chậm rãi tan ra trong miệng, nàng thỏa mãn nheo mắt lại. Người xưa thường nói: Thâu đắc phù sinh bán nhật nhàn (*), có lẽ cũng chỉ đến vậy mà thôi.

(*) Thâu đắc phù sinh bán nhật nhàn: Giải thoát bản thân khỏi sự phiền não, buồn chán để bản thân tới một nơi thoát tục, tu dưỡng tâm hồn.

Thấy hoàng đế chuyên chú nhìn tấu chương, nàng liền cầm một miếng bánh nhét vào miệng hắn.

Đầu hoàng đế không ngẩng lên, lấy tay ôm nàng vào lòng, Tiết Tĩnh Xu thuận thế dựa vào người hắn.

"Diệu ca ca." Nàng nhẹ giọng gọi.

Hoàng đế cúi đầu nhìn nàng: "Mạn Mạn thấy không thú vị? Hay chúng ta ra ngoài đi dạo một chút?"

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu: "Không cần đâu, chính sự quan trọng hơn. Hoàng thượng cứ phê duyệt tấu chương xong đi."

Hoàng đế lại đề nghị: "Cái hồ mới đào có thể sử dụng được rồi, hay ta phái người chuẩn bị, để hoàng hậu vào chơi, thế nào?"

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Hoàng thượng cứ như thiếp là con nít ba tuổi ấy? Thiếp cũng không thích nước, hoàng thượng yên tâm xem tấu đi. Trong khoảng thời gian này, kinh thành oi bức, khó có thể tĩnh tâm xem sách, bây giờ được mát mẻ, thiếp phải tranh thủ xem mấy cuốn này đây."

Hoàng đế không nói gì nữa, Tiết Tĩnh Xu liền tựa ở trong lòng hắn đọc sách.

Đến chạng vạng tối, hoàng đế xử lý xong chính vụ, rồi đi dạo tản bộ thưởng ngoạn hạ cung cùng Tiết Tĩnh Xu.

Đêm đến, hai người đi tắm. Hoàng đế đem cái rương quần áo đủ màu vào, muốn Tiết Tĩnh Xu chọn một cái để mặc.

Tiết Tĩnh Xu không thèm quan tâm, chỉ dùng một chiếc khăn lau người rồi bước ra khỏi hồ tắm. Khi hoàng đế đi ra, nàng đã thay áo, buồn ngủ nằm trên giường.

Hoàng đế xoay người, kéo Tiết Tĩnh Xu từ trong chăn ra rồi từ từ vuốt ve cơ thể nàng.

Mục đích của hắn là gì thì không cần nói nữa. Nếu là bình thường thì Tiết Tĩnh Xu sẽ giả vờ từ chối rồi cũng theo hắn, nhưng hôm nay, không biết thế nào mà nàng thực sự rất mệt, uể oải đẩy tay hắn ra, nói: "Thiếp mệt lắm, hoàng thượng mau ngủ đi."

Hoàng đế có phần ủ rũ, song vẫn chưa bỏ ý định, hỏi nàng: "Bây giờ vẫn còn sớm, hoàng hậu ngủ được à?"

Tiết Tĩnh Xu ngáp một cái: "Hoàng thượng có tin không? Nếu người không quấy thiếp, chỉ một chén trà nhỏ (*) thôi thiếp đã có thể ngủ say rồi."

(*) Một chén trà: 10 phút.

Hoàng đế thấy nàng thực sự buồn ngủ, không thể làm gì khác nên đành nhịn xuống. Hắn ôm Tiết Tĩnh Xu: "Hoàng hậu, cả ngày hôm nay nàng đều buồn ngủ, rốt cuộc là thế nào? Ngày hôm qua gấp rút lên đường nên mệt mỏi quá à? Ngày mai gọi Trương Chi Khung đến xem đi."

Tiết Tĩnh Xu khẽ lắc đầu: "Chắc là mấy ngày trước ngủ không ngon nên tích tụ đến hôm nay. Tối nay ngủ ngon một giấc, ngày mai sẽ tốt thôi, hoàng thượng đừng lo. Sớm mai hoàng thượng còn phải vào triều, người ngủ sớm đi."

Hoàng đế gật đầu, ôm nàng nhắm mắt lại, suốt đêm không có chuyện gì xảy ra.

Hôm sau, khi hoàng đế thức dậy thì Tiết Tĩnh Xu vẫn còn ngủ, hắn không đánh thức nàng, nhẹ chân nhẹ tay rời giường.

Đến khi Tiết Tĩnh Xu tỉnh lại đã gần giờ Thìn (*), trời sáng rõ từ lâu.

(*) Giờ Thìn: Từ 7 giờ đến 9 giờ.

Nàng ngủ suốt cả đêm, không hề tỉnh lại chút nào, bây giờ dậy cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Nàng dậy rửa mặt chải đầu, rồi đến cung Trường Nhạc thỉnh an thái hoàng thái hậu.

Thái hoàng thái hậu đang được Xảo ma ma đỡ đi dạo trong vườn hoa ở tẩm cung.

Tiết Tĩnh Xu vui vẻ nói: "Hôm nay tinh thần hoàng tổ mẫu thật tốt."

Thái hoàng thái hậu cười đáp: “Nghỉ dưỡng nhiều ngày như vậy cũng phải có hiệu quả.”

Tiết Tĩnh Xu tiến lên đỡ tay còn lại của bà: “Con thấy hôm qua, lúc các phu nhân đến thỉnh an, hoàng tổ mẫu rất vui. Hay hôm nay lại mời mọi người tới, xem như cho trong cung náo nhiệt một chút?”

Thái hoàng thái hậu khoát tay: “Nhiều người quá phiền lắm, một hai người là đủ rồi.”

“Ý hoàng tổ mẫu là?” Tiết Tĩnh Xu hỏi.

Thái hoàng thái hậu nói: “Con tuyên Tiểu Tứ Nhi của phủ Vĩnh Bình quận chúa vào cung đi.”

Lông mày khẽ động, Tiết Tĩnh Xu cung kính đáp: “Vâng.”

Thái hoàng thái hậu nhìn nàng một cái: “Con đừng suy nghĩ nhiều. Ta gọi Tiểu Tứ Nhi vào không phải để tác hợp nó với hoàng đế. Ta cũng có lời muốn nói với con. Ngày đó, Tô cô nương của An Dương quý phủ tới, ta thấy hoàng đế có phản ứng, thật ra trong lòng có vài nghi vấn: dường như… Hoàng đế rất bài xích nữ nhân? Ngày hôm qua, Tiểu Tứ Nhi vào cung, ta cũng ngầm quan sát một hồi, thấy hoàng đế quả thực không thích gần gũi với nữ nhân. Con có biết vì sao không?”

Tiết Tĩnh Xu không ngờ Thái hoàng thái hậu nói trực tiếp với mình như vậy. Nàng sửng sốt một chút, cũng thành khẩn nói: “Trước đây, con cũng thấy hoàng thượng không thích thân cận với người ngoài… chỉ là, cho tới nay, hoàng thượng không có nói tới nguyên nhân, con cũng không hỏi.”

Thái hoàng thái hậu hỏi: “Hoàng đế có bài xích con không? Con nói thật cho ta biết; hai đứa có thân mật không?”

Tiết Tĩnh Xu đỏ mặt, ngượng ngùng nói: “Ban đầu, hoàng thượng cũng không thích thân cận với con… nhưng về sau thì ngày càng tốt lên. Lần nào sinh hoạt vợ chồng… cũng là thật.”

Thái hoàng thái hậu thở phào nhẹ nhõm: ”Vậy thì tốt. Hắn bài xích với người ngoài không quan trọng. Chỉ cần hắn không bài xích con là tốt rồi. Vậy… trái lại đối với con còn có lợi. Chí ít, tạm thời con không cần phải lo có người mới vào cung.

Ta gọi Tiểu Tứ Nhi vào cung, không có quan hệ gì đến hoàng đế cả. Kỳ thực, hôm qua con cũng nhìn ra, Tiểu Tứ Nhi có chút tâm tư tiểu nữ với hoàng đế; Vĩnh Bình e cũng biết, cho nên mới mang con gái vào.

Nhưng chúng ta đều biết hoàng đế sẽ không nạp nàng, thậm chí còn sẽ xử lý nàng. Tiểu Tứ Nhi không giống Tô cô nương; nếu nàng bị khiển trách, mặt mũi hoàng gia cũng khó xem, cho nên ta muốn gọi nàng vào trò chuyện. Với tính tình của nàng, cho nàng xem xét một người tốt, định hôn nhân cho nàng, đỡ phải bị mẹ nàng lợi dụng.”

Tiết Tĩnh Xu gật đầu: "Khổ tâm của hoàng tổ mẫu, nhất định Thẩm cô nương sẽ biết."

Thái hoàng thái hậu lắc đầu cười: "Ta không cần bọn họ biết khổ tâm của ta, chỉ cần bọn nó an phận, không gây sự, không bôi tro trát trấu vào mặt hoàng gia là được rồi. Đáng tiếc… công chúa, quận chúa, thân vương, quận vương, đều không phải đèn cạn dầu."

Khi Thẩm An Thiến vào cung, Tiết Tĩnh Xu cũng tiếp xúc vài lần, phát hiện đúng là một cô nương đơn thuần điềm đạm nho nhã, tâm tư gì cũng viết hết trên mặt, kể cả tấm lòng của nàng đối với hoàng đế.

Nhưng Thẩm An Thiến vẫn rất cung kính với Tiết Tĩnh Xu, không hề có điểm thất lễ.

Mặc dù Tiết Tĩnh Xu không thể nói rõ sự ăn ý nhưng lui tới vài lần, ngược lại nàng không hề ghét nàng ta.

Nàng nghĩ: có một đứa con gái như vậy, Vĩnh Bình quận chúa thật sự muốn đưa vào cung à? Không sợ nàng ấy sinh tồn không được sao?

Hay tiền đồ của chồng, của con trai quan trọng hơn hạnh phúc con gái?

Thái hoàng thái hậu đã từng nói qua với Tiết Tĩnh Xu: cô nương này quá mức đơn thuần; tâm tư viết hết lên mặt. Đừng nói là hoàng cung, dù là nhà quan thì e là cũng bị chèn ép. Mấy hôm nay bà nghĩ mãi, cũng không biết nên gả An Thiến cho ai.

Chạng vạng tối một hôm, Thái hoàng thái hậu bỗng có hứng thú, muốn ra nhà thủy tạ thưởng sen.

Tiết Tĩnh Xu và Thẩm An Thiến cũng đi cùng.

Hôm nay đúng là thời điểm hoa sen nở rộ nhất. Lá sen đầy ao, nâng đỡ từng đóa từng đóa hoa phấn hồng yêu kiều. Gió nhẹ thổi qua, viền lá sen tròn trịa dập dờn đung đưa theo gió, giống như váy của một cô gái bị gió thổi tung lên.

Hoàng đế xử lý xong chính sự cũng tới đi với thái hoàng thái hậu.

Hắn tới, Thẩm An Thiến rụt rè ngay lập tức. Nàng ngồi yên, không dám nhiều lời, ngay cả một động tác cũng không dám làm nhiều.

Hoàng đế vấn an Thái hoàng thái hậu xong liền ngồi bên cạnh Tiết Tĩnh Xu, nhẹ giọng hỏi: "Hoàng hậu hôm nay thấy thế nào?"

Mấy ngày nay, Tiết Tĩnh Xu luôn thấy mệt mỏi, ban ngày thì nhìn không ra cái gì nhưng đến tối; vừa lên giường đã ngủ say. Nhiều buổi sáng, hoàng đế thức dậy vào triều khi nào nàng cũng không biết.

Hoàng đế muốn gọi Trương Chi Khung đến xem, nhưng Tiết Tĩnh Xu thấy mình không có vấn đề gì, chỉ là hơi uể oải, vì trước đây bình thường khi kinh nguyệt tới nàng cũng sẽ như vậy. Nàng tính thấy, mấy hôm nay hẳn là kinh nguyệt tới cho nên không đồng ý.

Để hoàng đế đem mấy cái chuyện riêng tư thầm kín của nữ nhân đi hỏi Trương thái y, nàng đã cảm thấy mình không thể đối diện với thái y nữa. Vì vậy nếu bây giờ gọi thái y đến bắt mạch, kết quả là kinh nguyệt hoàng hậu sắp tới thì… nàng thật sự không còn mặt mũi nào nữa!

Thấy hoàng đế hỏi, Tiết Tĩnh Xu lắc đầu: "Không có gì chuyện ạ. Hoàng thượng đừng lo."

Hoa sen đẹp, thái hoàng thái hậu yêu thích, sai người lấy thuyền xuống hồ hái một ít.

Cung nhân đưa hoa sen đến; Thẩm An Thiến ngồi ngoài cùng nên đứng dậy nhận rồi đưa đến trước mặt thái hoàng thái hậu.

Thái hoàng thái hậu nhìn mấy lần, hài lòng gật đầu, lấy ra hai đóa trong đó: "Hai đóa cho Hoàng hậu."

Tiết Tĩnh Xu cười tạ ơn.

Thẩm An Thiến cầm hai đóa đẹp, muốn đưa cho Tiết Tĩnh Xu.

Tiết Tĩnh Xu đang muốn đưa tay ra nhận thì không biết tại sao, lòng dạ tự nhiên buồn nôn… nàng cố nhịn, lấy khăn bịt miệng nôn khan.

Hoàng đế đứng lên đẩy Thẩm An Thiến ra: "Ngươi làm cái gì đấy?!"

"A!" Thẩm An Thiến không đề phòng té xuống đất. Bàn tay, khuỷu tay bị rách một khoảng lớn, sợ đến mức không nói nên lời.

Tiết Tĩnh Xu muốn ngăn cản hoàng đế nhưng bụng lại quặn lên không nhịn được… nôn ra.

Hoàng đế ôm nàng chạy ra ngoài: "Mau truyền thái y!"

Cung nhân liền nghe lệnh, làm việc.

Thái hoàng thái hậu cũng vội gọi người đỡ mình đi theo.

Nhất thời, trong nhà thủy tạ không còn một bóng người, chỉ còn Thẩm An Thiến cô đơn lẻ loi ngồi dưới đất, với cơn đau rát trên người… nàng oan ức lau nước mắt….

68. Chương 68: Chuyện Vui

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Tiết Tĩnh Xu nôn xong liền cảm thấy dễ chịu hơn chút ít, dường như tất cả mọi thứ trong bụng đều bị nàng nôn hết ra ngoài.

Nàng thấy trong mắt hoàng đế có sự sợ hãi hiếm có, không khỏi xúc động, nói gấp: "Thiếp không sao, bệ hạ không cần lo lắng."

Hoàng đế nhếch môi, không nói chuyện, trên mặt chỉ có sự nghiêm túc.

Tiết Tĩnh Xu còn nói thêm: "Chắc do buổi trưa ăn phải món bị hỏng, bây giờ nôn hết ra đã thoải mái hơn nhiều rồi."

Hoàng đế vẫn không nói lời nào, động tác dưới chân càng nhanh hơn.

Tiết Tĩnh Xu đành nhích gần vào trong ngực hắn, nhỏ giọng nói: "Lần sau thiếp sẽ không ăn linh tinh nữa, Diệu ca ca, đừng giận nữa mà."

Hoàng đế nhìn nàng một cái, nói: "Không liên quan đến hoàng hậu, là do ta sơ sót. Mấy hôm nay tinh thần hoàng hậu rất uể oải, đáng nhẽ phải coi trọng, gọi thái y đến xem."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, nói: "Về sau đều nghe lời bệ hạ, bệ hạ nói mời thái y thì mời thái y. Nhưng mà, bây giờ thiếp đã cảm thấy tốt hơn rất nhiều rồi, bệ hạ đừng lo lắng, cứ thả thiếp xuống đi, ôm cả quãng đường sẽ khiến bệ hạ mệt chết đấy."

"Không cần," Hoàng đế nói, "Sức nặng của hoàng hậu, ta vẫn có thể đối phó được."

Tiết Tĩnh Xu đành tùy hắn.

Hoàng đế ôm nàng về điện Yên Ba Tống Sảng, Tiết Tĩnh Xu vừa nằm xuống thì Trương thái y cũng vội vàng chạy vào.

Hắn định quỳ xuống hành lễ, hoàng đế liền vẫy tay, "Xem cho hoàng hậu trước đã."

Trương thái y vừa quỳ được một nửa liền đứng dậy.

Tiết Tĩnh Xu nằm giữa giường, màn buông xuống, chỉ lộ đôi bàn tay ở bên ngoài.

Trương thái y xem bệnh trên tay Tiết Tĩnh Xu hồi lâu, trầm ngâm không nói gì, một lúc sau mới bảo: "Xin nương nương đổi tay."

Tiết Tĩnh Xu liền đưa tay kia ra.

Lúc này lại lâu hơn nữa.

Hoàng đế chắp tay sau lưng, ấn đường nhíu chặt, đi đi lại lại trong điện.

Tất cả cung nhân đều nơm nớp lo sợ đứng một bên, không dám phát ra âm thanh nào.

Trong điện vô cùng im ắng, dường như thời gian chạy rất gian nan.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng Trương thái y cũng đứng dậy, thi lễ với hoàng đế một cái: "Chúc mừng bệ hạ, nương nương. Nương nương có tin vui."

Bước chân hoàng đế dừng lại giữa không trung, cả người cứng đờ.

Tiết Tĩnh Xu cũng hơi ngơ ngác, cúi đầu ngẩn ngơ nhìn cái bụng bằng phẳng của bản thân.

Đức công công phản ứng đầu tiên, dẫn đầu nói: "Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng nương nương."

Lúc này tất cả cung nhân mới vội vàng cùng quỳ xuống, cùng nói lời chúc mừng.

Hoàng đế vẫn đứng ở đó không nhúc nhích, trên mặt không có chút biểu cảm nào.

Lòng Trương thái y lộp bộp một cái, cả người ngồi thụp xuống.

Phản ứng này của bệ hạ, có phải là không hy vọng hoàng hậu nương nương mang thai không?

Thế nhưng mấy lần trước lúc bệ hạ hỏi hắn vài câu, rõ ràng không phải có ý này.

Bỗng nhiên Tiết Tĩnh Xu che miệng nôn khan một cái.

Hoàng đế lập tức hoàn hồn, đi nhanh tới giường, xốc màn lên, "Mạn Mạn cảm thấy thế nào?"

Tiết Tĩnh Xu khẽ xoa mắt, lắc đầu nói, "Không có gì, làm bệ hạ lo lắng rồi."

Hoàng đế khẽ bóp tay nàng, lại quay đầu hỏi Trương thái y: "Hoàng hậu mang thai, sao lại bị buồn nôn, nôn ọe? Mấy ngày nay lại hay buồn ngủ, tinh thần mệt mỏi, có phải trên người còn có ẩn tình khác hay không?"

Trương thái y vội nói: "Lúc nãy khi thần bắt mạch, nương nương mới mang thai một tháng nên không dễ phát hiện, chỉ có một ít triệu chứng bình thường, có thể tiến hành chẩn đoán. Thể chất mỗi người khác nhau, có phu nhân đã hoài thai mà giống hệt người bình thường, không có chút bệnh trạng nào. Nhưng có phu nhân sau khi mang thai xong liền không muốn ăn, tinh thần mệt mỏi, tâm tình thay đổi, nhưng chỉ cần đợi ba tháng sau thì những bệnh trạng này sẽ tự động biến mất. Tình huống hôm nay của nương nương là phản ứng bình thường, bệ hạ không cần lo lắng."

Hoàng đế cau mày, "Có biện pháp gì có thể trì hoãn một chút không? Thân thể hoàng hậu yếu ớt như vậy sao mà chịu được."

Trương thái y cung kính nói: "Bệ hạ không biết, sau khi mang thai, vì bào thai trong bụng rất yếu ớt nên ngoài thuốc dưỡng thai thì tốt nhất nên uống ít thuốc nhất có thể, cái gọi là thuốc ba phần độc chính là ý này."

Chân mày hoàng đế càng nhíu chặt hơn: "Không còn biện pháp nào khác à?"

Tiết Tĩnh Xu thấy Trương thái y khó xử liền vội nói: "Bệ hạ, trên đời này có rất nhiều phu nhân mang thai có thể vượt qua, thân thể của thiếp đã được bệ hạ điều dưỡng tốt lắm rồi, từ lâu đã không khác người bình thường là mấy, người khác chịu được thì đương nhiên thiếp cũng có thể chịu được. Bệ hạ đừng làm thái y đại nhân khó xử."

Trương thái y cảm kích không thôi với vị hoàng hậu nương nương hiểu lòng người này, ngẫm lại ngày thường bệ hạ toàn hỏi những vấn đề nhức đầu thì trong lòng lệ muốn rơi đầy mặt.

Hắn lại nói: "Sau khi trở về, thần sẽ cùng các vị đồng liêu trong Thái y viện bàn bạc một phen xem có thể tìm được đơn thuốc bổ nào không để phân ưu cho bệ hạ và nương nương."

Lúc này hoàng đế mới khẽ gật đầu, nói: "Sau khi về, mau viết những đồ cấm kỵ trong thời gian hoàng hậu mang thai, ngày mai trình lên cho trẫm."

"Vâng." Trương thái y thi lễ một cái, không đợi được vội vàng lui ra.

Thái hoàng thái hậu đi chậm, bây giờ mới tới nơi, gấp gáp hỏi: "Xu nhi làm sao vậy?"

Hoàng đế nói: “Hoàng tổ mẫu không cần sốt ruột, hoàng hậu có thai rồi.”

Thái hoàng thái hậu đầu tiên là sững sờ, rồi vui vẻ, miệng niệm vài câu “A di đà Phật”, hơi xoa mắt, đi tới nắm tay Tiết Tĩnh Xu, thở dài: “Vừa rồi hù chết ta, may là tin tức tốt. Đứa bé ngoan, bây giờ con có thấy khó chịu không?”

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu, nói: “Làm hoàng tổ mẫu lo lắng rồi, con vừa nôn xong, bây giờ đã tốt hơn nhiều.”

Thái hoàng thái hậu nói thêm: “Mang thai chính là như vậy, những ngày này, con muốn ăn gì, muốn uống cái gì, không cần phải nhịn, mặc kệ lúc nào, bất kể không phải thời gian dùng bữa, cứ việc phân phó cho người làm là được, sau khi mang thai không được để người đói. Tuy nhiên có nhiều thứ không thể ăn, chốc nữa ta sẽ cho người sang dặn dò phòng ăn, những vật không thể mang đến trước mắt hoàng hậu.”

Tiết Tĩnh Xu gật đầu một cái.

Thái hoàng thái hậu dặn dò nàng xong thì quay sang dạy cung nhân trong điện một phen, rồi sai người mang điểm tâm lên, cuối cùng nói: “Ta đi thắp hương cho ông nội với phụ hoàng của các con, nói cho họ biết tin tức tốt này.” Nói xong, bà vui vẻ đi ra.

Hoàng đế tiễn bà xong, quay lại hỏi Tiết Tĩnh Xu: “Hoàng hậu có đói bụng không?”

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu: “Bây giờ ăn không vô.”

Hoàng đế liền vẫy tay cho cung nhân lui xuống.

Cuối cùng trong điện chỉ còn hai người họ, hai người nhìn nhau hồi lâu, đều không nói câu nào.

Hoàng đế vươn tay, ôm Tiết Tĩnh Xu vào ngực, vỗ nhẹ lưng nàng.

Tiết Tĩnh Xu mở to hai mắt, bây giờ vẫn còn sững sờ không dám tin: “Bệ hạ, thiếp mang thai rồi.”

Hoàng đế khẽ gật đầu: “Đúng vậy, ta với Mạn Mạn có con rồi.”

Tiết Tĩnh Xu cúi đầu vuốt bụng mình, “Bây giờ nó ở trong bụng thiếp, nho nhỏ bé xíu, nhìn không thấy sờ không được. Bệ hạ, người nói xem, mấy hôm nay thiếp mệt mỏi rã rời buồn nôn có phải là do nó đang nhắc nhở chúng ta không?”

Hoàng đế bao lấy bàn tay của nàng, rồi vuốt ve bụng nhỏ, “Nếu là vậy thì do ta không cẩn thận, không phát hiện được lời nhắc nhở của nó.”

Tiết Tĩnh Xu cong môi cười khẽ, "Nó ở trong bụng thiếp mà thiếp còn không biết thì sao bệ hạ biết được chứ?"

Hoàng đế hôn trán nàng, không nói gì.

Lúc này Tiết Tĩnh Xu vô cùng hưng phấn, lòng tràn đầy hiếu kì với sinh mệnh trong bụng, nàng lại hỏi: "Bệ hạ, người nói đó là một hoàng tử nhỏ hay một công chúa nhỏ đây?"

Hoàng đế trả lời: "Đều tốt cả, tốt nhất là lớn lên giống hoàng hậu."

"Vậy nếu là hoàng tử thì sao?"

"Thì cũng giống hoàng hậu."

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Nếu là hoàng tử phải oai hùng như bệ hạ thì mới coi như là không phụ lòng nó là con của bệ hạ chứ."

Hoàng đế gật đầu, "Đều do hoàng hậu quyết định."

Tiết Tĩnh Xu nghiêng đầu nhìn hắn, "Nói đều do ta quyết định, chẳng lẽ bệ hạ không cần suy nghĩ gì à?"

Hoàng đế im lặng một lúc lâu, không biết tại sao hoàng hậu vừa mỉm cười đã trở mặt ngay lập tức được.

Hắn nhớ lúc nãy Trương Chi Khung đã nói tâm tình nàng dễ thay đổi, không biết nên cảm thấy ông ta liệu sự như thần hay là miệng quạ đen đây.

Hắn suy nghĩ một chút, rồi nói thêm: "Hoàng hậu muốn gì thì ta nghĩ đấy."

Bấy giờ Tiết Tĩnh Xu mới thỏa mãn, cúi đầu khẽ vỗ về bụng mình.

Bởi vì hoàng hậu có thai nên trên dưới hạ cung đều vô cùng vui sướng hớn hở. Mặc kệ những người này vui vẻ thật hay giả, ít nhất trên mặt ai cũng đều tươi roi rói.

Tiết Tĩnh Xu cùng hoàng đế dùng bữa tối, rồi đi dạo hoa viện một lúc khiến nàng mệt rã rời nên trở lại điện Yên Ba Tống Sảng, sau khi rửa mặt liền chuẩn bị đi ngủ.

Mấy hôm nay Tiết Tĩnh Xu đều mệt mỏi nên hoàng đế chưa từng được thân mật, hôm nay biết hoàng hậu có thai nên tảng đá trong lòng được buông xuống, tâm trạng lại vô cùng hào hứng.

Hắn vào trong điện, thấy hoàng hậu đã chui vào trong chăn liền lôi nàng ra, giam trong ngực mình, hai tay đặt hai bên.

Tiết Tĩnh Xu lại đẩy hắn ra.

Trước kia nàng đẩy hắn ra đều là ỡm ờ muốn nhưng không hề đẩy ra thật. Hôm nay lại không chút do dự đẩy ra, đẩy xong quấn chăn lên người.

Hoàng đế nhìn trong lòng trống không, sửng sốt một lúc: "Hoàng hậu sao vậy?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Lời này thiếp phải hỏi bệ hạ mới đúng chứ. Hôm nay thiếp có thai, em bé trong bụng rất bé và yếu ớt, sao chống lại được bệ hạ giày vò?"

Hoàng đế chưa bao giờ nghĩ tới sinh hoạt vợ chồng với có bầu liên quan tới nhau, hắn nỗ lực thuyết phục Tiết Tĩnh Xu: "Trương Chi Khung không nói việc này phải cấm kỵ, rõ ràng là không sao."

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu nói: "Trương thái y còn chưa trình danh sách phải cấm kỵ lên, xin bệ hạ nhịn trước một chút đi."

Hoàng đế đã tự giác nhịn mấy ngày rồi, hôm nay cao hứng nên không thể nhẫn nhịn được nữa.

Hắn trở mình đứng dậy, mặc thêm áo khoác ra khỏi điện, sai Đức Lộc lập tức đến Thái y viện gọi Trương Chi Khung tới, hắn muốn hỏi vấn đề đó để có thể phản bác lại hoàng hậu, nếu không về sau mười tháng không thể đụng vào hoàng hậu thì hắn phải chịu đựng thành cái gì?

69. Chương 69: Kìm Nén

Dịch: Xiao Ying

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Đêm nay Trương thái y trực trong cung, nửa đêm bị triệu đến, lại thấy hoàng đế đích thân hỏi, sợ hãi đến mức mồ hôi túa ra, vất vả lắm mới được lui thì chân đã mềm nhũn.

Trương thái y đi rồi, hoàng đế ngồi một mình ngoài điện, hồi lâu không nói chuyện.

Đức công công khẽ bước đến bên hoàng đế, nhẹ giọng xin chỉ thị: "Bệ hạ, đã cần an trí chưa ạ?"

Hoàng thượng khẽ đảo mắt, không nhúc nhích nhìn chằm chằm Đức Lộc.

Đức công công bị hắn nhìn đến mức lạnh sống lưng, cúi đầu hối lỗi xem mình đã nói sai điều gì.

Hoàng thượng thở dài xa xăm, nét lo âu tràn ngập khuôn mặt.

Đức công công đã đi theo hắn mười năm trời, từng thấy hắn ẩn nhẫn chịu đựng, cũng thấy hắn sát phạt cay độc, nhưng lại chưa bao giờ thấy hắn u oán như oán phụ thâm cung như vậy.

Tuy hoàng thượng không hề có hành động gì cũng đã khiến hắn kinh hãi run chân rồi.

Hoàng đế lẩm bẩm: "Chuyện nữ nhân, sao còn khó hơn cả việc an bang trị quốc (*) thế nhỉ?"

(*) An bang trị quốc: Việc quản lí đất nước.

Đức công công biết hoàng thượng không nói chuyện với mình, cúi đầu lặng thinh.

Hoàng đế lại thở dài.

Đức công công thầm kêu khổ trong lòng, chẳng lẽ đêm nay ở bên cạnh bệ hạ cứ kinh hồn bạt vía thế này ư? Không biết cái mạng già của hắn còn được nhìn thấy ngày mai không nữa?

Hắn đang nghĩ, bỗng nghe thấy tiếng nói mềm mại của nương nương: "Bệ hạ sao vẫn còn chưa ngủ?"

Hoàng thượng lập tức ngừng thở dài, đứng lên vào trong điện.

Đến giờ, Đức công công mới thả lỏng, lấy khăn xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán.

May mà có nương nương. Một lần nữa Đức công công nhận ra, trên thế gian trừ hoàng hậu, e là chẳng ai có thể khắc chế bệ hạ người.

Tiết Tĩnh Xu dựa vào đầu giường, vén màn nhìn ra bên ngoài, ánh nến mờ nhạt chiếu vào người nàng, hiện ra hình bóng mông lung, dịu dàng.

Nhìn thấy nàng, mọi phiền muộn trong lòng hoàng thượng đều biến mất. Đợi ba tháng thì ba tháng đi, cho dù không thể cùng hoàng hậu ân ái, nhưng cũng có thể ôm nàng được mà.

Hắn lên tiếng hỏi: "Hoàng hậu, sao bây giờ nàng vẫn còn chưa ngủ?"

Tiết Tĩnh Xu trả lời: “Thiếp vừa tỉnh xong. Bệ hạ vừa mới ra ngoài làm gì vậy?”

Hoàng đế mơ hồ đáp: “Chỉ là ta bỗng nhớ ra có vài chuyện chính sự chưa xử lý, hiện đã giải quyết xong rồi. Thời gian không còn sớm, nàng mau ngủ đi.”

Hắn cởi bỏ áo khoác, nhẹ nhàng ôm Tiết Tĩnh Xu vào lồng ngực. Nàng tìm thấy một vị trí thoải mái, rất nhanh lại đi vào giấc mộng.

Hoàng đế nhìn nàng, lại nhìn chằm chằm vào nóc giường, tận ba tháng…

Chuyện hoàng hậu hoài thai chưa từng giấu giếm, đến ngày thứ hai, những kẻ nên biết đều đã biết rồi, không ít phu nhân lần lượt tiến cung, muốn chúc phúc hoàng hậu.

Vì hoàng hậu mang thai mới ít ngày, cần phải tĩnh dưỡng nên thái hoàng thái hậu từ chối hết tất cả.

Tiết Tĩnh Xu có thể tiếp tục được thanh tịnh.

Chẳng qua, khi Thẩm An Thiến đến cầu kiến, nàng vẫn đồng ý gặp.

Chỉ mới một ngày, Thẩm An Thiến tiều tụy đi nhiều, sắc mặt trắng bệch, môi cũng chẳng còn chút huyết sắc.

Nàng ta vừa mới vào, liền quỳ xuống trước mặt hoàng hậu, luống cuống giải thích: “Nương nương, hôm qua nô tỳ thật sự không có làm chuyện đó, xin người hãy tin nô tỳ.”

Tiết Tĩnh Xu vội vàng kêu người đỡ nàng ta lên. Tuy nàng không cực kỳ yêu quý vị Thẩm cô nương này, nhưng cũng chưa từng chán ghét.

Tuy rằng trong lòng nàng ta ngưỡng mộ hoàng thượng nhưng chưa từng làm điều gì quá giới hạn, khiến người bàn tán chuyện không hay. Tiết Tĩnh Xu tự bảo không làm khó nàng, hơn nữa, chuyện ngày hôm qua thật sự không phải do nàng ta làm sai.

Thẩm An Thiến ngồi trên tú đôn, nước mắt rơi xuống, mí mắt sụp lai, khóe mi đỏ bừng. “Hôm qua lúc hồi phủ, mẹ thiếp đã nghiêm khắc răn dạy, bảo thiếp hôm nay phải quỳ trước điện Yên Ba Tống Sảng để nhận tội với nương nương. Nhưng thiếp không biết nương nương có muốn ra ngoài không, chỉ sợ làm vướng đường của nương nương, xin nương nương hãy chỉ cho thiếp nơi hẻo lánh để quỳ.”

Tiết Tĩnh Xu nghe nàng nói vậy, suy nghĩ muôn phần.

Vĩnh Bình quận chúa muốn Thẩm An Thiến quỳ trước điện Yên Ba Tống Sảng, e rằng không đơn giản chỉ

là nhận lỗi với nàng. Trước điện người đi kẻ lại, nếu để kẻ khác nhìn thấy nàng trách phạt một cô nương yếu đuối, chẳng biết người khác nghĩ gì về nàng nữa. Không có gì hơn là, hoàng hậu hoài thai liền trở nên ác độc, tùy ý làm khó dễ người khác.

Hơn nữa, nàng mang thai, hoàng đế không thể ở lại, việc này khiến hoàng đế nhìn thấy một mỹ nhân yếu ớt hai mắt đẫm lệ, sao có thể không để tâm?

Nếu Vĩnh Bình quận chúa thực sự nghĩ như vậy, quả là một mũi tên trúng hai đích. Có điều, chắc hẳn bà ta không thể ngờ con gái nhà mình lại thiện lương, thuần khiết đến vậy. Sợ quỳ trước điện nàng không biết, mong nàng chỉ điểm một chỗ vắng người để chịu phạt. Lòng Tiết Tĩnh Xu không khỏi cảm thán, một người mẹ như Vĩnh Bình quận chúa mà lại có thể sinh được đứa con gái đơn giản, thanh thuần đến như vậy.

Nàng nhìn thấy Thẩm An Thiến vẫn đang lau nước mắt bèn an ủi: "Chuyện hôm qua, quả thực là không liên quan đến ngươi, là phản ứng bình thường khi mang thai nên không phải lỗi của ngươi, tất nhiên ngươi cũng không đáng bị phạt. Hơn nữa, hôm qua bệ hạ quá kích động, làm ngươi bị thương, ta thay hoàng thượng đền bù cho ngươi."

Thẩm An Thiến vội vàng xua tay lắc đầu: "Không, không, không, nương nương, An Thiến không dám.""

Tiết Tĩnh Xu cười: "Sao lại không dám, nếu một lát nữa bệ hạ đến, ta sẽ làm rõ trong sạch cho ngươi."

Ai ngờ Thẩm cô nương nghe nàng nói xong, sắc mặt càng thêm trắng bệch, sợ hãi hỏi: "Hoàng thượng muốn đến ư?"

Tiết Tĩnh Xu nhận ra có chút không đúng, liền bảo: "Bệ hạ đang lâm triều, sẽ không đến, ngươi yên tâm đi." Thẩm cô nương nghe thế mới thoáng an tâm, nhưng vẫn còn bộ dạng kinh hãi.

Tiết Tĩnh Xu nhìn hết hành động này vào trong mắt, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ hành động hôm qua của hoàng thượng khiến Thẩm cô nương quá sợ hãi? Làm sao nàng ta vừa nghe thấy hoàng thượng, liền sợ hãi như gặp tai họa ghê gớm thế nhỉ?

Nàng lại hỏi: "Miệng vết thương đã mời thái y xem chưa?" Thẩm An Thiến khẽ gật đầu, nhẹ giọng: "Chỉ là một vết thương nhỏ, tạ ơn nương nương quan tâm."

Tiết Tĩnh Xu sai người đem thuốc của Thái y viện dâng lên, đưa cho nàng ta, "Cao thuốc này do thái y viện bào chế, có thể sinh da cầm máu, tiêu trừ vết sẹo. Ngươi cầm lấy, mỗi ngày sáng tối bôi một lần, một tháng sau sẽ không còn dấu vết." Thẩm An Thiến vội vàng lấy hai tay nhận, lại cảm ơn.

Tiết Tĩnh Xu suy nghĩ một chút, cũng chẳng còn gì để nói nữa, vốn định cho nàng ta lui xuống thì bỗng nhớ tới lời nói của Vĩnh Bình quận chúa, lúc nhỏ Thẩm An Thiến có một khoảng tình cảm với hoàng thượng, trong lòng có vài phần tò mò, nên hỏi: "Ngày ấy nghe mẹ ngươi nói, lúc nhỏ ngươi thường ở cạnh hoàng thượng gọi ca ca, sao bây giờ lại sợ hãi như vậy?"

Thẩm An Thiến cẩn thận nhìn nàng một cái, nói: ”Kỳ thực, cũng không gần gũi giống như mẹ nô tỳ bảo, bởi vì Lục biểu ca luôn không để ý tới nô tỳ. Lúc nhỏ nô tỳ rất ngốc nghếch, khi theo mẹ vào cung, các biểu ca, biểu tỷ đều bắt nạt, cười nhạo nô tỳ. Có một lần, nô tỳ lén trốn ở dưới cây mận khóc, Lục biểu ca đột nhiên từ trên nhảy xuống, đưa nô tỳ một quả mận.

Tuy rằng Lục biểu ca không để ý tới người khác, nhưng trước giờ không hề bắt nạt nô tỳ, nhưng bây giờ…”

Nàng ta nói xong, lại sợ hãi run lên.

Tiết Tĩnh Xu nghe xong liền không nói gì, xem ra cô nương này lá gan rất nhỏ, lúc bé bị bắt nạt đến sợ, khó mà gặp được một biểu ca không bắt nạt nàng, liền tâm tâm niệm niệm ở trước sau bệ hạ. Kết quả không ngờ rằng, lúc biểu ca trưởng thành lại trở nên hung dữ như vậy.

Trong lòng nàng nghĩ, lần này xem ra bệ hạ đã dọa sợ cô nương nhà người ta rồi, khó trách nàng ta vừa nghe đến hai chữ hoàng đế, sợ đến nỗi tái mặt.

Tiết Tĩnh Xu nghe xong chuyện năm ấy, khúc mắc về phần biểu ca biểu muội cũng biến mất.

Nàng thấy Thẩm An Thiến ở đây nơm nớp lo sợ, như đứng đống lửa, ngồi đống than, ánh mắt thường nhìn ra ngoài cửa, tựa hồ sợ hoàng đế đột nhiên tiến vào, trong lòng vừa có vài phần buồn cười, vừa có phần thương tiếc, không nghĩ rằng nàng ở trong này chịu giày vò, liền sai hai cung nữ đưa nàng đến cung thái hoàng thái hậu.

Đến trưa, hoàng đế đến cùng Tiết Tĩnh Xu dùng bữa.

Bởi vì nàng có mang, thức ăn trên bàn đã được biến đổi rất nhiều, một chút đồ ăn có tính hàn, tính nóng đều bị bỏ đi, toàn bộ đổi thành ôn tính, khẩu vị cũng thay đổi, thanh đạm hơn trước nhiều.

Ăn được nửa bát cơm, ngực nàng có chút không thoải mái, liền buông bát xuống, đợi khó chịu qua đi.

Hoàng đế thấy vậy, cũng buông đũa, kêu cung nữ dâng nước trà xanh cho Tiết Tĩnh Xu.

Súc miệng một hớp trà, nàng bảo với hoàng thượng: “Thiếp không sao, bệ hạ cứ dùng bữa đi, không cần để ý đến thiếp”

Hoàng thượng nhăn mày, nói: “Lúc trước không biết phụ nhân hoài thai khổ cực như thế này, sớm biết như vậy…”

Lời hắn còn chưa dứt, Tiết Tĩnh Xu buồn cười hỏi: “Sớm biết thì sao? Sớm biết thì bệ hạ sẽ không để thiếp mang thai à?”

Không để hoàng hậu hoài thai, e là không có khả năng. Đối với nữ tử mà nói, nếu không thể sinh nở, sợ rằng ánh mắt của người trên thế gian sẽ làm nàng không chịu nổi, mà nữ nhân ấy lại là hoàng hậu, vậy không chỉ là ánh mắt của người khác đơn giản như vậy.

Hoàng đế nghĩ, đành nói: "Nếu sớm biết vậy thì làm nàng mang thai muộn một chút, nếu đợi vào đông, thời tiết mát mẻ, hoàng hậu có thể thoải mái hơn."

"Chuyện này còn có thể chờ?" Nàng hỏi lại hắn, "Lẽ nào bệ hạ muốn ta uống canh tránh thai?"

Hoàng thượng nói: "Ta nghe nói thuốc kia gây tổn thương tới phụ nhân, hoàng hậu thân thể yếu ớt, sao có thể chịu được. Hôm khác bảo người của thái y viện sửa đổi, xem có dùng được với nam nhân không, về sau ta đến uống."

Nàng chỉ thuận miệng hỏi, lại thấy hắn nghiêm túc như vậy, lại vì mình mà lo lắng, trong lòng không khỏi cảm động.

Có điều, nàng nhớ tới một chuyện, lại nói: "Hiện tại không cần dùng, thiếp đã có mang, không cần kêu người điều chế canh tránh thai nữa."

Hoàng đế nhìn nàng, nghiêm túc nói: "Hiện giờ hoàng hậu có thai, đương nhiên không đùng được, đợi hoàng hậu ra tháng, chỉ sợ không đủ dùng."

Tiết Tĩnh Xu dở khóc dở cười, thai nhi trong bụng hiện tại mới một tháng, hoàng đế đã nghĩ chuyện sau đó.

Hơn nữa, cái gì mà không đủ dùng, lẽ nào hắn định chuẩn bị từ bây giờ, rồi đến khi đó thì trả lại một năm nay phải nhịn sao?

70. Chương 70: Dập Lửa

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Mấy ngày sau, nôn nghén của Tiết Tĩnh Xu chẳng những không giảm bớt mà ngày càng trầm trọng, gần như là ăn cái gì nôn cái đó.

Nàng vào cung bao lâu mới dưỡng thêm được chút thịt, giờ lại teo tóp mất, khuôn mặt ngày càng gầy đi.

Thái y viện đành bó tay với chuyện này, chỉ có thể tận lực nghiên cứu nhiều loại canh, súp bổ dưỡng, tốt xấu gì cũng làm cho hoàng hậu nương nương bổ sung ít thể lực.

Sắc mặt hoàng đế ngày càng khó coi, hai ba ngày giận dữ xử lí những đại thần phạm sai lầm.

Nhất thời, trên triều đình với người trong hạ cung đều cảm thấy bất an, nơm nớp lo sợ, chỉ sợ có một chút sơ suất nào.

Người bên Tiết Tĩnh Xu cũng rất nôn nóng, Liễu Nhi ở trong Ngự thiện phòng mấy ngày trời, muốn nghĩ ra cái gì mà tiểu thư nhà nàng có thể ăn được.

Một hôm, nàng làm món cháo ô mai vỏ quýt dâng lên.

Vị cháo hơi chua nhưng cũng hơi ngọt, ngược lại là một món ngon không ngờ, Tiết Tĩnh Xu ăn non nửa bát, hơn nửa khắc đồng hồ mà chưa từng nôn ra.

Liễu Nhi thở phào một hơi. Nàng rất sợ, nhìn tiểu thư ngày càng gầy, dường như còn gầy yếu hơn cả lúc ở trên núi, có lẽ chỉ một cơn gió cũng có thể thổi tiểu thư bay đi, làm lòng nàng đau không thôi.

Tiết Tĩnh Xu súc miệng xong, chỉ vào cái ghế trước mặt bảo nàng ngồi xuống, an ủi: "Bệ hạ với các ngươi sốt ruột quá, tuy ta gầy nhưng cảm thấy tinh thần không tệ, hơn nữa thái y cũng không nói là không ổn, qua thời gian này là tốt rồi."

Liễu Nhi nói: "Mấy ngày nay nương nương chẳng ăn được bao nhiêu thì sao tốt được chứ? Em nhìn thế nào cũng thấy nương nương đang đói."

Tiết Tĩnh Xu đành cười nói: "Nhưng thật sự ta không sao cả, không cần nhìn gà hóa cuốc thế đâu."

Liễu Nhi gật đầu, trong lòng càng suy nghĩ xem có thể làm cho tiểu thư món gì ngon.

Tiết Tĩnh Xu còn nói: "Lần trước gặp phải thị vệ của An thân vương ấy, sau này em còn gặp lại hắn không?"

Liễu Nhi lắc đầu: "Em không thấy mà cũng không hề chú ý."

Mấy ngày này, tất cả tâm lực (tâm sự và sức lực) của nàng đều đặt trên người tiểu thư, lấy đâu là hơi sức mà quan tâm đến chuyện khác nữa chứ?

Tiết Tĩnh Xu nói: "Lúc trước ta đã xin bệ hạ tra xét qua. Tên thị vệ kia là khoảng mười mấy năm trước, ngoại tổ của An thân vương thu lưu cô nhi rồi dạy hắn võ nghệ. Sau đó thì giao hắn đến làm thị vệ của An

thân vương.

Tên thị vệ đó không phải người địa phương, là dân lưu lạc (*), cha mẹ đều chết vì bệnh ở trên đường, nghe nói vốn có một đứa em gái nhưng về sau chỉ có một mình hắn. Liễu Nhi, ta thấy thân thế của hắn có nhiều chỗ giống với ca ca của em, thời gian cũng giống với em, em có muốn gặp hắn hỏi một chút không?"

(*) Dân lưu lạc: chỉ những người trong xã hội cũ, gặp cảnh thiên tai không chỗ nương tựa, đi lưu lạc đất khách quê người.

Liễu Nhi lặng im một lúc lâu sau mới lắc đầu, nói: "Không cần, cho dù hắn là ca ca của em nhưng cha mẹ đã qua đời, em lại biết hắn còn sống tốt, thế là đủ rồi."

Ngày hôm nay nàng ở bên người hoàng hậu với tư cách là nữ quan thiếp thân, mà tên thị vệ kia nếu là ca ca thật của nàng mà lại là anhbên người An thân vương thì nhỡ có người có dã tâm biết được thì không biết sẽ làm gì nữa.

Huống hồ, nàng chẳng có hảo cảm gì với An thân vương kia, vốn cảm thấy hắn là đồ háo sắc, mà hai lần trong hạ cung đều ngẫu nhiên gặp nhau, dường như là hắn đang cố ý đến trước mặt tiểu thư vậy nên càng không thích hắn.

Nàng sợ nếu nhận vị ca ca này sẽ rước lấy phiền toái cho tiểu thư nên dứt khoát không nhận.

Dù sao, năm đó nàng bị cha mẹ vứt bỏ, thân duyên đã biến mất từ lâu. Hôm nay biết được người thân duy nhất của mình còn sống tốt, vậy là đủ rồi, không cần phải đặc biệt đi nhận nữa.

Tiết Tĩnh Xu thấy thế thì nói thêm: "Vậy em cứ suy nghĩ thật kĩ đi, nếu lúc nào muốn gặp hắn thì cứ nói với ta, ta sẽ giúp em sắp xếp."

Liễu Nhi gật đầu đồng ý.

Hai ngày nay, vì Tiết Tĩnh Xu nôn quá nhiều nên thái hoàng thái hậu liền miễn cho nàng việc thỉnh an, mỗi ngày còn sai cung nữ đến hỏi thăm tình hình của nàng.

Hôm nay Tiết Tĩnh Xu thoải mái được một chút, lại đã mấy ngày chưa từng ra cửa nên đi kiệu đến cung của thái hoàng thái hậu thỉnh an.

Thái hoàng thái hậu thấy nàng liền kéo tay hỏi một lúc, rồi đau lòng nói: "Gầy quá, mặt sắp không còn thịt nữa rồi."

Tiết Tĩnh Xu cười khẽ: "Con nghe thái y nói, qua mấy tháng đầu này, sức ăn sẽ tăng lên, người sẽ to ra, đến lúc đó con biến thành một đứa béo, chỉ xin hoàng tổ mẫu đừng chê con."

Thái hoàng thái hậu dỗi nói: “Ta chỉ sợ con chưa đủ béo, béo một chút mới tốt, nhìn mới có phúc khí. Bây giờ mấy cô nương còn trẻ, chẳng hiểu nghĩ gì mà lúc nào cũng muốn gầy như cây trúc, con nói xem, có gì đẹp chứ?”

Tiết Tĩnh Xu cười nói: “Các cô nương đều thích xinh đẹp mà.”

”Theo ta thấy chẳng xinh một chút nào, vẫn là tròn tròn đáng yêu, vừa có phúc khí vừa đẹp mắt.

Đúng rồi, mấy hôm nay Tiểu Tứ Nhi có từng tiến cung cầu kiến con không?”

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu nói: “Đã lâu không thấy Thẩm cô nương rồi, sao thế ạ? Nàng ấy cũng không tới cung của hoàng tổ mẫu sao ạ?”

Thái hoàng thái hậu lắc đầu thở dài: ”Cô nương này, quá ngây thơ, quá cố chấp cũng không tốt.

Chắc con cũng biết, trước kia Tiểu Tứ Nhi có chút tình cảm với hoàng đế, ngọn nguồn chỉ vì hoàng đế từng cho nó một quả mận chua, khiến nó tâm tâm niệm niệm lâu như vậy. Chẳng phải ngày đó hoàng đế đẩy nó ngã sao, giờ nó rất sợ hoàng đế, ngược lại không thích hắn nữa.”

Nhưng con không biết, hôm đó khi nó ngã trong nhà thủy tạ, cũng đúng lúc tiểu Phan tiến cung bắt mạch cho ta, thấy nó liền băng bó vết thương giúp.

Mấy ngày sau, tiểu Phan đến cung ta, trùng hợp là Tiểu Tứ Nhi cũng ở đó, hai người gặp nhau, ta thấy có vẻ như Tiểu Tứ Nhi có tình cảm với tiểu Phan rồi.

Với tính của nó mà gả cho nhà quan bình thường cũng không tốt, ta thấy để nó kết duyên với tiểu Phan cũng không tệ. Người giang hồ vô câu vô thúc (*), cũng không có nhiều quy củ.

(*) Vô câu vô thúc: không bị quản thúc, kiềm chế, tự do tự tại.

Nhưng ai biết, thiếp hữu tình mà lang vô tình. Ngày đó ta để Tiểu Tứ Nhi trốn sau bình phong, hỏi ý của tiểu Phan, tiểu tử ngốc kia lại toàn tâm toàn ý chỉ muốn tìm đệ nhất mỹ nhân.

Ngày đó, Tiểu Tứ Nhi khóc lóc xuất cung. Ta sợ gọi nó vào làm nó đau lòng nên không gọi, không biết mấy ngày nữa có đến không.”

Tiết Tĩnh Xu nghe xong cũng hơi cảm khái, một tiểu cô nương tốt thế mà hoàn cảnh lại trớ trêu. Vốn ái mộ hoàng đế nhưng nàng là ai hoàng đế cũng chẳng biết, về sau thích thần y Phan Tế thì kết quả người ta chỉ cần đệ nhất mỹ nhân.

Nàng hỏi thái hoàng thái hậu: “Hoàng tổ mẫu định làm thế nào ạ?”

Thái hoàng thái hậu bất đắc dĩ nói: “Còn có thể làm gì nữa? Chỉ có thể tiếp tục tìm, tìm cho nó một người thích hợp, chứ không thể để nó bị tha mài trong tay mẹ nó. Xu nhi, con cũng giúp ta lưu ý nhé.”

“Vâng.” Tiết Tĩnh Xu đồng ý.

Buổi tối, Tiết Tĩnh Xu cũng không đói bụng, chỉ uống chút canh đã thấy no.

Không biết có phải bị nàng ảnh hưởng không mà mấy ngày nay khẩu vị của hoàng đế cũng giảm, còn chẳng bằng một nửa của lúc trước.

Hắn nhíu mày nhìn chằm chằm bụng của hoàng hậu, Tiết Tĩnh Xu lo lắng nhìn hắn: “Có phải mấy hôm nay bệ hạ mệt mỏi quá sức không? Sao sức ăn lại giảm nhiều vậy chứ?”

Hoàng đế lắc đầu: “Ta không sao, hoàng hậu đừng lo lắng.”

Hắn đứng dậy đỡ Tiết Tĩnh Xu vào trong điện, tự mình tắm cho nàng rồi giúp nàng chải đầu rửa mặt, tựa như là đối xử với một con búp bê vô cùng cẩn thận, từng li từng tí, không cần sự trợ giúp của người ngoài.

Tiết Tĩnh Xu có qua có lại, cũng giúp hắn xoa bóp lưng.

Đang xoa xoa, đột nhiên hoàng đế quay lại, ôm cổ nàng.

Mặc dù hơi bất ngờ nhưng Tiết Tĩnh Xu cũng không kháng cự, chỉ khẽ sờ tóc hắn nói: “Bệ hạ đừng lo lắng, thiếp tốt lắm. Hôm nay còn đến cung của hoàng tổ mẫu chơi. Ngày nào Trương thái y cũng bắt mạch cho thiếp, nói thân thể thiếp không sao cả, chính thiếp cũng thấy không sao.”

Hoàng đế tựa đầu vào vai nàng, nhỏ giọng nói: “Thật chẳng muốn sinh gì cả.”

Tiết Tĩnh Xu khẽ cười nói: ”Bệ hạ đừng nổi tính trẻ con nữa, trên đời này làm gì có người phụ nữ nào mà không phải trải qua những việc đấy chứ? Hơn nữa, thiếp còn may mắn hơn các nàng gấp ngàn gấp bội lần, có bệ hạ yêu thương thiếp, lại có hoàng tổ mẫu quan tâm, thái y trong Thái y viện mặc ta sai khiến, Ngự thiện phòng không ngừng dâng đồ ăn mới lạ chỉ để thiếp ăn nhiều thêm một miếng.

Thiếp đã là người may mắn nhất trên đời này rồi, còn có gì chưa đủ đâu? Huống hồ, thiếp thật sự mong đợi kết tinh của bệ hạ và thiếp, hy vọng nó có thể sớm xuất hiện trên đời này.”

Tay hoàng đế đặt lên bụng nàng, chậm rãi vuốt ve: “Nó tinh nghịch như vậy, dám giày vò hoàng hậu, đợi đến lúc nó đi ra, nhất định ta sẽ chỉnh đốn nó.”

Tiết Tĩnh Xu vỗ nhẹ tay hắn, xẵng giọng nói: "Bệ hạ suốt ngày chỉnh đốn cái này, chỉnh đốn cái kia, ngay cả con mình cũng muốn làm thế sao? Cùng lắm nó chỉ mới bằng hạt đậu thôi, có biết gì đâu? Thiếp thấy, người cần chỉnh đốn nhất là bản thân bệ hạ ấy."

Hoàng đế buồn bực nói: "Nó còn chưa đi ra mà hoàng hậu đã nói chuyện thay nó, vậy đến khi nó đi ra thì trong lòng hoàng hậu có còn ta nữa không?"

Tiết Tĩnh Xu chấm từng giọt nước trên lồng ngực hắn, mỉm cười nhìn, "Bây giờ bệ hạ còn muốn tranh giành với con của mình sao? Hửm? Diệu ca ca?"

Âm cuối của nàng khẽ lên cao, như một chiếc móc nhỏ, khẽ chọc vào trong lòng hoàng đế.

Hoàng đế lập tức cầm ngón tay của nàng, đưa đến bên miệng hôn một cái, nói: "Mạn Mạn đừng châm lửa."

Tiết Tĩnh Xu chẳng sợ hắn, nàng biết ba tháng đầu mang thai hoàng đế không thể chạm vào người nàng nên chỉ vào cái ao đầy nước nói: "Lửa thì kệ lửa chứ, thiếp cũng chẳng sợ. Nhiều nước như vậy chẳng lẽ không diệt được lửa của bệ hạ?"

Hoàng đế ôm lấy eo thon của nàng, dán người nàng vào ngực mình, cho nàng cảm nhận biến hóa của mình, "Mạn Mạn nhìn xem, lửa này có thể dập được sao?"

Đến cùng thì mặt Tiết Tĩnh Xu không dày bằng hắn, phát hiện có thứ chạm vào người mình thì mặt đỏ lên, đẩy hắn ra chuẩn bị lên bờ: "Bệ hạ tự dập đi."

Nào ngờ hoàng đế không cho nàng đi, giam nàng vào trong lòng, cúi đầu nói bên tay nàng: "Mạn Mạn cũng biết là muốn dập lửa thì không chỉ có một biện pháp đó mà…"

Khí nóng phun vào cổ Tiết Tĩnh Xu, đột nhiên nàng cảm thấy không ổn, chẳng lẽ bệ hạ có phương pháp gì mới?

71. Chương 71: Không Ổn

Editor: Quansama

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Tiết Tĩnh Xu thấy không ổn, cố giữ bình tĩnh nói: "Hoàng thượng nói cái gì đó? Nước lạnh rồi, mau lên thôi."

Hoàng đế gật đầu đồng ý: "Quả thực nên lên rồi, hành sự trong nước có nhiều bất tiện lắm."

Không để cho Tiết Tĩnh Xu có cơ hội nói chuyện, hắn đỡ nàng ra khỏi hồ tắm.

Vừa lên bờ, Tiết Tĩnh Xu lấy khăn trùm mình lại ngay, cảnh giác nhìn hoàng đế.

Hoàng đế thong thả lau khô người, chậm rãi khoác ngoại bào, có vẻ như không có ý định làm chuyện xấu.

Tiết Tĩnh Xu thấy vậy thì rất nghi hoặc: lẽ nào vừa rồi chỉ là hù dọa?

Hoàng đế nhìn dáng vẻ thận trọng của nàng, khóe miệng khẽ nhếch lên, một tay ôm ngang người nàng đi ra khỏi phòng tắm.

Tiết Tĩnh Xu vừa được thả lên giường liền lăn vào đệm chăn ngay.

Hoàng đế cũng không kéo nàng ra. Hắn ngồi ở đầu giường hỏi: "Hoàng hậu có biết cách dập lửa nào khác không?"

Tiết Tĩnh Xu dè dặt đáp: "Thiếp không thông thái bằng hoàng thượng… tất nhiên không biết."

"Hoàng hậu khen nhầm rồi. Ta mới biết được hai ngày nay."

Hắn cởi ngoại bào, lên giường, kéo tay Tiết Tĩnh Xu xoa nắn.

Tiết Tĩnh Xu không hiểu chuyện gì, nghi hoặc nhìn hắn.

Hoàng đế chỉ chỉ bàn tay nàng: "Đôi tay của hoàng hậu, ngoại trừ viết chữ, cầm nắm đồ vật, thì còn có tác dụng kì diệu khác."

Tiết Tĩnh Xu từ chối việc suy nghĩ xem còn có công dụng gì khác, chỉ một lòng muốn rút tay về.

Hoàng đế cũng không ngăn cản, nhìn nàng thu tay lại. Rồi hắn cũng nằm xuống theo, xốc chăn lên tiến vào trong.

Hai người đều mặc số quần áo ít ỏi, nằm sát nhau cùng một tấm chăn, có thể nói là da thịt gần kề.

Hoàng đế lần mò một phen, tìm được tay của Tiết Tĩnh Xu liền lôi kéo xuống dưới…

Tiết Tĩnh Xu đỏ mặt chống cự, nàng cũng đoán được hoàng đế lấy tay nàng để làm gì rồi…

Hoàng đế tiến tới, hôn môi nàng, nói: “Mạn Mạn vừa rồi châm lửa lá gan rất lớn mà, sao bây giờ nhát gan thế?”

Tiết Tĩnh Xu hối hận không thôi… khi nàng châm lửa, nàng không có ý định tự mình đi dập lửa mà! Hơn nữa, nàng làm sao biết được hoàng đế dễ phản ứng như vậy, mới trêu một tí đã ấy rồi.

Sức nàng thua kém hoàng đế, bị hắn kéo tới đụng vào một vật thể nóng bỏng tay. Nàng xấu hổ nhắm mắt ngay lập tức, không dám nhìn hoàng đế, lừa mình dối người là bàn tay kia của người khác, mặc kệ hoàng đế muốn làm gì thì làm.

Hoàng đế lại hôn nàng, hô hấp trở nên dồn dập: “Những chỗ có tác dụng thần kì trên người Mạn Mạn không chỉ có bàn tay…”

Hắn cúi người nói bên tai Tiết Tĩnh Xu mấy chữ.

Tiết Tĩnh Xu mở to đôi mắt ngấn nước trừng hắn: “Hoàng thượng! Ngài học ở đâu mấy cái này, mấy cái này…”

Nhã nhặn như nàng, quả thực không nghĩ ra được từ ngữ để hình dung chuyện hoàng đế nói.

Hoàng đế lại chỉ mỉm cười không nói.

Hôm sau, đám cung nhân ngạc nhiên phát hiện sắc mặt hoàng thượng khá hơn mấy ngày trước nhiều mà nương nương thì lại rất tiều tụy.

Trong cung ai ai cũng đã thành tinh, nhìn thấy cảnh tượng này, trong đầu không khỏi suy nghĩ miên man.

Nguyên một ngày, Tiết Tĩnh Xu không hề cho hoàng đế một sắc mặt tốt, hắn cũng không để tâm chút nào. Bữa trưa, bữa tối đều đến đúng giờ, hầu hạ hoàng hậu đang mỏi tay ăn canh, ân cần không thôi.

Qua mấy ngày sau, Tiết Tĩnh Xu rốt cuộc không còn nôn nhiều nữa. Mỗi ngày nàng ít nhiều cũng có thể ăn vài thứ, và càng có vẻ thèm ăn hơn.

Tâm tình hoàng đế cũng tốt theo, các đại thần kinh hồn táng đảm mấy hôm nay mới được thở phào nhẹ nhõm.

Liễu Nhi thấy tiểu thư nhà mình cuối cùng cũng chịu ăn thì một ngày ba chuyến chạy tới Ngự thiện phòng, bữa chính điểm tâm đều đến cuồn cuộn như nước chảy, có cái gì ngon đều đưa tới trước mặt Tiết Tĩnh Xu.

Hôm nay, Liễu Nhi cũng như mọi ngày, vội vàng cầm hộp cơm về điện Yên Ba Tống Sảng.

Lại không phát hiện ở đằng xa xa, trên một cái cây, có người nhìn chằm chằm hướng hậu cung, cho đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng nàng, mới nương theo bóng cây lặng lẽ rời đi.

Tại nơi người đi rồi đó, một cái cây xa hơn cũng có người giống như quỷ, cũng rời đi theo.

Lệ Đông Quân như chim ưng nhìn chằm chằm người đằng trước, không gần không xa mà theo dõi. Đến khi hai người đều ra khỏi hạ cung, Lệ Đông Quân tung người, từ trên trời đáp xuống trước mặt người nọ. Miệng ngậm cỏ, thờ ơ hỏi: "Ngươi từ đâu tới?"

Liễu Nghị thầm rùng mình, cẩn thận hỏi: "Các hạ là?"

Lệ Đông Quân dùng lưỡi đưa cọng cỏ từ bên trái qua bên phải: "Ngươi đừng quan tâm ta là ai, ta hỏi ngươi, vừa nhìn chằm chằm ai?"

Ngữ khí của Lệ Đông Quân rất xem thường người đối diện, Liễu Nghị bị kích thích đáp lại: "Ta nhìn muội tử nhà mình, chẳng lẽ còn phải báo cáo cho các hạ?"

Lệ Đông Quân nheo mắt nhìn Liễu Nghị, phun cọng cỏ trong miệng ra: "Muội tử nhà ngươi? Ngươi là cây cỏ nào, dám ở đây nhận muội tử lung tung. Có sự đồng ý của ta chưa? Có biết thứ tự trước sau hay không?"

Liễu Nghị thấy Lệ Đông Quân lai giả bất thiện (*), thì không nhiều lời, bày ra tư thế xông tới.

(*) Lai giả bất thiện: Kẻ đến mang chuyện xấu.

Lệ Đông Quân hừ một tiếng, chậm rãi xắn áo: "Không biết lượng sức, hôm nay lão tử sã cho ngươi biết vì sao hoa lại màu hồng! Hoa của người khác mà cũng dám nhớ thương!"

Ngoài cung xảy ra một trận hỗn chiến, đương nhiên người trong cung không biết.

Hai ngày nay Tiết Tĩnh Xu cảm thấy khá hơn nhiều, rốt cuộc cũng thấy có tinh thần, nên nàng muốn truy cứu một số chuyện.

Nàng gọi thái giám bên cạnh hoàng đế tới, biết hoàng đế đang bàn bạc triều chính cùng các đại thần, nên sai người đỡ nàng đến tẩm cung của hoàng đế.

Nghĩ lại lời hoàng đế nói ngày đó hắn mới học được mấy phương pháp này, nàng phân tích một phen, cảm thấy hoàng đế chỉ có thể học từ ai đó hoặc từ trong sách mà thôi.

Người nào thì có lẽ là không phải, trong ấn tượng của nàng hoàng đế không thân thiết với ai cả. Nhưng sách thì có khả năng lớn hơn.

Vì hoàng đế thường xuyên nhắc tới thoại bản bên tai nàng, nàng định đi đột kích tẩm cung hoàng đế một phen, nhìn xem rốt cuộc hoàng đế đọc những thoại bản gì.

Cung nhân ở ngoài không ngờ hoàng hậu nương nương đột nhiên giá lâm, Tiết Tĩnh Xu lại ra lệnh bọn họ không được truyền lời cho hoàng đế, cho nên bọn họ chỉ đành trơ mắt nhìn nương nương vào tẩm điện của hoàng thượng.

Tẩm điện của hoàng đế to và đơn giản hơn điện Yên Ba Tống Sảng của nàng, chỗ nào cũng được sắp xếp rất gọn gàng.

Tiết Tĩnh Xu đi đến giá sách nhìn, đều là đạo trị quốc, bản đồ sông núi các loại, trông rất đứng đắn.

Tuy nhiên nàng cẩn thận nhìn từng quyển thì lại phát hiện trong những cuốn đúng quy cách ấy lại trà trộn một hai cuốn không hề hòa hợp với tủ sách còn lại.

Nàng rút một quyển tên là "Ký sự khuê phòng" ra, mới mở trang đầu tiên đã bị hình ảnh nóng bỏng đập vào mắt nên nàng lập tức đóng nó lại.

Thì ra trang đầu tiên đó vẽ một bức hình nam nữ đang hợp hoan!

Tiết Tĩnh Xu vừa thấy thì nhớ lại trước ngày đại hôn, Tô cô cô muốn nàng xem những bức xuân họa như vậy.

Nàng mất một lúc mới bình tĩnh lại để cầm sách lên, qua hai ba trang nữa, thấy đều là chữ, không có tranh vẽ thì thở phào nhẹ nhõm. Nàng tập trung nhìn những chữ kia, mà càng xem thì càng cảm thấy nghi ngờ. Bởi vì nội dung không có gì khác người, cùng lắm chỉ là một tiểu thư khuê các đi chùa dâng hương cầu duyên mà thôi.

Nàng không khỏi hoài nghi là có phải mình trông gà hóa cuốc không? Nhưng trang đầu tiên kia sẽ không gạt người đâu. Nàng kiềm chế cảm xúc tiếp tục đọc.

Hoàng đế vừa bàn bạc chính sự với các đại thần xong thì Đức công công bước lên nói: "Hoàng thượng, nương nương đang ở tẩm điện của người đó ạ."

"Sao ngươi không mời hoàng hậu tới?"

Đức công công thấy hoàng đế nghe không hiểu thì nôn nóng đến độ nói thẳng: "Nương nương đang xem những quyển thoại bản của người đó!"

Hoàng đế đứng phắt dậy. Sắc mặt có chút vi diệu, rồi vội đi vào hậu điện.

Trong tẩm điện, cung nhân đang chờ ở bên ngoài, chỉ có hoàng hậu đứng bên trong, cúi đầu không biết nhìn cái gì.

Hoàng đế hắng giọng một cái.

Tiết Tĩnh Xu giật mình, quay đầu nhìn hắn, trên mặt còn hơi ửng đỏ.

Hoàng đế liếc thấy thoại bản trên tay nàng thì hơi lúng túng.

Tiết Tĩnh Xu đập thoại bản lên bàn, mặt đỏ tới mang tai, không biết là thẹn thùng hay tức giận: "Cả ngày hoàng thượng chỉ đọc mấy cái này thôi à?"

Nội dung thoại bản phần trước còn là bình thường, nhưng phần sau… khi hòa thượng mời vị tiểu thư kia đi phòng thiền thì rồi đột nhiên có những tên hạ lưu tiến lên! Bên trong chẳng những dùng rất nhiều phương pháp khác nhau mà còn, mà còn… ba bốn người cùng nhau…

Nàng chưa bao giờ biết chữ nghĩa cũng có thể kết hợp thành những hình ảnh dơ bẩn như vậy.

Hoàng đế thấy thần sắc nàng như thế thì có hơi chột dạ. Hắn nỗ lực giải thích: "Kỳ thực, ta… nhìn không sao mà."

Tiết Tĩnh Xu hỏi ngược lại ngay: "Nhìn không sao cả? Ý là có nhìn mà, đúng không? Sao bệ hạ có thể xem những cái này chứ?"

Hoàng đế chậm rãi đi lên, thấy nàng không có phản ứng gì, lại đến gần hơn một ít. Hắn thử thử thăm dò cầm tay nàng, thấy không có bị bỏ qua thì thở phào. Hắn nghiêm mặt nói: "Mạn Mạn có tin ta không? Mỗi ngày ta chỉ bớt chút thời giờ nhìn hai ba trang, không hề vì việc này mà chậm trễ triều chính. Huống hồ… chủ ý của ta là chỉ muốn học hỏi một ít cách ở chung giữa nam nữ, chứ không phải là vì những chuyện kia…. Nếu Mạn Mạn không tin, có thể gọi Đức Lộc tới hỏi."

Tiết Tĩnh Xu nhìn thẳng vào mắt hắn.

Hoàng đế cũng nhìn lại nàng, không tránh không né.

Một lúc sau, Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng gật đầu: "Thiếp tin hoàng thượng. Nhưng những sách này hoàng thượng không thể tiếp tục xem. Thiếp muốn thiêu hủy, hoàng thượng có đồng ý không?"

Hoàng đế gật đầu: "Tất nhiên đều theo ý Mạn Mạn."

Ngay tức khắc, hắn sai người bưng chậu than đến, lấy tất cả thoại bản ném vào chậu than.

Bấy giờ, Tiết Tĩnh Xu mới gật đầu nói: “Biết sai thì có thể thay đổi, không chuyện gì tốt hơn chuyện này. Nhưng… việc đã làm, không thể nào bỏ qua. Hoàng thượng phải chịu trách nhiệm với hành vi của mình. Mấy ngày này, xin mời hoàng thượng tự ở tẩm cung kiểm điểm lại mình đi.”

72. Chương 72: Trừng Phạt

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Người trong hạ cung thấy vô cùng khó hiểu, chỉ thấy hoàng hậu nương nương vội vàng đến rồi lại vội vàng đi. Sau đó, khuôn mặt bệ hạ vốn vân khai minh nguyệt (*), liền biến thành bầu trời u ám.

(*) Vân khai minh nguyệt: Mây tan trăng sáng.

Người hầu hạ nào cũng âm thầm kêu khổ, có mấy người cơ trí thì trộm tới điện Yên Ba Tống Sảng nghe ngóng tin tức nhưng lại không nghe được gì, chỉ biết được một câu: Mấy ngày tiếp theo nương nương không cho phép bệ hạ bước vào điện Yên Ba Tống Sảng một bước.

Ai nghe xong cũng líu lưỡi, lá gan của nương nương thật lớn! Cho tới nay chỉ nghe thấy các chủ tử trong hậu cung trông mong được bệ hạ sủng hạnh nhưng lại chưa bao giờ nghe có người từ chối bệ hạ ở ngoài cửa.

Hoặc là, thực tế nương nương phạm sai lầm gì đó, làm bệ hạ tức giận, bệ hạ không cho nương nương đi lại trong cung mà nương nương lại không muốn người khác biết mình làm thánh nhan tức giận, sợ bị thất sủng nên mới tung tin tức này ra làm hỗn loạn người nghe.

Một số người càng nghĩ càng cảm thấy suy đoán này có khả năng, bởi vậy, một số thành phần vì hoàng hậu mang thai mà nghĩ ra ý tưởng khác người, tâm tư lung lay, rục rịch ngóc đầu dậy.

Một biệt viện ở ngoài cung, Lê Đông Quân vừa đánh xong một trận, tinh thần sảng khoái hồi phủ.

Sư đệ Phan Tế của hắn đang bê một ấm thuốc sắc, ngồi giữa bậc thang, không giã thuốc mà ngẩn người nhìn lên trời.

Lệ Đông Quân bước vào, đá hắn một cước, “Đừng có cản đường.”

Phan Tế suýt nữa làm ấm thuốc sắc bay đi, chân tay luống cuống mãi mới đỡ được, hắn không khỏi kêu ầm lên: "Sư huynh, huynh không thể nhẹ nhàng với ta một tí à?!"

Lệ Đông Quân cầm lấy ấm trà trên bàn uống từng ngụm từng ngụm, nghe xong cũng không thèm bố thí một ánh mắt nào cho hắn.

Phan Tế chậm chạp đứng lên, đi vào phòng, đến khi hắn nhìn thấy rõ mặt Lê Đông Quân thì lập tức trợn to hai mắt, ngạc nhiên hỏi: "Ai dám đánh huynh khiến miệng huynh sưng lên thế kia? Hắn còn sống không?"

Lệ Đông Quân hừ một tiếng: "Tha cho hắn một mạng."

Phan Tế âm u thở dài: "Thô lỗ, quá thô lỗ. Cả ngày chỉ có đánh với giết, đúng là đồ lỗ mãng."

Lệ Đông Quân nghiêng đầu liếc hắn: "Đàn bà suốt ngày lải nhải."

Phan Tế giậm chân: "Ta là Đại lão gia mà! Còn có cô nương thích ta nữa đấy!"

Lệ Đông Quân không mặn không nhạt hỏi: "Có phải mắt của cô nương đó không được tốt lắm không? Thật đáng thương."

Khuôn mặt trắng của Phan Tế đỏ bừng lên: "Sư huynh, ngươi đừng có nói lung tung!"

"Ồ." Lệ Đông Quân nói xong liền đi về phía hậu viện, vừa đi vừa cởi quần áo vứt đầy đất.

Phan Tế đi theo sau hắn, cam chịu số phận nhặt từng cái lên, lảm nhảm cằn nhằn nói: "Sư huynh, huynh bảo phải làm gì bây giờ, đệ lỡ làm một cô nương khóc rồi, chuyện không thương hoa tiếc ngọc đó do chính ta làm, sao ta có thể làm chuyện này chứ?"

Dưới hành lang gấp khúc của hậu viện có một lu nước rất to, Lệ Đông Quân nâng lu bên cạnh thùng gỗ lên, đổ nước lạnh lên đầu.

Phan Tế thấy thế thì lắc đầu, "Thô lỗ, quá thô lỗ."

Hắn tiếp tục nói: "Sư huynh, huynh mau giúp đệ nghĩ cách đi."

Lệ Đông Quân lau mặt, không kiên nhẫn nói: "Vậy ngươi để người ta không khóc nữa là được."

Phan Tế cau mày, buồn rầu nói: "Thái hoàng thái hậu hứa gả nàng cho ta, nếu muốn nàng không khóc thì phải cưới nàng nhưng từ lúc ba tuổi ta đã quyết chí phải kết hôn với mỹ nhân đệ nhất thiên hạ rồi, nếu

cưới nàng thì mỹ nhân của ta phải làm sao bây giờ?"

"Vậy đừng lấy, cứ để nàng ta khóc."

"Nhưng sao ta có thể để một cô nương khóc chứ? Đây là một cô gái đó! Hầy, quá anh tuấn tiêu sái, làm người khác yêu thích cũng thật khổ não, loại khổ não này, nhất định huynh không hiểu được đâu."

Lệ Đông Quân nhìn hắn, lạnh lùng nói: "Phiền não ta có thể không hiểu nhưng ta có một biện pháp này, có thể khiến ngươi sẽ không bao giờ thấy phiền não nữa. Ngươi có muốn thử không, một lần vất vả suốt đời nhàn nhã."

Phan Tế nhìn ánh mắt như dao găm của sư huynh, rùng mình một cái, vội cười làm lành: "Không dám làm phiền sư huynh, ngươi cứ tiếp tục, tiếp tục đi…"

Hắn nhanh như chớp, chạy đến bậc thang ngồi, lại nhìn bầu trời xuất thần, thỉnh thoảng lại lầm bầm lầu bầu, "Sao ta có thể làm một cô nương khóc chứ?" Chốc lại nói: "Nhưng ta muốn mỹ nhân đệ nhất thiên hạ mà."

Bộ dạng vô cùng phiền não.

Chuyện đế hậu tách ra không ngủ cùng nhau, chỉ đến ngày hôm sau gần như tất cả mọi người đều biết rồi.

Lúc trước khi nguyệt sự của hoàng hậu đến, hoàng đế còn cố chấp nghỉ lại cung Tê Phượng mà giờ lại tách ra, hơn nữa lại là lúc hoàng hậu mang thai – thời kì mẫn cảm không thể hầu hạ hoàng đế, khiến không ít người ảo tưởng.

Khi Tiết Tĩnh Xu đi thỉnh an ngay cả thái hoàng thái hậu cũng hỏi một câu: "Có phải con với hoàng đế có xích mích, cãi nhau không?"

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu, cười nói: "Hoàng tổ mẫu cứ yên tâm, con với bệ hạ không xảy ra chuyện gì cả."

Nàng cười nhưng trong mắt thái hoàng thái hậu lại biến thành ý khác.

Bà không khỏi thở dài trong lòng, đều nói đế vương vô tình, vốn bà thấy hoàng đế với Tiết Tĩnh Xu tình cảm tốt, không tha cho người ngoài, trong lòng còn cảm thấy hiếm lạ.

Giờ hoàng hậu mới có bầu không lâu, hai người đã phân phòng rồi, chỉ sợ trong lòng hoàng đế đã có tình ý với ai khác.

Nam nhân ấy mà, chỉ được thế mà thôi, thấy là yêu. Những người có thể toàn tâm toàn ý yêu thương đối

xử tử tế với vợ, thật sự là của quý hiếm có, có đốt đèn lồng cũng không tìm được.

Nhưng bà lại không thể nói gì về hoàng đế trước mặt Tiết Tĩnh Xu, huống hồ nói cũng chẳng có tác dụng gì, đành an ủi nàng: "Con đừng suy nghĩ nhiều, con là hoàng hậu cao quý, vốn là nữ tử tôn quý nhất trên đời này. Hôm nay lại có bầu, càng ngày càng cao quý, bất kể là ai cũng không thể vượt qua con."

Tiết Tĩnh Xu nghe xong thì khẽ giật mình, đến khi thấy rõ ánh mắt trấn an với thương tiếc của thái hoàng thái hậu thì mới hiểu ý bà, lại thấy buồn cười, muốn giải thích nhưng lại không thể nói ra. Huống hồ, dù nàng nói ra, chỉ cần một ngày hoàng đế vẫn chưa trở lại ngủ cùng nàng thì thái hoàng thái hậu cũng sẽ không tin, chi bằng không nói, về sau mọi người cũng sẽ tự hiểu thôi.

Thái hoàng thái hậu nhìn nàng không nói lời nào, liền cho là nàng cam chịu, ý thương tiếc càng nhiều, tựa hồ là đền bù, cũng là để trấn an, ban thưởng cho Tiết Tĩnh Xu rất nhiều đồ vật.

Bà cố ý dặn dò người bên cạnh Tiết Tĩnh Xu, muốn họ phải dụng tâm hầu hạ, không được gây ra chút lỗi lầm nào, nếu có chút sơ suất nào, bà nhất định sẽ không tha thứ.

Từ cung của thái hoàng thái hậu đi ra, Tiết Tĩnh Xu đi theo lối vào hoa viên tản bộ, dọc đường có một ngôi đình nghỉ chân, đã có một bóng dáng vàng chói ở trong đó rồi.

Nàng hơi dừng bước, suy nghĩ xem nên đi vào hay rời đi thì thấy Đức công công vội vã chạy đến trước mặt nàng, cung kính hành lễ.

"Nương nương, bệ hạ xin người vào đình ngồi một chút."

Tiết Tĩnh Xu suy tư không nói gì.

Đức công công yên lặng lau mồ hôi trên trán, nói thêm: "Nương nương, bệ hạ hạ triều xong là đến đây ngồi chờ luôn."

Tiết Tĩnh Xu suy nghĩ một chút rồi mới chậm rãi cất bước đi vào.

Đức công công lại lau mồ hôi, thở dài một hơi, sai người đứng ngoài đình chờ, không được phép đi vào quấy rầy đế hậu.

Tiết Tĩnh Xu vào đình, ngồi xuống mảnh gấm xinh đẹp lót trên ghế, nhìn hoàng đế: "Sao bệ hạ lại tới đây?"

Hoàng đế đáp lại: "Hôm qua hoàng hậu nói muốn ta về cung tự kiểm điểm, không được phép bước vào điện Yên Ba Tống Sảng. Hôm nay ta ngồi ở đây chờ, không tính là vi phạm ý của hoàng hậu đúng không?"

“Bệ hạ nói không sai.” Tiết Tĩnh Xu khẽ gật đầu, rồi lại hỏi: “Bệ hạ đã xử lí xong triều chính rồi à?”

Hoàng đế nói: “Hoàng hậu chớ có lo lắng, ta sẽ không làm chậm trễ chính sự. Hôm nay hoàng hậu cảm thấy thế nào? Đồ ăn sáng dùng được nhiều hay ít? Đêm qua ngủ có được không?”

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, “Mọi chuyện đều tốt, tạ ơn bệ hạ nhớ thương.”

Hoàng đế nhìn nàng, Tiết Tĩnh Xu cũng lẳng lặng nhìn lại hắn, hai người đều không nói lời nào.

Một lúc sau, hoàng đế mở miệng nói trước, “Cho dù Mạn Mạn muốn phạt ta thì cũng phải cho ta thời hạn chứ, không biết khi nào nàng mới bằng lòng tha thứ cho ta?”

Tiết Tĩnh Xu suy nghĩ một chút, hỏi hoàng đế: “Những cái thoại bản đó, bệ hạ đọc trong bao lâu?”

Hoàng đế cẩn thận hỏi lại: “Ý hoàng hậu là những cái ở trên giá sách ngày hôm qua.”

Tiết Tĩnh Xu cũng không suy nghĩ nhiều, “Đúng vậy.”

Hoàng đế âm thầm thở phào nhẹ nhõm, mấy tập thoại bản lần trước đã bị hắn đốt hết từ lâu, những tập trên kệ sách đều là đến hạ cung mới đặt mua, mà chân chính đến tay hắn mới được khoảng bốn năm ngày nên hắn thật thà nói: “Năm ngày.”

Tiết Tĩnh Xu nói: “Vậy mời bệ hạ tự ngẫm lại năm ngày, sau năm ngày thì mọi chuyện lại như bình thường.”

Hoàng đế có ý đồ muốn nàng châm chước một ít, “Vậy bình thường ta có thể đến cùng hoàng hậu ăn trưa không?”

Tiết Tĩnh Xu kiên định lắc đầu, nàng biết, nếu cho hoàng đế vào cung của nàng, thể nào nàng cũng bị hắn năn nỉ ỉ ôi một phen, có khi còn không giữ được phòng tuyến của mình.

Bây giờ, phải để hoàng đế khắc sâu trong lòng. Nếu không lần nào cũng mềm lòng với hắn thì sẽ chẳng giải quyết được việc gì, sẽ khiến hắn càng không thèm để ý.

Hoàng đế bất đắc dĩ, đành phải hỏi: “Nếu trong hoa viên vô tình gặp hoàng hậu thì có bị tính là phạm quy không?”

Tiết Tĩnh Xu nhìn hắn một cái, khẽ cười nói: “Chỉ cần bệ hạ không vì vậy mà làm trễ nãi triều đình, nếu không tội sẽ thêm một phần.”

Hoàng đế phối hợp chắp tay, "Đúng vậy, cẩn tuân ý chỉ của nương nương."

Bốn năm ngày sau đó, lần nào Tiết Tĩnh Xu đến hoa viên cũng có thể vô tình gặp hoàng đế.

Cũng may hoàng đế còn biết chừng mực, mỗi ngày chỉ gặp một lần, nếu không hoàng hậu sẽ lại phê bình hắn hoang phế triều đình.

Mấy ngày nay, hoàng đế chưa từng bước vào điện Yên Ba Tống Sảng một bước.

Tin tức này lan truyền ra ngoài cung, thậm cả cả kinh thành, đã dấy lên sóng to gió lớn.

Trong lòng tất cả mọi người đều nghĩ, lần này có lẽ hoàng hậu đã thất sủng rồi. Hôm nay hoàng đế còn nguyện ý thấy nàng ta, hơn phân nửa là vì đứa con trong bụng thôi. Nếu không thì giải thích ra sao về chuyện mấy ngày nay, hoàng đế không hề bước vào tẩm điện của hoàng hậu?

Có người sốt ruột, có người lo lắng, nhưng phần lớn đều vui vẻ.

Từ tháng hai đến nay, đã trọn sáu tháng hoàng hậu độc chiếm hoàng đế, cuối cùng cũng thất sủng rồi.

Những người đang chờ đợi, cuối cùng cũng thấy ánh rạng đông.

73. Chương 73: Lời Đồn Đãi

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Buổi sáng ngày hôm ấy, Tiết Tĩnh Xu vẫn như ngày thường. Sau khi xử lí chút việc vặt trong cung nàng định ngủ một lát thì cung nhân đi vào truyền lời, Ngũ cô nương Thừa Ân công phủ cầu kiến, Tiết Tĩnh Xu liền cho người truyền nàng vào.

Dường như Tiết Tĩnh Uyển chạy thẳng một đường tới đây, mặt đỏ bừng vì nóng, trán đẫm mồ hôi, còn có vài sợi tóc dính trên trán.

Tiết Tĩnh Xu cho người mang nước lên để nàng rửa mặt, búi lại tóc, chỉnh sửa xong mới ngồi xuống ghế ngoài điện.

Tiết Tĩnh Uyển uống một hơi hết ly nước ô mai, ngẩng đầu thấy Tam tỷ tỷ đang nhìn mình thì mới thấy xấu hổ, lau khóe miệng xong thì nhỏ giọng nói: "Sáng muội có mang nước nhưng đã uống hết từ lâu, trên đường lại không gặp hàng quán nào, nên…"

Tiết Tĩnh Xu khẽ cười, kêu cung nhân mang cho nàng một ly nữa: "Cứ uống từ từ thôi, đừng để bị sặc. Trời nóng thế mà sao muội lại chạy đường xa tới đây?"

Vốn Tiết Tĩnh Uyển đang bưng ly nước ô mai lên uống ngụm nhỏ, nghe thấy lời này thì động tác hơi ngừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn nàng, cẩn thận từng li từng tí nói: "Tam tỷ tỷ, có phải gần đây tỷ với hoàng thượng…"

Tiết Tĩnh Xu hơi nhíu mày, "Cái gì? Muội ở kinh thành nghe được cái gì?"

Nàng biết trong cung có người truyền tin tức nàng với hoàng đế không hòa thuận ra ngoài, nhưng lại không biết thông tin đã bị lưu truyền thành cái gì mà có thể khiến Tiết Tĩnh Uyển vội vàng chạy hơn mười dặm đường đến đây gặp nàng trong thời tiết thế này.

Tiết Tĩnh Uyển cắn môi, dường như là đang lo lắng đến tâm trạng của nàng, chần chờ không muốn nói.

Tiết Tĩnh Xu nói: "Ta ở trong cung nên chẳng biết chút gì về thông tin bên ngoài, nếu ngay cả muội cũng không nói cho ta thì ta không biết mình có thể biết từ đâu nữa."

Lúc này Tiết Tĩnh Uyển mới cắn răng, nói: "Cả kinh thành đều lưu truyền là bệ hạ không thích Tam tỷ tỷ nữa nên mấy ngày hôm nay mới không đến cung của tỷ nghỉ ngơi.

Bọn họ còn nói, bệ hạ sẽ lập tức chọn người mới vào cung, đến khi có người mới, Tam tỷ tỷ sẽ phải chịu cảnh bị lạnh nhạt."

Tiết Tĩnh Xu nghe xong cũng không có phản ứng gì, bởi nàng biết rõ những điều này chỉ là lời phán đoán không có chứng cứ, không hề liên quan tới sự thật.

Tiết Tĩnh Uyển thấy nàng không có phản ứng thì cho là mình chạm vào nỗi lòng của tỷ tỷ nên hốc mắt cũng đỏ lên, nức nở nói: "Tam tỷ tỷ, tỷ đừng buồn. Mẹ muốn muội đến khuyên tỷ, để tỷ suy nghĩ biện pháp xoay chuyển tâm của bệ hạ. Nhưng muội cảm thấy, bệ hạ không thích thì không thích, chúng ta không cần thích hắn, có được không? Chúng ta không cần đi cầu xin hắn, Tam tỷ tỷ chẳng cần đi cầu người khác thích mình đâu."

Tiết Tĩnh Xu khẽ kinh ngạc nhìn nàng, cảm động vì nàng bất bình thay mình, rồi nhìn hốc mắt đỏ bừng của nàng thì cảm thấy có chút buồn cười.

Nàng đứng lên, chậm rãi đến trước mặt Tiết Tĩnh Uyển, dùng khăn lau nước mắt cho muội muội, vừa cười vừa nói: "Cô nương ngốc, muội khóc cái gì?"

“Hu hu hu…” Tiết Tĩnh Uyển khóc thành tiếng, “Tam tỷ tỷ, tỷ đừng buồn mà…”

Tiết Tĩnh Xu dở khóc dở cười, dỗ cả buổi mới làm Tiết Tĩnh Uyển nín khóc, “Bên ngoài toàn là những lời linh tinh hết, ta với bệ hạ tốt lắm. Mấy ngày này là ta không cho hắn vào cung của ta, muốn hắn tự suy nghĩ lại chứ không phải như người ngoài nói.”

Tiết Tĩnh Uyển nức nở nấc một cái, hai mắt đẫm lệ hỏi: “Tỷ nói có thật không?”

Tiết Tĩnh Xu lại hỏi nàng: “Ta đã gạt muội bao giờ chưa? Ngược lại là muội ấy, chỉ hai tháng nữa xuất giá mà vẫn còn khóc nhè như vậy, còn trẻ con hơn cả Lục muội muội nữa, không sợ Lục muội Thất muội chê cười à?”

Tiết Tĩnh Uyển xấu hổ cúi đầu xuống, lau sạch nước mắt, rồi ngẩng mặt lên xác nhận lại: “Tam tỷ tỷ, tỷ thật sự không gạt muội chứ, bệ hạ thật sự không có chuyện không thích tỷ sao?”

Tiết Tĩnh Xu chậm rãi trở về ghế của mình, nói: “Không lừa muội, nếu muội không tin, tí nữa lúc ăn trưa, ta mời bệ hạ đến, muội có thể trực tiếp hỏi hắn.”

Tiết Tĩnh Uyển vội vàng lắc đầu, “Không cần, không cần đâu, muội tin rồi.”

Tiết Tĩnh Xu buồn cười nói: “Trông muội bị dọa sợ kìa, người ngoài không biết còn tưởng bệ hạ là hồng thủy mãnh thú (*) đấy.”

(*) Hồng thủy mãnh thú: Nước lũ và thú dữ được ví với tai họa ghê gớm.

Tiết Tĩnh Uyển nhỏ giọng nói: ”Bệ hạ không phải hồng thủy mãnh thú nhưng hắn còn đáng sợ hơn hồng thủy mãnh thú nhiều.

Khuôn mặt lạnh lẽo thế mà tỷ lại không sợ.”

Tiết Tĩnh Xu nghe xong thì hơi sững sờ. Không lâu trước đó, ý nghĩ của nàng cũng giống với Tĩnh Uyển, cảm thấy khuôn mặt của hoàng đế vừa lạnh lẽo uy nghiêm vừa bất cận nhân tình. (*)

(*) Bất cận nhân tình: Không để ý đến quan hệ tình cảm.

Vậy mà chẳng biết từ lúc nào, nàng đã có thể thoải mái cười đùa với hoàng đế, thậm chí còn dám đốt thoại bản của hắn, cấm hắn ở ngoài cửa cung. Những chuyện này, nếu là lúc mới vào cung, có cho nàng cũng không dám nghĩ đến.

Tiết Tĩnh Uyển còn nói: “Lúc mẹ mới nghe xong tin này đã vô cùng sốt ruột. Vốn bà muốn cùng muội đến

đây nhưng hôm qua, Đại nương với Tiết Tĩnh Viện ngồi nói mát, nói Tam tỷ tỷ đã thất sủng rồi, về sau cha có được làm Thừa Ân công hay không cũng là một vấn đề. Mẹ quá tức giận mà thời tiết lại nắng nóng nên bà bị cảm nắng, hôm nay chỉ có thể ở nhà nghỉ ngơi. Vì thế hôm nay chỉ có một mình muội đến."

Tiết Tĩnh Xu khẽ nhíu mày, hỏi: "Sức khỏe của mẹ thế nào rồi?"

"Đại phu nói không có gì đáng ngại, chỉ cần nghỉ ngơi hai ngày là được."

Tiết Tĩnh Xu khẽ gật đầu.

Nàng nhớ khi còn bé, Đại phòng với Nhị phòng xung đột với nhau không ngừng nhưng Tần thị vẫn rất lạnh nhạt, sao giờ lớn tuổi, tính tình lại càng nóng nảy thế chứ?

Đám tôm tép nhãi nhép đó cho dù làm ầm ĩ cũng không được gì, huống hồ bây giờ Đại phòng đã hoàn toàn thất thế, cũng chỉ có thể nói vài lời chua ngoa ngoài miệng mà thôi. Bây giờ không để lời nói của bọn họ ở trong lòng, không biểu hiện hành động khó chịu gì mới là đòn phản kích lớn nhất với bọn họ. Cớ gì phải tức giận vì bọn họ chứ.

Chẳng lẽ vì địa vị đã khác trước làm tâm tình của Tần thị cũng thay đổi nên một câu khó nghe cũng không chịu nổi?

Tiết Tĩnh Xu âm thầm lắc đầu, ném chuyện này qua một bên.

Sắp tới giờ ăn cơm, Tiết Tĩnh Xu giữ Tiết Tĩnh Uyển lại dùng bữa.

Tiết Tĩnh Uyển liên tục từ chối, chỉ sợ hoàng đế sẽ xuất hiện trong chốc lát, làm thế nào cũng không chịu, chỉ muốn đứng dậy chuẩn bị về kinh.

Tiết Tĩnh Xu đành hạ lệnh, sai người chuẩn bị cho nàng một chiếc xe ngựa lớn, trên xe còn để mấy khối băng, còn có hai hộp đựng thức ăn, hai túi nước để trên đường đi nàng ấy không bị quá nóng hay đói bụng.

Vừa tiễn Tiết Tĩnh Uyển đi liền có cung nhân đi vào xin chỉ thị có muốn truyền thiện không.

Tiết Tĩnh Xu phái tiểu thái giám ra ngoài đình mời hoàng đế tới đây ăn trưa.

Mấy ngày nay, tuy nói hai người đều gặp nhau ở hoa viên nhưng nói cho cùng là nàng lạnh nhạt hoàng đế, mặc dù hết thảy đều do hoàng đế gieo gió gặt bão nhưng lúc cần dịu dàng nhiệt tình thì nàng cũng không ngại chủ động một chút.

Hoàng đế tới rất nhanh, Tiết Tĩnh Xu liền đi ra nghênh đón, hoàng đế một tay ôm eo nàng, một tay vuốt

ve bụng nàng.

Tiết Tĩnh Xu đè tay hắn lại: "Bệ hạ làm gì đấy?"

Hoàng đế trả lời: "Ta chào hỏi hoàng nhi mà."

Tiết Tĩnh Xu bật cười, bụng của nàng còn chưa nổi lên, tất nhiên bé con còn nhỏ hơn, hoàng đế chào hỏi nó thì sao nó biết được?

Nhưng nàng cũng không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn hoàng đế vuốt ve.

Hoàng đế sờ soạng đủ rồi mới đỡ Tiết Tĩnh Xu ngồi xuống ghế.

Lúc bọn họ dùng bữa thường không cho người hầu hạ bên cạnh, hôm nay cũng không phải ngoại lệ.

Hoàng đế gắp một đũa nộm ngó sen cho Tiết Tĩnh Xu.

Gần đây nàng đã không còn nghén nữa, chỉ là khẩu vị bắt đầu thay đổi, thích ăn chua cay, khẩu vị nặng. Rõ ràng lúc trước nàng chỉ thích ăn đồ thanh đạm vậy mà bây giờ lại vậy, không thể không cảm thán bé con trong bụng thật kì diệu, bé tí xíu mà có thể khiến nàng thay đổi nhiều thế.

Tiết Tĩnh Xu nhai kĩ nuốt chậm, nhớ tới chuyện hôm nay Tiết Tĩnh Uyển nói liền cười hỏi hoàng đế: "Bệ hạ có biết mấy hôm nay trong kinh thành có lời đồn gì không?"

Hoàng đế đều có mật thám trong kinh thành, chỉ cần có đại sự gì là sẽ có người báo cáo cho hắn. Chỉ là lời đồn gió trăng trong kinh thành kia, nhân vật chính lại là hoàng đế nên những người đó cũng không dám báo lại cho hoàng đế.

Vậy nên, hoàng đế hỏi: "Lời đồn gì?"

Tiết Tĩnh Xu nhìn hắn một cái, nói: "Mấy ngày nay, thiếp muốn bệ hạ tự kiểm điểm mình, không ngờ lại có người truyền ra ngoài thành bệ hạ chán ghét thiếp nên mấy hôm nay chưa từng đặt chân tới điện Yên Ba Tống Sảng. Còn nói bệ hạ sẽ có người mới, đến lúc đó, chỉ sợ người cũ là thiếp đây sẽ bị bệ hạ bỏ quên sau ót. Có lẽ bọn họ đang tưởng tượng bây giờ thiếp đang lấy nước mắt rửa mặt đấy."

Hoàng đế nhíu mày, nói: "Cũng chỉ là bọn lắm mồm thôi, những lời vô căn cứ này, hoàng hậu đừng để trong lòng."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, quả thực nàng không hề để trong lòng. Thế gian này, thứ không thể lấp kín được chính là miệng lưỡi người đời, thứ không thể tránh được là những lời bịa đặt. Có một số việc, ngăn chặn

còn không bằng việc giải thích.

Chẳng qua, nàng cảm thấy tin tức trong cung truyền ra ngoài hơi bị nhanh.

Tuy trong cung có nhiều người, không thể tránh được việc có người đưa tin tức ra ngoài, đây là việc không ngăn được nhưng nếu không răn đe những người này một đợt thì chỉ sợ về sau bọn họ sẽ càng càn rỡ.

Nàng nói suy nghĩ của mình cho hoàng đế: "Thiếp chuẩn bị thanh lọc người trong cung một phen, không biết ý bệ hạ thế nào?"

Hoàng đế gật đầu: "Ta cũng có ý này. Nhưng hoàng hậu đang có mang, không thể quá vất vả, việc này cứ giao cho Đức Lộc làm đi, ta sẽ bảo hắn báo cáo tiến độ cho hoàng hậu mỗi ngày."

"Cũng tốt." Tiết Tĩnh Xu nói ra, nàng nhìn hoàng đế, hài hước nói: "Chỉ sợ chẳng đến hai ngày sẽ lại có người dẫn mỹ nhân vào cung, xin bệ hạ rủ lòng thương. Diễm phúc của bệ hạ thật sự khiến thiếp rất hâm mộ."

Hoàng đế nhìn khuôn mặt mỉm cười của hoàng hậu, trong lòng bỗng dấy lên những hồi cảnh báo, chuyện của Tô Đinh Lan với Thẩm An Thiến hắn vẫn còn nhớ rõ, nếu lúc này tiếp tục có người tiến cung, có phải hoàng hậu lại muốn hắn ngủ một mình không?

Cái này không được, hắn vất vả lắm mới được thân mật với hoàng hậu, sao có thể để những tên không có mắt kia phá hỏng chuyện tốt được chứ? Nếu lúc này còn có người không biết điều, không thể coi nhẹ tha thứ.

74. Chương 74: Nghiêm Trị

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Hạ cung bắt đầu thanh tẩy trong yên lặng, mỗi ngày đều có người im hơi lặng tiếng biến mất rồi lập tức lại có gương mặt mới bổ sung.

Cả tòa cung đình, trên mặt thì như một hồ nước bình thường lặng gió và sóng nhưng mạch nước ngầm phía dưới lại ngày càng dữ dội hơn xưa.

Những người hai lòng đều nơm nớp lo sợ, sợ người tiếp theo biến mất chính là mình. Những người không thẹn với lương tâm thì đương nhiên không hề lo lắng.

Tiết Tĩnh Xu biết, không thể nào thanh tẩy sạch sẽ, cho dù bổ sung gương mặt mới vào thì chưa chắc đã không có mật thám nằm vùng của người khác, nhưng nàng cũng không để ý.

Nàng không hề nghĩ mình có năng lực biến hạ cung thành một cái thùng sắt không có khe hở, nàng chỉ muốn những người định tiếp tục truyền tin tức ra bên ngoài có thể suy nghĩ một chút về vết xe đổ ngày hôm nay, có thể cẩn thận cân nhắc lại.

Hậu cung có động tĩnh, tiền triều cũng không thể bình tĩnh được.

Rốt cuộc cũng có người không chịu nổi sự mê hoặc của lợi ích, hoặc là tin rằng hoàng hậu đã thất sủng, đề nghị của mình có thể giúp hoàng đế nên có đại thần đã dâng tấu xin hoàng đế mở rộng hậu cung.

Lúc này, hoàng đế ngay cả chờ cũng không muốn, trực tiếp tước mũ quan của hắn, mắng hắn ly gián tình cảm của đế hậu, có ý định làm lung lay cốt lõi của đất nước, tâm ý hiểm ác, vô cùng đáng giận, tước mũ quan, trục xuất khỏi kinh, vĩnh viễn không được trở lại. Rồi tiếp tục hạ chỉ, nếu về sau còn ai nhắc đến chuyện này sẽ cùng tội với người này.

Ý chỉ này vừa ra, lời đồn đãi này không cần công đã được phá.

Những người vốn đang rục rịch, lúc này đều quay lại vỏ ốc, không dám có thêm hành động gì nữa.

Những nhà có con gái vừa độ tuổi định giữ lại để nhập cung, vừa nghe ý chỉ này, biết là vô vọng, hoặc là ít nhất trong hai ba năm nữa, tình cảm của đế hậu vẫn còn nồng đậm, nên liền không còn hy vọng.

Bọn họ không còn cách nào khác, đành tính toán nhằm vào những vương hầu công tử còn trẻ.

Trong đó, người được lời nhất chính là An thân vương.

Tuy hiện giờ An thân vương chỉ là một vương gia phú quý rảnh rỗi nhưng hắn còn trẻ, lại anh tuấn. Quan trọng là, hắn có nhà ngoại thanh quý, uy tín trong triều không thấp. Nếu thân vương muốn vào triều thì không phải là không có khả năng.

Những thanh niên tài tuấn hiện nay trong kinh thành không ai có thể vượt qua An thân vương.

Nhưng ai cũng biết câu nói nổi tiếng của vị thân vương này, hắn chỉ muốn lấy mỹ nhân đệ nhất thiên hạ làm vợ.

Vì mong muốn vĩ đại này, ngay cả Nhị cô nương của Vĩnh Ninh quận chúa – mỹ nhân Tiếu An Minh hắn cũng không không để ý. Mẹ của hắn Đoan thái phi đã lôi kéo bao năm, đến nay vẫn chưa có người nào có thể thuyết phục hắn.

Nói cách khác, nếu những người này muốn gả con gái của mình cho An thân vương thì tối đa cũng chỉ làm trắc phi, thậm chí là di nương.

Rất nhiều người không cam tâm tình nguyện, dù sao làm phi của hoàng đế với làm phi của thân vương khác nhau một trời một vực.

Đại bộ phận còn tự hiểu được, con gái của mình với danh hiệu đệ nhất mỹ nhân không hợp nên đã chuyển hướng mục tiêu sang người khác.

Nhưng hết lần này tới lần khác lại có một hai người rất tự tin với mị lực của mình, cho rằng mình có thể chiếm được chiếc ghế của An vương phi, không đụng phải tường không biết quay đầu.

Việc này để nói sau.

Hoàng đế bị hoàng hậu cấm ngoài cung năm ngày, hôm nay được giải lệnh cấm, có vài phần tiểu biệt thắng tân hôn, chẳng những hàng đêm đều ngủ lại điện Yên Ba Tống Sảng mà bữa nào cũng đến ăn cùng hoàng hậu.

Ngày hôm ấy, sau khi ăn tối, hai người đế hậu cùng đi dạo bên hồ sen.

Hoàng đế bỗng vươn tay sờ bụng Tiết Tĩnh Xu.

Gần đây hắn rất hay làm động tác này nên Tiết Tĩnh Xu cũng đã quen.

Hoàng đế sờ một lúc, tựa như đã cảm giác được cái gì, gật đầu nói: "Hai ngày nay hoàng nhi đã lớn hơn nhiều rồi."

Tiết Tĩnh Xu dở khóc dở cười nhìn hắn: "Thiếp vừa ăn tối xong, đương nhiên bụng sẽ lớn hơn một chút. Ngày mai bệ hạ sờ sẽ thấy hoàng nhi lại như cũ thôi."

"Thật sao?" Hoàng đế hỏi, "Vậy để ta sờ lại."

Lần này sờ, lại rất lâu.

Tiết Tĩnh Xu cũng đoán được chút tâm tư của hắn, có lẽ sờ bé con trong bụng nàng chỉ là ngụy trang thôi, hoàng đế muốn lần lượt từ từ kiếm cớ với nàng rồi dần dần chiếm món hời nhỏ đây.

Thế nhưng nàng cũng không nói gì, chỉ bảo: "Trương thái y từng nói, bình thường phải ba tháng thì mới lộ bụng, năm tháng sau thì sẽ giống như cái trống, to lên rất nhanh."

Hoàng đế gật đầu, nghĩ đến cái gì đó lại quay đầu hỏi nàng: "Mạn Mạn, nàng nói xem, trong bụng nàng có thể có hai hoàng nhi không?"

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Làm sao thiếp biết được? Nhưng mà trên đời này một trăm phụ nữ có thai chưa chắc có một người đẻ ra song sinh, cơ hội nhỏ lắm, bệ hạ đừng ôm hy vọng làm gì."

Hoàng đế nói: "Không biết song sinh có thể đoán được không, để hôm nào Trương Tri Khung đến bắt mạch cho hoàng hậu thì ta hỏi."

Tiết Tĩnh Xu bất đắc dĩ liếc hắn một cái: "Bệ hạ đừng bắt Trương thái y phải trả lời những vấn đề nan giải hay kì quái gì nữa đi. Nếu không lần sau mỗi khi gặp hắn thiếp đều thấy xấu hổ."

Hoàng đế hỏi lại: "Có gì mà xấu hổ chứ? Da mặt hoàng hậu mỏng quá đấy."

Tiết Tĩnh Xu đành im lặng, trong lòng nghĩ, cái gì mà da mặt ta mỏng chứ, có mà da mặt bệ hạ dày không ai bằng ý.

Sau khi rửa mặt xong, hai người đều chuẩn bị đi ngủ.

Hoàng đế ôm Tiết Tĩnh Xu, bắt đầu sờ sờ.

Sao Tiết Tĩnh Xu không biết ý đồ của hắn?

Quả thực đã lâu hai người chưa từng thân mật, mỗi lần nhìn thấy hoàng đế phải tự kìm nén, nàng cũng không đành lòng.

Nhớ lần trước hoàng đế cầm hai tay nàng làm chuyện đó, nàng đỏ mặt, cắn môi, chủ động đưa tay xuống tìm kiếm.

Được nửa đường hoàng đế lại chặn nàng lại, hơi kinh ngạc nhìn nàng.

Tiết Tĩnh Xu liếc sang chỗ khác, không dám nhìn thẳng hắn, làm được đến bước này, đối với nàng mà nói đã không hề dễ dàng rồi.

Nhưng hoàng đế há có thể là người có chừng có mực?

Lần trước hoàng hậu giả bộ từ chối, hắn đã kiên quyết kéo tay nàng xuống làm chuyện xấu. Bây giờ khó có được một lần hoàng hậu chủ động, đương nhiên hắn sẽ nắm chắc cơ hội, được voi đòi tiên.

Hắn nắm chặt tay Tiết Tĩnh Xu, hôn nàng một cái, khàn giọng nói: "Lần trước làm, hại Mạn mạn mỏi tay hai ngày, hôm nay chúng ta không dùng tay nữa, mà đổi sang phương pháp khác."

Những phương pháp khác là gì, lúc trước hoàng đế đã từng nói với nàng, ngoài hai tay, còn có thể là đôi chân, thậm chí là… song nhũ.

Đối với Tiết Tĩnh Xu, những việc này còn khó chấp nhận hơn cả dùng hai tay.

Nàng lập tức hối hận vì sự chủ động lúc nãy, định rút tay mình về.

Nhưng hoàng đế sao có thể cho nàng như ý, cho con vịt đến miệng rồi bay đi?

Hắn thuần thục chặn miệng hoàng hậu lại, giữ chặt hai tay nàng, ăn sạch sẽ hoàng hậu không có sức phản kháng.

Ngày thứ hai, hoàng đế càng thêm ân cần hầu hạ hoàng hậu dùng bữa.

Cung nhân đứng hầu kinh ngạc không thôi, vì sao sắc mặt của nương nương đối với bệ hạ ngày càng lạnh mà bệ hạ lại càng ân cần chu đáo? Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Vì sao không có ai hiểu gì hết?

Các nàng chỉ dám hoang mang trong lòng, chẳng ai dám biểu lộ ra mặt.

Hôm nay các triều thần cũng phát hiện, rõ ràng tâm tình của bệ hạ tốt hơn hai ngày trước nhiều.

Đến hôm nay bọn họ mới mơ hồ hiểu một chút quy luật, dường như tâm tình bệ hạ đều liên quan đến hoàng hậu nương nương.

Hiện tại chẳng còn ai ngu xuẩn nghĩ nương nương thất sủng, đặt bản thân lên trước họng súng.

Hoàng đế đi rồi, Tiết Tĩnh Xu mới dẫn cung nhân đến cung của thái hoàng thái hậu.

Mấy ngày trước thái hoàng thái hậu còn tưởng tình cảm của hoàng đế đối với hoàng hậu đã phai nhạt. Về sau mới biết, hóa ra đúng là hoàng hậu không cho hoàng đế vào tẩm cung của mình thật.

Trong lòng bà không khỏi cảm khái, mình đã già rồi, không còn theo kịp thời đại của bọn trẻ này nữa, không thể rập khuôn toàn bộ kinh nghiệm của mình lên người hoàng đế, hoàng hậu.

Dù sao quan hệ của hoàng đế và hoàng hậu tốt đẹp là bà vui rồi.

Ước chừng hơn mười ngày sau, trong kinh lần lượt truyền tin đến, một con gái đại thần đã có hôn ước với thanh niên tài tuấn nào đó.

Có lẽ những người kia biết con gái mình đã kéo dài lâu rồi nên nhao nhao làm mai cho con.

Nhất thời, bà mối lại là nghề phát triển nhất kinh thành.

Nhưng vẫn còn một số người vẫn tiếp tục chờ đợi.

Bỗng một ngày Tiết phủ trong kinh thành gửi cho Tiết Tĩnh Xu một lá thư.

Sau khi xem xong thì Tiết Tĩnh Xu nhíu mày không nói gì.

Thì ra, Đại phòng an phận chẳng bao lâu lại có hành động mới rồi.

Chẳng hiểu trong lòng Tiết Tĩnh Viện nghĩ thế nào mà lại dùng thủ đoạn trong bữa tiệc ngắm hoa của Vĩnh Ninh quận chúa, dính líu với An Khánh Vương, bị mấy người bắt tại trận.

Thế mà An thân vương lại sảng khoái đồng ý nạp Tiết Tĩnh Viện làm di nương, hoặc vào phủ làm trắc phi cũng được.

Nhưng dường như người của Đại phòng không hài lòng với kết quả này, ầm ĩ muốn đến hạ cung xin thái hoàng thái hậu làm chủ, hiện đã bị Chu lão thái quân cấm túc.

Mà phủ Vĩnh Ninh quận chúa cũng không từ bỏ ý đồ.

Ai cũng biết con gái quận chúa Tiếu An Minh có ý với An thân vương, nay lại bị Tiết Tĩnh Viện nẫng tay trên, đây chẳng phải là giẫm mặt nàng ta dưới lòng bàn chân à?

Hai ngày nay, tin bị truyền đi trong kinh vô cùng khó nghe, ngay cả chuyện lần trước Tiết Tĩnh Viện đàm thơ ca với thanh niên tài tuấn khác cũng bị người nói là cấu kết làm bậy.

Nếu chuyện này cứ tiếp tục phát triển như vậy thì đừng nói là muốn làm An thân vương phi, thậm chí trắc phi hay di nương cũng không làm được.

Bởi vậy, Chu lão thái quân viết thư xin Tiết Tĩnh Xu giúp đỡ.

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu cũng không hiểu sao Tiết Tĩnh Viện lại sa ngã đến mức này, chẳng lẽ nàng ta không biết với thanh danh và địa vị của Đại phòng thì không thể đảm đương nổi vị trí An thân vương phi

hay sao?

Huống hồ nàng ta lại dùng thủ đoạn bẩn thỉu, chẳng lẽ còn trông chờ Đoan thái phi sẽ đồng ý đứa con dâu không biết giữ mình trong sạch à?

Chứ đừng nói gì đến câu nói không biết thật giả của An thân vương là muốn đệ nhất mỹ nhân nữa.

75. Chương 75: Ý Chỉ

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Chuyện của Tiết Tĩnh Viện với An thân vương dính dáng tới rất nhiều người, trong đó chẳng những có Tiết phủ mà còn có Đoan thái phi và Vĩnh Ninh quận chúa, Tiết Tĩnh Xu không dám tự quyết định nên lại dẫn người đến cung thái hoàng thái hậu.

Thái hoàng thái hậu vừa ngủ trưa dậy, đang chậm rãi thưởng thức chén chè hạt sen, thấy Tiết Tĩnh Xu đến liền cười mời nàng: "Con đến đúng lúc đấy, đây là chè hạt sen được làm từ sen loại một, ta đang định bảo người mang đến cho con một phần đây."

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Cảm ơn hoàng tổ mẫu nhớ tới con."

Nàng để chuyện của Tiết Tĩnh Viện sang một bên, cùng thái hoàng thái hậu đang vui vẻ ăn hết chén chè rồi ngồi trò chuyện.

Thái hoàng thái hậu hỏi nàng: "Con đến tìm ta là có chuyện gì khác đúng không?"

Tiết Tĩnh Xu khẽ gật đầu, bấy giờ mới chậm rãi nói chuyện khôi hài trong kinh thành ra cho thái hoàng thái hậu nghe.

Thái hoàng thái hậu càng nghe, mày nhíu càng chặt, đến cuối cùng mặt đã nặng như nước.

Bà hỏi Tiết Tĩnh Xu: "Theo ý hoàng hậu, việc này nên xử lí thế nào bây giờ?"

Tiết Tĩnh Xu trả lời: "Nếu theo ý Tứ muội muội là cho nàng làm An vương phi thì nhất định Đoan thái phi nương nương với Vĩnh Ninh quận chúa không đồng ý. Còn nếu theo lời An thân vương, nạp Tứ muội làm trắc phi thì con thấy nhất định nàng sẽ không cam lòng."

Thái hoàng thái hậu thản nhiên nói: “Đã đến mức này rồi, nó còn được phép cam tâm hay không ư? Nữ nhân trên đời này, thứ nhất định không thể phạm phải là ngu dốt, không được chủ động đưa nhược điểm của mình đến tay người khác.”

”Nó cố ý dụ dỗ An vương rồi giờ có nhiều lời đồn đãi truyền đi như thế, thanh danh đã hỏng, ngoài An vương phủ thì làm gì còn nhà nào dám lấy nó?

Nếu nó không còn lựa chọn nào khác thì quyền chủ động sẽ không ở trên tay nó mà ở trên tay An vương với Đoan phi. Nếu An vương muốn nó làm di nương hoặc trắc phi, nó vui vẻ cũng được mà không bằng lòng cũng được, đều phải vào phủ thôi. Nếu cứ náo loạn dọa chết nọ kia, cuối cùng chỉ để người khác được một phen chê cười mà thôi.”

“Ý hoàng tổ mẫu là?”

Thái hoàng thái hậu nói tiếp: “Con vừa bảo An vương muốn đón nó vào phủ làm trắc phi, ta thấy đây là một tình huống khá lạc quan. Tính tình của Đoan phi, có lẽ con không rõ ràng lắm, trong mắt không chứa nổi một hạt cát. Con nói xem, bà ta sẽ đồng ý cho An vương nạp một nữ tử có thanh danh không tốt làm trắc phi sao?”

“Chẳng lẽ muốn Tứ muội muội làm di nương? Thế nhưng…”

Sắc mặt thái hoàng thái hậu cũng nặng trĩu, nói: ”Nhưng con gái Tiết gia ta, không có chuyện làm di nương nhà khác. Cho dù ngày hôm nay Đại phòng đã không còn cơ hội thừa kế tước vị nữa nhưng là đích nữ của con trai trưởng, đường đường là đích nữ mà phải làm di nương cho người khác, cho dù là di nương của vương gia đi chăng nữa thì cũng là tát vào mặt ta và con.

Chuyện này, cả ta và Đoan phi đều phải nhường nhau một bước. Mấy năm nay, Đoan phi đều muốn An vương lấy Nhị cô nương của Vĩnh Ninh quận chúa nhưng An vương đều ầm ĩ không muốn kết hôn. Mỗi lần hắn làm ầm ĩ đều là ta ra mặt nói chuyện giúp hắn. Hôm nay xảy ra chuyện này, ta cũng không thể nói hộ hắn.

Chốc nữa ta sẽ phái người mời Đoan phi đến, trước tiên là thăm dò ý kiến của bà ta. Nếu bà ta quả thật không muốn thì ta sẽ lùi một bước, đồng ý hạ chỉ An vương lấy Tiếu gia cô nương làm chính phi, Đoan phi cũng lùi một bước, để lão tứ làm lễ đón trắc phi vào phủ.

Con cứ về trước đi, con đang có thai, những việc này cứ giao cho ta là được.”

Tiết Tĩnh Xu đứng dậy tạ lễ, chậm rãi lui ra.

Chỉ trong hai ngày, thái hoàng thái hậu liên tiếp ra hai ý chỉ.

Một chỉ ban hôn cho Nhị cô nương Tiếu An Minh của phủ Vĩnh Ninh quận chúa, làm chính phi của An

vương phủ. Một chỉ khác là nạp Tứ cô nương của phủ Thừa Ân công làm trắc phi của An vương, thành hôn cùng một ngày.

Ý chỉ vừa được truyền ra, cả kinh thành lập tức náo nhiệt hẳn.

Phủ Vĩnh Ninh quận chúa thì vô cùng hứng khởi, vui không cần phải nói.

Còn Đại phòng của Tiết gia thì lại vô cùng yên tĩnh.

Tiết Tĩnh Viện tóc tai bù xù ngồi trên giường, hai mắt không có tiêu cự, lẩm bẩm nói một mình: Lại là ả ta, ả ta lại được làm chính phi… Không, không được, ả ta sẽ không bỏ qua cho ta. Không được! Ta muốn đi tìm thái hoàng thái hậu, ta muốn xin thái hoàng thái hậu thu hồi ý chỉ! Nàng ta nói xong liền vén chăn muốn xuống giường.

Mẹ nàng – Vương thị vội vàng ngăn lại, ngữ khí đau khổ khuyên bảo: "Tĩnh Viện, con đừng làm chuyện điên rồ nữa. Ý chỉ của thái hoàng thái hậu đã hạ, là ván đã đóng thuyền rồi, không thể thay đổi được đâu."

Tiết Tĩnh Viện nắm tay mẹ, điên cuồng nói, "Mẹ, đó là Tiếu An Minh! Ả ta mà làm chính phi nương nương thì sao có thể tha cho con? Mẹ có nghe mấy ngày nay người trong kinh thành đàm luận về con thế nào không? Chắc chắn đó là thủ đoạn của ả ta! Về sau ả làm chính phi, con làm trắc phi, nếu ả muốn tra tấn con thì chẳng phải dễ như trở bàn tay sao? Mẹ, mẹ phải cứu con gái!"

Vương thị bất lực nhìn sang chỗ khác.

Bên cạnh giường có một nữ tử xinh đẹp mà lạnh lùng giả làm nha hoàn, nhìn kĩ lại, nàng ta chính là Đại cô nương Tiết phủ, Hoài Văn thái tử phi – Tiết Tĩnh Thiền.

Tiết Tĩnh Thiền nhìn mẹ và muội muội đang lộn xộn, nhướng đôi mày liễu, "Hôm nay ý chỉ đã hạ xuống, muội là An vương trắc phi là chuyện không thể thay đổi nhưng đây không phải là kết quả cuối cùng.

Mọi người đừng quên rằng, An vương lấy Tiếu An Minh không phải do hắn tự nguyện nhưng chuyện lấy muội muội là do hắn tự nói ra khỏi miệng. Về sau, muội cùng Tiếu An Minh vào phủ, ai được sủng hơn ai, lời của người nào có trọng lượng hơn còn chưa biết được đâu."

"Viện nhi, việc muội cần nghĩ là làm thế nào để có được tâm của An vương chứ không phải nghĩ xem phải đối phó thế nào khi Tiếu An Minh gây phiền toái cho muội, chỉ cần muội khống chế được lòng của hắn trong tay mình, thì còn phải sợ trên dưới An vương phủ không nghe lời muội sao? Đến lúc đó, cần gì phải sợ thủ đoạn của An vương phi?"

Những lời này của nàng ta khiến Tiết Tĩnh Viện như tìm được tâm phúc, vội vàng kéo tay Tiết Tĩnh Thiền, truy vấn: "Đại tỷ, tỷ nói thật sao?"

Tiết Tĩnh Thiền vỗ tay nàng ta, "Ta còn phải lừa muội sao? Muội muội ngốc, mau đứng dậy chỉnh trang lại đi, tóc tai bù xù như thế sao mà khiến An vương yêu thích được?"

"Đúng vậy, đúng vậy." Tiết Tĩnh Viện liên tục gật đầu, "Đều nghe lời đại tỷ."

Nàng ta xoa khóe mắt, vén chăn xuống giường rồi nói với mẹ: "Mẹ, mau gọi người mang cơm lên đi, con đói."

"Ôi, ôi, để mẹ đi."

Ngoài động tĩnh từ Tiếu gia và Tiết phủ, quý phủ của An thân vương cũng không được yên ổn.

An thân vương nghe xong ý chỉ, lập tức sai người chuẩn bị ngựa, chạy một mạch tới hạ cung.

Hắn mệt mỏi đến trước mặt thái hoàng thái hậu, đau khổ cầu khẩn: "Hoàng tổ mẫu, tôn nhi không muốn lấy Tiếu biểu muội, xin hoàng tổ mẫu hãy thu hồi mệnh lệnh đã ban ra."

Nếu là trước kia hắn cầu xin, thái hoàng thái hậu sẽ đồng ý ngay nhưng lần này bà lại không làm gì, chỉ nói: "Chính con làm chuyện tốt này, ta và mẹ con đã phải thu dọn hậu quả, bây giờ còn gì muốn nói? Con luôn miệng nói muốn kết hôn với thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, vậy mà kết quả di nương trong phủ con hết người này đến người nọ xuất hiện, có ai nhung nhớ con, cho tới giờ con đều thản nhiên tiếp nhận mà không hề từ chối. Bây giờ xảy ra chuyện rồi còn không biết tiến bộ?"

"Xin hoàng tổ mẫu cho tôn nhi một cơ hội nữa đi, từ hôm nay tôn nhi nhất định sẽ giữ mình trong sạch, không gần nữ sắc nữa, chỉ xin hoàng tổ mẫu thu hồi mệnh lệnh đã ban ra. Bây giờ…"

Thái hoàng thái hậu ngắt lời hắn: "Không còn lần sau nữa, chuyện lần này ta đều nghe theo mẹ con. Nếu như con muốn ta thay đổi chủ ý thì trước tiên hãy thuyết phục mẹ con trước đi."

An thân vương ỉu xìu ra khỏi cung của thái hoàng thái hậu, vì hắn biết, hắn không thể nào thuyết phục được Đoan thái phi.

Tiết Tĩnh Xu cũng biết chuyện An thân vương tiến cung, lúc tản bộ cùng hoàng đế liền thuận miệng nói: "Tính An thân vương phong lưu như vậy, chẳng giống bệ hạ với Mẫn thân vương tí nào."

Hoàng đế thì không cần phải nói, Mẫn thân vương kia năm nay đã mười sáu, nghe nói lúc trước Hạnh thái phi ban cho hắn hai cung nữ, kết quả ngày thứ hai bị Mẫn thân vương đỏ mặt trả về.

Tiết Tĩnh Xu chưa từng thấy các huynh đệ khác của hoàng đế, tuy nhiên đến nay chỉ thấy An thân vương đúng là lạc loài.

Hoàng đế nói: ”Hoàng hậu cũng biết, lúc phụ hoàng còn ở trên đời, lão Bát từng là hoàng tử được phụ vương khích lệ nhiều nhất.

Về sau khi Đại hoàng huynh với thái tử tranh đấu để giành ngôi vị, bỗng lão Bát sa sút tinh thần, cả ngày trầm mê trong việc chơi bời, không làm việc đàng hoàng.

Không lâu sau, thái tử hoăng, Đại hoàng huynh cũng phải đi đày.

Khoảng thời gian đó, chư vị hoàng tử đều dính dáng tới nhau, chỉ có lão Bát đứng ở ngoài, rồi đột nhiên tỏa sáng rực rỡ.

Lúc ấy có không ít đại thần dâng tấu xin phụ hoàng lập lão Bát làm thái tử. Chỉ là, bọn họ còn chưa kịp làm gì thì phụ hoàng đã băng hà. Từ sau khi ta lên ngôi, tính tình của lão Bát lại thành như bây giờ.”

Tiết Tĩnh Xu nhíu mày suy nghĩ ý trong lời của hoàng đế, đột nhiên giật mình, mở to hai mắt, khó tin nhìn hoàng đế, “Ý bệ hạ là, An thân vương…”

Hoàng đế thản nhiên nói: “Có tài cán nhưng lại muốn giấu dốt, hoặc là sợ ta nghi kị, hoặc là có tính toán khác.”

Hoàng đế nhẹ nhàng nói những lời này nhưng Tiết Tĩnh Xu lại thấy kinh hãi không thôi.

Hắn nói có hai khả năng, bất kể là khả năng nào nhưng đều có thể nói An thân vương không kính trọng đế vương, thậm chí là không có lòng thần phục.

Tiết Tĩnh Xu siết chặt khăn trong tay, “Nếu bệ hạ đã biết rõ, chàng định làm thế nào?”

Sao có thể mặc kệ?

Hoàng đế quay đầu nhìn nàng, cầm chặt tay nàng vỗ nhè nhẹ: “Hoàng hậu cũng biết đạo lí lạt mềm buộc chặt mà? Bây giờ lão Bát vẫn an phận, ta không nắm được điểm yếu của hắn, mà cho dù có nắm được thì cũng không thể giải quyết món nợ này, không đủ để làm tổn hại cốt lõi của hắn. Nếu muốn ra tay thì ta không ngại chờ một chút. Chờ đến khi hắn không còn kiên nhẫn nữa, bắt gọn một mẻ hắn cùng đoàn người sau lưng hắn, rút củi đáy nồi, một lần vất vả cả đời nhàn nhã.”

Tim Tiết Tĩnh Xu đập thình thịch, nhếch môi nói khẽ: “Thiếp bội phục mưu trí của bệ hạ.”

Hoàng đế sờ bụng nàng nói: “Đấy có tính là gì? Nếu hoàng hậu ở vị trí của ta thì vô sự tự thông thôi, ta có bản lĩnh thì chẳng có gì lạ.”

Hắn nói xong, ghé vào sát một chút, thấp giọng nói: “Không dám so với hoàng hậu.”

76. Chương 76: Tình Thú

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Cho dù An vương không cam lòng đến mức nào thì ý chỉ đã hạ xuống của thái hoàng thái hậu cũng không thể sửa đổi, hắn nguyện ý thì tốt mà không muốn cũng được, đều phải lấy Tiếu An Minh làm chính phi mà thôi.

Những người muốn đưa con gái vào cung đã vô vọng, An thân vương cũng đã có chính phi, những người đang mong ngóng còn lại đều đã chết tâm, đi tìm con rể khác.

Vì vậy mà kinh thành vô cùng náo nhiệt, hạ cung cũng được thanh tĩnh không ít.

Bắt đầu sang tháng bảy, ban ngày vẫn nóng như trước nhưng đêm lại dần mát hơn nhiều.

Tiết Khất Xảo (*) ngày hôm nay, hạ cung cũng theo tập tục cúng lễ Nguyệt Thần, rất nhiều tiểu cung nữ lén lút trốn dưới hành lang gấp khúc, bên cạnh hòn non bộ tâm sự với Nguyệt Thần.

(*) Tiết Khất Xảo: Còn gọi là lễ Thất Tịch.

Trong cung thái hoàng thái hậu tổ chức một bữa tiệc nhỏ, người đến gồm có mấy vị vương phi, công chúa, quận chúa cùng với nữ nhi của các bà.

Vĩnh Bình quận chúa cũng đưa con gái Thẩm An Thiến đến.

Mấy hôm nay, các cô gái đến độ tuổi trong kinh thành đều đã bắt đầu làm mai mối, chỉ có Vĩnh Bình quận chúa vẫn còn án binh bất động.

Chẳng phải bà hy vọng con gái mình có thể vào cung, chỉ là những thanh niên công tử trong thành đều không ai lọt được vào mắt bà, nếu gả con gái đi thì sẽ không thể trợ giúp cho chồng và con trai của bà. Lần này bà đưa Thẩm An Thiến đến vì muốn thái hoàng thái hậu sẽ thưởng cho nó một mối hôn nhân tốt.

Đã hơn mười ngày Thẩm An Thiến chưa vào cung, Tiết Tĩnh Xu nhìn nàng ấy, dường như là gầy hơn trước một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn chắc chỉ to hơn bàn tay một chút, đuôi mắt hơi đỏ, không biết có phải vừa

khóc hay không, nhìn qua quả thực khiến người ta cảm thấy rất đau lòng.

Thái hoàng thái hậu cũng chú ý đến nàng ấy, vẫy tay bảo nàng ấy đến trước mặt, "Đứa nhỏ này, mấy ngày nay ta không gọi con, con cũng không biết đường vào cung thăm ta à?"

Thẩm An Thiến cẩn thận nhìn mẹ mình, không dám nói lời nào.

Vĩnh Bình quận chúa vội đáp lời: "Qua mấy ngày nữa là sinh thần của thái hoàng thái hậu, đứa nhỏ này nói muốn chuẩn bị lễ vật cho người nên mấy hôm nay một mực ở trong phòng chuẩn bị ạ."

"Ồ?" Thái hoàng thái hậu nhìn Vĩnh Bình, không biết có tin không nhưng vẫn nói với Thẩm An Thiến: "Nếu là vậy thì con có lòng rồi. Đã lâu ta không gặp con nên hơi nhớ nhung, tối nay con ngủ lại trong cung ta trò chuyện đi."

Thẩm An Thiến không nói gì, Vĩnh Bình quận chúa tiến lên một bước, dường như đang định nói gì.

Thái hoàng thái hậu vẫy tay nói: "Ta biết ngươi không nỡ bỏ con gái nhưng cho ta mượn một đêm thì có sao đâu, chẳng lẽ ngươi lại nhỏ mọn thế?"

Thái hoàng thái hậu đã nói đến nước này, Vĩnh Bình đành cười đồng ý.

Không lâu sau, thái hoàng thái hậu thấy mệt mỏi nên tất cả mọi người đều thức thời lui ra.

Bởi vì hôm nay trong bữa tiệc toàn là phái nữ nên hoàng đế không xuất hiện, một mực ở điện Yên Ba Tống Sảng chờ Tiết Tĩnh Xu.

Thấy Tiết Tĩnh Xu được cung nữ dìu vào, hắn đứng dậy tiếp tay, rồi phất tay cho cung nhân lui ra.

Tiết Tĩnh Xu nói khẽ: "Để bệ hạ đợi lâu rồi."

Hoàng đế đáp lại: "Coi như là trải nghiệm cõi lòng của hoàng hậu khi bình thường phải chờ ta trong cung, cô đơn gian nan, về sau nhất định ta sẽ không để hoàng hậu đợi lâu."

Tiết Tĩnh Xu nghe xong lòng liền mềm nhũn, thả lỏng người, dựa vào ngực hắn: "Lúc thiếp đợi bệ hạ thì không hề cảm thấy gian nan, bởi thiếp biết, nhất định bệ hạ sẽ tới."

Nàng ngẩng đầu, dịu dàng nhìn hoàng đế, "Chỉ xin bệ hạ nhớ kĩ, bất kể bệ hạ ở nơi đâu, thiếp vẫn luôn ở đây chờ, chỉ cần bệ hạ quay đầu là có thể thấy thiếp."

Hoàng đế đặt một nụ hôn lên trán nàng, "Được, ta sẽ nhớ, sẽ không cô phụ sự chờ đợi của hoàng hậu."

Hai người lẳng lặng ôm nhau trong chốc lát, Tiết Tĩnh Xu nắm tay hoàng đế đi về phía cửa sổ, chỉ vào vầng trăng rằm, nói với hắn: "Bệ hạ có biết không, dân gian thường hay truyền miệng bảo nhau rằng, vào ngày tiết Khất Xảo, chỉ cần ngươi nói cho Nguyệt Thần nương nương tâm nguyện của mình, nương nương sẽ giúp ngươi thực hiện nó."

Đại đa số mọi người không tin chuyện truyền miệng này, chẳng qua không bỏ vì đó là tập tục. Nhưng hoàng đế vẫn hỏi: "Vậy tâm nguyện của Mạn Mạn là gì? Nói ta nghe xem nào."

Tiết Tĩnh Xu nhấp môi cười: "Nói ra thì không linh, chỉ cần thầm đọc trong lòng thôi."

Hoàng đế tiến lên ôm nàng: "Không đâu, nàng nói đi, nếu Nguyệt Thần nương nương không nghe thấy, ta sẽ giúp nàng thực hiện."

Tiết Tĩnh Xu dựa vào ngực hắn, khẽ lắc đầu: "Có những lời này của bệ hạ là đủ rồi, tâm nguyện có được thực hiện hay không không quan trọng nữa."

Hoàng đế cũng không hỏi tiếp nữa, hai tay di chuyển đến bụng nàng: "Hôm nay hoàng nhi có nghịch không?"

Tiết Tĩnh Xu trả lời: "Không có, nó nghe lời lắm."

Nàng như nhớ tới cái gì, vừa cười vừa nói: "Bệ hạ chàng nói xem, có phải lần trước nó nghe thấy bệ hạ bảo sẽ trừng trị nó nên mới không dám nghịch không?"

Hoàng đế khẽ nhếch miệng, "Nếu thật sự có hiệu quả thì ta sẽ nói vài lần cho nó an phận một chút."

Tiết Tĩnh Xu không hài lòng nói: "Bệ hạ tha cho nó đi, nó nhỏ như thế làm sao mà chịu được sự đe dọa của chàng."

Hoàng đế cúi đầu hôn lên mái tóc nàng.

Ngày hôm sau, Tiết Tĩnh Xu đi thỉnh an thái hoàng thái hậu.

Thẩm An Thiến đã ở đó, thấy Tiết Tĩnh Xu liền quỳ xuống làm đại lễ. Tiết Tĩnh Xu vội vàng cho người đỡ nàng lên.

Thái hoàng thái hậu nói với Thẩm An Thiến: "Nếu mẹ con lo lắng thế thì con cứ về trước đi. Nhớ kĩ, chuyện ta nói với con không cần nói lại cho nó, chỉ cần nói ta giữ con ở lại tán gẫu thôi."

Thẩm An Thiến cung kính đồng ý rồi thi lễ một cái mới quy củ lui xuống.

Đợi nàng đi ra, Tiết Tĩnh Xu mới hỏi: "Hoàng tổ mẫu, Thẩm cô nương làm sao thế ạ?"

Thái hoàng thái hậu thở dài: "Vĩnh Bình ấy mà, lúc trẻ thì còn tạm được chứ càng già lại càng hồ đồ, lòng dạ lại càng tàn nhẫn. Có lẽ thấy Vĩnh Ninh được đứa con rể là An vương nên trong lòng ghen tị, cũng muốn con gái của mình được gả cho người có quyền thế. Chẳng phải lần trước ta bảo con là nha đầu kia coi trọng Tiểu Phan sao? Không biết tại sao Vĩnh Bình biết chuyện này, mà nó một lòng muốn quyền thế, sao có thể hài lòng Tiểu Phan chứ? Nên mấy ngày nay mới cấm túc Tiểu Tứ Nhi trong phủ, sợ con bé vào cung xin ta tứ hôn. Vì vậy hôm qua khi ta nói muốn giữ nha đầu kia ở lại qua đêm, Vĩnh Bình mới bất an như vậy."

Tiết Tĩnh Xu khẽ nhíu mày, hỏi: "Vậy Thẩm cô nương định thế nào ạ?"

Thái hoàng thái hậu thở dài, "Nha đầu kia nhu nhược vài chục năm, bị mẹ xoa bóp vài chục năm, có lẽ bây giờ đã bị ép đến đường cùng nên đêm qua một mực cầu xin ta gả đi thật xa, chỉ cần không ở lại kinh thành, không ở dưới mí mắt của mẹ nó thì ở đâu cũng được."

Tiết Tĩnh Xu liền nói: "Một tiểu cô nương mà lại lấy chồng xa, bên người không có chỗ dựa thì sao mà yên tâm được?"

"Ta cũng nghĩ thế, nhưng con xem bộ dạng của nó bây giờ sao còn chịu đựng được sự giày vò của mẹ nó? Thân thể ta thế này thì không thể giữ nó ở trong cung mãi được, hơn nữa ở trong cung lâu chỉ sợ bên ngoài lại bị truyền cái gì không tốt. Ta không giúp nó được bao lâu, nếu không tìm cơ hội gả nó ra ngoài thì sớm muộn gì cũng lại rơi vào tay mẹ nó, làm đá kê chân cho cha anh thôi."

Tiết Tĩnh Xu bỗng lặng đi, nàng nhớ lúc sang năm mới, Phan thần y từng bảo thái hoàng thái hậu chỉ có thể sống được nửa năm một năm nữa thôi.

Năm nay đã qua được một nửa, bà lão hiền lành ấy, có thể nói, số ngày còn sống chỉ còn đếm trên đầu ngón tay thôi.

Nhưng dù vậy, bà vẫn phải quan tâm đến chuyện của con cháu, cho dù Thẩm An Thiến không quá thân thiết với bà nhưng với lòng từ bi của mình, bà không đành lòng nhìn một tiểu cô nương phải gặp trắc trở trong cuộc sống.

Hốc mắt Tiết Tĩnh Xu hơi ướt, một lão nhân gia như vậy, vì sao không thể sống lâu trăm tuổi chứ?

Nàng ổn định lại tâm trạng, hỏi bà: "Hoàng tổ mẫu, người có dự định gì không ạ? Không biết con có thể làm gì không?"

Thái hoàng thái hậu cười nói: "Đúng là có một việc muốn nhờ con. Một khoảng thời gian nữa, võ tướng

canh phòng biên cương sẽ trở về kinh báo cáo công tác, đến lúc đó sẽ có trận đấu võ nghệ giữa các tướng sĩ, bây giờ sức khỏe của ta không tốt nên không đi được, con giúp ta nhìn xem tướng mạo của Tây Bắc Tần tướng quân thế nào. Ta cảm thấy tình cảnh của Tiểu Tứ Nhi như vậy, tốt nhất là tìm cho nó một nhà ít người, hơn nữa phẩm tính phải tốt đẹp, về phần gia thế bên ngoài thì cứ để tính sau. Ta càng nghĩ càng cảm thấy vị Tần tướng quân này phù hợp."

Tiết Tĩnh Xu trịnh trọng gật đầu, "Vâng ạ, nhất định con sẽ giúp hoàng tổ mẫu tìm hiểu rõ ràng."

Rời khỏi cung của thái hoàng thái hậu, trong lòng Tiết Tĩnh Xu vẫn còn chút phiền muộn nên bảo tiểu thái giám đi hỏi xem hoàng đế có còn ở ngoài đình không.

Tiểu thái giám trở về rất nhanh, "Nương nương, bệ hạ đang phê duyệt tấu chương ạ."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, sai người đưa nàng ra ngoài đình.

Nàng ngăn Đức công công đang định vào thông báo lại, khẽ khàng vào điện, thấy hoàng đế không phát hiện liền nổi tính trẻ con, rón rén đi ra phía sau hắn.

Bỗng nhiên hoàng đế duỗi tay, Tiết Tĩnh Xu hoảng sợ, cho là mình bị phát hiện nhưng đầu hoàng đế không hề di chuyển, chỉ vươn tay ra, để yên ở đó.

Tiết Tĩnh Xu suy nghĩ một chút, bưng chén trà bên cạnh đặt lên tay hoàng đế.

Hoàng đế cầm lên uống một ngụm, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào tấu chương.

Tiết Tĩnh Xu hiểu hoàng đế biến nàng thành thái giám hầu hạ rồi thì vội nín cười, chờ xem chốc nữa khi hoàng đế phát hiện là nàng thì sẽ có sắc mặt như thế nào.

Một lúc sau hoàng đế lại duỗi tay ra.

Tiết Tĩnh Xu vội vàng tìm bốn phía, lại nhìn tấu chương trước mặt hoàng đế một cái, nhanh trí khẽ động, lấy bút lông nhúng lên hộp mực đỏ rồi đưa cho hoàng đế.

Hắn tiếp nhận, quả nhiên viết mấy chữ trên tấu chương.

Tiết Tĩnh Xu khẽ thở ra, trong lòng thầm nghĩ, mỗi lần nhìn Đức công công thành thạo như vậy, không ngờ việc của hắn không dễ dàng chút nào.

Lòng nàng còn chưa kịp thả lỏng thì đã thấy hoàng đế duỗi tay ra.

Tiết Tĩnh Xu nhíu mày nghĩ một lát, thật sự không biết hoàng đế muốn cái gì, đành thử đưa cái chặn giấy ra.

Hoàng đế lại xua tay đặt sang một bên.

Nàng khổ não, thử đưa con dấu cho hắn.

Hoàng đế lại tiện tay bỏ qua một bên.

Tiết Tĩnh Xu không biết nên làm gì, đang chuẩn bị đưa quyển sách cho hoàng đế thì bỗng nhiên hắn duỗi tay ra, nắm cổ tay nàng kéo một cái, ôm nàng vào lòng.

Tiết Tĩnh Xu kêu "Á" một tiếng, vội vàng che miệng lại, giương mắt nhìn sang, đối diện với ánh mắt hiếm khi mỉm cười của hoàng đế, sao nàng không hiểu hoàng đế đã biết là nàng từ lâu rồi, chỉ cố ý sai khiến nàng mà thôi!

Hoàng đế lắc đầu nói: "Mạn Mạn vẫn chưa đủ hiểu ta, không biết ta muốn gì."

Tiết Tĩnh Xu không nói gì, ai biết được bệ hạ ngài muốn một người sống chứ!

77. Chương 77: Đút Cho Ta

Editor: Quansama

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Tiết Tĩnh Xu ngồi trong lòng hoàng đế giãy giụa muốn đứng lên, nhưng hoàng đế lại giữ hông nàng, không cho nàng đứng dậy. Nàng không thể làm gì khác, đành nói: "Hoàng thượng bỏ thiếp ra đi, để người ta thấy thì ra thể thống gì nữa."

Hoàng đế nói: "Ai dám đi vào nhìn loạn? Mạn Mạn đừng lo. Sao hôm nay lại rảnh rỗi đến gặp ta thế?"

Tiết Tĩnh Xu cười: "Bệ hạ nói gì vậy, có ngày nào mà chúng ta không gặp nhau?"

Hoàng đế đáp lại: "Đây là lần đầu tiên Mạn Mạn chủ động tới gặp ta, tất nhiên có ý nghĩa đặc biệt hơn."

Tiết Tĩnh Xu suy nghĩ một chút, ngoài lần trước đến tẩm cung của hoàng đế đốt thoại bản, quả thực nàng

chưa từng chủ động tới tìm hoàng đế nên nói: "Thiếp sợ làm trễ nãi chính sự của bệ hạ."

"Mạn Mạn có phần không tự tin rồi. Duyệt tấu chương mỗi ngày là thói quen, đều là con đường giống nhau, sao có thể đơn giản bị chậm trễ được?"

Tiết Tĩnh Xu tựa ở trong ngực hắn không nói gì, tuy nói như thế nhưng việc nàng tới chưa chắc đã làm lỡ hoàng đế xử lý triều chính. Nếu không có sai lầm, lũ triều thần sẽ không nói gì, nhưng nếu một ngày có chỗ sơ suất thì thể nào trong lòng bọn họ, nàng là tên đầu sỏ gây nên chuyện.

Nàng không muốn mạo hiểm, cũng không muốn hoàng đế trở thành hôn quân tham luyến mỹ sắc, hoang phế triều chính…

Hoàng đế sờ tóc nàng, hỏi: "Sao thế? Có chuyện gì xảy ra hả?"

Tiết Tĩnh Xu rầu rĩ nói: "Hoàng thượng, hoàng tổ mẫu… có phải là không còn nhiều thời gian nữa không?"

Vừa dứt lời, nàng cảm giác tay hoàng đế đang ôm nàng co lại.

Nhớ lại thì trước đây hoàng đế cũng từng an ủi nàng, ai cũng sẽ phải già đi, sẽ chết, không cần quá đau lòng.

Mấy ngày nay trông hoàng đế hiếu thuận, thân thiết với thái hoàng thái hậu như vậy, nàng biết trong lòng hắn đối với chuyện vị lão nhân này sắp ra đi không hề lạnh nhạt như biểu hiện bên ngoài.

Tiết Tĩnh Xu nghĩ vậy, cũng đưa tay ôm chặt hắn, nhẹ giọng nói: "Diệu ca ca, Mạn Mạn sẽ luôn ở cùng chàng."

Hoàng đế không lên tiếng trả lời, chỉ gật đầu, tựa cằm lên đỉnh đầu Tiết Tĩnh Xu.

Hai người ôm nhau một lúc, Tiết Tĩnh Xu sợ làm trễ nãi hắn làm việc nên đứng dậy, ngồi sang một bên cầm sách xem. Hoàng đế thì tiếp tục chuyên chú vào tấu chương.

Thỉnh thoảng hai người sẽ ăn ý ngẩng đầu nhìn nhau, không ai nói gì rồi lại cúi đầu làm chuyện của mình.

Thời gian chậm rãi trôi qua, không biết bao lâu sau, Đức công công ở ngoài điện xin chỉ thị hỏi có muốn truyền lệnh không.

Hoàng đế ân chuẩn, buông tấu, nắm tay Tiết Tĩnh Xu đến thiên điện.

Mấy ngày nay, khẩu vị của hoàng đế thay đổi theo Tiết Tĩnh Xu.

Nhớ hồi mới đại hôn, mỗi người một nhạt một mặn.

Về sau Tiết Tĩnh Xu có thai, không ăn được những gì có tính lạnh hay tính nóng; chỉ ăn những món bổ dưỡng ôn tính, hoàng đế cũng ăn theo nàng.

Bây giờ khẩu vị Tiết Tĩnh Xu thay đổi, thích chua thích cay, cho nên các món đều thay đổi theo.

Hai người bắt đầu dùng bữa, vẫn như cũ không cho ai đứng hầu bên cạnh. Hoàng đế tự mình múc cho Tiết Tĩnh Xu súp rau củ, vô cùng ân cần chu đáo.

Tiết Tĩnh Xu vốn không quen, nghĩ một cửu ngũ chí tôn như hắn lại tự hầu mình dùng bữa thì không khỏi thấy bất an. Chẳng qua đến bây giờ cũng đã quen rồi, hoàng đế cho nàng rau, nàng cũng làm theo đáp lễ cho hoàng đế.

Hai người vừa dùng bữa vừa nói chuyện.

Nhớ tới hôm nay chuyện thái hoàng thái hậu nhắc nhở, nàng hỏi hoàng đế: “Hoàng thượng, trấn thủ biên cương Tây Tắc, có vị nào là Tần tướng quân không?”

Hoàng đế nhíu nhíu mày: “Nàng nói là Tần mù?”

Tiết Tĩnh Xu kinh ngạc: “Vị tướng quân ấy…”

Hoàng đế khoát tay, mỉm cười: “Cơ thể hắn không có tàn tật gì, mắt cũng không bị mù. Tần mù là danh hiệu các tướng sĩ đặt cho hắn. Mạn Mạn có lẽ không biết, người này thân cao tám thước, vai rộng lưng dày, nhìn từ xa lại giống như con gấu mù. Trước kia có người đặt cho hắn biệt hiệu là Tần gấu, sau lại không biết thế nào lại gọi thành Tần mù.”

Tiết Tĩnh Xu hiểu ra thì gật đầu.

Hoàng đế hỏi nàng: “Sao đột nhiên Mạn Mạn lại nhắc tới hắn?”

Tiết Tĩnh Xu nói: ”Yến tiệc đêm qua, hoàng tổ mẫu giữ Thẩm cô nương của phủ Vĩnh Bình quận chúa lại. Thẩm cô nương không chịu nổi mẹ nàng cho nên cầu xin hoàng tổ mẫu giúp nàng gả đi thật xa. Hoàng tổ mẫu càng nghĩ càng cảm thấy mỗi Tần tướng quân thích hợp.

Hôm nay thiếp đi vấn an, bà liền phó thác thiếp, khi các tướng sĩ diễn võ thì xem nhân phẩm Tần tướng quân ra sao. Thiếp nghĩ loại chuyện này nên tới hỏi hoàng thượng, vì ngài xem chuẩn xác hơn thiếp.”

Hoàng đế gật đầu: "Người này là người rộng rãi, có phong độ của một đại tướng. Vả lại nhiều đời đều trấn thủ biên quan, là một dũng tướng, cũng là một trung thần."

Tiết Tĩnh Xu chậm rãi gật đầu. Có thể được hoàng đế tán thưởng như vậy chứng tỏ vị Tần tướng quân này có tính cách không tệ.

Chỉ là, nhớ tới hoàng đế miêu tả bề ngoài hắn, nàng lại có phần chần chừ. Nàng biết Thẩm An Thiến – một tiểu cô nương mong manh, yểu điệu… cùng một dũng tướng lưng hùm vai gấu… có thể chung sống được không?

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu nghĩ, thảo nào thái hoàng thái hậu nói trước tiên chỉ cần thăm dò tính cách, gia thế bên ngoài tạm thời để sang một bên, nghĩ lại… hẳn là bà cũng biết tướng mạo vị Tần tướng quân này rồi. Nhưng thái hoàng thái hậu cũng không nói gì đặc biệt thì nàng cũng chỉ cần làm tốt chuyện lão nhân gia giao phó thôi.

Còn một việc nữa, từ ngày hoàng đế nói cho nàng An thân vương không có lòng thần phục, Tiết Tĩnh Xu lại nghĩ đến người thị vệ bên cạnh An thân vương. Nếu hắn quả thật là ca ca ruột của Liễu Nhi… một khi hoàng đế bắt An thân vương thì có phải hắn cũng không thoát khỏi liên can?

Việc An thân vương càng ít người biết càng tốt. Hoàng đế tín nhiệm nên mới nói cho nàng. Tiết Tĩnh Xu biết việc này trọng đại nên dù rất thân thiết với Liễu Nhi, nàng cũng không tiết lộ.

Chỉ là, nghĩ đến Liễu Nhi sau này có khả năng mất đi thân nhân duy nhất, nàng cũng có chút áy náy.

Hoàng đế thấy nàng không gì thì hỏi: "Hoàng hậu, đang suy nghĩ gì đó?"

Tiết Tĩnh Xu cân nhắc một phen, kể chuyện của người thị vệ bên cạnh An thân vương ra: "Tên thị vệ kia e là cũng biết mình có quan hệ với Liễu Nhi. Thiếp lo lắng… nếu An thân vương cũng biết, vậy có phải sẽ lợi dụng tên thị vệ đó? Mong hoàng thượng đề phòng cẩn thận."

Hoàng đế gật đầu, lại hỏi: "Hoàng hậu có còn điều gì lo lắng không?"

Tiết Tĩnh Xu cũng không muốn giấu giếm hắn, kể đầu đuôi câu chuyện về sự áy náy của mình với Liễu Nhi: "Hoàng thượng có điều không biết, thiếp với Liễu Nhi tuy là chủ tớ… nhưng kì thực như chị em ruột. Từ bảy tuổi đến mười bảy tuổi, thiếp ở am ni cô ngoài thành. Mười năm… những người khác đều dần dần bỏ đi… Chỉ có Liễu Nhi cùng thiếp sống nương tựa lẫn nhau. Thân thể thiếp không tốt, tất cả đều được Liễu Nhi chăm sóc rất nhiều. Thiếp biết, An thân vương phạm vào chuyện không thể tha thứ, chỉ là… khó khăn lắm Liễu Nhi mới biết được đời này còn người thân, không bao lâu lại mất đi… Thiếp… có chút không đành lòng."

Hoàng đế vỗ bàn tay của nàng: "Hoàng hậu đừng quá lo lắng. Dù lão Bát thật sự có lòng mưu phản, thì tổ tông đã có quy củ: đệ tử Chử gia, vĩnh viễn không được giết thân nhân huyết mạch.

Giống như người của Đại hoàng huynh trước đây tự ý hạ độc thái tử, thậm chí là thái tử đã chết, không nói đến việc này là thật hay giả, phụ hoàng cũng không được bắt Đại hoàng huynh đền mạng, mà chỉ có thể đưa hắn đi lưu vong. Ngày sau, nếu ta phải xử lão Bát, thì cũng chiếu theo thông lệ. Nếu chủ mưu còn có thể lưu lại một mạng thì tòng phạm, cùng lắm cũng là giống như chủ tử của bọn hắn, cùng nhau lưu vong."

Tiết Tĩnh Xu thở phào nhẹ nhõm. Tuy đối với vài người, lưu vong không khá hơn tử hình bao nhiêu, nhưng đối với thân nhân của bọn họ mà nói, chỉ cần người còn sống thì vẫn còn có hi vọng. Nếu may mắn được đại xá vẫn có thể gặp lại, so với mãi mãi vĩnh biệt thì tốt hơn nhiều.

Hoàng đế thấy nàng giãn mày thì nói: "Hôm nay hoàng hậu luôn nhắc tới người khác, có biết trong lòng ta không thoải mái không?"

Tiết Tĩnh Xu sửng sốt, quay đầu nhìn lại hắn. Đến giờ nàng đã có khả năng nhìn ra tâm tình hắn thông qua khuôn mặt không mấy biểu tình của hoàng đế.

Giống như lúc này, nàng biết hoàng đế đang giỡn, bởi vậy cũng cười nói: "Ngay cả hai tiểu cô nương ngài cũng muốn ăn dấm chua à?"

Hoàng đế nói: "Hoàng hậu vừa rồi không chỉ nhắc tới hai tiểu cô nương."

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu cười khẽ, "Hoàng thượng thân là vua của một nước, cửu ngũ chí tôn, sao có thể cố tình gây sự như thế? Nếu để thần dân nhìn thấy, không biết sẽ cười thành bộ dáng gì."

Hoàng đế nói: "Vua của một nước cũng là người. Ngôi cửu ngũ cũng chỉ là người thường mà thôi, chẳng lẽ Mạn Mạn không cho ta cáu kỉnh?"

Tiết Tĩnh Xu phối hợp cười nói: "Cho! Cho chứ! Sao lại không cho?"

Hoàng đế hài lòng gật đầu: "Hoàng hậu biết ta không vui rồi đó. Vậy nên nàng cần làm gì đây?"

Tiết Tĩnh Xu nghiêng đầu chớp mắt, "Thiếp bồi thường cho hoàng thượng được không?"

"Vậy là xong rồi sao?"

"Bệ hạ muốn thế nào?"

Hoàng đế nói: "Tất nhiên là muốn Mạn Mạn tự suy nghĩ thì mới có thành ý."

Tiết Tĩnh Xu quay đầu nhìn trên bàn, trong đó có món đậu phụ xào gạch cua hoàng đế thích, nàng liền múc một thìa thả vào đĩa trước mặt hoàng đế. "Hoàng thượng thấy, như vậy có đủ hay không?"

Hoàng đế không nói lời nào, chỉ chỉ vào miệng mình.

Tiết Tĩnh Xu mở to hai mắt hỏi hắn: "Bệ hạ muốn thiếp đút á?"

Hoàng đế thản nhiên gật đầu, "Đúng thế."

Tiết Tĩnh Xu mím môi, nghĩ xem có nên phối hợp với hoàng đế không, nhưng mà, đã đến nước này rồi, theo ý hắn một chút thì có sao đâu?

Nghĩ đến đây, nàng cầm thìa đậu phụ xào gạch cua đưa tới bên miệng hoàng đế.

Hoàng đế lại ngửa ra, nói: "Mạn Mạn nên nói thêm cái gì nữa?"

Đây quả là được voi đòi tiên!

Tiết Tĩnh Xu nhẫn nhịn tính khí, cố nói giọng dịu dàng nhất có thể: "Diệu ca ca, mời há mồm."

Hoàng đế lúc này mới chuẩn bị nhận, nhưng đang định há mồm thì lại dường như nghĩ tới cái gì, lại lùi lại, nói: "Mạn Mạn, dùng miệng đút ta đi."

Rốt cuộc Tiết Tĩnh Xu nhịn không được, khẽ trừng mắt nhìn hắn: "Nếu bệ hạ không ăn thì thiếp mặc kệ."

Hoàng đế thấy vậy đành thỏa hiệp, há mồm muốn ăn.

Nhưng Tiết Tĩnh Xu lại không làm, buông thìa ra, "Diệu ca ca cũng biết có một câu nói, qua thôn thì không còn tiệm nữa. Thiếp mỏi tay, không cử động được, xin mời hoàng thượng tự dùng."

Hoàng đế trừng mắt nhìn cái thìa trên đĩa.

78. Chương 78: Hơi Say

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Đến giữa tháng bảy, thời tiết đã dần chuyển lạnh.

Đám võ tướng hồi kinh báo cáo công tác lần lượt đến sơn trang nghỉ mát, cuộc so tài diễn võ giữa các tướng sĩ được tổ chức ngay trong quân doanh gần hạ cung.

Hoàng đế cùng hoàng hậu nương nương đích thân tới quân doanh xem thi đấu nên khí thế của chư vị tướng sĩ càng dâng cao, tư thế càng thêm oai hùng.

Cuộc so tài được chia làm ba vòng: cưỡi ngựa, bắn cung và đấu võ.

Mặc dù Tiết Tĩnh Xu chỉ là người thường đến xem náo nhiệt nhưng cũng nhìn ra được tướng quân của Đại Diễn đều thật sự có bản lĩnh.

Hai vòng đầu chư vị tướng quân đều khó phân thắng bại, đến giờ chỉ còn lại vòng cuối cùng: đấu võ.

Bởi được thái hoàng thái hậu phó thác nên nàng đặc biệt chú ý vị Tần tướng quân.

Vốn nàng thấy Tần tướng quân dáng người vạm vỡ, cho là kĩ thuật cưỡi ngựa của hắn sẽ hơi kém. Không ngờ không thể trông mặt mà bắt hình dong, động tác và kĩ thuật của Tần tướng quân đều vô cùng thành thạo, bén nhạy, khiến người ta phải nhìn với cặp mặt khác.

Ở đây ngoài đế hậu với các tướng sĩ còn có văn võ bá quan triều đình và họ hàng của hoàng tộc.

Hiện giờ, An thân vương ngồi cách hoàng đế không xa, Tiết Tĩnh Xu thấy thị vệ sau lưng hắn chính là ca ca của Liễu Nhi.

Giờ phút này Liễu Nhi cũng đứng ở sau lưng Tiết Tĩnh Xu nhưng nàng ấy không nhìn nhiều, mắt rũ xuống.

Cuộc đấu trên võ đài vô cùng đặc sắc, nhìn họ vật lộn cũng có thể nhìn ra được tài năng của họ, vốn chẳng thể phân được thắng thua giữa các vị tướng quân, vậy mà bây giờ đã có mấy người bị đánh rơi khỏi võ đài.

Những vị tướng quân đứng trên đài đều võ nghệ bất phàm nên chọn được mấy người giỏi nhất, cuối cùng đến lượt Tần tướng quân đấu.

Tiết Tĩnh Xu trợn tròn mắt nhìn thật cẩn thận, hai vị tướng quân kia đều rất khác nhau, Tần tướng quân làm gì chắc đó, vị khác thì nhanh nhạy linh hoạt, dựa vào kĩ thuật.

Cuối cùng Tần tướng quân nhỉnh hơn một chút nhưng sang trận khác lại bị tướng quân khác đánh bại.

Hơn mười vị tướng quân thay nhau lên đài, cuối cùng trên đài còn một vị chiến thắng. Tiết Tĩnh Xu nghe người khác thông báo, vị tướng quân này họ Lôi.

Tướng mạo của Lôi tướng quân có vài phần đặc biệt, hắn hành lễ với đế hậu nói: "Bệ hạ, nương nương, lúc ty chức ở biên quan từng nghe nói oai danh của thần võ Đại tướng quân, không biết hôm nay ty chức có thể được mở mang tầm mắt không ạ?"

Tiết Tĩnh Xu hơi bất ngờ nhưng nghĩ lại thấy cũng đúng, đều nói văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị (*), chỉ sợ đám võ tướng này đều muốn được so tài cao thấp với người khác.

(*) Văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị: con nhà võ luôn độc tôn xưng hùng, không chịu ai dù kẻ ấy đứng hàng thứ hai sau mình.

Hoàng đế chậm chạp lên tiếng: "Lệ tướng quân đang ở đâu?"

Lời này vừa dứt, cả quân doanh yên tĩnh trong chớp mắt. Rất nhanh sau đó, mọi người thấy một bóng người như chim, bay từ cây đại thụ phía xa tới, vững vàng đứng trên võ đài.

Lệ Đông Quân đến nơi liền quay sang chắp tay với hoàng đế và Tiết Tĩnh Xu, coi như là hành lễ.

Hắn đi đứng như vậy cũng không ai nói gì. Mọi người ở đây đều biết hàm tước thần võ Đại tướng quân là thế nào, không hề giống bọn họ đi lên từ công trạng.

Hoàng đế nói: "Lệ tướng quân, Lôi tướng quân muốn so tài với ngươi, không biết ý ngươi thế nào?"

Lệ Đông Quân nhìn Lôi tướng quân từ trên xuống dưới, lắc đầu nói: "Ngươi không phải đối thủ của ta."

Mặt Lôi tướng quân đỏ bừng, không biết là tức giận hay gì nhưng hắn cũng nghiến răng thừa nhận, vừa rồi khi Lệ Đông Quân rơi xuống, hắn đã biết võ nghệ của hai người không thể so với nhau, "Đúng vậy, tại hạ không phải đối thủ của tướng quân nhưng vẫn muốn được tỷ thí với tướng quân một chút, xin tướng quân thành toàn."

Lệ Đông Quân thấy hắn nghiêm túc như vậy thì nhổ cỏ đuôi chó trong miệng ra, đứng thẳng người nói: "Vậy tới đi."

Hai người đều đáng được xưng cao thủ, lúc hai người đọ sức đều rất khác lúc các tướng quân khác tỷ thí, khiến người xem hoa mắt, trố mắt cảm thán.

Chẳng qua, như lời Lệ Đông Quân nói, Lôi tướng quân không phải đối thủ của hắn, hơn mười hiệp sau, hai người đã phân thắng bại.

Lôi tướng quân lui về phía sau một bước, trong mắt đã không còn sự không phục lúc trước, cam tâm tình nguyện chắp tay thi lễ một cái: "Tại hạ thua."

Lệ Đông Quân thoáng gật đầu, tầm mắt hắn đảo qua sân một lần, dừng lại sau lưng hoàng hậu một cái, sau lưng An thân vương dừng một cái, hừ một tiếng, hóa ra tiểu tử kia là người của An thân vương, lần sau gặp còn phải đánh.

Hoàng đế nói vài câu hình thức rồi bắt đầu ban thưởng.

Sau đó công yến bắt đầu, Tiết Tĩnh Xu không tham gia nên đã trở về hạ cung từ sớm.

Trong tẩm cung, nàng để cung nhân lui ra hết, chỉ giữ lại mình Liễu Nhi, cầm tay nàng ấy, hỏi: "Hôm nay em cũng trông thấy hắn đúng không, lúc nào em muốn gặp hắn cũng có thể bảo ta."

Liễu Nhi móc một tờ giấy từ trong ngực ra, thành thật nói: "Nương nương, lúc nãy có một người đưa tờ giấy này cho em."

Tiết Tĩnh Xu nhận rồi mở ra, trên tờ giấy chỉ có vẻn vẹn mấy chữ: "Bảo Nhi, là muội sao? Ta là ca ca đây."

Nàng ngẩng đầu nhìn Liễu Nhi.

Chẳng biết hốc mắt của Liễu Nhi đã đỏ lên tự lúc nào, nàng dùng ống tay áo lau nước mắt, nức nở nói: "Chính là hắn, chỉ có ca ca mới gọi em như vậy."

Tiết Tĩnh Xu khẽ thở dài, tự cầm khăn lau nước mắt cho nàng: "Liễu Nhi ngốc, em khóc cái gì chứ? Gặp được ca ca thì phải vui mới phải."

Liễu Nhi nức nở nói: "Lúc đầu em vốn cho là mình không nhớ bọn họ nhưng bây giờ mới phát hiện ra là không phải như vậy, cho dù lúc trước bọn họ bỏ rơi em thì em cũng không hận mà còn nhớ họ."

Tiết Tĩnh Xu nói khẽ: "Nếu muốn thì cứ đi gặp một lần. Cha mẹ em đã không còn nữa, chỉ còn một vị ca ca mà thôi, nếu không gặp hắn thì về sau sẽ hối hận đấy."

"Thế nhưng, thế nhưng hắn là người bên cạnh An thân vương, An thân vương lại là đại bại hoại, nương nương người nói xem, ca ca có bại hoại như thế không? Nếu hắn biến thành người xấu em sẽ không gặp hắn nữa."

Tiết Tĩnh Xu khẽ cười, nàng biết, có lẽ trong lòng Liễu Nhi An thân vương rất hư hỏng nhưng để an ủi cô nương ngốc này nàng không ngại nói một hai câu có cánh. Dù sao bây giờ nàng với hoàng đế đều đã có phòng bị, không sợ An thân vương hay người bên cạnh hắn định làm gì.

Nàng nói: "Thực ra bây giờ nghĩ kĩ lại, An thân vương kia cũng chỉ hơi háo sắc chứ chưa từng làm chuyện gì xấu, không phải là người có tội ác tày trời."

Liễu Nhi hít mũi: "Háo sắc cũng đã rất xấu rồi, nếu ca ca học theo hắn thì sao bây giờ? Hắn có định cưới cho em mười tám chị dâu không đây?"

Tiết Tĩnh Xu cười xì một cái: "Di nương thị thiếp trong phủ An thân vương có cộng hết lại cũng không đủ mười tám người, ca ca của em thân là thị vệ sao có thể vượt qua chủ nhân được? Huống hồ cho dù hắn cưới đến mười tám người thì chỉ cần hai bên đều tình nguyện, không bắt buộc người khác thì chúng ta cũng không thể làm gì mà?"

Liễu Nhi nhăn mũi nói: "Không được, nếu hắn thật sự cưới mười tám chị dâu cho em thì em sẽ không để ý đến hắn nữa. Trên đời này có nhiều nam nhân hư hỏng như thế, nếu bệ hạ cũng giống bọn họ thì nương nương làm sao bây giờ?"

Tiết Tĩnh Xu giúp nàng lau nước mắt trên mặt, cười: "Yên tâm đi, bệ hạ sẽ không như vậy đâu, em cũng cần tin tưởng ca ca một chút."

Liễu Nhi từ từ dừng khóc, suy nghĩ một chút lại nói: "Em gặp hắn, nếu như bị người khác nhìn thấy thì có ảnh hưởng không tốt gì tới nương nương không ạ?"

Tiết Tĩnh Xu trả lời: "Không đâu, chờ đến khi em xác định muốn gặp hắn thì ta sẽ giúp em sắp xếp thật tốt, sẽ không để người ngoài nhìn thấy. Hơn nữa cho dù bị người khác bắt gặp thì sao? Ta tin em sẽ không làm chuyện bất lợi cho ta, bệ hạ cũng tin tưởng ta, thế là đủ rồi."

Lúc này Liễu Nhi mới gật đầu, nghiêm túc nói: "Vậy chờ một chút đã, để em viết thư hỏi hắn xem, em có mười tám chị dâu không đã rồi mới quyết định có muốn gặp hay không."

Tiết Tĩnh Xu bật cười nói: "Được được, tùy em."

Đến đêm hoàng đế mới về, Tiết Tĩnh Xu đã lên giường rồi nhưng chưa ngủ.

Lúc hoàng đế bước vào, cả người toàn mùi rượu. Tiết Tĩnh Xu mặc áo khoác đứng dậy, sai người mang canh giải rượu đã được chuẩn bị tốt lên rồi bước lên trước tự mình giúp hoàng đế thay quần áo.

"Chàng uống bao nhiêu?"

Đôi mắt hoàng đế mơ màng, hắn xoa thái dương, nói: "Mỗi người đều cầm một bình rượu, ai cũng rất chân thành, họ mời rượu, không thể không uống."

Tiết Tĩnh Xu hiểu rõ gật đầu, nhận bát canh giải rượu cung nữ đưa tới, đặt vào tay hoàng đế: "Bệ hạ mau uống canh đi, nếu không ngày mai sẽ đau đầu lắm đấy."

Hoàng đế một tay ôm nàng, một tay cầm lấy bát canh, ngồi xuống giường: "Đến hôm nay Mạn Mạn vẫn

không chịu mớm cho ta à?"

Hắn uống rượu nên hơi thở còn nóng hơn ngày thường nhiều, Tiết Tĩnh Xu dựa vào người hắn cảm thấy chẳng khác nào nằm trên một khối sắt vậy.

Hơn nữa… Không biết hoàng đế có phản ứng từ khi nào, phía dưới cứng rắn chống vào người nàng.

Nàng đỏ mặt, dỗi nói: "Chẳng lẽ cả đường hồi cung bệ hạ đều như vậy à?"

Hoàng đế chống người lên, cọ cọ vào trán nàng, cười trầm: "Không cẩn thận uống một chén rượu hươu, Mạn Mạn thứ lỗi."

Tiết Tĩnh Xu thấy hắn như vậy thì biết là hắn hơi say thật, đành cầm thìa, múc một muỗng canh giải rượu, khẽ thổi đưa đến bên miệng hoàng đế: "Bệ hạ mau uống đi."

Hoàng đế cọ cọ vào người nàng, lắc đầu nói: "Mạn Mạn mớm cho ta đi."

Nếu là bình thường Tiết Tĩnh Xu sẽ vứt bát mặc kệ hắn nhưng đêm nay hoàng đế say rượu, càng giày vò người khác hơn mọi khi, cũng càng khiến người ta không nỡ.

Nàng nhìn ra ngoài, thấy các cung nhân đã lui ra từ sớm, liền đỏ mặt, ngậm một ngụm canh giải rượu rồi hai tay khoác lên vai hoàng đế, đưa bờ môi đỏ mọng của mình lên.

Hoàng đế vừa ngậm miệng, bàn tay vừa cởi áo trong ngoài của nàng ra, châm lửa bốn phía.

Tiết Tĩnh Xu vội nói: "Bệ hạ đợi chút, đợi một chút… Uống xong canh đã."

Hoàng đế nhắm mắt làm ngơ, định giả vờ để qua cửa ải.

Tiết Tĩnh Xu dùng sức đẩy hắn ra, nói: "Nếu bệ hạ không uống xong canh thì tối nay cũng đừng ngủ ở chỗ thiếp nữa, tránh cho ngày mai lại oán giận than đau đầu."

Quả nhiên chiêu này có hiệu quả, hoàng đế dừng một chút, miễn cưỡng ngẩng đầu, nhận bát canh kia uống hết rồi hất bát sang một bên, ôm Tiết Tĩnh Xu thả lên giường.

Mặt Tiết Tĩnh Xu đỏ tới mang tai, nhỏ giọng nói: "Bệ hạ nhẹ một chút."

Hoàng đế gật đầu, vuốt bụng nàng: "Trong bụng hoàng hậu có hoàng nhi, vì nó mà Mạn Mạn đã phải cực khổ nhiều, đương nhiên ta sẽ chú ý, không thể để Mạn Mạn khổ thêm."

Tiết Tĩnh Xu vươn tay vòng qua cổ hắn, chôn mặt mình bên cổ hắn, "Không chỉ vì thiếp mà cũng vì bệ hạ, vì con của chúng ta."

Hoàng đế nghiêng đầu ngậm lấy môi nàng, hàm hồ nói: "Đúng vậy, vì Mạn Mạn, vì nàng đã cho ta tất cả."

79. Chương 79: Khó Nhịn

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Hai ngày sau, đột nhiên thái hoàng thái hậu hạ ý chỉ, gả con gái thứ tư của Vĩnh Bình quận chúa cho Tần tướng quân trấn quan Tây Bắc làm vợ, đặc biệt cho phép Tần tướng quân thành hôn xong mang gia quyến đến biên quan.

Ý chỉ vừa được ban xuống, không ít người suy đoán dụng ý của thái hoàng thái hậu.

Có người nghĩ, phải chăng cô nương nhà Vĩnh Bình quận chúa chọc giận thái hoàng thái hậu, bị ghét bỏ nên bà muốn đuổi nàng đi thật xa.

Có người lại nghĩ, vị gấu mù Tần tướng quân này muốn thăng chức nhanh nên mới kết duyên với con gái của hoàng thân.

Người phản ứng kịch liệt nhất chính là Vĩnh Bình quận chúa.

Tiết Tĩnh Xu nghe cung nữ báo lại, thái hoàng thái hậu vừa ra ý chỉ, Vĩnh Bình quận chúa liền vào cung cầu kiến nhưng bị bà chặn ở ngoài cửa.

Quận chúa lại quay sang muốn gặp nàng, Tiết Tĩnh Xu theo ý của thái hoàng thái hậu, lấy lí do thân thể không tiện để từ chối.

Còn có một người phản ứng cũng không nhỏ, chính là vị Tần tướng quân. Nghe nói, lúc hắn tạ ơn hoàng đế còn sững sờ hỏi tại sao tự nhiên lại cho hắn một người vợ.

Tiết Tĩnh Xu buồn cười nhìn tiểu thái giám hoa chân múa tay vui sướng diễn tả lại cảnh tượng lúc đó.

Vĩnh Bình quận chúa thấy cầu kiến mãi mà không được vào cửa, chẳng biết đã hết hi vọng chưa mà hôm sau lại để con gái Thẩm An Thiến vào cung.

Trùng hợp lúc Thẩm An Thiến đến, Tiết Tĩnh Xu cũng đang ở trong cung của thái hoàng thái hậu.

Nếu là nữ tử bình thường biết mình có mối hôn sự như vậy, nhất định sẽ buồn rầu, không buồn ăn uống. Nhưng Thẩm An Thiến lại như giải quyết xong nỗi lòng, sắc mặt tốt hơn trước nhiều, ánh mắt cũng linh động hơn.

Nàng đến trước mặt hai người, trịnh trọng quỳ xuống, cung kính hành lễ: "An Thiến tạ ơn long ân của thái hoàng thái hậu và hoàng hậu."

Thái hoàng thái hậu cho người đỡ nàng lên, ban ghế ngồi rồi nhìn kĩ nàng một lúc, thở dài: "Mẹ con có làm khó con không?"

Thẩm An Thiến khẽ lắc đầu, nói: "Mẹ muốn con tiến cung cầu thái hoàng thái hậu thu hồi ý chỉ. Chỉ một tháng nữa là con phải rời nhà rồi, trong lòng bà đang tức giận, cứ để bà trút giận đi ạ, về sau chỉ sợ muốn cũng không còn cơ hội nữa."

"Đứa ngốc này," Thái hoàng thái hậu nói: "Hay ta hạ ý chỉ khác để con ở trong cung chờ gả đi."

Thẩm An Thiến vội vàng lắc đầu: "Đa tạ thái hoàng thái hậu, nhưng An Thiến không nhận nổi sự yêu thương của người. Huống hồ, thời gian ở bên cạnh người thân cũng không còn nhiều nữa, con muốn thấy họ nhiều hơn."

Thái hoàng thái hậu lắc đầu, "Mẹ con đúng là có phúc mà không biết hưởng, có đứa con gái tốt như vậy mà không biết quý trọng, về sau sẽ phải hối hận thôi."

Thẩm An Thiến cúi đầu không nói gì.

Thái hoàng thái hậu nói chuyện cùng hai người một lúc rồi nói: "Ta mệt rồi, con cùng hoàng hậu đi dạo một chút đi."

"Vâng." Tiết Tĩnh Xu cùng Thẩm An Thiến lui ra.

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu biết rõ thái hoàng thái hậu muốn Thẩm An Thiến đi cùng nàng là để nàng kể về Tần tướng quân, cũng để nàng ấy biết trước mọi chuyện.

Hai người chậm rãi đi vòng theo đường hồ, Thẩm An Thiến khẽ hỏi: "Gần đây người nương nương có tốt không ạ?"

Tiết Tĩnh Xu gật đầu: "Đa tạ lòng quan tâm của ngươi, ta khỏe lắm. Ừm… Vị Tần tướng quân kia, ta đã gặp một lần rồi."

Nàng quay đầu nhìn Thẩm An Thiến, nàng ấy liền cúi đầu nắm chặt khăn tay.

Tiết Tĩnh Xu nói tiếp: “Không biết ngươi có nghe thấy những lời đồn đại về vị Tần tướng quân này không?”

Chẳng biết Thẩm An Thiến nghĩ đến cái gì, khuôn mặt trắng bệch khẽ gật đầu.

Tiết Tĩnh Xu khẽ cười: ”Thái hoàng thái hậu sợ ngươi hiểu lầm nên mới bảo ta nói với ngươi, những tin đồn bên ngoài kia đều có phần không chính xác, cũng có một số là tin đồn thất thiệt người ta đoán bừa.

Tần tướng quân thân hình cao lớn, rất cường tráng, khuôn mặt mặc dù không thể nói là anh tuấn nhưng lại phú quý chính khí. Tính của hắn cũng rất tốt, nghe bệ hạ nói, hắn đối xử với mọi người rất rộng lượng, mặc dù là tướng quân nhưng bị người khác gọi bằng biệt hiệu cũng không hề để ý.

Hơn nữa ngày đấu võ ấy, ta nhìn kỹ thấy tướng quân võ nghệ bất phàm, rất nổi bật trong đám tướng sĩ. Trong nhà hắn không còn trưởng bối, ngươi gả cho hắn sẽ phải đi theo quân. Tuy điều kiện ở Tây Bắc hơi gian khổ nhưng cũng không đến nỗi như người khác nói là phải gặm rễ cỏ ăn vỏ cây, vẫn có ăn có mặc thì không lo.”

Lúc nàng nói, Thẩm An Thiến đứng bên cạnh gật đầu, nghe nàng nói xong thì cảm kích nói: “Tạ ơn nương nương, nô tỳ, nô tỳ không sợ khổ.”

Tiết Tĩnh Xu vỗ tay nàng, cười nói: “Tiểu cô nương xinh đẹp như vậy, ai nỡ để ngươi khổ chứ?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thẩm An Thiến đỏ lên.

Lúc nàng vào cung, bước chân có phần nặng nề nhưng lúc xuất cung, trong lòng lại thấy mong chờ về tương lai phía trước.

Chớp mắt một cái đã đến tháng tám, mùa hạ đã qua và cũng là lúc phải trở về cung.

Mấy ngày này hạ cung vô cùng bận rộn.

Tiết Tĩnh Xu đang có thai nên thái hoàng thái hậu và hoàng đế đều không cho nàng quản nhiều. Nàng chỉ cần ngồi trên ghế chỉ huy phía dưới thu dọn rồi nghe bọn họ báo lại.

Hoàng đế cảm thấy rất tiếc cái ao mới đào ở điện Yên Ba Tống Sảng. Lúc ấy hắn chuẩn bị cùng hoàng hậu nghịch nước mà, ai ngờ vừa đến hạ cung thì hoàng hậu mang thai, ao này chưa hề được sử dụng, xem ra chỉ có thể chờ đến năm sau thôi.

Tiết Tĩnh Xu đoán được ý nghĩ trong lòng hắn thì kéo cánh tay hắn, cười nói: “Bệ hạ có than thở với cái

ao cũng vô dụng, không bằng ra đây xem bản vẽ quần áo của hoàng nhi cùng thiếp này."

Mấy ngày nay trong lúc nàng rảnh rỗi đã gọi tú nương của Thượng y cục đến để học làm quần áo.

Có lẽ nàng có thiên phú nên sau khi làm hỏng hai cuộn tơ lụa thì cuối cùng cũng làm được vài bộ đồ lót cho trẻ con giống y như mẫu.

Nàng tiếp tục học nhiều hơn, bắt chước dân gian thêu trên quần áo của trẻ con mấy hình phúc lộc thọ, ngũ độc (*) để cầu phúc trừ tà.

(*) Ngũ độc gồm bọ cạp, rắn, rết, thạch sùng và cóc.

Hoàng đế cầm mấy bộ đồ lót lên nhìn, mỗi bộ chỉ to hơn bàn tay của hắn một chút.

Trong đầu hắn tưởng tượng đến ngày hoàng nhi mặc những bộ trang phục bé nhỏ như này, bộ dạng tròn tròn đáng yêu, trong lòng cũng hơi chờ mong tiểu tử trong bụng hoàng hậu.

Nhưng hắn lại nghĩ tới một chuyện, nói: "Hoàng hậu còn chưa làm quần áo cho ta bao giờ, vậy mà lần đầu tiên lại dành cho nó."

Tiết Tĩnh Xu đang cầm mấy mẫu thêu khoa chân múa tay, nghe thấy câu này liền cười nói: "Thiếp mới tập làm vài lần, làm sao làm cho bệ hạ mặc được? Huống hồ bệ hạ cao lớn thế, thiếp mà làm hẳn một bộ y phục thì chưa chắc mười ngày nửa tháng đã xong."

Hoàng đế bước đến gần nàng, cùng nàng nhìn mấy mẫu thêu nói: "Ta không ngại đâu, Mạn Mạn làm cho ta một bộ đi."

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu nghĩ, đương nhiên ngươi không ngại vì người làm có phải ngươi đâu.

Hoàng đế thấy nàng không đồng ý thì một tay kéo nàng qua, vuốt ve bụng nàng, nói với cái bụng: "Hoàng nhi, con mau xin mẫu hậu con làm cho phụ hoàng một bộ y phục đi, nếu không phụ hoàng sẽ lấy y phục của con đấy."

Tiết Tĩnh Xu dở khóc dở cười nói, "Câu như vậy mà bệ hạ cũng không biết xấu hổ nói với con, cũng không sợ bị nó chê cười, người làm cha mà lại đi cướp đồ của trẻ con."

Hoàng đế hùng hồn cãi lại: "Lời này của hoàng hậu ngược rồi. Vốn hoàng hậu là của một mình ta, nay trong bụng có em bé, hoàng hậu lại càng quan tâm đến nó hơn ta, là nó cướp đi Mạn Mạn của ta."

Tiết Tĩnh Xu cười lắc đầu, "Bệ hạ đừng quên, đứa con này một nửa là của người. Cho nên tất cả đều do

bệ hạ tự làm ra."

Lời này khiến hoàng đế không nói được gì nhưng sự thật lại đúng là như vậy. Nếu không phải lúc trước hắn muốn ngừng nguyệt sự của hoàng hậu thì hoàng hậu sẽ không mang thai nhanh như vậy, hắn cũng không cần chia sẻ hoàng hậu với một em bé.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cái này rõ ràng là do Trương Chi Khung sai. Lúc trước ông ta không hề nói với hắn sau khi hoàng hậu mang thai sẽ có nhiều cái bất tiện như vậy.

Tiết Tĩnh Xu thấy hắn không có gì để nói thì trong lòng mềm nhũn, nàng tựa vào lòng hắn khẽ cọ cọ, nói: "Nếu bệ hạ thật sự muốn thì thiếp làm cho bệ hạ một cái áo lót trong đi, dù sao cũng là áo mặc bên trong, làm không tốt người khác cũng không nhìn thấy.

Mặt mày hoàng đế hơi giãn ra, cúi đầu hôn lên đỉnh đầu Tiết Tĩnh Xu, "Nếu Mạn Mạn cảm thấy vất vả thì không cần làm đâu."

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu cười thầm, ngoài miệng hắn nói thì hào phóng lắm, nếu nàng không làm cho hắn thật thì thể nào hắn cũng náo loạn một phen.

Nàng đáp lại: "Không khổ, dù sao mấy ngày nay không có việc gì để làm, chỉ cần ngồi chờ về kinh thôi. Trước khi về kinh có lẽ sẽ đủ thời gian để làm cho bệ hạ một bộ. Đúng rồi, trước tiên để thiếp đo người cho bệ hạ đã thì mới biết làm thế nào."

Nàng tìm cái thước từ trong đống đồ thêu, bảo hoàng đế đứng lên, mở hai tay ra, tự mình đo cho hắn.

Do người hoàng đế to lớn mà cánh tay Tiết Tĩnh Xu lại có hạn, lúc đo đạc không thể tránh khỏi việc ma sát vào người nhau. Vì vậy thân thể đẫy đà lần lượt đụng vào người hắn, thỉnh thoảng đụng vào chỗ này một cái, va vào chỗ kia một lần.

Hoàng đế đã nuốt nước bọt vài lần mà Tiết Tĩnh Xu vẫn chưa phát hiện ra.

Đến lúc phải đo ngực hoàng đế, nàng không thể không dang hai tay ra để đo lưng hắn.

Động tác này khiến cả người nàng phải dán chặt vào người hoàng đế, hai miếng thịt mềm trước mặt cũng theo động tác ấy cọ lên cọ xuống.

Rốt cuộc hoàng đế cũng không nhịn được nữa, dang tay ôm nàng, giọng nói hơi khàn: "Mạn Mạn ma sát làm nổi lửa rồi, nên làm gì bây giờ đây?"

Tiết Tĩnh Xu khẽ giật mình, lập tức hiểu ý của hắn, khẽ đẩy hắn một cái, xẵng giọng: "Định lực của bệ hạ không đủ, bây giờ lại còn hỏi thiếp phải làm sao. Trong ao có nhiều nước lạnh lắm, vừa đủ cho bệ hạ dập

lửa đấy."

Hoàng đế hôn lên mặt nàng: "Mạn Mạn nhẫn tâm thật đấy."

Tiết Tĩnh Xu giận dỗi liếc hắn một cái, nói: "Vừa rồi người bắt thiếp làm quần áo cho là bệ hạ, không nhịn được nổi lửa cũng là bệ hạ. Chẳng qua thiếp chỉ đề nghị cho bệ hạ một biện pháp dập lửa mà thôi, nhẫn tâm cái gì chứ?"

Bỗng nhiên hoàng đế nói: "Còn ba ngày nữa."

Tiết Tĩnh Xu không đuổi kịp tần sóng của hắn, hoang mang hỏi: "Ba ngày nữa làm sao cơ?"

Hoàng đế trả lời lại: "Ba ngày nữa, là hoàng nhi trong bụng Mạn Mạn đủ ba tháng. Trương Chi Khung từng nói, sau ba tháng…"

Bất thình lình Tiết Tĩnh Xu thò tay che miệng hắn, mặt đỏ lên: "Trong đầu bệ hạ suy nghĩ cái gì thế? Đếm cái này mỗi ngày để sống à?"

Hoàng đế hôn lên lòng bàn tay nàng, chân thành nói: "Không chỉ cái này, ta còn nghĩ đến khoảng thời gian sau ba tháng, như thế, thời gian mới trôi qua nhanh một chút."

Tiết Tĩnh Xu đẩy hắn ra, nói: "Bệ hạ mau đi vào ao dập lửa đi, đừng có đốt cả điện Yên Ba Tống Sảng của thiếp."

Hoàng đế khẽ nhếch miệng, nghĩ thầm, chốc nữa phải gọi Trương Chi Khung tới, bắt mạch cho hoàng hậu, xác nhận xem có phải sau ba ngày nữa là có thể không, nếu vẫn chưa được thì lão thái y này cũng nên cáo lão hồi hương rồi đấy.

80. Chương 80: Song Thai

Editor: Quansama

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Quả nhiên hoàng đế gọi thái y tới bắt mạch. Sau đó, nhân lúc Tiết Tĩnh Xu nghỉ ngơi, hắn gọi thái y ra viện bên ngoài hỏi vấn đề hắn quan tâm nhất.

Mồ hôi trán ứa ra, Trương thái y chần chờ nói: "Điều này… nếu hoàng thượng muốn chắc chắn… không

bằng đợi thêm vài ngày nữa…”

Hoàng đế nhíu mày, “Ba ngày nữa là ba tháng, vẫn còn không được à?”

Trương thái y cẩn thận nói: “Thai ba tháng… chỉ là dự tính ba tháng; có thể thừa, cũng có thể thiếu. Để đảm bảo chắc chắn, xin bệ hạ hãy chờ thêm vài ngày nữa.”

Hoàng đế mặt không thay đổi, không nói lời nào.

Trương thái y cảm thấy chân mềm oặt. Đại điện rõ ràng rất mát mẻ nhưng sau lưng lại tuôn mồ hôi không ngừng.

Rốt cuộc, hoàng đế cũng nói: “Ngươi nói bao lâu thì được?”

“Chuyện này…” Trương thái y nhìn sắc mặt hoàng thượng, cẩn thận cân nhắc nói: “Nếu thêm được mười ngày thì sẽ ổn nhất.”

Hoàng đế lại trầm mặc một hồi, mới nói: “Trương khanh, nhớ kỹ lời hôm nay ngươi nói. Đừng mười ngày rồi lại mười ngày.”

“Cựu thần không dám.” Trương thái y vội nói.

Hoàng đế khoát tay cho thái y đứng lên. “Chỉ cần hoàng hậu sinh thuận lợi, vị trí Viện sử Thái y viện ngoài Trương khanh ra sẽ không còn ai khác.”

Trương thái y kích động quỳ xuống dập đầu: “Cựu thần nhất định sẽ không làm phụ lòng hoàng thượng và nương nương.”

Hoàng đế gật đầu, cho thái y lui ra.

Hạ cung đã thu thập thỏa đáng để ngày mai hồi kinh.

Tiết Tĩnh Xu đặc biệt hỏi lại Liễu Nhi có muốn gặp mặt ca ca không.

Lần trước Liễu Nhi đã viết thư cho ca ca rồi trình lên cho Tiết Tĩnh Xu xem qua, để nàng sai người giao ra ngoài.

Hôm qua ca ca Liễu Nhi đã hồi âm, Tiết Tĩnh Xu không xem mà đưa thẳng cho Liễu Nhi.

Liễu Nhi nói: “Ca ca bảo huynh ấy vẫn độc thân, không hề bị An thân vương ảnh hưởng.”

Tiết Tĩnh Xu cười hỏi: “Vậy em có định gặp hắn không?”

Liễu Nhi gật đầu, “Em đang định nói với nương nương việc này. Em nghĩ đợi về kinh xong rồi gặp, mấy hôm nay đều bận rộn, cũng không tiện lắm.”

Tiết Tĩnh Xu gật đầu: “Thế cũng được. Mấy ngày này bận rộn quá, đề phòng có người đục nước béo cò, quả thực không dễ sắp xếp cho em gặp mặt. Hồi cung rồi sẽ tiện hơn.”

Liễu Nhi cảm kích nói: “Tạ ơn nương nương.”

Tiết Tĩnh Xu điểm trán Liễu Nhi: “Giữa ta và em còn cần phải nói vậy à?”

Liễu Nhi bụm trán cười.

Tiết Tĩnh Xu cũng cảm thán trong lòng, hoàn cảnh có thể tôi luyện con người. Trước đây nàng với Liễu Nhi đều rất tùy tiện, không câu nệ quan hệ chủ tớ. Vậy mà nay mới vào cung mấy tháng mà hai người đã khách khí như vậy. Liễu Nhi chẳng biết từ lúc nào đã hoàn toàn cởi bỏ dáng dấp trẻ con để trở thành một nữ quan nghiêm khắc cẩn thận.

Lúc về kinh cũng giống như khi lên đường. Đoàn tuần hành hoàng gia vẫn trùng trùng điệp điệp như vậy. Điều bất đồng là vì hoàng hậu có thai nên số người nâng phượng liễn tăng lên gấp bội, ngang ngửa quy cách của hoàng đế và thái hoàng thái hậu.

Về đến hoàng cung, đầu tiên là nghỉ dưỡng một ngày. Sang ngày thứ hai thì có thật nhiều cáo mệnh phu nhân trong kinh vào cung thỉnh an thái hoàng thái hậu và hoàng hậu.

Tiết Tĩnh Xu gặp gỡ cả buổi sáng, ngay cả mẫu thân nàng cũng đến. Đến chiều thì gọi Tiết Tĩnh Uyển vào cung.

Tiết Tĩnh Uyển đến, quy củ hành lễ.

Tiết Tĩnh Xu thấy vậy, cho ngồi, ngạc nhiên hỏi: “Ở nhà học quy củ rồi?”

Tiết Tĩnh Uyển ngồi ngay thẳng như các tiểu thư khác, nghe hỏi thì mặt có vẻ đắng ngắt. “Mẹ nói muội sắp kết hôn rồi, không còn là con nít nữa. Bà mời Lý cô cô, trước đây cũng dạy Tam tỷ đến dạy muội… muội đã bị ăn nhiều thước lắm rồi.”

Tiết Tĩnh Xu nhớ lại Lý cô cô mặt lúc nào cũng nghiêm nghị còn thấy hơi sợ, “Có muốn ta bảo mẹ đổi cô

cô khác cho muội không?"

Tiết Tĩnh Uyển bất đắc dĩ lắc đầu, "Thôi ạ, muội đã quen rồi. Nếu đổi, lại phải đi thích ứng với người ta."

"Cũng phải. Dù sao cũng không lâu nữa muội muội nhà mình sẽ trở thành tân nương nhà người ta rồi."

Tiết Tĩnh Uyển cúi đầu không nói gì.

Tiết Tĩnh Xu lại hỏi: "Hai người gặp mặt rồi sao?"

Nghe vậy, Tiết Tĩnh Uyển có vài phần xấu hổ. Nàng xoắn khăn tay, nhăn nhó nói: "Gặp rồi. Hắn tặng muội một con mèo nhỏ, lông xù, dễ thương lắm, muội gọi nó là Chíp Bông."

Tiết Tĩnh Xu nhìn sắc mặt của muội muội, biết nàng đã động lòng, cười nói: "Gặp là tốt rồi. Miễn cho người nào đó khóc sướt mướt tới tìm ta nói vị hôn phu thích người khác, không thích mình."

Tiết Tĩnh Uyển vội vàng làm nũng nói: "Tam tỷ… tỷ tha cho muội đi!"

Tiết Tĩnh Xu bật cười, cảm khái trong lòng. Nửa năm trước muội muội của nàng còn là một tiểu cô nương gì cũng không hiểu, nay đã phải lập gia đình rồi….

Bỗng nghĩ tới một chuyện, nàng hỏi: "Sáng nay có nhiều người nên ta không tiện hỏi mẹ. Gần đây trong phủ có chuyện gì không?"

Từ lần thái hoàng thái hậu hạ chỉ gả Tiết Tĩnh Viện cho An thân vương làm trắc phi, Đại phòng không thấy có động tĩnh, không biết là thực sự hết hy vọng hay có tính toán khác.

Tiết Tĩnh Uyển nói: "Gần đây Đại nương với Tiết Tĩnh Viện đều khá hiền lành. Muội thấy dường như Tiết Tĩnh Viện đang thật sự chuẩn bị chờ gả nhưng điều kì quái là, chẳng phải nàng ta một lòng muốn làm chính phi sao, sao tự dưng bây giờ lại cam chịu số phận chứ?"

Tiết Tĩnh Xu nghĩ tới mưu đồ của An thân vương, không biết Đại phòng có biết dã tâm của An thân vương hay không? Nhưng bất luận bọn họ biết hay không biết, chỉ cần Tiết Tĩnh Viện gả cho An thân vương thì ngày sau Tiết gia cũng sẽ bị liên lụy.

Mặc dù nàng không có bao nhiêu cảm tình với Tiết gia nhưng nàng cũng không muốn nhìn người thân của mình mang tội danh mưu phản.

Huống hồ, nếu bọn họ bị liên lụy thì nàng cũng không thể chỉ lo cho thân mình. Chỉ có cách duy nhất là tách Đại phòng và Nhị phòng ra.

Nàng nói với Tiết Tĩnh Uyển: “Muội trở về bảo mẹ nói cha, là ý của ta, Tiết gia chúng ta nên ở riêng rồi.”

Tiết Tĩnh Uyển kinh ngạc một thoáng, theo lý mà nói thì ông bà bọn họ vẫn còn, không thể ở riêng, nhưng nàng cũng không hỏi nhiều mà chỉ gật đầu: “Vâng, muội nhớ rồi.”

Chờ đến khi trong cung tạm thời bớt bận một thời gian, Tiết Tĩnh Xu liền sắp xếp cho Liễu Nhi gặp mặt ca ca.

Khi đi thì thấp thỏm, lúc trở về thì đỏ mắt, song trên mặt lại mang theo ý cười.

Liễu Nhi hết sức phấn khởi đưa cho Tiết Tĩnh Xu xem ca ca nàng mang cho nàng một túi đồ ăn nhỏ. Bên trong có mứt quả, kẹo đường, hạt dẻ, hạt thông, và các món ăn vặt khoảng chừng mười loại.

Liễu Nhi cao hứng nói: “Ca ca còn nhớ rõ em khi còn bé thích ăn gì!”

Tiết Tĩnh Xu thấy nàng có phần hoạt bát như trước, trong lòng cũng mừng thay cho nàng.

Liễu Nhi còn nói: “Ca ca nói hắn đang góp tiền mua nhà ở kinh Thành, khi em hai mươi lăm thì đưa em ra ngoài ở cùng. Nhưng mà em nói em muốn ở cùng nương nương.”

Tiết Tĩnh Xu đáp lại: “Nếu có người thích hợp thì không cần đợi đến hai mươi lăm. Ta chỉ hy vọng em thành gia lập thất. Dù là gả cho người, vẫn có thể cùng ta mà. Có thêm người chăm sóc em, chẳng phải vẹn toàn đôi bên à?”

Liễu Nhi cật lực lắc đầu, “Không muốn đâu! Em không gả đâu! Những người đó không thể nào hơn được nương nương; em chỉ muốn ở cùng nương nương thôi.”

Tiết Tĩnh Xu bật cười. Trong lòng nghĩ, tính Liễu Nhi còn trẻ con lắm, mình có thể từ từ lưu ý giúp nàng ấy.

Mười lăm tháng tám, ngày đoàn viên, trong cung không thiết yến mà để các quan ở nhà đoàn tụ với gia đình cùng nhau ngắm trăng.

Tiết Tĩnh Xu, hoàng đế, mấy vị thái phi, cùng thái hoàng thái hậu bái tế Nguyệt Thần, ăn bánh trung thu, cho đến khi thái hoàng thái hậu mệt mỏi mới tự hồi cung.

Trời thu ban đêm hơi lạnh, hoàng đế cùng Tiết Tĩnh Xu cùng đi trên đường, hắn dắt tay nàng đi.

Đến cung Tê Phượng, sau khi rửa mặt xong, hai người chuẩn bị đi ngủ.

Thai nhi trong bụng đã hơn ba tháng, bụng nàng đã hơi nhô lên rồi.

Hoàng đế đặt tay lên bụng nàng.

Tiết Tĩnh Xu kỳ thực có hơi nghi ngờ. Hoàng đế vốn đếm ngày chờ qua ba tháng, nhìn vẻ khó nhịn của hắn, nàng còn tưởng rằng qua ba tháng hắn sẽ thân mật với mình. Nhưng không ngờ nay đã qua mười ngày, hoàng đế vẫn không có động tĩnh gì.

Chẳng qua, nghi hoặc thì nghi hoặc, muốn nàng chủ động thì không bao giờ.

Áo lót hoàng đế mặc ngày hôm nay chính là chiếc áo mà Tiết Tĩnh Xu làm cho hắn, tuy đường may không tính là tỉ mỉ, kiểu dáng cũng không tinh xảo nhưng hắn cực kì yêu thích, ngày nào tắm xong cũng lấy áo mặc.

Tiết Tĩnh Xu thấy hắn thích như vậy thì định thêu xong đồ của hoàng nhi rồi nàng sẽ làm thêm cho hắn một chiếc.

Hoàng đế sờ bụng hoàng hậu đã đủ, giao lưu với hoàng nhi xong, bàn tay liền bắt đầu đi ngao du.

Người Tiết Tĩnh Xu khẽ run lên, ôm cổ hắn, nhỏ giọng hỏi: "Có phải hôm nay bệ hạ muốn…"

Hoàng đế ngậm lấy vành tai nàng, "Trương Chi Khung nói, để chắc chắn hơn thì phải đợi thêm mười ngày. Hôm nay cuối cùng cũng tới rồi."

Tiết Tĩnh Xu sợ ngứa, nghiêng đầu giải cứu vành tai của mình. Nàng chủ động hôn môi hắn, khẽ giọng nói: "Nếu như thế, xin Hoàng thượng thương tiếc."

Hoàng đế trầm thấp đáp lời, đảo khách thành chủ, hôn môi nàng.

***

Đảo mắt đến ngày Tiết Tĩnh Uyển thành thân với Lâm gia Nhị công tử.

Vì được thái hoàng thái hậu tứ hôn, lúc đón dâu hai người đều tự vào cung, chia ra tạ ân thái hoàng thái hậu với hoàng đế.

Tiết Tĩnh Xu ngồi trong cung của thái hoàng thái hậu chờ Tiết Tĩnh Uyển đến. Nhìn nàng mặc hỉ phục đỏ thẫm đi vào, dập đầu, còn không kịp nói mấy câu đã bị hỉ nương đỡ đi.

Thái hoàng thái hậu híp mắt, than thở: "Bọn nhỏ đều trưởng thành hết rồi."

Tiết Tĩnh Xu cũng có vài phần phiền muộn.

Nàng nghĩ nếu mình cũng có một đứa con gái, yêu thương chiều chuộng nuôi lớn thì nhất định giao cho ai cũng không yên lòng.

Vài ngày sau, nàng lại gọi Tiết Tĩnh Uyển vào cung.

Lần trước, Tiết Tĩnh Uyển còn ăn mặc như thiếu nữ, lần này đã là một phụ nhân.

Tiết Tĩnh Xu nhìn kỹ sắc mặt Tĩnh Uyển rồi hỏi vài câu, xác định Lâm gia không tệ mới yên lòng.

Khi lá cây mùa thu rụng, Thẩm An Thiến cũng xuất giá.

Theo lệ nàng cũng vào cung dập đầu với thái hoàng thái hậu và Tiết Tĩnh Xu.

Từ lúc thái hoàng thái hậu tứ hôn tới nàng xuất giá cũng chỉ một tháng. Gấp gáp như vậy là vì Tần tướng quân không rời được biên cương Tây Bắc quá lâu. Sau khi thành thân, Thẩm An Thiến quay về nhà rồi rời kinh ngay lập tức.

Tiết Tĩnh Xu nghe nói, lúc Thẩm An Thiến lại mặt, Vĩnh Bình quận chúa quyết không gặp. Thẩm An Thiến rơi nước mắt, dập đầu ở cửa phủ. Đầu giờ chiều thì theo Tần tướng quân đi Tây Bắc.

Lần từ biệt này không biết lúc nào mới gặp lại.

Vào mùa thu, nàng bỗng nhàn rỗi rất nhiều.

Tiết Tĩnh Xu sinh ra thói quen sáng sớm và chạng vạng thích nằm phơi nắng.

Hoàng đế lúc tới thì thấy bộ dáng lười biếng của nàng.

Hoàng đế tiến lên ôm nàng, để nàng tựa vào người mình, tay cầm bụng nàng rất tự nhiên.

Tiết Tĩnh Xu cũng không mở mắt, lười biếng nói: "Ngày nào bệ hạ cũng vuốt ve như vậy, có thấy gì thay đổi không?"

Hoàng đế nói: "Mỗi lần đều thấy hoàng nhi trưởng thành hơn một ít."

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Nào có rõ ràng như vậy. Thái y nói trước ba tháng, bụng không khác gì người bình thường. Sau ba tháng mới bắt đầu chậm rãi lớn lên. Năm tháng mới lớn nhanh."

Hoàng đế nói: "Mạn Mạn không tin thì tự mình kiểm tra đi, thật sự là ngày nào cũng thấy thay đổi."

Hắn đang nói, bỗng cau mày. "Thái y nói là một thai, chẳng lẽ trong bụng Mạn Mạn thật sự có hai hoàng nhi?"

Tiết Tĩnh Xu mở mắt, cúi đầu nhìn bụng của mình. Nghe hoàng đế nói như thế, nàng cũng thấy quả thực hơi lớn.

Nàng chần chờ nói: "Có phải do mấy ngày nay thiếp ăn nhiều không?"

Hoàng đế nói: "Gọi thái y tới hỏi là biết."

Để chắc chắn, ngoại trừ Trương thái y, hoàng đế còn gọi thêm mấy lão thái y đến.

Mấy thái y lần lượt lên chẩn, hoàng đế cho bọn họ tạm thời không nói kết quả. Sau khi tất cả xem mạch xong, hắn hỏi: "Các khanh thấy thế nào, hoàng hậu mang mấy thai nhi?"

Mấy thái y hai mặt nhìn nhau.

Trương thái y cau mày nhớ lại mạch tượng, rồi bỗng vui vẻ nói: "Hoàng thượng, theo cựu thần thấy, nương nương hẳn là mang song sinh; chỉ là hôm nay thai nhi còn nhỏ, mạch tượng còn yếu, không dễ phát hiện."

Sau đó có hai thái y có cùng kết quả đó. Có hai thái y khác thì bảo chỉ có một.

Hoàng đế lại để bọn họ xem lại. Lần này cả Trương thái y và bốn thái y khác đều kết luận hoàng hậu mang song thai. Chỉ có một vị vẫn không thể xác định.

Trong lòng hoàng đế liền hiểu ra, lệnh cho Thái y viện trở lại thương thảo phương án an thai cho hoàng hậu rồi mới cho bọn họ lui ra.

Cung nhân cung Tê Phượng đều quỳ xuống chúc mừng; hoàng đế ban thưởng, sai Đức Lộc đến cung của thái hoàng thái hậu báo tin vui.

Mọi người đi rồi, Tiết Tĩnh Xu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, ngơ ngác nhìn bụng của mình.

Hoàng đế hứng khởi, đắc ý nói: "Mạn Mạn nghe rõ rồi chứ? Chúng ta chính xác có hai hoàng nhi."

Hắn nhớ lại số con cháu của các triều đại hoàng đế, hình như không có phi tử nào sinh được song sinh. Hắn không khỏi có chút tự đắc. Các vị tổ tiên hậu cung có phồn thịnh thì thế nào? Nhiều người cộng lại cũng không sánh bằng một Mạn Mạn của hắn.

Hắn ôm Tiết Tĩnh Xu, hôn trán nàng. "Mạn Mạn của ta thật lợi hại."

Tiết Tĩnh Xu rốt cuộc có phản ứng, ngơ ngác nhìn hoàng đế: "Hoàng thượng, chúng ta thực sự có hai đứa?"

Hoàng đế gật đầu, "Vô cùng chính xác. Bốn thái y đều chẩn đoán như thế. Nếu Mạn Mạn không tin, ta gọi Phan thần y vào cung chẩn lại."

"Không phải là không tin; chỉ là…"

"Chỉ là cái gì?"

Tiết Tĩnh Xu bỗng xốc chăn lên, đi vào nội điện.

Hoàng đế đuổi theo, chợt nghe hoàng hậu vừa đi vừa lầm bầm: "Lại thêm một hoàng nhi nữa… đồ đạc vốn đang làm đã thiếu, giờ còn phải làm thêm. Vốn định làm thêm cho hoàng thượng một chiếc áo lót, giờ thì e là không có thời gian. Để ở một bên đi, dù sao cũng không cần thiết lắm…"

Hoàng đế: "…"

81. Chương 81: Đau Nhức

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Trong bụng hoàng hậu mang song thai – đây là tin vui đủ để từ trên xuống dưới triều đình vui mừng khôn xiết.

Từ trước đến nay hoàng gia đều lấy việc con nối dõi hưng thịnh làm điềm lành. Vốn hoàng đế đã đăng cơ sáu năm, hậu cung không một bóng người, dưới gối không có con nối dõi khiến rất nhiều triều thần lo lắng.

Thời điểm này, đừng nói là hoàng hậu mang thai, cho dù là một cung nữ xuất thân đê tiện mang long chủng, chỉ sợ bọn hắn đều sẽ để bụng, chứ đừng nói chi là hoàng hậu còn mang thai đôi.

Rất nhiều phu nhân tiến cung chúc mừng.

Lúc Tiết Tĩnh Xu mang thai, ở hạ cung có rất nhiều người muốn tới chúc nàng nhưng thái hoàng thái hậu đã lấy lý do thân thể nàng không tiện nên từ chối. Hôm nay nếu từ chối nữa thì cũng không tốt, vả lại thai vị đã ổn nên dứt khoát tổ chức một buổi tiệc ngắm hoa trong Ngự hoa viên.

Các vị phu nhân ngồi ngay ngắn nhìn hoàng hậu nương nương, trong lòng đều cảm thán.

Nhớ hồi nương nương mới vào cung, lúc mở tiệc đón xuân, trông nương nương còn có chỗ ngây ngô nhưng đã có khí chất lạnh lùng đoan trang, khiến người ta tin phục kinh diễm. Nay khi đã ngồi lâu trên thượng vị, nàng lại thêm vài phần ung dung, mặc dù có thai nhưng khí sắc lại rất tốt, sắc mặt hồng hào mịn màng, làn da sáng bóng, dường như còn xinh đẹp hơn trước nhiều.

Với dung mạo và phong thái này, thảo nào có thể độc sủng không suy, chờ đến khi hoàng hậu sinh hạ thai đôi trong bụng, chỉ sợ về sau sẽ không ai có thể lay chuyển địa vị của nàng.

Lúc mọi người nghĩ đến đây, trên mặt càng thêm cung kính.

Sau khi tan tiệc, Tiết Tĩnh Xu giữ một mình Tần thị lại, cho người hầu hạ lui, hỏi bà: "Lần trước ta đã nói với Uyển Uyển, vụ muốn mẹ nói với cha chuyện ở riêng, không biết mẹ đã nói chưa?"

Tần thị nét mặt hồng hào, con gái quý là hoàng hậu, vô cùng được sủng ái lại có song thai. Hôm nay trong kinh thành, nào có ai có thể diện hơn bà – mẹ của hoàng hậu chứ.

Bà nói: "Thần đã nói qua nhưng bây giờ ông bà nội người còn khỏe mạnh, chỉ sợ tạm thời không thể hoàn thành."

Tiết Tĩnh Xu không nói gì, rồi hỏi một vấn đề không liên quan: "Mẹ cảm thấy, sau khi Tiết Tĩnh Viện gả vào phủ An thân vương sẽ an phận làm trắc phi à?"

Tần thị lập tức lắc đầu: "Chỉ sợ khó lắm."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, còn nói: "Vị Tiếu gia Nhị cô nương kia cũng không phải đèn cạn dầu, chỉ sợ đến lúc đó, hậu viện của phủ An thân vương sẽ bị hai người đó đấu đá đến nỗi tối tăm rối loạn. Nhưng dù sao Tiếu An Minh cũng là An thân vương chính phi, được vào gia phả của hoàng gia. Còn nếu Tiết Tĩnh Viện làm gì mà bị bắt được, Vĩnh Ninh quận chúa với Đoan thái phi nhất định sẽ không bỏ qua, đến lúc đó Tiết phủ chúng ta, thậm chí là ta đều bị liên lụy. Xin mẹ hãy nghĩ thật kĩ về sự thiệt hơn trong mối quan hệ đó. Tiết gia Đại phòng cùng Nhị phòng không thể dính líu tới nhau được."

Tần thị nghe nàng nói xong, mặt mày cũng nghiêm túc hẳn, cẩn thận suy nghĩ một chút, chậm rãi gật đầu, nghiêm mặt nói: "Nương nương nói có lý, chờ đến khi trở về thần sẽ trù tính một phen thật tốt, nhất định sẽ thuyết phục được cha người trước khi Tiết Tĩnh Viện xuất giá ra ở riêng."

Tiết Tĩnh Xu khẽ gật đầu rồi nói thêm với bà vài câu mới để bà xuất cung.

Bụng nàng đã gần năm tháng, lớn hơn không ít so với những người phụ nữ mang thai năm tháng khác, bây giờ đứng thẳng người cũng rất vất vả, cộng thêm thời gian mang thai lười nhác nên càng ngày càng lười nhúc nhích.

Nhưng thái y đã nói, nếu bình thường nàng đi lại ít thì chỉ sợ đến lúc sinh sẽ không tốt.

Hoàng đế nghe xong còn để tâm hơn nàng, mỗi ngày ngoài bữa cơm chiều thường cùng nàng tản bộ thì buổi sáng sau khi hạ triều liền đặc biệt tới cung Tê Phượng, lôi kéo nàng đi vài vòng trong hoa viên.

Mặt khác mỗi ngày nàng còn đến cung của thái hoàng thái hậu hai chuyến.

Vào mùa thu, thân thể thái hoàng thái hậu yếu đi trông thấy. Tiết Tĩnh Xu biết thời khắc này đã đến nên mỗi ngày đều tận lực đến chơi với bà, còn mang quần áo làm cho hoàng nhi đến, quấn quýt lấy thái hoàng thái hậu muốn bà cho ý kiến.

Chạng vạng tối một hôm, hoàng đế vào cung Tê Phượng nhưng lại không thấy hoàng hậu, biết hoàng hậu trong cung của thái hoàng thái hậu nên hắn liền chuyển hướng đến cung Trường Nhạc.

Lúc hắn đến, Tiết Tĩnh Xu đang thảo luận cùng với thái hoàng thái hậu xem trên yếm của em bé nên thêu hình gì.

Hoàng đế thỉnh an thái hoàng thái hậu, thái hoàng thái hậu tựa vào giường, cười ha ha cho hắn đứng lên, lại giả vờ nói: "Hoàng đế tới thật đúng lúc, mau đưa hoàng hậu về đi, nó ầm ĩ chỗ ta từ trưa lận, không cho người khác tí yên tĩnh nào cả."

Tiết Tĩnh Xu tủi thân đáp lại: "Con biết ngay hoàng tổ mẫu bất công mà, bệ hạ đến là người đuổi con đi luôn."

Thái hoàng thái hậu vỗ tay nàng: "Nhóc con không có lương tâm, cho dù là bất công, ta vẫn nghiêng về phía con. Được rồi, bây giờ con đã là phụ nữ mang thai, ngồi chơi với bà già này cả chiều là đủ rồi, mau về nghỉ ngơi đi."

Bấy giờ Tiết Tĩnh Xu mới cười: "Ngày mai con lại đến chơi với hoàng tổ mẫu."

Thái hoàng thái hậu gật đầu, còn dặn dò cung nhân hầu hạ nàng cẩn thận một chút.

Hoàng đế cùng hoàng hậu chậm rãi đi qua Ngự hoa viên, bước qua rừng mận, cây mận ấy đã rụng hết lá.

Tiết Tĩnh Xu đến chỗ đã đánh dấu trên cây, lấy tay đo chiều cao của mình, quay đầu cười với hoàng đế: "Thiếp nghe hoàng tổ mẫu nói, nữ nhân lúc ở cữ có thể cao thêm. Chờ đến độ này sang năm, nhất định thiếp sẽ vượt qua bệ hạ."

Hoàng đế đỡ bụng nàng, gật đầu nói: "Ta mỏi mắt mong chờ."

Tiết Tĩnh Xu bắt đầu nổi tính lười, tựa nửa người lên người hắn, để hắn đỡ bản thân mình đi, "Gần đây có phải thiếp nặng hơn rất nhiều không? Buổi sáng lúc thức dậy đều không thể thấy mũi chân của mình."

Hoàng đế mới đáp lại: "Mạn Mạn không hề nặng tí nào, có phải mệt rồi không? Ta bế nàng về."

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Thái y bảo thiếp phải đi nhiều một chút, chứ không bảo bệ hạ bế thiếp nhiều chút. Hơn nữa, thiếp còn sợ với thân thể này sẽ đè bẹp chàng nữa."

Hoàng đế cúi đầu xuống, ghé sát vào tai nàng, khẽ nói: "Có thể đè bẹp hay không, tối nay Mạn Mạn thử là biết."

Tiết Tĩnh Xu đẩy miệng hắn ra, dỗi nói: "Chẳng đứng đắn gì cả."

Nàng nói xong, tự dưng cảm thấy ngực không thoải mái, hơi giật mình.

Hoàng đế cũng phát hiện ra, hỏi: "Sao thế?"

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu, "Không có gì."

Thực ra ngực nàng hơi căng, lại có chỗ ngứa nhưng chuyện này thật khó nói.

Đêm nay, hai người tựa vào nhau đọc sách.

Tiết Tĩnh Xu nhớ buổi sáng, mẹ sai người vào cung báo tin tức cho mình, về chuyện ở riêng, Tiết lão thái gia với Chu lão thái quân cũng hơi dao động, có lẽ một khoảng thời gian nữa sẽ có thể ở riêng.

Nàng không khỏi nghĩ đến An thân vương không có lòng thần phục, nhỏ giọng hỏi hoàng đế: "Bệ hạ có biết An thân vương mới có hành động gì gần đây không?"

Hoàng đế hôn lên búi tóc nàng, nói: "Việc này Mạn Mạn không cần lo lắng, hướng đi của lão Bát đều nằm trong lòng bàn tay ta. Chẳng qua, ta thấy hắn chẳng nhẫn nại được bao lâu nữa đâu.

Mấy năm trước hắn có thể nhịn bởi dưới gối ta không có con nối dõi, nếu ta xảy ra chuyện, ngôi vị hoàng

đế chắc chắn sẽ là của hắn, vì vậy hắn không hề nóng nảy.

Bây giờ Mạn Mạn có bầu, chờ đến khi hoàng nhi sinh ra, dù thế nào cũng không đến lượt hắn ngồi lên vị trí này. Nếu ta là hắn, chậm nhất là mùa đông sẽ bắt đầu, thời cơ tốt nhất, là khi hoàng tổ mẫu qua đời, đó là lúc hoàng cung không phòng bị nhất, nếu ta có chuyện gì ngoài ý muốn, hắn có thể nói là do hoàng tổ mẫu nên ta quá buồn."

Tiết Tĩnh Xu dù biết hoàng đế đã đề phòng nhưng nghĩ đến có rắn độc đội lốt người đang nhìn chằm chằm vào nàng và hoàng đế thì cũng thấy sợ, rùng mình một cái.

Hoàng đế đắp chăn cho nàng chặt một chút, an ủi: "Mạn Mạn đừng lo lắng, không có chuyện gì đâu."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, chui vào ngực hoàng đế.

Một lát sau, nàng thấy hơi mệt mỏi nên che miệng ngáp một cái.

Hoàng đế liền khép trang sách trên tay lại, ôm nàng ổn định trên giường phượng.

Tiết Tĩnh Xu vừa chạm lưng vào giường liền thiếp đi.

Hoàng đế cũng nằm lên giường cùng nàng, theo thói quen đưa cánh tay ra để nàng gối lên, tay kia khoác lên eo nàng.

Nhưng lúc này lại đưa tay không chính xác, không cẩn thận chạm vào ngực Tiết Tĩnh Xu. Nàng bị đau liền kêu một tiếng, ôm ngực, hơi gồng người lên.

Hoàng đế sững sờ, lập tức căng thẳng hỏi: "Sao vậy? Có phải lỡ đụng vào bụng hoàng hậu không?"

Tiết Tĩnh Xu cắn môi, nhẫn nại nhịn cảm giác đau nhức khó tả này, chờ hết đau mới lắc đầu trả lời: "Không có gì."

Còn lâu hoàng đế mới tin, hắn nhẹ nhàng đỡ nàng nằm xuống, nhớ lại chỗ mình vừa đụng vào, hỏi nàng: "Có phải chỗ này không thoải mái không?"

Tiết Tĩnh Xu thấy hắn đoán đúng, tuy cảm thấy ngượng ngùng nhưng cũng không muốn giấu giếm nữa, khẽ gật đầu, nhỏ giọng nói: "Không biết có chuyện gì xảy ra nữa, mấy hôm nay đều hơi sưng lên, chạm nhẹ một cái cũng thấy đau."

Hoàng đế nhìn chằm chằm vào chỗ hơi nhô lên kia, nửa ngày sau mới đến gần, thò tay cởi đai lưng áo lót nàng ra, "Để ta xem."

Tiết Tĩnh Xu lập tức đè tay hắn lại, cắn môi hỏi: “Bệ hạ có phải thái y đâu, nhìn thì có tác dụng gì?”

Hoàng đế liền nói: “Ta xem trước rồi mai đi hỏi Trương Chi Khung đấy là bệnh gì.”

“Đừng.” Tiết Tĩnh Xu ngượng ngùng nói: “Hay, hay để thiếp đi hỏi hoàng tổ mẫu đi, có lẽ lão nhân gia bà sẽ biết.”

Hoàng đế tránh tay nàng, nói lại: “Vậy cũng để ta xem trước.”

Tiết Tĩnh Xu không lay chuyển được hắn, huống hồ hai ngày nay nàng đã phải chịu đựng đau đớn một mình rồi, trong lòng cũng cảm thấy hơi tủi thân, chỉ muốn được hoàng đế an ủi hai câu, tâm lý từ chối không đủ kiên định, cuối cùng vẫn để hắn cởi áo ra.

Sau khi mang thai, nàng luôn cảm thấy ngực mình bắt đầu to ra, gần đây lại căng ra cảm thấy rất đau đớn, nhũ hoa cũng đỏ ửng lớn hơn một chút, bây giờ dưới ánh nến lại phản chiếu một ít nước trơn bóng.

Hoàng đế dí sát mặt vào, mắt cũng không chớp chăm chú nhìn.

Tiết Tĩnh Xu nhịn xấu hổ hỏi hắn: “Bệ hạ nhìn ra được cái gì thế?”

Hoàng đế thấy có chuyện lạ, nói: “Ta nghe nói, khi nữ tử mang thai, núm vú sẽ tiết ra sữa non. Lúc này ngực hoàng hậu to hơn, chắc chắn bên trong đã đầy nước. Bây giờ hoàng nhi còn chưa ra đời, ta không thể không giúp đỡ hoàng hậu được.”

Hắn vừa nói xong liền cúi đầu tới gần, dụng ý đã quá rõ ràng.

82. Chương 82: Chủ Động

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Bệ hạ lại chọc giận nương nương rồi.

Nhìn bệ hạ ân cần chu đáo với hoàng hậu nương nương còn nương nương lại lạnh mặt, cung nhân trong cung Tê Phượng đều nghĩ như vậy.

Chuyện này thì trước lạ sau quen thôi, nhìn nhiều rồi nên bọn nàng cũng chẳng thấy lạ nữa.

Từ sợ hãi không dám làm gì, nơm nớp lo sợ lạnh người, đến bây giờ các nàng đã có thể mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm không nghe không thấy. Chỉ là không nhịn được có lòng bát quái, không ngừng ngầm suy đoán, lần này bệ hạ lại làm gì?

Tuy mặt Tiết Tĩnh Xu lạnh lùng nhưng viền tai lại đỏ hồng, mắt cũng không dám đối diện với hoàng đế. Nàng còn chưa thoát khỏi tâm tình thẹn thùng với cảm giác dị thường của tối qua.

Hoàng đế là người có hai mặt, nàng biết rõ, cũng đã quen với việc hắn không đứng đắn nhưng hắn lại lần lượt vượt qua điểm giới hạn của nàng, bây giờ lại… thậm chí cả chuyện đó cũng làm…

Trong lòng nàng suy nghĩ, không ngăn được cả người nóng lên, cái nóng còn lan lên cả mặt, nàng đẩy hoàng đế đang đưa trà bánh tới ra, ánh mắt long lanh nước trừng hắn một cái, đứng dậy vào trong điện.

Ngực vẫn còn vương cảm giác sưng tấy tê dại, đặc biệt là hai điểm mảnh mai kia, đêm qua như bị hoàng đế mút đến rách da, rõ ràng đã cầu xin hắn như vậy rồi mà hắn lại càng tệ hại ăn hiếp nàng.

Hoàng đế lấy cớ dò đường hộ hai hoàng nhi nên làm chuyện này với nàng, về sau khi sinh hoàng nhi ra, làm sao nàng còn dám cho bọn nó làm chuyện này nữa chứ?

Hoàng đế phất tay cho cung nhân lui xuống rồi bình tĩnh đi theo nàng.

Tiết Tĩnh Xu giả vờ không phát hiện ra hắn, tay nhặt vải làm quần áo cho em bé trong bụng.

Hoàng đế đi tới sau lưng nàng, thò tay ôm nàng, cúi đầu hôn lên vành tai trắng nõn của nàng.

Tiết Tĩnh Xu khẽ run lên. Từ sau khi mang thai, nàng cảm thấy thân thể mình mẫn cảm hơn trước nhiều, hoàng đế chỉ cần tùy ý đụng chạm vuốt ve đã có thể khiến nàng rùng mình rồi.

Hoàng đế đặt cằm lên vai nàng, cọ vào khuôn mặt trắng nõn của nàng, trầm giọng nói: “Mạn Mạn vẫn không chịu tha thứ cho ta à?”

Tiết Tĩnh Xu khẽ hừ một tiếng, “Lúc bệ hạ nói lời này sao không nghĩ lại những hành động làm với thiếp tối qua chứ?”

Hoàng đế thẳng thắn nói: “Đêm qua là lỗi của ta, nhưng nếu còn có thể làm lại, ta chỉ sợ không thể nhịn được.”

“Chàng…” Tiết Tĩnh Xu chán nản, buông quần áo xuống, quay lại trừng hắn.

Hoàng đế hôn lên đôi môi đỏ mọng hơi sưng của nàng, nói: "Mạn Mạn mê người như thế, lại không hề đề phòng nằm dưới thân ta, bảo ta nhẫn nại thế nào được."

Tiết Tĩnh Xu tức giận hỏi lại: "Thiếp không hề đề phòng bệ hạ vì tin tưởng bệ hạ, ai biết được bệ hạ sẽ làm loại chuyện này?!"

Hoàng đế nói: "Mạn Mạn đúng là nên tức giận, nhưng sai cũng đã sai rồi, cũng phải cho ta một cơ hội đền bù chứ?"

Tiết Tĩnh Xu nhìn hắn một lúc lâu, bỗng trong đầu hiện lên một suy nghĩ, nàng chạm vào môi hoàng đế cắn một cái.

Hoàng đế khẽ kêu lên nhưng cũng không đẩy nàng ra.

Tiết Tĩnh Xu lùi vài bước, nhìn khóe miệng hắn bị mình cắn nên có một vết rách nhỏ, cảm thấy rất đắc ý, lại cảm thấy mình hơi bị trẻ con quá rồi.

Có đôi lúc nàng cảm thấy từ sau khi mang thai đến nay, tính nết nàng thay đổi rất nhiều, đặc biệt là lúc đối mặt với hoàng đế, đã không còn phải suy nghĩ cẩn thận rồi suy tính như trước, càng ngày càng tùy tính.

Hoàng đế sờ khóe miệng, hỏi: "Vậy Mạn Mạn hết giận chưa?"

Tiết Tĩnh Xu khẽ hừ một tiếng, coi như là cam chịu.

Hoàng đế làm nàng đau, nàng cũng trả lễ lại cho hắn.

Vì vậy hoàng đế chấp nhận vết rách trên môi mình, hàng ngày rêu rao khắp nơi, ngay cả đám văn võ trong triều hay cung nhân trong cung đều có dáng vẻ muốn nói lại thôi, ánh mắt rất phức tạp.

Nhưng đây là tiểu tình thú giữa hoàng đế và hoàng hậu, làm gì có người ngoài nào dám lắm mồm đâu?

Qua mấy ngày sau là đại hôn của An thân vương.

Chính phi và trắc phi vào cửa cùng ngày, việc này không phải hiếm thấy nhưng mười mấy năm qua chỉ mới có lần này mà thôi.

Không ít người đều chờ xem náo nhiệt, dù sao chuyện chính phi với trắc phi của An thân vương không hòa thuận ai cũng biết. Hơn nữa nghe nói vị vương gia này dường như lại thích trắc phi hơn chính phi, chỉ là có trở ngại từ trưởng bối nên mới bắt buộc phải lấy biểu muội làm chính phi.

Bọn họ còn nghe nói, hai vị nương nương này cũng không phải đèn đã cạn dầu, có lẽ về sau phủ An thân vương sẽ vô cùng náo nhiệt.

Quả nhiên ngày thứ hai sau đám cưới liền truyền ra tin tức mới từ trong cung.

Đáng nhẽ đêm đại hôn An thân vương phải nghỉ trong viện của chính phi nhưng nửa đêm, tiểu nha hoàn bên người trắc phi lại cầu kiến, nói là nương nương đau bụng quá, xin thân vương qua xem sao.

An thân vương đi chuyến này thì không trở về nữa, trực tiếp nghỉ ở đó. Nghe nói An vương phi tính tình nóng nảy, lập tức ném hết đồ trang trí xuống đất, rồi cầm roi da định đến viện của trắc phi tính sổ, người hầu hạ phải khuyên can mãi mới cản được.

Bấy giờ, Tiết Tĩnh Xu cùng Đoan thái phi đều đang ngồi trong cung của thái hoàng thái hậu, chờ người mới vào cung kính trà.

Nghe xong tin này, lông mày thái hoàng thái hậu liền nhíu lại.

Bà biết thể nào hai nha đầu này cũng sẽ không hòa thuận nhưng không ngờ ngay tối ngày đầu tiên đã náo loạn như thế.

Sắc mặt Đoan thái phi cũng không dễ nhìn, vốn bà đã không thích Tiết Tĩnh Viện, nghe nói ả ta dùng thủ đoạn để nửa đêm gọi con trai qua dỗ dành, trong lòng càng thêm chán ghét khinh thường, nếu không phải có hoàng hậu xuất thân từ Tiết gia ở đây chỉ sợ bà đã lập tức trút hết bất mãn của mình ra khỏi miệng.

Tuy nhiên bà thấy An vương phi biểu hiện cũng không có tác phong tí nào. Đêm thành hôn lại náo loạn lớn như thế, phong thái đoan trang của một vương phi ở đâu mất rồi? Không duyên không cớ khiến người ta chê cười.

Chỉ có Tiết Tĩnh Xu cúi đầu uống trà, khóe miệng vẫn luôn mỉm cười, không lộ ra vẻ mặt gì khác.

Không bao lâu sau An thân vương cùng An vương phi tiến cung. Về phần An vương trắc phi không được coi là con dâu chính thức của hoàng gia nên không có tư cách vào cung kính trà.

Đêm động phòng hoa chúc tối qua của An thân vương vốn phải là đại hỷ sự của cả đời người, hắn được cưới hai thiếu nữ xinh đẹp, quả là song hỷ lâm môn, ấy vậy mà nhìn sắc mặt hắn chẳng giống chút nào. Tiến vào đại điện, thỉnh an với thái hoàng thái hậu, hoàng hậu và Đoan thái phi, từ đầu tới cuối, hai người chẳng trao đổi với nhau câu nào.

Tiểu An Minh vừa oan ức vừa tức giận, nàng nhớ lúc trước Bát biểu ca đối xử với nàng rất tốt, vậy sao bây giờ lại đối xử như thế chứ?

Nàng lại không biết rằng, thứ khiến một nam nhân cảm thấy bức bách khó chịu nhất, chính là phải lấy nữ nhân mà hắn không muốn, đối với hắn là một loại sỉ nhục.

Trước khi kết hôn, trong mắt An thân vương Tiếu An Minh cũng khá xinh đẹp, tính cách cũng đáng yêu, mặc dù có hơi kiêu căng nhưng vẫn có thể cưng chiều. Nhưng sau khi thành thân, với hắn nàng chỉ là một vương phi không vừa ý mà thôi.

Hai người hành lễ xong, rồi kính trà, thái hoàng thái hậu mới ban ghế ngồi cho bọn họ.

Đoan thái phi đã được làm mẹ chồng, hôm nay cho dù là thái hoàng thái hậu cũng sẽ không chiếm lấy tiếng nói của bà, bởi vậy bà mở miệng nói trước: "Hai ngươi đã là vợ chồng, về sau nên tin tưởng lẫn nhau, thương yêu nhau, những chuyện hoang đường kia, đừng để nó xảy ra lần thứ hai nữa."

An thân vương như có như không khẽ gật đầu, miệng nói phải.

Tiếu An Minh cũng gật đầu nhưng lại mang theo vài phần oan ức nói: "Mẫu phi, tối qua…"

Đoan thái phi cắt ngang lời nàng: "Chuyện tối qua ta đã biết rồi. Thì nhi làm không đúng nhưng ngươi thân là vương phi cũng không được thấy cái gì đập cái đó, còn ra thể thống gì nữa?"

Tiếu An Minh nghẹn họng, không cam lòng cúi đầu xuống. Nàng cảm thấy từ sau khi thành thân, không chỉ Bát biểu ca thay đổi mà ngay cả thái phi nương nương luôn hòa ái dễ gần cũng không hiền lành như trước nữa.

Bấy giờ thái hoàng thái hậu mới bắt đầu giảng hòa: "Đoan phi không cần quá nghiêm túc làm gì, đều là trẻ con cả, cãi nhau ầm ĩ thì trẻ con nhà nào chẳng giống, không thể tránh được. Chờ đến khi ba đứa nó được mài giũa là được rồi."

Đoan thái phi thở dài đáp lại: "Thiếp lại hâm mộ thái hoàng thái hậu, có đứa cháu dâu tốt như hoàng hậu."

Tiết Tĩnh Xu khẽ cười, nói: "Đoan mẫu phi nói câu này khiến ta đau lòng đấy, ta là cháu dâu của hoàng tổ mẫu, chẳng lẽ không phải con dâu của mẫu phi sao?"

Thái hoàng thái hậu nghe xong thì cười rộ lên, kéo tay Tiết Tĩnh Xu qua thân thiết vỗ vỗ.

Đoan thái phi cũng cười nhưng không dám đáp lại lời của Tiết Tĩnh Xu. Tuy hoàng đế với hoàng hậu cũng gọi bà một tiếng mẫu phi nhưng bà cũng không dám không lượng sức mình thật sự coi mình là mẹ của hoàng đế, hoàng hậu.

Hai người thân là nhân vật chính thì lại bị quên lãng ở một bên, ba người còn lại thì cứ cười cười nói nói.

An thân vương thì chẳng quan tâm, hắn uống trà nhưng ánh mắt lại không dễ dàng phát hiện nhìn lên phía trên.

Tiếu An Minh thì thầm hận đến nghiến răng.

Chờ đến khi An thân vương với Tiếu An Minh cáo lui, chẳng lâu sau Tiết Tĩnh Xu cũng trở về cung Tê Phượng.

Lúc này đã là giữa trưa, cung nữ lên xin chỉ thị truyền thiện.

Tiết Tĩnh Xu hỏi: "Bệ hạ đã dùng bữa chưa?"

Cung nữ đề phòng nàng hỏi câu này nên đã đi tìm hiểu rõ ràng, bây giờ vội nói: "Chưa ạ, vừa rồi công công của điện Sùng Đức đến truyền lời, nói hôm nay chính vụ bận rộn nên xin nương nương không cần chờ người."

Tiết Tĩnh Xu liền nói: "Bãi giá ngoài đình, bày thiện ở điện Sùng Đức, ta muốn dùng bữa trưa cùng bệ hạ."

Nếu là thời tiên đế, nữ tử của hậu cung muốn ra ngoài đình thì phải xin phép hoàng đế trước. Nhưng đến thời Tiết Tĩnh Xu thì đương nhiên không cần tuân thủ quy củ này.

Cung nhân đã thành thói quen từ lâu nên không hỏi nhiều, vội vàng phân phó phía dưới chuẩn bị.

Hoàng đế vừa buông tấu chương xuống, đang vuốt nhẹ mi tâm thì chợt nghe thấy tiếng hoàng hậu: "Bệ hạ bận rộn chính vụ nhưng cũng không thể chậm trễ việc dùng bữa, nếu không thân thể cũng không chịu nổi."

Hoàng đế lập tức mở mắt ra, đứng dậy ra đón, Tiết Tĩnh Xu tự nhiên vươn tay ra đặt trên tay hắn.

Hoàng đế đỡ nàng lên tấm phản, "Sao hôm nay Mạn Mạn lại rảnh tới tìm ta?"

Tiết Tĩnh Xu tựa vào ngực hắn, nghiêng đầu mỉm cười liếc hắn một cái, "Bệ hạ không có ở đấy, làm sao thiếp ăn một mình được."

Hoàng đế khẽ giật mình, không phải hoàng hậu chưa từng đến tìm hắn nhưng đây là lần đầu tiên nàng chủ động nói lời thân mật như thế.

Hắn hôn lên đỉnh đầu Tiết Tĩnh Xu, không nhịn được hỏi: "Mạn Mạn sao thế?"

Tiết Tĩnh Xu ngửa đầu, hôn lên môi hắn một cái, "Thiếp vui vẻ nên muốn đến tìm bệ hạ, cùng bệ hạ dùng

bữa, muốn hôn bệ hạ, không được sao?"

Hoàng đế lập tức hôn nàng, hai người triền miên hồi lâu mới buông ra, cả hai đều thở dốc.

"Được, Mạn Mạn muốn thế nào cũng được."

83. Chương 83: Thai Máy

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Hai vị nương nương của phủ An thân vương quả là không phụ sự mong đợi của mọi người, liên tiếp làm ra không ít trò khôi hài, thật sự làm cho mọi người trong kinh thành được giải trí một phen.

Hai ngày trước ầm ĩ vô cùng tàn nhẫn, An thân vương phi tự tay tát trắc phi một cái.

Thật trùng hợp là lúc đó trắc phi đang đứng bên cầu thang nên khi nhận được một bàn tay, nàng ta liền ngã xuống, lập tức bị đánh cho ngất xỉu.

Đợi đến khi nàng ta tỉnh lại thì lập tức tìm An thân vương khóc lóc muốn tìm cái chết.

Dù sao An thân vương cũng mềm lòng với nữ nhân, nhìn mỹ nhân yểu điệu khóc đến lê hoa đái vũ trong lòng mình thì cơn giận dữ xông lên, cảm thấy vị chính phi kia không có dáng vẻ nên có, lập tức muốn tìm nàng tính sổ.

Tiểu An Minh nghe được tin liền khóc sướt mướt chạy về nhà mẹ đẻ. Đương nhiên Vĩnh Ninh quận chúa không để con gái phải chịu oan ức nên hai mẹ con lại dẫn nhau vào cung xin thái hoàng thái hậu và Đoan thái phi làm chủ.

Mấy ngày nay thái hoàng thái hậu nghe những chuyện khôi hài của phủ An thân vương đã thấy phiền lắm rồi, dứt khoát hạ ý chỉ cấm túc An thân vương, An vương phi với trắc phi nên bọn họ mới an phận được một thời gian.

Đám cung nhân sợ hoàng hậu nương nương nhàm chán nên đều đem hết những chuyện này kể cho nàng nghe.

Tiết Tĩnh Xu nghĩ, tình cảnh lúc trước của Tiểu An Minh cũng không khác nàng mấy.

An thân vương lấy Tiếu An Mình do Đoan thái phi bắt ép, hoàng đế lấy nàng cũng do thái hoàng thái hậu hạ chỉ.

Hai cuộc hôn nhân đều không theo ý nguyện của người trong cuộc, nhưng kết quả về sau lại hoàn toàn khác nhau.

Mấy hôm nay nàng nghe chuyện khôi hài của phủ An thân vương, không nhịn được nghĩ nếu lúc trước người nàng gả cho là An thân vương thì có lẽ bây giờ cũng sẽ rơi vào tình cảnh của Tiếu An Minh.

Thứ bất đồng chính là, Tiếu An Minh yêu An thân vương, hơn nữa không cam lòng bị nữ tử khác tranh đoạt quyền lợi, còn nếu là nàng, có lẽ sẽ làm theo suy nghĩ lúc trước, không tranh không đoạt, một người một viện, sống lạnh lẽo một mình.

Nhưng ai biết được, hoàng đế trông thì lạnh nhưng tâm lại nóng. Mà vị An thân vương kia, mặt ngoài thì thấy ôn hòa điềm đạm nhưng bên trong lại ác nghiệt như rắn độc.

Mỗi lần so sánh An thân vương với hoàng đế, nàng càng phát hiện ra hoàng đế thật tốt, đáy lòng càng cảm thấy ngọt ngào.

Hoàng đế được hưởng ngon ngọt vài lần liền phát hiện ra một quy luật. Thời điểm An thân vương hết thời gian cấm túc, chẳng biết hắn nghĩ gì trong lòng mà lại đưa cho người ta hai mỹ nhân có ý chúc mừng.

Như thế rất tốt, Tiếu An Minh với Tiết Tĩnh Viện vừa hết bị cấm túc xong, đang định dồn hết sức lực chiến đấu thì phát hiện ra An thân vương đã bị mỹ nhân mới tới chiếm mất.

Vì vậy, phủ An thân vương lại càng náo nhiệt.

Tiết Tĩnh Xu biết là do hoàng đế gây nên thì không biết nói gì cho phải, dở khóc dở cười nói: “Bệ hạ làm như sợ thiên hạ không đủ loạn ý, thiếp chỉ sợ hoàng tổ mẫu sẽ giáo huấn chàng đấy.”

Hoàng đế lại nói: “Ta chỉ thấy lão Bát cưới hai nàng dâu mới lại không vừa ý ai, lo hắn không có người hầu hạ nên mới tặng hắn hai người mà. Đây chỉ là một chút tấm lòng của ta với huynh đệ mà thôi, sao hoàng tổ mẫu lại trách ta được chứ?”

Tiết Tĩnh Xu chọc chọc vào da mặt hắn: “Trên đời này, thứ sắc nhọn nhất nhất định chính là râu của bệ hạ, chỉ có nó mới có thể ương ngạnh chui lên phá da mặt của bệ hạ.”

Hoàng đế bắt lấy tay nàng, gặm đầu ngón tay, từ từ tới gần, giọng nói có phần nguy hiểm, “Râu của ta sắc nhọn thế nào, Mạn Mạn thử một lần là biết.”

Nói xong hắn liền dùng râu cọ cọ vào ngực, vào cổ Tiết Tĩnh Xu.

Tiết Tĩnh Xu sợ bị ngứa, bị hắn nghịch liền đầu hàng ngay tức khắc, thở hồng hộc ôm đầu hắn, cười đến nỗi khóe mắt xuất hiện nước mắt, cầu xin tha thứ không thôi.

Đột nhiên nàng nghĩ đến một vấn đề: "Bệ hạ biết rõ tình cảnh của phủ An thân vương mà lại đưa hai cô nương đến, vậy ngày sau bọn họ phải làm gì bây giờ?"

Hoàng đế hôn lên trán nàng, Mạn Mạn cái gì cũng tốt, chỉ có cái là quá mức lương thiện. Thế gian này có rất nhiều người vì vinh hoa phú quý mà cam nguyện đánh cược một lần, đi hầu hạ An vương so với việc phải ở lại trong cung, đợi đến hai mươi lăm tuổi mới được thả ra thì không biết có bao nhiêu cung nhân muốn.

Hắn chỉ nói: "Mạn Mạn còn có lòng dạ quan tâm đến người khác, xem ra là râu của ta chưa đủ lợi hại." Nói xong liền ôm hoàng hậu xoa bóp một hồi.

Người hầu ngoài điện nghe tiếng cười bên trong thì nghĩ nếu gả cho An thân vương thì sao nhưng ai cũng thầm lắc đầu, cái này gọi là khác người khác mệnh.

Sau lần Tiết Tĩnh Xu sắp xếp cho Liễu Nhi gặp ca ca thì không thấy Liễu Nhi xin nàng cho gặp nữa liền không nhịn được hỏi nguyên nhân.

Liễu Nhi nói: "Dù sao em đã vào cung nên phải tuân thủ quy củ của hoàng cung, lần trước gặp ca ca đã là được nương nương đặc biệt khai ân rồi, về sau nếu muốn gặp thì cũng phải giống những người khác trong cung."

Trong cung có ân điển, cung nhân một năm có thể được gặp người nhà một lần, mỗi lần không quá một canh giờ.

Tiết Tĩnh Xu nghe vậy liền nói: "Em là người bên cạnh ta, đương nhiên không giống bọn họ."

Liễu Nhi ranh mãnh cười, "Thực ra ca ca có trộm đến gặp em vài lần rồi nhưng hắn đều trốn trên nóc nhà không xuất hiện, em cũng không nói chuyện với hắn, như vậy là đủ rồi."

Tiết Tĩnh Xu nghe xong thì nhớ tới người cũng có hành vi khác thường như vậy. Trong lòng liền cảm thán, chẳng biết Liễu Nhi nhà nàng làm gì mà những người bên cạnh đường lớn thì không chịu đi, cứ thích leo lên vách tường trốn trốn tránh tránh.

Không đến hai ngày sau, Liễu Nhi thở hồng hộc từ bên ngoài trở về, nhất thời quên mất không đổi xưng hô, phẫn nộ nói: "Tiểu thư, người nói xem thần võ Đại tướng quân bị làm sao vậy chứ, tự dưng hắn vô duyên vô cớ đánh ca ca em, còn đánh không chỉ một lần nữa! Nếu không phải thấy cục máu ứ đọng trên mặt hắn thì em đã chẳng biết. Tại sao lại có người như vậy chứ? Thật quá đáng!"

Tiết Tĩnh Xu sững sờ, trong đầu đột nhiên xuất hiện vài ý nghĩ, hỏi nàng: "Tướng quân có biết quan hệ

của em với ca ca không?"

Liễu Nhi nhíu mày đáp lại: "Em cũng không biết hắn có biết không, em không nói chuyện nhiều với hắn, sao hắn có thể đánh bậy như vậy chứ?"

Tiết Tĩnh Xu đành phải nói: "Có lẽ hắn thấy ca ca em cứ núp ở nhánh cây trên nóc nhà, tưởng hắn không có ý tốt nên mới ra tay."

Liễu Nhi cũng biết ca ca làm vậy là không hợp quy củ, hai lần đầu nàng phát hiện còn có thể tránh người bảo hắn đừng đến nữa.

Nhưng ca ca lại không nghe, lần nào cũng trốn trốn tránh tránh, cho rằng nàng không phát hiện ra mà nàng cũng chẳng có cách nào, đành mặc kệ hắn không nói chuyện, tránh bị người khác nhìn thấy.

Thế nhưng rõ ràng vị Đại tướng quân kia cũng trốn trên nóc nhà người khác, dựa vào cái gì nghĩ ca ca là người xấu chứ?

Nàng bĩu môi lẩm bẩm: "Chính hắn cũng đi leo cây mà lại không cho người khác làm theo, bá đạo quá thể."

Tiết Tĩnh Xu cũng không nói gì thêm, chỉ an ủi hai câu, cũng may Liễu Nhi giận nhanh mà đi cũng nhanh, bình tĩnh lại rất nhanh.

Đêm đến, Tiết Tĩnh Xu nhắc đến chuyện này với hoàng đế, "Bệ hạ, thiếp có thể cam đoan, ca ca của Liễu Nhi trốn trốn tránh tránh chỉ để được nhìn Liễu Nhi thôi, không có dụng ý gì khác đâu."

Hoàng đế gật đầu, chuyện trên nóc nhà có người hắn đã quen từ lâu, dù sao có nhiều ám vệ ngồi cạnh như thế, tên thị vệ của An thân vương kia là hắn cho phép vào, chứ không thì làm gì có chuyện vào nhiều lần như thế mà không bị phát hiện ra.

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu nghĩ, nhìn biểu hiện của thần võ Đại tướng quân, hiển nhiên là có ý với Liễu Nhi. Nhưng nàng thăm dò Liễu Nhi nhiều lần, biết hiện giờ Liễu Nhi không hề nghĩ đến tình yêu nam nữ, chỉ sợ nàng không hiểu ý của Đại tướng quân chứ đừng nói đến tiếp nhận hắn.

Hôm nay Đại tướng quân đánh ca ca của em ấy, chỉ sợ về sau đường đi sẽ càng gian nan.

Nàng theo thói quen vuốt bụng, bỗng nhiên cả người cứng đờ.

Hoàng đế đang ôm nàng nên lập tức phát hiện ra thay đổi của nàng: "Sao thế?"

Tiết Tĩnh Xu ngơ ngác quay đầu nhìn hắn: "Bệ hạ, hoàng nhi vừa đá thiếp."

Hoàng đế cũng sửng sốt, lập tức trở mình xốc màn lên, ánh nến từ bên ngoài xuyên qua, hắn nhìn bụng Tiết Tĩnh Xu không chớp mắt.

Tiết Tĩnh Xu lại kêu một tiếng.

Hoàng đế thấy bụng nàng vừa động, hỏi vội: "Có đau không?"

Tiết Tĩnh Xu từ từ hồi phục tinh thần, lắc đầu: "Không đau, chỉ là lúc nãy không phòng bị nên bị hù thôi."

Nàng nói xong liền nhìn chằm chằm vào bụng mình, vừa mừng rỡ vừa hiếu kì: "Bệ hạ xem này? Hoàng nhi của chúng ta động đậy được rồi đấy."

Hoàng đế gật gật đầu, trầm mặc không biết đang nghĩ gì. Một lúc sau mới thấy hắn do dự duỗi tay ra, đặt trên bụng Tiết Tĩnh Xu.

Từ khi hoàng hậu có thai, bụng nàng đã được hắn sờ không biết bao nhiêu lần, nhưng đây là lần đầu tiên khẩn trương, chờ mong như vậy.

Hai người cứ ngồi yên không nhúc nhích chờ, chẳng biết qua bao lâu, hoàng đế phát hiện lòng bàn tay mình động một cái, tựa như là bị lửa thiêu, lập tức rụt tay về.

Hắn nhìn Tiết Tĩnh Xu, ngạc nhiên nói: "Mạn Mạn thật lợi hại."

Đã bao giờ Tiết Tĩnh Xu thấy hoàng đế lạ lùng như thế đâu? Tim như tan ra, nàng cầm chặt tay hắn, vừa cười vừa nói: "Nếu không có bệ hạ thì một mình thiếp cũng không thể sinh được hoàng nhi."

Hoàng đế kéo tay nàng đặt lên bụng, đúng lúc này đứa bé trong bụng lại dùng sức đá một cái, Tiết Tĩnh Xu "A" một tiếng.

Hoàng đế vội ôm nàng, "Có phải nàng bị thương không? Sao bọn nó đá nhiều thế, để ta gọi Trương Chi Khung đến."

Tiết Tĩnh Xu ngăn hắn lại, nói: "Lúc trước thiếp đã hỏi hoàng tổ mẫu rồi, khoảng bốn năm tháng, thai nhi trong bụng có động tĩnh là chuyện bình thường, bệ hạ đừng khẩn trương."

Hoàng đế vừa cảm nhận được điều mới lạ nhưng bây giờ không nhịn được nhíu mày: "Nhưng bọn nó cứ đá không ngừng như thế sao Mạn Mạn nghỉ ngơi được?"

Tiết Tĩnh Xu khẽ vuốt bụng mình, cười nói: "Chúng ta buồn ngủ thì có lẽ hoàng nhi cũng buồn ngủ đấy, có lẽ bọn nó mới tỉnh ngủ nên hoạt bát như thế, chờ một lúc nữa là ngủ tiếp thôi."

Lúc nàng nói lời này, chẳng biết hai thai nhi trong bụng có cảm giác được cha mẹ đang ở bên không mà rõ ràng bắt đầu cùng nhau nghịch ngợm.

Tiết Tĩnh Xu khẽ cắn môi nhẫn nhịn, tuy không đau nhưng cảm giác người trong bụng cứ đạp chân đạp tay thế cũng thấy khó chịu.

Hoàng đế thấy vậy, chân mày nhíu càng chặt hơn, bỗng nhiên nói với bụng nàng: "Cứ giày vò mẫu hậu đi, lúc ra phụ hoàng sẽ xử lí các ngươi."

Không biết có trùng hợp đến thế không, hắn vừa nói xong, bụng Tiết Tĩnh Xu an tĩnh trong chớp mắt rồi đấm đá càng thêm kịch liệt.

Nàng thật sự không chịu được, khẽ vỗ hoàng đế: "Bệ hạ đừng nói nữa, thiếp không sao."

Hoàng đế ngừng miệng, nhân lúc hoàng hậu không chú ý, liền không tự nhiên thầm nhủ: "Sao bọn nó lại đánh người nhiều thế chứ? Chẳng giống ta tí nào."

84. Chương 84: Nghịch Ngợm

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Có lẽ là thấy dạo gần đây Tiết Tĩnh Viện ồn ào không chịu nổi nên sau khi nàng ta bị thái hoàng thái hậu cấm túc, Tiết lão thái gia cũng đồng ý ở riêng.

Xưa nay huynh đệ phân gia mà cha mẹ vẫn còn thì sẽ ở cùng con trai trưởng Đại phòng. Mà giờ đây Đại phòng đã bị thái hoàng thái hậu quở mắng, không còn quyền lợi thừa kế tước vị nên người phải chuyển đi tất nhiên là bọn họ.

Về phần Tam phòng, vốn là thứ xuất, mặc kệ hai phòng kia muốn thế nào thì bọn họ cũng muốn được ở riêng.

Chờ đến khi Đại phòng với Tam phòng chuyển đi, Tiết phủ liền yên tĩnh trở lại.

Còn việc chia cụ thể thế nào, Tiết Tĩnh Xu cũng không quan tâm, nàng chỉ cần biết Đại phòng đã phân ra là được rồi.

Về sau cho dù Tiết Tĩnh Viện tiếp tục náo loạn hay An thân vương thật sự mưu phản thì bị liên lụy chỉ có Đại phòng, Nhị phòng bọn họ sẽ không liên quan mấy, hoàng đế cũng không cần khó xử vì nàng.

Nàng khăng khăng muốn Đại phòng với Nhị phòng tách ra, vì nguyên nhân quan trọng nhất là vậy và cũng không cho quan lại có cớ lấy nhà mẹ đẻ hoàng hậu làm hoàng đế khó xử.

Sau khi ở riêng, Tiết Tĩnh Uyển có tiến cung thăm Tiết Tĩnh Xu một lần.

Nàng đã gả vào Lâm gia được hai tháng, cả người béo lên được một vòng, càng lộ vẻ yêu kiều động lòng người.

Tiết Tĩnh Xu nhìn nàng từ trên xuống dưới một lần mới cho ngồi xuống, hỏi thăm: "Muội ở Lâm gia thế nào? Có ai làm khó muội không?"

Tiết Tĩnh Uyển lắc đầu, "Không có, mẹ với đại tẩu đối xử với muội đều rất tốt."

Tiết Tĩnh Xu cười hỏi: "Còn muội phu thì sao? Hắn đối xử với muội có tốt không?"

Tiết Tĩnh Uyển hơi đỏ mặt, "Cũng rất tốt."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, nói: "Lúc trước khi thái hoàng thái hậu đổi muội với Tiết Tĩnh Viện, trong lòng ta còn thở phào nhẹ nhõm. Dòng dõi Lâm gia trong kinh thành tuy không tính là rất tốt nhưng khẩu phần trong nhà lại ít, xưa nay nghe nói Lâm lão phu nhân với Lâm đại nãi nãi tính tình ngay thẳng.

Bình thường muội chịu khó một tí, đi thỉnh an lão phu nhân, trò chuyện với bà ấy nhiều một chút. Sang năm muội phu sẽ tham dự kì thi mùa xuân, muội cũng quan tâm cuộc sống với ăn uống hàng ngày của hắn một chút, có chuyện gì thì cứ nói với hắn, đừng vì một vấn đề nhỏ nhoi mà giận dỗi, biết không?"

Tiết Tĩnh Uyển ngoan ngoãn gật đầu, "Tam tỷ tỷ, muội nhớ rồi."

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Nhưng mà nếu ai can đảm dám làm muội tức giận thì cũng đừng chịu đựng, dù sao muội có ta là tỷ tỷ ruột, bệ hạ là tỷ phu ruột của muội, nếu có ai không có mắt muốn bắt nạt muội thì nhớ hỏi ý kiến của ta trước."

Tiết Tĩnh Uyển mở to hai mắt, sùng bái nhìn nàng: "Tam tỷ tỷ, lúc tỷ nói những lời này, trông ngầu lắm ấy!"

Tiết Tĩnh Xu xẵng giọng: "Lời của ta muội nhớ chưa? Muội là muội muội của hoàng hậu, bị người ta bắt nạt thì đừng có khóc sướt mướt tới tìm ta đấy, có ân oán gì thì giải quyết ngay và luôn, khi nào muội chọc vào đại họa thì hẵng đến tìm ta."

Tiết Tĩnh Uyển liên tục gật đầu, "Muội nhớ rồi, Tam tỷ yên tâm, nhất định muội sẽ không để ai bắt nạt, làm mất mặt mũi của tỷ đâu."

Bấy giờ Tiết Tĩnh Xu mới nhẹ nhàng gật đầu, tay bất giác xoa bụng mình.

Đến hôm nay nàng đã mang thai được hơn năm tháng, bụng lại to hơn các phụ nhân mang sáu bảy tháng, ngồi nhiều cũng thấy hơi mệt.

Tiết Tĩnh Uyển tò mò nhìn bụng nàng, kích động nói: "Tam tỷ tỷ, muội có thể sờ một chút được không? Tỷ yên tâm, muội sẽ nhẹ nhàng thôi."

Tiết Tĩnh Xu cười vẫy tay với muội ấy, "Tới đây, tới chào hỏi cháu ngoại của muội."

Tiết Tĩnh Uyển đi lên trước, cẩn thận nhìn từng li từng tí rồi rụt rè duỗi một tay ra, khẽ sờ bụng nàng một cái rồi lập tức lùi về sau.

Tiết Tĩnh Xu buồn cười nói: "Nó có cắn muội không?"

Tiết Tĩnh Uyển cười hi hi mấy tiếng rồi lại vươn tay ra, muốn sờ một lần nữa. Lần này, tay nàng vừa đụng vào bụng Tiết Tĩnh Xu liền cảm thấy lòng bàn tay bị đá một cái, sợ tới mức khiến nàng vội vàng lùi về sau, nhưng lại không cẩn thận giẫm vào làn váy của mình, lập tức ngã trên mặt đất, kêu la oai oái.

Tiết Tĩnh Xu sửng sốt, vội vàng kêu người đỡ nàng dậy. Mặt đất được trải thảm dày nên nàng cũng không lo Tiết Tĩnh Uyển lắm, chỉ là không nín được cười đau cả bụng.

Tiết Tĩnh Uyển xấu hổ, mặt đỏ mang tai nhưng đôi mắt lại sáng lóng lánh, hết sức ngạc nhiên hỏi: "Tam tỷ tỷ, sao nó có thể chuyển động?"

Tiết Tĩnh Xu vất vả lắm mới nhịn được cười, trả lời nàng: "Hoàng nhi dài người nên duỗi người ấy."

Tiết Tĩnh Uyển không dám sờ nữa, nhưng đôi mắt lại nhìn chằm chằm bụng nàng, mắt tràn đầy sự ngạc nhiên.

Tiết Tĩnh Xu nói: "Không cần ngạc nhiên như thế đâu, chờ đến khi muội mang thai sẽ tự cảm nhận được cảm giác này thôi."

Nghe nàng nhắc đến chuyện này, Tiết Tĩnh Uyển đỏ mặt, nhìn xung quanh một chút, tiến lên hỏi nhỏ bên tai nàng: "Tam tỷ tỷ, chỉ cần làm chuyện ấy là có thể mang thai à?"

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, trêu chọc nói: "Chỉ cần muội với muội phủ ngủ với nhau mỗi ngày, đảm bảo không

đến hai tháng muội sẽ mang bầu."

Tiết Tĩnh Uyển ngượng ngùng cúi đầu, níu lấy khăn tay không nói gì.

Cái chuyện đó, thực ra nàng với hắn làm không được nhiều lắm, vì nàng cảm thấy rất kì quái, có đôi khi hắn tới gần, nàng sẽ né tránh, nếu tránh không thoát mới có thể làm một hai lần.

Vốn nàng còn buồn rầu, không biết phải tâm sự phiền não này với ai. May mà hôm nay Tam tỷ tỷ nói vậy, giống như làm nhiều lần mới có thể có được bảo bảo, vậy lần sau… lần sau khi hắn tới, nàng không tránh là được.

Lá cây dần rụng hết, trận tuyết đầu tiên bắt đầu rơi thì thái hoàng thái hậu cũng ngã bệnh.

Tất cả mọi người đều biết đó là đại nạn, chính bà cũng biết nhưng tất cả mọi người đều ăn ý không đề cập tới.

Tiết Tĩnh Xu vẫn giống như ngày thường, buổi sáng tới thỉnh an bà, ngồi với bà tới trưa, đút thuốc trò chuyện cùng bà, buổi chiều lại cùng hoàng đế tới. Bây giờ thời gian ban ngày nàng ở cung Trường Nhạc còn nhiều hơn cả cung Tê Phượng.

Rất nhiều lần thái hoàng thái hậu đều nhìn bụng nàng ngẩn người.

Đợi bà không chú ý, Tiết Tĩnh Xu liền lặng lẽ quay đầu gạt lệ. Nàng biết thái hoàng thái hậu rất mong hoàng nhi trong bụng nàng chào đời, nhưng có lẽ, bà không đợi được nữa rồi.

Buổi sáng hôm đó, một thái giám từ ngoài đình bỗng đưa một lá thư vào cung, thì ra là của Thẩm An Thiến gửi từ Tây Bắc về.

Tháng chín nàng ấy thành thân, cùng Tần tướng quân đến Tây Bắc, sau khi ổn định thì lập tức gửi cho thái hoàng thái hậu một lá thư, đến khi nhận được đã là tháng mười một rồi.

Thái hoàng thái hậu nhận nhìn thật kĩ rồi mới cười đưa cho Tiết Tĩnh Xu, nói: "Tiểu Tứ là một đứa trẻ ngoan, đi rồi cũng không quên chúng ta."

Tiết Tĩnh Xu đọc thư, Thẩm An Thiến nói đại khái là nàng ấy sống thấy yên ổn lắm, Tây Bắc tốt hơn so với tưởng tượng của nàng ấy nhiều, phủ tướng quân của Tần tướng quân tuy không đẹp như trong kinh thành nhưng rất rộng rãi, tướng quân đối xử với nàng cũng rất tốt.

Trong thư nàng còn nói chờ đến sang năm tướng quân về kinh báo cáo, nàng sẽ về cùng hắn, thăm hỏi sức khỏe của thái hoàng thái hậu và hoàng hậu. Đi cùng thư còn có một rương đặc sản của Tây Bắc.

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Thái hoàng thái hậu rất thương nàng, trong lòng Thẩm cô nương cũng biết mà."

Thái hoàng thái hậu khẽ gật đầu, kéo tay nàng qua vỗ nhè nhẹ, thở dài: "Các con đều phải sống thật tốt, thật tốt… Ta yên tâm rồi."

Hốc mắt Tiết Tĩnh Xu đỏ lên, nàng vội vàng cúi đầu xuống che giấu.

Thân thể thái hoàng thái hậu không tốt, tâm tình của nàng cũng giảm sút, mấy ngày nay chẳng muốn ăn gì nhưng lại bắt bản thân phải ăn hết.

Nàng còn đang mang thai, không thể bị bệnh, để lão nhân gia lo lắng.

Hoàng đế thấy nàng ăn uống vất vả như vậy liền kéo nàng qua nói khẽ: "Mạn Mạn muốn ăn gì thì cứ phân phó Ngự thiện phòng làm. Nếu thật sự không muốn ăn thì thôi, đừng miễn cưỡng bản thân."

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu, mạnh mẽ cười nói: "Không sao đâu, bệ hạ lo lắng quá rồi."

Hoàng đế nói: "Tuổi hoàng tổ mẫu đã cao rồi, bà ở cùng chúng ta lâu như vậy, đã đến lúc để bà nghỉ ngơi, đi cùng hoàng tổ phụ rồi. Mạn Mạn còn có ta mà, đừng đau buồn quá."

Tiết Tĩnh Xu khẽ nức nở: "Hôm nay hoàng tổ mẫu nhìn chằm chằm vào bụng thiếp thật lâu, nhất định là bà muốn thấy hình hài của hoàng nhi, nếu thiếp mang thai sớm hơn thì tốt rồi."

Hoàng đế hôn lên trán nàng, nói: "Chắc Mạn Mạn chưa được nghe chuyện này, lúc trưởng bối trong nhà qua đời mà trong nhà đúng lúc có em bé sinh ra thì đứa bé đó chính là vị trưởng bối kia đầu thai vào. Trời cao cho ta và Mạn Mạn hai đứa, có lẽ hoàng tổ mẫu không nỡ bỏ chúng ta nên về sau vẫn muốn ở bên chúng ta."

Loại chuyện vốn không có căn cứ nhưng giờ phút này Tiết Tĩnh Xu nguyện ý tin tưởng, nàng lau nước mắt, nói: "Bệ hạ nói đúng, thiếp nên vui vẻ mới phải, hoàng tổ mẫu nhìn thấy cũng thích."

Hoàng đế thấy nàng nín thì sờ lên bụng nàng, hỏi: "Hôm nay hoàng nhi có ngoan không?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Ngoan lắm. Bệ hạ, thiếp thấy tuy bọn nhỏ chưa ra đời nhưng cảm giác một đứa thì vô cùng nghịch ngợm còn một đứa lại rất yên tĩnh. Đứa tinh nghịch kia, nhất định là giống bệ hạ."

Hoàng đế lập tức đáp lại: "Ta đâu có nghịch đâu!"

Tiết Tĩnh Xu hỏi lại hắn: "Thường nói con giống cha mẹ, đứa tinh nghịch kia không giống bệ hạ thì chẳng lẽ giống thiếp? Bệ hạ thấy thiếp nghịch lắm ư?"

Hoàng đế nhìn sắc mặt của nàng, thức thời lắc đầu.

"Có thế chứ, nếu như thiếp không nghịch thì chắc chắn đứa bé không giống thiếp mà chỉ có thể giống bệ hạ. Ngày mai thiếp thử đi hỏi hoàng tổ mẫu xem khi còn bé bệ hạ có công trạng gì đặc biệt không." Tiết Tĩnh Xu liếc mắt nhìn hắn.

Trong lòng hoàng đế cố sức nhớ lại mình khi còn bé.

Hắn cảm thấy mình chẳng nghịch tí nào.

Trèo cây đào trứng chim, xuống nước hái hoa sen, trốn trong núi giả dọa cung nữ thái giám, cắt bộ quần áo mẫu phi thích nhất làm áo choàng cho cún con, rắc muối lên bánh ngọt bắt tiểu thái giám ăn hết, vân vân và vân vân...

Đấy chẳng phải chuyện mà nam tử bình thường hay làm à? Sao có thể gọi là nghịch ngợm chứ? Hắn là đứa bé ngoan mà!

85. Chương 85: Đông Chí

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Qua vài ngày nữa là đông chí, bỗng nhiên hai ngày nay tinh thần của thái hoàng thái hậu tốt hơn một chút, huyết sắc trên mặt cũng nhiều hơn.

Tiết Tĩnh Xu không muốn suy nghĩ nhiều, tin tưởng bà bắt đầu có chuyển biến tốt đẹp.

Thái hoàng thái hậu bảo trong cung đã lâu không náo nhiệt nên thừa dịp đông chí, gọi các vương gia, công chúa trong kinh vào cung, tổ chức một bữa tiệc nhỏ.

Ngoài trời tuyết đã rơi mấy ngày nay, nhưng bên trong điện lại vô cùng ấm áp.

Tiết Tĩnh Xu cùng hoàng đế một trái một phải ngồi bên cạnh thái hoàng thái hậu, phía dưới là An thân vương, Mẫn thân vương, An Dương trưởng công chúa cùng với gia quyến của họ.

Tiểu An Minh với Tiết Tĩnh Viện cũng tới, còn các cơ thiếp khác của An thân vương thì không có tư cách xuất hiện ở đây.

Lúc trước thái hoàng thái hậu cấm túc ba người bọn họ vốn muốn bọn họ an phận một chút, nhưng hoàng đế lại ban hai mỹ nhân nên An vương phủ càng náo nhiệt hơn trước.

Hôm nay Tiếu An Minh với Tiết Tĩnh Viện ngồi trong điện còn miễn cưỡng duy trì hòa bình, chỉ có ánh mắt của hai người vẫn không ngừng cắn giết nhau.

An thân vương ngồi giữa hai người, dường như không hề phát hiện ra cơn bão tố giữa hai mỹ nhân mà hắn cứ bình thản uống chén rượu nhỏ, thỉnh thoảng lại nói vài câu trêu chọc thái hoàng thái hậu cùng Đoan thái phi vui vẻ.

Lúc trước khi vừa kết hôn, An thân vương còn sủng ái Tiết Tĩnh Viện một chút, ít nhất là hơn Tiếu An Minh nhiều. Vậy mà từ khi trong phủ có hai tiểu yêu tinh kia, An thân vương hoàn toàn bị câu hồn, lúc nào cũng là bộ dáng ôn hòa, khi trước một tháng nghỉ trong phòng nàng ta mười ngày, nay được bốn năm ngày đã coi như là hiếm có rồi.

Nàng ta không oán hận An thân vương mà oán hận Tiết Tĩnh Xu. Chẳng phải do quà tặng hai mỹ nhân của hoàng đế ư, vô duyên vô cớ gì mà hoàng đế lại nghĩ đến tặng mỹ nhân chứ? Nhất định là do tỷ tỷ tốt của nàng ta ngăn cản không muốn ả được sủng ái, không muốn ả được sống tốt rồi.

Ả chỉ muốn xé nát chiếc khăn trong tay thành từng mảnh nhỏ, nhưng rồi lại lén giấu đi nhìn lên trên. Ả trông thấy dáng vẻ ung dung quý phái của Tiết Tĩnh Xu thì trong lòng lại càng tức giận hơn nữa.

Cứ chờ đi, để xem ai là người cười cuối cùng!

Ánh mắt dời xuống dưới, nhìn cái bụng nhô lên của Tiết Tĩnh Xu, ả ta rũ mắt, sờ bụng mình, trong đầu hiện lên rất nhiều suy nghĩ, bỗng nhiên bịt miệng, làm bộ dạng nôn ọe.

Thái hoàng thái hậu đang nói cười cùng Tiết Tĩnh Xu, chợt nghe thấy âm thanh không khỏe liền nhíu mày nhìn sang: "An vương trắc phi đây là thế nào?"

Tiết Tĩnh Viện nôn ọe một tiếng, rồi mới cuống quýt đứng dậy, quỳ xuống giữa đại điện, kinh hoàng nói: "Bẩm thái hoàng thái hậu, thiếp cũng không biết tại sao, vừa rồi đột nhiên cảm thấy tức ngực nên nhất thời thất nghi, xin thái hoàng thái hậu thứ tội."

Lông mày Đoan thái phi khẽ động, vội hỏi: "Hôm nay ngươi mới thấy tức ngực hay mấy hôm trước đã bị rồi?"

Tiết Tĩnh Viện nói: "Mấy ngày nay thiếp đều cảm thấy không thoải mái, tưởng là bệnh vặt nên không để tâm, không ngờ lại bị thất nghi trên điện."

Đoan thái phi nhìn về phía thái hoàng thái hậu, mặt đã có phần vui mừng, "Lão tổ tông, người nói có phải trắc phi…"

Thái hoàng thái hậu chậm rãi gật đầu, nói: "Cứ gọi thái y đến trước đi."

Thái giám vội vàng tới Thái y viện gọi người. Người trong điện thấy vậy thì trong lòng cũng đoán được vài phần, ánh mắt nhìn Tiết Tĩnh Viện cũng khác đi.

Không ngờ, trắc phi của An vương lại mang bầu trước chính phi, chỉ là không biết trong bụng nàng ta là con trai hay con gái. Nếu là con trai thì về sau An vương phủ lại càng có nhiều trò hay rồi.

An thân vương liền đứng dậy, tự mình đỡ Tiết Tĩnh Viện ngồi xuống. Lần đầu tiên trong đêm nay hắn nhìn thẳng Tiết Tĩnh Viện, nàng ta e lệ đỏ mặt, rũ mắt xuống.

Tiếu An Minh thấy thế thì dữ tợn cắn chặt răng. Mẹ nàng Vĩnh Ninh quận chúa phải ra hiệu thì mới khiến nàng dằn xuống được.

Thái y tới rất nhanh, tất cả mọi người trong đại điện đều chăm chú nhìn hắn chẩn đoán.

Chỉ có trong lòng Tiết Tĩnh Viện hiểu rõ. Ả ta đã biết mình mang thai từ sớm, lúc nguyệt sự không tới nàng ta đã lấy cớ về nhà mẹ đẻ rồi trộm gọi đại phu tới xem qua. Nếu không dám chắc thì sao ả dám để lộ ra ở đây chứ? Nàng ta đã nhịn rất lâu và hạ quyết tâm chơi trội ngày hôm nay rồi.

Quả nhiên thái y chẩn ra nàng ta có thai.

Trong điện truyền tới rất nhiều lời chúc mừng, người vui vẻ nhất nhất định là An thân vương và Đoan thái phi. Đặc biệt là Đoan thái phi, lúc trước bà không hề thích trắc phi nhưng hôm nay biết trong bụng nàng có tôn nhi của mình thì nhìn nàng thấy thuận mắt hơn trước nhiều.

Thái hoàng thái hậu cũng rất vui vẻ, thưởng cho Tiết Tĩnh Viện không ít đồ.

Tiếu An Minh càng tức giận không thôi nhưng nàng vẫn phải giả bộ vui vẻ, thậm chí đi chúc mừng Tiết Tĩnh Viện.

Tiết Tĩnh Viện hưởng thụ cái nhìn chăm chú của mọi người cùng sự quan tâm thân mật của An vương, trong lòng liền nghĩ, thứ ả muốn, nhất định ả sẽ có được.

Không lâu sau mọi người tản đi, Tiết Tĩnh Xu cùng hoàng đế đưa thái hoàng thái hậu về cung Trường Nhạc. Thái hoàng thái hậu ngủ rồi hai người họ mới rời đi.

Bước ra khỏi cửa cung, Tiết Tĩnh Xu bỗng quay đầu nhìn lại. Chẳng hiểu sao trong lòng nàng thấy hơi bất an.

Hoàng đế cũng dừng lại, hỏi: “Sao thế?”

Tiết Tĩnh Xu khẽ lắc đầu.

Hoàng đế cầm chặt tay nàng, đỡ nàng ngồi lên kiệu.

Gió lạnh bên ngoài tàn sát tứ phương, cũng may vòng ôm của hoàng đế vẫn ấm áp như ngày nào.

Tiết Tĩnh Xu ôm lại hắn, khẽ nói: “Bệ hạ còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không, cũng là bầu trời tuyết thế này, hoàng tổ mẫu muốn bệ hạ đưa thiếp xuất cung, bệ hạ đưa cho thiếp một cành hồng mai.”

Hoàng đế gật đầu, “Nhớ chứ.”

Bức tranh kia dường như vẫn còn ở trước mắt, Tiết Tĩnh Xu khẽ cong khóe miệng: “Sao tự dưng lúc đó bệ hạ lại đưa cho thiếp cành hoa đó? Thiếp quay về nghĩ hồi lâu, có phải lúc đấy bệ hạ vì lòng của hoàng tổ mẫu không?”

Hoàng đế trung thực thừa nhận, “Một nửa.”

Tiết Tĩnh Xu hỏi thêm: “Thế một nửa còn lại là gì?”

Hoàng đế quàng chiếc khăn lông hồ ly chặt hơn cho Tiết Tĩnh Xu, nói: “Hồng mai rất tương xứng với nàng.”

Hắn nhớ thời điểm lần đầu tiên hắn gặp Mạn Mạn, Mạn Mạn mặc chiếc áo choàng thuần khiết như cáo trắng, lúc đó hắn cảm thấy, chỉ cần trong tay Mạn Mạn cầm một cành hồng mai thì đó chính là bức phong cảnh tuyệt đẹp trong ngày đông rồi.

Tiết Tĩnh Xu nhẹ nhàng vuốt bụng cười.

Thời gian trôi thật nhanh, một năm trước cũng là lúc tuyết đang rơi, nàng vội vàng từ am ni cô ngoài thành trở về vào cung, nhìn thấy người quan trọng nhất của cuộc đời.

Khi đó sao nàng có thể ngờ, người mặt lạnh trước mặt lại sắm một vai trò vô cùng quan trọng trong cuộc đời của nàng chứ.

Kiệu đến cung Tê Phượng, hoàng đế đỡ nàng xuống.

Bụng nàng đã hơn sáu tháng, thân thể ngày càng nặng hơn, đôi khi nàng tắm rửa nhìn cái bụng to như vậy

cũng cảm thấy hơi quái dị.

Nhưng chỉ cần rảnh rỗi là hoàng đế lại ôm nàng, tay kia thuần thục vuốt ve bụng nàng, không hề để ý chút gì.

Vừa rồi ở bữa tiệc kia hai người đều không ăn được bao nhiêu nên bây giờ liền gọi phòng bếp nhỏ mang mấy món lên.

Bây giờ sức ăn của Tiết Tĩnh Xu đã nhiều hơn lúc mới vào cung không ít, tất nhiên vẫn không thể sánh với hoàng đế.

Hoàng đế để nàng ăn xong mới quét sạch chỗ còn lại.

Ăn xong bữa khuya, hai người rửa mặt đi ngủ.

Tiết Tĩnh Xu tựa vào ngực hoàng đế, trong đầu không ngừng nghĩ đến những chuyện trước kia, chợt phát hiện đã lâu lắm rồi bệnh mất ngủ của hoàng đế không tái phát. Mà mấy cái huân hương kia, từ sau khi nàng mang thai đều không hề dùng, hoàng đế lại không có biểu hiện gì gọi là không khỏe.

"Đang nghĩ gì thế?" Hoàng đế hỏi nàng.

Tiết Tĩnh Xu liền nói phát hiện của mình cho hắn nghe.

Hoàng đế khẽ cong miệng, hỏi: "Bây giờ Mạn Mạn mới phát hiện ra à?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Lúc trước bệ hạ không ngủ được cũng nhắm mắt, bây giờ ngủ được rồi cũng nhắm mắt, thiếp không phát hiện ra chẳng phải điều bình thường à?"

Hoàng đế gật gật đầu: "Mạn Mạn nói đều đúng."

Tiết Tĩnh Xu nhìn hắn một cái: "Lời này của bệ hạ chẳng phải ý là cho dù thiếp không đúng thì người cũng nhường cho thiếp, đúng không?"

Hoàng đế lại gật đầu: "Mạn Mạn nói lại đúng rồi."

Tiết Tĩnh Xu liền đánh nhẹ hắn, cười nói: "Bệ hạ thử trêu thiếp đi xem nào."

Hoàng đế bắt lấy tay nàng hôn một cái, "Đã lâu lắm rồi không nghe Mạn Mạn gọi ta là Diệu ca ca rồi, thử gọi một tiếng cho ta nghe đi."

Tay nàng bị hắn bắt lấy cũng không rút về, thuận thế sờ cằm hoàng đế: “Bệ hạ sắp làm phụ hoàng rồi mà còn không biết xấu hổ bảo thiếp gọi ca ca? Nếu con mà nghe thấy sẽ bị chê cười đấy.”

Hoàng đế nói: “Bọn nó mà dám cười thì ta sẽ tét mông bọn nó.”

Tiết Tĩnh Xu nghe thấy hắn muốn đánh con thì ngẩng đầu cắn cằm hắn một cái: “Bệ hạ mà đánh bọn nó, thiếp sẽ đánh bệ hạ.”

Lực của nàng rất nhẹ, như gãi ngứa vậy, hoàng đế sờ cằm, âm u thở dài một hơi, “Địa vị của ta ở trong lòng Mạn Mạn càng ngày càng thụt lùi rồi.”

Tiết Tĩnh Xu cười nói: “Bệ hạ cũng ngày càng không có dáng vẻ của bệ hạ rồi. Hôm nay vẫn còn muốn tranh giành với bọn nhỏ, chờ đến khi bọn nó lớn lên, nhất định thiếp sẽ kể cho bọn nó nghe, để bọn nó biết là phụ hoàng trông thì nghiêm chỉnh nhưng đằng sau thì chẳng đứng đắn tí nào.”

“Ồ? Nếu Mạn Mạn đã cho là ta không đứng đắn thì ta cũng nên thể hiện cho Mạn Mạn xem chứ nhỉ? Không lại phụ lòng kì vọng của nàng.”

Nói xong hắn liền xòe tay ra cù Tiết Tĩnh Xu.

Tiết Tĩnh Xu trốn tránh nhưng không thể trốn khỏi ngực của hắn, đành chịu thua xin tha thứ.

Hai người nghịch một hồi, bỗng ngoài điện truyền vào tiếng động.

Hoàng đế vừa nhấc màn lên liền nhìn thấy Đức công công vừa lăn vừa bò chạy vào, nước mắt rơi ào ào, run rẩy quỳ xuống, khóc không thành tiếng, “Bệ hạ, nương nương, thái hoàng thái hậu… quy thiên rồi.”

86. Chương 86: Trời Đông Giá Rét

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Tuyết rơi suốt cả đêm, cả tòa hoàng thành như biến thành một thế giới màu trắng. Tuyết bay đầy trời kết hợp với gió rét thổi trong không gian tựa như đang kể lại câu chuyện buồn của đầu đông.

Các vương tử hoàng tôn quỳ đầy trong linh đường, ngoài điện các văn võ bá quan nằm sấp, tiếng khóc nỉ non với tiếng kêu rên như sóng triều, hết đợt này đến đợt khác.

Hai người đế hậu mặc bộ đồ tang thô ráp quỳ dẫn đầu.

Hốc mắt Tiết Tĩnh Xu sưng đỏ, khuôn mặt trắng bệch, nước mắt cứ rơi xuống, lần lượt bỏ từng tờ tiền vàng mã vào chậu than.

Hoàng đế chết lặng quỳ một bên không nhúc nhích.

Thái hoàng thái hậu hoăng thệ, theo tổ chế bãi triều năm ngày, bách quan khóc than, giữ linh cữu lại bốn mươi chín ngày.

Hôm nay đã là ngày thứ hai.

Tiết Tĩnh Xu hoảng hốt, quỳ không vững, đột nhiên nghiêng sang một bên.

Liễu Nhi cúi đầu quỳ bên cạnh, thấy hành động khác lạ của nàng thì hô một tiếng, vừa quỳ vừa đi lên đỡ lấy nàng, "Nương nương, người sao vậy?"

Tiết Tĩnh Xu nắm lấy tay của nàng ấy để giữ vững người, khẽ lắc đầu, giọng khàn khàn nói: "Ta không sao."

Hoàng đế nghe thấy động tĩnh thì tỉnh hồn lại, quay đầu nhìn nàng, nói câu đầu tiên trong hai ngày nay, "Đỡ hoàng hậu về cung nghỉ ngơi."

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu nguầy nguậy, khàn giọng bảo: "Ta ở cùng bệ hạ với thái hoàng thái hậu."

Liễu Nhi lo lắng nhìn bụng nàng: "Nhưng nương nương, thân thể của người…"

Tiết Tĩnh Xu cúi đầu, vuốt ve bụng: "Nhất định hoàng tổ mẫu cũng muốn nhìn thấy con nhiều một chút, để bọn nó cùng ta trông coi tằng tổ mẫu đi."

Hoàng đế không nhúc nhích nhìn chằm chằm nàng, đột nhiên đứng lên. Hắn đã quỳ hai ngày nên lúc đứng lên lảo đảo suýt không đứng vững, Đức Lộc vội bước lên đỡ hắn.

Hoàng đế ổn định trong chốc lát rồi đẩy tay Đức Lộc ra, đi đến trước mắt Tiết Tĩnh Xu, cúi người ôm nàng lên, chậm rãi ra khỏi linh đường.

Tiết Tĩnh Xu ôm cổ hoàng đế không nói gì.

Không phải là nàng không quý trọng mình để bản thân mạo hiểm, biểu hiện lần này của hoàng đế thật sự

khiến nàng sợ hãi.

Nàng biết hoàng đế rất kính trọng thái hoàng thái hậu, tuy trước đây hắn từng tự an ủi mình, nói ai cũng sẽ chết, không cần quá đau buồn vì thái hoàng thái hậu rời đi. Nhưng đến khi lão nhân gia thật sự rời đi, hoàng đế bày tỏ sự đau thương sâu nặng hơn bất kì ai.

Hắn quỳ ở đó hai ngày hai đêm, không nói một lời, một hạt gạo cũng chưa từng ăn, một giọt nước chưa từng vào miệng. Cho dù là ai khuyên bảo, hắn đều không có phản ứng.

Tiết Tĩnh Xu không còn biện pháp nào khác, chỉ đành đánh cược một lần. Đánh cược sức nặng của nàng và con trong lòng hoàng đế, đánh cược xem hắn có nỡ để nàng và hắn quỳ ở đấy nữa không, dùng cách này để ép hoàng đế đứng dậy nghỉ ngơi một chút.

Bên ngoài gió thổi ác liệt, đồ tang mỏng manh không chống được gió tuyết xâm nhập. Đức công công vội vàng dâng lên chiếc áo choàng lông cáo.

Hoàng đế che kín cho Tiết Tĩnh Xu còn mình thì không nhận bất cứ quần áo giữ ấm nào.

Tiết Tĩnh Xu thấy thế liền giang hai tay, mở rộng áo choàng, gắng hết sức ôm hoàng đế.

Gió tuyết bao trùm hoàng thành, trông càng quạnh quẹ tiêu điều.

Ngự liễn đưa hai người về cung Tê Phượng, cung nhân ở lại trực dâng trà gừng lên.

Tiết Tĩnh Xu nhận lấy, đưa tới trước mặt hoàng đế, lo lắng nói: “Bệ hạ mau uống một chút đi.”

Hoàng đế nhìn nàng, một lúc sau mới mở miệng nói: “Ta không sao, Mạn Mạn đừng lo lắng.”

Tiết Tĩnh Xu không nói gì, chỉ cố chấp cầm cốc trà gừng trước mặt hắn.

Hoàng đế đành phải nhận lấy.

Tiết Tĩnh Xu nhìn hắn uống xong liền gọi người mang bữa trưa lên. Nàng để các cung nhân lui ra hết, tự mình gắp thức ăn cho hoàng đế.

Đã hai ngày nay hoàng đế không ăn gì nên thức ăn trước mặt đều là đồ ăn mềm dễ tiêu hóa.

Hoàng đế kéo nàng ngồi xuống cùng ăn chung.

Tiết Tĩnh Xu cũng không từ chối, thực ra nàng chẳng muốn ăn gì nhưng vì đứa con trong bụng nên không dám tùy hứng, miễn cưỡng ăn một ít.

Ăn trưa xong, hoàng đế lại ôm nàng vào trong điện.

Tiết Tĩnh Xu nói: "Bệ hạ mau thả thiếp xuống đi."

"Đừng nhúc nhích, trên đầu gối của Mạn Mạn có vết thương, để ta nhìn xem." Hoàng đế đặt nàng trên giường êm, cởi tất và giày ra, xắn ống quần nàng lên.

Quả nhiên trên đầu gối trắng như tuyết của Tiết Tĩnh Xu xuất hiện hai vết tím bầm đã biến thành màu đen, đó là thành quả của hai ngày quỳ.

Hoàng đế nhìn thật kĩ, đứng dậy tìm thuốc mỡ trong tủ, cẩn thận từng li từng tí bôi cho nàng.

Tiết Tĩnh Xu cắn môi chịu đựng.

Hoàng đế nói: "Là ta không đúng, ta không nên bắt Mạn Mạn chịu tội như thế."

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu, "Không liên quan đến bệ hạ mà, do thân thể thiếp quá mảnh mai. Có phải trên đầu gối bệ hạ cũng có cục máu ứ đọng không? Để thiếp thoa thuốc cho chàng."

Hoàng đế đặt thuốc mỡ sang một bên, ôm nàng lên gường, "Không cần, ta da dày thịt béo, không đáng lo."

Tiết Tĩnh Xu vuốt ve cánh tay cường tráng của hắn, lẳng lặng dựa vào lồng ngực của hắn, hai người đều không nói gì.

Ngoài phòng gió tuyết rít gào, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng khóc mơ hồ.

Yêu không tiếng động, đau không nước mắt.

Từ lúc thái hoàng thái hậu qua đời, Tiết Tĩnh Xu không hề thấy hoàng đế rơi một giọt nước mắt nào. Nhưng nàng biết, lòng hắn đau lắm, không hề ít hơn những người khóc gào ngoài kia tí nào.

Nàng run rẩy hít một hơi thật sâu, nuốt nước mắt đang chực rơi xuống về.

"Bệ hạ, bệ hạ…" Nàng nỉ non trong ngực hoàng đế.

Hoàng đế không nói gì, chỉ dùng sức ôm nàng chặt thêm.

Tiết Tĩnh Xu dùng đầu cọ vào cằm hoàng đế, nhỏ giọng nói: "Bệ hạ nói gì với thiếp đi."

"Nói gì?"

"Cái gì cũng được." Chỉ cần có thể tạm thời kéo hoàng đế ra khỏi vực sâu thì nói gì cũng được.

Hoàng đế ôm Tiết Tĩnh Xu, đầu óc mù mịt đột nhiên xuất hiện rất nhiều chuyện từ trước tới giờ, vui vẻ, đau thương, phẫn nộ, tuyệt vọng.

Hắn chậm rãi kể, mọi việc từ lúc hắn bắt đầu biết nhớ, ba tuổi, năm tuổi, tám tuổi, mười tuổi…

Hoàng tử hoàng nữ Đại Diễn đều được mẹ đẻ nuôi dưỡng, từ lúc Lệ phi – mẹ đẻ hắn thịnh sủng, đến lúc thất sủng rồi khi phải vào lãnh cung, đãi ngộ của hoàng đế – Lục hoàng tử lúc bấy giờ cũng thấp dần. Từ được mọi người cung phụng đến bị coi thường, bị người ta bắt nạt, về sau cho đến khi thái hoàng thái hậu thương tiếc hoàng tôn tầm thường thì cuộc sống của hắn mới bắt đầu tốt đẹp trở lại.

Hắn kể lại những chuyện bản thân đã trải qua, ngữ khí bình thản mà lạnh nhạt, dường như chỉ là một người đứng xem, chỉ có một dao động duy nhất là khi hắn nói bản thân phát hiện, Lệ phi thông gian với người khác.

Tiết Tĩnh Xu cả kinh trợn mặt. Nàng không thể nào tưởng tượng được lúc còn nhỏ hoàng đế trốn trong núi giả, trơ mắt nhìn mẫu thân của mình quấn lấy một người đàn ông lạ lẫm.

Có lẽ từ lúc đó, hoàng đế trở nên không thích thân thiết với người khác, bất kể là nam hay nữ.

Nhưng chuyện của Lệ phi – mẫu thân hắn không chỉ có vậy.

Hoàng đế nặng nề nói: "Về sau khi bà mang thai con của người đàn ông kia, ta thấy bà dịu dàng nói chuyện với bụng.

Nhưng gã đàn ông kia lại vô cùng hèn nhát, hắn sợ, dám làm không dám nhận, một lần nữa bỏ rơi bà. Cũng giống như khi trước không giữ lời đưa bà cao chạy xa bay, khiến bà không thể không vào cung.

Hắn lừa bà uống thuốc sảy thai. Từ sau đó, lúc nào thần chí của bà cũng mơ hồ, chăm chăm ở trong điện tìm con. Đêm trăng tròn hôm đó, ta thấy bà đang đứng cạnh giếng, bà cười cười với ta rồi nhảy xuống."

Nói đến đây, hắn dừng một lâu rồi mới chậm rãi nói tiếp. "… Ta nhìn thấy nhưng không giữ bà lại."

Tiết Tĩnh Xu khiếp sợ không nói được gì, chỉ có thể ôm chặt hoàng đế.

"Mỗi lần trời tối, ta đều mơ thấy tình cảnh khi đó. Một lần rồi một lần bà ở trước mặt ta, cười rồi thả mình nhảy xuống nhưng lần nào ta cũng không giữ bà. Mạn Mạn, nàng nói xem có phải là xấu xa lắm không?" Hoàng đế khẽ hỏi nàng.

Tiết Tĩnh Xu dùng sức lắc đầu, nức nở nói: "Không, không đâu…"

Hoàng đế nâng cằm nàng lên, dịu dàng lau nước mắt trên mặt nàng: "Đừng khóc, Mạn Mạn đừng khóc. Đó đã là chuyện trước kia, từ khi có Mạn Mạn, ta đã không còn mơ đến giấc mộng đó nữa."

Hắn cúi đầu hôn lên bờ môi run rẩy của Tiết Tĩnh Xu, thấp giọng nói: "Đừng rời bỏ ta."

Tiết Tĩnh Xu khóc thút thít: "Không bao giờ, thiếp vĩnh viễn sẽ không rời bỏ bệ hạ, sẽ không bỏ Diệu ca ca của thiếp."

Hoàng đế cầm chặt tay nàng, mười ngón tay của hai người đan xen, lẳng lặng ôm nhau.

Gió lớn làm rơi một mảnh ngói, ngói lưu ly rơi xuống nền cẩm thạch, vang lên tiếng đổ vỡ.

Bên ngoài vang lên tiếng quét dọn rất nhanh, có lẽ có cung nhân đang dọn rồi.

Hoàng đế lại hôn lên búi tóc của Tiết Tĩnh Xu, bỗng nhiên nói: "Lão Bát ra tay rồi."

Tiết Tĩnh Xu lập tức ngẩng đầu nhìn hắn.

"Chén canh vừa rồi đã bị động tay vào." Hoàng đế bình thản nói ra, Tiết Tĩnh Xu nghe được lại sợ hết hồn hết vía.

Bát canh trên bàn lúc vừa rồi là thứ duy nhất hoàng đế không cho nàng ăn, nàng sợ tới mức muốn gọi thái y.

Hoàng đế ngăn nàng lại, lắc đầu nói tiếp: "Mạn Mạn đừng lo lắng, tất cả đã nằm trong lòng bàn tay của ta. Ta đã uống thuốc giải Phan thần y mang tới từ sớm. Để bắt được toàn bộ người sau lưng hắn, chúng ta cần tương kế tựu kế."

Tiết Tĩnh Xu cố giữ bình tĩnh, hỏi: "Thiếp có thể làm gì cho bệ hạ?"

Hoàng đế vuốt má nàng, nói: "Mười ngày tới ta sẽ hôn mê không tỉnh. Sân khấu đã được dựng xong, những

người muốn diễn hí khúc sẽ tự xuất hiện, từng người từng người xuất hiện. Thứ Mạn Mạn cần làm là bảo vệ mình và con trong bụng thật tốt, chờ ta tỉnh lại."

Tiết Tĩnh Xu hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng gật đầu, "Được, thiếp ở đây chờ Diệu ca ca."

Trong linh đường, đế hậu cùng nhau rời đi nhưng khi quay lại thì chỉ còn một mình hoàng hậu.

Lúc này mọi người vẫn chưa nghi ngờ gì, hoàng đế đã quỳ trước quan tài thái hoàng thái hậu hai ngày hai đêm, đây là điều mọi người rõ như ban ngày. Bây giờ hoàng đế không quỳ được, đi nghỉ ngơi trước, đó cũng là điều bình thường.

Chỉ có An thân vương ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm bóng dáng người quỳ đầu tiên với người bên cạnh nàng, ánh mắt không rõ, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Ngày thứ hai vẫn không thấy hoàng đế xuất hiện.

Trong bách quan đã có một vài tiếng xì xào bàn tán.

An thân vương tiến lên một bước hỏi: "Hoàng tẩu, sao không thấy hoàng huynh đâu?"

Tiết Tĩnh Xu bình tĩnh trả lời: "Mấy ngày nay bệ hạ đau thương quá độ nên bây giờ đang ở trong cung của ta tĩnh dưỡng. Thân vương có dị nghị gì không?"

"Tiểu vương không dám." An thân vương cúi đầu lui ra nhưng trong lòng hắn đang nghĩ gì thì không thể biết được.

Tiết Tĩnh Xu cũng không thèm liếc hắn thêm một cái, thẳng lưng quỳ trên bồ đoàn.

Cũng may hậu sự của thái hoàng thái hậu đã có trưởng bối đức cao vọng trọng trong tộc chủ trì, hoàng đế không có ở đây cũng không bị chậm trễ gì.

Đến ngày thứ ba, hoàng đế vẫn không xuất hiện.

Mọi người đều nhìn ra dưới biểu hiện trầm ổn của hoàng hậu dường như có vài phần lo lắng. Vì vậy âm thanh bàn luận càng to hơn, tựa hồ có khuynh hướng nói thẳng ra trước mặt.

Những điều này đều nằm trong dự liệu của Tiết Tĩnh Xu.

Ngày đó khi hoàng đế nói hắn sẽ mê man, trong lòng nàng đã suy nghĩ bản thân sẽ xuất hiện trước mặt các

quan bá với thái độ thế nào rồi.

Ngay từ đầu, nàng đã chuẩn bị làm dáng vẻ hoảng hốt lo sợ. Đây cũng là thái độ bình thường, tự dưng hoàng đế mê man, hoàng hậu không biết chuyện đương nhiên chỉ có thể kinh hoàng. Nhưng về sau nàng suy nghĩ lại, hoàng đế từng nói An thân vương rất đa nghi, vả lại giỏi ngụy trang. Nếu nàng biểu hiện vô cùng kinh hoàng, có khi còn khiến hắn hoài nghi phản ứng của nàng là thật hay giả.

Bởi vậy nàng muốn làm vẻ bình tĩnh, làm một hoàng hậu có ý đồ che giấu chân tướng. Nàng càng bình tĩnh, với tính đa nghi của An thân vương thì hắn sẽ càng cho rằng hoàng đế đã gặp chuyện không may, độc kế của hắn đã có hiệu quả, chỉ có như vậy thì hắn mới có thể không chờ được mà làm hành động tiếp theo.

Quả nhiên, sau khi liên tục hai ngày hoàng đế không xuất hiện, Lễ bộ Thượng thư là ngoại tổ phụ của An thân vương cầm đầu đám quan văn bắt đầu chất vấn an nguy của hoàng đế.

Tiết Tĩnh Xu liên tiếp không trả lời được, không còn cách nào khác đành nói hoàng đế ngủ mê không tỉnh, hơn nữa thái y cũng phải bó tay.

Bách quan liền hỗn loạn một hai ngày rồi dần chia thành các phe, ai cũng có mục đích của riêng mình, ai cũng có quyền lợi của riêng mình, có người thì quan tâm tìm thầy thuốc mong hoàng đế sớm tỉnh lại. Có người thì tính toán hoàng đế đã ngủ mê không tỉnh thì chuyện triều chính phải xử lý thế nào?

Tiết Tĩnh Xu gọi thần y Phan Tế vào trong cung.

Thần y bày tỏ, hoàng đế với thái hoàng thái hậu bà cháu tình thâm, không chịu nổi đả kích thái hoàng thái hậu mất đi nên chỉ sợ sẽ ngủ mãi không tỉnh.

Sau khi bách quan biết được tin thì quan tâm đến một vấn đề nhiều hơn trước một chút, dần dần có một nhóm người muốn đưa An thân vương lên tạm quản lý triều chính.

Tiết Tĩnh Xu lạnh nhạt quan sát hết thảy, lúc không cần túc trực bên linh cữu của thái hoàng thái hậu thì nàng chỉ ngồi yên trong cung Tê Phượng, canh giữ bên người hoàng đế, lặng yên sắm vai một hoàng hậu mờ mịt bất lực.

Bách quan khóc đủ năm ngày thì tự mình tản đi, người trong linh đường ngày càng ít, không ngừng có người cáo bệnh, đến ngày thứ mười thì chỉ còn lại Tiết Tĩnh Xu với Mẫn thân vương.

Tiết Tĩnh Xu nhìn chàng thiếu niên sắc mặt tái nhợt kia, nhẹ giọng khuyên hắn quay về nghỉ ngơi.

Khuyên mấy lần thì Mẫn thân vương mới chịu cáo lui, trước khi rời đi, hắn muốn nói lại thôi, cuối cùng hạ quyết tâm, nhỏ giọng nói: “Hoàng tẩu phải bảo trọng thân thể, cẩn thận Bát ca.” Nói xong câu này, hắn vội vàng lui xuống.

Tiết Tĩnh Xu bảo Liễu Nhi đưa mình vào thiên điện nghỉ ngơi.

Mấy ngày nay An thân vương càng hăng hái, đã không còn che đậy được dã tâm của mình nữa.

Tuy hắn chưa đồng ý đề nghị tạm quản lí triều chính của lũ triều thần nhưng ai có lòng đều có thể nhìn ra hắn rõ ràng muốn nhận lắm nhưng còn giả vờ từ chối, chỉ để lấy cái danh hiền đức mà thôi, chỉ sợ triều thần mời thêm lần nữa là hắn đồng ý ngay.

Liễu Nhi không biết chân tướng nên sau lưng nàng còn khóc mấy lần nhưng trước mặt Tiết Tĩnh Xu nàng ấy không dám biểu lộ ra cái gì vì sợ nàng lo lắng.

Nàng ấy đỡ Tiết Tĩnh Xu ngồi xuống rồi mang nước canh làm ấm dạ dày lên cho nàng.

Tiết Tĩnh Xu uống được hai ngụm thì bỏ xuống.

Liễu Nhi đỏ vành mắt nức nở nói: "Nương nương, coi như là vì hoàng tử trong bụng, người hãy dùng nhiều một chút đi."

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu: "Ta không đói bụng."

Liễu Nhi còn muốn khuyên nữa thì bên ngoài bỗng truyền đến tiếng bước chân, rồi rèm cửa độn bông của thiên điện được kéo ra, An thân vương cùng thị vệ của hắn đi vào.

Thị vệ kia đứng sau lưng An vương ngẩng thẳng đầu nhìn về phía Liễu Nhi.

Liễu Nhi nhìn sang chỗ khác, không để ý tới hắn.

An thân vương đến trước mặt Tiết Tĩnh Xu, chắp tay thi lễ một cái: "Tiểu vương bái kiến hoàng tẩu."

Tiết Tĩnh Xu không hề để ý tới.

An thân vương cũng không quan tâm, mắt hắn nhìn chằm chằm vào mặt nàng.

Đến khi Tiết Tĩnh Xu nhíu mày, hắn mới lên tiếng: "Gần đây hoàng tẩu gầy không ít, thật sự khiến người khác đau lòng."

Tiết Tĩnh Xu không vui nói: "Việc này không liên quan đến An vương, An vương quá phận rồi đấy."

An thân vương cười cười, "Bây giờ hoàng huynh đã ngủ mãi không tỉnh, thay hắn quản lí triều chính, chăm sóc hoàng tẩu đều là trách nhiệm của ta, sao lại không có quan hệ với ta chứ? Hoàng tẩu xinh đẹp như vậy, cho dù là người có tâm địa sắt đá cũng không nỡ để nàng tiều tụy thế."

"An vương xin tự trọng." Tiết Tĩnh Xu lạnh lùng nói.

An thân vương nghe xong, chẳng những không thu liễm mà lại càng làm càn vươn tay ra định đụng vào nàng.

Liễu Nhi thấy vậy liền xông lên trước, đẩy tay hắn ra, hung dữ nhìn hắn.

An thân vương không phòng bị, lùi ra sau hai ba bước mới đứng vững, ngẩng đầu lên đang định nổi giận thì thấy đôi mắt hạnh của tiểu mỹ nhân thì hỏa khí tỏa ra, nhíu mày cười nói: "Không hổ là người bên cạnh hoàng tẩu. Chỉ là một nha hoàn mà cũng nóng bỏng xinh đẹp như thế."

Hắn gật đầu, định bắt lấy Liễu Nhi.

Thị vệ phía sau hắn bỗng tiến lên một bước, ngăn trước mặt hắn, trầm giọng nói: "Vương gia."

An thân vương ngừng tay, dường như nhớ ra cái gì, hơi tiếc nuối nói: "Ta nhớ ra rồi, nha đầu này chính là người mà người vừa ý, mà thôi, ta không tranh giành với ngươi."

Hắn nói xong liền chuyển hướng sang Tiết Tĩnh Xu.

Bỗng Tiết Tĩnh Xu đứng lên, nói: "Mong An vương còn nhớ đây là linh đường của hoàng tổ mẫu, bà đang nhìn chằm chằm vào từng hành động của An vương đấy. Nếu không muốn lão nhân gia bà dưới cửu tuyền được an bình thì vương gia cứ tiếp tục đi."

Nàng chưa nói xong, đột nhiên An vương cảm thấy bốn phía trở nên âm u lạnh lẽo, sau lưng có một luồng gió lạnh thổi qua.

Đều nói không làm việc trái với lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa. Nhưng hiển nhiên An vương không phải loại người đó, trong lòng có quỷ nên nhìn cái gì cũng cảm thấy có quỷ.

Đúng lúc có gió lạnh thổi qua, bên tai dường như có ai đang thấp giọng nức nở, nghe như thái hoàng thái hậu đang thì thào, càng khiến hắn lạnh lưng.

Hắn không tự giác lùi một bước, lại nhìn Tiết Tĩnh Xu một cái, không cam lòng lui ra.

Thấy hắn rời đi, Tiết Tĩnh Xu mới nhăn mày, vuốt ve bụng. Mấy ngày nay đều túc trực bên linh cữu của

thái hoàng thái hậu, nàng vô cùng mệt nhọc, hôm nay bụng lại không thoải mái.

Liễu Nhi bước lên phía trước đỡ nàng, xoa khóe mắt, mang theo giọng mũi nói: "Nương nương, em đưa người về cung nghỉ ngơi."

Tiết Tĩnh Xu vỗ tay nàng: "Vừa rồi em bị uất ức rồi. Em đừng lo lắng, hôm nay sẽ là ngày cuối cùng ta ở cùng hoàng tổ mẫu, mai ta sẽ ngây ngốc trong cung không ra ngoài đâu."

Cho dù An thân vương gan lớn hơn nữa thì cũng phải e ngại quan Ngự sử, bây giờ hắn còn chưa có can đảm tự tiện xông vào hậu cung đâu, nàng ở trong cung Tê Phượng là khá an toàn rồi.

Liễu Nhi gật đầu, thấy lò sưởi bát bảo trong tay nàng không có than thì cầm lên chuẩn bị đến phòng bên đổi cái khác.

Nàng vừa bước ra khỏi điển liền nghe thấy có người gọi nàng, quay đầu nhìn lại, chính là ca ca Liễu Nghị của nàng.

Nghĩ tới hành động mấy ngày nay của An thân vương, rồi chuyện vừa rồi trong điện, nàng lườm Liễu Nghị một cái, quay đầu định đi tiếp.

Liễu Nghị liền đuổi theo nàng, nhỏ giọng nói: "Bảo nhi, muội đừng khóc."

Chẳng biết nước mắt xuất hiện trên mặt Liễu Nhi từ lúc nào, nàng dùng sức đẩy hắn ra, nức nở nói: "Ta ghét huynh lắm!"

Liễu Nghị kinh ngạc đứng nguyên tại chỗ nhìn nàng đi xa.

Quả thật trong cung Tê Phương yên tĩnh hơn nhiều, hoàng đế mê man nằm trên giường phượng, hai mắt nhắm nghiền, không ăn không uống, chỉ có ngực hơi phập phồng chứng tỏ hắn vẫn còn sống.

Mỗi ngày Tiết Tĩnh Xu đều rửa mặt cho hắn, bảo phòng bếp nhỏ làm thức ăn lỏng, từng thìa từng thìa đút cho hoàng đế.

Tuy lúc trước hoàng đế đã bảo nàng lúc hắn mê man thì không cần ăn. Nhưng hơn mười ngày nay, nàng đều cố chấp đút cho hắn, chỉ có lúc này, lòng nàng mới yên ổn được một chút, lúc này nàng mới có thể tự nhủ với mình hoàng đế vẫn còn ổn, tất cả đều trong lòng bàn tay.

Đút cho hoàng đế ăn sáng xong, cung nữ bẩm báo An thân vương trắc phi cầu kiến.

Tiết Tĩnh Xu sửa sang xong mới ra ngoài gặp nàng ta.

Vừa nhìn thấy trang phục trên người Tiết Tĩnh Viện, nàng liền nhíu mày, "Bây giờ vẫn còn quốc tang, cách ăn mặc của trắc phi không hề đúng lúc tí nào."

Tiết Tĩnh Viện đỡ cái bụng vẫn chưa lộ ra gì đứng giữa điện, không hành lễ mà nhíu mày, tựa hồ vô cùng buồn rầu: "Có lẽ nương nương không biết, chẳng biết da thịt của ta làm sao mà đụng vào bộ đồ tang một cái là bị mẩn hết cả người ngay, vương gia thương tiếc ta nên đặc biệt cho ta phá lệ, xin nương nương thứ tội."

Tiết Tĩnh Xu lãnh đạm nói: "Thân thể trắc phi được cưng chiều thật, chỉ là thân thể được cưng chiều như vậy có xứng với số mệnh được chiều chuộng không."

Tiết Tĩnh Viện che miệng cười rộ lên: "Nương nương tin số mệnh sao? Ta cũng không tin. Mười mấy năm trước vị thuật sĩ ngao du bốn phương kia nói Đại tỷ tỷ với nương nương đều có mệnh phượng nhưng xem ra chẳng ai có cả."

"Ý ngươi là gì?"

Tiết Tĩnh Viện cười lắc đầu, để người hầu hạ đỡ mình ngồi xuống mới lên tiếng: "Việc gì nương nương phải giả vờ hồ đồ, cả triều này ai chẳng biết hoàng đế bệ hạ sẽ ngủ suốt đời không tỉnh, chỉ sợ sẽ đi theo thái hoàng thái hậu thôi, có lẽ mấy ngày nữa, người ngồi trên ngai vàng lại là phu quân của ta rồi."

Nàng ta nói xong liền quay đầu đánh giá cung điện này: "Cung Tê Phượng này, tê là phượng hoàng. Chờ đến khi vương gia leo lên đại bảo, nương nương cảm thấy mình có tư cách ở trong tòa cung điện này sao?"

Tiết Tĩnh Xu không mặn không nhạt nói: "Ta có tư cách hay không không đến lượt ngươi nói, nhưng ngươi không có tư cách thì có thể khẳng định, cho dù ta không được ở đây thì một trắc phi như ngươi chẳng phải là hy vọng xa vời được nhập chủ vào cung Tê Phượng sao?"

"Ngươi ——" Tiết Tĩnh Viện cắn răng, từ khi gả vào An thân vương, ả hận nhất người khác nhắc tới chuyện ả không phải An vương chính phi. Chỉ kém một chữ mà ả không thể không cúi người xuống, không thể không mỗi lần ở trước mặt Tiếu An Minh, mắt không phải là mắt, mũi không phải là mũi mà là tính tình kiêu căng ngạo mạn.

Tiếu An Minh là chính phi thì sao? Ả mang thai trước, con trai ả sẽ là con trai trưởng, là đứa con đầu tiên của vương gia, dù có con khác cũng không thể so sánh được.

Mà bây giờ Tiết Tĩnh Xu là hoàng hậu thì sao? Sắp không phải nữa rồi. Chờ đến khi vương gia đăng cơ, ít nhất ả cũng được làm quý phi, đợi con ả sinh ra, vị trí hoàng hậu Tiếu An Minh có thể ngồi được hay không còn chưa biết được đâu.

Tòa cung điện này, chiếc ghế của hoàng hậu đều là vật trong lòng bàn tay của ả.

Tiết Tĩnh Xu ngước mắt nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng ta, giội một chậu nước lạnh xuống, "Trời còn chưa tối mà trắc phi đã mơ mộng hão huyền rồi à?"

Tiết Tĩnh Viện đang mơ tưởng đến tương lai tốt đẹp của ả ta thì bị cắt ngang, vừa tức vừa nghiến răng, không thèm giả bộ nữa mà nói thẳng: "Tốt nhất bây giờ Tam tỷ tỷ nên khách khí với ta một chút đi, nếu không về sau chúng ta phong thủy luân lưu chuyển (*), thì đừng trách ta không thủ hạ lưu tình!"

(*) Phong thủy luân lưu chuyển: Chỉ đời người luôn có sự vận động biến hóa, luôn luôn thay đổi.

Tiết Tĩnh Xu đáp lại bằng một cái phất tay, gọi hai cung nhân cường tráng tới, phân phó: "An vương trắc phi bị gió thổi đến hồ đồ rồi, hai người các ngươi còn không mau đỡ nàng ta xuống, nhớ gọi thái y xem bệnh cho nàng."

"Vâng." Cung nhân một trái một phải giữ lại Tiết Tĩnh Viện, nửa kéo nửa đỡ nàng ta ra ngoài.

Tiết Tĩnh Viện tức giận giơ chân đạp tay nhưng vẫn chẳng là gì so với cung nhân, nàng ta đành gào lên: "Tiết Tĩnh Xu! Hôm nay ngươi đối xử với ta thế nào, ngày sau ta sẽ trả gấp mười, gấp trăm lần cho ngươi…"

Thanh âm dần đi xa, Tiết Tĩnh Xu xoa trán.

Tuy đã áp chế được Tiết Tĩnh Viện nhưng trong lòng nàng lại chẳng cảm thấy vui sướng tẹo nào.

Nàng đứng lên, chậm rãi vào trong nội điện, chuẩn bị trò chuyện cùng hoàng đế.

Thần sắc của hoàng đế lúc ngủ không hề khác mấy, trên thực tế, cũng có thể nói là hắn đang ngủ, nhưng làm gì có ai ngủ lâu như vậy chứ?

Tiết Tĩnh Xu sờ cằm hoàng đế, nhẹ nhàng nằm sấp lên, tựa vào lồng ngực hắn, thấp giọng nói: "Diệu ca ca, ta nhớ chàng lắm…"

Mạch nước ngầm ở tiền triều đã bắt đầu khởi động, hậu cung còn tạm thời gió êm sóng lặng nhưng chỉ sợ sẽ bị phá vỡ rất nhanh thôi.

Liễu Nhi cầm hộp cơm, cẩn thận từng li từng tí từ Ngự thiện phòng về cung Tê Phượng, đi được nửa đường, từ xa trông thấy vài bóng người, nàng lập tức cúi đầu né sang một bên.

Nhưng nàng đã muốn tránh mà hết lần này tới lần khác lại có người không muốn vậy.

Tiết Tĩnh Viện mới từ chỗ Đoan thái phi đi ra, thấy cung nữ ở ven đường hơi quen mắt, suy nghĩ lại mới nhớ ra, đây chẳng phải cung nữ bên cạnh hoàng hậu sao?

Trước mắt nàng ta không làm được gì Tiết Tĩnh Xu nhưng chẳng lẽ không đối phó được với một nữ quan nho nhỏ sao?

Nàng ta liếc cung nữ bên cạnh một cái, cung nữ kia lập tức tiến lên một bước, vênh váo tự đắc nói: "Ngươi là ai? Thấy vương phi của chúng ta mà dám không hành lễ?!"

Trong cung thấy quý nhân mà không muốn gặp thì chỉ cần tránh sang một bên là được. Nhưng bây giờ cung nữ này muốn bắt lỗi của nàng thì nàng cũng không làm gì đuộc.

Bây giờ thời buổi rối loạn, bản thân của tiểu thư nhà nàng đã khó bảo toàn, nàng không muốn nhiều chuyện nên đành quỳ xuống thi lễ một cái, "Nô tỳ bái kiến trắc phi nương nương."

Nàng vừa nói xong liền bị tát một cái.

"Trắc phi là cái để ngươi gọi hay sao? Cung nữ không có quy củ như vậy, ta phải thay hoàng hậu nương nương dạy dỗ thôi, chắc hẳn nương nương sẽ không nói gì đâu. Cho ngươi một cơ hội nữa, nếu còn gọi sai nữa thì đừng trách nương nương của ta tức giận." Cung nữ vừa đánh xong quơ quơ tay, đắc ý nói.

Tiết Tĩnh Viện đứng một bên, mỉm cười nhìn xem.

Liễu Nhi chỉ thấy gương mặt mình nóng rát, hai chân quỳ trong đống tuyết, tuyết tan ra thấm ướt xiêm y của nàng, khí lạnh như muốn chui vào xương cốt của nàng.

Nàng mím môi nhịn xuống, cung kính nói: "Nô tỳ bái kiến nương nương."

"Bốp!" Bên má bên kia lại bị tát một cái.

"Không đủ vang dội, chẳng lẽ ngươi không vui vẻ nên mới không cam lòng như thế?"

Liễu Nhi cắn răng, hít sâu một hơi, lớn tiếng nói: "Nô tỳ bái kiến nương nương!"

"Lớn tiếng như thế làm gì? Trong bụng nương nương đang mang thai hoàng tôn đấy, nhỡ bị ngươi dọa sợ thì ngươi không chịu trách nhiệm được đâu!"

Cung nữ nói xong, định đánh tiếp thì bị người khác chặn lại. Nàng ta quay đầu lại định mắng, thấy rõ là ai tới lập tức ngượng ngùng nở nụ cười, "Thì ra là Liễu thị vệ, cung nữ này không biết tốt xấu dám mạo phạm nương nương nên ta thay nương nương dạy bảo nàng."

Tiết Tĩnh Viện thấy là thị vệ đắc lực nhất bên người An thân vương cũng mở miệng khách khí hỏi: "Liễu thị vệ có chuyện gì thế?"

Liễu Nghị cúi đầu nói: “Nương nương, vương gia cho mời.”

Tiết Tĩnh Viện vui vẻ ngay lập tức, nhìn Liễu Nhi nhìn một cái. Cung nữ kia lập tức nói: “Nương nương chúng ta đại nhân đại lượng, lần này tạm tha cho ngươi, lần sau mà còn tái phạm thì sẽ không đơn giản như vậy đâu.”

Nói xong nàng ta xấu hổ liếc Liễu Nghị một cái mới cùng Tiết Tĩnh Viện rời đi.

Không chờ người đi xa, Liễu Nghị đã ngồi xổm xuống, cẩn thận đỡ Liễu Nhi dậy, thấy khuôn mặt sưng phù của nàng thì mắt ánh lên sự hung ác nham hiểm, hắn nhẹ nhàng sờ một cái.

Liễu Nhi kêu đau một tiếng, mắt rưng rưng nhìn hắn.

Liễu Nghị thấp giọng hỏi: “Bảo nhi, có đau không?”

Liễu Nhi không đáp, hỏi lại hắn: “Ca ca, tại sao huynh lại làm việc cho loại người như An thân vương chứ? Tại sao lại nối giáo cho giặc?”

Liễu Nghị trầm mặc không nói.

Liễu Nhi chậm rãi đẩy hắn ra, lau nước mắt, cầm hộp cơm chậm rãi rời đi.

Liễu Nghị đứng nguyên tại chỗ, nhìn bóng dáng cô đơn lẻ loi của nàng, không tự chủ đuổi theo hai bước, dừng lại lẩm bẩm: “Bảo Bảo đừng khóc, ca ca báo thù cho muội.”

Xế chiếu hôm đó, bỗng ngoài cung truyền đến tin tức, An thân vương trắc phi vô ý rơi xuống nước, bào thai trong bụng khó giữ được.

Thái y còn khẳng định, khí hàn đã xâm nhập vào cơ thể trắc phi nương nương, chỉ sợ ngày sau khó có mang lần nữa được.

87. Chương 87: Tỉnh Giấc

Editor: Quansama

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

An thân vương phủ vô cùng rối loạn, dù sao Tiết Tĩnh Viện mang con đầu lòng của An thân vương, bất luận là hắn hay Đoan thái phi đều rất mong đợi. Đang êm đẹp, đột nhiên đứa bé không còn tất nhiên phải tra rõ.

Tra tới tra lui, tóm được An vương chính phi – Tiếu An Minh.

Sở dĩ Tiết Tĩnh Viện trượt chân rơi xuống nước vì lúc đỡ nàng ta đi đường, chẳng hiểu thế nào mà thị nữ bên người bị trẹo chân nên thuận tay đẩy nàng ta sang bên cạnh thành ra nàng ta mới ngã xuống hồ.

Mà thị nữ kia lúc đầu chỉ kêu là mình vô tội, song về sau không chịu nổi bức cung mới chịu khai ra là người của vương phi.

Đương nhiên Tiết Tĩnh Viện khóc lóc om sòm, song chuyện không giải quyết được gì. Kết quả thị nữ kia bị loạn côn đánh chết còn Tiếu An Minh không hề bị liên lụy.

Dù sao bây giờ, một bên là trắc phi không thể sinh đẻ, nhà ngoại đã ở riêng, không có quyền thế; một bên là chính phi kiệu lớn tám người khiêng đến cửa, trong kinh thành Vĩnh Ninh quận chúa cũng có ít lực ảnh hưởng, nên thiên vị bên nào, chẳng phải chỉ cần nhắm mắt là chọn được à.

Khi Tiết Tĩnh Xu nghe được tin này thì không nói gì, chỉ khẽ thở dài. Trước đây, thị nữ của Tiết Tĩnh Viện đánh Liễu Nhi, nàng cũng tức giận không thôi, thầm ghi nhớ món nợ này chờ ngày sau tính toán; nay nghe được kết cục của nàng ta như thế, nàng lại cảm thấy thương cảm, đáng buồn, và đáng trách.

Cung nữ bưng thuốc dưỡng thai tới, Liễu Nhi nhận lấy để ở một bên rồi sai người lui ra.

Hai cung nữ lạ lẫm đi ra từ sau lưng Tiết Tĩnh Xu, tỉ mỉ dò xét chén thuốc một phen, lắc đầu nói: "Nương nương, thuốc này không thể uống."

Từ chuyện lần trước, hoàng đế đã điều phân nửa ám vệ cho Tiết Tĩnh Xu. Cũng chính lúc ấy nàng mới biết, hóa ra trừ tẩm điện của nàng thì các nơi còn lại chỉ cần hoàng đế xuất hiện thì ám vệ đều như bóng với hình.

Hai cung nữ này chính là thành viên trong ám bộ, nàng tin tưởng vào phán đoán của họ.

"Bên trong bỏ thêm cái gì? Có phải là thứ khiến ta… mất con không?"

Một cung nữ lắc đầu, thấp giọng nói: "Không phải thuốc sảy thai mà là loại khiến một thời gian sau, đứa bé sẽ trở nên ngu ngốc."

Tiết Tĩnh Xu hít sâu một hơi.

Xem ra An thân vương vẫn còn muốn thể diện, không muốn người đời đàm tiếu, nói hãm hại con huynh trưởng mồ côi… nhưng thế này cũng quá ác độc!

Nàng cau mày, phất tay ý bảo Liễu Nhi đổ đi. Cũng may con nàng vẫn luôn khỏe mạnh, uống ít vài thang thuốc cũng không mất gì.

Cung nữ vừa rồi lại đi vào, thấy hoàng hậu nương nương đang chùi miệng, cùng với nữ quan thiếp thân oán giận thuốc đắng mới rũ mắt, cầm chén thuốc cung kính lui ra.

Cung nữ đó đi rồi không bao lâu lại có thái y cầu kiến bắt mạch cho hoàng đế.

Tiết Tĩnh Xu gọi người dẫn thái y vào, nhìn thoáng qua nàng liền biết vị thái y này là người của Đoan thái phi, tới để nhìn xem hoàng đế còn an phận ngủ hay không chứ không phải quan tâm đến an nguy của hoàng đế.

Từ ngày hoàng đế ngã xuống, nàng mới biết thì ra mấy năm nay Đoan thái phi ỷ vào thái hoàng thái hậu tuổi già, không có sức quản sự mà lặng lẽ thâu tóm hậu cung không ít. Nay tất cả mới phơi bày ra, thật sự làm người ta kinh hãi.

Thái y dĩ nhiên không chẩn ra được cái gì, sau khi rời khỏi cung Tê Phượng thì vội vã đi phục mệnh cho Đoan thái phi.

Tiết Tĩnh Xu xoa thái dương, sai người bưng cháo thịt tới, vẫy tay cho cung nhân lui ra, cẩn thận đút cho hoàng đế.

Tình cảnh hiện tại của nàng cũng không hẳn quá kém. Tuy ngủ nhưng hoàng đế để lại cho nàng không ít nhân thủ. Quan viên trong triều mặc dù có một vài nhóm người đang đổi chiều, ủng hộ An thân vương tạm thời quản lí triều chính, nhưng đại đa số triều thần vẫn trung thành với hoàng đế. Thậm chí còn có mấy người mạo hiểm từ ngoài cung truyền tin cho nàng, ngôn từ thuyết phục, thề sống chết ủng hộ hoàng đế và hoàng tử trong bụng nàng. Cũng vì những người này tồn tại nên An thân vương mới còn nhiều cố kỵ, không dám làm xằng bậy.

Nhưng cho dù như thế, nàng vẫn cảm thấy bị cô lập và có cảm giác đơn độc.

Bây giờ nàng mới cảm nhận được một hai phần, lúc hoàng đế phải đối mặt với nhiều thế lực ngầm như vậy không biết chịu bao nhiêu áp lực…

Đút hết cháo, nàng tỉ mỉ lau miệng cho hắn.

Người đang ngủ mê man bỗng giơ tay nắm chặt cổ tay của nàng.

Tiết Tĩnh Xu hoảng sợ, còn chưa hiểu gì thì thấy hoàng đế chép miệng nói: "Hơi nhạt."

Nàng kinh ngạc nhìn hắn.

Hoàng đế mở mắt ra, hai mắt sâu thẳm chăm chú nhìn Tiết Tĩnh Xu rồi chậm rãi dang hai tay ra.

Mắt nàng nóng lên, nàng cắn môi nhẫn nhịn, ngồi không nhúc nhích.

Hoàng đế thở dài, ngồi dậy ôm hoàng hậu của hắn vào lòng. Hắn hôn lên tóc nàng, thấp giọng nói: "Là ta không tốt, để Mạn Mạn phải chịu oan ức rồi."

Nàng dùng sức níu chặt áo hắn, sau một hồi mới nhắm mắt lại, nước mắt tuôn rơi.

Giờ khắc này, tất cả mờ mịt và bất lực đều tìm được điểm tựa, sự căng thẳng của mấy ngày nay rốt cuộc cũng đã dịu đi, nàng giống như một đứa bé đi lạc, phải trải qua trăm cay ngàn đắng, cuối cùng cũng được trở về với cái ôm ấm áp dày rộng của mình, mặc cho bên ngoài gió thảm mưa sầu thế nào, thưa thớt tiêu điều ra sao cũng không có quan hệ gì với nàng.

Nhưng vào lúc đó, hoàng đế nghĩ lại mà thấy sợ.

Từ lúc hoàng đế bắt đầu hiểu chuyện, mẫu thân hắn – Lệ phi đã bị thất sủng, nhà ngoại đã suy tàn từ lâu, hắn chẳng còn ai để có thể dựa vào, hắn phải học cách tỏ ra yếu thế, cách ẩn nhẫn, nhận định tình hình.

Chữ "nhẫn" bảo vệ hắn dưới cuộc chiến đoạt đích, để hắn đối mặt với nhiều đối thủ có mẹ đẻ được sủng ái, nhà ngoại đắc thế. Một người không hề có phần thắng, không được ai coi trọng như hắn lại trở thành người chiến thắng cuối cùng.

Hắn chưa bao giờ nghĩ thực lực của mình mạnh mẽ. Hắn đăng cơ mới năm sáu năm mà thôi. Các hoàng tử trước, cùng với nhà ngoại của bọn họ là có căn cơ gầy dựng mấy mươi năm, thế lực rải rác khắp nơi, không phải nhất thời nửa khắc là có thể thanh lý sạch sẽ.

Mấy năm trước hắn đã có ý định cho An thân vương như mong muốn, một cơ hội bại lộ dã tâm, sau đó thừa dịp thời cơ này hốt gọn hết những người còn đang che giấu thế lực.

Vì thế hắn không tiếc việc lấy thân phạm hiểm.

Biến cố duy nhất là mấy năm trước hắn chỉ có một mình mưu đoạt giang sơn, mà hôm nay, hắn có một người không thể mất đi.

Hắn phải làm lại kế hoạch, vạch kế hoạch không biết bao nhiêu lần cho đến khi đảm bảo được hoàng hậu

có thể bình yên vô sự hắn mới dám nhắm mắt.

Nhưng giờ khắc này, một lần nữa ôm lấy hoàng hậu, hắn lại sợ.

Nếu cho hắn làm lại – dù biết phương pháp này là cách hữu hiệu nhất, nhanh nhất – hắn cũng sẽ không làm.

Bởi vì hiện tại hắn phát hiện hắn không thể chịu được nếu mất đi hoàng hậu.

Tiết Tĩnh Xu thấy hoàng đế ôm chặt lấy mình, nàng cũng hết sức đáp lại. Hai người không ai nói gì.

Bỗng trên xà ngang có người nhảy xuống.

Hoàng đế vô thức bảo vệ hoàng hậu ra sau người, đồng thời bọc chăn cho nàng, rồi mới nhìn về phía người tới.

Lệ Đông Quân ngậm một cành cỏ khô, nói: "Thời gian không sai biệt lắm."

Hoàng đế hỏi: "Lệ tướng quân tới khi nào?"

Lệ Đông Quân nói: "Từ khi hai người bắt đầu ôm nhau."

Hoàng đế nhíu mày: "Tướng quân tới thực đúng lúc."

Chẳng biết Lệ Đông Quân có nghe ra thâm ý của hắn không hay có hiểu nhưng không quan tâm, chỉ nói: "Sư đệ nói hôm nay ngươi sẽ tỉnh."

Hoàng đế gật đầu, "Phan thần y liệu sự như thần."

Hắn quay đầu lại, nhẹ nhàng sờ mặt nàng, nói: "Mạn Mạn ngủ đi. Ta đi ra ngoài một chuyến. Khi nàng thức dậy, ta sẽ trở lại."

Nàng nắm chặt tay hắn không buông.

Hoàng đế nói: "Mời Lệ tướng quân ra ngoài điện chờ một chút."

Lệ Đông Quân nhún vai, cắn cỏ đi ra.

Hoàng đế nhìn hai mắt nàng, nhẹ giọng nói: “Mạn Mạn đừng sợ. Chuyện sẽ kết thúc rất nhanh thôi. Kẻ nào bắt nạt người của nàng ta đều không buông tha. Nàng hãy cứ ngủ một giấc, ta rất mau sẽ trở lại, có được không?” Hắn cúi đầu hôn trán nàng.

Tiết Tĩnh Xu nhìn hắn hồi lâu rồi chậm rãi nhắm mắt lại.

Bờ môi hoàng đế đi xuống, đậu trên mắt nàng, chóp mũi nàng, môi nàng, triền miên không dứt.

Mấy ngày nay nàng cũng không nghỉ ngơi được tốt, dù ngủ cũng nhíu chặt mày. Nay tảng đá trong lòng đã rơi xuống, lại được hoàng đế ôm trấn an, cơn buồn ngủ bắt đầu tới, cuối cùng nàng cũng ngủ được.

Hoàng đế cẩn thận buông nàng ra, đắp chăn, ngồi ở bên giường nhìn nàng hồi lâu mới đứng dậy thay triều phục rồi rời đi.

Trên triều, long ỷ bỏ trống. An thân vương đứng ở dưới, phía sau là văn võ bá quan.

Lại có người ra khỏi hàng khẩn cầu An thân vương vì suy nghĩ cho giang sơn xã tắc, quản lí triều chính.

Hắn vừa dứt lời, phía sau có không ít người đồng ý, nhưng số đông thì trầm mặc.

An thân vương nhìn long ỷ trên kia, hắn đã chờ lâu lắm rồi. Hôm nay là cực hạn của hắn.

Những người trầm mặc hắn không quan tâm. Chỉ cần hoàng huynh một ngày bất tỉnh thì cần phải có người xử lý triều chính ngày đó. Trong những hoàng tử còn lại của phụ hoàng, chỉ còn mình hắn là phù hợp với vị trí này, bọn họ không ủng hộ hắn, chẳng lẽ đi ủng hộ lão Thập – do cung nữ sinh ra hay sao? Cho dù bọn họ không cam tâm thì sớm muộn gì cũng phải cam tâm tình nguyện quỳ lạy hắn và tung hô vạn tuế.

Người sau lưng An thân vương lại quỳ gối cầu xin.

Thần sắc An thân vương bi thương lại không thể làm gì. Hắn bước tới, xoay người lại, đang muốn bất đắc dĩ ngồi xuống thì bỗng mở to hai mắt, nhìn chằm chằm bóng dáng mặc long bào từ ngoài điện đi tới.

“Hoàng thượng giá lâm —— ”

88. Chương 88: Xử Trí

Editor: Quansama

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

"Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế —— "

Triều thần trên đại điện sửng sốt trong chớp mắt, tất cả đều hoài nghi mình nghe lầm, đến khi nghe được tiếng bước chân trầm ổn tới gần, nhìn thấy bóng dáng minh hoàng uy vũ, không ít người bất tri bất giác lệ nóng doanh tròng, tự động quỳ xuống và hô vạn tuế.

Nhưng ngược lại, một đám triều thần sau lưng An vương tái mặt, vẻ mặt kinh hoảng, thậm chí có vài người không chịu nổi co quắp ngã xuống đất.

"Các khanh bình thân." Hoàng đế chậm rãi tới gần, vung tay ý bảo các quan đứng dậy. Vẫn như bao lần lâm triều, sau lưng hắn là thái giám đi theo, xuyên qua cung điện nguy nga, bước lên kim loan bảo tọa.

Đại điện yên tĩnh đến đáng sợ.

Hoàng đế ngồi vào chỗ của mình, dò xét một vòng, hờ hững nhìn về phía An thân vương, "Sao lão Bát lại ở đây?"

Trước đó An thân vương là vương gia nhàn tản, không cần vào triều, không có thực quyền.

Sắc mặt An thân vương khó coi đến cực điểm, nhưng hắn còn có chút bản lĩnh, trong nháy mắt đã xóa đi hết tâm tình trên mặt, đổi lại vẻ thân thiết và mừng rỡ, "Hoàng huynh tỉnh rồi ư? Thật sự là quá tốt! Hoàng huynh đột nhiên hôn mê bất tỉnh, thần đệ lo lắng không thôi… hôm nay rốt cuộc cũng yên lòng rồi. Hoàng tổ mẫu trên trời có linh thiêng cũng được an ủi."

Hoàng đế gật đầu, thản nhiên nói: "Không sai. Các ngươi đều là huynh đệ tốt của trẫm. Trừ ngươi ra còn có Đại hoàng huynh cũng rất quan tâm an nguy của trẫm. Khổ cực lão Bát còn truyền tin cho hắn."

Hoàng đế nói xong liền ném hai viên sáp ong phủ kín tờ giấy tròn vào người An thân vương.

An thân vương vô thức tiếp lấy, thấy được hai cục đó thì sắc mặt đột nhiên trắng bệch. Hắn cố trấn định, khó nhọc nói: "Hoàng huynh, đây là cái gì?"

Hoàng đế nhướng mày, "Thế nào, ngay cả chữ của mình Bát đệ cũng không nhận ra à? Nếu hai lá thư này còn chưa đủ thì hoàng huynh vẫn còn đây, Đức Lộc!"

"Vâng." Đức công công bưng cái khay tới, ở trên có viên sáp ong, thư được giấu ở trong, còn tờ giấy nhỏ buộc trên chân chim bồ câu. Hắn bê tới trước mặt An khánh vương, cung kính nói: "Mời thân vương xem qua."

An thân vương lui về phía sau một bước, ngã vào triều thần đằng sau. Số thư đó có một phần là hắn gửi ra ngoài, nội dung là lợi ích khi ủng hộ hắn lên ngôi; một phần là từ nơi khác đưa tới, là mấy hoàng huynh dùng thế lực còn sót lại trao đổi với hắn.

Hắn nhớ rõ ràng là tất cả đều tự tay hắn tiêu hủy, thế nào bây giờ lại ở đây?!

Hắn không dám tin nhìn về phía hoàng đế, bỗng nghĩ đến một loại khả năng, thất thanh hô to: "Nội gian! Có nội gian! Là ai? Là ai bán đứng ta?!"

Hắn xoay người nhìn đám người sau lưng mình một cách điên cuồng.

Tìm kiếm không có kết quả, hắn quay đầu nhìn hoàng đế chằm chằm, chợt xông lên.

"Hộ giá!" Đức công công hô lớn.

Vừa dứt lời, trên xà ngang liền có người phi xuống đá An thân vương bay ra ngoài.

An thân vương ngã nhào trên mặt đất, ôm ngực giãy dụa, làm thế nào cũng không dậy nổi. Hắn nằm dưới đất, ngước nhìn chiếc ghế cao cao tại thượng, thì thào: "Đó là của ta, đều là của ta, vốn là của ta…"

Hoàng đế phất tay, "Người đâu, tiễn An thân vương hồi phủ; không có sự cho phép của trẫm, bất luận kẻ nào cũng không được ra vào An vương phủ!"

Hai thị vệ từ ngoài điện bước vào, hành lễ, một trái một phải kéo An thân vương lui ra.

An thân vương không giãy dụa được, hô to: "Lão lục! Ngươi dám làm như thế với ta, phụ hoàng sẽ không tha thứ cho ngươi! Lão lục! Đó phải là vị trí của ta! Là của ta!"

Thanh âm từ từ đi xa.

Trong đại điện, các quan đã ủng hộ An thân vương đều run như cầy sấy, mặt vàng hến.

Cả đời luồn cúi, kết quả là lấy giỏ trúc múc nước công dã tràng, còn rơi vào tình trạng cửa nát nhà tan, tất cả chỉ bởi tham niệm nhất thời để ngày nay hối hận không kịp.

Tiết Tĩnh Xu ngủ say sưa, khi thức dậy liền sờ soạng hai bên, thấy trống không thì lập tức mở mắt, xoay người ngồi dậy.

Liễu Nhi nghe thấy động tĩnh, đứng ở ngoài màn hỏi: "Nương nương, người tỉnh rồi à?"

Tiết Tĩnh Xu xốc màn lên, khẩn trương nói: "Hoàng thượng đâu?"

Liễu Nhi cầm thêm áo khoác cho nàng, "Hoàng thượng đang ở ngoài đình ạ. Trước khi đi ngài ấy còn nói để nương nương nghỉ ngơi một chút. Nương nương đã quên sao?"

Tiết Tĩnh Xu cầm tay Liễu Nhi hỏi: "Hoàng thượng đã tỉnh rồi phải không?"

"Phải ạ… hoàng thượng đã tỉnh… kẻ xấu đều bị giáo huấn rồi, nương nương cứ yên tâm đi."

Bấy giờ Tiết Tĩnh Xu mới chậm rãi tựa vào giường, nhẹ nhàng vỗ về bụng mình, thở phào nhẹ nhõm.

Liễu Nhi ở một bên hầu hạ nàng.

Ánh mắt Tiết Tĩnh Xu rơi lên mặt Liễu Nhi, nàng sửng sốt hỏi: "Liễu Nhi, em làm sao vậy?"

Liễu Nhi lắc đầu, cười gượng nói: "Không có gì ạ."

Trên mặt nàng ấy vẫn còn dấu tát ngày đó, một khi cười là ảnh hưởng đến chỗ sưng nhưng Liễu Nhi vẫn cố tươi cười.

"Em lại đây." Tiết Tĩnh Xu vẫy tay.

Liễu Nhi chậm rãi tới gần, ngồi ở bên giường, ngửa đầu nhìn Tiết Tĩnh Xu.

Tiết Tĩnh Xu kéo tay Liễu Nhi và cầm vỗ về, "Cho tới bây giờ, có cái gì mà em không thể nói với ta? Hai chúng ta cùng nhau lớn lên; em vui hay em không vui, có chuyện gì giấu giếm, sao ta không nhìn ra? Nói cho ta nghe, rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Có phải ai bắt nạt em không?"

Liễu Nhi vội vàng lắc đầu, mắt đỏ lên, nàng cố sức muốn nhịn xuống nhưng làm thế nào cũng không nhịn được, nức nở nói: "Nương nương… ca ca em… có phải cũng bị chém đầu không?"

Tuy không hiểu luật pháp Đại Diễn, nhưng nàng cũng từng nghe trong sách nói, tội mưu phản là bị chém đầu; vậy nhất định ca ca cũng không thể chạy thoát… Nàng biết ca ca nối giáo cho giặc, làm việc cho An thân vương là sai, nhưng trên đời này nàng chỉ còn một người thân duy nhất, hôm nay mới quen biết nhau không bao lâu đã mất đi, sao nàng không đau lòng cho được?

Tiết Tĩnh Xu kéo Liễu Nhi qua, vỗ vai nàng, nhẹ giọng an ủi: "Đừng lo. Ta đã hỏi hoàng thượng rồi. Dù An thân vương làm bất cứ điều gì thì tối đa cũng chỉ có thể xử hắn đi lưu vong. Ca ca em là tòng phạm, tất nhiên không phải lo."

Liễu Nhi vừa mừng vừa sợ, cầm lấy tay Tiết Tĩnh Xu xác nhận: "Người nói thật không?"

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, "Ta gạt em làm gì? Mà cho dù ca ca em có bị kết án tử hình, với giao tình giữa chúng ta, ta cầu tình cho em thì có làm sao? Em yên tâm đi."

Liễu Nhi lung tung lau nước mắt, hít mũi, nói: "Tạ nương nương… tạ nương nương."

Tiết Tĩnh Xu khẽ vỗ vai nàng, "Liễu Nhi ngốc, đừng khóc."

"Dạ, nương nương, em đỡ người thay y phục."

Tiết Tĩnh Xu vừa chuẩn bị xong thì hoàng đế cũng trở lại. Cung nhân lặng lẽ lui ra. Trong điện chỉ còn hai người.

Hoàng đế đi lên, ôm nàng từ phía sau, chôn mặt ở cổ nàng.

Tiết Tĩnh Xu giơ tay sờ sờ đầu hắn, "Hoàng thượng, chuyện xử lý xong hết rồi sao?"

Hoàng đế nói: "Không vội, từ từ sẽ đến."

An thân vương và Đoan thái phi, cùng với thế lực trong tay bọn họ đều đã bị khống chế. Còn các đồng mưu khác thì không kịp tới Kinh Thành, nếu bọn họ chưa đến thì vừa vặn tiễn đưa lão Bát, cùng làm bạn luôn.

Nghĩ đến một chuyện, hắn ngẩng đầu lên nhìn nàng: "Lần này… có khi còn liên lụy đến Tiết gia…"

Tiết Tĩnh Xu đã đoán trước được điều này nên hỏi: "Không biết bệ hạ muốn giải quyết thế nào?"

Hoàng đế ôm nàng chậm rãi đi đến nhuyễn tháp ngồi xuống, nói: "Tiết gia ngoài có một đứa con gái là An vương trắc phi thì tiền thái tử phi cũng có dính dáng đến lão Bát, có lẽ cả Đại phòng đều không sạch sẽ."

Tiết Tĩnh Xu khẽ gật đầu, nhìn hoàng đế rồi chợt hỏi: "Nghe giọng điệu của bệ hạ, có phải tổ phụ của thiếp cũng dính dáng không?"

Hoàng đế thấy nàng đoán ra, cũng không giấu giếm, nói: "Không sai. Thừa Ân công và An thân vương có quan hệ riêng rất thân thiết."

Tiết Tĩnh Xu im lặng một hồi lâu.

Vị tổ phụ này của nàng thực sự rất coi trọng quyền thế. Trước đây, tin lời thuật sĩ tha phương nói, tiền thái tử phi Tiết Tĩnh Thiền và nàng đều có mệnh phượng, khi Tiết Tĩnh Thiền vào phủ thái tử, vì lấy lòng nàng ta mà đưa nàng ra am ni cô ngoài thành…. Sau này, nàng làm hoàng hậu, Tiết gia lãnh đạm Tiết Tĩnh Thiền thế nào nàng đều nhìn thấy. Không ngờ nay lại nghe được Tiết lão thái gia có lui tới cùng An thân vương.

Từ tiền thái tử tới hoàng đế, rồi đến An thân vương, nàng không biết nên nói khứu giác của Tiết lão thái gia quá mức nhạy cảm, hay nói ông ấy quá hồ đồ.

Đó gọi là lòng tham không đáy. Chỗ nào ông cũng muốn lấy lòng. Ai đương quyền cũng muốn nịnh bợ, mà kết quả cuối cùng lại chẳng được cái gì.

Nàng lắc đầu, "Hoàng thượng muốn làm thế nào thì làm thế ấy, không cần bận tâm đến thiếp."

Hoàng đế nói: "Thừa Ân công làm việc cũng khá bí mật, nếu muốn giấu thì cũng không phải không được."

"Không cần" Tiết Tĩnh Xu nói, "Bệ hạ không biết, trước đây hoàng tổ mẫu đã bảo thiếp, với Tiết gia, chỉ cần giữ được bọn họ áo cơm không lo, tính mệnh không sao là được. Nếu quá mức dung túng, ngược lại khiến bọn họ lớn gan. Để bọn họ bành trướng được dục vọng… đó là hại bọn họ."

Lúc này hoàng đế gật đầu, "Ừ… vậy theo lời Mạn Mạn."

Tiết Tĩnh Xu mỉm cười, kéo tay hắn vòng qua người mình, đặt trên bụng nhẹ nhàng vuốt ve. "Từ lúc bệ hạ tỉnh lại vẫn chưa chào hỏi hoàng nhi, bây giờ không tranh thủ thời gian chào hỏi bọn nó, thiếp chỉ sợ mấy tháng nữa hoàng nhi sinh ra sẽ không nhận phụ hoàng."

"Mạn Mạn nói phải, là ta sơ sẩy." Hoàng đế nhận sai ngay. Hắn đứng dậy, ngồi trước mặt nàng, kề tai mình vào, "Ta tới nghe hoàng nhi đang làm cái gì đây."

Gò má hắn vừa đụng bụng nàng thì trùng hợp thai nhi đá một cái… cách cái bụng đá vào mũi hắn.

Hoàng đế hoảng sợ, bật người ra.

Tiết Tĩnh Xu hiếm khi thấy hắn như vậy, nàng cười bò trên nhuyễn tháp.

Hoàng đế sờ mũi, thầm nghĩ: hoàng nhi mạnh bạo như vậy thật giống mẫu hậu chúng, chẳng giống mình tí nào.

89. Chương 89: Đau Bụng

Editor: Quansama

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Sau khi tỉnh lại hoàng đế vô cùng bận rộn, vì vẫn chưa cúng bốn mươi chín ngày cho thái hoàng thái hậu nên chưa xử lí An thân vương mà tạm thời giam lỏng hắn trong phủ.

Nhưng với đồng mưu của hắn thì hoàng đế không hề cố kỵ, giải quyết rất nhanh chóng; nên tước quan thì tước quan; nên xét nhà thì xét nhà; nên hạ ngục thì hạ ngục.

Ngoài dự liệu là nhà ngoại của hoàng hậu cũng chịu liên lụy. Không chỉ Đại phòng Tiết gia – đã ra ở riêng – bị cách chức làm thứ dân, cả nhà trục xuất khỏi kinh, mà ngay cả Thừa Ân công phủ – lão Thừa Ân công Tiết lão thái gia cũng bị răn dạy, phạt bổng lộc một năm, cưỡng chế đóng cửa suy nghĩ về lỗi lầm. Mà hoàng đế lại không nói thời hạn, có khi phải chờ tới lúc hoàng đế nhớ tới hắn thì mới được khai ân.

Không ít người bởi vậy cũng hiểu rõ một chút. Trước đây, Tiết gia vô tình với hoàng hậu nương nương, vứt bỏ nương nương ở ngoài thành hơn mười năm chẳng quan tâm. Thế nên bây giờ nương nương cũng chẳng có bao nhiêu tình nghĩa với Tiết gia. Nếu không bệ hạ trách phạt nhà mẹ đẻ của nàng, sao nàng lại không ra mặt cầu tình chứ?

Nhưng nói cho cùng thì vì có nương nương làm chủ hậu cung nên trong các tội thần thì sự trừng phạt của Tiết gia còn là nhẹ đấy.

Sau khi thánh chỉ ban xuống, mẫu thân Tiết Tĩnh Xu – Tần thị từng cầu kiến muốn gặp nàng nhưng nàng lấy lý do không khỏe khước từ.

Từ đó, Tiết gia mới bắt đầu an phận.

Đảo mắt cái là tới năm mới. Năm nay cả kinh thành đều thê lương ảm đạm, mà hoàng cung cũng không phải ngoại lệ.

Hoàng đế và Tiết Tĩnh Xu ngồi đối diện nhau, ăn một bữa cơm đoàn viên, rồi ôm nhau cùng đón giao thừa.

Hai người vuốt ve bụng Tiết Tĩnh Xu… hồi trước đứa bé này rất ầm ĩ, quyền đấm cước đá không hề khách khí, bây giờ lại có vẻ nhã nhặn hơn, thỉnh thoảng trở mình, hay duỗi lưng, để cha mẹ ở bên ngoài đều biết động tĩnh của chúng.

Tiết Tĩnh Xu tựa trong lòng hoàng đế: “Năm ngoái thiếp cùng hoàng thượng tự đón giao thừa. Năm nay thiếp cùng hoàng thượng lại cùng nhau đón giao thừa. Sang năm thì sẽ là một nhà bốn người chúng ta.”

Hoàng đế gật đầu, hôn lên tai Tiết Tĩnh Xu: "Đều là công lao của Mạn Mạn."

Tiết Tĩnh Xu cười, ngửa đầu hôn cằm hoàng đế. Khi nhìn thấy chiếc đèn lồng ngoài mái hiên, ý cười dần biến mất. Nàng hơi phiền muộn hỏi: "Hoàng thượng, bây giờ hoàng tổ mẫu đang ở đâu?"

Hoàng đế cọ trán nàng, "Nhất định sẽ cùng phụ hoàng, hoàng tổ phụ đón giao thừa. Có lão nhân gia cũng nhớ ta và Mạn Mạn."

Tiết Tĩnh Xu khẽ thở dài: "Chỉ hy vọng như thế."

Năm sau, thái hoàng thái hậu sẽ được mang tới hoàng lăng.

Tiết Tĩnh Xu biết hoàng đế rảnh tay rồi sẽ xử lí An thân vương. Nhớ tới Liễu Nhi nhiều ngày không yên lòng, nàng tìm cơ hội hỏi thăm: "Hoàng thượng muốn xử trí An vương như thế nào? Còn người bên cạnh hắn thì sao?"

Hoàng đế nói: "Chuyện của lão Bát đã có tiền lệ. Chẳng phải hắn trộm gửi thư cho lão Đại sao? Đã vậy thì ta cho hắn đoàn tụ cùng lão Đại đi."

"Thị vệ bên cạnh hắn có phải đi cùng không?"

Nghe hỏi cái này, hoàng đế ngược lại không trả lời ngay.

Tiết Tĩnh Xu vội hỏi: "Làm sao vậy?"

Hoàng đế ôm nàng, "Nàng cũng biết ta có cài nội gián bên An vương…"

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, bỗng cau mày hỏi: "Lẽ nào… đó là ca ca của Liễu Nhi?"

Hoàng đế lắc đầu, "Không phải."

"Vậy…"

"Nhưng nội gián từng báo cáo rằng có một lần hắn bị thị vệ kia nắm sơ hở, hắn cứ tưởng sự tình đã bại lộ, nhưng không ngờ gã thị vệ lại tha… ta nghĩ thế đã đủ để hắn lấy công chuộc tội."

Tiết Tĩnh Xu vui vẻ nói, "Vậy không thể tốt hơn."

Hoàng đế gật đầu.

Khi Tiết Tĩnh Xu nói tin tức này cho Liễu Nhi, nàng ấy vui đến phát khóc.

An thân vương rất nhanh bị lưu vong.

Đoan thái phi bị đưa đến chùa hoàng gia, xuống tóc tu hành, cầu phúc cho tiên đế và thái hoàng thái hậu.

Hậu cung cũng trở nên quạnh quẽ… có đôi khi, Tiết Tĩnh Xu sáng sớm thức dậy tiễn hoàng đế xong vẫn còn thói quen bãi giá cung Trường Nhạc đi thỉnh an thái hoàng thái hậu; chuẩn bị nói tới miệng rồi mới nhớ lão nhân gia đã mất. Nàng thở dài. Sai cung nhân đỡ nàng, chậm rãi ngồi trên nhuyễn tháp, suy nghĩ xuất thần.

Bụng nàng đã hơn tám tháng. Thái y nói song thai có thể sinh sớm hơn bình thường. Bởi vậy mấy ngày này toàn bộ cung Tê phượng đều căng thẳng, nơm nớp vây quanh bên người nàng, sợ có gì sơ suất.

Tiết Tĩnh Xu cũng không muốn mạo hiểm. Bên cạnh nàng tuy luôn vây quanh rất nhiều người hầu hạ nhưng nhiều người như vậy nàng lại thấy thưa thớt, vắng lạnh.

Hoàng đế cũng luôn luôn tận lực chăm sóc nàng.

Ngày hôm đó, hoàng đế kể cho nàng tin tức An thân vương bị cướp trên đường đi lưu vong.

Tiết Tĩnh Xu căng thẳng, vội hỏi: “Là ai? Những người đó còn chưa từ bỏ ý định ạ?”

Hoàng đế trấn an vỗ tay nàng, nói rõ ngọn ngành.

Người cướp An thân vương là ca ca của Liễu Nhi – Liễu Nghị.

Sở dĩ An thân vương tín nhiệm Liễu Nghị vì ngoài chuyện ngoại tổ phụ hắn bồi dưỡng thị vệ cho hắn ra thì còn hạ độc để khống chế bọn họ bán mạng. Khi Liễu Nghị đưa đến bên người An thân vương thì ngoại tổ phụ của hắn đã đưa thuốc giải cho An thân vương.

An vương trên đường lưu vong mới biết Liễu Nghị phản bội, khi Liễu Nghị tìm được hắn, đòi thuốc giải thì hắn đã nuốt thuốc giải rồi. Liễu Nghị không nói hai lời trói hắn lại, lấy máu làm thuốc. Liễu Nghị đưa An thân vương giấu ở ngoài thành, đợi lấy máu làm thuốc giải xong thì vào cung thỉnh tội.

Tiết Tĩnh Xu nhíu mày, “Hoàng thượng định xử trí như thế nào?”

Hoàng đế vuốt bụng nàng, mặt không thay đổi nói: "Hắn nói chỉ cần không ngăn cản hắn gặp mặt muội muội thì tùy ta xử trí. Nhưng vì sao ta phải như ý của hắn? Lão Bát như thế nào đi nữa cũng là hoàng tử long tôn, sao có thể để hắn bị bắt đi làm thuốc? Nếu hắn dám cả gan làm loạn thì không cần gặp muội muội của hắn làm gì."

"An thân vương đâu? Hoàng thượng không giải cứu hắn sao?"

"An thân vương gì cơ?" Hoàng đế làm vẻ mặt vô tội hỏi, "Chẳng phải lão Bát đang đi lưu vong sao? Cần gì ta đến giải cứu?"

Tiết Tĩnh Xu không khỏi nghẹn lời… nghe hoàng đế lấy lý do đàng hoàng, nàng còn tưởng trong lòng hắn thật có vài phần coi trọng An thân vương – người huynh đệ này – mà nghiêm phạt Liễu Nghị. Giờ xem ra, hắn không phải vì An thân vương, mà là vì hứng thú dở hơi của mình. Biết Liễu Nghị thương Liễu Nhi, hết lần này tới lần khác không cho huynh muội người ta gặp mặt.

Nàng lắc đầu, bất đắc dĩ nói: "Hoàng thượng như vậy, không thể để hoàng nhi học được."

Hoàng đế cúi đầu nhìn bụng nàng, ở nơi tự nhận là mông của hoàng nhi, vươn tay khẽ búng một cái, "Phẩm tính tốt đẹp của ta, hoàng nhi không học chẳng phải phung phí của trời à?"

Tiết Tĩnh Xu đang muốn chọc da mặt dày của hắn thì bụng chợt co rút đau đớn, nàng khẽ kêu thành tiếng.

Hoàng đế nghĩ mình chọt đau nàng, chợt nghe Tiết Tĩnh Xu nói: "Hoàng thượng mau đi gọi thái y đến, hoàng nhi… hình như sắp… sắp ra rồi…"

90. Chương 90: Sinh Ra

Editor: Quansama

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Hoàng cung vắng lạnh đã lâu bỗng như núi lửa phun trào.

Ở cung Tê Phượng, người tới người lui, tất cả đều rất bận rộn, khẩn trương mà lại yên tĩnh.

Chính điện càng yên tĩnh hơn. Chỉ có nội điện thỉnh thoảng truyền ra tiếng kêu của hoàng hậu nương nương.

Hoàng đế mặt trầm như nước ngồi ngoài điện. Xung quanh hắn không có một ai. Tất cả đều bị khí lạnh từ người hắn ép tránh ra xa. Và mỗi lần hoàng hậu nương nương kêu nhẹ một tiếng, sắc mặt hoàng đế lại càng lạnh thêm.

Đức công công quen thuộc tính nết hoàng đế, biết lúc này hắn đang cố sức nhịn, chỉ sợ không lâu sau nhịn không được nữa.

Trong lòng hắn âm thầm kêu khổ, vội phái tiểu đồ đệ đến Ngự thiện phòng thúc giục bọn họ mau đem canh sâm tới bổ sung thể lực cho hoàng hậu nương nương. Nếu không một lúc nữa hoàng thượng không còn nhẫn nại thì ai cũng không chịu nổi!

Đột nhiên bên kia truyền đến tiếng kêu đau của Tiết Tĩnh Xu, nhưng âm thanh đó kêu được một nửa thì ngừng, như là bị cái gì chặn lại vậy.

Hoàng đế đứng phắt dậy, nhấc chân muốn đi vào trong.

Đức công công lao ra trước mặt hắn, "Hoàng thượng không được vào đâu ạ!"

"Tránh ra!"

"Hoàng thượng, bên trong máu tanh nồng nặc, người vào là điềm xấu…"

Hoàng đế đẩy Đức công công qua một bên, bỏ mặc hắn.

Đức công công đành phải quỳ xuống, đau khổ khuyên nhủ: "Hoàng thượng, nương nương ở bên trong khổ cực, càng cần ngài ở ngoài trấn thủ, tai hoạ mới không dám xâm lấn. Coi như là vì nương nương và tiểu hoàng tử, xin hoàng thượng nhẫn nhịn một chút đi ạ!"

Lúc này hoàng đế mới dừng chân, hỏi hắn: "Chuyện này có căn cứ không?"

Đức công công vội nói: "Từ xưa đến nay, người già đều kể chuyện này. Thà rằng tin là có còn hơn. Huống hồ mấy thái y đều có kinh nghiệm phong phú, bọn họ nhất định có thể giúp hoàng hậu nương nương mẫu tử bình an. Hoàng thượng đi vào ngược lại làm nương nương phân tâm… không bằng trấn thủ ở ngoài để đám tiểu quỷ tai họa không dám tác quái."

Hoàng đế đi lại vài bước mới ngồi xuống: "Gọi Trương Chi Khung đến gặp ta."

"Vâng." Đức công công thở dài một hơi, vội vàng đi gọi người.

Sau bình phòng, các bà đỡ dày dặn kinh nghiệm giúp hoàng hậu nương nương sinh ở gian trong; các vị thái

y thì ở gian ngoài chờ lệnh.

Trương Chi Khung vội đi ra, hành lễ với hoàng đế.

Hoàng đế phất tay cho hắn đứng lên. “Vì sao hoàng hậu lại kêu la kịch liệt thế? Thế… thế có gì không tốt không?”

Trương thái y cúi đầu trả lời: “Muôn tâu hoàng thượng… xưa nay phụ nữ sinh sản đều phải như vậy. Nương nương hết thảy đều tốt, không có gì là không ổn ạ.”

Hoàng đế nhăn mày, “Có cách gì giúp hoàng hậu đỡ đau hơn không?”

“Chuyện này… Lão thần vô năng, xin hoàng thượng giáng tội.” Trương thái y lại quỳ xuống.

“Thôi thôi, ” Hoàng đế phất tay, “Đây không phải lỗi của ngươi. Trẫm đã từng đề cập thuốc tránh thai với ngươi… đợi hoàng hậu bình an sinh xong, Thái y viện các ngươi trình việc này lên đi.”

Dù đã là lần thứ hai nghe hoàng đế nhắc tới việc này, trong lòng Trương thái y vẫn kinh hãi không thôi.

Nam nhân uống thuốc tránh thai vốn đã là chuyện chưa bao giờ có rồi huống chi người yêu cầu còn là hoàng đế?!

Nhìn hết triều đại Đại Diễn cũng tìm không ra vị tiên đế nào thâm tình với hoàng hậu như vậy. Nhiều người nói, tình đế vương không thể lâu dài, nhưng nếu hoàng thượng có thể phá lệ một lần thì chưa chắc không có lần thứ hai.

Trương thái y thu hồi tâm trạng, cung kính đáp ứng.

Hoàng đế nói: “Ngươi vào đi, nhớ kỹ lời trẫm nói. Nếu hoàng hậu an ổn không việc gì, vị trí Viện sử Thái y viện sẽ là của ngươi.”

“Dạ, thần tất không phụ sự kì vọng của bệ hạ!”

Hoàng hậu lâm bồn từ buổi chiều nhưng mãi đến nửa đêm mà hoàng tử vẫn chưa ra.

Nước ấm đã thay đổi vài chậu, canh nhân sâm cũng được bê vào hai, ba lần. Hoàng đế trông như một bức tượng, ngồi trong điện không nhúc nhích, chỉ khi hoàng hậu kêu đau thì ánh mắt mới lóe qua thứ gì đó, bàn tay dưới ống tay áo đã nắm chặt thành nắm đấm từ lâu.

Tuyết rơi lả tả ngoài trời, Đức công công lau mồ hôi trên trán, van nài khuyên nhủ: “Bệ hạ dùng chút bữa tối đi. Đã hơn nữa ngày rồi mà người còn chưa uống một giọt nước nào, sao long thể có thể chịu được?”

Hoàng đế không nói chuyện, chỉ chậm rãi lắc đầu.

Ôi!… Đức công công thở dài một tiếng. Hy vọng thái hoàng thái hậu ở trên trời có linh thiêng, phù hộ hoàng hậu nương nương bình yên vô sự sinh hạ long tử, nếu không… nếu xảy ra chuyện gì, chỉ sợ bệ hạ sẽ…

Bỗng nội điện truyền ra tiếng kêu đau đớn khàn khàn, Đức công công hoảng sợ suýt ngã xuống, hoàng đế thì vọt vào như một cơn gió.

Thái y canh giữ ngoài điện vội vàng ngăn cản hoàng đế lại, “Hoàng thượng hoàng thượng, xin ngài an tâm, nương nương đang sinh đó ạ!”

Hoàng đế nghe vậy thì sửng sốt. Quả nhiên sau một khắc, bên trong truyền ra tiếng khóc mạnh mẽ.

Các cung nhân trong cung Tê Phượng nghe thấy tiếng khóc đều lau nước mắt.

Hoàng đế hơi hoảng hốt, nhìn hai bên, chợt phục hồi tinh thần, lên tiếng hỏi: “Mạn Mạn, Mạn Mạn, nàng thế nào?”

Qua một lúc lâu mới nghe được Tiết Tĩnh Xu yếu ớt nói: “Thiếp không sao, hoàng thượng đừng lo lắng.”

Hoàng đế nghe được tiếng nàng, không tự chủ đẩy người bên cạnh ra muốn đi vào.

Các thái y đành nói thêm: “Hoàng thượng, trong bụng nương nương còn một đứa bé nữa, xin hoàng thượng hãy chờ một chút.”

Tiết Tĩnh Xu cũng vất vả nói: “Diệu ca ca đừng vào.”

Hoàng đế dừng bước, nhưng vô luận thế nào cũng không đi ra, cùng chờ ở gian ngoài với các thái y.

Đứa đầu tiên đã ra đời, đứa thứ hai cũng nhanh hơn, qua khoảng nửa khắc, nội điện lại truyền ra tiếng khóc hơi yếu hơn khi nãy.

Tất cả mọi người mới thả lỏng được một chút.

Các bà đỡ thu dọn xong mới hạ bình phong xuống.

Hoàng đế vọt vào đầu tiên.

Bà đỡ dẫn đầu quỳ xuống chúc mừng: "Chúc mừng hoàng thượng, nương nương được thai long phượng. Tiểu hoàng tử nặng sáu cân tám lượng. Tiểu công chúa bốn cân hai lượng. Cả hai vị tiểu quý nhân đều rất khỏe mạnh!"

(1 cân = ½ kg)

Lòng dạ của hoàng đế hiện đều đặt lên hết Tiết Tĩnh Xu, không biết có nghe rõ không, hấn đi thẳng tới bên giường.

Sắc mặt Tiết Tĩnh Xu tái nhợt, môi cũng không còn huyết sắc, may mà tinh thần cũng không tệ lắm, thấy hoàng đế đến thì cười yếu ớt, vươn tay về phía hắn.

Hoàng đế nắm chặt lấy, ngồi ở bên giường, cẩn thận vén tóc ướt đẫm mồ hơi cho nàng, sờ soạng mặt nàng, yêu thương nói: "Mạn Mạn vất vả rồi, là ta không tốt, để Mạn Mạn chịu tội…"

Tiết Tĩnh Xu khẽ lắc tay hắn, "Tội này, thiếp vui vẻ chịu đựng. Hoàng thượng gặp hoàng nhi chưa? Lớn là ca ca, nhỏ là muội muội đó."

Nghe hoàng hậu nương nương nhắc tới, hai nhũ mẫu ẵm cặp song sinh nằm trong tã lót đến rồi thận trọng đặt trên giường.

Tiết Tĩnh Xu cùng hoàng đế cúi đầu nhìn.

Hai đứa da hồng, mặt còn nhăn nheo, trông như người già vậy. Nhưng cũng nhìn ra ngũ quan hai đứa không giống nhau, còn rốt cuộc giống ai thì chỉ có thể chờ chúng lớn hơn chút nữa mới biết được.

Thân hình hai đứa cũng kém xa; vừa rồi bà đỡ nói một hơn sáu cân, một thì chỉ có hơn bốn cân một chút, kém gần một nửa. Mà vừa vặn đứa cường tráng là ca ca, gầy yếu là muội muội.

Lúc này, có vẻ như ca ca đã tỉnh, tuy mắt chưa mở nhưng quả đấm nhỏ nắm thật chặt, quyền đấm cước đá, rất không an phận.

Muội muội thì yên lặng nằm trong tã lót, lồng ngực hô hấp nhấp nhô đều đều. Đầu bé cỡ nắm tay người lớn. Khuôn mặt bé lại chỉ to cỡ lòng bàn tay, vừa nhìn đã khiến người ta yêu thương trìu mến.

Hoàng đế chuyên chú nhìn thoáng qua, ghét bỏ nói: "Xấu vậy."

Tiết Tĩnh Xu nhìn hai đứa bé, lòng dạ mềm nhũn ra. Thấy hoàng đế ghét bỏ lập tức không vui, "Hoàng

thượng nói cái gì cơ? Hoàng nhi của thiếp xấu á? Tướng mạo đứa bé giống cha mẹ; ngài nói con xấu, vậy rốt cuộc là ngài nói ai xấu?"

Hoàng đế vô tình chọc họa, thấy hoàng hậu oán trách nhìn mình, không thể làm gì khác hơn là mau nói: "Là ta nói sai rồi, Mạn Mạn đừng nóng giận."

Tiết Tĩnh Xu khẽ hừ một tiếng.

Đức công công ở một bên đánh bạo nói: "Hoàng thượng không biết… hài tử mới sinh ra đều là như thế này. Hai ngày sau nảy nở, dài ra mới thấy được hai vị long tử thừa kế tướng mạo của hoàng thượng và nương nương. Hiển nhiên sẽ là kim điêu ngọc mài; nhân trung long phượng."

Tiết Tĩnh Xu nghe xong liền cười nói: "Vẫn là Đức công công biết nói chuyện. Hoàng thượng nên tự xem lại mình đi."

Hoàng đế yên lặng chấp nhận.

Đức công công còn nói: "Hoàng thượng, các thái y còn phải bắt mạch cho nương nương"

Hoàng đế không thể làm gì khác hơn là đứng lên. Nhũ mẫu cũng vội ôm cặp song sinh ra nhường chỗ cho thái y.

Tiết Tĩnh Xu không có gì trở ngại, chỉ là hậu sản cơ thể hư nhược, cần tẩm bổ và nghỉ ngơi thật nhiều.

Hoàng hậu nương nương sinh hạ thai long phượng, là đại sự được cả nước chúc mừng. Các cựu thần thấy hoàng đế rốt cuộc có hoàng tử; giang sơn Đại Diễn có người kế tục rồi thì đều yên lòng.

Hoàng đế vì để cho Tiết Tĩnh Xu an tâm tĩnh dưỡng mà bác bỏ toàn bộ thỉnh cầu vào cung thăm nom, kể cả người nhà hoàng hậu nương nương.

Tiểu oa nhi mới ra đời quả thực như Đức Lộc nói, mỗi ngày một dạng. Đêm đó trông chúng như khỉ con; qua hai ba ngày thì dù là người khắt khe nhất cũng không thể chê xấu.

Hoàng đế với Tiết Tĩnh Xu đều vô cùng xuất chúng, mà cặp song sinh lại chỉ chọn lựa những ưu điểm của phụ mẫu. Đặc biệt là tiểu công chúa. Từng sợi mi, cho đến đôi mắt đều tinh tế đến cực điểm.

Bé rất thanh tú. Mỗi ngày ngoài đói bụng, hay tã dơ mới khóc, còn bình thường thì yên lặng, dù là lúc thức dậy cũng chỉ biết dùng đôi mắt ầng ậng nước và đen như mực nhìn người.

Tuy thái y nói công chúa và hoàng tử lúc này vẫn chưa thấy rõ mặt người, nhưng bị đôi mắt như vậy nhìn

chằm chằm thì có là thép cũng mềm xuống.

Ca ca thì hoạt bát hơn nhiều. Bé ăn nhiều, tinh lực cũng tiêu tốn hết. Tiểu công chúa chỉ cần một nhũ mẫu nuôi; còn hắn, nhũ mẫu gấp đôi muội muội mà vẫn còn thường xuyên luống cuống tay chân.

Nhũ mẫu đút sữa cho cặp song sinh xong thì thay tã, rồi mới đặt lại bên người hoàng hậu nương nương.

Tiết Tĩnh Xu nằm nghiêng trên giường, trìu mến sờ khuôn mặt muội muội, và điểm mũi ca ca. "Hồi trước quyền đấm cước đá trong bụng mẫu hậu, thì ra là tiểu hầu nhi không an phận. Con nhìn muội muội xem, nhu thuận như thế. Con làm ca ca, cũng không biết làm gương tốt. Cẩn thận sau này muội muội chê cười đó."

Hoàng đế vừa hạ triều xong liền chạy tới cung Tê Phượng, đứng ở ngoài một hồi để chờ khí lạnh trên người tản đi hết mới vào nội điện, đúng lúc nghe được Tiết Tĩnh Xu nói những lời này. Hắn nói: "Ta thấy hắn quả thực không xứng làm ca ca. Bản thân được nuôi ở trong bụng mẹ đến tròn vo mà không biết nhường muội muội."

Tiết Tĩnh Xu cười, đan tay với hoàng đế rồi mới lên tiếng: "Hoàng thượng, khi hoàng nhi trưởng thành thì đừng nói nữa, con sẽ xấu hổ lắm. Con còn nhỏ như vậy, lại còn đang trong bụng mẹ thì làm sao biết nhường muội muội đâu. Có thể tự chăm sóc mình thật tốt đã không tệ rồi."

Hoàng đế gật đầu, "Mạn Mạn nói phải."

Hắn nhìn cặp song sinh, nói: "Hoàng nhi có phải lớn hơn không?"

Tiết Tĩnh Xu khẽ cười, "Hoàng thượng trước khi vào triều đã gặp con; giờ là hạ triều, cùng lắm chỉ hai canh giờ, hoàng nhi dù mau lớn cũng không thể rõ ràng như vậy… Hoàng thượng quá nóng lòng rồi."

"Thật vậy chăng?" Hoàng đế ngẫm lại, cảm thấy có lẽ thế thật. Hắn nhớ cháu trai của nhà các đại thần, cứ như là gặp gió liền lớn lên vậy. Dường như mỗi lần gặp lại cao lên, vài ngày lại thấy cao hơn một cái đầu, vài năm không gặp liền biến thành người lớn. Bây giờ bản thân tự nuôi con, mới phát hiện thời gian trôi thật chậm.

Hắn nhìn Tiết Tĩnh Xu, cẩn thận quan sát sắc mặt của nàng, "Mạn Mạn hôm nay cảm thấy thế nào?"

"Hoàng thượng yên tâm. Nhiều thái y điều dưỡng như vậy; lại có Phan thần y đưa thuốc tới, thiếp hiện tại vẫn khỏe. Mỗi ngày dùng nhiều canh bổ như thế này chỉ cảm thấy béo lên một vòng."

Hoàng đế nghe vậy liền đưa tay sờ, rồi nghiêm túc lắc đầu: "Đâu? Mập lên một vòng đâu? Mạn Mạn không hề béo chút nào."

Tiết Tĩnh Xu nghiêng đầu cọ vào lòng bàn tay hắn, cười nói: "Bản lĩnh trợn mắt nói mò của hoàng thượng càng ngày càng lợi hại… nhưng mà, lời này thiếp thích nghe."

"Ta nói thật mà." Hoàng đế nói.

Đang nói thì muội muội như một con mèo nhỏ khóc lên.

Hoàng đế chuẩn bị ôm, đụng tới tay chân mềm nhũn của bé thì không dám hạ thủ.

Nhũ mẫu vội vàng đi vào, xin thứ lỗi rồi tiếp nhận bé trong tay hoàng đế, trên dưới điều tra một phen và nói: "Có lẽ công chúa tiểu rồi ạ."

Tiết Tĩnh Xu nói: "Thay luôn ở đây đi, không cần ôm tới ôm lui."

"Dạ."

Nhũ mẫu bắt tay vào thay tã cho tiểu công chúa. Tiết Tĩnh Xu cùng hoàng đế không chớp mắt nhìn chằm chằm. Vị nhũ mẫu này quen tay, bị đế hậu nhìn chòng chọc như vậy mà không hề sơ suất.

Vừa mới dọn dẹp cho muội muội sạch sẽ thì ca ca cũng khóc. Hắn khóc phải nói là kinh thiên động địa. Cả nóc nhà còn muốn nhấc lên.

Hoàng đế mau mau khoát tay, sai nhũ mẫu ôm muội muội đi, đỡ phải bị âm thanh tiểu pháo ca ca quấy nhiễu.

Nhũ mẫu của tiểu hoàng tử cũng đi vào kiểm tra một phen, cũng là đi tiểu.

Khi nãy hoàng đế nhìn thấy nhũ mẫu thay tã cho công chúa đã nóng lòng muốn thử rồi, giờ thấy tã lót tiểu hoàng tử được tháo ra, bỗng hắn nói: "Để ta làm."

"Cái này…" Nhũ mẫu đắn đo.

Tiết Tĩnh Xu hoài nghi nói: "Hoàng thượng… được không?"

Hoàng đế nói: "Chỉ là thay tã cho con, lẽ nào còn khó hơn trị quốc? Mạn Mạn không nên coi thường ta."

Tiết Tĩnh Xu thấy hắn thiếu điều muốn vỗ ngực đảm bảo thì đành nghe lời.

Nhũ mẫu đứng dậy đứng ở một bên.

Hoàng đế vươn tay, không hề chần chờ, nhẹ nhàng đụng vào làn da non nớt của trẻ con – chính trong khoảnh khắc nháy mắt đụng chạm đó hắn hối hận. Mềm nhũn như vậy… có thể chịu đựng được hắn sao?

Nhưng lời đã nói ra, Mạn Mạn còn đang nhìn, không thể đổi ý, đánh mất mặt mũi của mình.

Hắn âm thầm hít một hơi, học những cử động vừa rồi của nhũ mẫu: cẩn thận nâng chân con lên, tháo tã bẩn ra, thay tã mới, tốn rất nhiều thời gian mới trải phẳng được ra.

Trong khoảng thời gian này, tiểu hoàng tử không kiên nhẫn đá chân nhiều lần, hoàng đế thiếu chút nữa bị đá văng ra nên chỉ còn cách nắm chặt cổ chân hắn.

Không biết có phải bị phụ hoàng nắm chặt chân khó chịu không mà thấy tiểu hoàng tử nhếch miệng, trong giây phút tiếp theo, một dòng nước ấm áp từ chú chim nhỏ phun ra, vào giữa mặt hoàng đế.

91. Chương 91: Làm Chuyện Xấu

Editor: Quansama

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Mọi người sợ ngây người, ngay cả hoàng đế cũng ngẩn ra. Chỉ có tiểu hoàng tử duỗi chân, khóc oa oa.

Tiết Tĩnh Xu che miệng cười, vội bảo nhũ mẫu ôm con đi, rồi sai người cầm khăn sạch đến, tự mình lau mặt cho hắn.

Hoàng đế cầm tay nàng, vẫn còn không dám tin, "Mạn Mạn, nó, nó dám…"

Tiết Tĩnh Xu cố nén cười: "Có lẽ hoàng thượng làm đau hoàng nhi đó nên hoàng nhi mới… Về sau mấy chuyện này cứ giao cho nhũ mẫu là được rồi."

Nàng lại nhìn sắc mặt hắn, nhẹ giọng dụ dỗ: "Diệu ca ca không phải tức giận chứ? Thiếp thay mặt hoàng nhi nhận lỗi với Diệu ca ca, chàng đại nhân không chấp tiểu nhân, tha thứ nó được không?"

Hoàng đế lấy khăn ướt từ tay nàng giao cho cung nhân. "Mạn Mạn không cần cẩn thận như vậy, nó là con trai chúng ta, sao ta lại trách nó chứ?"

Tiết Tĩnh Xu khẽ cười: "Vậy thiếp an tâm rồi."

"Nhưng." Hoàng đế nói: "Nó làm chuyện xấu, cần phải chịu trách nhiệm. Khi nó lớn hơn một chút, phải ăn đòn."

Tiết Tĩnh Xu chỉ cười, "Đến lúc đó, nếu hoàng thượng cam lòng thì thiếp sẽ không ngăn cản."

Hoàng đế cảm thấy chẳng có gì mà mình không nỡ, con gái nhỏ đáng yêu đương nhiên một ngón tay cũng không thể động. Nhưng nếu con trai mà giống như hỗn thế ma vương… không đập thì chờ cái gì?

Tiết Tĩnh Xu ngồi dậy, "Thiếp đã suy nghĩ kỹ rồi. Mấy hôm trước hoàng thượng đã giúp thiếp ngăn cản không ít người, bây giờ cũng nên để bọn họ gặp thiếp một lần. Thiếp muốn gọi muội muội vào cung, hoàng thượng thấy có được không?"

"Muội muội nàng thì được; còn những người khác thì chờ sau đầy tháng đi."

"Vâng. Đều nghe hoàng thượng."

Chiều hôm đó, Tiết Tĩnh Uyển vào cung.

Đã lâu Tiết Tĩnh Xu không gặp ai, kể cả người Tiết gia, làm người trong Tiết phủ nôn nóng không ít. Hôm nay Tiết Tĩnh Uyển tới, ngoài đến thăm tỷ tỷ thì còn có tác dụng truyền lời cho hai bên.

Lúc Tiết Tĩnh Uyển đến, Tiết Tĩnh Xu mới ngủ dậy, sắc mặt cũng không tệ lắm, tựa vào đầu giường gọi nàng vào.

Ngoài trời tuyết rơi nhiều, Tiết Tĩnh Uyển mặc rất nhiều áo. Lúc vào nội điện, nàng ấy cởi áo khoác ngoài ra liền lộ cái bụng hơi nhô ra.

Tiết Tĩnh Xu cả kinh: "Uyển Uyển, muội…"

Tiết Tĩnh Uyển ngượng ngùng gật đầu, "Đã ba tháng rồi."

"Lớn như vậy mà không báo cho ta một tiếng?"

"Không có thời gian mà…" Tiết Tĩnh Uyển xin lỗi nói.

Tiết Tĩnh Uyển có thai khi thái hoàng thái hậu hoăng thệ, hoàng đế lại xảy ra chuyện, thời buổi rối ren, cho nên chuyện nhỏ này nàng không muốn quấy rầy Tam tỷ. Đợi mãi mới đến lúc thái hoàng thái hậu qua bốn

mươi chín ngày, qua năm thì tiểu hoàng tử tiểu công chúa lại ra đời nên chuyện mới trì hoãn tới bây giờ.

Tiết Tĩnh Xu nói: "Nếu biết muội có thai, ta sẽ không gọi muội vào cung. Trời giá rét như vậy, muội nếu bị đông lạnh thì muội phu chắc chắn không bỏ qua cho ta đâu."

Tiết Tĩnh Uyển xấu hổ cười cười.

Lâm gia có hai vị công tử. Năm đó Lâm đại công tử nán lại ở biên cương, đến năm ngoái mới thành thân. Ngày thứ ba sau ngày thành thân lại đến biên quan. Quanh năm suốt tháng, số ngày ở nhà không quá một bàn tay, bởi vậy Lâm đại thiếu nãi nãi đến bây giờ chưa có bầu.

Tiết Tĩnh Uyển đến sau mà lại có trước. Cái thai của nàng, mặc kệ là nam hay nữ cũng đều là cháu đầu lòng, sẽ rất được yêu thương.

Tiết Tĩnh Xu vỗ tay Tĩnh Uyển, "Là phụ nữ mang thai nên trầm ổn hơn rồi. Giống hệt người lớn." Rồi nàng dặn dò những gì nên chú ý khi mang thai.

Tiết Tĩnh Uyển gật đầu, sờ bụng hỏi: "Tam tỷ, tiểu hoàng tử, tiểu công chúa đâu?"

"Đang ngủ trong noãn các rồi. Lát nữa bọn nó thức, ta bảo nhũ mẫu ôm tới cho muội xem."

Tiết Tĩnh Uyển mong đợi nói: "Hai tiểu bảo bảo nhất định lớn lên rất đẹp."

Nói đến cặp song sinh, Tiết Tĩnh Xu không tự chủ được cười hạnh phúc, "Ta cũng mong vậy. Nhất là đứa lớn, mới mấy ngày mà đã thấy rõ sự năng động nghịch ngợm của nó."

"Muội nghe mẫu thân nói, con trai phải nghịch ngợm mới phải."

Tiết Tĩnh Xu cười. "Lần này muội vào cung, Tiết gia có phải bảo muội nhắn gì không?"

Tiết Tĩnh Uyển nhìn sắc mặt nàng, khẽ giọng nói: "Mẫu thân thật sự lo cho tỷ, bảo muội hỏi thăm tỷ thế nào. Còn tổ mẫu thì nói với muội là nếu có cơ hội thì xin Tam tỷ tỷ nói mấy câu tốt đẹp trước mặt bệ hạ, tổ phụ biết sai rồi."

Tiết Tĩnh Xu khẽ cười: "Tổ phụ có sai hay không, là do hoàng thượng định đoạt. Khi nào ông ấy biết sai rồi, cũng là hoàng thượng định đoạt. Muội có thể trở về đáp lời tổ mẫu là, chỉ cần Tiết gia không hồ đồ một lần nữa, ta có thể giữ được đại gia bình an phú quý. Còn không thì đừng đến cầu xin ta."

Tiết Tĩnh Uyển gật đầu, "Vâng. Muội biết rồi." Rồi nàng hơi chần chờ hỏi: "Tam tỷ… tỷ có biết Đại bá Đại nương nay thế nào rồi không?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Bọn họ tuy bị trục xuất nhưng gia sản vẫn còn. Nếu thành thật mà an phận, mua điền trang, thu điền tô mà sống thì cũng không tệ. Thế nào, muội nghe được gì à?"

"Là Tiết Tĩnh Viện cùng Tiết Tĩnh Thiền. Tam tỷ tỷ cũng biết, An thân vương phải đi lưu vong, nữ quyến trong phủ đều bị bán đi, đưa vào am ni cô, không chỉ Tiết Tĩnh Viện với Tiểu An Minh mà ngay cả thái tử phi trước Tiết Tĩnh Thiền với Vĩnh Ninh quận chúa cũng bị đưa vào đó."

"Bọn họ vốn bất hòa, nay còn bị trói buộc trong am ni cô nhỏ. Mỗi ngày niệm kinh tụng phật, ăn trấu nuốt rau, ngay cả than sưởi ấm cũng không đủ mà cả ngày còn khắc khẩu cãi lộn. Tiết Tĩnh Thiền, Tiết Tĩnh Viện không chịu được khổ, lén truyền lời cho Đại nương."

"Đại nương bán đi điền trang vừa mua được, định dùng bạc để sắp xếp cho hai người họ. Đại bá biết được. Đại phòng nay chỉ trông chờ vào một mình Đại ca có chút quân công, nhưng huynh ấy là thứ xuất, Đại nương không vừa mắt huynh ấy lâu rồi. Cãi tới cãi lui… cãi muốn phân gia. Đại bá nói muốn sống riêng cùng hai mẹ con Đại ca, bảo Đại nương tự đi tìm hai đứa con gái của bà đi. Đại nương tất không nghe. Đến bây giờ thì chỉ có làm trò cười cho người ta mà vẫn không khôn ngoan được thêm tí nào."

Tiết Tĩnh Xu nhíu mày, "Đại phòng Nhị phòng bây giờ đều tách ra rồi, mạnh ai nấy sống thôi. Huống hồ ta với muội đã xuất giá, việc này càng không quản được. Mặc kệ bọn họ. Muội bây giờ có bầu, nghìn vạn lần phải nhớ, không được nghĩ những chuyện phiền lòng. Không là không tốt cho muội và con đâu."

"Muội biết rồi, Tam tỷ yên tâm."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, lại hỏi: "Kỳ thi xuân năm nay, muội phu có nắm chắc không?"

Nhắc tới phu quân, biểu tình Tiết Tĩnh Uyển phong phú hơn, nàng nhỏ giọng nói: "Muội không biết. Cả ngày đều cầm sách, ai biết hắn đọc có vào không."

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Là muội phu cả ngày đọc sách lạnh nhạt muội, hại muội của ta mất hứng?"

"Nào có?" Tiết Tĩnh Uyển nhíu mũi làm nũng, "Tam tỷ không được cười muội! Muội còn ước gì hắn cách xa muội ra nữa kìa!"

Cuộc sống bây giờ rất tốt. Nếu hắn không có việc gì thì cứ dính bên cạnh nàng, nói cái gì mà cho con học vỡ lòng, đọc sách cho nàng nghe, thực sự là phiền chết nàng!

"Rồi rồi rồi!" Tiết Tĩnh Xu cười nói.

Mùa đông trời nhanh tối. Tiết Tĩnh Uyển vừa gặp được tiểu hoàng tử và tiểu công chúa thì Tiết Tĩnh Xu thấy trời sắp tối, sợ đi lại không tiện nên vội vàng bảo Tiết Tĩnh Uyển xuất cung.

Màn đêm vừa buông xuống, hoàng đế đã xuất hiện trong cung Tê Phượng.

Tiết Tĩnh Xu đang ở cữ, theo tổ chế thì hoàng đế không được ngủ ở cung Tê Phượng. Nhưng nay thái hoàng thái hậu đã không còn, không còn ai có thể ràng buộc hắn được nữa, cho nên mấy loại quy củ đó cũng chỉ là thùng rỗng kêu to mà thôi.

Nhưng dưới sự yêu cầu của Tiết Tĩnh Xu, hai người đều dùng chăn riêng để không phải chen chúc trong một chiếc chăn nữa.

Còn hai tiểu bảo bảo thì được nhũ mẫu trông ở thiên điện.

Thấy hoàng đế tới, nhũ mẫu ôm hai tiểu bảo bảo tới để bên hoàng hậu rồi tự lui ra.

Tiết Tĩnh Xu nghiêng người nhìn hai con, thuận miệng hỏi hoàng đế: "Hoàng thượng dùng bữa tối chưa?"

Vì nàng còn trong tháng, ẩm thực có nhiều kiêng kỵ, rất nhiều thứ không thể ăn, hoàng đế không có cách nào để ăn cùng nàng, nên phần lớn hắn đều ăn ở điện Sùng Đức rồi mới đến.

Hoàng đế gật đầu, ngồi xuống, dùng ngón tay chọc chọc vào mặt con trai.

Tiết Tĩnh Xu bất đắc dĩ nói: "Hoàng thượng nếu đánh thức nó thì chàng phải dỗ nó."

Nhớ tới tiếng khóc kinh thiên động địa của con trai, hoàng đế yên lặng rụt tay về… rồi lại thận trọng sờ sờ mặt tiểu nữ nhi. Hắn tiếc nuối nói: "Sao cả hai đứa đều ngủ chứ?"

"Tiểu hài tử ngủ nhiều. Ăn ngon ngủ ngon mới mau lớn."

Hai tiểu oa nhi xinh đẹp được bọc trong tã lót, song song nằm trên giường phượng. Hoàng đế nhìn hai con, rồi nhìn hoàng hậu, cảm thấy cuộc đời thế là đủ rồi.

Tiết Tĩnh Xu cũng nhìn hai con. Càng nhìn càng không nhịn được sự yêu thương trong lòng, cúi đầu hôn trán hai đứa.

Cung Tê Phượng đốt địa long, trong chăn lại càng ấm. Nàng mặc áo mỏng nên khi cúi người thì đường cong hiện ra rõ ràng.

Hoàng đế nhìn một chút, ánh mắt cũng hơi chếch đi.

Tiết Tĩnh Xu ngẩng đầu, đang định nói chuyện thì thấy hoàng đế đang nhìn cái gì đó. Theo tầm mắt của

hắn, nàng cúi đầu, lập tức xấu hổ nói: “Hoàng thượng đang nhìn cái gì vậy?!”

Hoàng đế bị bắt tại trận, song hắn không hề thấy xấu hổ mà ngược lại chính trực hỏi: “Mạn Mạn, ngực nàng còn trướng không? Ta xoa cho.”

Con cháu hoàng gia xưa nay đều do nhũ mẫu nuôi nấng. Tiết Tĩnh Xu tuy tiếc nuối, nhưng thứ nhất, nhũ mẫu khỏe hơn nàng, sữa nhiều hơn nàng, và sữa đó cũng tốt cho hài tử. Thứ hai là vì, nàng sinh hai đứa nên sữa thiếu, so với để hai con không no thì chẳng thà để chúng bú sữa nhũ mẫu còn hơn.

Bởi vậy nên sữa của nàng không có ai uống hết! Thái y nói nếu con không bú thì một thời gian sau sữa tự nhiên sẽ hết. Nhưng trước đó thì không tốt lắm. Mỗi ngày ngực nàng đều trướng lên rất khó chịu. Còn ngứa nữa… phải có ma ma có kinh nghiệm mỗi ngày vắt ra mới được.

Vài lần đầu thì thuận lợi, nhưng về sau thì bị hoàng đế bắt gặp. Từ đó là mỗi ngày khi hắn thấy nàng là phải hỏi câu này với đôi mắt nóng lòng muốn thử…

Tiết Tĩnh Xu trừng hắn: “Không dám làm phiền hoàng thượng, chàng hãy bỏ ý định đó đi.”

Nhưng hoàng đế đã muốn, mà đã không được như nguyện một lần thì làm gì có chuyện từ bỏ chứ?

Hắn không nói gì. Tiết Tĩnh Xu cũng tưởng hắn chịu yên. Vậy mà nửa đêm, trong chăn nàng tự nhiên xuất hiện thêm một cái đầu, và áo bị cởi ra hơn nửa.

Tiết Tĩnh Xu vừa thẹn vừa giận, đẩy không đi, đành phải nói: “Hoàng thượng! Còn ra thể thống gì?! Chàng mau đi ra đi!”

Hoàng đế nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Sữa nàng bọn nhỏ đã không uống, nếu ta cũng không uống thì không phải lãng phí à? Ta làm thế sữa vừa có người uống mà có thể khiến Mạn Mạn khỏi bị đau, chẳng phải vẹn toàn đôi bên sao?”

“Đều là lí lẽ vớ vẩn, a! Chàng nhẹ chút —— ”

Hoàng đế xong chuyện, chép miệng, nói: “Hơi nhạt. Nhưng vẫn là mùi vị của Mạn Mạn.”

Tiết Tĩnh Xu xấu hổ lấy gối che mặt, coi như mình không nghe, không thấy, không cảm giác, tất cả đều mặc kệ hắn.

Hôm sau, khi ma ma tới thì nhận được thông báo là hôm nay không cần xoa bóp, nương nương không thấy trướng.

Ma ma kỳ quái không ngớt: lẽ nào nương nương ngừng sữa sớm như vậy? Không hợp lẽ thường chút nào!

Hai bảo bảo lớn lên mỗi ngày. Mấy ngày nữa là đầy tháng của chúng.

Hôm nay, hoàng đế hạ triều, mang đến một tin tức.

Sư môn thần võ Đại tướng quân – Lệ Đông Quân có chuyện, hắn cần lập tức quay về sư môn, và sư đệ của hắn – Phan Tề tạm thời tiếp nhận vị trí.

Tiết Tĩnh Xu nghi ngờ hỏi: "Phan thần y là sư đệ của Lệ tướng quân, tướng quân quay về sư môn, thần y không cần trở về?"

Hoàng đế nói: "Bọn họ đều là đệ tử của Thượng thanh tông nên gọi nhau là huynh đệ nhưng không học chung thầy. Lần này là sư mẫu của Lệ tướng quân mất."

Tiết Tĩnh Xu che miệng khẽ hô, "… Tướng quân khởi hành rồi?"

Hoàng đế gật đầu, "Rời kinh cả đêm qua."

Tiết Tĩnh Xu khẽ thở dài. Từ khi mang thai, rồi sinh con, dường như nàng càng đa sầu đa cảm. Không nghe được loại sự việc sinh ly tử biệt này.

Nàng cầm tay hoàng đế, khẽ lay, "Hoàng thượng phải đồng ý với thiếp, nhất định phải thật tốt, sống lâu trăm tuổi mới được."

Hoàng đế nhìn nàng, "Mạn Mạn phải cùng ta sống lâu trăm tuổi."

Tiết Tĩnh Xu trịnh trọng gật đầu, "Được. Ta đồng ý với hoàng thượng."

"Ta cũng đồng ý với Mạn Mạn."

Buổi chiều, Tiết Tĩnh Xu thức dậy sau giấc trưa. Liễu Nhi đang ngồi trông nàng, tay đang nghịch một túi hương.

"Nương nương tỉnh rồi ạ?" Thấy nàng tỉnh lại, Liễu Nhi vội đỡ nàng ngồi dậy, và lấy nước cho nàng.

Tiết Tĩnh Xu trả lại chén trà, hỏi: "Em đang làm cái gì vậy?"

Liễu Nhi lấy túi hương ra tranh công: "Em nhớ khi còn bé, mấy cụ già ở quê em nói, tiểu hài tử mới ra đời đều nên đeo túi hương, nó có thể trừ tà tránh ma quỷ, em đang làm cho tiểu hoàng tử với tiểu công chúa đây, nương nương xem tú công của em đi, có được không?"

Tiết Tĩnh Xu cẩn thận nhìn một chút, khen ngợi: "Không tệ."

Liễu Nhi vui vẻ nói: "Sắp xong rồi. Vừa rồi tiểu hoàng tử thức, rồi lại ngủ. Còn tiểu công chúa thì không có thức. Ngài có muốn xem không?"

Tiết Tĩnh Xu lắc đầu, "Không cần. Để chúng ngủ đi. Liễu Nhi em ngồi xuống. Hai chúng ta đã lâu không nói chuyện rồi."

Liễu Nhi ngồi ở dưới chân giường, vừa nói chuyện cũng Tiết Tĩnh Xu, vừa tiếp tục công việc trên tay.

Tiết Tĩnh Xu hỏi: "Dạo này em còn liên lạc với ca ca không?"

"Không có." Liễu Nhi nói. Vụ án An thân vương, ca ca nàng tuy may mắn không bị liên lụy, nhưng nàng thân là thị nữ của hoàng hậu, vô luận thế nào cũng nên kiêng kỵ một ít. Bởi vậy khi biết ca ca bình yên vô sự, nàng không có liên lạc với hắn nữa.

Tiết Tĩnh Xu khẽ vỗ vai nàng, nói: "Kỳ thực, em không cần cẩn thận như vậy. Người nào có âm mưu riêng đều bị diệt trừ hết cả rồi. Cho dù tất cả đều biết ca ca em từng là thị vệ của An vương, chỉ cần ta không để ý, hoàng thượng không để ý, em không cần phải để ý tới những lời khi rảnh của người khác."

Liễu Nhi cười lắc đầu, "Không có chuyện gì đâu nương nương. Em chỉ cần biết ca ca vẫn sống tốt và cách em không xa. Như vậy là đủ rồi."

"Thế này vậy. Ta cho phép em có thể xuất cung bất cứ lúc nào.Và nếu em muốn gặp hắn, thì nói với ta một tiếng, ta cho em đi ngay."

"Dạ! Tạ ơn nương nương!"

Tiết Tĩnh Xu lại hỏi: "Đúng rồi… em có biết việc Lệ tướng quân rời kinh không?"

Liễu Nhi ngạc nhiên: "Hắn đi rồi? Vì sao ạ?"

"Ta nghe hoàng thượng nói, sư nương tướng quân mất. Chắc là hắn về chịu tang."

"A… Như vậy… hẳn là hắn rất buồn đi?"

Tiết Tĩnh Xu gật đầu, không nói gì. Một lát sau, nàng hỏi: "Liễu Nhi, em có biết tướng quân ở trên nóc nhà, ở trên cây, để làm gì không?"

"Không phải là trấn thủ hoàng cung, phòng ngừa người xấu vào sao? Có lần em tức hắn đánh ca ca em, nhưng mà sau khi ngẫm lại, thì thấy ca ca quả thực có sai. Tướng quân ngăn cản huynh ấy cũng là chức trách."

Tiết Tĩnh Xu lại nói: "Có thể nào… là vì hắn trông coi ai không?"

Liễu Nhi không biết nghĩ đến cái gì mà lặng lẽ nhìn Tiết Tĩnh Xu hồi lâu, rồi gật đầu, nhỏ giọng nói: "Cũng có thể."

Tiết Tĩnh Xu dở khóc dở cười, "Không phải hắn trông coi ta đâu."

Liễu Nhi lập tức gật đầu, "Đúng đúng đúng! Không phải nương nương."

Tiết Tĩnh Xu vừa bực mình vừa buồn cười. Xem ra Liễu Nhi vẫn chưa thông suốt.

Nàng hỏi: "Bây giờ nếu ca ca em ở kinh thành, thì có khi nào em nghĩ tới… em sẽ xuất cung lập gia đình, sống cùng gia đình không?"

Liễu Nhi lắc đầu như trống bỏi, "Không muốn không muốn!… Em chỉ muốn chăm sóc nương nương, tiểu hoàng tử, tiểu công chúa, không muốn lập gia đình!"

Tiết Tĩnh Xu thấy vậy, đành phải từ bỏ ý định.

Ngày đầy tháng cặp song sinh, các phu nhân có phẩm cấp tại kinh thành đều vào cung chúc mừng.

Cặp song sinh đã lớn hơn. Đứa nào cũng như phấn khắc ngọc mài, mặc quần áo mới, được nhũ mẫu ẵm bồng, xinh đẹp động lòng người.

Tiểu hoàng tử một tháng này từ sáu cân tám lượng lên mười cân. Tiểu công chúa cũng lớn, rốt cuộc lên sáu cân nửa lượng. So với ca ca thì nàng nho nhỏ dễ thương hơn, ai gặp cũng thích.

Vì Tiết Tĩnh Xu chưa sang tháng; cặp song sinh cũng còn nhỏ nên trong cung không mở tiệc mà chỉ ôm hoàng tử công chúa ra cho chư vị phu nhân xem rồi bế vào.

Mặc dù là thoáng nhìn nhưng cũng để lại ấn tượng sâu sắc cho các phu nhân. Tất cả đều tấm tắc khen: thiên hạ không tìm được ai tinh xảo như tiểu hoàng tử và tiểu công chúa hết!

Tiết Tĩnh Xu nghe mà mỉm cười. Nếu người khác khen nàng, nàng chỉ thấy giống nhau. Nhưng những phu nhân này khen con nàng thì nàng thật tâm thật ý vui vẻ.

Các phu nhân không dám quấy nhiễu, không bao lâu đã lui xuống. Mẫu thân nàng – Tần thị có vẻ muốn ở lại nhưng Tiết Tĩnh Xu mượn cớ không khỏe, không muốn tiếp kiến. Tần thị thất vọng, tỏ vẻ lưu luyến rời đi.

Tiết Tĩnh Xu nghe cung nữ hồi báo xong cũng không nói gì.

Tuy nàng chưa ở cữ xong nhưng cũng không cần nằm trên giường suốt… chỉ cần không đi ra ngoài gặp gió là được. Mười ngày trước, nàng đã xuống giường đi lại bình thường được rồi.

Cặp song sinh ngủ ở thiên điện, nếu nàng rảnh thì có thể qua xem chúng một chút. Mà có lần, hoàng đế đến, không thấy nàng thì vô cùng hoảng sợ.

Mấy ngày nay, hoàng đế càng không an phận.

Từ lúc Tiết Tĩnh Xu mang thai, hắn nhịn cũng lâu rồi. Nhưng do ngày đó thái y nói, phụ nữ trong tháng không thích hợp chuyện phòng the. Tốt nhất là đợi qua ba tháng. Bởi lúc ấy thân thể mới coi như khôi phục toàn bộ.

Mỗi lần nghĩ đến biểu tình của hoàng đế khi nghe thấy tin đó, Tiết Tĩnh Xu đều không nhịn được cười.

Giữa tháng hai rồi mà khí lạnh vẫn chưa tiêu tán. Mỗi lần hoàng đế tới đều mang theo hơi lạnh.

Hôm nay, khi hắn tới thì cung Tê Phượng vô cùng yên lặng. Không thấy tiếng động gì của cặp song sinh. Cũng không thấy ai hầu hạ. Chỉ có Tiết Tĩnh Xu ngồi dưới ánh nến, mỉm cười nhìn hắn.

Hoàng đế chậm rãi thong thả bước tới hỏi: “Sao không thấy ai hết vậy?”

“Hoàng nhi ngủ, thiếp sai bọn họ ôm hai đứa xuống rồi.”

Hoàng đế đi tới trước mặt nàng, kéo tay nàng qua sờ, thấy là ấm áp mới an tâm, “Mặt đất lạnh, Mạn Mạn lên giường chờ ta đi.”

“Có đốt địa long mà, nào có lạnh chứ. Hoàng thượng có nhớ hôm nay là ngày mấy không?”

Hoàng đế nhíu mày suy nghĩ một hồi… không phải mùng một; cũng không phải mười lăm; cũng không phải xuân tế; cũng không phải ngày nghỉ… không có gì đặc biệt mà? Nhưng nếu Mạn Mạn đã hỏi thì nhất định không phải ngày bình thường.

Hắn nhíu mày, vắt hết óc suy nghĩ.

Tiết Tĩnh Xu thấy hắn suy nghĩ khổ cực, đang muốn bảo hắn quên đi thì thấy hoàng đế ngẩng đầu lên nói: "Hôm nay là mười tám tháng hai…"

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Cuối cùng hoàng thượng cũng nhớ. Ngày này năm trước, chính là ngày đại hôn của chúng ta."

"Không sai." Hoàng đế dắt tay nàng, áy náy nói: "Là ta sơ sót."

"Có sao đâu?" Tiết Tĩnh Xu nói, "Thiếp nhớ là đủ rồi. Nếu hoàng thượng quên thì thiếp sẽ nhắc nhở."

Hoàng đế ôm hông nàng, nhẹ giọng nói: "Sẽ không quên. Ngày đó, cả đời này cũng sẽ không quên."

Tiết Tĩnh Xu cho là mình sẽ không nhớ được chuyện ngày đó, dù sao lúc đó nàng chỉ có khẩn trương. Không ngờ qua lâu như vậy mà từng khoảnh khắc khi đại hôn nàng đều nhớ rõ ràng.

Bao gồm lúc nàng cùng hoàng đế ngồi vào trong màn, thực hiện lễ nghi, lúc đó nàng không có sức nên suýt nữa ngã, may mà hoàng đế ôm được nàng, còn ném khăn voan đi. Bây giờ nghĩ lại, còn cảm thấy ngượng ngùng lúng túng.

Nàng chọc ngực hoàng đế, nhỏ giọng hỏi hắn có còn nhớ chuyện xấu của mình không.

Hoàng đế gật đầu nói: "Nhớ."

"Hoàng thượng lúc đó nghĩ gì? Có phải thấy thiếp ngu ngốc không?"

"Không phải." Hoàng đế nói, "Ta chỉ cảm thấy Mạn Mạn đẹp, rất đẹp, là người xinh đẹp nhất mà ta từng nhìn thấy."

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu rất ngọt ngào nhưng lại lên án: "Nhưng mặt chàng lúc ấy nghiêm trọng quá, làm thiếp sợ, cứ nghĩ là chàng không hài lòng. Nào biết suy nghĩ trong lòng với vẻ mặt bên ngoài khác nhau một trời một vực."

Khóe miệng hoàng đế khẽ nhếch lên, bắt ngón tay đang chọc vào ngực mình lên cho vào miệng khẽ gặm một cái, "Nếu khi đó ta không nghiêm túc thì chẳng phải sẽ để Mạn Mạn nhìn thấy ta đang khẩn trương sao?"

"Thì ra chàng cũng sẽ khẩn trương?"

“Sao không? Mạn Mạn xinh đẹp như vậy, tay chân ta còn không biết để vào đâu đấy.”

“Chàng lại gạt thiếp.” Tiết Tĩnh Xu cười tủm tỉm, “Nhưng lời này thiếp thích nghe.”

Nàng lấy tay vẽ mấy vòng trên ngực hoàng đế, “Hôm nay là tròn một năm chúng ta thành thân, Diệu ca ca không muốn làm gì sao?”

Hoàng đế đè lại tay nàng, khàn giọng nói, “Mạn Mạn đừng nghịch.”

“Sao lại là thiếp nghịch chứ?” Tiết Tĩnh Xu tránh tay hắn ra, đẩy hắn, làm bộ phải đi, “Hoàng thượng không muốn thì thôi.”

Hoàng đế ôm nàng từ phía sau, giải thích: “Chẳng phải thái y nói thân thể Mạn Mạn…”

Tiết Tĩnh Xu liếc mắt nhìn hắn, “Thế nhưng Diệu ca ca còn có nhiều cách khác lắm mà? Thế nào? Thoại bản bị ta đốt nên Diệu ca ca quên hết nội dung rồi à?”

Hoàng đế ôm nàng sát hơn chút nữa, “Chưa, làm sao quên được. Mạn Mạn, đêm nay nàng đừng hối hận đấy.”

Tiết Tĩnh Xu quay đầu ôm lấy cổ hắn, không chịu thua nói: “Người hối hận chưa chắc đã là thiếp đâu.”

Ngoài phòng trời đông giá rét, trong phòng lại như xuân đã về hoa nở khắp nơi.

92. Chương 92: Nuôi Con

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Lúc Tiết Tĩnh Xu ở cữ xong thì đã sang đầu xuân, vườn hạnh trong Ngự hoa viên nở vô cùng tưng bừng.

Nếu nàng chỉ có một người, nhìn hoa nở năm nào cũng như năm nào mà người lại càng già đi thì thể nào cũng xót thương cho tuổi xuân của mình. Nhưng bây giờ hai đứa bé đã chiếm hầu hết tinh lực của nàng, hoàng đế lại còn vào góp vui theo nữa nên căn bản không có thời gian suy nghĩ những thứ khác.

Lúc trước khi chưa đầy tháng, một ngày có mười hai canh giờ thì bọn nhỏ đã ngủ đến mười canh giờ. Bây

giờ càng ngày càng lớn lên, lại đầu xuân, thời tiết ấm dần trở lại nên hai bé con cũng thức nhiều hơn. Điều đó cũng đồng nghĩa với việc thời gian giày vò phụ hoàng mẫu hậu nó cũng ngày càng nhiều.

Muội muội thì còn tốt, cho dù tỉnh cũng không khóc không làm khó, chỉ dùng đôi mắt tròn đen láy đi theo người khác, liếc tới liếc lui.

Còn ca ca thì như một tiểu bá vương, tỉnh thì phải bú sữa, uống xong phải có người ôm, mà ôm thì phải đi đi lại lại mới vừa lòng bé, nếu không theo thì bé sẽ khóc đến váng trời váng đất.

Vì đứa con trai này mà Tiết Tĩnh Xu đau hết cả lòng, không chỉ một lần hoài nghi có phải khi còn bé tính tình của hoàng đế như thế không, nếu không sao nàng lại sinh ra một đứa con độc tài như vậy chứ?

Nó mới có hai tháng tuổi, đánh không đánh được, mắng không mắng được, bỏ mặc thì càng không. Vì vậy đành phải dỗ dành theo tính của nó.

Hoàng đế vẫn còn chưa biết bản thân phải gánh tội cho con trai.

Trong khoảng thời gian này, mỗi lần hắn đến cung Tê Phượng, hoàng hậu không đang ôm con gái nhỏ thì nhất định là đang dỗ con trai. Căn bản là chẳng có thời gian quan tâm đến hắn, trong lòng hắn chẳng còn mùi vị gì nữa.

Hồi trước, lúc hắn đến, chẳng phải lần nào Mạn Mạn cũng tươi cười ra đón hắn sao? Bây giờ địa vị của hắn còn chẳng bằng hai nhóc kia nữa.

Hiện giờ hắn đến, tình trạng đó mới tốt hơn được một tí. Tiết Tĩnh Xu ngồi ở mép giường nhìn hai đứa ngủ, nghe thấy tiếng hoàng đế tiến vào thì quay đầu cười với hắn: "Bệ hạ tới rồi."

Hoàng đế đi đến bên người nàng, Tiết Tĩnh Xu dịch sang bên cạnh để hắn ngồi cùng.

Hắn nhìn hai đứa bé, lúc mới sinh một đứa nặng bốn cân hơn, một đứa sáu cân hơn, vốn là kém gần một nửa. Vậy mà nuôi hai tháng, đứa ra sau mới được năm sáu cân, đứa ra trước lại béo gấp đôi. Chiều cao của hai đứa cũng chênh lệch rất nhiều.

Lòng hoàng đế không khỏi có chút lo lắng của một người cha già. Sao con gái nhỏ lại lớn chậm thế nhỉ? Hay là có vấn đề gì? Mà sao con trai lại lớn nhanh thế, đến lúc trưởng thành có béo ú không?

Hắn lo lắng hỏi: "Có cần gọi thái y đến xem không?"

"Xem cái gì?" Tiết Tĩnh Xu thắc mắc hỏi lại.

“Xem cho hoàng nhi, sao hai đứa lại chênh lệch nhau như thế?”

Tiết Tĩnh Xu không biết phải làm sao, vấn đề này hoàng đế cứ nói đi nói lại làm nàng lo lắng, cũng từng gọi thái y xem qua, kết quả là hai đứa đều khỏe mạnh, “Chẳng phải thái y với bà vú đều nói rồi sao? Con trai thường lớn hơn con gái, ca ca lại có thể ăn được, cân nặng cũng bình thường mà muội muội cũng không tính là quá nhỏ, nhỏ nữa thì làm gì còn gì.”

Tuy nói thế nhưng hoàng đế vẫn cảm thấy lo lắng. Con gái nhỏ như thế, tay chân đều rất nhỏ, đến giờ hắn còn chưa dám ôm, sợ không khống chế được lực làm đau con gái. Nếu nó có thêm chút thịt thì chẳng phải không cần lo vấn đề này nữa sao?

Nghĩ đến đây, hoàng đế thấy con trai tròn tròn thì bĩu môi, lấy tay chọc vào má con, nói: “Đừng có lớn một mình, phải giúp muội muội lớn với.”

Tiết Tĩnh Xu im lặng một hồi. Dù ngoài miệng nói không chịu nổi con trai nghịch ngợm, lo con gái quá gầy nhưng trên thực tế, trong lòng hắn quan tâm đến hai đứa tuyệt đối không ít hơn nàng, chỉ là thấy không được tự nhiên khi nói ra miệng thôi.

Nàng che miệng ngáp một cái, vì bản thân không thể nuôi nấng con nên nàng cảm thấy rất áy náy với hai đứa, bình thường ngoài việc ăn uống thì bà vú đều để nàng chăm sóc hai con nên bất tri bất giác cũng nhiễm thói quen của chúng, lúc bọn nhỏ ngủ là nàng cũng thấy mệt theo.

Hoàng đế tha thiết nhìn nàng.

Tiết Tĩnh Xu cười cười, tiến lên cởi áo khoác ngọc quan của hắn xuống, nói: “Dù sao bệ hạ đến đây cũng để giúp theo trông con, không bằng chúng ta cùng nhau ngủ luôn.”

Tránh cho hắn lại thấy “chíu khọ”, đến lúc đó nói mình lạnh nhạt hắn. Đã lớn như vậy rồi mà không biết xấu hổ.

93. Chương 93: Gấu Cha

Editor: Bô

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Một nhà bốn người nằm thành một hàng trên giường phượng, hai hài tử nằm trong cùng, Tiết Tĩnh Xu nằm cạnh chúng còn hoàng đế thì nằm ngoài cùng.

Tiết Tĩnh Xu lại ngáp một cái, mắt ngái ngủ, mờ mịt.

Hoàng đế không gặp trở ngại liền kéo nàng vào lòng, đôi tay xoa xoa nắn nắn ở nơi nào đó.

Tiết Tĩnh Xu chặn bàn tay đang làm loạn của hắn lại: "Nếu bệ hạ không buồn ngủ thì đứng dậy đi, đừng làm bọn trẻ tỉnh giấc."

Hoàng đế không dám lộn xộn nữa, vẫn ôm nàng không buông, dựa đầu bên cổ Tiết Tĩnh Xu, nhỏ giọng nói: "Càng ngày Mạn Mạn càng lạnh nhạt với ta."

Tiết Tĩnh Xu dở khóc dở cười, như vậy mà còn nói nàng lạnh nhạt, nếu vừa rồi nàng không ngủ với hắn thì có khi còn bị hắn lên án bản thân vô tình.

Dù sao hoàng đế cũng không để nàng nghỉ ngơi nên nàng dứt khoát lật người lại, mặt đối mặt, nói chuyện với hắn: "Bệ hạ nói thiếp lạnh nhạt với người, vậy theo ý của bệ hạ, thiếp nên làm thế nào?"

Hoàng đế nói: "Trước đây, tâm tư của Mạn Mạn chỉ đặt trên người ta. Bây giờ quá nửa thời gian, nàng đều chỉ chú tâm chăm sóc bọn nhỏ."

Suy nghĩ của Tiết Tĩnh Xu nhanh chóng xoay chuyển, bỗng nhiên cười nói: "Bệ hạ muốn thiếp dành nhiều thời gian hơn ở bên cạnh người cũng không phải không được, chỉ là tinh lực của mỗi người có hạn, nếu thiếp luôn hướng về bệ hạ thì thời gian chăm sóc bọn trẻ sẽ ít đi. Hiện thiếp có một biện pháp vẹn cả đôi đường nhưng không biết bệ hạ có nguyện ý phối hợp hay không?"

"Mạn Mạn cứ nói đi." Hoàng đế trả lời.

Tiết Tĩnh Xu chỉ vào nhi tử: "Tiểu tử này quá nghịch ngợm, nếu bệ hạ mang nó đi, để muội muội lại cho thiếp, thiếp có thể thoải mái hơn rất nhiều, chờ ban đêm bệ hạ trở về, thiếp sẽ có thời gian ở bên người nhiều hơn."

Hoàng đế nghe vậy, liếc nhìn nhi tử đang ngủ cũng không an phận như có điều suy nghĩ.

Tiết Tĩnh Xu liếc mắt nhìn hắn hỏi: "Không biết bệ hạ có nguyện ý không?"

Hoàng đế khẽ cắn môi, nặng nề gật đầu. Mấy ngày nay, ban đêm khi hắn đến cung Tê Phượng đều nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi của Mạn Mạn, dù hắn muốn làm chút gì cho nàng nhưng cũng không biết phải làm sao, hiện tại chỉ cần đưa nhi tử đi, chờ tối nay trở lại, Mạn Mạn sẽ không còn lí do gì để từ chối hắn nữa.

Tuy biết chuyện này khó khăn, quá trình cũng gian nan, nhưng cám dỗ quá lớn nên hoàng đế đồng ý ngay.

Vì thế buổi chiều hôm đó, hoàng đế liền tự mình ôm hoàng tử được bọc trong tầng tầng lớp lớp đến điện Sùng Đức.

Tiết Tĩnh Xu ôm tiểu công chúa nhìn theo bóng dáng đôi cha con rời đi.

Liễu Nhi đứng bên cạnh nàng, hơi lo lắng hỏi: "Nương nương, bệ hạ có thể chăm sóc tốt cho tiểu hoàng tử không?"

Tiết Tĩnh Xu vỗ vỗ tã lót nói: "Không sao đâu, nhóm bà vú cũng đi cùng mà, cũng không phải để một mình bệ hạ chăm sóc."

Có điều, cho dù là không phải đích thân hoàng đế trông nom nhưng chờ hắn bị nhi tử quậy phá lúc giữa trưa, đến buổi tối trở về, để xem hắn còn có tinh lực nói mình vắng vẻ hắn nữa không.

Gió khẽ thổi tới mang theo mùi thơm ngát của cây và hoa.

Tiết Tĩnh Xu nhìn sắc trời, nói: "Khó có hôm trời đẹp, càng hiếm khi tiểu ác ma không ở bên người ta, chúng ta ra hoa viên dạo một chút đi."

"Vâng." Liễu Nhi sai người chuẩn bị.

Đã đến mùa xuân, cỏ cây trong vườn đâm chồi nảy lộc, hương hoa nồng nàn, ngay cả chim chóc biến mất từ lâu cũng đã trở lại.

Cung nhân đi đằng trước dẫn đường, Tiết Tĩnh Xu tự mình ôm tiểu công chúa đi ở giữa, phía sau còn có hạ nhân đi theo.

Đây là lần đầu tiên tiểu công chúa được ôm ra bên ngoài, rốt cuộc cũng không giữ bộ dạng im lặng nữa, bé nằm trong tã lót, cái đầu nhỏ quẹo trái quẹo phải, đôi mắt đen láy nhìn cái gì cũng thấy ngạc nhiên.

Tiết Tĩnh Xu nhìn bé đầy trìu mến, chạm nhẹ vào mũi bé, cười nói: "Nhìn con kìa, có muốn mẫu hậu cho thêm một đôi mắt nữa không?"

Mắt thấy đã đi khá xa, Liễu Nhi nhìn thấy đằng trước có một cái đình liền tiến đến xin ý kiến: "Nương nương, người có muốn đến đình kia nghỉ chân một chút không?"

Tiết Tĩnh Xu ngẩng đầu nhìn rồi gật đầu: "Cũng tốt, đúng lúc để cho bé con nhìn thật kĩ, nó đỡ phải quẹo đầu nhìn quanh đến choáng váng."

Hạ nhân đến đình phía trước xử lý sạch sẽ, trải đệm, đốt huân hương, dâng trà và điểm tâm. Lúc hoàng

hậu nương nương tiến vào đình, bọn họ vừa vặn dọn dẹp xong.

Tiết Tĩnh Xu ngồi trên chiếc ghế đá, ôm tiểu nữ nhi đứng lên, để bé nhìn rõ cảnh sắc xung quanh.

Tiểu công chúa chăm chú nhìn cảnh vật, một đôi mắt to chớp chớp, nhìn vào đều khiến lòng người mềm ra.

Hai mẹ con bên này đều yên tĩnh hòa bình, còn khung cảnh cha con bên kia thì lại khác hoàn toàn.

Tiểu hoàng tử cũng là lần đầu tiên được ôm ra ngoài, nhưng lại hoàn toàn khác muội muội. Tuy hắn cũng mở đôi mắt to tròn nhìn ngó đông tây, nhưng hai tay hai chân lại không ngừng hoạt động, khua tay múa chân muốn chui ra khỏi lòng phụ hoàng.

Hoàng đế bị bé đá vài cái, đã âm thầm hít sâu vài hơi cố nhịn xuống. Ai bảo đây là con của hắn chứ? Nếu hắn đánh đòn tiểu tử này thì Mạn Mạn sẽ không để ý đến hắn nữa.

Bà vú liền tiến tới, nhỏ giọng đề nghị: "Hoàng thượng, hay là để nô tỳ ôm đi."

"Không cần." Hoàng đế không tin mình không trị được đứa nhỏ mới có hai tháng tuổi này. Nếu vậy thì làm sao về sau quản giáo nổi nó nữa.

Vì thế, hắn ôm tiểu hoàng tử, bị nó đá từ cung Tê Phượng đến điện Sùng Đức.

Bước vào chính điện, hoàng đế mới nhẹ nhàng thở ra, đang định đưa tiểu hoàng tử cho bà vú thì thấy tiểu hoàng tử mắt mở to, lớn giọng nức nở, khóc rống lên.

Hoàng đế bị bé làm hoảng sợ, thiếu chút nữa ném cả tã lót ra ngoài, giống như chạm vào củ khoai lang nóng bỏng tay vội đưa cho bà vú: "Sao lại thế này? Có phải là nó đói bụng không?"

Bà vú ôm đến một bên nhẹ giọng dỗ, cẩn thận xem xét, không đói cũng không phải buồn đi tiểu, nhưng mặc kệ có dỗ thế nào, tiểu hoàng tử cũng khóc không ngừng, bà vú khẩn trương, trong lòng càng căng thẳng, trán chảy đầy mồ hôi lạnh.

Hoàng đế nhìn nhi tử khóc đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, rốt cuộc đau lòng, tiến đến ôm lại, động tác không được tự nhiên lắc đứa nhỏ hai cái, nhỏ giọng nói: "Đừng khóc, mẫu hậu ngươi sắp đến rồi."

Tiểu hoàng tử vẫn không cảm kích tí nào, khóc đến kinh thiên động địa.

Hoàng đế dỗ vài câu không được, khẽ cắn môi, uy hiếp: "Khóc nữa thì phụ hoàng liền đánh vào mông ngươi."

Nếu nói câu này vào hai năm sau thì có khi còn có tác dụng chứ với một đứa bé mới hai tháng tuổi thì chẳng có chút hiệu quả nào cả.

Tiểu hoàng tử cứ thế khóc, hoàng đế bị bé khóc đến đau cả đầu.

Bỗng nhiên trong đầu Đức công công lóe lên một suy nghĩ, vội hỏi: "Bệ hạ, nô tài thấy dường như lúc bắt đầu vào điện Sùng Đức tiểu hoàng tử mới khóc, hay là người vẫn muốn ra ngoài?"

Hoàng đế cau mày: "Thật không?"

Mặc dù không có căn cứ chính xác, nhưng hiện hắn không còn cách nào khác, đành ôm nhi tử bước ra ngoài điện.

Vừa nhìn thấy khung cảnh bên ngoài, tiếng khóc của tiểu hoàng tử liền dừng lại, đôi mắt ngấn lệ mở thật to, nhìn ngó hết nơi này đến nơi khác.

Người hầu hai bên đều nhẹ nhàng thở ra, hoàng đế cũng thở phào một hơi, lúc này mới phát hiện áo của hắn đã ướt sũng mồ hôi.

Hắn thật sự không nhịn được, cách một lớp tã lót vỗ nhẹ vào mông nhi tử một cái: "Đúng là tiểu ác ma mà."

Đức công công nói xen vào: "Bệ hạ chính sự bận rộn, người cứ để cho nô tài bế tiểu hoàng tử dạo vài vòng quanh bên ngoài đi ạ."

Hoàng đế nhìn hắn rồi lại nhìn nhi tử, lắc đầu: "Không cần, trẫm tự mình làm."

Thật ra, tuy nhi tử hay làm ầm ĩ nhưng xúc cảm mềm mại truyền đến tay thật sự không tệ.

Hắn lại vươn tay, chọc chọc vào khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại rồi âm thầm gật đầu. Quả nhiên, nơi này sờ còn thích hơn. Hắn đã sớm muốn làm vậy, chỉ là Mạn Mạn cứ nhìn chằm chằm vào, không dễ xuống tay.

Đức công công cúi đầu, làm như không thấy hành động của hoàng đế.

Rốt cuộc tiểu hoàng tử đã cảm thấy đủ, hoàng đế ôm nhi tử đi hai vòng thì bé liền ngủ.

Hắn lại sờ vào mặt nhỏ của tiểu hoàng tử một lát, rồi mới giao cho bà vú.

Buổi chiều, hoàng đế ngồi phê sổ con. Tiểu hoàng tử nằm ở một bên, chuyển từ thiên điện ra nhuyễn tháp

ngủ.

Hoàng đế phê xong một quyển sổ thì ngẩng đầu liếc mắt một cái, phê xong lại nhìn một cái nữa. Hắn càng nhìn càng cảm thấy đứa con này giống mình như đúc, hàng mi, cái mũi nhỏ đều như đúc từ khuôn của hắn ra, đúng là con ruột của hắn.

Hắn còn chưa nghĩ xong, đột nhiên, một tiếng khóc như bật tung cả nóc nhà vang lên, tiểu hoàng tử tỉnh ngủ.

Hoàng đế yên lặng cúi đầu xuống, nuốt lời vừa nói ra vào trong bụng.

Nhóm bà vú tiến vào dỗ đứa nhỏ, làm cho đứa nhỏ vui vẻ, nó mới không ầm ĩ nữa.

Hoàng đế chờ bé yên tĩnh lại mới nói: "Đều lui xuống hết đi."

"Vâng." Nhóm bà vú cẩn thận lui ra.

Hoàng đế đứng dậy, đi đến nhuyễn tháp, cúi đầu nhìn nhi tử.

Tiểu hoàng tử cũng mở to đôi mắt trừng lại hắn.

Hoàng đế bỗng vươn tay, chọc chọc vào mặt tiểu hoàng tử: "Nhìn cái gì, tiểu tử thối."

Tiểu hoàng tử đạp cái chân ngắn cũn, cho tay vào miệng.

Theo cánh tay áo, hai cánh tay trắng trẻo mập mạp lộ ra, tiểu hoàng tử cho một tay vào miệng chưa đủ, còn muốn cho bàn tay núc ních thịt còn lại vào khiến bàn tay ướt sũng.

Hoàng đế nhìn thấy, có cảm giác hơi đói.

Hắn ngồi xổm xuống, nhìn chằm chằm hai cánh tay núc ních thịt của nhi tử: "Ăn ngon không?"

Đương nhiên tiểu hoàng tử không để ý đến hắn, tự cắn tay mình đến là vui vẻ.

Hoàng đế cảm thấy hơi ngứa, muốn bóp thử cái móng vuốt nhỏ kia, cắn một cái xem là có phải có nhiều thịt đến vậy hay không.

Hắn thương lượng với nhi tử: "Cho phụ hoàng cắn một cái đi."

"..."

"Ngươi không nói lời nào, phụ hoàng coi như ngươi đồng ý."

"..."

"Nhưng phải nói trước, đây là giao ước giữa nam nhân chúng ta, ngươi không được mách với mẫu hậu."

"..."

Hoàng đế tự coi là đã thương lượng tốt, dứt khoát lấy tay từ trong miệng nhi tử lôi ra, lau nước miếng lên long bào, cẩn thận chọn chỗ, thử cầm chút, sau đó, chọn chỗ nhiều thịt nhất, cắn mạnh xuống.

"Oa——!!!"

94. Chương 94: Tình Cảm

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Bỗng điện Sùng Đức vô cùng nhốn nháo, tiểu hoàng tử khóc vô cùng thê thảm, bà vú bà tử vội vàng lao vào, thấy hoàng đế ngồi xổm bên cạnh giường thì không dám qua.

Hoàng đế ho khan, đứng dậy vuốt tay áo nói: "Trẫm trông hoàng nhi có vẻ cảm thấy không thú vị, Đức Lộc, ngươi ôm nó đi ra ngoài một lúc đi."

"Vâng." Đức Lộc tiến lên, cẩn thận ôm tiểu hoàng tử, thấy khuôn mặt bé đỏ bừng, nước mũi biến thành bong bóng thì đau lòng không thôi, thấp giọng dỗ dành: "Tiểu tổ tông đừng khóc nào, sao đang tốt đột nhiên lại không vui chứ, đừng khóc nữa nào..."

Hoàng đế làm như không có việc gì đi ra sau bàn tiếp tục phê sổ con nhưng lỗ tai lại không tự chủ dựng lên nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Ngoài đại điện, Đức Lộc dỗ dành mãi tiểu tổ tông mới chịu ngừng khóc.

Bà vú tỉ mỉ kiểm tra một lần, ngạc nhiên nói: "Công công người xem, sao tự dưng tay của tiểu hoàng tử

lại có một vết đỏ thế này?"

Hoàng đế nghe thấy câu này thì bút trong tay dừng lại, giương mắt nhìn ra ngoài.

Đức công công vội vàng đỡ tay tiểu hoàng tử lên xem tình hình cụ thể, quan sát vết đỏ kia vài lần, nhíu mày nói: "Theo ta thấy, sao lại giống..."

Đột nhiên cảm thấy lưng rét run, hắn nơm nớp lo sợ quay đầu nhìn thoáng qua, thấy hoàng đế ngồi trong đại điện, không nói gì nhìn hắn.

Đức công công lặng lẽ nuốt lời đã đến bên miệng xuống, nhớ tới tư thế vừa rồi của hoàng đế rồi lại nhìn dấu vết trên tay tiểu hoàng tử, mồ hôi lạnh túa ra từ ót hắn.

"Công công, người nói gì cơ?" Bà vú thấy hắn không nói lời nào thì khẽ hỏi.

Đức công công đờ người lắc đầu, "Ta thấy, chắc tiểu hoàng tử không cẩn thận đập tay vào đâu thôi, sẽ không sao đâu."

Vừa dứt lại, hắn đã cảm thấy tầm mắt đặt trên lưng hắn đã rời đi, không khỏi thở phào nhẹ nhõm nhưng trong lòng lại thầm kêu khổ, nương nương mà biết hành động của hoàng thượng thì thể nào cũng ầm ĩ.

Một buổi chiều trôi qua, hoàng đế cảm thấy cũng không tệ lắm, thỉnh thoảng có thể bóp chỗ thịt núc ních của nhi tử, nếu tay không kiềm chế được khiến nó khóc thì chỉ cần giao cho Đức Lộc dỗ là xong.

Tiểu hoàng tử nằm ngắm phong cảnh ở bên ngoài cũng rất vui vẻ, tuy thỉnh thoảng phụ hoàng lại bóp véo bé nhưng da bé dày, gào khóc hai tiếng là xong rồi.

Chỉ có Đức công công tiều tụy không thôi.

Đêm đến trở lại cung Tê Phượng, tiểu hoàng tử đã ngủ trong ngực hoàng đế.

Tiết Tĩnh Xu nhìn hắn hồi lâu mới cho bà vú bế hai đứa bé xuống nghỉ ngơi rồi đi lên thay quần áo cho hoàng đế.

"Buổi chiều hoàng nhi có nghịch bệ hạ không?"

Hoàng đế ngẩng đầu cởi khuy áo, "Không có, ta thấy nó với Đức Lộc rất ăn ý với nhau, nó mà khóc thì chỉ cần đến hắn ôm dỗ dành hai vòng là được, ngày mai lại cho nó đi với ta đi."

Đứng canh giữ ở ngoài điện, đột nhiên Đức công công hắt hơi một cái, cả người nhảy lên.

"Ha ha…" Tiểu đồ đệ cúi đầu đứng bên cạnh hắn không nhịn được vội vàng lấy tay che miệng lại, nén cười đến nỗi cả người run lên.

"Tiểu cẩu tử!" Đức công công xoay người đạp chân khiến tiểu đồ đệ bị đá lăn một vòng.

Tiết Tĩnh Xu nghe hoàng đế nói xong thì rất kinh ngạc: "Đức công công có bản lĩnh dỗ trẻ con ư? Nhưng cho dù thế thì bệ hạ vẫn còn chính sự, một hai lần thì được chứ để hoàng nhi theo bệ hạ cả ngày thì thể nào cũng làm chậm trễ đại sự."

Hoàng đế nắm chặt bàn tay đang cởi áo cho mình: "Buổi chiều Mạn Mạn đã đồng ý với ta…"

Tiết Tĩnh Xu mỉm cười nhìn hắn: "Thiếp còn lừa bệ hạ ư?"

Hoàng đế cởi áo khoác ra, treo lên bình phòng, quay đầu ôm Tiết Tĩnh Xu lên.

"Á…" Tiết Tĩnh Xu vội vàng ôm cổ hắn, dỗi nói: "Bệ hạ kiềm chế một tí đi, bây giờ thiếp không còn thân hình của tiểu cô nương khi trước nữa, thiếp sợ làm gãy eo người đấy."

Lúc trước nàng hơi gầy, mang thai xong thì người có hơi nhiều thịt, bây giờ đã sinh hơn hai tháng nhưng thân hình vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, còn đẫy đà lắm, nàng da trắng nữa nên cả người nõn nà trông rất mềm mại.

Hoàng đế cúi đầu hôn nàng một cái: "Có gãy được không Mạn Mạn thử là biết."

Hắn thả Tiết Tĩnh Xu lên giường, vuốt ve thịt trên người nàng: "Cảm giác khi chạm vào Mạn Mạn còn thích hơn hoàng nhi nhiều."

Tiết Tĩnh Xu đang giơ tay định cởi áo lót của hắn, nghe thấy câu này thì mày nhíu lại: "Cảm giác của hoàng nhi thế nào sao bệ hạ biết? Có phải hôm nay bóp qua rồi không?"

Hoàng đế chối bay chối biến: "Ta chỉ thuận miệng nói thôi, Mạn Mạn đừng quan tâm làm gì."

Tiết Tĩnh Xu hừ một tiếng, nếu nàng không biết hoàng đế thì có khi sẽ tin hắn chỉ nói bừa nhưng trên đời này lại chẳng có ai hiểu tính nết của hắn hơn nàng.

Tiết Tĩnh Xu đẩy hoàng đế ra, xoay người đứng lên.

Hoàng đế bị nàng hất sang một bên liền cảm thấy không ổn.

Tiết Tĩnh Xu liếc hắn một cái, đứng dậy mặc thêm áo ngoài rồi đến thiên điện kiểm tra con trai từ trong ra ngoài và hỏi thêm bà vú, biết con không sao mới bình tĩnh trở về.

Hoàng đế thành thành thật thật ngồi bên giường nhìn nàng.

Tiết Tĩnh Xu nói: "Chi bằng bệ hạ thẳng thắn thành khẩn khai ra đã làm gì với hoàng nhi để được hưởng khoan hồng."

Hoàng đế hàm hồ nói: "Thì ta cũng chỉ bóp vài cái."

"Còn gì nữa không?"

"… Cắn một cái."

Tiết Tĩnh Xu khẽ cười rộ lên, khuôn mặt vốn lạnh lùng lại chứa thêm vài phần quyến rũ.

Hoàng đế nhìn nàng, không tự giác vươn tay ra.

Tiết Tĩnh Xu cũng không cản, bị hoàng đế kéo ngồi vào trong ngực hắn. Đến khi hoàng đế cúi đầu hôn nàng, nàng mới dùng đầu ngón tay ngăn cách hai người.

"Bệ hạ đừng nóng lòng, chúng ta còn món nợ chưa tính đấy."

Hoàng đế dừng lại một lúc, đầu óc mới tỉnh táo lại chút ít, "… Mạn Mạn nói đi."

Tiết Tĩnh Xu buồn bã nói: "Hoàng nhi đáng thương không thể nói chuyện, bị phụ hoàng bắt nạt cũng không biết đi tìm thiếp cáo trạng, chỉ là làm mẫu hậu, thiếp cảm thấy rất đau lòng, không thể không lấy lại công bằng cho hoàng nhi."

"Mạn Mạn muốn thế nào cũng được, ta đều không có ý kiến gì." Hoàng đế biết không trốn được nên thái độ nhận sai rất thành khẩn.

"Cũng không có gì, chỉ là bệ hạ cấu véo hoàng nhi chỗ nào, thiếp thay hoàng nhi cắn lại, chàng thấy sao?" Nàng ngẩng đầu nhìn hoàng đế.

Yết hầu hoàng đế giật giật: "Đúng là cần làm thế."

“Vậy mời bệ hạ nằm xuống đi.”

Hoàng đế nghe lời nằm xuống, mắt chăm chú nhìn Tiết Tĩnh Xu.

Tiết Tĩnh Xu đi lên giường, ngồi bên cạnh hắn, nhìn từ trên xuống dưới một lượt

Thân thể hoàng đế không tự chủ được căng thẳng ngay lập tức.

Tiết Tĩnh Xu khẽ cười, “Bệ hạ nói đi, véo hoàng nhi ở đâu?”

Hoàng đế vươn tay ra, giọng hơi khàn nói: “Tay.”

Tiết Tĩnh Xu liền cầm tay hắn, tay hoàng đế to mà dày, lớn hơn tay nàng hẳn một vòng, nàng phải dùng hai tay mới nâng được.

Nàng mở tay hắn ra, ngón tay lần theo đường gân xanh miêu tả đường vân nho nhỏ trong tay hắn.

Hoàng đế động người, Tiết Tĩnh Xu liếc hắn một cái.

“Ngứa.” Hoàng đế nói.

Tiết Tĩnh Xu nhếch khóe miệng: “Bệ hạ phạm quy rồi, bây giờ người là hoàng nhi mà hoàng nhi có nói được đâu? Chỉ có thể há mồm khóc thôi. Vì vậy nếu bệ hạ không muốn khóc mà lại lấy ngứa thì hãy chịu đi.”

Đương nhiên hoàng đế sẽ không khóc.

Hắn chỉ làm người khác khóc mà thôi.

Nghe xong, hắn ngậm miệng không nói gì nhưng đôi mắt lại thản nhiên dừng lại trên ngực nàng, nếu bây giờ hắn là hoàng nhi, mà hoàng nhi được hưởng chỗ kia thì có phải hắn cũng được không?

Bây giờ cứ để Mạn Mạn vui vẻ đi đã, rồi tí nữa hắn sẽ hành động sau.

Hoàng đế im hơi lặng tiếng tính toán đến nỗi sét cũng phải kêu vang.

95. Chương 95: Hương Vị

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Tiết Tĩnh Xu vẽ lại tất cả các đường vân tay của hắn, đi qua từng đầu ngón tay, nàng nhếch mày nhìn hoàng đế, chậm rãi đưa ngón cái của hắn vào trong miệng.

Hoàng đế chăm chú nhìn đôi môi của nàng, ánh mắt sâu dần.

Bỗng đầu ngón tay truyền đến cảm giác đau đớn, Tiết Tĩnh Xu hơi mỉm cười, dùng hai chiếc răng nanh nhọn khẽ cọ lên ngón cái, hỏi hắn: "Bệ hạ làm giống thiếp bây giờ cắn hoàng nhi?"

"Ừ." Hoàng đế gật đầu, nhìn ngón tay dính nước bọt hơi óng ánh, giọng khàn khàn.

Tiết Tĩnh Xu bỏ ngón cái ướt nhẹp kia ra, lại ngậm ngón trỏ, và cũng giống như trước dùng răng nanh khẽ cắn.

Hoàng đế âm nhìn nàng, cho rằng nàng sẽ gặm từng ngón tay của mình. Nhưng Tiết Tĩnh Xu vừa gặm xong ngón thứ hai thì ghét bỏ nói: "Bệ hạ da dày thịt béo chỉ khiến thiếp ê răng mà thôi."

Hoàng đế nhìn vết chai mỏng ở tay mình rồi lại nhìn bàn tay mịn màng của hoàng hậu, đồng ý gật đầu.

Tiết Tĩnh Xu bỏ bàn tay sang một bên, chọc chọc vào lồng ngực hắn, "Ngoài cắn tay hoàng nhi thì bệ hạ còn cắn ở đâu nữa?"

Hoàng đế thành khẩn nói: "Chỗ có nhiều thịt ấy."

Tiết Tĩnh Xu liền nghĩ đến mấy chỗ có nhiều thịt của hoàng nhi.

Nàng lại nhìn hoàng đế một chút, bỗng nhiên chẳng còn hứng thú nữa. Người hoàng đế toàn cơ, căn bản chẳng có chỗ nào nhiều thịt, nếu nàng muốn bóp lại hắn như hắn làm với hoàng nhi thì chỉ có nàng thiệt thôi, đây chính là mua bán không có lợi.

Nàng bèn mặc kệ hoàng đế, nằm xuống bên cạnh hắn.

Hoàng đế hơi sững sờ, ngồi dậy hỏi nàng: "Sao Mạn Mạn không tiếp tục?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Cả người bệ hạ chỉ toàn cơ, thiếp bóp cũng chẳng suy suyển gì. Vậy là được rồi. Nhưng mà lần sau bệ hạ còn làm hoàng nhi khóc thì sẽ không chỉ đơn giản như vậy đâu, đến lúc đó bệ hạ không cần đến tìm mẫu tử thiếp, trực tiếp nghỉ ở điện Sùng Đức là được."

Hoàng đế gật đầu, bắt lấy ngón tay trắng nõn của nàng: "Mạn Mạn bóp không suy suyển gì thì không bằng đến lượt ta."

Tiết Tĩnh Xu lập tức cảnh giác: "Bệ hạ muốn làm gì?"

Hoàng đế chậm rãi cúi đầu xuống, "Cũng không có gì. Chỉ là nếu Mạn Mạn muốn ta làm hoàng nhi thì phải làm đến cùng."

Suy nghĩ trong đầu Tiết Tĩnh Xu lóe lên, nàng vội vàng trở mình muốn đứng lên.

Hoàng đế không nhanh không chậm ôm eo nàng, khẽ ấn một cái, ép người xuống giường, "Bỏ dở nửa chừng cũng không phải thói quen tốt, Mạn Mạn nói có đúng không?"

Tiết Tĩnh Xu nhất thời sơ suất, thấy hắn nói vậy thì vô cùng buồn bực, "Bệ hạ nói thế nào thì là thế đó."

Hoàng đế điểm lên chóp mũi của nàng, hôn một cái, "Giận à?"

Tiết Tĩnh Xu nhìn hắn một lúc lâu, ngửa đầu hôn hắn một cái, "Không có."

Bấy giờ hoàng đế mới lần mò xuống vạt áo của nàng, từng nụ hôn rơi xuống gò má, bờ môi rồi vành tai tinh tế xinh đẹp.

Tiết Tĩnh Xu chợt nhớ tới một chuyện, hỏi hoàng đế: "Mười mấy ngày nữa là đến tiệc trăm ngày của bọn nhỏ, Khâm thiên giám đã trình tên của hoàng nhi lên chưa ạ?"

Tên của hoàng tử công chúa đương nhiên không thể qua loa, đặc biệt đây lại là con của hoàng hậu nên cần cực kì cẩn thận. Khâm thiên giám cần xem quẻ rồi căn cứ vào ngày sinh của hoàng tử công chúa, tính toán chỗ thừa thiếu của ngũ hành, suy tính từng chỗ từng chỗ một, sau cùng chọn những chữ may mắn, trình lên cho bệ hạ nương nương chọn. Chờ đến tiệc trăm ngày của hoàng tử công chúa thì ban tên rồi ghi vào gia phả.

Hoàng đế nói: "Để mai cho người đi giục."

Từ trước tới giờ người của Khâm thiên giám cần có roi bên cạnh mới làm việc được, lúc trước ngày đại hôn của đế hậu cũng vậy.

Tiết Tĩnh Xu thở dài: "Mới thế mà hai tiểu gia hỏa đã được trăm ngày rồi. Chờ năm nay đi hạ cung, có thể cho bọn nhỏ nghịch nước trong hồ ở điện Yên Ba Tống Sảng rồi."

Nhắc tới vấn đề này, hoàng đế vẫn cảm thấy không được viên mãn, "Ta với Mạn Mạn còn chưa được dùng đâu đấy."

Tiết Tĩnh Xu bật cười, "Vậy lúc đó cho bệ hạ xuống chơi trước, không về sau lại cứ tâm tâm niệm niệm trong lòng."

Hoàng đế đáp một tiếng rồi lại vùi đầu xuống.

Tiết Tĩnh Xu đưa tay vòng qua cổ hắn, đột nhiên hoàng đế dùng sức mút ở chỗ kia một cái, nàng khẽ kêu "a" một tiếng, xấu hổ nói: "Đã không còn từ lâu rồi, bệ hạ còn làm gì đấy?"

Bởi vì sữa không cần cho ăn nên lúc ra tháng nàng không còn nữa. Khi đó thái y còn cảm thấy kì lạ, bởi nếu bình thường phụ nhân không cần cho sữa thì trong tháng đã không còn rồi. Không ngờ trông nương nương không khỏe lắm mà sữa lại sung túc thế.

Lúc ấy Tiết Tĩnh Xu nghe thấy còn thấy ngượng ngùng chột dạ, vì sao sữa của nàng kéo dài lâu như vậy, hoàng đế chính là người rõ ràng nhất.

Thấy hắn vẫn không chết tâm, lại đổi sang cách mút khác. Rốt cuộc Tiết Tĩnh Xu không nhịn được, một tay đẩy hắn ra, một tay lấy chăn cuốn kín người.

Bấy giờ hoàng đế mới ngẩng đầu lên, chép miệng chẹp lưỡi tỏ vẻ tiếc nuối.

Tiết Tĩnh Xu trợn mắt nhìn hắn một cái.

Hoàng đế quay ra ôm nàng, từ khi Mạn Mạn sinh con xong, da vừa mềm vừa nhẵn nhụi làm hắn yêu thích không thôi.

Chỉ là hôm nay vẫn không thể tận hứng vì thời hạn ba tháng chưa tới, nhưng tất nhiên dùng cách khác cũng có hương vị khác.

96. Chương 96: Bảo Bảo

Editor: Lạc Lạc

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Hoàng đế sai người đến Khâm thiên giám nhắc nhở hai lần khiến đám người bên dưới vô cùng gấp gáp, cuối cùng mấy ngày sau trình lên tên của tiểu hoàng tử và tiểu công chúa.

Hoàng đế và Tiết Tĩnh Xu tỉ mỉ cân nhắc suy tính, cuối cùng tên của tiểu hoàng tử có một chữ Hằng, tiểu công chúa tên là Thanh Huy.

Đợi đến tiệc rượu một trăm ngày thì tiểu hoàng tử và tiểu công chúa chính thức lộ diện trước quan lại, được ghi danh vào gia phả hoàng tộc.

Hôm đó là một ngày đẹp trời, Tiết Tĩnh Xu sai người bế tiểu công chúa và tiểu hoàng tử ngồi trên ghế bên cạnh giường êm.

Tiểu công chúa ôm một con hổ bằng vải, yên lặng nghiêng đầu chớp mắt.

Trong tay tiểu hoàng tử cũng có một con hổ bằng vải nhưng đã bị hắn gặm cắn dính đầy nước bọt trông rất thê thảm.

Tiết Tĩnh Xu dựa trên đệm mỉm cười nhìn hai đứa bé, càng nhìn càng thấy kỳ diệu. Cùng một thai sinh ra hai đứa bé, bề ngoài và tính cách khác nhau hoàn toàn, nhưng hai đứa lại là song bào thai, là hai người thân cận nhất của nhau.

Nàng nhớ tới điều gì đó, quay đầu nói với hoàng đế: "Bệ hạ, chúng ta đặt nhũ danh cho hoàng nhi đi."

Tuy tiểu hoàng tử và tiểu công chúa đã có tên, nhưng khi gọi cảm thấy không đủ thân thiết, với cả cũng không phải do mình đặt cho hai đứa nên trong lòng có chút tiếc nuối.

Hôm nay không cần vào triều nên hoàng đế chưa đi khỏi cung Tê Phượng mà đang duyệt sổ con được đưa tới, nghe thấy lời Tiết Tĩnh Xu nói liền buông bút son, đứng dậy đi tới bên cửa sổ ngồi lên nhuyễn tháp, một tay kéo hoàng hậu, một mặt nhìn về hai đứa bé hỏi: "Mạn Mạn muốn đặt nhũ danh gì cho hai đứa?"

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Không chỉ thiếp mà bệ hạ cũng phải suy nghĩ một chút. Như vậy đi, tiểu công chúa để thiếp còn tiểu hoàng tử giao cho bệ hạ."

Hoàng đế gật đầu: "Hoàng hậu đặt trước đi."

Tiết Tĩnh Xu nhíu mày suy nghĩ hồi lâu, chân mày thả lỏng, cười nói: "Người ta bảo nữ nhi là tiểu áo bông tri kỷ của mẫu thân, thiếp muốn đặt cho nữ nhi cái tên Noãn Noãn, bệ hạ thấy sao?"

“Noãn Noãn…” Hoàng đế đọc một lần, gật đầu tán thành, “Không tồi, cảm giác là một khuê nữ lanh trí.”

“Bệ hạ muốn đặt tên gì cho tiểu hoàng tử?”

Hoàng đế nhìn con trai một chút, vươn tay giành lấy hổ vải trong tay bé, ghét bỏ vứt đi.

Lập tức tiểu hoàng tử sử dụng tay chân múa may giống hệt con rùa nhỏ, cố gắng đòi lại con hổ vải.

Tiết Tĩnh Xu nhìn con trai cố gắng đến đỏ mặt, vội cầm hổ vải đưa cho hắn, quay đầu xẵng giọng nói: “Bệ hạ có thể không trêu đùa con được không? Nhìn nó sốt ruột rồi kìa.”

Hoàng đế nói: “Nếu nó là người nóng tính thì cứ gọi là Cấp Cấp đi.”

Tiết Tĩnh Xu không nói gì: “Tính tình nóng vội thì gọi là Cấp Cấp? Thế tính không hấp tấp thì làm nó chậm một chút, gọi là Ổn Ổn sao?”

“Ổn Ổn cũng không tệ.” Hoàng đế nói.

Tiết Tĩnh Xu trừng mắt liếc hắn một cái: “Cho dù là nhũ danh thì cũng không thể tùy ý như vậy, mong bệ hạ suy nghĩ cho cẩn thận.”

“Vậy… Đại Đại, Bàn Bàn, Viên Viên?”

“Bệ hạ…”

Hoàng đế nghe thấy ý cảnh cáo trong lời nói của hoàng hậu, rốt cuộc cũng không dám làm loạn nữa, nghiêm chỉnh suy nghĩ một chút nói: “Gọi Nháo Nháo đi, đứa bé năng động, ầm ĩ mới tốt.”

Tiết Tĩnh Xu suy nghĩ kỹ lại, Nháo Nháo nghe có vẻ mạnh mẽ, giống như tiểu hoàng tử sẽ nháo loạn nhưng thực tế đứa bé càng nghịch ngợm thì càng khỏe mạnh, thân thể cường tráng, là điều tốt.

Nàng tán thành nói: “Không tồi, cứ gọi là Nháo Nháo đi, vừa may cái tên này cũng phù hợp với tính cách của bé con.”

Nàng cúi người sờ mũi tiểu hoàng tử rồi chạm vào mặt tiểu công chúa một cái, vui vẻ nói: “Nghe chưa? Từ hôm nay trở đi bảo bối của ta lại có thêm một cái tên, ca ca gọi là Nháo Nháo, muội muội gọi là Noãn Noãn.”

Hoàng đế bổ sung: “Mẫu hậu các con là Mạn Mạn.”

Tiết Tĩnh Xu quay đầu liếc mắt nhìn hoàng đế, mỉm cười nói với hai đứa bé: "Phụ hoàng các con thích người khác gọi là Diệu ca ca, các con nhớ kỹ về sau gọi người là Diệu ca ca, không cần gọi là phụ hoàng."

"Kém vai vế mà." Hoàng đế nhắc nhở.

"Sao lại sai? Đây là bảo bối. Nếu không… bệ hạ nói cho hoàng nhi nhũ danh của thiếp làm cái gì? Có qua có lại nha."

Hoàng đế không còn lời nào để nói, ai bảo lúc nãy hắn trêu đùa hoàng hậu, hiện tại đã bị hoàng hậu phản kháng ngược lại.

Tiệc rượu trăm ngày được tổ chức ở bên ngoài đình, Tiết Tĩnh Xu và hoàng đế mỗi người ôm một đứa bé dắt tay nhau đi tới, nhận bái phỏng của đủ loại quan.

Đầu tiên là triều thần chúc mừng hoàng đế hoàng hậu rồi đến hoàng tử công chúa, tiếp đó hoàng đế hạ chỉ ban tên rồi ghi danh hoàng tử và công chúa vào gia phả, cuối cùng mới là tiệc mừng.

Sau giờ Ngọ, Tiết Tĩnh Xu ở trong Ngự hoa viên tổ chức tiệc, lúc này các chư vị phu nhân lần lượt tiến cung chúc mừng.

Thời tiết oi bức, chờ đến khi nghi trượng hoàng gia khởi hành đến hạ cung thì công chúa và hoàng tử đã năm tháng tuổi.

Tiết Tĩnh Xu bận rộn chuyện dời cung, lúc này không có thái hoàng thái hậu trợ giúp nên nàng bận đến tối mặt, không thể lúc nào cũng trông coi hai đứa bé.

Một lần, nàng đang ở bên ngoài điện nghe các quản sự cung bẩm báo, chợt nghe tiếng khóc của tiểu hoàng tử truyền đến.

Đây vốn là chuyện bình thường, khi Nháo Nháo đói bụng cũng sẽ kêu gào nhưng lần này trong tiếng khóc còn có tiếng kinh hô của cung nữ.

Tiết Tĩnh Xu vội vàng đứng dậy đi vào điện.

Bà vú đang hoảng sợ ôm lấy tiểu hoàng tử dỗ dành, hai tiểu cung nữ quỳ ở một bên hoang mang lo sợ, nhìn thấy hoàng hậu đi đến thì toàn bộ cung nhân đều quỳ xuống.

Tiết Tĩnh Xu bế Nháo Nháo lắc nhẹ, thấp giọng dỗ dành.

Nháo Nháo dần dần nín khóc, chỉ thỉnh thoảng nức nở một tiếng, trông rất đáng thương.

Tiết Tĩnh Xu hôn con một cái, lúc này mới nhìn về phía đám người đang quỳ hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Hai tiểu cung nữ vội vàng dập đầu: "Nương nương tha mạng! Nương nương tha mạng!"

Tiết Tĩnh Xu hỏi bà vú: "Tô cô cô nói đi, làm sao vậy?"

Tô cô cô dập đầu một cái, kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Thì ra buổi trưa tiểu hoàng tử ngủ sẽ có hai cung nữ ở trong nội điện trông chừng. Không ngờ hai tiểu cung nữ này lại nói chuyện đến nỗi tiểu hoàng tử tỉnh lại cũng không phát hiện ra, đợi đến khi tiểu hoàng tử lật người, từ trên giường ngã xuống đất khóc lớn mới làm họ phát hiện.

Tiết Tĩnh Xu nghe xong liền nhíu mày kiểm tra Nháo Nháo một phen, thấy trên mặt đất đều là thảm dày, con ngã từ trên giường xuống cũng không dập đầu, khóc như vậy là do tủi thân, có lẽ lần này đã khiến nó hoảng sợ.

Hai cung nữ quỳ trên mặt đất khóc không thành tiếng, cầu xin tha thứ.

Tiết Tĩnh Xu nói: "Dẫn các nàng đi, xử lí theo cung quy, những người còn lại phạt ba tháng tiền tiêu vặt, nếu có lần sau sẽ xử cùng tội với hai người đó."

Bà vú thở phào nhẹ nhõm, liên tục tạ ân, hai cung nữ co quắp trên mặt đất sống sót sau tai nạn.

Tiết Tĩnh Xu cho người lui ra rồi gọi người bên ngoài điện báo quản sự ngày mai quay lại bẩm báo.

Nàng trìu mến lau nước mặt trên mặt tiểu hoàng tử, "Khỉ con biết sợ rồi nhỉ? Nhìn xem từ nay về sau con còn dám nghịch nữa không."

Tiểu hoàng tử hơn bốn tháng đã biết xoay người, nhưng mạnh mẽ như hôm nay vẫn là lần đầu. Ban đêm hoàng đế tới Tiết Tĩnh Xu đã đề cập việc này với hắn.

Hoàng đế liền đặt con trai lên giường, nhìn nó đỏ mặt tới tận mang tai xoay người, chờ con trai lật xong lại đưa tay đẩy trở về, cho nó lật tiếp một lần nữa.

Tiết Tĩnh Xu nhìn bất đắc dĩ, thế nhưng có vẻ tiểu hoàng tử cũng tình nguyện nên cho hai cha con chơi đùa tùy ý.

Tiểu công chúa nằm ở một bên, không biết có phải do bị ca ca khích lệ hay không đã giơ hai chân ngắn lên, nỗ lực lật sang một bên, sau đó cố gắng ngẩng đầu, đưa người nghiêng sang một bên, nhưng từ đầu đến cuối không đủ sức lực, bị cánh tay bên dưới cản lại, làm nhiều lần cũng không thành công.

Tiết Tĩnh Xu vội vỗ hoàng đế, bảo hắn ngừng trêu đùa con trai, cùng quay ra nhìn nữ nhi xoay người.

Thất bại ba bốn lần liền, tiểu công chúa mếu mếu miệng, trông như muốn khóc.

Hoàng đế nhanh nhẹn đẩy một cái, giúp nữ nhi lật người, nằm lỳ ở trên giường.

Tiểu công chúa giống như một con rùa đen, nằm trên giường quẫy tay chân, sau đó ngẫu nhiên chống tay lên người, ngẩng lên thật cao cười khanh khách.

Hoàng đế ngạc nhiên nhìn Tiết Tĩnh Xu: "Mạn Mạn có nghe thấy không? Noãn Noãn đang nói lời cảm ơn với ta, nó còn cười với ta."

Tiết Tĩnh Xu bất đắc dĩ, ai cũng biết Noãn Noãn vừa kêu một tiếng không có ý nghĩa mà thôi, chỉ có hoàng đế là cho rằng nữ nhi đang nói lời cảm ơn với hắn.

Hoàng đế bế tiểu hoàng tử tới, cho hắn nằm phía đối diện công chúa, ca ca muội muội đối mặt nhau.

Hoàng đế chọc chọc mặt con trai: "Có thấy không, muội muội ngươi biết cười rồi, chỉ có ngươi ngày nào cũng khóc nhè, có thấy mất mặt không?"

Noãn Noãn nhìn đứa bé lớn hơn mình một chút, kêu một tiếng.

Lần này đổi sang tiểu hoàng tử chớp mắt to, không ầm ĩ nhìn tiểu công chúa.

Bé giống như rất tò mò về người trước mặt mình, hai tay nhỏ bé chống trên thân một lúc, lại đưa tay ra sờ muội muội, thế nhưng chưa kịp chạm tới thì tay kia không chịu được cơ thể mập mạp ngã xuống giường. Tiểu hoàng tử bối rối, nhắm hai mắt lại ngoác miệng ra khóc lớn.

Hoàng đế đành phải ôm con trai dỗ dành, làm cách nào cũng không thể khiến tiểu hoàng tử ngừng khóc.

Tiết Tĩnh Xu nhớ tới hành động vừa nãy của Nháo Nháo, ôm lấy tiểu công chúa thăm dò, đưa đến trước mặt con trai.

Tiểu hoàng tử lập tức ngừng khóc, mắt chứa lệ vươn tay nhỏ bé sờ soạng mặt muội muội một lúc, hài lòng cười to rồi giơ hai cánh tay giống như muốn ôm Noãn Noãn.

Hoàng đế giễu cợt: "Với tay chân ngắn cũn không bằng chiếc đũa của con mà muốn ôm tiểu cô nương?"

Tiểu hoàng tử không được như ý, ở trong lòng hoàng đế quơ quơ tay giống một con cua vậy.

Tiểu công chúa ngậm ngón tay trắng noãn, nhìn chằm chằm ca ca của mình.

Tiết Tĩnh Xu thấy nhi tử không chịu bỏ qua, không thể làm khác hơn đành ôm hai đứa bé gần lại một chút, hạ đầu Noãn Noãn xuống để cho Nháo Nháo hôn muội muội một cái.

Tiểu hoàng tử cảm thấy mĩ mãn cười khanh khách.

Tiết Tĩnh Xu không khỏi nhìn hoàng đế một cái, nghĩ thầm, cái tính không được chỗ tốt thề không bỏ qua này quả thực là di truyền từ bệ hạ.

_ _ _ _ _

Vi Yên: Mình xin chú thích một chút về tên của hai bé:

Hằng có nghĩa là trường cửu, vĩnh hằng. (Theo chị Qing An thì lấy tên này là đẹp nhất rồi nha).

Thanh Huy là ánh sáng rực rỡ.

Đại Đại, Bàn Bàn, Viên Viên lần lượt là to quá, mập mạp, tròn tròn (Chắc hẳn mọi người sẽ nghĩ đến hình dáng của bé Hằng khi được tả ở mấy chương trước nhỉ ^^)

97. Chương 97: Là Yêu

Editor: Lạc Lạc

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Lần thứ hai tới hạ cung, vẫn là ngọn núi đó, nước vẫn vậy, cung điện vẫn thế, nhưng dường như các gương mặt lại thay đổi hết cả.

Trước đó hoàng đế đã nói muốn cùng Tiết Tĩnh Xu nghịch nước trong ao, mong muốn này mãi vẫn chưa được thực hiện, khiến hắn luôn nghĩ đến nó suốt một năm nay. Hiện tại xem như cuối cùng hắn cũng đạt được ý nguyện.

Hai người cùng chung chăn gối lâu như vậy, sợ rằng không ai hiểu hắn bằng Tiết Tĩnh Xu nàng, làm sao không biết hắn đang nghĩ gì trong đầu. Nàng vốn định cho hai đứa trẻ cùng chơi nước. Sau đó lại nghĩ, từ lúc có con, hầu hết thời gian hai người đều quay quanh hai đứa, cũng đã lâu hai người không ở riêng với nhau, tối nay nàng muốn để hoàng đế vui vẻ một lần.

Vì trong lòng có ý định này, sau bữa tối, nàng bảo bà vú mang hai đứa trẻ xuống nghỉ ngơi.

Lúc hoàng đế tới không nghe thấy âm thanh của hai đứa trẻ cùng nhau vui đùa ầm ĩ, trong lòng còn cảm thấy hơi kỳ lạ.

Một cung nữ tiến lên thấp giọng nói: "Bệ hạ, nương nương đang một mình ở bên trong chờ ngài."

Trong lòng của hoàng đế khẽ động, thưởng thức hai chữ một mình, vẫy vẫy tay, để người hầu hạ đợi ở bên ngoài.

Trong điện có thắp nến, màn che bằng lụa mỏng khẽ lay động theo gió, ở đó có một mùi hương mà hoàng đế chưa từng ngửi qua, hơi ngọt, lại không ngấy, quấn quanh ở chóp mũi, có vài phần ái muội.

Điều này khiến hoàng đế nhớ tới cơ thể ấm áp mềm mại của hoàng hậu. Hắn bình tĩnh đứng trong chốc lát mới đi tới nơi xuất hiện tiếng nước.

Vén chuỗi rèm được làm bằng thủy tinh lên, có thể thấy qua làn khói mờ, ẩn giấu một cái hồ bằng bạch ngọc được gọt giũa cẩn thận.

Mà giờ khắc này, so với hồ nước lấp lánh kia thì thứ khiến người ta chú ý nhất, chính là người đang vẩy nước ngồi bên hồ.

Tiết Tĩnh Xu mặc một chiếc váy trắng, mái tóc dài đen, chỉ lộ ra chiếc cổ thon dài cùng với đôi chân trắng nõn, những ngón chân trắng trẻo như được phủ một lớp phấn trắng, chạm nhẹ vào mặt nước.

Nghe tiếng rèm rung nhẹ, nàng quay đầu nhìn về phía hoàng đế.

Lúc này, y phục trên người nàng vẫn chỉnh tề, không hề hở chỗ nào, nhưng không biết có phải là do mùi hương ấm áp ấy hay không, hay là người tình trong mắt hóa Tây Thi mà ở trong mắt hoàng đế, hàng mi của nàng, đôi mắt của nàng, đôi môi của nàng, cái cổ tinh tế của nàng, thậm chí là bàn chân của nàng, không chỗ nào không đẹp, không nơi nào không quyến rũ hắn.

Mi mắt Tiết Tĩnh Xu cong cong, vẫy tay với hắn: "Không phải bệ hạ nói muốn nghịch nước sao, sao lại còn sững sờ đứng đó? Mau tới đây."

Hoàng đế đi lên trước, ngồi xổm xuống bên cạnh nàng, cầm đôi bàn chân vẫn luôn thu hút ánh mắt của hắn lên, nắm nó trong tay nhẹ nhàng vuốt ve, trong lời nói có một ý khác, "Đêm đã khuya, hoàng hậu không nên để mình bị nhiễm lạnh."

Cổ chân của Tiết Tĩnh Xu khẽ di chuyển, rời khỏi bàn tay của hoàng đế, mũi chân như cố ý, nhẹ nhàng quét qua bụng dưới của hắn.

Cơ thể hoàng đế lập tức cứng lại.

Tiết Tĩnh Xu khẽ cười một tiếng, “Bệ hạ nói đúng, là thiếp tùy hứng rồi.”

Nàng đứng lên làm bộ muốn đi: “Không biết hoàng nhi đã ngủ chưa, thiếp đi xem thử.”

Nhưng mới đi hai bước đã bị chặn lại, rồi rơi vào một vòng tay ấm áp.

Tiết Tĩnh Xu ngước mắt nhìn hắn: “Bệ hạ làm gì vậy? Mau thả thiếp ra đi.”

Hoàng đế buồn bực nói: “Mạn Mạn mà đi thì vứt bỏ ta một mình ở đây à?”

“Không phải bệ hạ nói không nên để bản thân bị nhiễm lạnh sao? Sao bây giờ lại đổ lỗi cho thiếp chứ? Thế này không phải, thế kia cũng không được, tâm tư của bệ hạ thật khó đoán, cũng làm người ta khó xử.”

Hoàng đế đã nhân lúc nàng nói cúi đầu khẽ hôn lên vành tai của nàng: “Không cần phải đoán tâm tư của ta, Mạn Mạn vĩnh viễn không cần đoán, chỉ cần làm theo những gì nàng muốn là được.”

Tiết Tĩnh Xu quay người lại, ôm lấy cổ của hắn, chủ động dâng môi lên, lúc răng môi đang giao hòa cùng nhau liền nghe thấy tiếng cười khẽ của nàng: “Bệ hạ thật mâu thuẫn, đúng không? Chỉ sợ lúc này trong lòng của người đã sớm muốn lăn lộn thiếp không biết bao nhiêu lần rồi, mà ngoài miệng vẫn còn giả vờ nghiêm túc.”

Hoàng đế nghe xong lời nói của nàng, cổ họng trượt lên xuống, giọng nói khàn khàn: “Ta mâu thuẫn như vậy, Mạn Mạn thích, hay là không thích?”

“Bệ hạ cảm thấy thế nào?”

“Ta không đoán ra.” Hoàng đế thành thật nói.

Tiết Tĩnh Xu tạo khoảng cách giữa nàng và hắn, bốn mắt nhìn nhau, sau đó lại tiến tới, nhón mũi chân hôn lên môi của hoàng đế, nhẹ giọng nói: “Thích, sao lại không thích được? Bệ hạ dù có mâu thuẫn hay không mâu thuẫn? Đứng đắn hay không đứng đắn? Thiếp đều thích, thích đến mức tim cũng rung động. Diệu ca ca của ta, rốt cuộc có biết không?”

Ngọn lửa trong lòng hoàng đế bùng lên, ánh mắt lại càng thêm u ám, đột nhiên bế nàng lên, đè xuống trên chiếc giường êm ái.

Động tác của hắn rất nhanh, đôi môi lại thong thả và dịu dàng, từ trán đến đôi mắt của Tiết Tĩnh Xu, đến chóp mũi, đến môi, từng chút từng chút, hôn không bỏ sót một chút nào.

Hắn biết, thậm chí cho dù hắn chỉ là một kẻ ngốc, cũng sẽ biết.

"Diệu ca ca… Có thích Mạn Mạn không?"

Mười ngón tay của nàng và hoàng đế cùng đan vào nhau, hắn cúi đầu nhìn vào mắt của nàng, gằn từng chữ: "Không phải thích, mà là yêu."

Từ trước đến nay hoàng đế chưa từng nghĩ đến việc có một ngày hắn sẽ nói ra những lời như vậy, mà Tiết Tĩnh Xu cũng chưa từng nghĩ sẽ có một ngày nàng được nghe những từ này.

Nhưng lúc này đây, nó lại được thốt ra từ trong miệng của hoàng đế, hai người đều có cảm giác, có vẻ như nó vốn là như vậy, cứ như họ sẽ đời đời kiếp kiếp yêu nhau, vĩnh viễn ở bên nhau trọn đời.

98. Chương 98: Phiên Ngoại Một

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Năm Nguyên Phong thứ mười, vẫn là tháng mười hai, tuyết rơi nhiều đã hai ngày, tuyết đọng hơn một thước trên mặt đất.

Trong hoàng cung uy nghiêm của Đại Diễn lại truyền đến những âm thanh tận lực đè thấp giọng.

"Tiểu công chúa…"

"Tiểu công chúa…"

"Xương Hoa công chúa…"

Trong cung điện tinh xảo, các cung nữ thái giám vội vàng tìm kiếm tiểu công chúa thoáng cái là chẳng thấy tăm hơi đâu.

Một tiểu cung nữ sốt ruột rơi nước mắt, "Trương cô cô, làm sao bây giờ, không thấy tiểu công chúa đâu cả, chúng ta phải nói thế nào với hoàng hậu nương nương đây?"

Sắc mặt của Trương cô cô vẫn bình tình, chỉ có lông mày hơi nhíu lại, bà suy nghĩ một chút, thiên hạ yên

ổn đã lâu, thủ vệ trong cung lại rất đông và nghiêm, chắc chắn không phải lo lắng có ai từ bên ngoài bắt tiểu công chúa đi. Huống hồ, trước khi tiểu công chúa biến mất còn đặc biệt sai người hầu lui ra. Bây giờ ngay cả Tử Tô luôn đi sát bên cũng không thấy đâu thì chỉ có thể là hai đứa bé tự trốn đi thôi.

Bà nói: "Thử tìm lại trong điện đi, từ trước đến nay tiểu công chúa đều rất hiểu chuyện, nhất định sẽ không tự dưng bỏ trốn làm người khác khó xử đâu."

Nghe bà nói vậy, tiểu cung nữ như tìm được người đáng tin cậy, vội vàng cùng hai cung nữ khác vào điện cẩn thận tìm kiếm, quả nhiên tìm được một tờ giấy trắng trước thư án, bên trên có một người được vẽ xiêu xiêu vẹo vẹo, bên cạnh còn có mấy vết đen kì quái, nàng ta vội vàng đưa tờ giấy này cho Trương cô cô.

Trương cô cô cầm lấy nhìn kĩ một chút, người trong giấy trông khá nhỏ, mặc áo bào màu vàng. Bà lập tức hiểu ra đấy chính là ca ca sinh đôi của tiểu công chúa – đương kim thái tử điện hạ.

Bà liền gọi một cung nữ đắc lực tới, phân phó: "Ngươi lập tức chuẩn bị tốt lò sưởi nhỏ với áo choàng, mang mấy người đến đông cung, nhớ lưu ý ở ven đường, có lẽ tiểu công chúa đang ở ven đường đấy, để ta đi bẩm báo với nương nương."

"Vâng".

Xương Hoa công chúa ở cung Vĩnh Lạc, cách cung Tê Phượng của hoàng hậu nương nương không xa, chỉ cách một bức tường thôi.

Liễu Nhi thấy Trương cô cô vội vàng đi đến nên tiến lên hỏi nguyên do rồi lập tức đưa bà vào cầu kiến.

Tiết Tĩnh Xu ngủ trưa vừa mới tỉnh, đang tựa vào đầu giường, nhận tờ giấy Trương cô cô đưa, vừa nhìn vừa bất đắc dĩ lắc đầu cười.

Trương cô cô cúi đầu, nghe thấy tiếng cười khẽ của hoàng hậu nương nương thì tâm trạng lo sợ bất an mới hơi thả lỏng.

Tiết Tĩnh Xu hỏi: "Lúc tiểu công chúa trốn đi thì mặc cái gì? Có mang lò sưởi cầm tay không?"

Trương cô cô vội nói: "Chính là chiếc áo choàng lúc vào thu bệ hạ tự tay săn cáo trắng làm thành, còn có lò sưởi bát bảo nương nương ban cho nữa ạ."

Tiết Tĩnh Xu gật đầu: "Nếu thế thì sẽ không bị cảm đâu. Ngươi mau cho người đi về hướng đông cung tìm nó, đưa nó gặp thái tử rồi bảo nó đến gặp ta. Chuyện hôm nay, cung Vĩnh Lạc phạt một tháng tiền lương."

"Vâng, đa tạ long ân của nương nương." Trương cô cô thở phào nhẹ nhõm, vội vàng tạ ơn rồi lui ra.

Tiết Tĩnh Xu cầm tờ giấy kia quan sát lại một phen, lắc đầu cười thở dài: "Vẽ cũng xấu quá đi mất."

Liễu Nhi rót cho nàng chén trà nóng, nghe thấy câu này liền bảo vệ tiểu công chúa: "Tính ra đến giờ công chúa mới có bốn tuổi, đứa bé nhà bình thường bây giờ chỉ biết chơi bùn thôi. Tiểu công chúa có thể cầm bút giấy đã giỏi hơn những đứa khác rất nhiều rồi."

Nàng ấy nói xong liền thò đầu nhìn bức vẽ, nghi ngờ hỏi: "Đứa bé mặc áo bào màu vàng kia là thái tử thế còn những chấm đen nhỏ bên cạnh là gì thế ạ?"

Tiết Tĩnh Xu nói: "Chẳng phải em làm cho nó cái kẹo hoa hồng à, nó đã nhớ kĩ là phải để dành phần kẹo cho ca ca mà đợi mãi chẳng thấy ca ca đâu nên tự đi tìm rồi. Nó cùng lắm được ba tấc mà chủ ý lại lớn, trốn đi còn biết để lại thư." (1 tấc = 10cm)

Liễu Nhi che miệng buồn cười: "Vậy em đi kêu phòng bếp chuẩn bị trà gừng. Chờ tiểu công chúa đến để người uống xua gió lạnh."

"Đi đi."

Tiết Tĩnh Xu lại nhìn trong chốc lát rồi mới đứng dậy cuộn tờ giấy lại, cất vào một cái hộp trên thư án.

Nàng ngược lại không hề lo lắng đến an nguy của con gái. Bên người công chúa thái tử đều có ám vệ âm thầm bảo vệ, bình thường không hề xuất hiện nhưng nếu hai đứa gặp nguy hiểm thì bọn họ sẽ bảo vệ cho chúng.

Tiểu công chúa trốn đi, giấu được người trong cung Vĩnh Lạc nhưng không giấu được hai ám vệ, bọn họ nhất định ở phía sau.

Thời gian trôi nhanh như nước chảy, thoáng cái mà hai đứa đã bốn tuổi. Lúc bọn nó một tuổi, hoàng đế đã viết thánh chỉ phong tiểu hoàng tử làm thái tử, ban cho tiểu công chúa phong hào Xương Hoa.

Đầu năm nay, thái tử bắt đầu học vỡ lòng, chuyển đến đông cung, Xương Hoa công chúa cũng chuyển ra khỏi thiên điện của cung Tê Phượng, vào ở trong cung Vĩnh Lạc.

Hai đứa bé luôn ở bên đột nhiên chuyển đi hết, Tiết Tĩnh Xu cũng thấy rầu rĩ không vui một thời gian.

Cũng may cung của Xương Hoa công chúa cách cung Tê Phượng cực gần, ngoại trừ ban đêm trở về cung Vĩnh Lạc ngủ thì thời gian còn lại đều ở bên người Tiết Tĩnh Xu. Mà thái tử mỗi ngày đều học chăm chỉ, rảnh rỗi một chút liền tới tìm mẫu hậu và muội muội ngay.

Lúc trước khi hai đứa trẻ ở với nhau thì thường xuyên cướp đồ chơi của đối phương rồi khóc rống lên, hoặc là thái tử trêu đùa muội muội làm bé rơi lệ. Bây giờ tách ra thì tình cảm lại tốt hơn nhiều, mỗi ngày gặp

đều dính lấy nhau, ca ca với muội muội đều thân thiết với nhau.

Mấy ngày nay tuyết rơi nhiều, đường ẩm ướt trơn trượt, cung Tê Phượng cách đông cung một con đường nhưng Tiết Tĩnh Xu đau lòng thái tử nên cho bé miễn đi thỉnh an, cho bé buổi sáng có thể ngủ thêm được một chút.

Nhưng vấn đề là đã hai ngày tiểu công chúa không thấy thái tử ca ca, chốc chốc lại thì thầm với mẫu hậu, chốc lại hỏi sao ca ca không đến, Noãn Noãn nhớ lắm. Rồi được một lát lại nhỏ giọng lẩm bẩm muốn giấu kẹo hoa hồng Liễu cô cô làm cho bé đi để dành cho ca ca.

Phải biết rằng đã lớn như vậy rồi mà bảo bối của bé chỉ có những chiếc kẹo hoa hồng kia, còn đặc biệt xin Liễu cô cô làm cho một cái túi nhỏ để cất kẹo bên trong rồi đeo bên người, lúc đi ngủ cũng không nỡ tháo ra. Hôm nay lại nguyện ý cho ca ca cái kẹo, có thể thấy là nhớ ca ca lắm.

Nhưng thời tiết này, mẫu hậu lại không cho bé tùy tiện ra ngoài nên bé mới lén lút trốn đi.

Tuy nhiên bé cũng biết trời rất lạnh, thế nên lúc đi cũng mặc quần áo rất đầy đủ, trông như một quả cầu tuyết tròn tròn, còn cất lò sưởi bát bảo mẫu hậu cho vào trong ngực. Chuẩn bị xong mới mang theo cung nữ nhỏ bên người Tử Tô chuồn đi.

Tiểu công chúa người thấp chân ngắn, trên đường tuyết đọng lại dày, để di chuyển cũng rất khó khăn. Nhìn từ xa, trông bé và Tử Tô như hai quả cầu tuyết đang động đậy, chậm chạp lăn từ cung Vĩnh Lạc ra, dọc theo cung cẩn thận đi đứng, còn giống y như đúc lo trước lo sau, sợ bị người khác bắt được.

"Á…"

Bỗng nhiên, Tử Tô vấp phải tuyết đọng ngã xuống đất, vì trên người mặc rất nhiều quần áo nên khi ngã còn lăn một vòng trên mặt đất.

Tiểu công chúa vội vàng đến bên người nàng, sử dụng hết sức lực trên người mình nâng dậy, vỗ vỗ vào người để tuyết rơi xuống rồi hỏi: "Tử Tô, ngươi có đau không?"

Tử Tô hít cái mũi đỏ bừng: "Không đau, công chúa, chúng ta đi mau lên, nếu không sẽ bị Trương cô cô bắt về đấy."

"Ừ." Tiểu công chúa gật đầu, hai cái tay nhỏ bé nắm lấy nhau, tiếp tục hành trình của mình.

Chưa đi được bao xa thì bỗng tiểu công chúa nhìn thấy trên nóc nhà đối diện có một người đang ngồi xổm. Hắn mặc một bộ màu đen, tuyết rơi xuống người vẫn không nhúc nhích, trông như một con chim lớn vậy.

"Tô Tô, ngươi nhìn xem, đó là ai vậy?"

Tử Tô cũng chỉ hơn tiểu công cháu hai tuổi, năm nay mới sáu tuổi. Mặc dù Trương cô cô đã tận tâm chỉ bảo nhưng quy củ trong cung vẫn nhớ ít quên nhiều. Nếu không thì hôm nay cũng không cùng Xương Hoa công chúa trốn đi. Nàng lại càng không biết một người như vậy xuất hiện trong cung là quá bình thường.

Hai gã ám vệ căng thẳng, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

Một người trong đó híp mắt cảnh giác nhìn chằm chằm người áo đen kia, nói đúng hơn là một thiếu niên mặc áo đen, tên còn lại bỗng nhiên thả lỏng người, ra dấu tay với hắn. Tên kia liền hiểu ý của hắn, biết là vô hại nên tạm thời không làm bại lộ hành tung.

Tiểu công chúa rất ngạc nhiên, nhất thời quên mất ca ca, chạy đến bên đầu tường, ngẩng đầu, ngây ngô hỏi thiếu niên kia: "Đại ca ca huynh là ai? Sao lại leo lên nóc nhà ta?"

Diêm Mặc lạnh lùng không có biểu cảm gì, tựa như biến thành một bức tượng đá trong trời đông giá rét. Chỉ có người tập võ mới biết động tác của hắn trông cứng nhắc như vậy, thực ra như một con đại bàng đang săn mồi, có thể xuất kích bất cứ lúc nào.

Tiểu công chúa không được đáp lại thì nghiêng đầu, không ngừng cố gắng: "Đại ca ca sao không nói gì vậy? Trên người huynh có nhiều tuyết quá, có phải bị cảm lạnh không? Noãn Noãn có lò sưởi nè."

Nói xong, bé cẩn thận lấy lò sưởi bát bảo từ trong ngực ra, bĩu môi cầm lấy, nhón chân đưa ra: "Đại ca ca huynh xem này, đây là mẫu hậu đưa cho ta đấy, để trong ngực ấm lắm, Noãn Noãn đã có áo choàng rồi, không lạnh chút nào đâu, cái này cho huynh mượn đấy, chờ huynh tìm được quần áo thì trả ta được không?"

Tử Tô vội vàng nói: "Công chúa, không thể đưa cho hắn được, nhỡ hắn là người xấu thì sao?"

"Ồ?" Tiểu công chúa lại nghiêng đầu, đôi lông mày nhỏ nhíu lại, bộ dáng trông rất buồn rầu, bỗng nhiên hai mắt lóe sáng, trợn tròn mắt hỏi: "Đại ca ca, huynh là người xấu à? Nếu huynh là người xấu thì Noãn Noãn sẽ không cho huynh mượn đâu."

Diêm Mặc vẫn không nhúc nhích, không nói một lời nào. Hắn đang ở đây chờ sư phụ Lệ Đông Quân, những cái khác chẳng liên quan đến hắn.

Tiểu công chúa nói: "Tử Tô, ca ca từng bảo người xấu sẽ dùng lời ngon tiếng ngọt gạt ta, muốn lừa ta đi nhưng Đại ca ca lại không hề nói chuyện, cũng không gạt ta, hắn không phải người xấu đâu."

Tử Tô hiếu kì hỏi: "Công chúa, lời ngon tiếng ngọt là cái gì? Là nói những lời hay à?"

"Ờ… Ta cũng không biết, đợi chốc nữa chúng ta hỏi ca ca đi."

Hai đứa nhỏ nói chuyện với nhau, trên tay tiểu công chúa vẫn giơ cái lò sưởi bát bảo lên, một lúc sau, tay bé đã mỏi nhừ nên đành rụt lại, bé nhìn quần áo mỏng manh trên người Diêm Mặc, rồi lại nhìn tuyết đọng trên người hắn, nghi ngờ hỏi: "Đại ca ca không cần lò sưởi à? Nhưng Trương cô cô nói tuyết rơi mà mặc ít như thế sẽ bị bệnh mà bị bệnh sẽ phải uống thuốc, thuốc rất đắng rất đắng."

Diêm Mặc vẫn im lặng không để ý tới bé.

Tiểu công chúa bĩu môi nhìn hắn trong chốc lát, dường như quyết định cái gì, lưu luyến cởi hầu bao trên lưng mình xuống, nhìn nhìn rồi mới lấy ra: "Đại ca ca, đây là kẹo hoa hồng Noãn Noãn thích nhất, lúc uống thuốc ăn một cái, không đắng một chút nào cả, cho huynh đấy."

Bé nhìn hầu bao trên tay mình, dường như mũi còn ngửi thấy mùi thơm ngọt ngào, không khỏi nuốt nước bọt.

Mẫu hậu không cho bé ăn nhiều, mỗi ngày chỉ cho ăn vài cái. Hôm qua bé đã ăn hai viên, hôm nay cũng ăn hai viên, vất vả lắm mới dành được sáu viên, vốn định cho ca ca. Nhưng Đại ca ca này lại mặc ít như vậy, nhất định sẽ bị bệnh mà bị bệnh phải uống thuốc, bé không muốn lúc uống thuốc ca ca sẽ khóc nhè nên đành cho hắn kẹo.

Đột nhiên từ xa xa truyền đến tiếng vang, Tử Tô vểnh tai nghe ngóng, nhảy dựng lên sốt ruột nói: "Công chúa, Trương cô cô đến rồi!"

"Thật á?" Tiểu công chúa cũng nghe thử, quả thật là vậy, vội vàng đặt hầu bao trên tường, nói với Đại ca ca một câu "Ta đi đây" rồi cùng Tử Tô lảo đảo chạy xa.

Hai gã ám vệ nhìn hầu bao trên mặt đất, dùng tay nói chuyện với nhau

Có cầm về không?

Công chúa cho hắn mà.

Dựa vào cái gì mà cho tiểu tử kia chứ?

Vậy ngươi đi tranh với hắn đi.

Thượng Thanh Tông ngươi thật sự lợi hại?

Ngươi thử một phát là biết mà.

Tên ám vệ kia nhìn hầu bao rồi lại nhìn thiếu niên trên nóc nhà, vô cùng kích động.

Đánh thắng thì chính là tiểu công chúa đưa cho ta, ai cũng không được lấy!

Aaa

Không đợi hai người nói xong, chỉ thấy bóng dáng đối diện chợt lóe lên, lúc nhìn lại thì chẳng thấy thiếu niên kia đâu, quan trọng nhất là hầu bao trên mặt đất… cũng biến mất.

Gã ám vệ không nhịn được, gọi mẹ: "Giả vờ giả vịt! Gian trá!"

Trong đông cung, thái tử ngồi thẳng người luyện chữ.

"Ca ca… Ca ca…" Bỗng nhiên bên ngoài truyền đến một âm thanh mềm mại.

Tiểu thái tử cho là mình nghe nhầm nhưng thanh âm kia lại ngày càng đến gần, ngày càng rõ ràng, không phải muội muội thì là ai?

Hắn lập tức vứt bút chạy ra, đi vài bước mới nhớ thái phó vẫn còn ở đó, đành dừng bước, tha thiết nhìn thái phó.

Lão thái phó mỉm cười phất tay: "Đi đi."

Lời nói chưa dứt đã chẳng thấy bóng dáng tiểu thái tử đâu.

Chỉ thấy trong viện có hai đứa bé xinh đẹp ôm chầm lấy nhau, một đứa là ca ca, một đứa là muội muội, vô cùng hòa thuận.

"Ca ca, Liễu cô cô làm cho muội kẹo hoa hồng, nên muội tiết kiệm dành cho ca ca đấy."

Tiểu thái tử liền thơm tiểu công chúa một cái, "Noãn Noãn là tốt nhất! Ca ca yêu muội nhất! Kẹo đâu?"

Tiểu công chúa ngây thơ nói: "Trên đường gặp phải Đại ca ca, hắn thật đáng thương, không có quần áo ấm áp để mặc nên muội cho hắn kẹo rồi."

Tiểu thái tử: "…!"

99. Chương 99: Phiên Ngoại Hai

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Lúc thái tử với công chúa mười tuổi, Tiết Tĩnh Xu bất ngờ mang thai lần thứ hai.

Mùa hè năm nay, vẫn theo lệ cũ đi hạ cung nghỉ mát, đến tháng tám lúc sắp hồi cung, bỗng hoàng đế tâm huyết dâng trào muốn đến bãi săn săn thú.

Bãi săn ngay gần hạ cung, chỉ đi mất khoảng một ngày đi đường. Ngự lâm quân lên đường trước, dọn dẹp bãi săn cẩn thận, treo lều dựng bạt để nghênh đón đế hậu, thái tử công chúa cùng văn võ bá quan giá lâm.

Lều vải của hoàng đế ở trung tâm, ngay bên cạnh là lều của hoàng hậu rồi tiếp đến là của thái tử và công chúa, xa hơn nữa là của đám họ hàng hoàng tộc, còn ở ngoài rìa là lều của bách quan được chia dựa vào phẩm cấp từ cao xuống thấp.

Bên ngoài bãi săn thì có thủ vệ đóng quân ở đó, mấy trăm lều vải, trên vạn người, như sao vây quanh mặt trăng, bảo vệ đế vương.

Lúc đến bãi săn đã là chạng vạng tối, hoàng đế lệnh mọi người đi nghỉ ngơi rồi mai mới bắt đầu săn bắn

Tuy đế hậu đều có lều vải riêng nhưng từ lúc hoàng hậu vào cung đã hơn mười năm, ngoại trừ lúc sinh thái tử công chúa cần ở cữ thì ngày nào cũng như ngày nào, hoàng đế đều đến cung Tê Phượng báo danh, đương nhiên hôm nay không phải ngoại lệ.

Lúc hoàng đế đến thì thái tử và công chúa đã đang ở trong lều. Công chúa Chử Thanh Huy đang được thái tử ca ca Chử Hằng chỉ đạo vẽ một bức xanh xanh đỏ đỏ, còn Tiết Tĩnh Xu ngồi bên cạnh mỉm cười nhìn các con.

Nghe thấy cung nhân truyền báo, Tiết Tĩnh Xu nghênh đón trước, vừa cười vừa nói: “Noãn Noãn bảo muốn vẽ lại từng việc chúng ta làm ở bãi săn mấy ngày nay. Bệ hạ tới xem con vẽ có giống không.”

Chử Thanh Huy thấy hoàng đế thì vứt bút vẽ, chạy tới kéo cánh tay của hắn, nũng nịu hỏi: “Phụ hoàng phụ hoàng, ngày mai săn cho Noãn Noãn một con thỏ được không?”

Chử Hằng thì quy củ thi lễ một cái.

Mấy năm gần đây hoàng đế rất uy nghiêm nhưng trước mặt vợ con thì khí thế đã thu liễm rất nhiều, nghe con gái xin như vậy thì hỏi: “Con thỏ để làm gì? Phụ hoàng bắt cho con một con báo nhỏ.”

Chử Thanh Huy lắc đầu, "Không muốn báo đâu ạ, báo sẽ cắn người, con chỉ muốn thỏ thôi."

Thái tử ngồi bên cạnh nói: "Ca ca sẽ bắt cho muội một con."

Công chúa nghe xong liền vứt bỏ phụ hoàng, chạy sang kéo tay thái tử ca ca, vui vẻ nói: "Cảm ơn ca ca, ca ca là tốt nhất!"

Hoàng đế nhìn cánh tay vắng vẻ của mình, thê lương quay sang nói với hoàng hậu: "Vậy con báo kia đành phải đưa cho Mạn Mạn rồi."

Tiết Tĩnh Xu cười khẽ: "Thiếp cũng không cần, bệ hạ tự dùng đi."

Một nhà bốn người nói chuyện một lát, lúc sau thái tử cùng công chúa cáo lui.

Tiết Tĩnh Xu thấy giữa lông mày hoàng đế thể hiện sự mệt mỏi thì sai người đốt hương an thần rồi bảo hoàng đế ngồi xuống để mình xoa bóp cho hắn.

Cả ngày đi đường đó, bọn nàng còn có thể tranh thủ nghỉ ngơi còn hoàng đế thì dù được ngồi trong ngự liễn nhưng vẫn phải phê duyệt tấu chương, triệu kiến quan viên, xử lí triều chính, khó trách lại mệt mỏi như thế.

Hoàng đế nhắm mắt tựa lưng vào ghế, đột nhiên vươn tay nắm chặt tay Tiết Tĩnh Xu, kéo nàng ngồi vào trong ngực mình.

Tiết Tĩnh Xu cũng không kháng cự, thuận thế ngồi xuống rồi vuốt vuốt lông mày hình chữ xuyên ( ) của hắn: "Bệ hạ phải tươi cười nhiều vào, ít nhíu mày đi, nếu không trên mặt sẽ có nhiều nếp nhăn, trông như ông già ý."

Hoàng đế nghe vậy thì mở mắt ra, nhìn kĩ người trong ngực mình một chút, nói: "Ta già rồi, còn Mạn Mạn vẫn giống trước."

Hơn mười năm đã trôi qua, Tiết Tĩnh Xu đã gần ba mươi, những nữ tử kết hôn sớm thì giờ này đã sắp làm bà rồi nhưng mặt nàng vẫn trắng nõn bóng loáng như thiếu nữ, chẳng thể tìm ra nếp nhăn nào trên khuôn mặt ấy, năm tháng dần trôi qua mà nàng chỉ càng thêm ôn nhu đoan trang.

Thấy hoàng đế nói vậy, nàng cười nói: "Nếu để người khác nghe thấy lại tưởng bệ hạ đã bảy tám mươi tuổi rồi. Bây giờ bệ hạ mới hơn ba mươi, chính trực tráng niên, tinh lực dồi dào, trẻ trung khỏe mạnh, còn có rất nhiều thời gian, có chỗ nào có thể liên tưởng tới ông già chứ?"

Hoàng đế hỏi lại: "Mạn Mạn thật sự cho là như vậy à?"

Tiết Tĩnh Xu buồn cười trong lòng, muốn nàng khen thì nói thẳng đi lại còn quanh co lòng vòng. Nàng gật đầu nói: "Đấy đúng là lời thật lòng của thiếp."

Khóe miệng hoàng đế nhếch lên, hắn vô cùng vui vẻ, trong lòng thấy thoải mái hẳn.

Ngày tiếp theo, Tiết Tĩnh Xu cùng các vị phu nhân đến xem hoàng đế, thái tử cùng bách quan săn bán, các nàng thì ngồi trong doanh trướng chờ tin lành.

Xương Hoa công chúa rất kỳ vọng: "Mẫu hậu, người nói ca ca có bắt được con thỏ không?"

Tiết Tĩnh Xu cười hỏi con: "Sao đột nhiên lại có hứng thú với mấy bé thỏ thế? Nếu thật sự thích thì sai người đi mua một đôi là được."

"Mấy hôm trước Chỉ Lan muội muội tới tìm con, nói trong nhà có một cặp thỏ con, lông trắng như tuyết, mắt hồng hồng, miệng hình cánh, vô cùng đáng yêu."

Lâm Chi Lan là con gái của muội muội ruột hoàng hậu, là chị em họ với Xương Hoa công chúa, hai đứa kém nhau mấy tháng nên từ nhỏ đã vô cùng thân thiết.

Tiết Tĩnh Xu nói: "Đó là thỏ nhà nên mới lông trắng mắt hồng, còn những chú thỏ hoang thì lông sẽ màu vàng hoặc xám tro, không nhất định sẽ đáng yêu đâu."

"Ơ… Vậy làm sao bây giờ? Con đã nhờ thái tử ca ca bắt giúp rồi."

"Nếu không thích thì chúng ta có thể phóng sinh hoặc đem cho cũng được, mẫu hậu sẽ bảo người đi mua cho con đôi khác."

Công chúa nhíu mày suy nghĩ một chút rồi trịnh trọng lắc đầu: "Không được, nếu đã bắt nó thì con phải chịu trách nhiệm với nó, xấu thì cứ kệ đi."

Nói thì nói như thế nhưng khi thấy không phải là bé thỏ trắng như mong ước thì bé vẫn thấy thất vọng.

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Như thế này đi, con nuôi đôi thỏ xám này, mẫu hậu nuôi hai bé thỏ trắng nhưng mẫu hậu không đủ sức chăm sóc chúng nó, nhờ con giúp đỡ được không?"

Hai mắt Xương Hoa công chúa tỏa sáng, vỗ ngực cam đoan: "Mẫu hậu yên tâm, con nhất định sẽ nuôi cho bé thỏ béo mập luôn."

Đang nói thì người bên ngoài đến báo hôm nay hoàng đế săn được thú đầu tiên, đó là một con hươu to béo chắc khỏe. Không bao lâu lại có tin báo thái tử điện hạ bắn được một con cáo nhỏ.

Chờ đến khi hoàng đế cùng thái tử đều có con mồi thì tin tốt của các quan viên còn lại được truyền đến không ngừng.

Chạng vạng tối, quân thần thỏa chí quay về.

Hoàng đế hạ chỉ thiết yến, bách quan mang theo gia quyến tham dự, Tiết Tĩnh Xu ngồi bên cạnh hoàng đế.

Đồ ăn trên bàn tiệc chính là thành quả của buổi săn bắn ngày hôm nay. Hoàng đế săn được hươu đực nên bảo đầu bếp nướng cả con, ban thưởng cho bách quan làm quân ân.

Những món được bày trên bàn của đế hậu đương nhiên là những món tươi ngon nhất, Tiết Tĩnh Xu ăn thử một miếng cứ cảm thấy thịt hươu lạ lạ, nàng ăn không quen.

Hoàng đế tự tay đặt một đĩa thịt dê tới trước mặt nàng.

Các phu nhân phía dưới nhìn thấy động tác của bệ hạ thì ai cũng cảm thán trong lòng, bệ hạ đã cưng chiều nương nương mười năm như một.

Nhớ năm đó lúc hoàng hậu mới vào cung, không ít người rục rịch muốn đưa con gái vào cung rồi tất cả bị hoàng đế thản nhiên chỉnh đốn.

Có không ít người ẩn núp trong bóng tối, nghĩ đế hậu mới tân hôn nên đương nhiên tình nồng mật ý, chờ hai năm nữa thể nào cũng phai nhạt, đến lúc đó bọn họ lại mưu đồ cũng không muộn.

Ai ngờ bảo là chờ một chút mà đã mười năm, bệ hạ độc sủng nương nương mười năm, hơn nữa còn có vẻ độc sủng mãi mãi.

Bây giờ thái tử đã trưởng thành, mới gặp lần đầu đã có thể thấy khí phách của thái tử, nương nương lại phong nhã hào hoa, thịnh sủng không suy.

Những người kia muốn có một chút cơ hội nhưng thấy có rất nhiều vết xe đổ nên đành phải hết hy vọng.

Hôm nay tâm trạng hoàng đế không tệ nên uống khá nhiều, lúc về bước chân còn loạng choạng, đến khi vào trong lều, ánh mắt mới hơi buông lỏng.

Tiết Tĩnh Xu lau mặt cho hắn, hắn lại ôm lấy nàng, rì rầm gọi nhũ danh của nàng.

Người hầu hạ bên cạnh cúi đầu càng thấp, không dám nhìn nhiều.

Tiết Tĩnh Xu miễn cưỡng giãy giụa, sai người cùng nàng đỡ hoàng đế ngồi lên giường rồi phất tay cho tất cả lui ra.

Hoàng đế nghiêng trái nghiêng phải tựa vào đầu giường, cười nhìn nàng.

Vừa rồi Tiết Tĩnh Xu phải dìu hắn, mệt đến nỗi trán ướt mồ hôi, thấy hắn vẫn còn có tâm trạng cười thì oán trách nói: "Mọi khi không thấy bệ hạ cười, hôm nay uống say được thể sai bảo thiếp nên vui vẻ phải không?"

Chẳng biết hoàng đế nghe có hiểu không, thấy nàng đi tới muốn thay quần áo cho mình thì ôm cổ nàng, hôn lên khuôn mặt và bờ môi ấy: "Mạn Mạn, Mạn Mạn…"

Tiết Tĩnh Xu bị hắn làm mềm lòng, chẳng còn tâm trạng tức giận nữa, bất đắc dĩ nói: "Thiếp ở đây mà, bệ hạ đừng nhúc nhích nữa, cởi áo khoác ra rồi nằm xuống đi."

"Mạn Mạn giúp ta đi." Hoàng đế hàm hồ nói.

"Được, thiếp giúp bệ hạ."

Bấy giờ hoàng đế mới vui vẻ, tự ngồi xuống, qua quýt giật quần áo ra rồi vứt xuống sàn.

Tiết Tĩnh Xu thở dài, đứng dậy muốn nhặt lên thì bị hắn ôm lại: "Mạn Mạn đừng đi."

Lưng bị giữ lại khiến Tiết Tĩnh Xu không động đậy được, nàng đành phải nói: "Được được, thiếp không đi đâu hết, bệ hạ buông ra đi, thiếp đi rửa mặt rồi sẽ trở lại ngay."

"Ta đi với nàng." Hoàng đế lảo đảo đứng lên.

Tiết Tĩnh Xu vội vàng đỡ lấy hắn: "Bệ hạ đừng làm rộn, mau ngồi xuống đi, thiếp sẽ trở lại ngay, còn làm thế nữa thiếp sẽ giận đấy."

"Mạn Mạn đừng giận mà." Hoàng đế lập tức nói.

Tiết Tĩnh Xu đỡ hắn ngồi xuống: "Thiếp không giận, chỉ cần bệ hạ ngồi yên ở đây thì thiếp không giận nữa."

Hoàng đế mở to mắt nhìn nàng.

Tiết Tĩnh Xu thấy vậy đành ngồi trên giường, gọi người vào tháo trang sức rửa mặt cho mình.

Trong lúc đó, hoàng đế cứ dính sát vào nàng, dù đã kết hôn mười năm nhưng Tiết Tĩnh Xu vẫn bị hắn làm cho đỏ mặt.

Vất vả lắm mới thu dọn xong, nằm xuống cùng hoàng đế, nàng thở dài một hơi.

Trong chăn, thân thể hai người dính vào nhau. Tay hoàng đế như con rắn quấn quít lấy nàng, dây dưa ở từng nơi từng nơi.

Thấy hắn không còn như xưa, suốt ngày đi giày vò người khác, Tiết Tĩnh Xu mới chân chính cảm nhận được cái gì gọi là vừa ngọt ngào vừa phiền não.

Tuy nhiên hoàng đế không làm gì, chỉ ôm nàng nhì nhèo trong chốc lát rồi cũng ngủ.

Tiết Tĩnh Xu đã quen ngực hắn nhiều năm rồi, chẳng bao lâu cũng chìm vào giấc ngủ.

Nửa đêm, nàng bị xoa bóp đến tỉnh cả ngủ, hoàng đế thở dốc ở bên tai. Tiết Tĩnh Xu không mở mắt ra, mơ màng nói: "Bệ hạ đừng nghịch."

"Mạn Mạn, ta thấy nóng quá." Hoàng đế khàn giọng nói.

Tiết Tĩnh Xu nghe ra điều bất thường, lập tức tỉnh lại, đưa tay sờ trán hoàng đế, cả kinh nói: "Nóng quá, mau truyền thái y."

Tay nàng hơi lạnh, hoàng đế dễ chịu hít một hơi, ôm nàng càng chặt hơn: "Không cần thái y, chỉ cần Mạn Mạn thôi."

Tiết Tĩnh Xu thấy hắn như vậy thì biết là chưa tỉnh rượu, nhưng chẳng biết tại sao lại nóng như thế, đành xoa dịu nói: "Người chàng đang nóng lắm, phải chịu khó để thái y xem qua rồi kê thuốc mới được."

Hoàng đế lắc đầu, bắt lấy tay nàng ngậm trong miệng, thân thể dính sát vào nàng, hàm hồ nói: "Thái y cũng vô dụng thôi, chỉ có Mạn Mạn mới làm được."

Bấy giờ Tiết Tĩnh Xu mới phát hiện thay đổi trên người hắn, vừa ngượng ngùng lại vừa nghi ngờ. Vừa rồi lúc ngủ vẫn bình thường mà sao tự dưng giờ lại như vậy? Chẳng lẽ là do buổi tối ăn phải cái gì không nên ăn?

Nàng chợt nhớ tới bàn thịt hươu tối nay, vì nàng không thích ăn nên hầu hết đều vào bụng hoàng đế, rượu hắn uống còn là rượu huyết hươu, hai thứ này đều bổ thận tráng dương, mà hoàng đế còn ăn không ít, thảo nào bây giờ phát tác.

Quả thật hoàng đế chịu ảnh hưởng không ít, tinh lực dồi dào, giày vò nàng đến gần hừng đông mới thôi.

Tiết Tĩnh Xu trong tình trạng kiệt sức, bất chấp cả người nhếch nhác nằm trong lòng hắn ngủ.

Đợi nàng tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao từ lâu.

Hôm nay hoàng đế không đi săn, ngồi bên nàng phê sổ con, nghe thấy động tĩnh vội bưng nước tới: "Mạn Mạn tỉnh rồi, uống nước trước đi."

Tiết Tĩnh Xu há to miệng, cổ họng khô rát không phát ra âm thanh đành uống chút nước trong tay hắn mới âm u nói: "Sao hôm nay bệ hạ không ra khỏi cửa săn hươu nữa đi? Bắt thêm một con hươu to nữa về ăn ấy."

Hoàng đế nịnh nọt nói: "Là ta không tốt, Mạn Mạn vất vả rồi."

Tiết Tĩnh Xu khẽ hừ một tiếng nhưng cũng không giận hắn thật, để hắn đỡ bản thân ngồi dậy, mặc xong quần áo mới gọi người vào hầu hạ rửa mặt.

Vốn hoàng đế muốn ngồi trong lều chăm sóc Tiết Tĩnh Xu cả ngày. Hắn không đi săn, lũ triều thần cũng chỉ có thể ngồi chơi trong trướng của mình, trong lòng cũng phỏng đoán không thôi, hôm qua thấy rõ ràng bệ hạ vẫn chưa thỏa mãn, sao hôm nay không đi săn tiếp nhỉ?

Đợi đến trưa, Tiết Tĩnh Xu mới đuổi hoàng đế đi, đến lúc đó buổi đi săn mới chính thức bắt đầu.

Sau giờ ngọ, Tiết Tĩnh Xu đang nhìn con gái luyện chữ thì Tiết Tĩnh Uyển đưa hai con đến cầu kiến.

Mười năm trước nàng ấy sinh hạ con gái, ba bốn năm sau mới mang thai đứa thứ hai, trong lúc đó Lâm gia Đại nãi nãi cũng như ý sinh được cháu đích tôn của Lâm phủ.

Lâm gia Nhị công tử hiện đang là Lễ Bộ thị lang, ai cũng tán dương tuổi trẻ tài cao, người bên ngoài thấy Tiết Tĩnh Uyển cũng phải gọi một tiếng Lâm phu nhân.

Nhà mẹ đẻ Tiết phủ của Tiết Tĩnh Xu từ hai năm trước sau khi Tiết lão thái gia với Chu lão thái quân mất đã bắt đầu lặng xuống. Ngược lại đệ đệ ruột của nàng với Tiết Tĩnh Uyển mới mười sáu mười bảy tuổi đã là cử nhân, tác phong khác biệt rất lớn so với ông nội, có hy vọng chống đỡ Tiết phủ.

Mấy năm nay, quan hệ của Tiết Tĩnh Xu với Tiết gia vẫn lạnh nhạt như vậy, chỉ có vẫn lui tới với Tiết Tĩnh Uyển, hai đứa con gái cũng thân thiết.

Công chúa thấy biểu muội biểu đệ đến thì mong đợi nhìn Tiết Tĩnh Xu, "Mẫu hậu, bây giờ con ra ngoài

chơi với đệ đệ muội muội được không, tối con sẽ học bù nhé?"

Tiết Tĩnh Uyển cười nói: "Sao lại không được? Muội thấy công chúa ngoan như vậy, Tam tỷ tỷ cũng nên đồng ý thôi."

Tiết Tĩnh Xu nhìn con một cái: "Đều là các ngươi dung túng nó." Tuy nói thế nhưng vẫn đồng ý.

Chờ ba đứa dắt tay nhau lui ra, Tiết Tĩnh Uyển mới nói: "Công chúa vừa nghe lời vừa hiểu chuyện, ai không dung túng mới lạ đấy."

Tiết Tĩnh Xu cười nói: "Muội phu cũng đi săn cùng bệ hạ à?"

"Đi chứ." Tiết Tĩnh Uyển bĩu môi, "Muội bảo hắn là thư sinh, đừng có cậy mạnh mà hắn không nghe, cứ nói muốn muội phải tâm phục khẩu phục, hừ, đến lúc đó đừng có để bị ngã ngựa."

Mấy năm nay nàng càng ngày càng thận trọng, nhưng chỉ cần nhắc đến trượng phu liền xuất hiện bộ dạng của thiếu nữ giận dỗi.

Tiết Tĩnh Xu cười thầm, nghĩ tính tình này của muội muội chẳng phải do muội phu dung túng sao? Hai đứa càng nhìn càng thấy giống đôi oan gia, chẳng thể so ai nhạt nhẽo hơn.

"Sao hôm nay Tam tỷ tỷ không ra ngoài một chút? Thời tiết đẹp lắm." Tiết Tĩnh Uyển hỏi.

Tiết Tĩnh Xu cũng muốn ra ngoài nhưng đêm qua hoàng đế ra sức nhào nặn nàng, bây giờ người vẫn còn rất mệt mỏi, nàng chẳng còn chút sức nào, cũng chẳng muốn nhúc nhích nữa.

Nhưng lời này không thể nói ra, nàng đành đánh trống lảng nói sang chuyện khác.

Hoàng đế ở bãi săn hơn mười ngày mới nhổ trại hồi kinh.

Hơn một tháng sau, đột nhiên Tiết Tĩnh Xu cảm thấy người không khỏe, chỉ thấy mỏi mệt chẳng có sức, cũng chẳng muốn ăn, đúng lúc nghe thấy Liễu Nhi nói tháng này nguyệt sự của nàng không tới, trong lòng liền hơi hồi hộp, vội vàng mời Trương thái y tới bắt mạch, quả nhiên là có thai.

Trong lòng nàng thấy rất khó hiểu, những năm nay sở dĩ không mang thai vì hoàng đế không muốn nàng chịu khổ nên sai Thái y viện nghiên cứu tạo ra thuốc tránh thai dành cho nam, để hắn uống. Mấy năm nay vẫn không có chuyện gì ngoài ý muốn, sao tự dưng bây giờ lại không có tác dụng?

Trương thái y nghe câu hỏi của nàng xong thì suy nghĩ một phen mới trả lời: "Tính theo thời gian thì cái thai này của nương nương xuất hiện vào thời điểm đi săn mùa thu, có lẽ khi đó bệ hạ ăn gì đó khiến thuốc

tránh thai bị mất đi tác dụng."

Tiết Tĩnh Xu chậm rãi gật đầu, cũng chỉ có khả năng này thôi, nàng lại nghĩ đến một vấn đề, vội vàng hỏi lại: "Nhưng bệ hạ chưa từng ngừng uống thuốc, nó có ảnh hưởng gì đến hoàng nhi không?"

Trương thái y cung kính nói: "Nương nương yên tâm, mạch vừa rồi thần xem thấy cái thai trong bụng nương nương đều vô cùng khỏe mạnh."

Lúc này Tiết Tĩnh Xu mới an tâm, nói: "Về sau lại phải làm phiền thái y rồi."

Trương thái y vội vàng nói không dám.

Đối với việc nàng có thai, thái tử và công chúa đều vô cùng hưng phấn, mong đợi đệ đệ muội muội sắp ra đời.

Chỉ có hoàng đế muôn phần phiền muộn, nghe thấy tin thì ôm Tiết Tĩnh Xu rầu rĩ không vui: "Đã phòng bị lâu như vậy sao vẫn còn cá lọt lưới chứ?"

Tiết Tĩnh Xu ngược lại vô cùng vui sướng, vuốt ve bụng dưới hỏi hắn: "Bệ hạ nói lần này là trai hay gái?"

Hoàng đế suy nghĩ một chút, nếu không thể không tính thì có thêm con gái là được, đỡ phải lo nhiều.

Tiết Tĩnh Xu thấy ngữ khí của hắn không hăng hái thì mất hứng, đẩy hắn một cái: "Là ai khiến ta có thai? Còn không phải là bệ hạ à? Tính đi tính lại bệ hạ là người khởi xướng, bây giờ bày khuôn mặt đấy ra cho ai nhìn đây?"

Hoàng đế vội vàng dỗ dành nàng, nói rất nhiều lời xin tha thứ mới khiến hoàng hậu vui vẻ một chút.

Nói thật, có thêm con, không phải hắn không thích mà chỉ là thấy lần trước hoàng hậu sinh rất khó khăn, trong lòng hắn vẫn còn sợ hãi, hắn tình nguyện không có thêm con, cũng không muốn hoàng hậu mạo hiểm lần nữa.

Hơn nữa, hoàng hậu mang thai, hắn phải ăn chay giống hòa thượng, được sờ mà không được ăn. Hoàng đế cảm thấy con đường phía trước của hắn chẳng sáng sủa tí nào.

100. Chương 100: Phiên Ngoại Ba

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Liễu Nhi không phải tên của nàng, chỉ là họ thôi, họ Liễu tên Phiêu Nhứ.

Thân như phiêu nhứ lay lắt, mạng như cỏ rác đìu hiu.

(phiêu nhứ: sợi tơ lay lắt)

Đây không phải là cái tên may mắn nhưng người nhà nông thì chỉ là một cô nương không đáng tiền mà thôi, ai để ý đến vấn đề này chứ? Lấy một cái tên thấp hèn có khi còn dễ nuôi.

Chuyện khi còn bé Liễu Nhi không nhớ rõ lắm, chỉ có ấn tượng duy nhất là nàng hay đi theo sau ca ca Liễu Nghị, chạy quanh núi.

Về sau có một năm nạn đói hoành hành, cả nhà bọn họ theo dân chạy nạn đi về phía bắc. Mọi người đều nói, chỉ cần đến kinh thành, đến dưới chân thiên tử là có đường sống.

Đi được nửa đường thì ca ca bị bệnh, cha mẹ liền bảo nàng chờ trong một cái miếu đổ nát để họ đưa ca ca đi khám rồi sẽ trở lại đón nàng nhưng người đến lại là kẻ buôn người

Cũng may là nàng còn có một chút may mắn nên được người kia đưa đến kinh thành, bán vào công phủ.

Lúc đầu nàng chỉ làm nha hoàn thô sử, ngay cả viện của chủ nhân cũng không được vào, quét sân vẩy nước để sống nhưng đã khiến nàng vừa lòng lắm rồi, ở công phủ được ăn no mặc ấm, mỗi ngày chỉ cần làm một chút việc thôi nhưng đôi khi nàng cũng cảm thấy mệt mỏi lắm, nhưng cho dù mệt cũng không hề đáng là gì so với thời gian phải đi lưu vong kia.

Sau khi bị cha mẹ vứt bỏ, nàng bị bệnh một trận, trí nhớ lúc trước đều quên hết, chỉ mơ hồ nhớ tên mình có một chữ Liễu nên tự xưng là Liễu Nhi.

Vì không rõ cha mẹ là ai nên đôi khi nàng cũng thấy tò mò nhưng lại không muốn nghĩ nhiều, không tim không phổi cũng vui vẻ lắm.

Về sau nàng cùng mấy tiểu nha hoàn khác được chọn theo Tam cô nương đến am ni cô ngoài thành, và ở lại chăm sóc cô nương.

Lần đầu tiên gặp Tam cô nương, nàng kinh ngạc đến ngây người. Nàng chưa từng thấy ai xinh đẹp như vậy, cũng không hiểu tại sao lại có cha mẹ nhẫn tâm vứt bỏ đứa con gái xinh đẹp như vậy ở ngoài.

Rất nhiều người không chịu được thời gian sống trong am ni cô nên suy tính biện pháp để được gọi về phủ,

nhưng nàng thấy ở đây rất thoải mái, không bị quản thúc, được tự do tự tại, có thể chạy khắp nơi chứ không giống trong phủ, có rất nhiều quy định, phạm lỗi một tí, bị bỏ đói là chuyện nhỏ, có khi còn bị đánh nữa.

Người trong am ni cô ngày càng ít, rốt cuộc có một ngày nha hoàn thiếp thân của tiểu thư cũng rời đi, chỉ còn lại một mình nàng nên đương nhiên nàng được đến hầu hạ trước mặt tiểu thư.

Tiếp xúc nhiều nàng mới phát hiện, tiểu thư không chỉ đẹp mà còn rất tốt tính, không hề kiêu căng giống các cô nương khác trong phủ.

Cô nương không quan tâm việc nàng không có phép tắc mà còn dạy nàng tập viết đọc sách, giống như tỷ tỷ thân thiết đối xử với nàng, đáy lòng nàng cũng thầm coi tiểu thư là tỷ tỷ.

Về sau Liễu Phiêu Nhứ nghĩ lại, mười năm ở am ni cô có lẽ chính là khoảng thời gian vui vẻ nhất trong cuộc đời mà nàng không bao giờ quên được.

Mười năm sau có một ngày, mới sáng sớm nàng phát hiện có một người đang mê man ở ngoài cửa am.

Người kia gọi thế nào cũng không tỉnh, nàng mời tiểu thư xem qua nhưng rồi lại có một vấn đề, trong am ni cô toàn là nữ nên để một nam nhân xa lạ vào cũng không tiện. Nàng đành cùng tiểu thư dùng hết sức khiêng hắn vào đình ngoài cửa am rồi tìm giường đệm cho hắn.

Người nọ ngủ một ngày, câu đầu tiên sau khi tỉnh dậy là đói.

Liễu Nhi liền đưa cho hắn một bát nước luộc thịt, về sau nghĩ lại, nếu sớm biết thân phận của hắn, nàng đã làm thêm cho hắn một quả trứng gà rồi.

Hắn ăn xong thì đi ngay. Cho đến khi Liễu Nhi gặp lại hắn trên đường phố, gặp hắn trở về sau chiến thắng mới biết hắn chính là thần võ Đại tướng quân.

Sau đó không lâu vào một ngày tuyết rơi, người của Thừa n công phủ tới, vội vàng mời tiểu thư hồi phủ, nàng cũng không quan tâm lắm, chỉ mới về thôi mà.

Tiểu thư vào cung, nàng là cung nữ thiếp thân, quy củ trong cung còn nhiều hơn trong phủ, để có thể làm bạn bên người tiểu thư, nàng không thể không dùng hết năng lực của bản thân học những quy củ kia, ghi nhớ những cấm kỵ của quý nhân trong cung.

Nàng không thể cười to bất cứ lúc nào, cũng không được nói lớn tiếng bởi trong cung đó đều là khác loài. Nàng tốn rất nhiều tinh lực để thích ứng, thời gian dần trôi qua, người ngoài cùng bắt đầu đổi xưng hô với nàng, từ tiểu Liễu đến Liễu cung nữ rồi đến Liễu cô cô.

Đời này nàng không hề nghĩ tới việc mình có thể gặp lại ca ca, hơn nữa ca ca vừa nhìn qua liền phát hiện ra nàng, vẫn như hồi bé gọi nàng là Bảo Nhi, nhũ danh này, nếu không phải được hắn gọi thì nàng đã quên rồi.

Về sau xảy ra rất nhiều chuyện, nàng trách ca ca nối giáo cho giặc, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tại sao hắn lại làm thế.

Lúc trước Liễu Nghị bị bệnh bất tỉnh nhân sự, ngay cả chuyện cha mẹ vứt bỏ muội muội cũng không biết. Về sau khi bệnh của hắn có chuyển biến tốt đẹp thì đã muộn, thậm chí hắn còn không biết cha mẹ vứt muội muội ở đâu, muốn tìm cũng không được.

Một nhà ba người khó khăn lắm mới đến được kinh thành, cha mẹ lại liên tiếp qua đời, mười tuổi Liễu Nghị đã thành cô nhi, sau đó không lâu có người thu dưỡng đám cô nhi. Người đó chính là phụ thân Đoan phi, ngoại tổ của An thân vương.

An thân vương lòng muông dạ thú, ngoại tổ phụ của hắn cũng không phải người tốt, để bọn họ trung thành bán mạng cho hắn, ông ta lại hạ độc bọn họ.

Thuốc giải cuối cùng lại bị phá hủy, mặc dù Liễu Nghị lấy máu hắn để hả giận nhưng không thực sự làm gì.

Về sau Liễu Nhi thấy hắn ngày càng gầy mới biết hắn bị hạ độc nên xin Phan thái y giải độc cho hắn tuy dược tính đã được giải nhưng nó ở trong người hơn mười năm nên đã tạo thành thương tổn không thể bù đắp được.

Chính hắn cũng không quan tâm, mua một tiểu viện trong kinh thành, ở cùng muội muội hắn.

Liễu Nhi được Tiết Tĩnh Xu đặc biệt cho phép ngày mười lăm hàng tháng được xuất cung ở cùng ca ca.

Mỗi ngày, sáng sớm Liễu Nghị đều ngồi trên nóc nhà, nhìn về phía hoàng thành.

Bởi vậy, từ xa Liễu Nhi đã có thể nhìn thấy hắn.

Như ngày bình thường, nàng bước vào sân, bất đắc dĩ nhìn người trên nóc nhà: “Ca ca còn không xuống mau?”

Liễu Nghị cười cười, nhảy xuống, đứng vững bên cạnh nàng.

Liễu Nhi nhìn kĩ sắc mặt của hắn, độc đã được giải nhưng thân thể cũng bị tổn hại, lúc trước màu da hắn khỏe mạnh, bây giờ lại tái nhợt hơn người bình thường, thân thể cũng không còn cường tráng như trước nữa, cũng may tinh thần còn khá tốt làm lòng Liễu Nhi còn được an ủi.

Nàng lướt qua hắn đi vào trong: “Huynh đã ăn sáng chưa?”

“Ăn rồi.” Liễu Nghị nói vọng vào.

Liễu Nhi vào phòng bếp xem qua, trong nồi còn thừa ít mì sợi, có lẽ là do Dương bà tử để lại.

Dương bà tử là người nàng đặc biệt mời đến giúp ca ca nấu cơm giặt quần áo, mỗi tháng nàng xuất cung vào ngày mười lăm thì Dương bà tử được nghỉ, để bà được về thăm nhà một lúc.

Nàng vén áo lên, cất chỗ mì còn thừa đi, lanh lẹ rửa sạch hết chỗ bát đũa rồi lại vào phòng Liễu Nghị, phơi nắng chăn đệm, quét dọn sạch sẽ cả phòng.

Mặc dù nói có Dương bà tử làm việc nhưng sức khỏe của người già không đủ, làm việc cũng không sạch sẽ hẳn, nên mỗi tháng nàng đều thay ca ca quét dọn một phen.

Lúc nàng làm những việc này, Liễu Nghị giống như cái đuôi đi sau lưng, nàng vào cũng vào, ra cũng ra theo. Lúc Liễu Nhi quay lại va vào người hắn, bất đắc dĩ nói: “Ca ca, không có chuyện gì đâu mà, vào sân ngồi đi, cứ đi theo sau muội làm gì?”

Liễu Nghị nghe lời rời đi nhưng một lúc sau lại lon ton đi theo, Liễu Nhi cũng đành kệ hắn.

Thu dọn phòng sạch sẽ xong, nàng xách giỏ chuẩn bị lên phố mua thức ăn, hỏi Liễu Nghị: “Trưa ca ca muốn ăn gì?”

Liễu Nghị suy nghĩ một chút: “Ăn mì.”

Liễu Nhi cười nói: “Ca ca ăn thế sao không gầy cho được, để muội nghĩ xem… Làm cho ca ca thịt kho tàu, thịt kho, cá hấp với mấy món điểm tâm là được rồi.”

Trên đường đi mua thức ăn, tất nhiên Liễu Nghị cũng đi theo, nhìn nàng thuần thục chọn thịt mua cá, cò kè mặc cả, chẳng hề giống Liễu cô cô được mọi người tôn kính mà chỉ là một phụ nhân bình thường.

Hắn từng nghĩ, nếu lúc đó muội muội không được bán đi, chờ đến lúc mười lăm mười sáu tuổi thì lập gia đình, sinh hai đứa con, rồi thời gian cứ trôi qua bình yên như vậy.

Trên bàn cơm, Liễu Nhi lại nhắc đến đề tài kia: “Bao giờ ca ca mới tìm tẩu tử cho muội?”

Đũa đang đặt trên đĩa rau của Liễu Nghị chợt ngừng lại rồi lại như bình thường, giả vờ không nghe thấy.

Liễu Nhi đặt đũa xuống, nghiêm mặt nói: “Ca ca, muội đang chờ câu trả lời của huynh đấy.”

Liễu Nghị đành nói: “Đợi khi nào muội xuất giá thì ta kết hôn.”

Trên thực tế hắn không hề có ý định kết hôn, thân thể hắn thế nào hắn đều biết, độc kia đã rút hết tinh lực của hắn, đã định trước là không thể sống lâu, cho dù cưới ai cũng là hại người đó.

Huống chi mạng này của hắn là do cha mẹ dùng tiền bán muội đi để cứu hắn, bây giờ vất vả lắm mới tìm được muội muội, hắn chỉ muốn dùng quãng thời gian còn lại để chăm sóc nàng, không để nàng lo lắng nữa.

Liễu Nhi nghe hắn nói vậy thì buồn rầu nhíu mày. Bởi chính nàng cũng không có ý định kết hôn, càng nghĩ đành tạm thời bỏ qua, giống như mọi người hay nói, tùy duyên vậy.

Nhá nhem tối, nàng làm xong bữa tối cho Liễu Nghị thì về cung rồi đến cung Tê Phượng bái kiến hoàng hậu.

Tiết Tĩnh Xu đang nắm tay tiểu công chúa dạy con viết chữ, thấy nàng vào thì cười nói: “Em về rồi.”

“Liễu cô cô.” Tiểu công chúa mắt sáng lấp lánh ngẩng đầu nhìn nàng

Liễu Nhi liền lấy một bọc giấy nhỏ ra, cười nói: “Đây là kẹo phật thủ trăm vị mới ra.”

“Cảm ơn Liễu cô cô.” Tiểu công chúa xòe hai tay nhận lấy rồi lại chờ mong nhìn Tiết Tĩnh Xu: “Mẫu hậu, con có thể ăn không?”

Tiết Tĩnh Xu thân mật điểm lên mũi con, “Chỉ được ăn một viên thôi.”

Tiểu công chúa ngọt ngào nói: “Cảm ơn mẫu hậu! Con đi chia cho ca ca ăn với.”

“Đi đi.”

Liễu Nhi mỉm cười nhìn theo.

Nàng cho rằng thời gian sẽ mãi mãi trôi qua như vậy, ngoài cung có người thân duy nhất của nàng, trong cung có người nàng nguyện ý bảo vệ. Bất kể là xuất cung hay vào cung nàng đều cảm thấy vui sướng, chờ mong khoảnh khắc sắp tới.

Nhưng thời khắc chia ly cuối cùng cũng tới.

Đó là một ngày cuối thu, như thường lệ nàng xuất cung, từ rất xa thấy Liễu Nghị đang ngồi trên nóc nhà, liền vẫy tay với hắn.

Liễu Nghị cũng giơ tay lên định đáp lại nàng thì đột nhiên ho khan, ho đến gục cả người.

Thân thể hắn nhanh chóng yếu đi, và ngày đó chính là lần cuối cùng hắn ngồi trên nóc nhà nghênh đón muội muội của hắn.

Tất cả các đại phu đều bó tay, đều kết luận là đèn đã cạn dầu, không thể cứu được.

Một lần nữa Tiết Tĩnh Xu mời Phan thân y nhưng lúc này hắn cũng không làm gì được.

Rốt cuộc Liễu Nhi hết hy vọng, xin phép Tiết Tĩnh Xu được nghỉ dài hạn, ở ngoài cung chăm sóc Liễu Nghị.

Liễu Nghị không thể sống qua mùa đông, ngày hắn đi, ngoài cửa tuyết rơi đầy trời.

Liễu Nhi đút cho hắn ăn, uống chút nước. Hắn lúc mê lúc tỉnh, lần cuối cùng tỉnh lại, đột nhiên tinh thần tốt lên rất nhiều.

Hắn đã gầy lắm rồi, bàn tay vẫn to như trước, đầu ngón tay thô ráp chạm vào mặt Liễu Nhi, tốn sức cười nói: "Bảo Nhi, ca ca sắp đi rồi."

Liễu Nhi rũ mắt, nước mắt lăn xuống.

"Đừng khóc, Bảo Nhi đừng khóc."

"Được, muội không khóc nữa, ca ca cũng đừng nói nhảm làm muội sợ." Liễu Nhi nức nở nói.

Liễu Nghị cười cười, quay đầu nhìn tuyết rơi ngoài cửa sổ, một lúc sau mới nói: "Mùa đông kinh thành lạnh quá. Bảo Nhi, muội có nhớ cố hương của chúng ta không, một năm bốn mùa chẳng hề có tuyết rơi. Chỉ có một năm, là lúc lạnh nhất, chỉ có vài bông tuyết rơi, muội còn ngạc nhiên đón tuyết, hỏi ta, ca ca, đây là cái gì, mát quá đi."

Hắn nói rất chậm, một câu phải dừng lấy hơi rất nhiều lần mới nói xong.

Rốt cuộc Liễu Nhi không nhịn được, nước mắt tràn ra như đê vỡ, ghé vào chăn của hắn khóc nức nở: "Ca ca, đừng bỏ muội ở lại..."

Liễu Nghị sờ đỉnh đầu nàng, thở dài: “Lúc này là ca ca sai rồi, ca ca xin lỗi muội, nếu có kiếp sau, nếu có kiếp sau…”

Nếu có kiếp sau thì sao?

Hắn cuối cùng không thể nói xong, chỉ thở dài để lại một câu: “Bảo Nhi, đưa ca ca về nhà đi…”

101. Chương 101: Phiên Ngoại Bốn

Editor: Quansama

Beta: Nguyệt Vi Yên, Vũ Ngư Nhi

Liễu Nhi quyết định mang tro cốt Liễu Nghị trở lại cố hương. Quay về cố hương – nơi hắn luôn tâm tâm niệm niệm, có chết cũng không quên.

Hai mươi năm trước là ca ca bảo vệ nàng, còn từ nay về sau là nàng trông coi ca ca.

Tiết Tĩnh Xu thấy Liễu Nhi đã quyết thì không giữ lại mà còn chuẩn bị cho rất nhiều vật phẩm và phái thị vệ hộ tống nàng hồi hương.

Liễu Nhi mua một tòa nhà ở trấn nhỏ. Liễu Nghị được chôn ở sau núi.

Sau khi ổn định, Liễu Nhi mới biết ngọn núi cao vút hòa lẫn trong mây đằng sau thị trấn nhỏ này là của Thượng Thanh Tông. Một môn phái thần bí uy danh hiển hách tại Đại Diễn lại tọa lạc trong một tiểu trấn bình thường như thế.

Bây giờ Liễu Nhi mới mang máng nhớ ra, khi còn bé, mấy cụ già trong thôn có nói là trên núi có tiên nhân.

Lúc ấy nàng quá nhỏ, không biết gì. Thậm chí sau khi trưởng thành gặp qua người của Thượng Thanh Tông, lại từ Liễu Nghị mới biết được vị trí cố hương mà dường như chẳng có quan hệ gì với hai người.

Tuy là quê quán của nàng nhưng nàng cũng chẳng có bao nhiêu ký ức ở đây. Ở đây nàng không có thân thích. Đối với nàng kỳ thực cũng chỉ là một địa phương xa lạ. Một nơi chôn cất thân nhân duy nhất của nàng. Nhưng khi biết có người quen cũ ở đây, tâm tình trở nên khác biệt.

Thượng Thanh Tông… khiến nàng nhớ tới hai người Lệ tướng quân và Phan thần y.

Thần võ Đại tướng quân Đại Diễn xưa nay luôn xuất thân từ Thượng Thanh Tông, năm năm thay đổi một lần.

Thời gian nàng và tiểu thư hồi kinh chính là lúc Lệ Đông Quân ra nhậm chức Đại tướng quân. Lúc ấy hắn té xỉu ở ngoài am ni cô là vì khi xuất chinh đi Nam Cương thì bị trúng cổ độc. Cũng may từ nhỏ ăn rất nhiều thuốc nên thân thể có thể tự giải độc, song triệu chứng duy nhất là mê man cả ngày.

Thực ra Liễu Nhi với hắn cũng không gặp nhau nhiều, nhưng nhiều lần nàng nếu không phải thấy hắn ở trên cây thì cũng là nóc nhà… có vẻ như hắn đang nhìn tiểu thư? Khi tiểu thư vào cung, hắn lại chạy vào trong cung… Sau này sư nương hắn mất, y quay về tông môn chịu tang, rồi từ đó vẫn chưa hồi kinh.

Nghe Đại tướng quân kế nhiệm – Phan thần y nói, sư phụ Lệ tướng quân chịu không nổi đả kích nên vân du tứ phương, hắn thân là trò trưởng nên phải ở lại tông môn kế thừa vị trí của sư phụ, muốn đi cũng không dễ.

Phan thần y vẫn ở kinh thành, chức vị Đại tướng quân cũng thay đổi được vài đời rồi mà Liễu Nhi chưa gặp được Lệ Đông Quân.

Nàng nghĩ: nếu hắn đang ở tông môn thì khoảng cách cũng không xa nàng. Có lẽ sẽ có ngày, hai người sẽ gặp nhau trên đường cũng không biết chừng. Chỉ là người nàng quen biết duy nhất ở đây không biết có còn nhớ nàng hay không.

Đầu xuân, nàng mở một sạp mì ở trên trấn. Không phải là nàng thiếu tiền, khi nàng rời kinh, tiểu thư đã cho nàng rất nhiều của cải rồi. Nàng cả ngày không có chuyện gì làm, ngồi một mình trong phòng dễ suy nghĩ vẩn vơ – không bằng ra ngoài tìm việc gì đó làm.

Nàng sử dụng lại cái tên Liễu Phiêu Nhứ này, khi thực khách hỏi, nàng nửa thật nửa giả nói mình vốn là người địa phương, sau cùng người nhà đi tìm thân thích nương tựa, mãi cho đến nay lớn tuổi rồi mới trở về cố hương.

Người trong trấn cũng khá tốt, thấy một người phụ nữ độc thân mở tiệm, dù có vài người lời ra tiếng vào ở sau lưng nhưng đại bộ phận đều rất quan tâm đến việc buôn bán của nàng.

Nàng hay nghe thấy khách nhắc tới Thượng Thanh Tông, nhưng cho tới bây giờ nàng chưa từng thấy người của Thượng Thanh Tông.

Cho đến sáng nay, nàng đang ở sau quầy bận rộn nấu mì thì có khách đến. Nàng quá bận, thời gian ngẩng đầu cũng không có nên bảo khách chờ. Khi nàng bưng mì đến trước mắt vị khách này thì ngây ngẩn cả người.

Tuy gương mặt này đã có dấu vết của năm tháng nhưng đây chính là người đã nhiều năm nàng chưa gặp – Lệ Đông Quân.

Lệ Đông Quân không có biểu tình gì – điều này làm cho Liễu Phiêu Nhứ ngăn được sự kích động, chần chờ không dám tùy tiện nhận quen. Vả lại đang có khách, nàng đành vội trở lại quầy, chẳng qua là không nhịn được hay nhìn sang.

Lệ Đông Quân ăn rất chậm, mà cũng khác người. Hắn gắp từng sợi mì rồi cuộn vòng đầu đũa xong mới đưa vào miệng.

Liễu Phiêu Nhứ vừa thấy mới mẻ vừa thấy thú vị. Nàng không biết vị Đại tướng quân ít khi cười này lại ăn mì một cách trẻ con như thế.

Buổi sáng là thời gian nàng bận nhất cho nên khi Lệ Đông Quân ăn xong rồi nàng vẫn không tìm được cơ hội chào hỏi.

Lệ Đông Quân để tiền lên bàn rồi đứng dậy rời đi.

Liễu Phiêu Nhứ nhìn hắn không hề lưu luyến gì mà rời đi thì có chút mất mát. Đại tướng quân quả nhiên không nhớ nàng…

Nàng lại không biết lúc rời đi suýt nữa Lệ Đông Quân đi cùng tay cùng chân.

Trở lại trên núi, hắn lấy gương ra xem rồi lẩm bẩm: "Già hơn rất nhiều sao? Vì sao nàng không nhận ra? Hầy… Chẳng lẽ phải dùng thuốc xóa nếp nhăn?"

Đồ đệ hắn vừa mới đi ngang qua, thấy sư phụ đang soi gương thì hết hồn, trốn ngay sau cửa, khi nghe rõ được lời của sư phụ thì lập tức ngừng thở, rón rén bỏ đi, cho đến khi xác định đã ra khỏi phạm vi sư phụ phát hiện liền chạy như bay đi tìm các sư huynh, "Sư huynh!! Không tốt không tốt!!! Sư phụ yêu rồi!!!"

Lần thứ hai Liễu Phiêu Nhứ gặp Lệ Đông Quân là vào buổi chiều của năm ngày sau. Theo thường lệ, hắn ăn mì nước và chậm rãi ăn. Lúc này không có khách, là thời gian tốt để nói chuyện. Nhưng nàng sợ người ta không nhớ nàng, mà nàng lại đi ôn lại chuyện cũ sẽ bị người ta hiểu sai, tưởng là nàng muốn tạo quan hệ.

Mặt Lệ Đông Quân hơi căng ra, trừ khi hắn cố tình thì đều là do công hiệu của thuốc sư đệ đưa cho.

Sư đệ thề thốt nói với hắn, thuốc này rửa một lần là có thể hồi phục thanh xuân, mà xem ra đều là nhảm nhí! Nếu hắn khôi phục hình dạng ngày xưa thì sao nàng vẫn không nhận ra? A… xem ra là lâu lắm rồi hắn không xuất thủ, sư đệ quên tính hắn, dám gạt hắn!? Lệ Đông Quân ngầm chửi. Khuôn mặt không nếp nhăn càng ngày càng căng.

Liễu Phiêu Nhứ ở sau lén lén nhìn hắn nhiều lần, rốt cuộc hạ quyết tâm chuẩn bị thử một lần. Hiếm khi gặp cố nhân, nàng không muốn cứ như vậy để trở thành người xa lạ.

Nàng vừa mới chuẩn bị đứng dậy thì lại có khách – đó là đồ tể ở trong trấn, muốn mua mì xương. Nàng chỉ phải tạm thời kiềm chế mà đi làm mì.

Đồ tể ấy họ Trương, ba mươi mấy tuổi, mập mạp. Nghe nói vợ hắn đã chết mấy năm rồi, hắn cũng không sạch sẽ. Liễu Phiêu Nhứ không muốn bán cho hắn nhưng khách đến lại không thể đánh đuổi, nàng không thể làm gì khác hơn là bưng mì cho hắn xong ngay lập tức xoay người rời đi.

Nhưng hôm nay tên đồ tể không biết bị lên cơn điên gì mà vươn tay muốn kéo nàng.

Liễu Phiêu Nhứ không biết chuyện gì xảy ra ở sau lưng, tự nhiên nghe thấy tiếng hắn thét lên thảm thiết như một con heo bị làm thịt thì giật mình.

Nàng hoảng hồn nhìn lại, đã thấy trên bàn tay mập ú của Trương đồ tể cắm một chiếc đũa. Chiếc đũa xuyên qua lòng bàn tay hắn.

Trương đồ tể gào khóc thảm thiết.

Sạp mì chỉ có hai khách, lúc này xuất thủ chỉ có —

Liễu Phiêu Nhứ lập tức quay đầu nhìn Lệ Đông Quân, đã thấy hắn ung dung cầm đũa mới tiếp tục ăn mì, như là không phải hắn làm vậy… làm nàng nhất thời không biết nên nói cái gì.

Trương đồ tể cũng phản ứng kịp, tay nổi gân xanh, một cước đá bay cái ghế trước mặt Lệ Đông Quân, "Ngươi dám ám toán lão tử, có biết lão tử là ai không?!"

Lệ Đông Quân cũng không thèm nhìn hắn, chỉ lạnh lùng nói: "Cút."

"Ngươi —" Trương đồ tể đau đến gân xanh nhảy dựng, vài bước nhảy qua quay về bàn mình, cầm dao mổ heo hung hăng vọt tới, cười gằn nói: "Đại gia tiễn ngươi về tây thiên!"

Vừa dứt lời, hắn lại hét thảm… tay cầm đao cũng bị đâm xuyên qua.

Chỉ một thoáng qua, hai tay đều bị phế bỏ, tên hung ác độc địa như Trương đồ tể rốt cuộc cũng thấy sợ.

Lệ Đông Quân lại cầm đũa mới, thuận tiện thưởng cho hắn một cái nhìn, "Đây là địa bàn của Thượng Thanh Tông, cút."

Trương đồ tể đỏ mặt tía tai, cắn răng muốn nói nhưng vì ngại uy danh Thượng Thanh Tông nên cuối cùng là xám xịt tránh ra.

Mọi chuyện diễn ra rất nhanh, Liễu Phiêu Nhứ phức tạp nhìn Lệ Đông Quân. Nàng dựng lại ghế, rửa sạch máu của Trương đồ tể, lau bàn rồi chậm rãi đi tới, ngồi đối diện Lệ Đông Quân.

Lệ Đông Quân làm như không thấy gì, vẫn ngồi ăn mì, chỉ có bàn tay dưới bàn nắm thành quả đấm, rồi lại chậm rãi buông ra, rồi lại nắm thành quả đấm…

Liễu Phiêu Nhứ cũng không quan tâm hắn có nhớ mình hay không, chậm rãi nói: "Lệ tướng quân, thật nhiều năm không gặp, không biết ngươi còn nhớ ta hay không, năm đó…"

Nàng như gặp được một người bạn già lâu năm, nói liên miên không dứt: từ khi mới quen, nói cho đến qua nhiều năm sau…. Kỳ thực, hai người cũng không gặp nhau nhiều lắm, nhưng nhiều năm, từng chuyện từng chuyện tích lũy cũng đủ để nàng nói một lúc lâu.

Lệ Đông Quân vẫn không nói một lời, cho đến khi Liễu Phiêu Nhứ nói xong thì hắn cũng ăn xong, để đũa xuống, nhìn nàng, trịnh trọng nói: "Đã lâu không gặp."

Đã lâu không gặp. Thật nhung nhớ.

– – – – –

Vi Yên: Thực ra tớ cảm thấy khá tiếc khi tác giả không cho Lệ Đông Quân và Liễu Nhi một cái kết có hậu. Nhưng đây có thể coi là kết mở nhỉ ^^ Tùy trí tưởng tượng của độc giả, có thể hai người họ sẽ mãi là bạn, thỉnh thoảng gặp nhau nói chuyện hoặc cũng có thể họ dần dần tìm hiểu nhau và có một kết thúc tốt đẹp. Còn bạn, bạn nghĩ sao?

102. Chương 102: Phiên Ngoại Năm

Editor: Nguyệt Vi Yên

Beta: Vũ Ngư Nhi

Bữa tiệc một tuổi của hoàng tử và công chúa vô cùng long trọng, các mệnh phụ đều đến mời rượu, Tiết Tĩnh Xu vui vẻ nên uống liền hai chén, uống xong mặt liền đỏ ửng.

Trước kia nàng chưa bao giờ uống rượu, hồi mới vào cung, tiệc đại hôn uống mấy chén rượu trái cây đã khiến nàng chóng mặt. Sau đó vì nàng mê mẩn đọc thoại bản, lạnh nhạt hoàng đế, hắn thấy khó chịu nên chuốc nàng uống một chén rượu vàng say gà, lúc ấy nàng say thật nên bị hoàng đế chiếm tiện nghi không ít.

Về sau khi sinh con, trong tháng uống mấy chén rượu vàng say gà làm nàng choáng váng nhưng sau đó

nâng được số rượu có thể uống lên nhiều.

Giống như hiện tại, tuy mặt nàng đỏ nhưng vẫn còn ý thức, biết mình còn tỉnh. Nhưng hoàng đế lại không biết, hắn chỉ nghĩ hoàng hậu đã say rồi.

Nhớ tới hai lần trước hoàng hậu say rượu đều rất đáng yêu khiến hoàng đế đứng ngồi không yên.

Cung yến kết thúc rất nhanh, hoàng đế sai người bế hoàng tử công chúa xuống nghỉ ngơi, còn mình thì đỡ Tiết Tĩnh Xu trở về cung Tê Phượng.

Tiết Tĩnh Xu hơi chóng mặt nên không có sức nói chuyện, sau khi rửa mặt xong liền cong miệng, im lặng tựa vào vai hoàng đế.

Hoàng đế sờ má nàng, bỗng dùng tay chọc một cái.

Vốn Tiết Tĩnh Xu đang nghi ngờ sao hắn lại làm động tác trẻ con như vậy thì hoàng đế lại đưa tay chọc vào má bên kia của nàng, nói: "Gọi Diệu ca ca đi."

Tiết Tĩnh Xu nhíu mày, nhất thời không kịp phản ứng.

Hoàng đế quay đầu đối mặt với nàng, tựa như thấy hơi kì quái: "Sao hôm nay Mạn Mạn say rượu lại ngoan ngoãn thế nhỉ?"

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu khẽ động, nhớ tới hai lần trước say rượu khi tỉnh lại trong đầu trống rỗng không nhớ gì, trong lòng hiếu kì sẽ xảy ra chuyện gì nên thuận theo ý hoàng đế, gọi: "Diệu ca ca."

Hoàng đế gật đầu rồi dùng hai ngón tay nhéo má nàng, thấy ánh mắt lên án của Tiết Tĩnh Xu, hắn cũng không thấy chột dạ, ngược lại hùng hồn nói: "Mặt nàng có dính thứ gì ấy, trông giống hệt mèo hoa, ta lau cho nàng rồi."

Tiết Tĩnh Xu nghe giọng hắn như đang nói chuyện với trẻ con thì trong lòng xuất hiện rất nhiều suy nghĩ, cũng học ngữ điệu ngây thơ, dịu dàng nói: "Thiếp vừa rửa mặt xong, sao còn dính gì được chứ?"

Hoàng đế nói: "Cung nhân hầu hạ không cẩn thận mà nàng cũng không nhìn thấy, đương nhiên không biết, nàng xem, bên này cũng có.

Hắn nói xong liền nhéo bên má bên kia của Tiết Tĩnh Xu.

Tiết Tĩnh Xu vội vàng dùng tay bụm mặt né tránh. Còn lâu nàng mới tin lời hắn, cái lực kia chính là muốn véo má mình thì có, cái gì mà thay nàng lau mất chứ. Nhưng nàng lại cảm thấy rất mới lạ, hóa ra lúc mình

say rượu sẽ ở chung với hoàng đế thế này ư?

Hoàng đế ôm nàng không cho chạy, đưa tay véo nàng một cái: "Gọi một tiếng Diệu ca ca đi."

Tiết Tĩnh Xu che mặt lại, chỉ để lộ đôi mắt sáng long lanh nhìn hắn.

Hoàng đế liền thúc giục, "Mau gọi đi."

"Không muốn gọi đâu." Tiết Tĩnh Xu nói.

Dường như hoàng đế không ngờ nàng sẽ nói vậy nên hơi nhíu mày nhìn nàng.

Tiết Tĩnh Xu bị hắn nhìn nên hơi căng thẳng, không biết hắn có phát hiện mình giả say không.

Hoàng đế nhìn nàng trong chốc lát, bỗng khóe miệng cong lên.

Nụ cười này khác với mọi khi, khóe miệng hơi cong lên khiến đuôi mày cũng nhếch lên, trong mắt chứa vài phần cười nhạo, chỉ là làm mấy chuyện nhỏ mờ ám khiến khuôn mặt lạnh lùng của hắn đột nhiên trở nên hơi hư hỏng.

Tiết Tĩnh Xu thấy hoàng đế như vậy thì tim đập mạnh vài cái.

Chợt nghe hoàng đế không có ý tốt nói: "Nếu không gọi thì phải uống canh giải rượu, một chén canh lớn, vừa đắng vừa chua, nhất định phải uống hết.

Hắn lại bắt đầu uy hiếp, Tiết Tĩnh Xu mở mắt thật to.

"Có gọi không, hửm?" Hoàng đế lại hỏi.

Tiết Tĩnh Xu nhăn mũi, bất mãn nói: "Đồ xấu xa."

Hoàng đế khẽ cười một tiếng nhưng lời nói ra khỏi miệng lại không có ý như vậy, "Vậy để ta gọi người mang canh vào."

Nói xong, hắn liền nhấc màn lên như chuẩn bị gọi thật.

Cho dù Tiết Tĩnh Xu thật sự say cũng không muốn uống một bát canh giải rượu lớn vừa đắng vừa chua, huống chi bây giờ cũng không say thật, đành vội vàng ngăn hắn lại, "Không muốn."

Hoàng đế liền dừng lại nhìn nàng, trong mắt có vài phần đắc ý.

Trong lòng Tiết Tĩnh Xu thấy rất buồn cười, bắt nạt một người say mà còn không biết xấu hổ thấy tự đắc. Nhưng khó có thể thấy bộ dáng này của hoàng đế nên nàng cũng vui vẻ phối hợp, nắm đầu ngón tay, không cam lòng nói: "Diệu ca ca."

Hoàng đế gật đầu, "Ngoan lắm."

Tiết Tĩnh Xu nhẹ giọng thì thầm, "Bại hoại."

"Hả? Cái gì cơ? Canh giải rượu vừa đắng vừa chua…"

"… Người tốt."

Hoàng đế nghe xong liền thỏa mãn, được đằng chân lân đằng đầu: "Gọi ca ca tốt."

Vốn Tiết Tĩnh Xu không hiểu mấy lời này nhưng lúc trước khi hoàng đế xem thoại bản thì nàng mới phát hiện bên trong đều là những lời rất sến súa, nào là ca ca tốt, chỉ có chàng mới hợp với ta, toàn là những đôi nam nữ mới yêu nên mới có thể mở miệng nói những lời như thế. Bây giờ hai người đang êm đẹp thế này, vậy mà hoàng đế còn không biết xấu hổ yêu cầu như thế, chẳng biết rốt cuộc hắn có bao nhiêu lớp da mặt!

Tiết Tĩnh Xu nhếch môi, mặt đỏ ửng từ chối không chịu mở miệng.

Hoàng đế "ồ" một tiếng, giống như lầm bầm lầu bầu: "Hình như hôm nay Mạn Mạn khác khác, hai lần trước nàng say chẳng bao giờ từ chối ta."

Tiết Tĩnh Xu không biết khi say mình thế nào nên khi nàng giả say, trong lòng vốn không chắc chắn nên khi hoàng đế nói thế thì không khỏi lưỡng lự.

Nếu làm theo lời hoàng đế, gọi hắn là ca ca tốt, nàng cảm thấy rất khó mở miệng nhưng nếu không theo ý hắn thì chỉ sợ sẽ bị lộ. Nàng thật sự thấy hối hận, biết thế lúc nãy không giả say.

Thế nhưng nàng lại muốn làm hoàng đế thấy vui vẻ. Thôi kệ vậy… Coi như là dỗ dành hắn.

Nàng cắn môi dưới, khó khăn nhỏ giọng nói: "Ca ca tốt."

Nàng chỉ lo ngượng ngùng nên không phát hiện trong khoảnh khắc đó cả người hoàng đế đều căng thẳng, ánh mắt tĩnh mịch không có phản ứng gì.

Hoàng đế sờ má nàng, còn nắm chặt bàn tay đang che mặt, cầm đặt vào miệng cắn một cái, khàn giọng nói: "Ca ca có bảo bối tốt muốn cho nàng xem."

Ngực Tiết Tĩnh Xu nhảy dựng lên, vô thức hỏi: "Bảo bối tốt… gì cơ?" Lời vừa nói ra khỏi miệng, nàng đã thấy không ổn.

Quả nhiên, hoàng đế vừa cười vừa đặt nàng lên giường, chậm rãi cởi thắt lưng ra, "Bảo bối có thể khiến ta và Mạn Mạn vui vẻ."

Tiết Tĩnh Xu đã chung giường chung gối với hắn lâu như vậy, sao không nghe ra ý của hắn chứ?

Chỉ là đêm nay đã quyết định sẽ dỗ hoàng đế vui vẻ, bây giờ hắn phủ lên người nàng, nàng cũng không kháng cự, ngược lại đỏ mặt, càng thêm chủ động nghênh đón.

Dù sao… Chỉ cần hắn vui vẻ là được rồi.

Nhưng nàng lại quên, hai lần trước khi nàng say rượu hoàng đế đều là chính nhân quân tử, không chạm vào nàng nhưng đêm nay thái độ lại khác thường, thật sự là… hắn không phát hiện ra sao?

Một hồi sau, Tiết Tĩnh Xu mệt mỏi cực độ ngủ say trong ngực hoàng đế còn hắn thì không hề mở mắt, chỉ có khóe miệng hơi nhếch lên.

***

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/hoang-de-cang-muon-cung-chieu-nang